

ĐÔNG BÊN TÂY CỐ

Tạ Thu Ngân dịch

Ngỗng lại Mim cười ¹

Tiểu thuyết

VanVietBooks

Nhà xuất bản
Thanh Niên

NGOẢNH LẠI MỈM CƯỜI

Tác giả: Đông Bôn Tây Cỗ

Dịch giả/Editor: Tạ Thu Ngân

Nhà xuất bản: NXB Thanh Niên

Thể loại: Ngôn Tình, Hiện Đại

Nguồn: chuanchuontrongmua.wordpress.com

dtv-ebook.com

Table of Contents

[Mở đầu](#)

[Chương 01. Ngoảnh đầu mỉm cười khuynh thành](#)

[Chương 1.2](#)

[Chương 02. Không.gần không xa, em lùi anh tiến](#)

[Chương 2.2](#)

[Chương 03. Khóe mắt ngập ý xuân, chuyên vui đang kề cận](#)

[Chương 3.2](#)

[Chương 04. Áp vào tường hôn](#)

[Chương 4.2](#)

[Chương 05. Giao thừa tuyết rơi, bất ngờ rung động](#)

[Chương 5.2](#)

[Chương 06. Tâm tư rồi ren, cầu mà không được](#)

[Chương 6.2](#)

[Chương 07. Ngọc bình an, Thiên tự văn *, duyên phận](#)

[Chương 7.2](#)

[Chương 08. Tin đồn tứ phía, hùng dũng.giải vây.](#)

[Chương 8.2](#)

[Chương 09. Bí mật xếp gỗ, anh yêu em](#)

[Chương 9.2](#)

[Chương 10. Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy*](#)

[Chương 10.2](#)

[Chương 11. Trấn giở Giang Nam, vãn vương quẩn quýt](#)

[Chương 12. Mai Trúc song Thanh, trèo cao r ồi](#)

[Chương 12.2](#)

[Chương 13. Ngàn dặm đồng hành, vạn dặm nhớ thương](#)

[Chương 13.2](#)

[Chương 14. Tâm sâu như biển, khó tránh thao thức](#)

[Chương 14.2](#)

[Chương 15. Đừng đi, được không](#)

[Chương 15.2](#)

[Chương 16. Thướt tha quyến rũ, rung động lòng người](#)

[Chương 16.2](#)

[Chương 17. Yêu người mười bốn năm](#)

Chương 17.2

Ngoại truyện 1. Ngâm khúc ca vang dưới cây lê trắng

Ngoại truyện 2. Chín chín tám mươi một

Ngoại truyện 2.2

Ngoại truyện 2.3

Ngoại truyện 2.4

Ngoại truyện 2.5

Ngoại truyện 2.6

Ngoại truyện 2.7

Ngoại truyện 2.8

Ngoại truyện 2.9

Ngoại truyện 3. Chợt nghe trái tim lạc nhịp, mới hay tình đã đậm sâu

Ngoại truyện 4. Đã lâu không gặp, chẳng hẹn mà tới

Ngoại truyện 5. Nhật ký vợ chồng

Mở đầu

.

Ở tuổi hai mươi, Tiêu Tử Uyên đã mang trong mình khí chất thanh cao, trăn trăn. Trong lòng anh có một tâm sự chôn giấu đã nhiều năm, chưa bao giờ cho người khác biết.

Nói chính xác, tâm sự ấy có lẽ chỉ là một cái tên.

Khi mới học cấp Hai, Tiêu Tử Uyên đã nổi danh trong đội tuyển Olympic Vật lý toàn quốc, năm nào cũng giữ vững vị trí số một, luôn cao hơn người thứ hai mười mấy điểm, mà sự chênh lệch ấy còn ngày càng lớn.

Duy chỉ có một năm, khi thanh tích được công bố, Tiêu Tử Uyên vẫn đứng hạng nhất nhưng anh chỉ cao hơn người thứ hai có mấy điểm.

Anh không biết cảm xúc của mình lúc đó là hoảng hốt vì bị uy hiếp, hay phấn khích bởi cuối cùng đã tìm được đối thủ xứng tầm, tóm lại là rất khó diễn tả. Chút “khó diễn tả” ấy làm lòng anh gợn sóng. Trời xui đất khiến, anh tò mò tra bài thi, bài thi kia sạch sẽ rõ ràng, nét chữ rất đẹp, nếu không vì câu cuối cùng tính sai đáp án, e là anh chỉ được đồng hạng nhất với chủ nhân của nó.

Anh tò mò nhìn phần tên thí sinh, ở đó có hai chữ được viết nắn nót cẩn thận: *Tùy Ưc*. Khi ấy, anh bật cười, thầm nghĩ bố mẹ người này phải tùy tiện đến mức nào mới đặt cho con mình cái tên như thế.

Nhưng hai chữ nghe có vẻ tùy ý ấy lại duyên dáng, nhã nhặn biết bao.

Anh luôn hờ hững với người xung quanh, nên không có ấn tượng gì đối với cô gái này. Khi hỏi giám thị thì nhận được câu trả lời với vẻ mặt kỳ quặc: “Bao năm làm giám thị, chỉ có hai học sinh là em và cô bé làm xong sớm rồi ngủ gục luôn tại chỗ.”

Tiêu Tử Uyên bật cười.

Nhưng câu tiếp theo của cô giám thị mới khiến anh ngỡ ngàng, “Mà trùng hợp thật, đến đáng ngủ cũng giống nhau.”

Tiêu Tử Uyên kinh ngạc, khi đó cô ngẩng cạnh anh?

Anh mong được gặp lại cô gái này, nhưng kỳ thi năm sau cô không có mặt, và từ đó cũng không tham dự nữa. Mấy năm sau, dù Tiêu Tử Uyên vẫn làm

mưa làm gió trong đội tuyển Vật lý, nhưng hứng thú đã chẳng còn là bao, chẳng qua chỉ máy móc thi lấy điểm cao mà thôi. Mỗi lần nhìn thấy bảng điểm, sâu trong lòng anh luôn nhói lên cảm giác mất mát.

Tiêu Tử Uyên không biết cảm giác mất mát khó lý giải ấy đến từ đâu. Anh chỉ biết tên của đối phương, thứ duy nhất có được cũng chỉ là bản sao thẻ dự thi xin được từ đội tuyển Vật lý.

Ảnh chụp trong bản photo thẻ dự thi rất mờ nhạt, chỉ có thể nhìn thấy nụ cười mỉm của cô gái, gương mặt cô hơi mũm mĩm khiến người khác muốn đưa tay véo nhẹ, và dù ảnh có mờ hơn nữa thì vẫn có thể thấy rõ đôi mắt sáng ngời và trong veo kia.

Bản photo và phần ký ức ấy dần phai mờ theo thời gian, thậm chí Tiêu Tử Uyên còn ngỡ rằng mình đã lãng quên từ lâu rồi. Mãi cho đến năm đó, vào đợt tân sinh viên nhập học đại học X, cậu bạn cùng phòng Lâm Thần đưa họ đi gặp một cô gái, lúc đi vừa huênh hoang vừa dặn dò: “Lát nữa gặp không được đem tên em tôi ra trêu đùa đâu nhé.”

Hôm ấy, Tiêu Tử Uyên đang bị cảm, vốn không muốn đi nhưng bị Lâm Thần ương ngạnh kéo ra ngoài, cuối cùng đành phải nghe theo. Anh vừa day thối dương vừa tiếp lời: “Tên là gì?”

Lâm Thần tỏ vẻ bí hiểm, “Lát nữa sẽ biết.”

Anh vốn cũng chẳng tò mò nên không hỏi nữa. Mãi cho tới khi đến cổng trường, Lâm Thần cất tiếng gọi cô gái đang kéo vali đứng dưới một tán cây to.

Hôm ấy, ánh nắng gay gắt đến chói mắt, đầu Tiêu Tử Uyên hơi đau, nhưng anh chỉ cần thoát nhìn đã nhận ra cô.

Khoảng khắc thấy nụ cười kia vẫn sống động hệt như trong ký ức, anh mới biết hóa ra mình chưa bao giờ quên lãng.

Cô không còn mũm mĩm nữa, nhưng đôi mắt biết cười vẫn chẳng hề thay đổi, sáng lấp lánh, nét mày dịu dàng, nụ cười rất duyên.

Tiếng cười của cô vang bên tai, “Chào các anh, em là Tùy Ưc.”

Tùy Ưc...

Giây phút ấy, anh tin trên đời này có thứ gọi là duyên phận tồn tại.

Tiêu Tử Uyên biết ở trong lòng mình, cô gái này không giống những người khác, nhưng anh đâu ngờ rằng, đó cũng chính là sự nhận định từ trong tiềm thức của trái tim mình đối với cô.

Ngày hôm đó, trời xanh thăm thẳm, gió rất nhẹ và hoa rất thơm, nắng vàng ươm tràn vào lớp học, yếu điệu dịu dàng. Họ ngồi song song trong phòng

thi Vật lý, gió khẽ mơn man làn tóc dài của cô gái, hương nhẹ thoảng bay, nhưng có lẽ vì độ dài không đủ, cũng có thể là hướng gió không đúng nên không sao chạm được vào cánh tay chàng trai ngồi cạnh.

Anh chăm chú cúi đầu làm bài, không hề bị phân tâm bởi hoàn cảnh xung quanh.

Chẳng biết từ bao giờ, cả chàng trai và cô gái đều gục xuống bàn thiếp đi. Cùng tư thế, cùng phương hướng, gió tinh nghịch lật giở bài thi viết đầy những con số và công thức.

Giám thị hắng giọng: “Bạn nào làm xong rồi thì kiểm tra lại bài, đừng làm việc khác.”

Một thầy giáo trẻ vốn định tới cảnh cáo, nhưng nhìn chàng trai đẹp tựa như tạc tượng và cô gái hiên dịu điềm tĩnh, thầy chợt thấy không đành lòng, chỉ có thể nhắc nhở tượng trưng.

Cả chàng trai và cô gái đều sực tỉnh, mơ màng ngẩng đầu nhìn giám thị rồi loạt soạt đổi hướng, tiếp tục ngủ gục với tư thế cũ.

Khi ấy, khoảng cách giữ họ gần đến độ chỉ cần ngoảnh đầu là có thể trông thấy đối phương. Nếu anh hoặc cô chịu mở to mắt nhìn một chút thì có lẽ họ sẽ chẳng phải đợi đến nhiều năm sau mới quen biết nhau như thế.

Động tác ăn ý như của cùng một người, vậy mà ở góc hai bài thi được gió lật giở lại viết hai cái tên hoàn toàn khác nhau.

Một người tên Tiêu Tử Uyên. Một người tên Tùy Ưc.

Vào những năm tháng hồn nhiên tươi đẹp từ rất lâu về trước, họ đã hợp nhau đến vậy.

***

Đó là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, đâu ngờ mai này người kia lại trở nên quan trọng với mình đến thế.

Nhớ buổi gặp gỡ thuở niên thiếu, ai hay ai sớm phải lòng ai.

Chương 01. Ngoảnh đầu mỉm cười khuynh thành

Tùy Ưc kéo vali chen chúc qua một đám tân sinh viên đến báo danh để vào trường. Cô ngẩng đầu, đưa tay che trán, nắng gắt trên cao rơi thẳng xuống khiến quang cảnh trước mắt thoáng chốc trở nên trắng xóa. Cô khẽ thở hắt ra.

Đúng lúc ấy, Tùy Ưc bị người khác chặn lại. Cô còn chưa kịp mở miệng, đối phương đã tuôn một tràng như bắn súng máy: “Là tân sinh viên à? Em đến báo danh một mình hả? Chào em, anh là đàn anh khóa trên của em, có gì thắc mắc cứ hỏi anh này. Em học chuyên ngành nào? Em...”

Anh chàng còn chưa nói xong, cô gái trước mặt đã mỉm cười khẽ khàng, nét mắt đuôi mày cong cong dịu dàng vô cùng. Anh ta thẫn thẩn tán thưởng, cảm thấy mình hôm nay thật may mắn khi gặp được một đàn em khóa dưới xinh đẹp, lại còn đi một mình.

Nhưng tần mắt cô đã vượt qua anh ta, nhìn về phía sau.

Tùy Ưc cười là vì trông thấy cô bạn cùng phòng Tam Bảo cách đó chừng năm mươi mét đang lao đến với tốc độ chạy nước rút một trăm mét.

Bố Tam Bảo họ Nhậm, mẹ họ Thân, bố mẹ cô ấy đặt tên con gái một cách qua loa là Nhậm Thân, ai nghe thấy tên này cũng hỏi lại: “Nhân sâm? Nhân sâm, lông chồn, lộc nhung? Tam bảo Đông Bắc* à?”

[* “Nhậm Thân” trong tiếng Trung đọc đồng âm với “Nhân sâm”. Tam bảo Đông Bắc là ba đặc sản quý vùng Đông Bắc Trung Quốc, bao gồm nhân sâm, lông chồn và lộc nhung. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch.)]

Vì lẽ đó mà cô nàng có biệt danh Tam Bảo.

Tam Bảo chạy đến làm bộ như muốn tát anh chàng kia, chống nạnh hung tợn nói: “Em gì mà em? Là chị! Cậu học năm thứ hai hả? Khoa nào? Ngành nào? Họ gì? Tên gì?”

Anh chàng ngơ ngác nhìn vẻ mặt hung hãn của Tam Bảo, lại nhìn Tùy Ưc đang cố nén cười rồi chạy biến như một làn khói.

Tam Bảo khinh bỉ nhìn bóng lưng kia mấy giây mới quay lại, ra vẻ nịnh bợ đón lấy hành lý trong tay Tùy Ưc, hỏi: “A Ưc, có mang đồ ngon mẹ chúng mình làm không?”

Tùy Ưc ngoảnh sang cười, “Có, hôm qua cậu gọi cho tớ ba cuộc điện thoại, tớ không mang mà được à?”

Hai người cười nói đi được vài bước thì nghe có tiếng gọi Tùy Ưc từ phía sau.

Họ ngoảnh lại, trông thấy mấy chàng trai đang đi đến.

Lâm Thần vỗ vai cô thân thiết, “Quay lại rồi đấy à? Một kỳ nghỉ hè không gặp, hình như em cao lên thì phải?”

Tùy Ưc mỉm cười, nhìn Lâm Thần bằng đôi mắt trong veo. Nhờ người lớn hai bên nên cô với Lâm Thần quen nhau từ nhỏ, anh lớn hơn cô hai tuổi, quan hệ của cả hai rất tốt.

Cô khen ngợi qua loa: “Anh cũng đẹp trai hơn nhiều.”

Trong không khí oi nồng khi mặt trời đã khuất bóng, cô dường như ngửi thấy mùi bạc hà tươi mát vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Là người ấy. Vẫn dáng đứng thẳng tắp nho nhã, vẫn nụ cười hờ hững băng quơ như thể chẳng để tâm đến bất cứ điều gì, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy vẻ mạnh mẽ sắc bén ẩn trong nét mặt.

Tùy Ưc vừa ngẩng đầu thì bắt gặp đôi mắt tuyệt đẹp kia. Từ con người đen láy đó, cô dường như cảm nhận được một luồng mát lạnh, và tình cờ thay, chủ nhân của đôi mắt ấy cũng đang lặng lẽ nhìn cô.

Tùy Ưc bình tĩnh gật nhẹ đầu, “Đàn anh Tiêu.”

Sau đó, tầm mắt cô lướt qua những người còn lại, cười chào hỏi, khẽ cúi người, “Chào các anh.”

Tiêu Tử Uyên, Ôn Thiếu Khanh và Kiều Du đều cười chào cô.

Tam Bảo vừa thấy trai đẹp thì hai mắt liền phát sáng, hưng phấn dạt dào, “Chào các anh!”, sau đó chạy vọt tới trước mặt Ôn Thiếu Khanh, gọi “Đàn anh yêu quý” bằng chất giọng thân mật đến độ chỉ thiếu nước sụp xuống đất ôm chân anh ấy.

Tùy Ưc nhìn mà buồn cười, khuôn mặt và đôi mắt to tròn của Tam Bảo trông thế nào cũng thấy đáng yêu.

Gọi Ôn Thiếu Khanh là “Đàn anh yêu quý” là vì các cô và Ôn Thiếu Khanh đều học khoa Y. Đối với cách xưng hô này, Ôn Thiếu Khanh hơi bất đắc dĩ, nhưng vẫn cười ấm áp dịu dàng.

Hình như họ còn có việc nên chỉ nói mấy câu rồi đi.

Khi đi ngang qua, cô vô tình cúi đầu, ánh mắt lướt qua bàn tay để bên người của Tiêu Tử Uyên, là một đôi tay tuyệt đẹp.

Tam Bảo mê mẩn nhìn theo bóng lưng trai đẹp, Tùy Ưc gọi mấy lần mà cô nàng vẫn không có phản ứng, thế là vừa kéo vali đi, vừa nhỏ nhẹ uy hiếp, “Cậu cứ thông thả ngắm, tớ về trước chia đồ ăn ngon cho Hà Ca và Yêu Nữ...”

Nghe thấy câu này, dù biết mỹ nam và mỹ thực đều không thể phụ nhưng Tam Bảo cũng nhận thức được rằng mỹ nam không thuộc về mình, vì vậy vội vàng quay người đuổi theo mỹ thực.

Hai người đi xa rồi, Lâm Thần mới hí hửng khoe với ba người bên cạnh, “Cô em gái này của tôi càng ngắm càng thấy đẹp, mặt mũi đoan trang, tính cách mềm mỏng, quan trọng là cực kỳ thông minh.”

Hai người kia đều quen với thói tự khoe khoang của Lâm Thần nên đều lắc đầu cười, chỉ có Tiêu Tử Uyên dùng giọng điệu đầy ẩn ý hỏi lại: “Thế à?”

Khi này, cô đứng dưới tán cây, ánh nắng lấp lánh xuyên qua kẽ lá, rải những đốm sáng vụn vỡ lên người cô. Cô đang nghiêng đầu nói gì đó với cô gái bên cạnh, nghe thấy Lâm Thần gọi, liếc ngoảnh đầu lại thật nhanh, nụ cười vương trên môi còn chưa kịp thu lại, rục rịch động lòng người.

Họ đi trong sân trường toàn tân sinh viên ồn ào với không khí phấn chấn. Lâm Thần quay sang, dường như trông thấy nụ cười không rõ ý tứ nơi khóe miệng Tiêu Tử Uyên.

***

Tùy Ưc vào phòng ngủ, Hà Ca đang quét dọn, Yêu Nữ đang chỉnh lại tóc, trông thấy cô thì đầu mừng rỡ nhảy cẫng lên rồi chạy đến chỗ... chiếc vali.

Thôi được rồi, Tùy Ưc thừa nhận đồ ăn có sức hút hơn cô.

Hà Ca, tên thật là Hà Văn Tĩnh. Tùy Ưc vẫn nhớ như in lần đầu tiên gặp Hà Ca ở trường đại học, rất ấn tượng trước sự hiếu động của cô ấy, làm gì có chút điềm tĩnh dịu dàng nào?

Tùy Ưc nhìn cô nàng mấy giây, hỏi: “Hà Văn Tĩnh*? Ý là “điềm tĩnh ở đâu ra” hả?”

(* Hà Văn Tĩnh: Chữ “Hà” còn có nghĩa là “ở đâu”, “nơi nào”. “Văn Tĩnh” tiếng Trung nghĩa là điềm tĩnh, dịu dàng.)

Hà Ca cao 1m75, dáng dấp hiền ngang, tính cách hào sảng nên được gọi là Hà Ca.

Còn Yêu Nữ tên thật là Kỷ Tư Tuy ền, mặt xinh dáng đẹp, nghe nói là đại mỹ nữ mấy chục năm khó gặp của đại học X, nhưng vì quá đẹp, thường ngày lại thích trêu chọc mấy em trai kém tuổi nên được đặt biệt danh là Yêu Nữ.

Cả đại học X đều biết yêu nữ họ Kỷ ngọt ngào đến độ khiến người ta bị nội thương.

Tùy Ưc nhìn ba người sắp đánh nhau vì đồ ăn, khuyên can lấy lệ: “Xin các bị nữ thí chủ đừng như vậy.”

Ba người vẫn tiếp tục tranh cướp giành giật, không hề có ý định dừng lại. Tùy Ưc thở dài, cầm quần áo đi vào nhà vệ sinh.

Hôm sau là bắt đầu nhập học, Tùy Ưc tắm xong mới mở máy tính xem thời khóa biểu, vừa vào hệ thống của trường đã gây ngạc nhiên.

Tam Bảo miệng còn ngậm thức ăn, nói không rõ tiếng: “Sao, xúc động quá à?”

Ban đầu, Tùy Ưc còn tưởng bị nghẹn mạng, tải lại trang mấy lần mới chịu thôi, “Xúc động... Sao mà nhiều tiết thế?”

Tam Bảo nhảy đến, vẻ mặt phẫn nộ, “Phục người xếp tiết thật đấy! Học từ tám giờ sáng đến tám giờ tối! Không cho người ta ăn ngủ à?”

Hà Ca rửa tay xong đi đến, cầm con chuột trong tay Tùy Ưc rê xuống dưới, “Chưa hết đâu, biết Tam Bảo nhà ta chọn cho chúng ta môn tự chọn gì không?”

Tùy Ưc nhìn chằm chằm tên môn học tự chọn xa lạ kia, ngoảnh đầu nhìn Tam Bảo, nét mặt u ám. Tam Bảo chợt dạ giải thích: “Không chọn được môn khác thật mà...”

Tùy Ưc mỉm cười, hờ hững nói: “Thật không?”

Tam Bảo tóm lấy tay Yêu Nữ bên cạnh, “Yêu Nữ, A Ưc lại cười với tớ, đáng sợ quá! Tôi để tớ khai thật! Hôm trước tớ đi ăn ở căng tin, nghe nói kỳ này thầy giáo dạy môn đó đẹp trai lắm! Trai đẹp thật đó! Bao nhiêu người không chọn được đâu, may mà tớ tay đỏ! Mà chọn môn cơ khí gì đó thì chắc toàn là con trai, chúng ta sẽ được xem Yêu Nữ trêu chọc họ!”

Yêu Nữ đẩy bàn tay đầy dầu mỡ của Tam Bảo ra, trừng mắt nhìn cô nàng, “Chọn môn cơ khí gì đó thì chắc toàn là con trai khoa Cơ khí học thôi đúng không? Cậu biết ngoại hình của đám con trai khoa Cơ khí trừu tượng thế nào không? Biết không?”

Tam Bảo bị áp đảo tứ phía nhưng vẫn cố giải thích: “Chắc gì! Cậu thấy anh Tiêu không, cũng là khoa Cơ khí mà người ta đẹp trai thế cơ mà! Đúng

không A Úc?”

Nghe Tam Bảo cầu cứu, Tùy Úc cẩn thận nghĩ lại, Tiêu Tử Uyên? Đôi tay tuyệt đẹp kia dường như lại hiện ra trước mặt cô.

Cô gật đầu, “Tay đẹp thật.”

...

Phiên xét xử công khai kết thúc vì suy nghĩ và câu trả lời lạch pha của Tùy Úc.

***

Buổi tối vài ngày sau, Tùy Úc và ba cô bạn cùng phòng đi học môn tự chọn có “traí siêu đẹp”, tên môn này rất phức tạp, đến nay Tùy Úc chỉ nhớ được hai chữ “cơ khí”.

Trong giảng đường đa số là con trai đúng như Tam bảo nói. Tùy Úc nhìn một lượt, quả là đáng dấp rất trừu tượng hết như lời Yêu Nữ.

Khi thầy giáo đi vào, Tùy Úc đang chơi trò xếp gỗ trong điện thoại, nghe thấy những tiếng hô ngữ ngang mới ngẩng đầu nhìn rồi mỉm cười.

Được lắm, quả nhiên là trai đẹp.

Trai đẹp có khuôn mặt ba trăm sáu mươi độ không góc chết, giọng nói trầm ấm rõ ràng, có kiến thức chuyên ngành vững chắc.

Học xong một tiết, ba người còn lại vẫn chưa thỏa mãn. Hà Ca vừa thu dọn đồ vừa cảm khái: “Không uổng công.”

Yêu Nữ vẻ mặt si mê, “Không uổng công.”

Mắt Tam Bảo đậy trái tim, “Thật sự không uổng công.”

Tùy Úc cũng cảm thán cùng mọi người: “Đúng là không uổng công.” Rồi lập tức buồn bã, “Nhưng mà làm sao đây, tớ không hiểu gì cả.”

Hết giờ, Tam Bảo, Yêu Nữ và Hà Ca ra cổng sau trường ăn khuya. Tùy Úc đã ăn tối no rồi, tạm thời không đói nên về trước.

Đến dưới tòa giảng đường, cô trông thấy thầy giáo đẹp trai khi nãy. Trông thấy cô, anh vẫn đứng yên, tựa như đang đợi cô đến gần.

Tùy Úc tiến lên, cười chào: “Trùng hợp quá, anh Tiêu.”

Tiêu Tử Uyên gật đầu, “Sao, nghe giảng hiểu chứ?”

Ồ, giảng đường rộng và đông người như thế mà anh vẫn nhận ra cô.

Tùy Úc cười ngượng ngùng, “Thật ra em không hiểu gì cả.”

Tiêu Tử Uyên cau mày như thể đang kiểm điểm bản thân, “Anh giảng tệ thế à?”

Tùy Úc vội giải thích: “Không, anh giảng hay lắm ạ.”

Thấy cô luống cuống đến đỏ cả mặt, Tiêu Tử Uyên mới bật cười, “Anh đùa em thôi. Không sao, phần này có tính chuyên môn cao, em không phải sinh viên chuyên ngành, không hiểu cũng được. Mà phải rồi, sao lại chọn môn của khoa Cơ khí?”

Đến lượt Tùy Ưc cau mày.

Chẳng lẽ lại nói với anh là đến để ngắm trai đẹp ư? Trai đẹp thì chẳng thấy, chỉ toàn trông thấy bàn tọa của trai đẹp thôi.

Tiêu Tử Uyên ra hiệu cho cô đi tiếp, “Khó trả lời lắm à?”

“À...” Tùy Ưc tiếp tục ngắm nghĩ.

Tiêu Tử Uyên có vẻ rất thích nhìn cô rơi vào thế bí, hạ giọng nói tiếp: “Nữ sinh chọn môn tự chọn của khoa Cơ khí hầu hết đều là để ngắm trai đẹp.

Sao, có vừa mắt ai không?”

Tùy Ưc thành thật trả lời: “Không, chắc là sự thay đổi về lượng dẫn đến sự thay đổi về chất chăng?”

Tiêu Tử Uyên ngậy người rồi bật cười.

Mãi nói chuyện, hai người đã đi tới tòa ký túc xá của Tùy Ưc. Cả hai lịch sự chào nhau rồi một người lên tầng, một người rời đi.

Tùy Ưc vừa đi lên vừa nghĩ, thật ra cô với Tiêu Tử Uyên cũng không thân nhau lắm, vì anh là bạn cùng phòng với Lâm Thần nên mới chạm mặt nhau mấy lần, ăn cùng mấy bữa cơm, nhưng lần này hình như đã nói chuyện nhiều hơn một chút.

Không ổn, không ổn, con gái phải cẩn trọng. Trương Đình Ngọc* bảo rồi, mới ngàn câu, làm vạ đi đâu chẳng bằng một khoảng lặng. Tùy Ưc là đứa trẻ ngoan, phải nghe lời cô nhân, cô nhân không lừa mình đâu.

(* Trương Đình Ngọc (1672-1755): Giữ chức Đại học sĩ dưới triều nhà Thanh, phụng sự ba đời vua Khang Hy, Ung Chính và Càn Long)

***

Chẳng bao lâu sau đợt nhập trường của tân sinh viên thì đến kỳ tập quân sự, cứ mỗi sáng ra là trong sân trường vắng vắng tiếng quân ca, ảnh hưởng nghiêm trọng đến giấc ngủ của “giáo chủ” Tam Bảo.

Có lần, buổi tối Tùy Ưc đi đun nước về thấy Tam Bảo đang đứng cầu nguyện ở ban công: “Mong sao lúc tập quân sự trời không mưa, trời vừa nóng bức vừa nắng gắt, huấn luyện viên thật xấu xí! Bị phạt đứng nghiêm, tập quân sự tàn khốc vậy đấy! Ai bảo cứ làm ồn khi ta ngủ. Vạ lần này cầu mong, thiên linh địa linh, các người tập quân sự là phải tập đến sáng.”

Thấy Tùy Ưc đi vào, cô nàng còn bảo: “A Ưc, mau đến c ầu nguyện với tớ.”

Tùy Ưc vội xua tay, “Thôi, cậu cứ c ầu tiếp đi.”

Tam Bảo nghiêm túc gật đầu r ồi tiếp tục đứng ở ban công niệm chú.

Tùy Ưc vừa bước vào thì Hà Ca cũng vào theo, cao giọng nói: “Mai có tiết sinh hoạt lớp, mọi người nhớ đến dự đúng giờ!”

Tam Bảo vẫn niệm chú, không thèm quan tâm. Yêu Nữ cười gian, “Chẳng liên quan gì đến tớ.”

Lúc này, Yêu Nữ đã chuyển từ khoa Y sang khoa Kiến trúc nhưng vẫn không đổi ký túc xá nên lần nào cũng hớn hởi cười trên nỗi đau của người khác.

Tùy Ưc nhìn phản ứng của hai người, thay mặt qu ần chúng cảm ơn “b ồ câu đưa thư”: “Vất vả r ồi!”

Hà Ca chấp hai bàn tay tạ lễ, “Vì nhân dân phục vụ.”

***

Hôm sau, ba người đến lớp đúng giờ. Vì ký túc xá nam và ký túc xá nữ của khoa Y cách nhau hơn nửa khuôn viên trường nên mỗi lần có tiết sinh hoạt lớp là Tam Bảo đầu tranh thủ giao lưu, kết thân với các bạn nam.

“Nhậm Gia*, dạo này có link seed** nào ngon không?”

(* Gia là từ chỉ các ông lớn, người có vai vế, quyền lực lớn.

** Seed file: Thuật ngữ sử dụng trong các giao thức truyền tin ngang hàng (như torrent, thunder...). Seeder là người có đủ 100% tập tin có hành động seed (tương tự upload) để những người tải sau có thể tải được tập tin. Số seeder càng đông thì liên kết tập tin đó sẽ có tốc độ tải về càng cao.)

“Có, có, để v ềtôi gửi cho cậu.”

Quan hệ của Tam Bảo với nam sinh trong lớp như anh em, cho nên đám con trai đầu gọi cô nàng là “Nhậm Gia”. Sự t ồn tại của Tam Bảo đã chứng minh một chân lý rằng, cách đơn giản để tạo lập tình bạn một cách nhanh chóng và vững chắc đối với nam giới là hỏi họ: “Người anh em, c ần seed không?”

Cách gọi “Nhậm Gia” này còn có một sự tích.

Năm xưa, trong buổi sinh hoạt lớp đầu tiên khi vừa nhập học, từng thành viên phải đứng lên giới thiệu bản thân theo thông lệ, một chuyện khô khan tẻ nhạt như vậy đã trở nên sôi động náo nhiệt sau khi Tam Bảo “xuất trận”.

“Tớ h ồi hộp quá. Xem chừng bạn sau tớ có vẻ cũng h ồi hộp. Thế này đi, tớ sẽ kể chuyện cười để mọi người bớt ngại ngùng và giải tỏa căng thẳng

nhé.”

Mọi người ở dưới lập tức hoan hô.

“Xin hỏi, sủi cao là nam hay nữ?”

Ở dưới bàn tán ầm ĩ, có người nói là nam, có người cho là nữ.

Tam Bảo cười bí hiểm. “Đương nhiên là nam! Bởi vì sủi cao có bao*!”

[* Bao: Nguyên văn là “bao bì” (包装), trong tiếng Trung có nghĩa là bao bì, đóng gói, bao gói (làm sủi cao cần gói nhân bên trong lớp vỏ nên còn gọi là bao sủi cao), cũng có nghĩa là “bao quy đầu” (trong Y học).]

Cả lớp lặng phắc.

Sủi cao... Có bao... Có bao...

Bao...

Tùy Ưc, Hà Ca và Yêu Nữ đầu cúi đầu thật thấp, không muốn thừa nhận mình là bạn cùng phòng ký túc xá với cô nàng.

Nhậm Gia nổi tiếng kể từ sự kiện đó. Hậu quả của truyện cười này là nam sinh giới thiệu sau Tam Bảo không nói nổi câu nào.

Tam Bảo trò chuyện một lát thì ra chỗ khác tán gẫu với nhóm khác.

Một nam sinh hỏi: “Dạo này có video tổng hợp những cú sút của Zidane hót lắm, các cậu có xem không?”

Tam Bảo đi tới hỏi: “TêĐạt* là sao?”

(* “Cú sút” là 射门 (Hán Việt: xạ-môn). “Cú sút của Zidane” nguyên văn là 齐达内射门 (Hán Việt: Tê-Đạt-Nội-xạ-môn), nếu đọc ngắt sau chữ Đạt và bỏ chữ “môn” sẽ thành 齐达内射 (Hán Việt: Tê-Đạt-nội-xạ), 内射 (nội-xạ) trong tiếng Trung có nghĩa là “xuất tinh bên trong”.)

Mọi người im bật, lảng đi vờ như làm việc khác trong khi Tam Bảo vẫn ngây thơ chờ đáp án.

Tùy Ưc không đành lòng, bèn gọi cô nàng: “Tam Bảo.”

“Hả?”

“Dè dặt...”

Tam Bảo vui vẻ đồng ý: “Được!” Sau đó lại nhanh chóng gia nhập nhóm khác, “Gì cơ, gì cơ? 1080P? Tôi còn chưa xem nhiều người như thế bao giờ*, cho tôi link seed đi!”

(* 1080P là một chuẩn video chất lượng cao. NP trong khái niệm phim ảnh và tiểu thuyết của Trung Quốc chỉ mối quan hệ tình cảm giữa số người tương ứng với số N. 1080P theo ý hiểu của Tam Bảo là quan hệ tình cảm giữa 1080 người.)

Tùy Ưc, Hà Ca lắc đầu thờ dãi.

***

Thời gian dần trôi, kỳ tập quân sự của tân sinh viên cuối cùng cũng kết thúc. Tam Bảo hài lòng nhìn những khuôn mặt rám đen trong trường, hôm bế mạc kỳ tập huấn, ba người rủ nhau đi ngắm quân binh.

Tam Bảo khẽ giọng kêu: “Ôi nhìn kìa, anh chàng cao gầy kia đẹp trai ghê!” Yêu Nữ nheo mắt, “Cậu thích kiểu thư sinh cơ mà? Người này đen nhẻm!” Tam Bảo nhắm chặt tay, “Nhưng đen như thế mà vẫn đẹp thì có cá tính lắm, tớ thích!”

Tùy Ưc dựa vào tán cây, lơ mơ buồn ngủ. Cô vốn chẳng có hứng thú với quân binh, sáng sớm bắt buộc đi bị lôi dậy ép đi xem tập duyệt. Cứ vài giây cô lại nghe thấy tiếng hô mê mẩn của Tam Bảo dành cho anh chàng mặc đồ lính nào đó, còn Yêu Nữ thì đả kích cô nàng hết sức.

Duyệt binh xong thì lễ bế mạc cũng kết thúc, ba người đi về.

Mấy chiếc xe hơi màu đen có biển quân đội đi lướt qua họ. Tam Bảo chột chỉ về phía trước, “A, đàn anh Tiêu!”

Tiêu Tử Uyên cùng mấy nam sinh đi trước các cô. Anh đang mỉm cười nói gì đó với họ.

Mấy chiếc xe hơi kia đi qua họ thì dừng lại. Một người đàn ông trung niên mặc quân phục bước xuống xe, dường như đang gọi Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên nói gì đó, mấy người xung quanh nhanh chóng rời đi, sau đó anh đi đến chỗ người đàn ông kia, tươi cười trò chuyện.

Tam Bảo tò mò, “Ơ, đây là lãnh đạo quân đội phát biểu khi này đúng không? Vừa rồi nghiêm túc lắm mà, sao giờ cười tươi thế?”

Yêu Nữ nhìn sang, “Quân hàm như kia đích thị là quan lớn đấy!”

Người đàn ông trung niên cười trò chuyện với Tiêu Tử Uyên đôi ba câu, sau đó vỗ vai anh rồi rời đi.

Tam Bảo ngóng theo chiếc xe đi xa, “Người ta bảo đàn anh Tiêu là con nhà có gia thế, xem ra là thật.”

Tùy Ưc gật đầu, vẻ mặt khó tả, “Chắc là thật rồi.”

Với cách nói năng, cử chỉ và khí chất bẩm sinh đó, anh ắt không phải con nhà bình thường.

Tiêu Tử Uyên nhìn chiếc xe rời đi rồi chột nhìn sang phía các cô.

Bị bắt quả tang đang nhìn trộm, cả ba đờ người. Họ máy móc chào anh từ xa rồi chuyển sang đi đường vòng về ký túc xá ở ngã rẽ phía trước.

***

Thứ Năm, họ đến tòa nhà khoa Cơ khí học nhưng đã hết chỗ.

Tùy Ưc ngược lên nhìn số giảng đường ở cửa, lại nhìn những con người đây hứng khởi bên trong, bình tĩnh nói: “Chúng ta đi nhàn phòng à?”

Hà Ca mở thời khóa biểu trong điện thoại kiểm tra số phòng, “Đúng mà, phòng 305 khoa Cơ khí, nhưng mà chỗ này...”

Một chàng trai đeo kính trông có vẻ nhã nhặn giải thích cho các cô: “Năm nào anh Tiêu dạy thay cũng đông con gái đến học như vậy đấy.”

Tam Bảo gật gù, dài giọng đắc ý: “À, hiệu ứng trai đẹp.”

Khó khăn lắm bốn người họ mới tìm được chỗ ngồi ở hàng thứ hai từ cuối lên, đúng lúc đó chuông vào học cũng reo vang.

Tiêu Tử Uyên đi vào cùng tiếng chuông. Anh mặc trang phục đơn giản màu kem, càng tôn lên vẻ anh tuấn, khiến giảng đường thêm ấm ỉ.

Tùy Ưc để ý lúc đi vào, lông mày anh hơi cau lại nhưng rồi nhanh chóng dẫn ra, giữ vẻ mặt tự nhiên bắt đầu giảng bài.

Tùy Ưc vẫn chơi trò xếp gỗ, Hà Ca vẫn học tiếng Anh, Tam Bảo vẫn đọc tiểu thuyết, Yêu Nữ vẫn cầm điện thoại nhắn tin trêu chọc cậu trai nào đó.

Cứ chơi xong một ván, Tùy Ưc lại tranh thủ thời gian ngừng trước khi chuyển sang ván tiếp theo để ngẩng đầu lên xem tình hình trên bục giảng. Mỗi lần ngẩng đầu, cô đều có cảm giác Tiêu Tử Uyên chẳng biết vô tình hay cố ý nhìn thoáng qua mình.

Vài lần như thế, trái tim nhỏ bé mà cô luôn cho rằng rất kiên cường cũng thót lại. Vì vậy, Tùy Ưc bỏ điện thoại di động xuống, nghiêm túc nghe giảng.

Tam Bảo ngẩng đầu nhìn cô, “Hết pin nhanh vậy à?”

Tùy Ưc mượn cớ nói luôn: “Ừ, chỉ ầu quên sạc.”

Không ngờ, Tùy Ưc vừa chuẩn bị tìm hiểu môn học này cẩn thận thì tình hình thay đổi, phía dưới càng lúc càng ồn ào.

Mấy nữ sinh ngồi ở trên bàn: “Đàn anh ơi, chán quá, chẳng thú vị gì cả. Chúng em không hiểu.”

Những người khác cũng phụ họa: “Đúng đấy anh ơi, đừng nghiêm túc như vậy, dù gì cũng sắp hết giờ rồi, chúng ta trò chuyện đi!”

Tiêu Tử Uyên tựa vào cạnh bàn giáo viên, một tay đút túi quần, một tay chống lên bàn, cười nhìn phía dưới một lượt, “Chán à? Vậy chúng ta làm mấy hoạt động mới mẻ kích thích chút nhé?”

“Vâng, vâng.” Đám người lập tức hào hứng hẳn lên.

“Thôi xong... Đại thần sắp ra chiêu rồi.” Một giọng nam bất đắc dĩ vang lên sau lưng Tùy Ưc. Cô quay đầu lại nhìn, chính là nam sinh khi nãy đứng

trước cửa phòng nói chuyện với các cô, giờ trông thấy vẻ mặt anh ta rất khổ sở.

Tiêu Tử Uyên mỉm cười, “Được, vậy giờ mỗi người lấy một tờ giấy ra, viết tên, mã sinh viên và tên khoa, ngành của mình lên đó.”

Mọi người không biết Tiêu Tử Uyên bày trò gì, ai cũng nghĩ là tổ chức hoạt động thật nên nhao nhao làm theo.

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên, trông đầu chợt hiện lên khuôn mặt khổ sở của nam sinh kia, lập tức có linh cảm chẳng lành, chuyện sắp tới chắc chắn không có gì tốt đẹp.

“Viết xong hết rồi hả?” Tiêu Tử Uyên vẫn cười, “Mở trang 68 của giáo trình, làm bài tập số ba rồi nộp lên lấy điểm quá trình.”

Đám người ở dưới lập tức kêu ầm lên, quả nhiên đại thần vừa xuất chiêu là chết như ngã rạ.

Viên phấn trong tay Tiêu Tử Uyên được ném đi theo một đường vòng cung rồi rơi chính xác vào hộp bút, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, “Mọi người cũng biết rồi đấy, khoa Cơ khí không được nợ môn tự chọn. Mà thầy Trương Thanh – một trong “Tứ Đại Danh Bô” của trường chính là người ra đề thi môn này. Đề thi của thầy Trương Thanh xưa nay khó có tiếng, chắc chắn mọi người đâu từng nghe nói qua. Để tôi nhắc cho các cô các cậu biết, thầy Trương Thanh dạy học ba mươi năm nay, chưa bao giờ cho học sinh nào đi cửa sau, vì vậy sinh viên thuộc các chuyên ngành khác nếu muốn qua môn thì chắc chắn không được dưới điểm trung bình. Sao? Kích thích không? Tỉnh táo chưa? Thú vị chưa? Còn chán nữa không?”

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên vừa mỉm cười vừa từ tốn hỏi liên bốn câu, thật sự cảm thấy anh quá hắc ám. Cô ngồi ở phía sau nên tầm nhìn rất tốt, trông vẻ mặt khổ sở của cả lớp, bất giác bật cười.

Nghe thấy tiếng cười của Tùy Ưc, ba cô nàng đang “thả hồn theo gió” bỗng loạt nhìn cô ngơ ngác, “Gì vậy A Ưc? Có chuyện gì vậy? Sắp hết giờ hay sao mà ồn ào thế?”

Tùy Ưc ngẫm nghĩ rồi dùng một câu ngắn gọn khái quát chuyện vừa xảy ra và diễn biến sắp tới: “Đại khái là chúng ta sắp trượt môn này rồi.”

Chương 1.2

Tùy Ưc nhìn chằm chằm đề bài ở trang 68 kia, trầm tư suy nghĩ, lòi chút kiến thức về khoa học tự nhiên của thời cấp Ba còn sót lại ra cũng chẳng hiểu được đồng ngôn ngang trên giấy là gì, chỉ có thể tiện tay vẽ một sơ đồ làm màu.

Tam bảo ngó nghiêng chép lại, miệng cằn nhằn: “A Ưc, dù gì chúng ta cũng có quen biết với đàn anh Tiêu, chắc anh ấy không đánh trượt chúng ta thật đâu nhỉ?”

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn dáng người hiên ngang mạnh mẽ trong phòng học rồi cúi xuống viết tên mình lên góc phải trang giấy, đồng thời lên tiếng đập tan ảo tưởng của Tam Bảo: “Ngắm trai đẹp là phải trả giá đắt.”

Cô còn nhìn Yêu Nữ đầy ẩn ý, “Đùa giỡn trai đẹp lại càng phải trả giá đắt!” Yêu Nữ nhướn mày, biết Tùy Ưc có ẩn ý riêng, bèn cất điện thoại, cười quyến rũ, “A Ưc, cho chép với nào!”

Hà Ca xen vào: “Này Yêu Nữ, cậu chuyển sang học Kiến trúc hơn một năm rồi, chắc cũng biết chút chút chứ nhỉ?”

Yêu Nữ bĩu môi, “Kiến trúc khác hẳn Cơ khí.”

Tùy Ưc không nổi, bèn nói: “Thật ra... tớ cũng không biết, tớ viết linh tinh đấy.”

“Ôi trời!” Ba người đồng loạt buông tay.

Tùy Ưc nhìn bài thi của mình lững lờ bay xuống đấy, thở dài, biết trước thì đã không tốt bụng như thế, ba người này quá thực dụng. Tùy Ưc vừa định quay ra nhặt bài thi lên thì thấy một bàn tay với những khớp xương rõ nét nắm một góc tờ giấy, cằn lên nhìn một lúc rồi đặt trên góc bàn cô. Tùy Ưc lúng túng cúi đầu, cố gắng lờ đi ánh mắt ngay trên đầu mình.

Cứ tưởng đã xong rồi, chẳng ngờ đôi tay kia lại cằn lấy điện thoại bên cạnh cô, vừa mở khóa bàn phím liền nhìn thấy giao diện trò chơi, ngón tay thon dài nhấn mấy lần rồi đặt di động xuống, quay người đi về phía bục giảng. Tùy Ưc đau xót cúi đầu, lên lớp nghịch điện thoại bị tóm tận tay... Vô tình mở điện thoại ra xem mới phát hiện, ồ, qua màn rồi, quá

siêu... Cô chơi suốt cả tuần mà không qua được, anh nhấn bừa mấy cái đã xong, chẳng trách được gọi là “Tiêu Thần”, thật đúng là đờnbiến thái. Biệt danh “Tiêu Thần” này ban đầu không biết là do ai đặt ra, kể từ khi Tùy Ưc nhập trường đã thường xuyên được nghe đến, về sau mới biết hóa ra xuất phát từ anh chàng Lâm Thần khiêm tốn kín tiếng kia. Lần đầu tiên trông thấy Tiêu Tử Uyên, cô đã cảm thấy khí phách ngạo nghễ ẩn sau trong cốt tủy anh, đến khi tiếp xúc nhiều rồi, cô lại đúc ra được hai cụm từ “Cây tài khinh đời”, “Tính tình lạnh nhạt”.

Trên người Tiêu Tử Uyên tỏa ra một thứ khí chất lạnh lùng, nhưng một người lạnh lùng như vậy lại có mối quan hệ rất tốt với các nam sinh, với nữ sinh thì còn hơn thế, chỉ dựa vào gương mặt kia thôi cũng đủ để được phái nữ mến mộ rồi.

Cô chưa bao giờ thấy Lâm Thần kể về một người cùng giới với thái độ tâm phục khẩu phục như vậy, giọng anh ấy chẳng hề có vẻ không cam lòng, hay khó chịu, chỉ có niềm thán phục. Lâm Thần nói, một công tử xuất thân từ gia đình danh giá, được giáo dục rất tốt, trưởng thành trong môi trường hoàn hảo đầy đặc quyền, lại còn đẹp trai, tài giỏi, lịch thiệp, cậu ấy cao quý, kiêu ngạo là chuyện thường tình.

Lâm Thần cũng là người tự cao, rất khó để anh ấy có thể đánh giá một người như vậy, đây chính là sức quyến rũ toát ra từ nhân cách, chẳng liên quan đến gia thế, bối cảnh.

Chuyên ngành của cô và Tiêu Tử Uyên không liên quan đến nhau, thỉnh thoảng trên diễn đàn trường lại có tin tức về thành tích của Tiêu Thần, toàn là những số liệu sâu sắc khó hiểu, cô chỉ có thể hiểu lơ mờ, lần nào cũng phải nhờ những chuyên gia kỹ thuật giải thích hộ, sau đó mới sực hiểu ra, Tiêu Thần chính là Tiêu Thần.

Cho nên Tùy Ưc vui vẻ chấp nhận sự thật rằng Tiêu Thần có thể dễ dàng qua được màn chơi mà mình cố gắng rất lâu cũng không qua được.

Khi hết giờ, người trong giảng đường dù không cam lòng nhưng vẫn phải cần bài tập mang lên bục giảng nộp. Bốn cô nàng nhìn nhau khổ sở.

“A Ưc, hay cậu thử năn nỉ anh Tiêu đi?” Tam Bảo vô đầu bứt tóc.

Tùy Ưc im lặng.

Người như Tiêu Tử Uyên thoát trông có vẻ dễ thương lượng, nhưng thật ra lại rất có nguyên tắc, cô làm sao lây chuyển được anh.

Tam Bảo lại quay sang hỏi: “Yêu Nữ, hay cậu dùng mỹ nhân kế?”

Yêu Nữ nhếch môi, “Tớ không dám chọc vào người có thể hạ gục mình bằng một ánh mắt như vậy đâu.”

Tam Bảo nhíu mày, “Hà Ca, cậu ở trong hiệp hội Teakwondo, hay là cậu chặn đường cướp bài thi đi?”

Hà Ca nhìn Tam Bảo: “Cậu không biết hả Tam Bảo? Tớ nghe nói nghỉ hè hằng năm anh Tiêu đều được người nhà đưa vào quân đội rèn luyện, chiêu khóa tay của anh ấy thần sầu lắm, bảo tớ đi cướp đồ của anh ấy, khác nào đi vào chỗ chết?”

Tam Bảo đập bàn, “Ta không vào địa ngục thì ai vào!”

Dứt lời, cô nàng đi tới chỗ Tiêu Tử Uyên, tươi cười chào hỏi: “Chào anh Tiêu.”

“Chào em.” Tiêu Tử Uyên ngẩng đầu liếc cô ấy, lạnh nhạt đáp lại.

Cái liếc mắt kia khiến Tam Bảo dứt khoát nộp bài tập lên. Sau khi quay lại, cả nhóm xúm lại hỏi: “Thế thôi à?”

Tam Bảo gật đầu, “Thế thôi, chứ các cậu còn muốn thế nào?”

Ba người nhìn nhau không nói, cần túi rời đi.

***

Họ ra khỏi tòa nhà khoa Cơ khí, thấy mọi người xung quanh cũng đang bàn tán về chuyện này. Tùy Ước nghĩ bụng, không biết tôi nay Tiêu Tử Uyên sẽ hắt hơi bao nhiêu lần.

Tiêu Tử Uyên quay về phòng ký túc xá, bỏ sách xuống, vào nhà vệ sinh rửa bụi phấn trên tay rồi bật máy tính lên. Lâm Thần hùng hổ chạy từ ngoài phòng vào báo cáo: “Ôn Nhất Đạo tối nay phụ đạo cho người ta cùng với thầy hướng dẫn, chắc không về phòng. Kì lâu Dự đến phòng tự học hoàn thiện bản vẽ, cũng không về.”

Tiêu Tử Uyên đang chăm chú nhìn màn hình máy tính, lơ đãng “Ừ” một tiếng.

Lâm Thần ghé vào xem, vẻ mặt khó tin, “Đây là chương trình hai năm trước cậu rảnh tay viết ra, sao giờ lại động đến?”

Tiêu Tử Uyên cẩn thận xếp từng khối gỗ, cả tòa lâu đài sụp xuống, anh thở hắt ra, “Bỗng dưng thấy rất thú vị.”

Lâm Thần định sờ trán Tiêu Tử Uyên, tay đưa ra một nửa mới nhớ cậu bạn này không thích người khác đụng vào mình nên vội thu lại, “Đại ca, cậu ốm hả?”

Tiêu Tử Uyên liếc Lâm Thần, tắt máy tính, chuẩn bị đi ngủ.

Lâm Thầnh nhún vai, nói sau lưng Tiêu Tử Uyên: “Hôm nay cậu lạ thật đấy!”

Tiêu Tử Uyên nhướn mày, “Cô em gái của cậu...”

Lâm Thầnh ngơ ngác, “Ý cậu là Tùy Ước? Em ấy làm sao?”

Tiêu Tử Uyên cup mắt, che khuất cảm xúc bên trong, khoe môi hơi giương lên, “Không có gì, hôm nay gặp em ấy.”

Lâm Thầnh cảm thấy đây hẳn không phải đi đâu Tiêu Tử Uyên định nói, đang muốn hỏi thì thấy điện thoại rung liên tục, trong nhóm Wechat của hội sinh viên có người đăng ảnh liên hoan tổng kết cuối kỳ của hội, mười mấy bức chiếm trọn cả màn hình.

Lâm Thầnh dời sự chú ý tới đồng ảnh, lướt qua mấy bức, sau đó dừng lại, nhìn chằm chằm vào một bức ảnh chụp tập thể.

Trong ảnh, Tiêu Tử Uyên đứng cạnh Tùy Ước, không biết vô tình hay cố ý mà anh hơi nghiêng người, nhìn từ góc này giống như đang ôm lấy Tùy Ước, hai người tựa vào nhau. Tùy Ước nhìn ống kính, gương mặt ửng hồng, nét mày cong cong, thắm đẫm men rượu, hẳn là đã bị chuốc say. Nhưng lạ ở chỗ, Tiêu Tử Uyên lại nở nụ cười ấm áp.

Trong ảnh còn có người khác, nhưng Lâm Thầnh cứ cảm thấy giữa hai người có sự mập mờ khó tả.

Tiêu Tử Uyên luôn cao quý xa cách, dù có cười với người khác cũng chỉ là nụ cười nhẹ nhàng lịch sự, khiến người ta cảm nhận được sự hòa nhã nhưng khó gần gũi. Chỉ có nụ cười này dường như xuất phát từ nội tâm, có một thứ tình cảm khó nói rõ quanh quẩn giữa hai người.

Lâm Thầnh đưa tay che khuất những người trong ảnh, chỉ nhìn hai người, một lúc sau lại bỏ tay ra, lặp đi lặp lại mấy lần như thế rồi nhìn Tiêu Tử Uyên một lúc lâu, thấy Tiêu Tử Uyên vẫn bình thản ngồi bên giường đọc sách. Lâm Thầnh cảm thấy hẳn là mình lại mắc bệnh nghề nghiệp, nghĩ quá nhiều rồi.

Cùng lúc đó, Tùy Ước cũng nhìn thấy ảnh chụp trong nhóm, lướt chưa được mấy bức thì điện thoại hết pin, tự động tắt nguồn. Cô chán nản kêu lên, đi sạc điện, quên mất chuyện xem ảnh nên không thấy được bức ảnh mập mờ kia.

***

Hôm sau Yêu Nữ đi học tiết của khoa Kiến trúc, hẹn ba người kia cùng ăn trưa ở một nhà hàng, vừa bước vào đã thấy Yêu Nữ ngồi trong góc vẫy tay gọi các cô.

Có một cô gái ng ắ bên cạnh cô nàng. Yêu Nữ vừa gọi vừa nháy mắt với họ, ba người lập tức hiểu ý.

Tam Bảo nhìn thoáng qua, hỏi: “A, bạn gái mới à?”

Cô nàng kia rõ ràng hơi giật mình, hết nhìn Tam Bảo lại nhìn Yêu Nữ.

Hà Ca đập Tam Bảo một cái, “Nói gì vậy! Mới là mới thế nào? Vẫn là cô lần trước mà. Người ta mặc quần áo khác là cậu không nhận ra luôn hả?”

Tùy Ưc nhìn mặt cô gái kia chuyển từ đỏ sang trắng, hoàn toàn sụp đổ, bèn chân thành an ủi: “Không phải lo đâu, dù xu hướng giới tính của Yêu Nữ hay thay đổi nhưng rất chung thủy với bạn gái, sẽ không bỏ rơi cô đâu.”

Đôi đũa trong tay cô gái kia thoát cái rơi xuống đất.

Lúc đi mua cơm, bốn người xúm vào bàn tán: “Cô nàng này là ai vậy?”

“Là bạn học sau khi chuyển sang khoa Kiến trúc. Nói cho mấy cậu nghe, cô ta đáng ghét chết đi được, rõ là sinh ngoại, chỉ muốn cưới người nước ngoài, suốt ngày tìm người nước ngoài trong trường như cái máy dò, tìm thấy là dính lấy người ta ngay. Hôm nay tan học cứ đòi ăn trưa với tớ, rõ bực, bỏ cũng không được nên giữ lại để các cậu đến dạy cho một trận!”

Tùy Ưc phản đối: “Chúng tớ luôn đoàn kết yêu thương bạn bè nhé.”

Yêu Nữ ôm lấy Tùy Ưc cười gian xảo, “A Ưc, đừng khiếm tốn. Sức công kích của cậu ở t ầm vũ khí hạt nhân, lực sát thương miễn bàn, còn tạo ra một đám mây hình nấm* xinh đẹp nữa.”

(* Đám mây hình nấm là một đám mây có hình cây nấm, được ngưng kết bởi hơi nước hoặc các mảnh vỡ từ các vụ nổ lớn. Chúng thường được liên tưởng tới các vụ nổ hạt nhân, tuy rằng bất kể vụ nổ nào đủ lớn đều có thể tạo nên một hiệu ứng tương tự.)

Mấy người còn lại ầm ĩ tán đ ồng cách hình dung này, Tùy Ưc ngó lơ.

Quay lại bàn, bọn họ chưa ăn được mấy miếng, cô gái kia quả nhiên bắt đ ầu nói chuyện.

“Hôm nay tớ tình cờ gặp một anh chàng Tây ở trong trường, người cao to khỏe mạnh, còn cười chào hỏi tớ...” Đôi mắt mê muội của cô nàng khiến bốn người bất lực.

Yêu Nữ cười xấu xa, nháy mắt ra hiệu với ba người.

Tùy Ưc thở dài, ra vẻ tiếc hận, “Tốt cũng vô dụng, tiếc là cậu không “chứa” được anh ta.”

Không chứa được anh ta...

Không chứa được...

Cô nàng sinh ngoại lộ vẻ mặt bàng hoàng, những người khác nhin cười yên lặng ăn cơm.

Cô nàng kia mau chóng tìm có chuồn đi, bốn người cùng thở phào thoải mái.

Một lát sau, Tam Bảo bới đồ ăn trong đĩa lên, tức giận gõ đũa, “Gà xào ớt xanh mà thịt gà đâu? Thịt đâu? Sao chỉ có ớt xanh?”

Yêu Nữ mắt lúng liếng, ung dung đáp lời: “Chắc là bỏ trốn cùng cà chua ở bàn bên cạnh rồi.”

Hà Ca nhìn cô nàng, “Thôi, hôm nay trong ớt xanh không có sâu là cậu đã may mắn rồi đấy!”

Tam Bảo càng thêm căm phẫn, ăn nhồm nhoàm mấy miếng cơm, cuối cùng bị nghẹn đến ợ hơi.

Tùy Ưc đưa canh cho cô nàng, an ủi, “Đừng giận, cà chua với thịt lợn ở bên nhau sẽ không hạnh phúc.”

“Phụt!” Tam Bảo phun canh ra.

Phía bên cạnh chợt vang lên tiếng cười. Tùy Ưc ngoảnh đầu, trông thấy khuôn mặt tươi cười của Dụ Thiên Hạ liếc nhìn nở nụ cười, “Chị Dụ.”

Dụ Thiên Hạ là bạn cùng lớp với Tiêu Tử Uyên, tuy là con gái học ngành Kỹ thuật nhưng ngoại hình thanh mảnh xinh đẹp, tác phong lại nhanh nhẹn dứt khoát, rất có phong thái nữ cường nhân. Họ từng cùng dùng bữa mấy lần, Tùy Ưc xưa nay luôn khâm phục con gái học giỏi khối Tự nhiên, Dụ Thiên Hạ lại tốt tính nên quan hệ của họ khá tốt đẹp.

“Bốn người các em lại bắt nạt người ta rồi!”

“Đâu có ạ, đâu có ạ...”

Tam Bảo vung đũa, “Chị Dụ qua ngồi ăn với chúng em đi.”

“Thôi.” Dụ Thiên Hạ cười, “Chị ăn xong rồi, đi đây.”

“Chào chị.”

“Chào.”

Yêu Nữ nghiêng đầu, khoác vai Tùy Ưc: “Này A Ưc, cậu có cảm thấy ánh mắt chị Dụ nhìn cậu không giống với người khác không?”

Tùy Ưc sửng người, cau mày suy nghĩ cẩn thận một lúc mới ngờ vực hỏi:

“Ý cậu là tớ lọt vào mắt xanh của chị Dụ rồi?”

Ba người kia cần bặt cười hì hì, Tùy Ưc lắc đầu thờ dãi, “Người học Y quả nhiên đầu có đầu óc đen tối. Tầng lớp trí thức bại hoại, trí thức bại hoại...”

***

Tùy Ưc ngủ trưa dậy thì thấy Tam Bảo đang ngồi trước máy vi tính xem đi xem lại mấy bức ảnh. Trông thấy cô rời giường, cô nàng liềnh hỏi: “A Ưc, tớ định đổi kiểu tóc mới, cậu thấy tớ cắt kiểu này hay kiểu kia thì đẹp hơn?”

Tùy Ưc nhìn hai bức ảnh một tóc thẳng dài một tóc xoắn dài trên màn hình, lại nhìn mái tóc ngắn tới tai của Tam Bảo, thở dài xoa đầu cô nàng, “Tam Bảo à, cậu đừng làm khó thợ cắt tóc như vậy.”

Chiều không có tiết, Tùy Ưc, Hà Ca và Yêu Nữ đi cắt tóc cùng Tam Bảo. Hiệu cắt tóc trước cổng trường lúc nào cũng đắt hàng, mà thợ cắt tóc thì không bao giờ hiểu được ý nghĩa của cụm từ “sửa một chút, ngắn một chút” là ra sao.

Xong xuôi, Tam Bảo nhìn mình trong gương mà khóc không ra nước mắt. Người thợ cắt tóc đứng đằng sau còn tỏ ra đắc ý, “Đẹp chứ?”

Tam Bảo đau khổ, nghiêng răng trả lời: “Đẹp lắm...”

***

Ra khỏi cửa hiệu, Tam Bảo khổ sở hỏi: “Xấu lắm đúng không?”

Tùy Ưc và Hà Ca chỉ cười mà không nói, còn Yêu Nữ nắm lấy tóc Tam Bảo, ác miệng trả lời: “Đâu chỉ xấu bình thường, xấu thật sự ấy.”

Tam Bảo buồn bã quay lại phòng ký túc xá, chưa được mấy phút đã chạy ra ngoài. Yêu Nữ hỏi: “Cậu ấy đi đâu vậy?”

Hà Ca không buồn ngẩng lên, “Chắc là đi tìm sự an ủi.”

Quả nhiên, khi ra khỏi cửa, Tam Bảo vẫn mang khuôn mặt như đưa đám, lúc quay lại đã tung tăng vừa hát vừa nhảy. Đây là bùa phép của cô nàng, cứ hề tâm trạng không vui là đi tám chuyện với bà cô lắm đi đâu tằng dưới, thường thì chưa đến mười phút là biết ngay người nào ở phòng nào, ngành nào, khoa nào còn thắm hơn cả mình, vậy là vết thương lòng lành ngay lập tức.

Điện thoại di động của Tùy Ưc báo hiệu có tin nhắn đến.

“Tối nay, hội sinh viên kết nạp thành viên mới, bảy giờ có mặt ở văn phòng hội, báo với Kỷ Tư Tuyên nhé.”

Tiêu Tử Uyên”

Hiện giờ, Tùy Ưc trông thấy ba chữ “Tiêu Tử Uyên” là chột dạ, không biết bài kiểm tra lần trước cô được bao nhiêu điểm.

“Ai thế?” Tam Bảo hỏi.

“Đàn anh Tiêu, bảo tới với Yêu Nữ tối nay đi phỏng vấn kết nạp hội viên mới.”

Yêu Nữ vuốt cằm ra vẻ suy ngẫm, “Sao lần nào anh Tiêu cũng chỉ nhắn tin cho cậu?”

Ba người nhìn Tùy Ưc cười gian. Tùy Ưc nghiêng đầu, “Ý các cậu là sao?” Tam Bảo thân thiết khoác vai Tùy Ưc, “A Ưc, tớ cảm thấy hình như đàn anh Tiêu đối với cậu...”

Tùy Ưc cười nhìn cô nàng, “Sao hả?”

“... Đối với anh Lâm Thần của cậu rất tốt!” Tam Bảo không dám chọc cô, cười xòa chuyển hướng.

***

Số người đăng ký vào hội sinh viên nhiều hơn tưởng tượng, chưa đến giờ mà hành lang đã chật kín người. Khi Tùy Ưc và Yêu Nữ chen được vào trong thì thấy cô nàng mê trai nào đó của hội sinh viên đang làm công tác phổ cập giữa vòng vây của một đồng tân sinh viên.

“Thật ra, hội sinh viên này ầy mà... chủ tịch chỉ là bù nhìn thôi, người đi đầu hành là Tứ Đại Bối Lặc* của Thiên Long Bát Bộ cơ.”

(* Bối lặc nghĩ là chúa tể trong tiếng Mãn Châu, ý chỉ thủ lĩnh của các bộ tộc Nữ Chân trong lịch sử Trung Quốc.)

“Tứ Đại Bối Lặc? Thiên Long Bát Bộ?”

“Thiên Long Bát Bộ chính là bộ phận Tổ chức, Học tập, Sinh hoạt, Thể Thao, Đối ngoại, Vệ sinh, Phụ đạo, Câu lạc bộ. Còn Tứ Đại Bối Lặc chính là bốn vị phó chủ tịch! Lát nữa mọi người nhìn cho kỹ vào. Bốn người họ ít khi xuất hiện cùng nhau lắm.”

“Tứ Đại Bối Lặc là ai vậy?”

“Tiêu Tử Uyên khoa Cơ khí, Ôn Thiếu Khanh khoa Y, Kìêu Dụ khoa Kiến trúc và Lâm Thần khoa Luật.”

Tùy Ưc cười, cách nói “Tứ Đại Bối Lặc” này thật thú vị.

Sau khi vào trong, mọi người gần như đã đến đông đủ, buổi chiều mọi người mới sắp bắt đầu.

Yêu Nữ vừa bước vào đã hớn hỏ chào hỏi: “Đàn anh Kìêu, anh đến rồi ả!” Kìêu Dụ đang dọn bàn, nghe thấy giọng Yêu Nữ thì lão đảo.

Yêu Nữ đi đến nhìn Kìêu Dụ chăm chú, “Anh thường dùng sữa rửa mặt của hàng nào vậy? Da đẹp quá!”

Yêu Nữ có vẻ rất thích trêu chọc Kìêu Dụ, lần nào cũng nhắm vào anh ấy. Kìêu Dụ căng thẳng bóp trán.

Người gần như đã tới đủ, chỉ thiếu một chủ nhiệm bộ phận, đợi mãi chẳng thấy đâu, dần dần cũng có người mất kiên nhẫn. Người ngồi cạnh Tùy Ưc khá thân với chủ nhiệm, vậy mà gọi năm, sáu cuộc điện thoại đều không có động tĩnh gì.

Anh ta đang định gọi tiếp thì Tùy Ưc chặn lại, đi kèm tỉnh nói: “Gọi một lần không nghe thì đừng gọi nữa, thà rằng chờ đến mốc meo còn hơn cố dây dưa để mà phát điên, nếu anh ấy yêu cậu thật lòng thì ắt sẽ gọi lại cho cậu.” Mọi người cười vang, không khí căng thẳng ban đầu hoàn toàn bay biến. Nam sinh kia hơi đỏ mặt, “Cậu cố ý hả?”

Tùy Ưc vẫn mỉm cười, “Đây là một đoạn văn rất nổi tiếng trên mạng, cậu không biết à?”

Ai cũng biết đó là một đoạn văn rất nổi tiếng trên mạng, nhưng chỉ có cô là dùng nó trong hoàn cảnh này. Tiêu Tử Uyên mỉm cười nhìn Tùy Ưc, cảm thấy cô gái này quả là thú vị.

Cuối cùng, buổi phỏng vấn bắt đầu mà không đợi chủ nhiệm kia nữa.

Gọi là phỏng vấn nhưng chẳng qua chỉ là hỏi mấy câu nhằm chẩn, hỏi đến lý do gia nhập hội sinh viên thì đủ loại đáp án được đưa ra. Tùy Ưc nhớ trước kia mình cũng bị hỏi như vậy, câu trả lời của cô là... vì muốn được cộng điểm, bớt số môn tự chọn, tiết kiệm năng lượng.

Tùy Ưc sực tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, nhận ra nam sinh đối diện còn đang đợi mình hỏi, bèn lên tiếng: “Sở thích của bạn là gì?”

Nam sinh kia nhập tâm đây cảm xúc, giọng diễn cảm như đang ngâm thơ: “Em thích đi dã ngoại sau cơn mưa, hít thở không khí thơm mùi đất đai, thích ngửi mùi nắng trên chăn vừa phơi, thích...”

Tùy Ưc rung mình, cúi đầu nhìn đơn đăng ký của cậu ta. Ôi trời, quả nhiên là ngành Văn học, nói chuyện còn chua hơn cả dưa muối vậy. Cô nghĩ ngợi một lát, hắng giọng ngắt lời cậu ta: “Này, bạn biết không, mùi thơm của đất đai mà bạn nói thật ra đến từ chất thải của vi khuẩn *Actinomyces bovis*, mùi nắng trên chăn vừa phơi của bạn thật ra là mùi bo vệ bị nướng chín.”

Yêu Nữ đang phỏng vấn ở nhóm bên cạnh, nghe thấy đoạn đối thoại thì cười nghiêng ngả. Nam sinh đối diện Tùy Ưc nhìn cô cảm hờn. Tùy Ưc lại hắng giọng: “Xin lỗi, chúng ta tiếp tục nhé, tâm sự cho vui thôi, món ăn ưa thích của bạn là gì?”

“Mì.”

“Ừ, thật ra mì rất giống giun đũa.”

Lần này, nam sinh kia im bật.

Tùy Ưc cảm thấy lặng thinh như vậy thật không ổn nên chủ động gọi chuyện: “Bạn đã bao giờ ăn trai chưa? Thật ra cái chúng ta ăn chính là tuyến sinh dục của nó.”

Cô chẳng để tâm đến sắc mặt của nam sinh kia, tiếp tục nói: “Bạn đã đến quán ăn bình dân ở cổng sau trường chưa? Chắc là đã ăn món thạch ống đất hàng nhất quán rồi chứ? Thật ra những cái “ống” đó đều là một loại giun...”

Yêu Nữ nhìn nam sinh đáng thương kia, giận dữ cầm đơn đăng ký bỏ đi, cười không ngừng, vỗ vai Tùy Ưc, “A Ưc, cậu lại bắt nạt tân sinh viên rồi.” Tùy Ưc thở dài, “Người tiếp theo!”

Ông Thiều Khanh và Tiêu Tử Uyên ngồi trong góc chứng kiến toàn bộ.

Ông Thiều Khanh nghiêng đầu hỏi: “Cậu không cảm thấy hai người giống nhau sao? Đầu mỉm cười bình thản, không màng thiệt hơn, ung dung đi đến đám, thông thả đạt được mục đích của mình. Đầu linh hoạt, vững vàng, bình tĩnh.”

Tiêu Tử Uyên nhìn Ông Thiều Khanh vài giây, chợt bật cười rồi lại nhìn tới đáng người kia, từ tốn hỏi lại: “Thật à?”

Ông Thiều Khanh chỉ khẽ cười, còn nửa câu anh ấy chưa nói ra, đó là chính bản thân Tiêu Tử Uyên cũng không biết mắt mình lấp lánh đến nhường nào khi nhìn cô.

Người được phỏng vấn tiếp theo là một cô gái sôi nổi hoạt bát, Tùy Ưc cảm thấy mình không thể trò chuyện bình thường với cô nàng.

“Chị ơi, vừa nãy em thấy một chị khóa trên nhắc đến Tứ Đại Bối Lặc, là bốn anh đẹp trai ở góc kia sao?”

Tùy Ưc nhìn đôi mắt rực sáng đầy phấn khích của cô nàng, quay đầu nhìn, thấy bốn người đang ghé vào bàn nói gì đó.

Cô ngoảnh lại, trả lời: “Phải.”

“Họ có bạn gái chưa vậy chị?”

Tùy Ưc ngẫm nghĩ, ghé đầu tới nhỏ giọng đáp: “Nội bộ hội sinh viên đồn rằng anh Tiêu là của chị Dụ, anh Kiêu là của chị Yêu Nữ đang phỏng vấn ở phía trước bên phải em, còn anh Ôn với anh Lâm mới là của mọi người.”

“Sao anh Ôn và anh Lâm không có bạn gái ạ? Chẳng lẽ hai người họ...”

Tùy Ưc nhìn cô gái này, lòng thầm nghĩ, Tam Bảo mà ở đây thì hai người chắc chắn sẽ nói chuyện quên cả trời đất, cái hồ “hủ nữ”* sâu như biển, người thuần khiết cũng hóa thành tiện nhân.

(* Hủ nữ: Tiếng lòng chỉ người thích tình yêu đồng tính, thường là tình yêu đồng tính nam.)

“VẬY chị kể cho em về bốn người họ đi. Em rất muốn nghe!”

Tùy Ưc nhìn khuôn mặt thành khẩn của cô nàng, thật sự không đành lòng từ chối, “Ừm... Anh Tiêu ít nói, nếu em không thân quen với anh ấy, khi gặp nhau anh ấy sẽ chỉ cho em một ánh mắt, sau đó tự em phải tìm hiểu ý nghĩ của nó.”

“Oa, kiểu đàn ông tầm ngấm tằm ngấm, em thích!” Cô nàng vun vẩy tay chân hình dung.

Tùy Ưc tiếp tục, “Anh Ôn thì người cũng như tên, dịu dàng như ngọc, sẽ đùa chết em trong sự ôn nhu dịu dàng đó.”

“Oa, kiểu đàn ông khẩu Phật tâm xà, em cũng thích!”

“Ầy...” Tùy Ưc nhìn cô nàng càng lúc càng hưng phấn, cảm thấy nói không nên lời.

“Tiếp đi chị ơi!”

“Ừ, chúng ta phỏng vấn tiếp.”

“Vâng...”

Ôn Thiếu Khanh hiếm khi thấy Tiêu Tử Uyên cười tươi tắn như thế ở ngoài, “Tầm ngấm tằm ngấm?”

“Khẩu Phật tâm xà?” Tiêu Tử Uyên đáp trả.

“Hóa ra trong lòng cô nhóc này chúng ta có hình tượng như thế!” Hai người cười xòa lắc đầu.

Công tác phỏng vấn cuối cùng cũng xong xuôi, Tùy Ưc đang sắp xếp lại danh sách nhưng người lọt vào vòng hai thì Tiêu Tử Uyên đi tới, ngẩng xuống bên cạnh cô.

Tùy Ưc hơi căng thẳng, ngẩng đầu nhìn anh, “Anh Tiêu vội xem danh sách ạ?”

Tiêu Tử Uyên lắc đầu, “Không vội.”

Nhưng anh vẫn ngẩng cạnh Tùy Ưc. Mùi hương bạc hà dịu nhẹ chờn vờn bên mũi, mặt cô dần nóng lên, hình như anh ngẩng gần quá rồi.

Cuối cùng, Tùy Ưc không nhịn nổi, lại ngẩng đầu hỏi: “Anh Tiêu tìm em có việc ạ?”

Tiêu Tử Uyên chỉ chiếc bút trong tay cô, ánh mắt trong veo, “Đây là bút của anh.”

Mặt Tùy Ưc càng đỏ hơn. Vừa nãy cô chỉ tiện tay cầm lấy chiếc bút, không ngờ lại trùng hợp đến vậy.

“Vội lại...” Tiêu Tử Uyên chột tiếp lời, giọng như đang cười, “Bài kiểm tra kia em làm thật sự... rất tệ.”

Tùy Ưc run mạnh, vạch trên giấy một đường. Cô đau khổ nhận sai:

“Anh ơi, em biết lỗi rồi. Về sau em không chơi game trong giờ nữa.”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười, cô gái này thoát trông nhẹ nhàng trầm tĩnh, nhưng mỗi lần đối mặt với anh biểu cảm lại vô cùng phong phú, thật thú vị.

Tùy Ưc vừa viết vừa thả hồn theo gió, đại thần ngẩng cạnh, cô thấy áp lực nặng như núi! Đang mải nghĩ ngợi thì trước mắt chột xuất hiện một ngón tay chỉ vào trang giấy, “Ở đây chép sai rồi.”

Tùy Ưc muốn đập đầu chết đi thôi.

Hoàn thành xong những việc tiếp theo, mọi người nhốn nháo đi ăn bữa khuya, Tiêu Tử Uyên cười đồng ý, “Được, đi thôi, tôi mời.”

Ra đến công sau trường học thì gặp Tam Bảo và Hà Ca nên mọi người cùng nhau ăn luôn. Tam Bảo hớn hờ hỏi: “Có em trai nào trong sáng đáng yêu không?”

Yêu Nữ lộ vẻ mờ ám, “Bọn tớ sao thấy được “em trai” của người ta?”

Tam Bảo khinh bỉ, “Không thèm nghe cậu! Cậu nói đi A Ưc.”

Tùy Ưc ngẫm nghĩ, “Không... Tớ cũng không thấy được “em trai” của người ta.”

“Ha ha ha...” Mọi người cười vang, mười mấy người cùng ngẩng quanh một chiếc bàn lớn, cười nói rộn rã.

Trong lúc chờ thức ăn được mang lên, hai cô nàng bàn bên đang mải mê bàn luận về ngôi sao Hàn Quốc, càng say sưa càng lớn giọng.

“Các cậu nói xem, sao có nhiều người thích Jang Geun Suk vậy chứ? Vì sao?” Tam Bảo đập bàn hỏi, cô ấy xưa nay không thích nét đẹp của đàn ông Hàn Quốc.

Có người trả lời: “Chắc là đáng đẹp.”

Có người khác nói: “Có thể là do diễn xuất tốt!”

Tùy Ưc nghĩ ngợi, nghiêng đầu trả lời: “Chắc là do... tên của anh ta*?”

(* Jang Geun Sek, tên phiên âm tiếng Trung là Trương Căn Thạch (張根碩), chữ Căn (根) đồng thời là chữ “căn” trong “nam căn” (男根) chỉ bộ phận sinh dục đàn ông. Chữ Thạch (碩) có nghĩa là “to lớn”.)

Mọi người không nói nên lời.

Tam Bảo cười to, “A Ưc, cậu thật đen tối. Tớ thích.”

Biểu cảm khuôn mặt Tiêu Tử Uyên vẫn bình thản, nhưng đôi mắt lại toát lên ý cười. Dụ Thiên Hạ nhìn anh, thăm dò hỏi: “Tùy Ưc thật thú vị.”

Tiêu Tử Uyên không trả lời nhưng trong lòng thẫn thờ, quả thật hiếm có cô gái nào có thể nói một câu đùa thô tục đầy ẩn ý một cách dịu dàng và đi kèm đậm nhạt vậy.

Về sau, Tùy Úc còn gặp cậu chàng khoa Văn học sến súa kia trong trường vài lần, nhưng mỗi lần trông thấy cô là cậu ta đều tỏ vẻ kinh hoàng mà đi vòng đường khác.

Tam Bảo và Hà Ca tò mò, “A Úc, cậu rốt cuộc đã làm gì người ta vậy?”

Yêu Nữ cười đến ngã ngửa. Tùy Úc chỉ biết tỏ ra bất lực, “Chắc là do giới tính của chúng tớ không hợp.”

Chương 02. Không gần không xa, em lùi anh tiến

.

.

Các tiết học của khoa Y luôn được xếp kín, tiết đầu tiên buổi chiều đứng vào thời gian ngủ trưa, một đám sinh viên đang gà gât giữa hàng loạt những cái tên của các công cụ thiết bị thì giảng viên chợt nói: “Chúng ta phải tham gia cuộc thi sáng chế công nghệ do khoa Cơ khí tổ chức, khoa nào cũng phải tham gia, có ai tình nguyện đăng ký không?”

Mọi người bừng tỉnh khỏi cơn buồn ngủ, khi kịp phản ứng thì đã loạt cú đầu làm như không liên quan gì đến mình.

Giảng viên trên bục giảng cười, “Đã vậy, tôi tin là sinh viên ngành chúng ta đầu rất xuất sắc, tôi chọn ngẫu nhiên nhé!”

“Đừng gọi em, đừng gọi em, đừng gọi em...”

Tùy Ưc nghe Tam Bảo bên cạnh niệm chú, nói với cô nàng: “Nghe nói, việc cậu cần khẩn giảng viên đừng gọi đến mình thật ra là đang tạo ra một lực hướng về phía giảng viên. Thượng đế không phân biệt được lực này là yêu thích hay bài xích, cho nên giảng viên tiếp nhận lực này, khả năng gọi trúng cậu sẽ rất lớn.”

Tam Bảo suy nghĩ một chút, đổi câu niệm chú khác: “Gọi Tùy Ưc, gọi Tùy Ưc, gọi Tùy Ưc...”

Tùy Ưc còn chưa kịp ngăn lại đã nghe thấy giảng viên gọi tên: “Tùy Ưc!”

Cô lờm Tam Bảo, từ từ đứng dậy.

Giảng viên rất ấn tượng với cô gái này, “Hai người nữa, để tôi xem nào. Nhậm Thân!”

Tam Bảo khổ sở đứng lên, “Thầy ơi, thầy biết em học môn chuyên ngành kém lắm mà.”

Giảng viên bực mình, “Biết kém còn không chịu nghe giảng, rốt cuộc em có muốn tốt nghiệp không?”

Tam Bảo gãi đầu, “Thầy, em vốn cũng không muốn tốt nghiệp!”

“Em...”

“Thầy ơi, thầy không biết đấy thôi, ban đầu em muốn học Đông y để sau này trồng thảo dược Trung Quốc kín mảnh đất nhà em, sau đó em sẽ phát

tài!” Tam bảo vừa nói vừa tỏ vẻ hoài niệm.

“Em ng ấ xuống cho tôi!” Giảng viên lờm Tam Bảo, nhìn sang bên cạnh cô nàng, “Hà Văn Tĩnh!”

Hà Ca cúi đầu phục tùng, “Th ầy ơi, th ầy bảo em bê vác thiết bị, mua nước thì được, chuyện khác xin đừng tìm em.”

Giảng viên bất lực xua tay ra hiệu cho cô nàng ng ấ xuống, cuối cùng vẫn chọn hai nam sinh trong lớp, hài lòng nói: “Được r ấ, lát nữa hết giờ các em đi cùng tôi đến khoa Cơ khí.”

Tùy Ưc chưa bao giờ thấy văn phòng khoa Cơ khí, thoát trông ch ằng khác khoa Y là bao, trong phòng có hai giảng viên đang tán gẫu. Tùy Ưc liếc nhìn hai cậu bạn xui xẻo bên cạnh, cả hai cũng vô cùng miễn cưỡng, cô th ần thở dài, ôi, người đ ồng cảnh ngộ.

Sau đó, có vài giảng viên và sinh viên khác đi vào cùng thảo luận với họ. Nghe được vài câu, Tùy Ưc mới biết đây là một dự án lớn của trường, chủ đề là sáng tạo một thiết bị đi ầu trị bệnh mới, trong nhóm có khoa Y học, Cơ khí, Điện tử, còn cả sinh viên chuyên ngành Marketing đảm nhận công việc viết phương án xây dựng phát triển và quảng bá sản phẩm.

Tùy Ưc càng nghe càng thấy phức tạp, may mà cô chỉ phụ trách phần chức năng đi ầu trị, nhưng người phụ trách tổng thể thì phải đau đ ầu r ấ. Mới nghĩ vậy thì nghe một giảng viên nói: “Đúng r ấ, lần này tôi nhờ một học trò cưng của th ầy Trương Thanh làm người hướng dẫn, lát nữa cậu ấy sẽ tới, mọi người làm quen nhau nhé.”

Tùy Ưc nghe đến hai chữ “Trương Thanh”, lông mày hơi giật. Linh cảm của cô mau chóng trở thành hiện thực, một giảng viên khác nói: “Tiêu Tử Uyên à? Tiêu Th ần của khoa Cơ khí, rất nổi tiếng, nghe nói đã tham gia cuộc thi sáng chế công nghệ mấy lần r ấ, lần nào cũng được giải nhất, còn được cấp bằng sáng chế nữa.”

“Đúng là một nhân tài, chẳng trách th ầy Trương Thanh ưu ái như thế.”

Não Tùy Ưc chậm nửa nhịp mới phản ứng lại được. À, người quen, tốt quá. Người quen dễ làm việc.

Không bao lâu sau, Tiêu Tử Uyên xuất hiện. Nghe giảng viên giới thiệu xong, anh cười chào hỏi bọn họ, trò chuyện đơn giản mấy câu, hẹn sáng hôm sau gặp tại thư viện nói chi tiết r ấ mau chóng rời đi.

Buổi tối, trước khi ngủ, Tùy Ưc nhận được tin nhắn của Tiêu Tử Uyên, “Sao tham gia mà không nói với anh một tiếng?”

Tiêu Tử Uyên nhìn tin nhắn được gửi đi, trước đó anh không biết cô cũng tham gia, khi thấy nói với anh ở khoa, anh suýt nữa còn từ chối.

Tùy Ưc cầm điện thoại trong tay nhìn một lúc lâu, Tiêu Tử Uyên chưa bao giờ gửi tin nhắn nói chuyện riêng với cô, hay là anh gửi nhàn? Họ còn chẳng tương tác với nhau trên mạng xã hội, sao anh lại gửi tin nhắn tán gẫu với cô kia chứ?

Tùy Ưc ngẫm nghĩ, chắc là gửi nhàn thôi. Cô không trả lời, tắt điện thoại đi ngủ.

Ngày hôm sau, Tùy Ưc đến thẳng thư viện sau khi ăn sáng, vừa vào trong thì nhận được tin nhắn của Yêu Nữ.

Yêu Nữ gần đây rảnh rỗi nên tham dự một khóa học tên “Sức khỏe tâm lý và tình yêu của sinh viên”, bị giảng viên tâm lý học kia làm mê muội đầu óc, thường xuyên hỏi mấy câu vớ vẩn.

“A Ức, yếu tố quan trọng nhất để hai người đến với nhau là gì? Ngoại tình? Tính cách? Môn đăng hộ đối?”

Tùy Ưc ngẫm nghĩ rồi trả lời: *“Tam quan* tương đồng là quan trọng nhất.”*

(* Tam quan bao gồm thế giới quan, nhân sinh quan và giá trị quan)

Cứ nghĩ cô nàng đã thôi rồi, ai ngờ vài giây sau lại có tin nhắn gửi đến, *“Còn gì nữa không?”*

Còn gì? Tùy Ưc trả lời ngay: *“Đương nhiên là kích thích cũng phải phù hợp.”*

Vài giây sau Yêu Nữ mới nhắn lại: *“A Ức, cậu là đồ biến thái!”*

Tùy Ưc cười cất điện thoại.

Tiêu Tử Uyên đang đứng tìm sách ở giá sách trên tầng hai thư viện, lơ đãng nghiêng đầu trông thấy Tùy Ưc. Cô đi lên từ thang cuốn tầng một, ánh nắng thu chiếu xuyên qua nóc nhà kính rọi xuống, khiến cả người cô được bao phủ bởi vầng sáng lóa mắt, dáng hình trở nên mờ hồ. Trên môi cô là nụ cười dịu dàng, đang cúi đầu nhìn điện thoại, mang theo ánh hào quang khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Tiêu Tử Uyên nheo mắt như đang nghĩ ngợi đi đâu gì.

Cô gái này đúng là xinh đẹp, tao nhã, tự lập, nhanh nhẹn, mềm mỏng, lại không kiêu căng, ở tuổi này đã biết cách che giấu khéo léo vẻ đẹp ấy, cử chỉ luôn điềm tĩnh, dáng người mảnh mai, ung dung, bình thản. Khi cô ấy ý thức được rằng bạn đang nhìn cô ấy, bạn sẽ được đáp lại bằng một nụ cười, nhưng lại chẳng thể tiếp cận.

Bạn tiến một bước, cô ấy lùi một bước, vĩnh viễn duy trì khoảng cách không gần không xa. Cô ấy mãi mãi không chủ động tiếp cận bạn, bạn cũng đừng mong có thể nhìn thấy nội tâm cô ấy.

Cô có thể nhìn ra vấn đề chỉ trong một thoáng, sau đó âm thầm tránh đi, hoặc giải quyết nó. Lâm Thần luôn khen cô thông minh, nhưng không, cô đâu chỉ đơn thuần là thông minh.

Ôn Thiệu Khanh nói cô với anh rất giống nhau, từ đầu anh không cảm thấy thế, nhưng tiếp xúc càng lâu, chính anh cũng nảy sinh cảm giác này, cô giống như một phân thân khác của anh vậy.

Nhưng có đôi lúc cô dường như hơi mơ màng.

Tùy Ưc lên đến tầng hai thì trông thấy Tiêu Tử Uyên. Cô không ngờ anh lại tới sớm như vậy, liền đi tới chào hỏi.

“Anh Tiêu.”

“Chào em.”

Tiêu Tử Uyên đang tính toán gì đó, chữ viết trên tờ giấy trắng rất phóng khoáng, lại phẳng phất chút khí chất riêng. Đến nét bút cuối cùng, anh mới ngẩng đầu nhìn cô, nghiêm túc nói: “Anh có câu này muốn hỏi em.”

Tùy Ưc lập tức căng thẳng, “Em đã suy nghĩ cẩn thận về đề tài hôm qua anh nói, lát nữa sẽ chỉnh sửa lại rồi nộp cho anh.”

“...” Tiêu Tử Uyên im lặng một lát rồi mới từ tốn nói: “Ừm... anh không định hỏi chuyện đó, sao tối hôm qua em không trả lời tin nhắn?”

“Ấy...” Tùy Ưc ngập ngừng, “Em tưởng anh gửi nhầm.”

Tiêu Tử Uyên khẽ thở dài, đưa ngón trỏ chống trán, biểu cảm khuôn mặt dường như có hơi... bất lực?

Tùy Ưc chớp mắt, cô đã nói sai gì sao?

Yên lặng một lát, Tùy Ưc tìm chủ đề để hóa giải bầu không khí gượng gạo, “Chữ anh đẹp thật.”

Tiêu Tử Uyên cũng nở mặt đáp: “Anh nhớ chữ em còn đẹp hơn, năm ngoái anh từng thấy trong cuộc thi viết thư pháp của trường, về sau sao không thấy em viết nữa?”

Tùy Ưc cười pha trò, “Anh Tiêu lại đùa em, em toàn viết linh tinh, không mang ra cho đỡ xấu hổ.”

Tiêu Tử Uyên bỗng nghiêm túc nói: “Anh thích lắm.”

Tùy Ưc sửng người, vô thức ngước nhìn anh.

Anh đang hơi cúi đầu nhìn cô, đôi môi mỏng khẽ mím lại, đôi mắt lúc nào cũng bình thản không gợn sóng kia lúc này bỗng như tỏa sáng.

Đang không biết nói gì tiếp thì có người gọi tên Tiêu Tử Uyên, anh nhìn Tùy Ưc thêm mấy giây rồi rời mắt đến phía sau cô, sau đó vẫy tay chào, đứng dậy đi tới.

“Lâu rồi không gặp.”

Người kia vừa đến gần đã bắt đầu phàn nàn: “Ôi trời, dạo này mệt muốn chết, đúng rồi, có mấy chức năng của SolidWorks tôi không rành lắm, cậu rành thì dạy tôi chút đi!”

Tiêu Tử Uyên cười đồng ý: “Được, chiều tối nay cậu tới chỗ tôi đi, tôi ở phòng ký túc xá.”

“Thật hả? Vậy tốt quá, có cậu thì tôi chẳng cần đến mấy quyển sách này nữa.” Chàng trai nhìn về phía sau Tiêu Tử Uyên, “A, đây chẳng phải là...” Chưa nói hết câu, anh ta chợt bật cười, “Không làm phiền nữa, tôi đi trước đây.”

Tiêu Tử Uyên cười chào tạm biệt, ngoảnh lại nhìn người đang vờ như rất bận kia, cười thầm trong lòng. Anh không thể không khinh bỉ trò đùa ác của mình khi này. Rất lâu về trước, anh phát hiện cô gái thoát trông rất bình thản này không dám nhìn vào mắt anh, mà cô càng không dám nhìn, anh càng muốn trêu cô.

Thành viên trong nhóm lúc này mới lần lượt đến. Đến gần sát giờ, họ vào phòng họp ở tầng hai.

Điểm danh xong thì phát hiện thiếu hai người, Tiêu Tử Uyên ngẩng giữa bàn họp, mặt không biến sắc nhìn kim đồng hồ chậm chạp nhích dần, thêm mười phút nữa hai người kia mới đứng đỉnh đến.

Tiêu Tử Uyên hờ hững liếc nhìn họ, thoát trông không có ý gì, vậy mà lại tỏa ra khí thế bức người. Tùy Ưc cảm thấy khí chất của người đàn ông này thật không tầm thường, cô chỉ là người ngoài cuộc thôi mà còn thấy buốt lạnh, huống gì là người trong cuộc.

“Tôi không thích người không đúng giờ.” Một câu hời hợt của anh khiến hai người đến muộn mặt đỏ bừng, đứng lên xin lỗi mọi người: “Xin lỗi, chúng tôi sai rồi, từ sau sẽ không như vậy nữa.”

Tiêu Tử Uyên gật nhẹ đầu, giọng hòa hoãn hơn đôi chút, “Ngồi xuống đi, sắp bắt đầu rồi.”

Tùy Ưc cúi đầu mỉm cười, vừa ban ơn vừa thị uy, quả là cao tay.

Lúc thảo luận tự do, Tùy Ưc nghe thấy hai nam sinh bên cạnh nhỏ giọng bàn tán: “Sao bảo phòng họp này không cho mượn? Lần trước khoa chúng ta mượn dùng có được đâu.”

“Còn phải xem người mượn là ai nữa.”

Lập tức có người ghé vào: “Ai thế?”

Tùy Ưc cười, hóa ra đàn ông con trai cũng thích buôn chuyện như vậy.

“Tiêu Thần đó.”

“Ai? Rốt cuộc Tiêu Thần là ai?”

“Đại thần khoa Cơ khí mà cậu không biết à?”

“Không biết.”

“Cũng phải thôi, thường ngày đàn anh Tiêu vẫn luôn khiêm tốn.”

“Ôi, anh ấy sắp tốt nghiệp rồi đúng không?”

“Ừ, giành được học bổng toàn phần của đại học quốc tế danh tiếng, vừa tốt nghiệp là xuất ngoại luôn.”

“Thật đáng ngưỡng mộ...”

“Khỏi phải ngưỡng mộ, không so với người ta được đâu, nghe nói anh ấy viết liên tục mấy bài SCI*, chỉ số ảnh hưởng đầu rất cao.”

(* SCI: Một danh sách thuộc quyền sở hữu của Thomson Reuters bao gồm các tạp chí thuộc lĩnh vực khoa học tự nhiên, kỹ thuật, công nghệ... uy tín hàng đầu thế giới. Các tạp chí trong danh sách này có chỉ số ảnh hưởng (impact factor) được tính dựa trên tỷ lệ số lượng trích dẫn tới các bài báo được xuất bản. Một số trường ở nhiều nước tiên tiến coi việc nghiên cứu sinh có bài đăng ở các tạp chí trong danh sách SCI (thậm chí yêu cầu phải được đăng ở tạp chí có chỉ số ảnh hưởng cao) như điều kiện cần để được bảo vệ luận án tiến sĩ.)

Bàn tay Tùy Ưc cầm bút hơi ngừng lại, tốt quá, sắp xuất ngoại rồi.

Một buổi sáng trôi qua rất nhanh, hiệu suất làm việc cực cao. Tùy Ưc vốn cho rằng đồng người như vậy rất khó mà hợp tác, nhưng lúc này cô cũng phải thừa nhận rằng Tiêu Tử Uyên không chỉ có ngoại hình và khí chất xuất chúng, mà năng lực cũng rất vượt trội.

Tùy Ưc chậm chạp thu dọn đồ lúc đi ra thì chỉ còn cô và Tiêu Tử Uyên.

Khi xuống tầng, Tùy Ưc làm như vô ý hỏi: “Anh Tiêu tốt nghiệp xong sẽ xuất ngoại à?”

Tiêu Tử Uyên gật đầu, “Ừ, quyết định từ lâu rồi.”

“A, vậy chúc mừng anh!” Tùy Ưc ra vẻ vui mừng đáp lại.

Tiêu Tử Uyên nhìn cô, “Em thì sao, có tính toán gì không? Nếu muốn xuất ngoại thì có thể liên hệ với anh.”

Tùy Ưc yên lặng hồi lâu, mãi cho đến khi ra khỏi thư viện mới lên tiếng:

“Em quyết định lâu rồi, tốt nghiệp xong sẽ về quê làm việc.”

“Ừ.” Tiêu Tử Uyên bình thản đáp. Sau đó hai người im lặng suốt cả chặng đường.

Tùy Ưc ngơ ngẩn về phòng, tâm tình hơi ủ rũ. Tam Bảo đang viết báo cáo, vừa gõ chữ vừa than vãn: “Học Y quá khó! Nếu biết trước thì tớ đi học làm ruộng còn hơn! Chuyển ngành được không?”

Tùy Ưc nhìn về phía cô nàng, băng quơ đáp: “Được, gõ phím Enter* ấy.”
(* “Ngành” và “hàng”: Hai chữ này trong tiếng Trung đều dùng chữ 行 (phiên âm: háng). Ở đây, ý của Tùy Ưc là gõ phím Enter để chuyển hàng (dòng)/ngành.)

Hà Ca và Yêu Nữ gục trước máy tính mà cười, Tam Bảo lập tức ngẩng thẳng dậy, “A Ưc, tớ sai rồi!”

Tùy Ưc ngơ ngác hỏi: “Có chuyện gì?”

Tam Bảo sợ hãi, “A Ưc, tâm trạng của cậu không tốt à?”

Tùy Ưc vui đầu vào giường, buồn bã trả lời: “Không.”

Hà Ca hạ giọng hỏi: “Cậu ấy sao thế?”

Yêu Nữ và Tam Bảo đều lắc đầu.

Trong mắt ba người họ, Tùy Ưc là kiểu con gái thoải mái phóng khoáng, gặp chuyện gì cũng có thể bình tĩnh cười giải quyết, dù có im lặng cũng là im lặng cười thản nhiên, chưa bao giờ thấy cô nhăn nhó chán nản như lúc này.

***

Mấy ngày sau, khi đi họp lần nữa, Tùy Ưc vẫn không mấy phấn chấn, ngẩng yên lặng khác thường. Tiêu Tử Uyên nói được một nửa mới phát hiện Tùy Ưc đột nhiên mở to mắt, sau đó bắt đầu nhú mày rồi nhấp nhồm bất an.

Anh dừng lại hỏi: “Sao vậy?”

Tùy Ưc giật mình, “Không có gì, anh nói tiếp đi ạ.”

Tiêu Tử Uyên nhìn cô mấy giây, dù cảm thấy cô hơi lạ nhưng cũng không hỏi rõ. Anh làm sao biết được bệnh không tiện nói của Tùy Ưc. Cô cảm thấy đau bụng dưới, có linh cảm chẳng lành, nghĩ lại thấy thời gian không đúng lắm, chỉ mong mình đoán sai. Ai ngờ chưa được vài phút đã cảm thấy một dòng nước ấm từ bụng dưới chảy ra, trong một thoáng, cô thậm chí còn muốn chết đi cho xong.

Có vẻ Tiêu Tử Uyên quan tâm đến cô nên kết thúc cuộc họp sớm, nhưng Tùy Ưc vẫn có cảm giác quẫn của mình đã sớm nhuộm máu, ẩm ướt. Cô ngẩng yên không dám cử động, nhắn tin cho Tam Bảo, gõ được một nửa mới

nhớ ra ba người họ vào trung tâm thành phố xem phim, họ có về sớm thì cũng là lúc trời nhá nhem rồi, thà rằng cô đợi đến tối rồi chạy về còn hơn. Bên cạnh có người hỏi: “Tùy Ưc, chưa đi à?”

Tùy Ưc cười trả lời: “Mọi người đi trước đi, tôi đi ngay đây, chào nhé!”

“Vậy chúng tôi đi trước đây, chào!”

Tiêu Tử Uyên ra ngoài nghe điện thoại, lúc quay lại thấy cô vẫn còn ở đó, “Sao vẫn chưa đi?”

Tùy Ưc ngẩng ngay ngắn, “Em... Em đợi lát nữa.”

Tiêu Tử Uyên nhìn khuôn mặt vốn hồng hào của cô giờ đã tái nhợt, đến gần hỏi: “Sao vậy, khó chịu à? Sao sắc mặt xấu thế?”

Tùy Ưc gượng cười, em đau bụng cũng không nói với anh được.

“Em không sao thật mà, các anh cứ đi trước đi.” Tùy Ưc nhìn ra cửa thấy có người đang đợi Tiêu Tử Uyên, cười đáp.

“Mọi người đi trước đi, tôi còn phải tìm tài liệu.” Tiêu Tử Uyên nhìn cô mấy giây rồi quay lại nói với những người khác.

“Vậy chúng em đi trước nhé.”

“Được.”

Đến khi phòng họp chỉ còn lại hai người bọn họ, Tiêu Tử Uyên mới cởi áo khoác trên người đưa cho Tùy Ưc, “Mặc vào, anh đưa em về”

Tùy Ưc đỏ mặt, hóa ra anh đã phát hiện ra rồi. Cô ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt sâu kia, khóe miệng anh còn hơi nhếch lên, dường như đang mỉm cười.

Trời đã chập tối mà trong phòng chưa bật đèn, ánh sáng hơi yếu, Tùy Ưc chỉ nhìn thoáng qua đã cảm nhận được tư chất khiến người ta hồn xiêu phách lạc của Tiêu Tử Uyên.

Ngày thường anh luôn bình thản lãnh đạm, nhưng lúc này, đôi mắt dài thấp thoáng ý cười nên vô cùng quyến rũ, đường nét khuôn mặt rõ ràng đẹp đẽ, khiến cô nhìn mà ngẩn ngơ, trái tim cũng rung rinh.

Cô vẫn nghĩ đàn ông không cần quá đẹp, mà đàn ông có ngoại hình đẹp thì cũng chỉ đến một mức độ nào thôi, thế nhưng giờ đây cô lại đang ngượng ngùng hồi hộp nhìn Tiêu Tử Uyên. Cô với anh không phải vừa mới quen nhau, cô cảm thấy anh có khí thế lấn át mà mình không khống chế được, vì vậy luôn không dám nhìn kỹ. Giờ chỉ thoáng lơ đãng đưa mắt mà cảm giác thật mãnh liệt, nếu sớm biết cô đã chẳng nhìn.

Tiêu Tử Uyên cũng không gọi cô, chỉ hơi mỉm môi, kiên nhẫn đợi cô hoàn hồn.

Đến lúc Tùy Ưc lấy lại phản ứng thì mặt càng đỏ, cô vội vàng mặc áo khoác vào, đứng phắt dậy, nhưng vì đứng dậy quá đột ngột, máu lên não không đủ nên mắt tối sầm, cả người chao đảo rồi ngã vào ngực Tiêu Tử Uyên.

Đây là lần đầu tiên họ gần nhau đến thế.

Tùy Ưc bám chặt cánh tay Tiêu Tử Uyên, trước mắt tối sầm, cô chỉ có thể cảm nhận được cánh tay vững chắc, mạnh mẽ kia đang đỡ lấy mình và mùi hương bạc hà mát dịu thoang thoảng.

Đội bóng tối trước mắt dần tan đi, Tùy Ưc mới ngẩng đầu, vẻ mặt mờ màng, “Cảm ơn anh.”

Tiêu Tử Uyên thuận thế nắm lấy tay cô, “Đi thôi.”

Ngón tay Tùy Ưc đan chặt vào lòng bàn tay anh, đầu ngón tay anh khoác lên mu bàn tay cô, mặt sau ngón hơi lạnh mà lòng bàn tay lại rất ấm.

“Ơ... Còn ghế...” Tùy Ưc lấy cót tìm khăn ướt trong túi xách để thu tay lại, lấy khăn ướt ra chăm chú lau vết bẩn trên ghế, không ngẩng đầu lên.

Cô mặc áo của anh, xung quanh thoang thoảng mùi hương tươi mát trên người anh, mà ánh mắt trên đỉnh đầu cô lại chẳng chút kiêng dè, tất cả đều khiến tim Tùy Ưc đập dồn dập.

Chập tối, trời nổi gió. Họ ra khỏi thư viện, Tiêu Tử Uyên chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, trông rất mỏng manh trong gió đêm. Tùy Ưc hơi không yên lòng, “Anh Tiêu... Anh có lạnh không?”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười, trả lời hài hước: “Lạnh, em muốn trả áo cho anh à?”

Tùy Ưc nghẹn lời, “Ha ha...”, trong lòng tự kiểm điểm: Mình thật ngốc nghếch, tự nhiên nhiều chuyện làm gì không biết?

Trên đường đi, Tiêu Tử Uyên mua cho cô một cốc trà táo đỏ, Tùy Ưc cầm uống từng ngụm, ánh mắt thỉnh thoảng lại lướt qua hai bàn tay chẳng biết đã nắm lấy nhau từ lúc nào.

Dường như Tiêu Tử Uyên cũng nhận ra, quay đầu hỏi: “Sao vậy?”

Tùy Ưc khéo léo trả lời: “Anh à, anh không còn chỗ nào khác để để tay à?” Cho nên mới để lên tay em?

Tiêu Tử Uyên không nói gì, chỉ tiếp tục nắm tay cô đi về phía trước. Tùy Ưc coi như anh ngầm thừa nhận.

Chạng vạng chiều thu, gió lạnh thổi lên, anh nắm tay cô cùng đi trong sân trường ngập đầy lá khô. Tùy Ưc cảm thấy trà táo đỏ ấm áp thơm ngọt từ

miệng chảy thẳng đến tim, cảm giác ấy cứ quanh quẩn trong lòng, mãi chẳng tiêu tan.

Lúc chào nhau dưới tòa nhà, Tiêu Tử Uyên nói một câu khiến Tùy Ưc rơi vào trạng thái mất hồn suốt cả tối hôm đó.

Anh bảo: “Em gầy quá, về sau ăn nhiều vào, lúc ốm sẽ thoải mái hơn.”

Trước nụ cười của Tiêu Tử Uyên, Tùy Ưc máy móc xoay người, đồ dẫn đi lên tầng, quên cả chào tạm biệt.

***

Quay lại phòng ký túc xá, Tam Bảo đang chơi game vô tình ngừng đầu liếc cô một cái, “A Ưc, cậu cười trông quái dị quá!”

Tùy Ưc sờ mặt mình, “Tớ cười à?”

Đang nói dở thì Hà Ca đi từ ngoài vào, vẻ mặt đăm chiêu.

Tùy Ưc hỏi: “Sao vậy?”

Hà Ca cau mày, “Hôm nay đi tự học, phòng học đó đang có tiết tự chọn, tớ nhân tiện vào nghe luôn, ban đầu rất ổn, nhưng sau đó thầy nói một câu khiến tớ phải động não suốt hai tiết học, cuối cùng chẳng nghe vào câu nào nữa.”

“Thầy nói gì?” Tùy Ưc hỏi.

“Thầy bảo là, sau khi cưới vợ vào năm mười bảy tuổi, Lương Khải Siêu* từng cho rằng năm tháng sẽ trôi qua bình lặng như vậy mãi, cho đến khi ông ấy gặp Khang Hữu Vi... Tớ cứ cảm thấy là lạ chỗ nào...”

(* Lương Khải Siêu (1873-1929): Nhà tư tưởng và nhà hoạt động chính trị Trung Quốc thời cận đại. Mùa thu năm 1891, ông đến gặp Khang Hữu Vi (1858-1927) lúc bấy giờ đang dạy học tại Vạn Mộc thảo đường Quảng Đông. Nghe ông này bài xích cực học, Lương Khải Siêu tin theo, tôn Khang Hữu Vi làm thầy, rồi trở thành người lính xung kích của phái tân học.)

Tùy Ưc gật đầu ra vẻ thấu hiểu, nhìn về phía Tam Bảo, “Hủ là bệnh truyền nhiễm.”

Yêu Nữ thò đầu ra khỏi giường, bình phẩm: “Hà Ca, cậu không được chơi cùng Tam Bảo, sẽ bị cậu ấy làm hư đấy.”

Tam Bảo đứng bật dậy, vung tay hô to: “Cách mạng vô tội, tạo phản có lý, đừng tính hữu ái!” Hô khẩu hiệu xong, cô nàng lại ngối vào trước máy vi tính chơi game tiếp.

Mọi người không nói nên lời.

Chương 2.2

.

.

Từ sau buổi tối nói câu gây sốc với Tùy Úc, Tiêu Tử Uyên đột nhiên biến mất.

Mấy hôm sau, Tùy Úc giặt sạch áo nhưng không tìm được anh, nghĩ một lát rồi mang đến phòng ký túc xá của Lâm Thàn.

Tùy Úc đi vào, nhìn xung quanh hỏi: “Đàn anh Tiêu không ở đây à?”

Lâm Thàn cười mờ ám, “Em đến tìm cậu ta hả?”

Tùy Úc giơ cái túi trong tay lên cho Lâm Thàn xem, “Em muốn trả đồ cho anh ấy.”

Lâm Thàn nhận lấy, “Ờ, đây là cái áo của cậu ta mà, sao lại ở chỗ em? Mẹ bị ốm nên cậu ta về nhà rồi, chắc phải mấy ngày nữa mới quay lại, em cứ để ở đây, anh sẽ đưa cho cậu ta sau.”

Tùy Úc không buông tay, do dự một lúc lâu mới nói: “Thôi để em tự đưa cho anh ấy, nhân tiện cảm ơn luôn. Bao giờ anh ấy về trường thì em quay lại. Đúng rồi, anh ấy đi từ bao giờ thế ạ?”

“Ừm... Tối thứ Tư, nghe điện thoại xong là đi luôn.” Lâm Thàn nhớ lại.

“Vâng.” Tùy Úc lơ đãng đáp: “Vậy em đi trước đây.”

Tối thứ Tư, chính là buổi tối hôm đó.

Khi Tùy Úc đi tới cửa, Lâm Thàn chợt gọi cô: “A Úc!”

“Dạ?” Tùy Úc quay người.

Lâm Thàn ngập ngừng mãi mới cất lời: “Em cũng biết đấy, Tiêu Tử Uyên không phải con nhà bình thường, cậu ta là thái tử của nhà họ Tiêu, tốt nghiệp xong là xuất ngoại luôn, trở về sẽ tham gia chính trường, mỗi bước đi của cậu ta sau này đều đã được sắp xếp ổn thỏa, có lẽ hôn nhân cũng nằm trong đó luôn, anh sợ là em...”

Nụ cười trên môi Tùy Úc không chút phai nhạt. Cô từ tốn đáp: “Anh Lâm Thàn, anh yên tâm, em sẽ không thích anh Tiêu đâu.”

Lâm Thàn nhớ đã rất nhiều năm nay Tùy Úc không gọi mình như vậy, bỗng dưng cô xưng hô như thế lại khiến anh ấy hơi thất thốt. Lâm Thàn

sợ nhất bộ dạng này của Tùy Ưc, bên ngoài dịu dàng nhu mì, thật ra trong lòng rất cứng rắn.

Lâm Thần nhìn cô dò xét hồi lâu mà không thấy chút sơ hở hay miễn cưỡng, liền xua tay, “vậy anh yên tâm rồi.”

Tiêu Tử Uyên vừa đi đến cửa thì nghe thấy đoạn đối thoại này. Anh hơi cau mày, lập tức đẩy cửa bước vào.

Tùy Ưc trông thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh, đoán chắc anh đã nghe thấy những lời kia rồi, liền chớp chớp mắt, cười ngượng ngùng, “Anh Tiêu, em đến trả anh...”

Cô còn chưa nói xong đã bị giọng lạnh tanh của Tiêu Tử Uyên ngắt lời: “Cứ để đó là được.” Dứt câu, anh chẳng buồn nhìn Tùy Ưc mà đi thẳng qua cô.

Tùy Ưc nhìn bóng lưng anh, Tiêu Tử Uyên phải lạnh nhạt bình tĩnh thế này mới đúng, anh vốn nên đối xử với cô như vậy.

Trước vẻ lạnh lùng của anh, Tùy Ưc chỉ khẽ cười, để đồ xuống rồi mau chóng rời đi.

Cửa đóng lại, Lâm Thần cũng có chút ngại ngùng, cười giải thích, “Vốn định thăm dò cô nhóc giúp cậu, không ngờ...”

Tiêu Tử Uyên nằm trên giường nhắm mắt lại, giơ tay lên che trán, khuôn mặt tiêu tụy mỗi m刻, cũng không tiếp lời.

Lâm Thần dường như nhận ra điều gì, ngập ngừng mở miệng: “Thôi, Tử Uyên, con bé Tùy Ưc này tuy dịu dàng hiền lành nhưng rất có chủ kiến, em ấy không thích thì là không thích thật. Cậu...”

Tiêu Tử Uyên vẫn yên lặng, mặt không có biểu cảm gì khác lạ, giống như chẳng hề nghe thấy gì. Nhưng Lâm Thần biết anh nổi giận rồi, chẳng rõ là giận ai đây, chỉ đành thở dài quay người ra ngoài.

***

Buổi tối mấy ngày sau, Tùy Ưc đến khoa Cơ khí học môn tự chọn, lần này cô không nghịch điện thoại nữa, mà ngồi nghiêm chỉnh nghe Tiêu Tử Uyên đứng trên bục giảng giảng bài. Mấy ngày không gặp, tinh thần anh không tốt lắm, giọng nói hơi khàn, thỉnh thoảng còn ho mấy tiếng.

Tùy Ưc biết anh giận, nhưng không hiểu lý do tại sao. Cô cũng không nghĩ Tiêu Tử Uyên thích mình nhiều lắm, dù sao bên cạnh anh có quá nhiều cô gái xuất sắc, cô chẳng qua chỉ là người bình thường nhất mà thôi, đáng ra anh không nên để cô vào mắt mới đúng.

***

Mấy ngày gần đây, Tiêu Tử Uyên đầu làm thí nghiệm và chuẩn bị bài nghiên cứu trong phòng thí nghiệm, vừa hết tiết học này, quay lại phòng ký túc xá thì thấy trên bàn mình đầy thuốc.

Ôn Thiệu Khanh đang cầm mấy cái hộp đọc phần hướng dẫn sử dụng, thấy Tiêu Tử Uyên tiến đến liền ném cho anh, “Đám con gái này thật không vừa, bọn họ đầu đi nghe cậu giảng bài hết à? Xem ra khoa Y lại được một phen tấp nập rồi. Tiếc là họ không biết cậu dị ứng thuốc Tây, không đụng được vào những thứ này.”

Tiêu Tử Uyên nhận lấy, tiện tay để sang một bên, yếu ớt hỏi: “Thuốc nhuận hầu lần trước cậu cho Kiều Dụ còn không?”

Ôn Thiệu Khanh đưa cho anh rồi cười đùa, “Thuốc bày trên bàn có vài loại cậu dùng được đấy.”

Tiêu Tử Uyên cau mày, “Nói nhảm nhiều quá.”

Lâm Thần hớn hở chạy vào, trông thấy Tiêu Tử Uyên thì dừng lại, lặng lẽ quay người đi ra ngoài.

Ôn Thiệu Khanh gọi: “Luật sư Lâm đi đâu thế?”

Lâm Thần hôm ấy trêu ghẹo Tiêu Tử Uyên, giờ cứ thấy anh là bỏ chạy.

Nghe thấy Ôn Thiệu Khanh gọi, Lâm Thần máy móc quay lại: “Tôi sang phòng bên tìm người.” Vừa nói vừa vội vã quay người đi ra ngoài, ra đến cửa thì đâm sầm vào người đang tiến đến.

Nam sinh kia cầm laptop, lấy lại thăng bằng, xin lỗi Lâm Thần rồi đi tới chỗ Tiêu Tử Uyên, “Đại thần, em nhập số liệu vào nhưng chương trình báo lỗi vận hành, không phân tích được, anh xem giúp em xem vấn đề ở đâu với.”

Tiêu Tử Uyên nhận lấy, ngẩng đầu trước bàn xem. Nhân lúc rảnh rồi, nam sinh kia tán gẫu mấy câu với Ôn Thiệu Khanh.

“Nghe nói hôm nay khoa Y các anh xảy ra chuyện à?”

Ôn Thiệu Khanh ngăn người, “Không rõ lắm, tôi vừa từ bệnh viện về, có chuyện gì vậy?”

Nam sinh kia lập tức hưng phấn nói: “Anh chưa biết à? Thấy bảo tên biến thái thích khoe hàng năm ngoái lại xuất hiện quấy rối nữ sinh trước tòa giảng đường khoa Y. Lớp trưởng lớp bên đứng lúc ấy đi ngang qua, kể rằng người bị quấy rối hình như là cô em gái xinh đẹp của Lâm Thần, mỹ nữ khoa Y ấy, nhưng cậu ta cũng không chắc chắn lắm.”

Tiêu Tử Uyên đột nhiên dừng lại, chỉ vào điểm đồ thị trên màn hình, “Ở đây, hai điểm này không nối với nhau, nối lại là chạy được.”

Nam sinh kia ghé đầu nhìn, Tiêu Tử Uyên liền đứng dậy nhường chỗ cho cậu ta rồi đi sang bên cần cốc nước uống một ngụm. Chát lỏng lạnh buốt chảy xuôi theo cuống họng, cảm giác bỏng rát kia dịu đi đôi chút, nhưng ngọn lửa trong lòng càng nóng cháy hơn. Anh chậm rãi đặt cốc xuống, mặc thêm áo rồi đi ra ngoài.

“Ồ kìa, anh đi đâu vậy, em vẫn còn chuyện muốn hỏi mà!” Nam sinh kia kêu lên.

Ôn Thiệu Khanh ngẩng đầu mỉm cười.

Nam sinh kia nhìn Ôn Thiệu Khanh khó hiểu, “Mà đang nhắc đến đàn em khóa dưới của anh đấy, sao anh chẳng sốt ruột gì vậy?”

Ôn Thiệu Khanh nhìn Lâm Thấn, “Em gái cậu ta cậu ta còn không sốt ruột thì tôi sốt ruột cái gì?”

Lâm Thấn nhìn theo người vừa đi ra, “Cậu ấy sốt ruột rồi, tôi sốt ruột gì nữa.”

Nam sinh kia ngờ ngác không hiểu.

***

Mười mấy phút sau, Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc đứng dưới tòa nhà ký túc xá, im lặng nhìn nhau ngượng ngập. Lúc này, trước tòa ký túc xá nữ có nhiều cặp đôi đang ôm ấp nhau, rất đông vui, hai người đứng lặng ở đây quả thật hơi mất tự nhiên.

Trong lòng Tiêu Tử Uyên chợt muốn thỏa hiệp. Trước khi gặp cô gái đối diện, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình lại liên quan đến hai chữ này. Thật lâu sau, anh thở dài, vẻ mặt dịu đi đôi chút, “Sợ không?”

Mắt Tùy Ưc chợt nóng lên, không biết tại sao mà anh lại biết. Ngay lập tức, cô nở nụ cười, giọng nhẹ nhàng: “Không sợ, anh quên là em học Y à, có cái gì em chưa nhìn thấy đâu! Những thứ ấy với em chỉ là bộ phận cơ thể thôi, em không sao mà!”

Tiêu Tử Uyên cúi đầu nhìn cô, khẽ giọng nói: “Chuyên gia nói, trong cuộc đời, con người ta bình quân sẽ nói dối tám mươi tám nghìn lần, trong đó câu nói dối dễ thoát ra nhất chính là, không sao, tôi ổn, tôi không sợ.”

“Ấy...” Tùy Ưc không ngờ Tiêu Tử Uyên cũng đùa trò đùa nhạt nhẽo này. Cô thôi cười, “Lúc ấy có giật mình, nhưng giờ ổn rồi!”

Tiêu Tử Uyên đưa cho cô một tấm bùa bình an, “Cầm lấy, mang theo người cho ổn định tinh thần.”

Tùy Ưc nhìn qua, thấy ở góc hơi mòn, hẳn là đã mang trên mình nhiều năm rồi. Cô không ngờ Tiêu Tử Uyên lại tin vào thứ này.

Nghĩ vậy, Tùy Ưc bất giác bật cười. Tiêu Tử Uyên thấy cô không nhận thì nhét bừa vào tay cô, “Cần đi.”

Hai người đang nói chuyện thì trời bỗng đổ mưa. Tiêu Tử Uyên đưa tay kéo kín cổ áo cô một cách tự nhiên, “Em về mau đi, anh đi trước.” Nói xong anh cũng định đi luôn.

Tùy Ưc ngẩn ra rồi nhanh tay kéo anh đi vào cửa tòa nhà, “Anh đã không khỏe sẵn rồi, đừng dầm mưa, trú ở đây một lát, em đi lên lấy ô.” Nói xong thì cần đồ trong tay vội vàng chạy lên tầng.

Mấy phút sau, Tiêu Tử Uyên nhìn chiếc ô mà Tùy Ưc đưa tới, trên mặt thoáng qua một biểu cảm kỳ quái, hơi chần chừ rồi mới nhận lấy, “Ô này...”

“Sao vậy?” Tùy Ưc nghi hoặc hỏi lại: “À đúng rồi, đây là lá bạc hà em cần từ nhà đi, anh mang về ngâm nước uống là họng sẽ hết khó chịu”

Tiêu Tử Uyên cúi xuống, không nhận lấy mà nhìn chăm chú vào đôi mắt cô. Cô chạy lên chạy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hồng hào lấp lánh, vô cùng động lòng người. Anh nhìn mãi mới từ từ mở miệng: “Em thế này là quan tâm đàn anh hay quan tâm anh?”

Nói xong, anh quay người đi về, bỏ lại Tùy Ưc nhìn mặt lúng túng.

Ánh đèn mờ tối chiếu lên những hạt mưa phùn, hết như đêm Giang nam mưa bụi mịt mờ. Một tay Tiêu Tử Uyên cầm túi giấy, một tay che ô, thỏa mãn đi qua đám người đang hốt hoảng trú mưa.

Cô luôn miệng gọi anh là “Anh Tiêu”, xưa nay chưa bao giờ gọi tên anh, dường như anh chỉ là một đàn anh mà cô kính trọng, ngoài ra chẳng còn gì khác.

Tùy Ưc đứng trước tòa nhà thật lâu, đầu óc rối tung. Quan tâm đàn anh hay quan tâm anh? Hai cái này khác nhau sao?

Đến khi cô hoàn hồn thì bóng dáng Tiêu Tử Uyên đã mất tăm.

Tùy Ưc trở về phòng ngủ mới phát hiện tay mình vẫn nắm chặt tấm bùa bình an. Trả lại? Tiêu Tử Uyên sẽ giận mất.

Khi giận, vẻ mặt Tiêu Tử Uyên không đánh lại như người khác. Biểu cảm của anh không có gì khác lạ, thậm chí nhịp thở cũng không đổi, không làm gì cả, nhưng lại có thể khiến người ta cảm nhận rõ anh đang tức giận.

Tùy Ưc cân nhắc một chút, thôi thì giữ vậy.

***

Tiêu Tử Uyên vào phòng ký túc xá, Ôn Thiệu Khanh nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ, “Cậu mang ô à? Lâm Thôn gọi điện cho cậu mà cậu không nghe

máy, cậu ta mang ô chạy đến ký túc xá nữ tìm cậu rồi. Mà sao dạo này cậu ta ân cần săn sóc cậu thế?”

Tiêu Tử Uyên vừa lấy bạc hà trong túi giấy ra ngâm nước, vừa cười bất đắc dĩ, “Hôm trước tôi hơi mệt, sắc mặt không tốt lắm, chắc cậu ta nghĩ tôi giận cậu ta.”

Ôn Thiệu Khanh sực nhớ ra chuyện khác, “Mẹ cậu ốm thế nào? Thứ Sáu tuần này có buổi khám chuyên sâu của bác Trần, hay là đi xem sao?”

Tiêu Tử Uyên cầm cốc hít vào, cảm giác mát dịu lan tỏa từ xoang mũi đến yết hầu, “Không cần đâu, mấy năm nay khám mãi rồi, bệnh cũ thôi, đã nói là không còn cách nào, chỉ có thể tĩnh dưỡng, dạo này chuyển mùa, bị cảm nên mới tái phát.”

Ôn Thiệu Khanh vỗ vai Tiêu Tử Uyên, “Cậu cũng đừng lo quá.”

Tiêu Tử Uyên cười nhìn anh, “Ừ.”

Đang nói thì Lâm Thần cầm hai chiếc ô vọt vào phòng, thấy Tiêu Tử Uyên đứng đó hoàn toàn khô ráo, “Cậu...”

Tiêu Tử Uyên cười với anh ấy, Lâm Thần gãi đầu, cũng cười ngại ngùng.

***

Phòng ký túc xá sau khi tắt đèn rất yên tĩnh. Tùy Ưc nằm trên giường, mở to mắt nhìn vào bóng tối.

Buổi chiều khi về, cô không nói chuyện này với ai. Cô học Y, nhưng dù gì cũng là con gái, trong lòng vẫn hơi sợ hãi, không ngờ đến tối Tiêu Tử Uyên lại tới tìm cô vì chuyện này.

Tùy Ưc khẽ cười, trở mình chuẩn bị ngủ. Cô cứ ngỡ mình sẽ bị mất ngủ hoặc gặp ác mộng, chẳng ngờ lại ngủ một mạch đến sáng. Lúc rời giường tinh thần rất thoải mái sảng khoái, cô nghĩ, chắc là bùa bình an có tác dụng thật.

Trời mưa suốt đêm. Hôm sau, khi Tiêu Tử Uyên cầm ô chuẩn bị ra ngoài thì Lâm Thần nhìn chằm chằm ô của anh, “Á, ô của cậu...”

Tiêu Tử Uyên bình thản hỏi lại: “Làm sao?”

Lâm Thần xua tay, “Không sao, không sao.”

Tiêu Tử Uyên ăn sáng xong, vừa ra khỏi căng tin thì gặp người cùng khoa, họ mở to mắt nhìn Tiêu Tử Uyên, “Ồ, đàn anh, ô của anh...”

Tiêu Tử Uyên tiếp tục bình thản hỏi lại: “Làm sao?”

Đám nam sinh lập tức ngừng cười, lắc đầu, “Không có gì.”

Tiêu Tử Uyên đi qua con đường đầy nước mưa đến phòng thí nghiệm, gặp thầy Trương Thanh ở ngay cửa. Hai người chào nhau xong, thầy hỏi: “Tử

Uyên, ô của em...”

Tiêu Tử Uyên cười lễ phép, “Thầy Trương cũng thích ạ?”

Trương Thanh nhìn chiếc ô màu kem điểm xuyết hình những con bọ rùa to nhỏ, bật cười vang, “Thằng nhóc này yêu rùa hả?”

Tiêu Tử Uyên chỉ cười không đáp.

Trương Thanh cười vỗ vai Tiêu Tử Uyên, “Được lắm, có thời gian thì dẫn tới đây ra mắt thầy nhé.” Rồi chợt hỏi: “Không phải là Dự Thiên Hạ đấy chứ?”

Tiêu Tử Uyên thu lại nụ cười, nghiêm mặt trả lời: “Không phải, sao thầy hỏi thế ạ?”

Trương Thanh xua tay, “Em ấy phụ em làm thí nghiệm, lần nào công bố bài nghiên cứu, giữa tên của hai đứa đầu có tên thầy, đảm bảo nói Tiêu Tử Uyên và Dự Thiên Hạ là một đôi trời sinh, vậy mà bị Trương Thanh này phá đám, em tưởng thầy không biết chắc?”

Tiêu Tử Uyên đi ềm tỉnh trả lời: “Thầy Trương nghĩ nhiều rùa.”

Trương Thanh dường như hiểu ra điều gì, “Được, được, em đi mau đi!”

Tiêu Tử Uyên đi được vài bước thì bị gọi lại, “Đã đến lúc thực hiện dự án mới đề xuất, mấy hôm nữa nhóm dự án sẽ đến khảo sát, tới lúc đó em đi cùng thầy nhé.”

“Vâng ạ.”

***

Hôm sau, Tùy Ưc và Yêu Nữ đến hội sinh viên tham dự buổi họp định kỳ, nghe nói có một cựu sinh viên của trường giờ đang là ca sĩ nổi tiếng, quyết định về trường mở fan meeting, hội sinh viên lại được một phen náo loạn. Tùy Ưc có chút ấn tượng với ca sĩ đang nổi này, vẫn nghĩ người đó được đào tạo chính quy, không ngờ lại là sinh viên trường mình.

Sau khi sắp xếp công việc xong, mọi người bắt đầu bàn tán.

“Có biết anh ấy học ngành nào không?”

“Học gì vậy? Ngành Âm nhạc trường mình cũng đâu có mạnh.”

“Học Cơ khí đấy!”

“Hả? Không thể nào! Sao lại thế...”

“Thật mà, hồi đó anh ấy cũng là nhân vật tiếng tăm trong khoa Cơ khí, ai ngờ bỗng dưng bỏ học đi hát.”

“Thật hả? Xem ra khoa Cơ khí toàn sản sinh ra những cá nhân xuất chúng. Mau kể cho tớ xem nào!”

Tùy Ưc đang hăng hái hóng chuyện thì Yêu Nữ ngoảnh đầu, thấy dây đỏ trên cổ Tùy Ưc thì vươn tay ra hỏi: “À? Cậu đeo gì trên cổ vậy?”

Tùy Ưc còn chưa kịp phản ứng thì bùa bình an đã bị Yêu Nữ tách ra, “Lúc trước chưa thấy cậu đeo bao giờ, ở đâu ra thế?”

Dụ Thiên Hạ ngẩng ở phía đối diện chếch với Tùy Ưc, trông thấy đầu sợi dây, sắc mặt chợt thay đổi, ngừng phất lên nhìn Tùy Ưc với vẻ khó tin.

Tùy Ưc không thoải mái trước cái nhìn đó, liếc mắt với Yêu Nữ rồi hỏi dò: “Sao vậy chị Dụ?”

Nét mặt Dụ Thiên Hạ thoáng vẻ kinh ngạc rồi nhanh chóng trở lại bình thường, “Không có gì.”

Tùy Ưc nhìn biểu cảm của Dụ Thiên Hạ, dường như nghĩ ra điều gì, liền lấy lại bùa bình an trong tay Yêu Nữ lặng lẽ thả vào trong áo.

Yêu Nữ ghé lại hỏi nhỏ: “Này, cậu có thấy Dụ Thiên Hạ lạ lắm không?”

Tùy Ưc liếc mắt ra hiệu với Yêu Nữ, cô ấy lẽ lười, nhanh chóng gia nhập đoàn quân buôn chuyện.

***

Họp xong, Tùy Ưc vừa đi đến cửa thì bị Dụ Thiên Hạ gọi lại. Dụ Thiên Hạ hơi do dự, cuối cùng vẫn nói: “Tùy Ưc, em đợi chút, chị có chuyện muốn nói với em.”

Tùy Ưc đã sớm nhận ra sự ngập ngừng của Dụ Thiên Hạ, cảm thấy nơi đông người khó nói, bèn quay đầu nói với Yêu Nữ: “Cậu về trước đi.”

Yêu Nữ hiểu ý rồi đi.

Tùy Ưc và Dụ Thiên Hạ ra khỏi phòng, yên lặng bước đi một lúc lâu, Dụ Thiên Hạ mới phá vỡ sự trầm mặc.

Mới có mấy ngày mà mùa đông như ào tới, mặt trời đã sắp lặn rồi. Tùy Ưc nghĩ mình phải mang quần áo mùa đông ra phơi, để có thể mặc bất cứ lúc nào.

Đúng lúc Tùy Ưc đang suy nghĩ vẫn vơ thì Dụ Thiên Hạ lên tiếng.

“Chắc em không biết Tiêu Tử Uyên là trẻ sinh non, hồi nhỏ sức khỏe không tốt, thường xuyên bị ốm, khám bao nhiêu bác sĩ Đông y, Tây y đều vô dụng. Tấm bùa bình an kia là của ông bà nội cậu ấy đi xin, thật không ngờ nhỉ? Hai cán bộ lão thành cách mạng mà lại làm như thế. Có lẽ nhờ tác dụng tâm lý nên từ đó trở đi cậu ấy rất ít khi đau ốm lại. Bao năm nay, cậu ấy lúc nào cũng mang tấm bùa bình an đó trên người, không phải vì tin vào tấm bùa, mà là vì người tặng có ý nghĩa đặc biệt đối với cậu ấy. Tình cảm của Tiêu Tử Uyên với ông bà nội rất tốt nên cậu ấy luôn rất quý trọng tấm

bùa đó, bọn chị quen biết nhiều năm như vậy, nhiều lần chị hỏi đùa mượn xem một chút mà cậu ấy chưa bao giờ cho, không ngờ... cậu ấy lại đưa cho em... Phải rồi, em biết ông bà nội cậu ấy là ai không?”

Trái tim Tùy Ưc như rơi xuống vực sâu muôn trượng, dường như không còn cảm nhận rõ cái lạnh của không khí nữa.

Ai cũng biết Tiêu Tử Uyên có gia thế hiển hách, cô cũng từng nghe nói, chẳng qua anh xưa nay khiêm tốn nên cô suýt nữa đã quên.

Hôm ấy, Lâm Thiên nói với cô rằng Tiêu Tử Uyên là thái tử nhà họ Tiêu, tiền đồ rộng mở; hôm nay Dụ Thiên Hạ lại hỏi cô có biết ông bà nội của anh là ai không?

Sao cô lại không biết bà nội anh là ai? Người phụ nữ xuất chúng vang danh thời chiến loạn ấy, mặc dù nay tuổi tác đã cao nhưng mỗi lần xuất hiện vẫn tràn trề sinh lực, tao nhã thướt tha, phảng phất khí thế hiên ngang thuở thiếu thời. Có thể xứng đôi với người phụ nữ xuất chúng như thế, người đàn ông như ông nội của Tiêu Tử Uyên cũng phải ưu tú đến nhường nào... Còn cả bố mẹ anh hẳn cũng không phải nhân vật tầm thường...

Tùy Ưc thở dài, cô và anh không phải người chung đường.

Cô chớp mắt, lại thở dài thêm một hơi nữa.

Yêu Nữ lay Tùy Ưc, “A Ưc, đây là lần thứ ba cậu thở dài trên bàn ăn đấy. Đồ ăn không ngon à?”

Tùy Ưc cười gượng, “Đâu có, ngon mà.”

Cô chợt thấy hâm mộ Yêu Nữ ngồi bên cạnh, cô gái này dám yêu dám hận, phóng khoáng đường hoàng, luôn tràn đầy tự tin để tranh đoạt thứ mà mình muốn.

Tam Bảo ăn quên cả trời đất, “A Ưc, ăn món cá này đi, ngon lắm đấy!

Không hổ là nhà hàng năm sao!”

Tối nay là sinh nhật của một bạn nam cùng lớp họ. Anh chàng đặt ba bàn chiêu đãi bạn học ở nhà hàng năm sao này. Nghe nói cậu ta là con một đại gia buôn bán vùng Giang Chiết, nhà rất giàu, từ lúc nhập học luôn có những hành vi thể hiện phong cách nhà giàu hợm hĩnh. Các thành viên trong lớp không thích người này nhưng nể mặt bạn học cùng nên không từ chối.

Ngay từ lúc khai giảng năm nhất, cậu con nhà giàu đời thứ N này đã đối xử hết sức ân cần với bốn người bạn họ. Ai cũng nghĩ anh chàng để mắt tới Yêu Nữ, ai ngờ về sau mới biết người cậu ta thích là Tùy Ưc.

Nghe nói, nguyên văn lời cậu ta là, người con gái phóng khoáng, dịu dàng, khéo léo như vậy mới có tư cách bước vào cửa nhà họ.

Lúc nghe được chuyện này, Tùy Ưc chỉ cười hờ hững. Tam Bảo, Hà Ca và Yêu Nữ nhìn nụ cười của Tùy Ưc thì run rẩy, bắt đầu thương xót cho cậu con nhà giàu đời thứ N, một lòng muốn xem cậu ta sẽ chết như thế nào.

Quả nhiên chưa được bao lâu, cậu ta bày ra bộ dạng si mê, sáp lại gần, “Tùy Ưc, hôm nay là sinh nhật tớ, cậu có gì muốn nói với tớ không?”

Tùy Ưc cần cốc nước trái cây cùng ly với cậu ta, lạnh nhạt nói: “Chúc mừng sinh nhật cậu.”

Cậu ta có vẻ vẫn chưa vừa lòng, “Tớ nhớ cậu còn chưa tặng quà đâu, hay là hôm nào bù cho tớ đi!”

Mọi người ần ỉ, “Này Tần Minh, làm gì có ai đòi qua như cậu chứ?”

Cậu ta phất tay, “Liên quan gì đến các người!”

Tùy Ưc ng ẩ ngay ngắn, nhìn chằm chằm chiếc cốc trước mặt, “Tớ tặng r ồi.”

Cậu ta hớn hở, “Thật à? Chắc tớ không nhìn kỹ, cậu tặng gì vậy?”

Tam Bảo, Hà Ca và Yêu Nữ bật cười.

Tùy Ưc ngừng đầu mỉm cười r ồi từ tốn nói: “Ở góc khuất nhất của bàn để quà có một cái phong bì, bên trong có năm trăm tệ, chính là quà của tớ, cậu thích gì thì cần ti ền tự đi mua! Nếu không đủ thì mang hóa đơn tới đây, tớ gửi thêm.”

Tới lúc này mọi người mới biết ba người kia cười gì, cũng bật cười theo.

Tùy Ưc nhìn khuôn mặt kinh ngạc của cậu ta, nhanh chóng đứng dậy nói:

“Xin lỗi, tớ vào nhà vệ sinh một lát.” Sau đó, cô li ền rời đi.

Tùy Ưc lơ đãng cúi đầu bước đi, vừa qua khúc quanh thì va phải một người, cô không bu ồm ngừng đầu, lập tức xin lỗi: “Xin lỗi.” Nói xong, cô định yòng qua thì nghe thấy một giọng quen thuộc gọi mình: “Tùy Ưc.”

Tùy Ưc hơi ch ần chừ, sao có thể gặp người quen ở chỗ này chứ? Cô ngừng đầu nhìn về phía người kia, “Đàn anh Tiêu.”

Tiêu Tử Uyên mặc áo vest màu xám phẳng phiu, vừa vặn với vóc dáng, rất có khí chất anh tài. Mặt anh hơi đỏ, hai người đứng gần nhau, cô có thể ngửi thấy rõ mùi rượu nồng trên người anh.

Tiêu Tử Uyên uống rượu vào, giọng cũng tr ần đi đôi chút, “Sao em lại ở đây?”

Tùy Ưc chỉ vào căn phòng riêng cách đó mấy bước, “Lớp chúng em có bạn tổ chức sinh nhật ở đây.”

Tiêu Tử Uyên suy nghĩ một chút, cười hỏi, “Tần Minh hả?”

Xem ra cậu con nhà giàu đời thứ N này cũng nổi tiếng đấy.

Hàng lang khách sạn được trang trí lộng lẫy sang trọng, đèn thủy tinh trên trần tỏa ra ánh sáng lung linh đẹp đẽ. Dưới thứ ánh sáng ấy, khuôn mặt anh càng thêm tuấn tú khôi ngô, bớt đi chút lãnh đạm thường thấy, thêm vào vài phần dịu dàng, rất động lòng người.

Cách anh cười cùng giọng điệu gọi cái tên kia của anh, giống như đang bốn cột Tần Minh là nhà giàu mới nổi.

Tùy Ưc cũng cười theo anh, khẽ gật đầu, “Sao anh Tiêu cũng ở đây?”

Tiêu Tử Uyên xoa xoa ấn đường, dáng vẻ bất đắc dĩ, “Thủ tục bắt buộc khi xin kinh phí dự án, xã giao ấy mà.”

Hai người đang nói chuyện thì bên kia có người gọi Tiêu Tử Uyên. Tiêu Tử Uyên đáp lời, chào tạm biệt Tùy Ưc.

Hai người bước qua nhau, Tùy Ưc đi được hai bước thì sực nhớ ra, liền gọi Tiêu Tử Uyên lại, quay người chạy đến, đặt bùa bình an vào trong tay anh, cặp mắt không dám nhìn, mãi mới lấy được dũng khí mở miệng nhưng giọng nói cũng không mấy khí thế, “Anh à, em nghe nói cái này rất quan trọng với anh, em không thể nhận.”

Tay Tiêu Tử Uyên cứ để nguyên không thu lại. Cảm nhận được ánh mắt anh nhìn mình chăm chú, đầu Tùy Ưc như sắp bốc khói.

Mãi sau âm thanh trong trẻo mới vang lên trên đỉnh đầu cô: “Em nghe ai nói?”

Giọng rõ ràng như vậy, đâu có vẻ gì là uống say?

Tùy Ưc cắn môi yên lặng.

Người kia dường như không đợi được, lại gọi Tiêu Tử Uyên thêm một tiếng. Lần này Tiêu Tử Uyên không trả lời mà kéo tay Tùy Ưc, đặt lại bùa bình an rồi nắm trọn tay cô, vẫn giữ nguyên câu lúc trước, “Cần đi.”

Tùy Ưc khẽ giãy ra, anh hơi dùng sức giữ cô lại, còn nói thêm một câu:

“Ăn xong thì về sớm đi, nhưng đừng ngủ sớm quá, đợi anh về tìm em.”

Nói xong, anh quay người rời đi. Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn bóng lưng thẳng tắp đẹp đẽ đó. Câu nói này của Tiêu Tử Uyên quá mập mờ. Nghĩ vậy, cô cau mày thật chặt, bực bội thở hắt ra.

Chương 03. Khỏe mắt ngập ý xuân, chuyên vui đang k ề cậ

Trên xe taxi trở về, Tùy Ưc ng ồi cạnh cửa xe, mở kính ra, để gió lạnh vuốt ve khuôn mặt, hơi buốt nhưng cũng khoan khoái.

Khi sắp đến trường thì cô nhận được tin nhắn của T ần Minh: “*Cậu đang làm gì vậy?*”

Cô đang phi ền muộn không có chỗ trú, trở lời lạnh lùng: “*Đang làm.*”

Cậu đang làm gì vậy?

Đang làm... Đang làm... Đang làm...

Tam Bảo tò mò ghé vào nhìn, lẩm nhẩm r ồi im lặng.

Hà Ca, Yêu Nữ và anh lái taxi vốn đang nói liến thoắng lập tức lặng thinh, người vừa nhận được tin nhắn cũng không lên tiếng. Mấy giây sau, Tam Bảo ôm chặt lấy Tùy Ưc, vẻ mặt hết hoảng, “A Ưc, tớ thấy cậu giấu tài kỹ quá, tớ th ề sau này không bao giờ chủ động dây vào cậu nữa!”

Tùy Ưc xoa mái đầu nắm của Tam Bảo như nựng thú cưng, “Ngoan.”

Hà Ca lay Yêu Nữ, nhỏ giọng nói: “Cậu ấy làm sao vậy? Cậu ấy toàn vừa mỉm cười vừa dùng dao cùn từ từ mài chết đối phương cơ mà, sao hôm nay lại lạnh mắt tung một chiêu diệt gọn th ề?”

Yêu Nữ nhớ tới chuyện ban ngày, cười thấu hiểu, “Chắc là đang bối rối.” “Tại sao?”

“Vì... sợ c ầu mà không được.”

“A Ưc cũng có lúc c ầu mà không được sao?”

“Cũng đúng, cậu ấy lúc nào cũng bình tĩnh vô tư mà.”

“Vậy mới càng sợ.”

Hà Ca nghe Yêu Nữ nói mà hoang mang, dứt khoát không hỏi nữa.

Qua mười giờ, mọi người phát hiện người luôn ngủ sớm dậy sớm là Tùy ước lúc này đang ng ồi nhấp nhồm trên ghế. Hà Ca hỏi Tam Bảo đang núp trong chăn: “Này, cậu có thấy A Ưc trông giống chuột bạch sắp bị đưa lên bàn thí nghiệm không?”

Tam Bảo thò đầu ra nhìn, thật thà trả lời: “Sắp đến tháng à?”

Yêu Nữ cười gian tiếp lời: “Hay là đến lịch r ồi mà chưa thấy bị?”

Hai cái gối và một quyển tạp chí cùng lúc bay về phía giường Yêu Nữ, cô nàng vội vàng chui vào trong chăn tránh né.

Mấy phút sau, Tùy Ưc nhận được tin nhắn, liền vội lấy chiếc áo khoác chạy xuống dưới tầng, ba người kia đã lên giường chuẩn bị ngủ, thấy vậy thì đồng loạt mặc thêm đồ, nhảy xuống giường ra ban công hóng chuyện. Một phút sau.

Bong bóng màu hồng nổi đầy trong mắt Tam Bảo, “Ôi, mỹ nam bóng đêm, sao đẹp trai thế? Tớ chết mất!”

Yêu Nữ cảm thán nói: “Xứng đôi thật.”

Hà Ca gật đầu hỏi: “Chúng ta nên báo đối phương gửi sính lễ đi chứ nhỉ?”

***

Đây là lần thứ hai hai người đứng dưới tòa nhà ký túc xá tối om. Tiêu Tử Uyên hơi say, khuôn mặt luôn hồng hửng đi đêm tĩnh lúc này đã phớt hồng, hết sức quyến rũ.

“Anh làm phiền em à?” Giọng Tiêu Tử Uyên khẽ khàng, dường như còn mang theo chút cô đơn buồn bã.

Một câu này đã đánh tan vẻ lạnh lùng mà Tùy Ưc chuẩn bị sẵn, chẳng biết tại sao, lòng cô hơi xót xa, lúng túng lắc đầu, “Không! Không...”

Tiêu Tử Uyên rơi vào trầm mặc. Anh lặng lẽ như vậy khiến Tùy Ưc hoảng hốt, gọi chuyện bừa: “Hạng anh Tiêu đỡ chưa ạ?”

Tiêu Tử Uyên lạnh nhạt trả lời: “Cũng tạm tạm.”

Tùy Ưc nghĩ thường ngày mình luôn rất bình tĩnh, sao cứ đứng trước Tiêu Tử Uyên là không nghĩ được gì?

Cô hơi ảo não, thuận miệng nói: “Vậy anh về nghỉ sớm đi ạ.”

Tiêu Tử Uyên đột nhiên đưa tay ra, “Lấy ra đây.”

“Cái gì ạ?” Tùy Ưc nhìn tay Tiêu Tử Uyên, mười ngón cứng cáp thon dài, chỉ tay rõ nét, nhưng hình như hơi gầy.

Tiêu Tử Uyên thu tay lại rút vào túi quần, nghiêng đầu hỏi lại: “Em nói xem?”

Tùy Ưc không hiểu ý của anh, bèn lấy lý lẽ ra phản bác: “Em không có ý gì cả, chỉ nghĩ nếu đã là đồ của người lớn tặng thì phải giữ cẩn thận, sao có thể tùy tiện đưa cho người khác?”

Lần này, Tiêu Tử Uyên không gắng hỏi cô vì sao biết bữa bình an là đồ của người lớn tặng, chỉ hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó... Không có sau đó.” Mấy chữ cuối cùng nhỏ đến mức có lẽ chỉ mình Tùy Ưc nghe được. Giờ cô hơi hối hận vì đã chọc vào Tiêu Tử Uyên,

mình vốn không phải đối thủ của anh, lần sau dù anh đưa cho cô thứ gì, cô cứ ngoan ngoãn nhận lấy là được rồi.

“Em không phải người khác.” Tiêu Tử Uyên lập tức tiếp lời: “Anh xưa nay không làm khó ai, em đã không cần thì anh cũng không ép, trả cho anh đi.” Thời gian trước, Tiêu Tử Uyên túc trực trong bệnh viện, không nghỉ ngơi cẩn thận, thời tiết đột ngột thay đổi nên bắt đầu bị ho, về đến trường lại vội vàng làm thí nghiệm, hôm nay còn uống rượu, sắc mặt giờ không được tốt lắm, trên khuôn mặt hẳn rõ vẻ mệt mỏi. Anh vẫn đứng ở vị trí đầu gió để cản gió giúp cô, Tùy Ưc bỗng dưng thấy không đành lòng. Cô cúi đầu tự kiểm điểm bản thân, cảm thấy mình đúng là không biết đi đâu, nhưng giờ cô đã leo lên lưng cạp, chẳng lẽ lại nói với Tiêu Tử Uyên rằng: “Em lại không muốn trả anh nữa.”

Mặc dù giọng điệu của Tiêu Tử Uyên lạnh nhạt, nhưng nụ cười trên mặt lại càng lúc càng tươi vì vẻ áy náy của Tùy Ưc. Anh nhẹ nhàng nói tiếp: “Chắc là tình thần em cũng ổn định rồi, cảm thấy cần theo thứ ấy là vương vius, thôi thì trả cho anh.”

Anh nói như thế, Tùy Ưc càng hồ thẹn, nghe giống như cô là kẻ qua cầu rút ván, ăn cháo đá bát vậy, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô lại bắt đầu oán giận Tiêu Tử Uyên, ai bảo anh đưa đồ quan trọng như vậy cho cô kia chứ? Cô chẳng là gì của anh, đưa cho cô làm gì?

Nghĩ tới đây, cô ngẩng phắt đầu, giận dữ trừng mắt với Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên không ngờ cô lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Mới một giây trước, cô còn áy náy đến đỏ cả mặt, một giây sau đã nổi giận đùng đùng.

Anh chưa bao giờ thấy Tùy Ưc thế này. Cô luôn mỉm cười điềm tĩnh, hòa hững dịu dàng, cảm giác trưởng thành hơn lứa tuổi thật. Hôm nay, có vẻ như anh đã làm cô căng thẳng, mới khiến cô bối rối thế này.

Dường như cô của hiện giờ mới đúng là cô, cảm xúc để lộ ra rất chân thật, mang chút trẻ con mà tuổi của cô nên có, khiến anh càng yêu thích.

Tùy Ưc nhìn nụ cười của Tiêu Tử Uyên càng lúc càng tươi, nhận ra anh đang trêu chọc mình liền đỏ mặt tức giận, quay người chạy đi. Tiêu Tử Uyên nhìn cô đi vào trong tòa nhà mới cúi đầu cười khế, nụ cười một nửa là vì cô, một nửa cho chính mình. Từ bao giờ mà anh trở nên thích đùa ác như thế?

Tiêu Tử Uyên trở lại phòng ký túc xá, bị Ôn Thiệu Khanh nhìn một lượt dò xét, “Tâm trạng tốt nhỉ?”

Tiêu Tử Uyên cười gật đầu.

Lâm Thần ôm cuốn sách pháp luật dày cộp, ngẩng đầu lên, “Đúng rồi, đại mỹ nữ Dụ tìm cậu cả đêm, sao cậu không nghe máy?”

Tiêu Tử Uyên sực nhớ ra đi đầu gì, nghiêm túc hỏi: “Có phải các cậu cảm thấy tôi với Dụ Thiên Hạ...”

Tiêu Tử Uyên còn chưa nói xong, Lâm Thần đã gật đầu ngắt lời: “Phải, rất nhiều người đầu cho là như vậy!”

Ôn Thiếu Khanh cũng gật đầu, “Cậu chưa nghe bao giờ à? Người ta nói trong Tứ Đại Bối Lặc, Tiêu Tử Uyên của Dụ Thiên Hạ, Kì Dụ của Kỷ Tư Tuy nhiên!”

Đúng lúc đó, Kì Dụ cầm bản vẽ bước vào, nghe vậy liếc đỏ mắt. Lâm Thần bĩu thêm một câu: “Tôi còn nhớ hồi đó cậu phỏng vấn cô ấy vào hội sinh viên, cô ấy đã nói gì nhỉ? À đúng rồi, bảo là, người ngoài cùng bên phải kia, nhan sắc của anh chuẩn gu của em, từ nay về sau anh là người của em nhé. Cô ấy tuyên bố chủ quyền với cậu như thế quả thật là cảm động!”

Lâm Thần bắt chước y hệt, mặt Kì Dụ sa sầm, hai người còn lại bật cười.

***

Đêm đó, Tùy Ưc nằm trên giường trở mình liên tục.

Lần trước, anh hỏi cô là quan tâm đàn anh hay quan tâm anh, lần này lại nói cô không phải người khác.

Sao cô ngày càng không hiểu nổi Tiêu Tử Uyên thế nhỉ?

***

Trường bạn rộn bố trí sân khấu, đi đầu chỉnh âm thanh suốt mấy ngày, cuối cùng cũng đến lúc đón ngôi sao ca nhạc đang lên kia về làm fan meeting. Tối thứ Sáu, họ tập dượt lần cuối, mỗi thành viên trong hội sinh viên được phát một vé hàng ghế đầu làm quà.

Lúc tan họp, Tùy Ưc cứ nhập nhòm, nhớ đến hai sinh vật vô danh cứ rên rỉ mãi trước khi cô rời khỏi ký túc xá, ngập ngừng một chút rồi gọi Tiêu Tử Uyên, gian nan mở miệng: “Anh Tiêu... Vé... có còn nhiều không ạ, cho em thêm mấy cái được không? Phòng em có hai người không rút được vé, họ cũng muốn đi xem.”

Sau ngày hôm ấy, Tùy Ưc một mực trốn tránh Tiêu Tử Uyên, đây là lần đầu tiên cô chủ động nói chuyện với anh kể từ lúc đó.

Tiêu Tử Uyên nhướn mày nhìn cô, chẳng rõ vì sao mà giờ cứ thấy cô lúng túng là anh lại muốn cười. Anh hắng giọng giấu đi cảm xúc đó, hỏi: “Mấy

vé nữa?”

Tùy Ưc lập tức trả lời: “Hai ạ.”

Tiêu Tử Uyên nhìn vé trong tay Tùy Ưc, lấy ra hai vé nữa đưa cho cô, “Này, sát cạnh em với Kỷ Tư Tuy ền đây.”

Tùy Ưc khẽ thở phào, hoàn thành nhiệm vụ rồi.

“Cảm ơn anh nhiều lắm.”

“Ừ, đừng khách sáo, hôm nào mời anh đi ăn là được.” Tiêu Tử Uyên từ tốn trả lời.

Tùy Ưc ngây người, hoài nghi mình nghe nhầm, “Anh bảo sao cơ?”

Tiêu Tử Uyên nhìn cô khó hiểu, “Em muốn cảm ơn anh còn gì?”

Mắt Tùy Ưc giật giật, đây là Tiêu Th ần khoa Cơ khí thanh cao kiêu ngạo trong truyền thuyết đấy ư? Hẹn đi ăn với anh dễ như thế, mấy tin đồn lạnh lùng cao ngạo kia từ đâu tới vậy? Đúng là tin đồn toàn tam sao thất bản, không tin được.

***

Tiêu Tử Uyên trở lại phòng ngủ, Lâm Th ần xòe tay ra với anh, “Vé đâu?”

Tiêu Tử Uyên ra vẻ không hiểu, “Vé gì?”

Lâm Th ần giậm chân, “Fan meeting tối thứ Sáu! Vé của tôi đâu?”

Tiêu Tử Uyên hồ hững đáp: “À, tôi tặng cho người ta rồi.”

Lâm Th ần bàng hoàng, ngây như phỗng mấy giây rồi gào lên: “Đó là ngôi sao ca nhạc tôi thích nhất! Cậu không biết à? Thế mà cậu lại đi tặng người ta!”

Tiêu Tử Uyên coi thường lòng hâm mộ cuồng nhiệt của Lâm Th ần đối với ngôi sao ca nhạc kia suốt mấy năm qua, nhìn anh bạn với ánh mắt vô tội, thản nhiên thốt ra hai chữ: “Không biết.”

“A!”

Đêm ấy, từ phòng ký túc xá nam nào đó thỉnh thoảng vọng ra tiếng sói tru thảm thiết mà không rõ nguyên nhân, có người đoán chắc là đến đêm trăng tròn nên biến thân.

***

Tối thứ Sáu, nhóm bốn người cùng phòng ký túc xá với Tùy Ưc ăn tối xong thì đến hội trường chờ khai mạc. Tùy Ưc bình thường không theo đuổi minh tinh, còn Tam Bảo thì hưng phấn nhấp nhồm, “Nghe nói siêu sao Thời Ân trước kia cũng là sinh viên trường mình!”

Mắt Hà Ca tràn đầy si mê, “Lát nữa anh ấy nhảy là có thể thấy được cơ bụng của anh ấy! Nghĩ đã mê!”

Yêu Nữ không có hứng thú với những thứ đó, “Tớ chỉ quan tâm đến khuôn mặt tuyệt đẹp của anh ấy!”

Trọng tâm suy nghĩ của Tùy Ưc luôn khác người thường, cô biếng nhác ngáp một cái, lơ đãng mở miệng: “Lịch nói hôm nay mọi việc đều k.”

“...”

Chưa được bao lâu, Tùy Ưc đã cảm nhận được lịch nói quả không sai, hôm nay không phải ngày gì tốt lành, vì Dụ Thiên Hạ đang nhìn họ đây ngạc nhiên, do dự mãi mới hỏi: “Vé của các em...”

Tùy Ưc lập tức đứng dậy, theo bản năng phủi sạch quan hệ với Tiêu Tử Uyên, “Hội sinh viên chỉ phát hai vé, em xin thêm hai vé nữa ở chỗ anh Lâm Th.”

Dụ Thiên Hạ cũng biết quan hệ giữa Tùy Ưc và Lâm Th, cười cười, giọng thấp xuống: “Chị tưởng Tiêu Tử Uyên cho em... Số ghế này là của cậu ấy...”

Tùy Ưc tiếp tục chối: “Chắc là anh Lâm Th lấy thêm một vé ở chỗ đàn anh Tiêu? Nam sinh có vẻ không thích kiểu hoạt động này lắm.”

Dụ Thiên Hạ cười gượng gạo, “Nhưng chị cũng xin mà cậu ấy không cho...”

Lần này, Tùy Ưc không biết phải nói tiếp thế nào, sớm biết thì lúc trước đã gặp Lâm Th xin một vé, dù sao cô cũng không thích kiểu hoạt động này, để ba người họ đi là được rồi.

Suốt cả buổi fan meeting tối hôm ấy, Tùy Ưc ngủ gật trong tiếng nhạc ồn ã và tiếng hoan hô, bị ba người kia khinh bỉ vì làm lãng phí chỗ ngồi.

***

Thời Ân vừa hát vừa nhảy cực sung trên sân khấu khi này giờ đang mặc một chiếc áo khoác đen, đội chiếc mũ lưỡi trai kéo thấp, kè sát vai, hơi dựa vào Tiêu Tử Uyên, đang hoàng đi trong sân trường, nghe người xung quanh bàn tán về buổi fan meeting, chợt hỏi: “Sao cậu không đến buổi fan meeting của tôi?”

Tiêu Tử Uyên nhìn thẳng phía trước, chịu đựng sức nặng ở vai, nói ngắn gọn: “B.”

Thời Ân có vẻ rất thân với anh nên không thể để bụng sự lạnh nhạt đó, còn khuyên răn: “Đàn em à, cậu như thế là không được, cậu cứ thế thì chẳng cô nào thích đâu.”

Lâm Th bật cười, đi phía sau nhỏ giọng nói: “Đúng là chẳng phải riêng cô nào, chính xác là có một đám các cô mới đúng.”

“Thật à?” Thòi Ân sờ vành mũ, ra vẻ trầ n tư suy nghĩ, “Chẳ g lẽ họ biết chúng ta quen nhau nên mới thích cậu?”

Tiêu Tử Uyên nín nhin, chớp mắt không nói.

Thòi Ân sức nhớ ra chuyện gì, “Phải r ấ, chuyện l ầ n trước tôi nói với cậu, cậu nghĩ sao?”

Tiêu Tử Uyên ngoảnh sang nhìn anh ta, “Chuyện gì?”

Nhắc tới đây, Thòi Ân chợt hưng phấn, “Chúng ta kết hợp với nhau thành lập một nhóm nhạc Rock! Bộ dạng lãnh đạ m này của cậu sẽ tạo hiệu ứng tương phản tốt lắm!”

Tiêu Tử Uyên nhìn v ề phía trước, tự động chuyển sang chế độ tiết kiệm năng lượng.

Siêu sao càng nói càng phấn khích, chế độ lắ m lờ i hoạt động hết công suất, khác hẳn với dáng vẻ cao ngạo trên sân khấu khi nă y, “Thật đấy! Cổ họng của cậu chắc chắn không thành vấn đề! Cậu cân nhắc xem?”

Không cân nhắc thật à?

Cậu suy nghĩ đi, có tôi dẫn dắt, cậu sẽ không phải làm mấy cái quy tắc ng ầ n vớ vẩn kia...”

Anh ta nói gì Tiêu Tử Uyên cũng phớt lờ i, Thòi Ân thấy vô vị li ề n bắt đầu chuyển mục tiêu, để mắt tới Ôn Thiệu Khanh đi bên cạnh, “Này em trai, tôi thấy cậu xương cốt mảnh mai dẻo dai, hẳn là nhân tài vũ đạo, hay là học nhảy với tôi đi?”

Thòi Ân ầ n i suốt đường, Ôn Thiệu Khanh giỏi ki ề n chế nhưng lúc này cũng khó giữ được nụ cười, “Anh thấy khúc xương nào của tôi mảnh mai dẻo dai, tôi bẻ gãy luôn.”

“Ấy, suýt nữa thì quên cậu học Y, tôi không chơi với dân học Y, máu me lắ m...” Thòi Ân ghen hòng một lát, lại tiếp tục ngả vào vai Tiêu Tử Uyên, “Cậu ấy à, cảm ơn tôi đi! Nếu không vì năm đó tôi đi hát thì đâu đến lượt cậu ng ấ ghế đầu của khoa Cơ khí. Biệt danh “Tiêu Th ầ n” cũng chẳng có đâu, phải là “Thòi Th ầ n” tôi mới đúng!”

Tiêu Tử Uyên liếc mắt nhìn, “Ừ, Thực Th ầ n*”

(* Thòi Thân, Thực Thân: Trong tiếng Trung, chữ Thòi (峙) và chữ Thực (食) có âm đọc giống nhau (shí). “Thực Thân” là thân ăn uống.)

Thòi Ân vuốt cằm, “Sao nghe cứ là lạ nhỉ?”

Không biết Kì ầ u Dự sức nhớ ra đi ầ u gì mà đột nhiên cười ra tiếng. Mọi người đ ồ ng loạt nhìn sang, Kì ầ u Dự hắ g giọng: “Không có gì, chỉ là chợt nhớ ra họ của người nào đó hình nh ư rất hợp với chuyên ngành của cô ấy.”

Thời Ân nhìn Kiêu Dụ gật đầu, “Ừm... Cậu em này khỏe mắt đong đầy ý xuân, gần đây có chuyện gì vui à? Có phải có cô gái nào thổ lộ với cậu không?”

Lâm Thần nhìn Kiêu Dụ hóng hót: “Ý xuân ở đâu? Sao tôi không thấy nhỉ? Thực Thần, anh mau nhìn tôi đi, có thấy gì không?”

Thời Ân cười tự đắc, “Ở trong làng giải trí đâu có thiếu trò yêu ma quỷ quái nào, tôi thấy nhiều rồi, liếc mắt bừa một cái cũng có thể biết cậu mặc đồ lót cỡ nào, muốn tôi nói ra không?”

Thái dương Lâm Thần giật giật, “Thôi... Nếu anh ngoài đời là loại người này thì tôi không làm fan của anh nữa, nói thật đi, anh bị tâm thần phân liệt đúng không?”

Thời Ân kéo thấp vành mũ, “Tâm thần phân liệt cái đầu cậu, cao ngạo lạnh lùng là hình tượng mà công ty yêu cầu, tôi cũng đâu vui vẻ gì, chẳng qua là yêu nghề kính nghiệp, phối hợp với công ty làm quảng bá thôi. Bình thường ở trên sân khấu đã quá mệt rồi, xuống sân khấu còn không được buông thả bản thân thì tôi thành tiên mất.”

Kiêu Dụ đi phía sau cười ngất, “Sao cậu quen được người này vậy?”

Tiêu Tử Uyên liếc nhìn Thời Ân, “Hồi ấy, khi tôi vừa nhập trường thì anh ta đang là đàn anh cùng khoa cùng ngành, khoa Cơ khí tổ chức hội nghị chào mừng và động viên tân sinh viên, các đàn anh đàn chị khác đều phát biểu kinh nghiệm giành học bổng, chỉ có anh ta mở concert biểu diễn suốt cả buổi chiều.”

Thời Ân bất mãn, “Đừng nói nghe khách sáo thế, quan hệ của chúng ta rõ ràng phức tạp hơn, cậu có ớn trong việc thay đổi cuộc đời tôi, năm ấy nếu không nhờ cậu thúc đẩy thì tôi cũng không hạ được quyết tâm bỏ học theo đuổi âm nhạc.”

Ba người còn lại tò mò, “Cậu thúc đẩy anh ta kiểu gì vậy?”

Tiêu Tử Uyên nhìn Thời Ân, thản nhiên nói: “Lúc đó, tôi bảo anh ta là bản vẽ linh kiện của anh thế này thì là chết đi còn hơn.”

Thời Ân mỉm cười gật đầu, “Đúng, đúng, chính là câu này! Cậu ta nói xong, tôi suy nghĩ thật lâu, đến cái chết mà mình còn không sợ thì sợ gì nữa? Thế là tôi bỏ học gia nhập làng âm nhạc.”

Ba người còn lại không nói nên lời, trầm mặc một lúc mới khen: “Năng lực phân tích của anh thật hơn người.”

Vừa dứt lời thì nghe thấy phía trước có tiếng hát, có lẽ là nhiệm không khí của buổi fan meeting, có người xếp nên tổ tình dưới tòa nhà ký túc xá, hát

một bản tình ca vừa được trình diễn trong fan meeting, rất đông người vây vào xem.

Thời Ân nheo mắt nhìn, “Phía trước có vụ gì vậy? Hoạt động nửa đêm à? Từ sau khi tôi đi, ngôi trường thân yêu trở nên dễ dãi, bao dung quá, nhất định là chịu ảnh hưởng từ tôi, bắt đầu buông thả bản thân rồi.”

Bốn người còn lại câm lặng.

Thời Ân tự đi tới tham gia trò vui, nhìn một lát cuối cùng cũng thấy rõ, “Ồ, tỏ tình dưới ký túc xá nữ.”

Lâm Thần ngẩng đầu nhìn, “Tòa này... Chẳng lẽ lại là đàn em Kỳ?”

Thời Ân tò mò, “Đàn em Kỳ là ai?”

“Đại mỹ nữ! Kiểu thổ lộ này không hiếm, cứ mấy ngày lại diễn một lần.”

“Đẹp đến thế cơ à?”

“Hỏi Kiều Dụ ấy!”

Kiều Dụ quay mặt đi chỗ khác, biểu cảm hơi mất tự nhiên.

“Đi xem xem! Đi xem xem!”

“Bên đó đông người, anh không sợ bị nhận ra sao?”

“Tối om om, ai nhận ra ai được chứ.”

Nhóm người đến gần mới thấy rõ, “Ồ, hình như không phải e Kỳ!”

Trong ký túc xá nữ chợt vọng ra một giọng nữ gào thét: “Đã bảo với cậu rồi! Tùy Ưc không ở đây! Cậu để hôm khác tới đi!”

Nhưng nam chính dưới sân vẫn không nhúc nhích, nhìn lên trên bằng ánh mắt si mê, ôm guitar tiếp tục hát.

Không bao lâu sau, Tùy Ưc đi lấy nước về, vòng qua đám người chuẩn bị đi vào ký túc xá, vừa đi vừa tò mò ngó nghiêng, thấy mọi người đồng loạt nhìn về phía mình thì hơi ngẩn ra, ngay sau đó lại thấy một nam sinh đặt guitar xuống đi tới. Cô tốt bụng đề nghị giúp đỡ, “Lại tìm Kỳ Tư Tuy à? Chắc là ở trong phòng đấy, cậu chờ một chút, tôi đi lên gọi hộ cho.”

Nam sinh ngượng ngùng mở miệng: “Mình tìm bạn!”

“Tìm tôi? Có việc gì?” Tùy Ưc nhìn mặt đất đầy nện, vẻ mặt khó hiểu,

“Trận pháp? Tôi không hiểu cái này, hay cậu sang khoa Kiến trúc hỏi thử xem? Nghe nói họ có học về phong thủy, chắc cũng hiểu...”

Mặt nam sinh kia đỏ bừng, ngắt lời cô, “Không phải!”

Tùy Ưc ngẫm nghĩ rồi như sự thật, “Hôm nay không phải sinh nhật tôi.”

Nam sinh ần ngón nện trong tay, nhìn cô tình tứ, lặng yên không nói.

Tùy Ưc không chịu được ánh mắt của cậu ta, cúi đầu thối tất nện, “Thối xong nện rồi, ước được chưa?”

Mọi người cười vang, có người to tiếng nói: “Cậu ấy đến tỏ tình!”
Tùy Ưc chớp mắt, tỏ tình? Nữ chính trong tiết mục này luôn là Kỷ Tư
Tuyền cơ mà? Sao hôm nay lại nhắm vào cô?
Tới lúc Tùy Ưc hoàn hồn thì nghe được nam sinh kia đỏ mặt thỏ thẻ:
“Mình thường thấy bạn mặc áo blouse trắng đi qua mình, trên người bạn có
một mùi hương rất khác biệt, khiến mình cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm tỉnh
táo...”

Tiêu Tử Uyên đứng trong đám đông hứng thú nhìn Tùy Ưc, muốn biết cô
sẽ xử sự ra sao trong tình cảnh này.

Chỉ thấy Tùy Ưc như đang cau mày hời hợt nghiêm giọng nói: “Mùi
hương rất khác biệt? Là mùi formalin à? Nếu cậu thấy tôi mặc áo blouse
trắng thì thường là tôi vừa ra khỏi phòng thí nghiệm, mùi đó chính là mùi
formalin. Cậu biết không, trước khi giải phẫu, thi thể phải được ngâm trong
dung dịch formalin. Cậu chưa thấy sinh viên khoa Y mổ xác bao giờ à?
Cậu không biết thời nay ngu ần thi thể hiêm thế nào đâu, khó khăn lắm
mới có được một cái xác, thế là cả đám sinh viên cần dao xông đến, mỗi
người một dao mổ phân xác, có lúc thi thể cứng quá thì phải chặt, máu me
văng tung tóe. Cậu đã thấy người ta mổ lợn bao giờ chưa? Đúng rồi, giống
vậy đó, cho nên khó tránh khỏi bị formalin dính vào người, có đôi lúc còn
bị đánh cả thịt vụn, rồi thì máu... À đúng rồi, cậu nghe truyện cười về
formalin chưa? Một ngày nọ, Hoàng thượng hỏi Nhĩ Khang: “Nhĩ Khang,
rừng trúc vừa nãy tên là gì?” Nhĩ Khang trả lời: “Tâu Hoàng thượng, th ần
cũng không biết, xin hoàng thượng ban tên ạ.” Hoàng thượng nghĩ ngợi
một lát, nói: “Trẫm vừa thấy người thúc ngựa vào rừng, vậy lấy tên là
formalin đi*”.”

(* *Formalin*, viết trong tiếng Trung là 福尔吗林, phiên âm Hán việt là
“phúc nhĩ mã lâm”. Ở đây, “phúc nhĩ” trong Phúc Nhĩ Khang, “mã” là
ngựa, “lâm” là rừng.)
“...”

Đám đông lặng phắc.

Tùy Ưc thật thà nhìn cậu ta, “Không buồn cười à?”

Về mặt nam sinh hơi phức tạp.

Tùy Ưc tiếc hận, “Giới tính chúng ta đã khác biệt, giờ cả gu hài hước cũng
không giống nhau, quá không phù hợp.”

Thế là hoa khôi ngành Lâm sàng của khoa Y đã lấy lý do gu hài hước
không giống nhau để đường hoàng từ chối một trái tim chân thành như vậy.

Tiêu Tử Uyên nghe Tùy Ưc bình tĩnh kể lại khung cảnh máu tanh, không nhìn được cười, thấy rõ biểu cảm trên mặt anh chàng kia dần trở nên vắn vẹo, sắc mặt tái nhợt.

Nam sinh tỏ tình nhìn Tùy Ưc bằng ánh mắt phức tạp lần cuối rồi quay người rời đi.

Tùy Ưc chợt gọi cậu ta lại: “Này, cậu gì ời, cất nển đi chứ! Lần sau sinh nhật không được mua nển trắng, nhìn không may mắn gì cả, mua đỏ đi, đồ vui mừng.”

“Vớ cả...” Tùy Ưc cười e ngại, “Lịch nói hôm nay mọi việc đều kị, lần sau ra cửa nhớ xem kỹ lịch.”

Thời Ân ngã vào người Tiêu Tử Uyên cười không kìm chế nổi, “Cô bé này là ai vậy, đùa vui thế! Giờ các em gái khóa dưới đầu thú vị thế à? Không được, không được, tôi muốn đi học lại.”

Cuối cùng, Tùy Ưc hài lòng nhìn nam sinh nào đó ôm đồng nển bỏ chạy, vừa ngoảnh đầu thì thấy Tiêu Tử Uyên đang đứng cách đó mấy bước nhìn mình cười.

Dưới ánh đèn mờ tối, mọi người còn chưa tản đi hết, Tùy Ưc nghe âm thanh rộn rã xung quanh, bỗng nhiên muốn nói với Tiêu Tử Uyên một câu. Tiêu Tử Uyên, anh còn cười được à? Anh có biết nụ cười của anh có thể khiến người ta bỏ mạng không? A! A!

Không có trò vui xem nữa, mọi người mau chóng tản đi, Tùy Ưc nhanh chân trốn về phòng ngủ, lại bị ba người kia chọc ghẹo suốt đêm, ai cũng nói về màn tỏ tình tối nay, nhưng trong đầu Tùy Ưc chỉ có nụ cười của Tiêu Tử Uyên. Tùy Ưc cảm thấy mình nắm bắt sai trọng điểm quá, nếu cứ như vậy thì đến lúc ôn thi cuối kỳ cô phải làm sao?

Chương 3.2

.

.

Sáng Chủ nhật có buổi họp định kỳ của nhóm sáng chế công nghệ. Lúc Tùy Ưc đến mới chỉ có vài ba người, cô nghĩ một lát, vẫn đi vào, nói với người đang ngồi viết ở bàn: “Đàn anh Tiêu, tối qua em đi dự fan meeting có gặp chị dụ, chị ấy có vẻ không vui lắm vì chuyện mấy tấm vé.”

Tiêu Tử Uyên không ngẩng đầu lên, “Ừm, bị thua thiệt à? Bị cướp vé hả?”

Tùy Ưc sững sờ, sao Tiêu Tử Uyên nắm trọng tâm còn lệch hơn cả mình?

Mãi một lúc lâu, cô mới ngại ngùng cất lời: “Không ạ.”

Không ngờ Tiêu Tử Uyên lại cười trả lời: “Thế thì tốt.”

Tùy Ưc hơi ngừng lại, nghĩ có lẽ là mình không nói rõ nên cao giọng hơn:

“Anh Tiêu, ý em là, có thể chị Dụ không vui vì anh cho em vé!”

Cuối cùng Tiêu Tử Uyên cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Tùy Ưc thở dài bất lực, lầm nhảm: “Không có sau đó.”

“Hai vé đó là của anh với Lâm Thần, thích cho ai thì cho, em không phải lo.” Tiêu Tử Uyên nói dối trắng trợn: “Dù sao anh với Lâm Thần đâu không thích theo đuổi thần tượng.”

Tùy Ưc chợt muốn hỏi anh, nếu đã không thích vậy tại sao Dụ Thiên Hạ xin thì anh không cho, nhưng lời vừa ra đến miệng lại thành ý khác: “Sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ của anh với chị Dụ chứ?”

Tiêu Tử Uyên cất bút, hồ hững nói: “Anh và chị Dụ của em vốn không có quan hệ.”

Tùy Ưc hơi bất an, lại hỏi: “Ý em là... sẽ không gây phiền phức gì cho anh chứ?”

Tiêu Tử Uyên cuối cùng cũng nhìn thẳng vào mắt cô. Anh biết vấn đề ở đâu rồi, cô gái này dịu dàng, phóng khoáng, nhưng dường như quá mức biết ý, sự biết ý mà con gái độ tuổi này không thể nào có được, biết ý đến mức không muốn mang đến cho người bên cạnh một chút phiền phức nào. Anh khẽ cau mày, cô cứ liên tục xác nhận như vậy khiến anh hơi... đau lòng. Cô vội vàng ghép đôi anh với Dụ Thiên Hạ là vì muốn rũ sạch quan hệ với họ hay sao?

Anh chợt nổi ý xấu, nói: “Anh với Dụ Thiên Hạ không phải kiều quan hệ như em nghĩ, nếu cô ấy hiểu lầm quan hệ giữa anh và em...”

Tùy Ưc nghiêm túc đợi anh nói nốt câu, ai ngờ Tiêu Tử Uyên chợt cười, “Em cảm thấy cô ấy sẽ nghĩ chúng ta có quan hệ gì?”

Khóe miệng Tùy Ưc giật giật, cười hiên lành, biết đi đâu kết thúc câu chuyện.

***

Cuộc họp nhanh chóng bắt đầu, họp được nửa chừng thì xảy ra tranh cãi, đại khái là đại thần bị chất vấn.

Thật ra dự án tiến hành đến giai đoạn này, khoa Y đã không còn nhiệm vụ gì nữa, chủ yếu là khoa Cơ khí chế tác bản vẽ và sản phẩm, khoa Kinh doanh lên kế hoạch sản xuất quảng cáo giới thiệu.

Lần này Tùy Ưc cũng chỉ đi cho đông đủ, đến làm diễn viên quần chúng. Trong mỗi đội nhóm luôn có một vài cái gai thích tạo xung đột để thể hiện bản thân. Tùy Ưc không có ấn tượng gì đặc biệt với nam sinh khoa Kinh doanh đang phát biểu hùng hồn kia nên cũng không tập trung nghe.

“Tiêu Tử Uyên, tôi cảm thấy nên giảm kích thước phần này, nếu không bố cục toàn thể sẽ bị căng kình, mà lại không kinh tế, dù sao giá mua vật liệu này cũng khá đắt.”

Tiêu Tử Uyên nhìn lướt qua, thản nhiên đáp: “Đó là tối thiểu rồi, nếu còn giảm nữa thì chỉ số an toàn sẽ bị hạ thấp.”

“Chúng ta không thể chỉ cân nhắc đến an toàn, phải cân nhắc tổng thể cả tính an toàn và tính kinh tế, nếu không thì không phát triển được đâu. Có đôi lúc giảm tính an toàn cũng là nhu cầu của thị trường. Đương nhiên anh học Cơ khí, không hiểu về thị trường học cũng là chuyện bình thường.”

Tiêu Tử Uyên vẫn trầm mặc.

Nam sinh kia thấy Tiêu Tử Uyên không nói gì, cho rằng mình đang chiếm thế thượng phong, liền vênh váo hỏi mọi người: “Mọi người nói đi, lấy ý kiến tập thể nào.”

Một nam sinh khoa Cơ khí ngẩng cạnh Tiêu Tử Uyên nhìn cậu ta khinh thường, “Tôi không muốn nói đâu, nhưng cậu đã thấy tủ trưng bày thành tích ở tòa nhà Công nghệ của trường chưa? Một mình anh Tiêu lên kế hoạch chế tạo nó, còn xin được bằng sáng chế độc quyền. Cậu học khoa Kinh doanh đúng không, tôi nhớ lúc ấy cả các thầy cô ở khoa cậu cũng khen không ngớt lời, chẳng lẽ lúc đi học thầy cô không kể cho các cậu việc đó à? Người ta từng tham gia cuộc thi sáng chế công nghệ mới của các

trường cao đẳng đại học trên toàn quốc đều biết câu này: “Chúng ta dốc hết sức tham gia cuộc thi là để bại dưới tay một người tên Tiêu Tử Uyên.” Chẳng lẽ cậu chưa từng nghe nói?”

Tùy Ưc cúi đầu lật sổ ghi, lòng mừng thầm, hóa ra Tiêu Tử Uyên mạnh như vậy, thế có phải cô sắp được hưởng lợi kè không? Cô rất thích kiểu tiết kiệm năng lượng này.

Nam sinh kia hơi xấu hổ, bắt đầu lôi kéo người giúp đỡ. Cậu ta nhìn một lượt, có lẽ nghĩ con gái dễ nói chuyện, bèn nói với Tùy Ưc: “Tùy Ưc, đây là thiết bị đi đầu trị bệnh, cậu có hiểu biết về nó, cậu nghĩ sao?”

Tùy Ưc nhìn cậu ta thương hại, rất muốn nói cậu tìm nhầm người rồi. Sau cùng, cô không đành lòng trước ánh mắt tha thiết của cậu ta, bèn hỏi: “Cậu xem phim *Công lý báo thù* chưa?”

Nam sinh kia vẻ mặt mù mờ, không hiểu vì sao Tùy Ưc nhắc đến phim này, “Xem rồi thì sao?”

Tùy Ưc cười, “Bộ phim ấy cho chúng ta biết không nên chọc vào kỹ sư cơ khí, nếu không sẽ chết rất thảm, “sư tử công thành”* là một giống loài cực kỳ hung hãn, giết người không chớp mắt.”

(* *Kỹ sư*, nguyên văn tiếng Trung là 工程师, phiên âm Hán Việt là “công trình sư”, âm đọc là gōngchéngshī giống với âm đọc của từ 攻城狮 (công thành sư) – sư tử công thành.)

Nhóm người cười vang, nam sinh kia choáng váng.

Người ngồi cạnh nam sinh vỗ vai cậu ta, cười nói: “Cậu đừng vùng vẫy làm gì, đó cũng là kẻ giết người không dao.”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười nhìn Tùy Ưc. Tùy Ưc cảm nhận được ánh mắt của anh, hai người nhìn nhau một thoáng rồi thản nhiên chuyển tầm mắt, lơ đãng nhìn xung quanh.

Vậy là ngày này tháng ấy năm kia, nam sinh khoa Kinh doanh nào đó đã chết thảm dưới liên minh Tiêu đại thần và Tùy nữ hiệp.

***

Thoáng chốc, mùa đông đã đến. Trước đêm Giáng sinh, có vẻ tuyết sắp rơi, Tùy Ưc cũng đón trận cảm cúm thường niên.

Việc này đã thành thông lệ, mùa đông hằng năm dù cẩn thận đến đâu, cô cũng bị cảm cúm một lần.

Học xong, Tùy Ưc về phòng ngủ, trên đường tình cờ gặp Lâm Thần. Lâm Thần nhìn chằm chằm Tùy Ưc đang quàng khăn kín mít và đôi mắt đỏ

ngồi, một lúc sau mới nói: “Anh bảo này, em đến miền Bắc mấy năm rồi mà sao vẫn chưa quen vậy?”

Cả khuôn mặt Tùy Ưc như vùi vào trong khăn, trả lời bằng giọng khàn khàn: “Em quen rồi mà, nhưng thật sự lạnh quá! Mấy hôm nay nhiệt độ lại xuống thấp nữa.”

Lâm Thần cười, “Phải rồi, tốiiangs sinh cùng đi ăn nhé, gọi ba người đẹp phòng em đi cùng đi.”

Tùy Ưc hắt hơi, xoa xoa mũi, yếu ớt trả lời: “Vâng, họ mà biết chắc sẽ vui lắm.”

Lâm Thần nghi hoặc, “Vì sao?”

Tùy Ưc hắt hơi thêm một cái nữa, một lát sau mới khàn giọng lên tiếng: “Bởi vì Yêu Nữ đã thềm muốn đàn anh Kìêu từ lâu, Tam Bảo ngấp nghé đàn anh yêu quý đã lâu, Hà Ca... Hà Ca thì không thích đàn ông.”

Lâm Thần chột cười xấu xa hỏi: “Vậy em thì sao? Em thích ai?”

“Em... Hắt xì!” Tùy Ưc lại hắt hơi tiếp.

Lâm Thần cẩn thận phân thích: “Anh biết chắc chắn em không thích anh, vậy chỉ còn Tiêu Tử Uyên.”

Tùy Ưc mỉm cười dịu dàng với Lâm Thần rồi quay người đi.

Lâm Thần cười, hô to sau lưng cô: “Đừng giận, tới lúc đó anh gọi cho em nhé!”

Tùy Ưc không ngoảnh lại, vẫy tay chào tạm biệt.

***

Chương trình học của khoa Y rất nặng, nhóm Tùy Ưc còn phải tham gia kỳ thi, từ lúc vào trường thi, Tam Bảo đã mong chờ mau thi cho xong để đi ngắm trai đẹp.

Cô nàng ng ỏi tại chỗ xoay qua xoay lại: “Sao vẫn chưa phát đề, sao vẫn chưa phát đề...”

Một nam sinh ng ỏi cạnh một lối đi đang tranh thủ thời gian học thuộc lòng nhìn cô nàng ai oán. Tam Bảo cười, “Bạn cứ tiếp tục đi.”

Hà Ca thở dài bất đắc dĩ, “Chưa bao giờ thấy cậu ấy tích cực trong thi cử như thế.”

Tùy Ưc xoay chiếc bút trong tay, mỉm cười nhìn Tam Bảo đang hào hứng.

Hết giờ thi, thu bài xong, giám thị vẫn còn ở trong phòng, Tam Bảo đã vừa hát vừa đi qua họ: “Bầu trời giải phóng khu tươi sáng, nhân dân giải phóng khu mê say...”

Tùy Ưc và Hà Ca đi sau thấy rõ tay hai giám thị run lên.

***

Khi ba người vội vàng tới nhà hàng, Yêu Nữ đang chờ ở cửa, “Sao các cậu chậm thế?”

Tam Bảo thở hổn hển, hậm hực nói: “Cậu không biết chứ, đênăm nay rõ là khó! Vừa phát đề thi đã có người ở lớp bên cạnh nộp giấy trắng để phản đối người ra đề”

Hà Ca xúc động gật đầu tán thành. Tùy Ưc bị cúm nghẹt mũi, vốn đã không thể thở thoải mái, lại chạy tới đây nên càng khó thở, không nói được câu nào.

Đang nói chuyện thì thấy Tiêu Tử Uyên và Dụ Thiên Hạ đi từ cuối hành lang đến. Một người khí chất xuất chúng, một người xinh đẹp thanh tú, đi bên nhau như vậy khiến rất nhiều người phải nhìn sang.

Tam Bảo thì thầm: “Không xứng chút nào, không xứng chút nào...”

Hai người kia đến gần, bốn người bên này cùng gọi: “Anh Tiêu, chị Dụ.”

Tiêu Tử Uyên nhìn Tùy Ưc đang thở khó nhọc, chủ động lên tiếng: “Vốn định gọi cho em nói không phải vội, cứ thông thả mà đến, ai ngờ em lại tắt điện thoại.”

Tùy Ưc cười, “Tắt lúc thi, thi xong vội quá nên quên mở máy.”

Dụ Thiên Hạ khoác vai Tùy Ưc thân mật, “Ở ngoài lạnh lắm, mau vào thôi, mọi người đến cả rồi, đang chờ các em đấy.”

Tùy Ưc đột ngột lùi về sau một bước, không đợi Dụ Thiên Hạ kịp ngạc nhiên đã chủ động giải thích: “Em bị cảm, tránh lây cho chị.”

Dụ Thiên Hạ cười không để ý, “Không sao, đi mau nào!” Nói xong, cô ấy quay người đi trước.

Tiêu Tử Uyên lại đứng yên, nhìn Tùy Ưc một lúc mới mở miệng trêu chọc: “Sao mắt đỏ ngầu thế kia? Thi không tốt cũng đừng khóc chứ.”

Tùy Ưc liếc anh, dụi mắt, “Cảm cúm hơi nặng ạ.”

Tam Bảo đứng bên cạnh cười tí mắt, nói: “Cậu ấy cảm cúm quen thân, cùng nguyên lý với sảy thai quen dạ đấy ạ.”

Mọi người không nói nên lời.

Tùy Ưc chỉ hận không thể bóp chết Tam Bảo, vậy mà cô nàng còn không biết mình nói sai gì. Cuối cùng vẫn là Tiêu Tử Uyên hắng giọng phá vỡ bầu không khí lúng túng: “Vào thôi.”

Trong phòng ăn đã có rất nhiều người. Bốn người cùng phòng ký túc xá với Tiêu Tử Uyên, còn có thêm mấy người bạn thân thiết trong hội sinh

“Còn nữa, mặc dù lúc trước hai người giữ bí mật quá kỹ, nhưng xét thấy em rề ngoan ngoãn tự thú, thôi thì cứ tam một bàn ở nhà hàng hải sản là

được.”

Kiêu Du gật đầu đồng ý, “Chuyện đó thì đương nhiên.”

“Vớ lại, phải đưa bữa sáng nữa, ba suất nhé...”

Kiêu Du ngờ vực hỏi lại: “Phòng có bốn người, sao chủ đưa ba suất?”

Tam Bảo sực nhớ ra, “Xin lỗi nhé, quên mất còn ba người họ. Sáu suất, mang sáu suất!”

Kiêu Du cạn lời.

“Vớ lại tối phải đun nước nóng hộ nữa. Để nghĩ xem còn gì...” Cô nàng đang mải ngẫm nghĩ thì nghe thấy Yêu Nữ nghiêng răng gọi tên mình:

“Nhậm Thân!”

Tam Bảo hoảng hốt nhìn sang bên cạnh, đau khổ cầu cứu: “A Ưc, Hà Ca, Yêu Nữ uy hiếp tớ kìa. Vất vả nuôi lớn bằng ngần này, gả được ra ngoài lại vì đàn ông mà uy hiếp tớ! Tớ khổ quá đi!”

Những người khác đã quen với mấy màn tấu hài kia, chỉ cười xem kịch vui.

Tùy Ưc chợt nhớ ra lúc thi tắt máy đến giờ vẫn chưa khởi động lại, liền lấy điện thoại trong túi ra, vừa mở máy thì thấy có tin nhắn.

“Tình thế của em say này sẽ tốt hơn Kiều Du.”

Tùy Ưc vừa thấy ba chữ “Tiêu Tử Uyên” thì nhũn cả tay. Cô không hiểu, bèn nhấn lại một dấu hỏi.

“Họ sẽ gọi em là chị dâu cả.”

Câu nói vừa mờ ám vừa rõ ràng khiến Tùy Ưc mặt đỏ tim đập.

Chị dâu cả? Cô có khí chất dâu cả sao?

Tùy Ưc cất di động vào trong túi, hít một hơi thật sâu rồi ngẩng đầu tức tối nhìn Tiêu Tử Uyên ngửa phía đối diện. Đúng lúc này, Tiêu Tử Uyên cất điện thoại, ung dung nhìn sang, không hề có vẻ bị uy hiếp.

Bàn đông người, Tùy Ưc cũng không dám tỏ vẻ hung hăng lộ liễu quá, chỉ có thể trốn mắt nhìn anh, tỏ ra mình rất tức giận.

Vậy mà Tiêu Tử Uyên còn hơi ngả về sau, dựa vào thành ghế, đối mặt với cô, tư thế biếng nhác thoải mái, nụ cười trên môi nhìn sao cũng thấy đáng ghét.

Tùy Ưc tự biết mình tu luyện chưa đủ, chỉ sau mấy giây ngắn ngủi đấu mắt với anh, cô đành đầu hàng, chuyển tầm mắt đi nơi khác. Rất nhanh, cô lại cảm nhận được điện thoại trong túi rung lên.

Tùy Ưc nhìn thêm mấy phút mới lấy điện thoại ra xem, xem xong lại vứt về túi, lực còn mạnh hơn lần trước.

Hà Ca nhìn cô khó hiểu, “Sao vậy?”

Tùy Ưc bình tĩnh mỉm cười, “Trượt tay.”

Hà Ca “A” một tiếng rồi ăn tiếp. Biểu cảm trên mặt Tùy Ưc hơi méo mó, trong đầu toàn là mấy chữ mới đọc được.

“Sắp được tặng vai vế rồi, vui lắm đúng không?”

Tùy Ưc nghĩ mãi mà không hiểu, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Tử Uyên. Anh đang nói chuyện với người bên cạnh, bộ dạng rõ là thờ ơ, sao lại thích trêu chọc cô như thế?

***

Tùy Ưc vốn nghĩ bữa ăn này bình yên, ai ngờ lại có sóng ng ầu.

Tiêu Tử Uyên vốn ng ầu cách Dự Thiên hạ một người. Ăn đến giữa bữa, Dự Thiên Hạ chợt nhỏ giọng nói gì đó với người bên cạnh, sau đó hai người đổi chỗ ng ầu.

Dự Thiên Hạ vừa ng ầu xuống thì mọi người lập tức xôn xao. Những người có mặt ở đó đều là người quen, dù có ồn ào thì cũng là ồn ào thiện ý. Tùy Ưc cười tươi nhìn đôi trai tài gái sắc đối diện.

Dự Thiên Hạ chỉ vào chàng trai bên cạnh, hơi bất đắc dĩ giải thích: “Không phải tôi muốn ng ầu, tại cậu ấy ng ầu cạnh Tiêu Th ần không dám ăn thoải mái nên tôi mới đổi.”

Mọi người lại cười khúc khích, rõ ràng là đang trêu chọc Tiêu Tử Uyên và Dự Thiên Hạ.

Tiêu Tử Uyên không đổi sắc mặt, chỉ nhanh chóng đứng dậy, nửa đùa nửa thật với nam sinh đối diện: “Hóa ra là ghét bỏ tôi à? Vừa hay, Tr ần Vũ, chúng ta đổi chỗ đi, chỗ cậu không tiện cho nhân viên đặt món nữa, lát nữa lại ảnh hưởng đến việc ăn uống của cậu.”

Giọng Tiêu Tử Uyên nhẹ nhàng, trầm thấp, đã chủ động mở miệng thì người khác rất khó từ chối. Tr ần Vũ ngượng ngùng gãi đầu, “Vậy thì ngại quá.”

Tiêu Tử Uyên đi sang, “Không sao, chỗ này gần cửa, tiện cho tôi hít thở không khí.”

Tr ần Vũ cũng không nghĩ nhiều, cười, “Được rồi, ông anh ng ầu đi, cảm ơn nhé.”

Khi ng ầu xuống, Tiêu Tử Uyên thân nhiên hỏi Tùy Ưc ng ầu cạnh: “Em bị cảm cúm chắc cũng không nặng lắm, anh ng ầu cạnh không ảnh hưởng đâu nhỉ?”

“A?” Tùy Ưc hoàn toàn không biết phải tiếp lời thế nào. Trong thoáng chốc, cô trở nên căng thẳng, cảm thấy bên cạnh mình là một quả bom hẹn giờ.

Cô nghĩ mãi mà không hiểu, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, sao Tiêu Tử Uyên lại ng ẩ cạnh cô?

May mà một loạt động tác của Tiêu Tử Uyên đầu đường hoàng, mọi người cũng không nghĩ xa. Ôn Thiệu Khanh vẫn ng ẩ yên quan sát cười không nói, giờ bỗng dừng mở miệng: “Mau ăn đi, lát nữa là nguội đấy!”

Vừa nhắc đến ăn, cả đám người phấn chấn hẳn lên.

Tùy Ưc b ần th ần c ần đưa lên, lúc vờ như nhìn ngắm toàn thể phòng ăn thì lén lướt mắt qua khuôn mặt Dụ Thiên Hạ, tim bỗng thất lại, hình như sắc mặt chị Dụ hơi khó coi...

Tiêu Tử Uyên nhìn cô, chợt nhộm người dậy lấy bình trà trên bàn, đồng thời che khuất t ần mắt Tùy Ưc, sau đó rót cho cô một cốc, “Bị cảm cúm thì uống nhi ều nước nóng vào.”

Tùy Ưc nhận lấy ngoan ngoãn uống, nhưng miệng lại thì thào: ““Uống nhi ều nước nóng” là câu đứng đầu trong mười câu nói mà con gái ghét nhất.”

Bàn tay c ần ấm trà của Tiêu Tử Uyên khựng lại. Anh nghiêng đầu nhìn cô, ồ, bắt đầu phản kích r ồi?

Lời đã ra khỏi miệng, Tùy Ưc mới ý thức được mình vừa nói gì, lập tức tìm cách cứu vãn. Cô nghiêng đầu, cười với Tiêu Tử Uyên, “Em nói đùa thôi anh Tiêu.”

Tiêu Tử Uyên cũng không nhìn cô, vừa rót nước cho mình vừa hỏi: “Là câu đứng đầu trong mười câu mà con gái ghét người yêu mình nói nhất à?”

Tùy Ưc gào thét trong lòng, em đã bảo là đùa, anh còn muốn thế nào nữa? Em có nói chúng ta là người yêu đâu?

Cũng may Tiêu Tử Uyên biết dừng đúng lúc, đổi chủ đề “Uống thuốc chưa?”

“Uống r ồi.” Lần này Tùy Ưc rất ngoan ngoãn, nhìn chằm chằm cái đĩa trước mặt, máy móc trả lời câu hỏi.

“Lạnh không?”

“Không lạnh.”

Hai người bắt đầu cuộc đối thoại vô thưởng vô phạt. Tùy Ưc không tích cực cũng không phản kháng, chỉ miễn cưỡng phối hợp.

Tiêu Tử Uyên im lặng mấy giây, bàn tay Tùy Úc đặt ở dưới bồng dưng bị tóm lấy. Cô giật mình định giãy ra, nhỏ giọng hỏi: “Anh không có chỗ để tay à?”

Mặt Tiêu Tử Uyên không đổi sắc, thản nhiên nói: “Hơi lạnh, anh ủ ấm giúp em.”

Tùy Úc vội thì thầm: “Không cần, em không lạnh thật.” Vừa nói cô vừa định rút tay về

Tiêu Tử Uyên dùng tay trái cần cốc nước lên nhấp một ngụm, nét mặt dần ra, ung dung uy hiếp cô: “Em còn động đây nữa là người ta sẽ nhìn chúng ta đấy.”

Tùy Úc cứng người, không cử động nữa. Sau đó, cô nhỏ giọng kháng nghị: “Đàn anh Tiêu không đói sao? Ăn đi chứ.”

Tiêu Tử Uyên cười thản nhiên, tay trái cần đưa bắt đầu ăn, tay phải nắm thật chặt.

Tùy Úc chịu thua, cô vĩnh viễn cũng không phải đối thủ của đại thần.

Tay cô nằm trọn trong tay Tiêu Tử Uyên. Lòng bàn tay anh khô ráo, ấm áp, còn cô có lẽ do căng thẳng nên tay bắt đầu đổ mồ hôi, rất không được tự nhiên.

Thỉnh thoảng, Tiêu Tử Uyên lại rót thêm nước cho Tùy Úc nhưng vẫn không buông tay. Khuôn mặt anh không có biểu lộ gì, nhưng trái tim lại xao động.

Cô là người miền Nam nhưng có dáng người cao gầy hiếm thấy, tay lại rất nhỏ, một bàn tay anh có thể bao trọn. Tay cô nhỏ nhắn, mềm mại, có lẽ đây chính là cái mà người ta vẫn gọi là mềm mại không xương. Nghĩ vậy, anh càng không muốn rời lỏng tay.

Tay hai người giấu ở dưới khăn trải bàn, vẻ mặt bình thường nên không ai phát hiện được gì.

Lúc sắp xong bữa, Tam Bảo bỗng nhiên gọi nhân viên phục vụ: “Thêm một suất sủi cảo rán nữa.”

Mọi người đồng loạt nhìn sang, Tam Bảo ngượng ngùng cười, “Tôi vẫn chưa no.”

Yêu Nữ và Hà Ca chống tay lên trán bất lực, thật quá mất mặt.

Tùy Úc khẽ giọng gọi: “Tam Bảo.”

Tam Bảo đang ăn quên cả trời đất, “Hả?”

Tùy Úc dặn dò: “Cơm là của người ta, mà mạng là của mình, ăn ít thôi, buổi tối ăn nhiều khó tiêu đấy.”

Tiêu Tử Uyên khẽ cười.

Ăn xong, mọi người vẫn hào hứng nên tiếp tục đi hát. Tùy Ước chỉ đi vệ sinh một lát, vậy mà khi trở về, tình hình có vẻ đã hơi mất kiểm soát. Tam Bảo mặt dày đứng ngay ở giữa, giờ cao micro, lắc lắc mông, đầu độc thính giác của mọi người.

Tùy Ước, Hà Ca và Yêu Nữ đầu sầm mặt, lặng lẽ ngó vào trong góc.

Hà Ca ra vẻ lạ lẫm hỏi: “Người đó là ai vậy?”

Yêu Nữ lắc đầu, “Không biết, dù sao tớ cũng không biết.”

Tùy Ước phụ họa: “Chắc là vào nhàn phòng.”

Mọi người gật đầu, “Ủ! Chắc chắn là thế rồi!”

Tam Bảo hát xong thì hớn hờ nhảy đến hỏi: “Tớ hát dở lắm à?”

Hà Ca lặng lẽ uống nước. Yêu Nữ vỗ vai Tam Bảo, “tam Bảo, chúng tớ không hiểu được niềm vui của cậu, đừng trách chúng tớ nhé.”

Tùy Ước mỉm cười tổng kết: “Thô bỉ cũng là một lối sống.”

Về sau, không biết ai lấy đâu ra một bộ bài Tây, mười mấy người xúm vào rút bài so lớn nhỏ. Tối hôm ấy, chẳng hiểu sao mà Tùy Ước toàn rút được quân nhỏ nhất, lúc so quân nhỏ nhất lại toàn rút được quân lớn nhất, sau khi uống mấy cốc bia thì bắt đầu mơ màng.

Rút kinh nghiệm lúc ăn tối, ngay từ khi đến đây, Tùy Ước đã biết đi đâu ngó cách xa Tiêu Tử Uyên. Tiêu Tử Uyên ngó trong góc, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Chơi ván tiếp theo, sau khi ngửa bài, Tùy Ước thở dài giờ tay đầu hàng,

“Tôi không uống nổi nữa rồi, đổi hình phạt khác đi.”

Mọi người đều đã ngà ngà say, nháo nhào nói: “Đổi hình phạt hả?”

“Ván này đàn anh Tiêu thắng đúng không, cậu để anh Tiêu hôn một cái thì tha cho cậu!”

“Đúng, đúng, đúng!”

“Ha ha, trò này hay đấy!”

Tùy Ước nhú mày, thà rằng uống bia còn hơn. Đám người này sao vậy chứ? Cô liếc nhìn ba người bên cạnh cầu cứu.

Ai ngờ ba kẻ kia còn hăng hơn những người khác. Yêu Nữ và Hà Ca lắc lư đầu, “Hôn cái nào! Hôn cái nào!”

Tam Bảo gào to: “Một cái không đủ thì thêm cái nữa!”

Tùy Ước cảm thấy mình kết giao với đám bạn này thật uổng công. Cô chuyển sang tìm Lâm Thiên thì anh ấy bỗng xuất hiện sau lưng đầu bí hiểm, vừa mở miệng đã biết là say rồi, “Em gái, em tìm anh à? Tìm anh cũng vô dụng, anh không thể hôn em, anh hôn em là loạn luân.”

Tùy Ưc biết dựa vào người khác chẳng thà dựa vào mình, cần lấy cốc, bất lực nói: “Thôi thì tôi uống!”

“Ờ kìa, không được! Vừa bảo là không uống mà!”

“Phải đấy! Không được lật lọng!”

Tùy Ưc thật sự hết cách, nhìn sang Tiêu Tử Uyên. Tiêu Tử Uyên nhàn nhàn ngẩng đầu mỉm cười băng quơ, hoàn toàn không có ý cứu nguy.

Mọi người thấy Tùy Ưc đỏ bừng mặt ngẩng đầu yên một chỗ thì chuyển hướng sang Tiêu Tử Uyên, “Chẳng lẽ anh Tiêu muốn con gái chủ động à?”

“Phải đấy, anh Tiêu tới luôn đi!”

Tiêu Tử Uyên lười biếng ngả mình vào ghế sofa, hơi nhếch miệng, nhìn Tùy Ưc đầy hàm ý. Tùy Ưc sắp bóp nát cái cốc trong tay cũng không dám nhìn anh dù chỉ một thoáng.

Tiêu Tử Uyên nhanh chóng nghiêm mặt lại, ngón tay đặt trên đùi gõ nhẹ mấy lần, hôm nay mà không cho đám người này thỏa mãn thì e là họ sẽ không chịu bỏ qua.

Anh đứng dậy, cần khăn giấy trên bàn đi đến trước mặt Tùy Ưc. Tùy Ưc không biết anh định làm gì, hơi ngẩng mặt nhìn. Tiêu Tử Uyên cần khăn giấy, nhanh tay che đi nửa dưới khuôn mặt cô rồi xoay người hôn lên, thuận thế che khuất tầm mắt của người khác.

Môi anh mềm mại ấm áp, hơi thở xuyên qua lớp khăn giấy thật mỏng lan đến cô, đôi mắt sâu thẳm, trong suốt và mê hoặc gần ngay trước mắt, hết như ngọc đen ngăm trong nước hồ. Bên tai cũng yên ắng lại, Tùy Ưc dường như còn nghe được tiếng nước chảy róc rách.

Cô chợt cảm thấy nếu mình còn nhìn thêm một lát, cô hẳn sẽ say trong đôi mắt ấy. Vừa định đẩy ra thì Tiêu Tử Uyên đã đứng thẳng lưng, quay sang nhìn mọi người, nghiêng đầu hỏi: “Hài lòng chưa?”

Chương 04. Áp vào tường hôn

Mọi người vỗ tay ầm ĩ. Tiêu Tử Uyên ra vẻ bình tĩnh đi về chỗ ngồi, âm thầm thở phào một hơi, tiếng tim đập thành thịch như trống dồn có lẽ chỉ một mình anh nghe được.

Đã bao lâu rồi anh không hề hộp đến thế? Đây cũng là lần đầu tiên anh được trải nghiệm chuyện nam nữ thân mật, không ngờ lại rung động như vậy.

Tùy Ưc cúi đầu, chuyện xảy ra quá đột ngột, hiện giờ đầu óc cô chỉ toàn một mảnh trắng xóa.

Cô biết mọi người không có ác ý, chẳng qua là rượu say làm loạn mà thôi. Nhưng Tiêu Tử Uyên tỉnh cơ mà, anh nói một, hai câu qua loa là xong, sao lại để mặc họ gây sự, còn phối hợp như thế?

Ba người bên cạnh len lén xích đến gần, tò mò hỏi: “Thế cuối cùng là có hôn thật không? Anh Tiêu che mắt, không nhìn thấy...”

Tùy Ưc trừng mắt, “Có gan thì đi mà hỏi Tiêu Tử Uyên!”

Ba người kia đương nhiên không dám nên đành bỏ cuộc.

Bầu không khí nóng hổi lên sau chuyện đó, mọi người lại bắt đầu hát. Tùy Ưc chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, thuận tay cầm một cái cốc lên, máy móc uống từng ngụm mà không biết mình uống gì, đầu óc trống rỗng, dường như càng uống càng khát.

Cô nhìn kỹ xung quanh một lượt. Có vẻ mọi người đều không nghĩ nhiều, chỉ coi như trò đùa, xong rồi thì thôi. Tam Bảo, Hà Ca tiếp tục chơi, Yêu Nữ và Kiều Dụ đang chọn bài, tất cả đều bình thường, trừ Dụ Thiên Hạ. Tối nay, Dụ Thiên Hạ yên lặng đến bất thường.

Về phần Tiêu Tử Uyên thì Tùy Ưc không dám nhìn, thậm chí chẳng dám liếc mắt đến, chỉ biết ngồi bên thẩn giữa không gian huyền ảo, mặt đỏ tới mang tai.

Khi hoàn hồn thì một nhóm người khác đã lên hát. Trong phòng có vẻ cũng thiếu đi mấy người, cô vẫn cảm thấy nóng, liền đứng dậy vào nhà vệ sinh định rửa mặt.

Nhà vệ sinh nằm ở khúc ngoặt của hành lang, không ngờ vừa đi đến chỗ rẽ thì bắt gặp cảnh tượng khiến cô sửng sốt.

Có một đôi nam nữ đang đứng cạnh bồn hoa. Bồn hoa dáng cao, thẳng đứng, xuyên qua cành lá xanh tươi có thể thấp thoáng thấy được hai bóng người đang quấn quýt nhau.

Góc áo hai người kề sát, một tay của chàng trai bị cô gái ép trên tường, tay kia bị cô gái cấn đặt lên hông mình.

Cô gái lão đảo, vạt áo hơi xốc lên lộ ra phần eo nhỏ nhắn trắng mịn, tay của chàng trai bị ép đặt vào phần da thịt đó. Đường như cảm nhận được sự nóng bỏng, ngây giãy sau, anh chàng bắt đầu giãy giụa, cô gái áp mạnh vào lòng ngực đối phương, đè người ta lên tường rồi hôn.

Sau một hồi vũng vầy, chàng trai dần trấn tĩnh lại.

Dưới ánh đèn mờ tối, khuôn mặt tuyệt đẹp của cả hai lúc này được bao phủ bởi một vầng sáng dịu dàng ấm áp, quấn quýt lấy nhau, càng khiến người khác không thể rời mắt.

Tùy Ưc chợt nhớ đến một câu thơ: *Nàng thoáng nghiêng mình eo xinh lay động, đai áo dập dờn say ngất lòng ai**.

(* Nguyên văn: “*Thư diệp tịnh chi tiêm yêu hê, Dương tạp tác chi khuê huy*”, trích trong bài *Tư Huyền Phú* của Trương Hằng (78-139) – một tác giả sống ở thời Đông Hán, Trung Quốc.)

Đúng là Yêu Nữ.

Tiếng vạt áo cọ vào nhau sột soạt khiến Tùy Ưc sực tỉnh lùi bước. Đang không biết làm sao thì sau lưng có một giọng nam vang lên: “Sao không đi tiếp?”

Tiêu Tử Uyên vừa hỏi vừa định đi lên. Tùy Ưc lập tức giữ anh lại, đặt ngón trỏ lên môi nhỏ giọng nói: “Suýt... Kỷ Tư Tuyền và anh Kì ừ...”

Tiêu Tử Uyên nhướn mày, “Họ làm sao?”

Tùy Ưc ngập ngừng một lúc, khó nhọc giải thích: “Hình như Kỷ Tư Tuyền đang cưỡng hôn anh Kì ừ.”

Tiêu Tử Uyên hơi giật mình, có lẽ anh không ngờ đến tình huống này, đứng tại chỗ nhào ra nhìn rồi nhanh chóng đứng thẳng, kết luận: “Không phải hình như.”

Tùy Ưc kéo nhẹ góc áo anh, “Chúng ta đi thôi.”

Dứt lời, cô quay người đi trước, ai ngờ vừa được hai bước thì bị sức mạnh từ phía sau kéo về Tùy Ưc hoảng hốt, vừa phát ra một tiếng kêu đã bị Tiêu

Tử Uyên chặn lại. Một tay anh đỡ sau đầu cô, một tay giữ hông cô, ngay sau đó, môi cô nóng lên.

Nụ hôn này khác với nụ hôn đầy tính cưỡng ép của Yêu Nữ dành cho Kiều Dụ. Không phải chạm lướt qua, mà nồng nàn và vội vàng đến bất ngờ, thậm chí hơi mất kiểm soát, khác hẳn dáng vẻ bình tĩnh tự nhiên của anh ngày thường. Cô bị cảm cúm nên nghẹt mũi, không kiên trì được mấy giây đã phải há miệng thở, tạo điều kiện cho người kia “tấn công” thuận lợi hơn.

Tùy Ưc quá kinh ngạc, não thiếu dưỡng khí nghiêm trọng làm cô quên cả khả năng, chỉ biết ngây ngẩn nhìn đôi mắt khép hờ gần ngay trước mặt, hàng mi dài và dày hơi rung động.

Khi cô sắp không thở nổi nữa, Tiêu Tử Uyên rút cuộc cũng chịu buông ra. Hơi thở ấm nóng phả vào cô, anh nói: “Đây mới là cưỡng hôn.”

Tùy Ưc thở hổn hển, nghĩ rằng xong rồi, nhưng Tiêu Tử Uyên nói hết câu đó lại “cẩn” tiếp.

Cuối cùng, người cô mềm oặt trong lòng anh, đôi mắt dần mịt mờ nước, mong manh yếu ớt. Ngoài cửa sổ, tuyết trắng tung bay, đất trời hòa chung một màu sắc, trong một góc hành lang, đôi nam nữ dáng vẻ tuyệt đẹp hôn nhau say đắm.

Trước khi mất kiểm soát, Tiêu Tử Uyên buông cô ra.

“Anh...” Sau khi hoàn hồn, phản ứng đầu tiên của Tùy Ưc là cô có nên giơ tay tát Tiêu Tử Uyên một cái thật mạnh, rồi xấu hổ chạy đi như các nhân vật nữ chính trong phim thần tượng hay không? Thế nhưng, nhìn khuôn mặt sắc cạnh của Tiêu Tử Uyên, cô thật sự không nổi xuông tay...

Tiêu Tử Uyên nhìn Tùy Ưc, dường như đang đợi phản ứng của cô. Cô cảm thấy để mặc bầu không khí gượng gạo thế này thì không ổn nên chủ động phá tan sự xấu hổ: “Đây là hình phạt vì thua trò chơi lúc nãy ạ?”

Tiêu Tử Uyên nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, “Không phải.”

Tùy Ưc tốt bụng nhắc nhở anh: “Anh Tiêu, em bị cảm cúm, sẽ lây sang anh đấy...”

Tiêu Tử Uyên cười cười, “Nghe nói lây cảm cúm cho người khác thì bản thân sẽ khỏi.”

Tùy Ưc hắng giọng: “Theo kinh nghiệm khoa học của em, câu này thật sự không có căn cứ xác thực gì cả.”

Tiêu Tử Uyên nhìn cô chăm chú, khẽ giọng hỏi: “Vậy em đổ mắt gì chứ?”

Tùy Ưc đờ người, cố kiểm soát không che mặt, “Em bị cảm cúm...”

Nụ cười trên mặt Tiêu Tử Uyên càng rõ hơn, “Cụ Lão Xá* nói, trên đời này chẳng có mấy lời thật lòng, khuôn mặt ửng hồng của một cô gái còn hơn hàng tá lời thổ lộ.”

(* Lão Xá (1899-1966) là tiểu thuyết gia, kịch tác gia nổi tiếng của Trung Quốc.)

Bị anh trêu quá đà, Tùy Ưc bắt đầu phản kích. Cô nghiêng đầu mỉm cười: “Cụ Lão Xá còn nói, khi phụ nữ đã nổi dậy lật đổ đàn ông thì một cái tát cũng có thể đánh bay nửa khuôn mặt người đàn ông đó!”

Tiêu Tử Uyên ngậy ngẩn rồi đột nhiên cúi đầu đỡ trán bật cười, đôi vai liên tục run lên chứng tỏ anh đang rất vui vẻ.

Trong nụ cười của cô thấp thoáng nét láu lỉnh mà thường ngày không có, đôi mắt long lanh toát ra vẻ tinh nghịch, Tiêu Tử Uyên biết cô say rồi.

Tùy Ưc đang đứng đối diện anh thì không có tâm trạng tốt như vậy, anh mà còn cười với em nữa là em bỏ mạng thật đấy!

Hai người còn đang nói chuyện thì sau lưng có một giọng nữ vang lên: “Ồ, trùng hợp thế.”

Vừa trông thấy Kỷ Tư Tuyên và Kiều Dụ, ráng đỏ khó khăn lắm mới tiêu tan trên khuôn mặt Tùy Ưc lại từ từ hiện ra. Minh vốn đi bắt gian, giờ lại bị bắt ngược.

Bốn người cùng quay lại phòng hát. Lâm Thần vừa hát song ca với Ôn Thiệu Khanh xong, nhìn Tùy Ưc rồi lại nhìn Kiều Dụ, thuận miệng hỏi: “Hai người làm sao mà mặt đỏ vậy?”

Tùy Ưc và Kiều Dụ liếc nhìn nhau, “Không có gì.”

Kỷ Tư Tuyên nghe vậy thì quay đầu nhìn Kiều Dụ, sau đó đưa tay lên sờ môi anh không chút kiêng dè, “À... hình như sưng rồi này, em đâu có cắn mạnh.”

Một câu nói làm bốn người hoảng hồn, ai nấy vội vàng ngẩng vào chỗ của mình như bỏ chạy.

Tùy Ưc ngẩng im lặng trong góc, chợt thấy Kỷ Tư Tuyên đi đến trước mặt cô, cười như hờ hững, “Tớ thấy rồi nhé!”

Tùy Ưc bình tĩnh nhìn lại, “Thấy cái gì?”

Kỷ Tư Tuyên ghé vào tai cô, “Tớ thấy cậu bị anh Tiêu áp lên tường hôn.”

Tùy Ưc không hề sợ hãi, thản nhiên tiếp chiêu, “Như nhau thôi, tớ cũng nhìn thấy anh Kiều bị cậu áp lên tường hôn.”

Nói xong, hai người bắt đầu đấu mắt. Xét thấy chiêu lấy tĩnh khắc động này, Tùy Ưc luôn trên cơ người khác, chẳng ngờ lần này chưa qua mấy

giây, cô đã cúi đầu ôm mặt, giọng nói uể oải xuyên qua kẽ tay trượt ra ngoài: “Yêu Nữ, làm sao đây, chắc tớ uống say rồi...”

Nếu không say, sao cô với Tiêu Tử Uyên lại có thể dây dưa với nhau như thế?

Yêu Nữ bên cạnh vui vẻ cười trên nỗi khổ của cô, hờn hờ chờ mong được chứng kiến bước phát triển mới của mối quan hệ này.

Lúc sắp tàn cuộc, Tùy Ưc choáng váng mặc áo khoác vào, có người ở cạnh đưa cho cô khăn quàng cổ, cô theo phản xạ quàng lên rồi mới nhớ ra hình như hôm nay mình không quàng khăn ra ngoài. Thứ mùi mát lạnh vừa xa lạ vừa quen thuộc bao trùm lấy cô, chẳng rõ là do uống say hay bệnh cảm cúm nặng hơn mà tâm trí cô rối đặc. Cô cảm thấy chiếc khăn quàng này không phải của mình, nhưng cũng không ghét mùi hương đó, mà quả thật nó rất ấm nên cô cũng chẳng nghĩ ngợi thêm.

Sau đó, không biết đi bao lâu thì cô được đặt lên giường. Cảm nhận được gối và chăn đều là đồ của mình, Tùy Ưc yên lòng, mau chóng thiếp đi.

Dưới ký túc xá nữ, một đám nam sinh nhìn các nữ sinh đầu đã vào trong thì quay người đi về, “Đưa các người đẹp về đến nơi an toàn rồi, chúng ta về đi ngủ thôi!”

Tiêu Tử Uyên dừng lại ở một ngã rẽ, nói với những người khác: “Tôi có ít việc phải về nhà đã, mọi người về trước đi.”

Ôn Thiệu Khanh nhớ đến cuộc gọi điện thoại mà Tiêu Tử Uyên nhận vào lúc tối, hỏi: “Là...”

Tiêu Tử Uyên biết anh ấy suy nghĩ chu đáo, liếc cười trấn an, “Không phải, là chuyện khác. Việc riêng của tôi thôi.”

Lâm Thần và Kiều Dụ đầu đã mệt, vẫy tay chào tạm biệt.

Tiêu Tử Uyên đứng tại chỗ nhìn họ đi xa mới quay người đi tới cổng sau trường học, vào một chung cư, xuống hầm xe rồi nhanh chóng lái xe ra.

Dù đã muộn nhưng vì là đêm Giáng sinh nên đường vẫn đông, Tiêu Tử Uyên mãi mới về đến nhà, hỏi bảo vệ ở cửa rồi vào trong.

Anh lên tầng hai, đi thẳng đến một căn phòng, gõ cửa hai lần rồi đợi mấy giây mới mở cửa ra, “Mẹ.”

Mẹ Tiêu đang ngồi đọc sách. Thời trẻ, mẹ anh là một mỹ nhân, qua sự lắng đọng của thời gian giờ càng thêm xinh đẹp, uyển chuyển, trầm tĩnh, đầy khí chất. Thấy con trai, bà cười, “Sao lại về hôm nay, không đi chơi với bạn à?” Vừa nói, bà vừa vẫy Tiêu Tử Uyên đến ngồi, “Ở ngoài lạnh lắm đúng không? Mấy hôm nay nhiệt độ xuống thấp, mặc ấm vào.”

Tiêu Tử Uyên ngẩng vào giường, tươi cười gật đầu, “Con mặc nhiều mà, mới cởi ra lúc ở tầng dưới thôi. Máy ngày nay sức khỏe của mẹ tốt hơn chưa?”

Mẹ Tiêu hiên hòa trả lời: “Không sao, con không cần bận tâm. Máy hôm nay bố con đều về sớm phụ mẹ, con đừng lo lắng.”

Tiêu Tử Uyên vừa xoa bóp đầu gối cho mẹ vừa gật đầu rồi chợt ngừng lên hỏi: “Mẹ, mẹ thích con dâu thế nào?”

Mẹ Tiêu ngần người, “Ý con là...”

Tiêu Tử Uyên từ nhỏ đã già dặn hơn tuổi, ít nói, dù có nhiều cô gái thích nhưng anh chẳng thân thiết với ai. Mẹ Tiêu vẫn luôn suy nghĩ về chuyện này, không ngờ hôm nay anh bỗng dừng lại hỏi câu như vậy.

Lời vừa ra đến miệng, Tiêu Tử Uyên lập tức ý thức được mình nóng vội quá. Nhưng anh cũng không rút lại câu vừa hỏi mà chỉ cười ảo não, “Con tiện miệng hỏi thôi.”

Mẹ Tiêu lặng lẽ nhìn Tiêu Tử Uyên. Dù đứa con trai này hiếu thuận từ nhỏ, cũng rất gần gũi với mình, nhưng kể từ sau khi lên Tiểu học, bà chưa từng thấy anh để lộ vẻ trẻ con thế này, không biết rốt cuộc là cô gái thế nào có thể khiến anh thành ra như vậy.

Tiêu Tử Uyên bị mẹ nhìn đến lúng túng, liếc cúi đầu, chống tay đỡ trán, cười bất đắc dĩ. Mình làm sao thế này?

Mẹ Tiêu vỗ nhẹ vai con trai, cười thật dịu dàng, “Con thích là được rồi, mẹ tin vào mắt nhìn của con. Lúc nào dẫn đến cho mẹ gặp nhé.”

Tiêu Tử Uyên cười thay lời đồng ý.

Hai mẹ con nói chuyện thêm một lúc thì Tiêu Tử Uyên đứng dậy vào phòng làm việc chào bố Tiêu.

“Bố.” Tiêu Tử Uyên cung kính gọi.

Bố Tiêu đang mặc áo sơ mi và áo khoác lông cừu mỏng, nho nhã mà vẫn uy nghiêm. Ông đang ngồi ở bàn đọc gì đó, nghe tiếng thì ngừng đầu cười, “Thăm mẹ con rồi chứ?” Vừa nói, ông vừa ra hiệu cho Tiêu Tử Uyên ngồi xuống.

Tiêu Tử Uyên đáp: “Thăm rồi ạ, mẹ mệt nên chuẩn bị đi ngủ rồi ạ.”

Bố Tiêu gật nhẹ đầu, tháo kính lão xuống, vẻ mặt suy tư nói: “Còn có việc này muốn dặn dò con.” Ông hơi chần chừ, “Thật ra con là đứa chín chắn, bố rất yên tâm, nhưng bố thấy nói thêm mấy câu thì vẫn hơn. Con cũng biết nhà chúng ta xưa nay không giao thiệp gì với người làm ăn. Giờ con lớn rồi, ra ngoài nên chú ý một chút, đặc biệt là có một số người có ý đồ,

cứ cẩn thận thì hơn.” Nói xong, bố Tiêu tắt đèn bàn, đứng dậy, “Nghỉ sớm đi, bố đi nói chuyện với mẹ con.”

Tiêu Tử Uyên ng ẩ yên tại chỗ, vài giây sau mới đứng dậy đi về phòng, về mặt thêm phần phiền muộn. Tối khi tắm rửa, thay đồ xong, lòng anh vẫn rối bời, li ền đứng dật đi tới ban công mở cửa sổ, khí lạnh lập tức ủa đến bao phủ toàn thân, anh run lên, cảm thấy trái tim cũng lạnh lẽo theo.

Tr ần mặc một lúc lâu, cuối cùng anh vẫn lấy di động ra, vừa nổi máy li ền hỏi thẳng vào vấn đề “Lâm Th ần, rốt cuộc cậu có ý gì?”

Buổi tối Lâm Th ần uống hơi say, ngơ ngác hỏi: “Ý gì là ý gì?”

Tiêu Tử Uyên hít một hơi thật sâu, anh tự nhận mình là người rất giỏi ki ềm chế, chưa bao giờ hùng hổ như vậy. Giờ có lẽ là vì uống rượu, cũng có thể do có chuyện đè nén trong lòng quá lâu, giờ phút này không sao kìm xuống được, vậy là vô thức thốt ra một câu: “Tiêu Tử Uyên tôi đã bao giờ cần người khác sắp đặt phụ nữ cho?”

Đầu dây bên kia im lặng thật lâu, Tiêu Tử Uyên nghe thấy tiếng cửa lạch cạch, ngay sau đó, giọng Lâm Th ần hòa lẫn tiếng gió truy ền đến: “Tôi không có ý đó.”

Giọng thật nhẹ, nhưng nhấn từng chữ rõ ràng.

Tiêu Tử Uyên nhìn màn đêm đen th ẳm, làn sương mỏng phả ra bên miệng, gằn giọng: “Cậu dám bảo lúc trước cậu giới thiệu Tùy Ưc cho tôi là hoàn toàn vô ý? Cậu dám bảo cậu hết lần này đến lần khác thăm dò tôi chỉ là nói đùa? Họ Tùy này không phổ biến, cậu dám nói cô ấy không có quan hệ gì với nhà họ Tùy giàu nhất Giang Nam? Tôi nhớ nhà họ Lâm và nhà họ Tùy cũng là quen biết lâu đời? Cái chuyện quan chức cấu kết với thương nhân này chẳng lẽ muốn thêm cả phần tôi à?”

Từ nhỏ Tiêu Tử Uyên đã nhìn thấy nhiều chuyện, tiếp xúc nhiều thứ, anh chẳng lạ gì việc này. Người khác có ý đồ với anh, anh có biết cũng không nói thẳng, nếu không gây ảnh hưởng gì thì coi như thôi. Nhưng lần này anh tức giận là vì biết rõ mình bị người khác sắp đặt nhưng bản thân lại thật sự động lòng, mà còn động lòng sớm hơn và sâu sắc hơn tưởng tượng.

Anh cho rằng bản thân rất giỏi tự chủ, nhưng lần này lại không quản được trái tim mình, hôm nay đã nhiều lần mất kiểm soát.

Từ trước, anh đã nhận ra nhưng không nói, mà chỉ yên lặng theo dõi, muốn xem họ định làm thế nào. Cô gái này xinh đẹp, dịu dàng, thú vị, chẳng ngờ theo dõi suốt hơn hai năm, Tùy Ưc lại dường như không có suy nghĩ gì,

không hề có chút ân cần đặc biệt. Ngược lại, thời gian càng lâu thì anh càng nóng vội, càng mất kiên nhẫn, giờ trở thành người sốt ruột. Trong làn gió rét buốt, Lâm Thấn cười khở, “Quan chức cầu kết với thương nhân? Dù địa vị nhà họ Lâm không bằng nhà họ Tiêu nhưng bao năm nay ở miền Nam, xét đến vị trí nào chúng tôi cũng luôn trong sạch. Chúng ta đều lớn lên trong những gia đình như thế, cậu cũng biết cụm từ “quan chức cầu kết với thương nhân” này nghiêm trọng nhường nào. Nếu ham quyền thế thật, vậy thì khi xưa tôi việc gì phải chống lại người nhà để đi học Luật? Là anh em với nhau bốn năm nay, sao cậu phải nói như thế? Cậu nói vậy không chỉ làm tổn thương tôi mà làm tổn thương Tùy Ưc đấy. Tôi thừa nhận khi ấy tôi muốn để cậu và Tùy Ưc đến với nhau, nhưng em ấy cũng không biết dự tính của tôi, tất cả đều là mong muốn đơn phương của tôi mà thôi. Tôi quen Tùy Ưc từ khi em ấy mới chào đời, em ấy là cô gái có trái tim trong sạch thanh tịnh nhất mà tôi từng biết, em ấy sẽ không ham một xu của cậu, tôi có thể đánh cược đi đâu đó. Chẳng qua là tôi cảm thấy chỉ có cậu mới có thể chăm sóc tốt cho em ấy, mà em ấy cũng xứng với cậu.

Dù em ấy mang họ Tùy nhưng đã rời nhà từ rất nhiều năm trước để sống cùng với mẹ, có lẽ cả đời này sẽ không có liên hệ gì với nhà họ Tùy nữa. Tiêu Tử Uyên, chuyện vốn không phải như cậu nghĩ!” Lâm Thấn càng nói càng khó chịu, giọng điệu như muốn giải phóng hết, còn thở mạnh một hơi vào điện thoại.

Tiêu Tử Uyên lặng đi, khép đôi mắt cay cay lại.

Mọi cử chỉ hành vi của Tùy Ưc đều rất chuẩn mực, vừa nhìn là nhận ra cô xuất thân từ nhà quyền quý, chỉ là không ngờ cô đã không còn liên hệ với nhà họ Tùy nữa.

Hai người đều không nói gì thêm, mãi một lúc lâu sau, Lâm Thấn mới lên tiếng kể lại câu chuyện đã phủ bụi quá khứ kia.

“Hơn hai mươi năm trước, con trai độc nhất của nhà họ Tùy và con gái duy nhất của dòng họ Thẩm trí thức danh giá vừa gặp đã yêu, hai nhà lại môn đăng hộ đối nên chẳng mấy thì kết hôn. Con gái nhà họ Thẩm bị bệnh tim bẩm sinh, kết hôn xong cả hai mãi không chịu có con, về sau thì có thai ngoài ý muốn, con trai nhà họ Tùy thương yêu vợ nên không muốn sinh, nhưng người vợ không nỡ nhìn nhà họ Tùy tuyệt tự nên vẫn liều mình sinh ra một cô con gái. Ban đầu tất cả đều tốt đẹp, nhưng nhà họ Tùy đã mấy đời độc đinh, ông cụ Tùy muốn có con trai thừa kế sản nghiệp, cậu phải

biết thời ấy tư tưởng trọng nam khinh nữ ở miền Nam còn rất nặng nề, đặc biệt là gia đình giàu có như vậy. Mẹ của cô bé ấy vốn đã mắc bệnh tim, sinh con xong cơ thể càng yếu hơn, không có dấu hiệu mang thai gì nữa, cô bé này ở trong nhà cũng dần chẳng được yêu thương. Bố cô ấy chống đỡ áp lực từ gia đình suốt mấy năm, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp với cái gọi là đạo hiếu, nhưng với một điều kiện là đừng cho mẹ của cô bé biết. Không biết ông cụ Tùy tìm đâu ra một người phụ nữ ăn nằm với con trai độc nhất nhà họ mấy lần, còn chưa kịp mang thai đã bị mẹ của cô bé kia phát hiện.

Vậy mà mẹ của cô bé ấy lại rất bình tĩnh, hỏi chồng có phải muốn có con trai đến thế thật không. Về sau, hai người ra nước ngoài làm thụ tinh ống nghiệm, thời ấy xác suất thụ tinh ống nghiệm thành công cũng không cao, mẹ của cô bé phải chịu bao khổ đau mới mang thai, sau đó sinh được một đứa con trai, thời điểm ấy thật sự rất nguy hiểm. Ngày đứa con trai chào đời, bà ấy trao cả bản thỏa thuận ly hôn và con trai cho người đàn ông kia, ra khỏi nhà chồng với hai bàn tay trắng. Cô bé đó chính là Tùy Ưc.

Tùy Ưc dù là con gái lớn của nhà họ Tùy nhưng không được gia đình yêu thương. Tài sản của nhà họ Tùy rất nhiều, bao nhiêu người nhòm ngó, một khi không được yêu quý thì ai cũng có thể chà đạp, hắt cạo cũng nghe chuyện như thế nhiều rồi. Từ nhỏ, em ấy đã nếm trải hết tình người ấm lạnh mới trở nên thông minh, hiểu chuyện hiếm có. Khi mẹ đi, em ấy cũng dứt khoát đi theo mẹ mình, kể từ đó không còn liên hệ gì với nhà họ Tùy nữa.

Cô họ của tôi thích bố của Tùy Ưc bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có cơ hội cưới ông ấy, tiếc là sống không được hạnh phúc. Tôi đã gặp mẹ của Tùy Ưc rồi, người con gái lá ngọc cành vàng của một dòng họ tri thức danh giá, học rộng hiểu nhiều, biết lễ nghĩa, tài hoa hơn người, thứ khí chất lắng đọng từ sách vở chữ nghĩa suốt mấy đời như thế, cô tôi làm sao bì kịp, cũng chẳng trách người đàn ông kia cứ lưu luyến mãi không quên. Người con gái được một người phụ nữ xuất chúng như thế và một gia đình nề nếp như nhà họ Thẩm dạy dỗ phải ưu tú đến nhường nào, cậu có thể tưởng tượng được không, Tiêu Tử Uyên?

Tùy Ưc từng hỏi tôi rằng, anh Lâm Thần, anh nói xem, một người phụ nữ rất cuộc phải yêu một người đàn ông đến mức nào mới có thể sẵn lòng liêu cả mạng sống để sinh cho anh ta một đứa con, và một người phụ nữ rất

cuộc phải hận một người đàn ông đến đau mới có thể sẵn lòng li ều chết sinh thêm cho anh ta một đứa con nữa?

Tiêu Tử Uyên, tôi cho cậu biết những chuyện này không vì có ý đồ gì khác, tôi chỉ muốn nói rằng Tùy Ưc không phải loại con gái như cậu nghĩ. Em ấy vốn không để tâm đến quyền thế hay tiền tài. Nếu em ấy thích cậu thật, thì đó không phải vì cậu mang họ Tiêu hay có gia thế như thế nào, mà chỉ vì cậu là Tiêu Tử Uyên mà thôi. Còn nếu như em ấy không thích cậu thì cậu là ai cũng vô ích...”

Tiêu Tử Uyên cúp máy, đứng trên ban công thật lâu.

Ngập tràn trong tâm trí anh là nụ cười dịu dàng động lòng người của Tùy Ưc, nhưng anh thật sự không biết đằng sau nụ cười ấy có gì. Trái tim anh bắt đầu âm ỉ đau, trước khi biết rõ sự thật thì vội vã dao động, giờ biết rồi thì lại đau.

Lâm Thần nói, chuyện vốn không phải như anh nghĩ.

Thật ra chuyện vốn cũng không phải như Lâm Thần nghĩ. Lâm Thần không biết anh đã gặp Tùy Ưc từ rất lâu về trước, không biết anh từng nắm tay cô, cũng không biết tối nay anh đã hôn cô.

Anh bỗng nhiên hoảng hốt, anh sợ rằng nếu chuyện quả như Lâm Thần nói, cô không thích anh thì anh là ai cũng vô ích.

Chương 4.2

.

.

Hôm sau, Tiêu Tử Uyên không vội về trường mà đến bệnh viện tái khám cùng mẹ. Hồi hạn kỹ tình hình từ phía bác sĩ xong, anh lấy thuốc rồi đi cùng mẹ ra ngoài. Mẹ Tiêu vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh, dường như đang tìm gì đó.

Tiêu Tử Uyên hơi khom người, hỏi: “Sao vậy mẹ?”

Về mặt mẹ Tiêu thoáng chút thất vọng, “Bệnh viện này có một cô bé, chắc là sinh viên ngành Y, hình như đến đây phụ giúp khi thầy cô có ca khám ngoại trú, lần nào mẹ đến cũng gặp. Cô bé tốt lắm, rất kiên nhẫn với người già và trẻ nhỏ, thường dùng đồ ăn ngon để dỗ trẻ em. Dù có đeo khẩu trang nhưng đôi mắt ấy rất đẹp, chắc chắn mặt mũi cũng đẹp lắm. Hôm nay cô bé không đến thì phải?”

Trước mặt mẹ mình, Tiêu Tử Uyên trở nên hoạt bát hiếm thấy, “Người ta đeo khẩu trang thì mẹ sao thấy được, lỡ tháo khẩu trang ra đáng sợ lắm thì sao?”

“Thằng nhóc này! Ôi, mẹ đã gặp cô bé nhiều lần rồi, quả thật hiểu chuyện lắm, lại tốt với mọi người, nếu Tử Uyên cũng ngoan như vậy thì tốt quá.”

Nhớ đến con gái, mẹ Tiêu thở dài.

Tiêu Tử Uyên dịu mẹ, khẽ giọng trấn an: “Tử Uyên còn nhỏ, cứ dạy bảo từ từ mẹ ạ.”

Mẹ Tiêu vỗ vỗ tay con trai, “Ai cũng coi con bé là trẻ con nên lúc nào cũng nhường nhịn, yêu chiều, thành ra ngày càng khó bảo.”

Tiêu Tử Uyên cười tươi, “Rốt cuộc cô gái đó là người như thế nào mà làm mẹ chê cả con gái mình như thế?”

Mẹ Tiêu vừa ngoảnh đầu, chợt chỉ vào một bóng lưng, “Ồ kìa, hình như chính là cô bé đó.”

Tiêu Tử Uyên nhìn bóng lưng kia, cảm thấy thật quen mắt, bèn gọi thử: “Tùy Ưc!”

Quả nhiên cô gái quay đầu nhìn sang. Cô đang đeo khẩu trang, chỉ để lộ một đôi mắt lấp lánh sinh động.

Đôi mắt cô vốn đã long lanh, có lẽ chưa khỏi hẳn cảm cúm nên càng lung linh ánh nước, giống như tủi thân muốn khóc, khiến người ta thương xót vô cùng.

Nhìn thấy người gọi mình, Tùy Úc cứng người, sau đó đi tới, nụ cười lan tỏa nơi đáy mắt.

Hôm nay cô được thầy gọi đến khám hồ trợ, không ngờ lại gặp Tiêu Tử Uyên ở đây.

Sáng sớm tỉnh dậy, cô không có triệu chứng đau đầu, buồn nôn sau khi say rượu, nhưng nghĩ về cảnh tượng hôm qua thì lại ôm chần lặn lộn trên giường, chỉ mong không bao giờ gặp lại Tiêu Tử Uyên nữa. Mà ngẫm ra thì, đối tượng trao nụ hôn đầu ở đẳng cấp như Tiêu Tử Uyên, cũng xem như cầy còn không được.

Tùy Úc đang lừa mình dối người mà tự an ủi thì Tam Bảo lại cố ý nói rằng tối hôm qua chắc do say rượu quá nên cô cứ giữ chặt khăn quàng cổ của anh Tiêu ngay trước mặt mọi người, anh Tiêu nói đây là tín vật đính ước, tặng luôn cho cô.

Tùy Úc chẳng thèm nghe cô nàng nói lung tung, nhưng vừa ngoảnh đầu thì thấy chiếc khăn quàng không phải của mình ở ngay đầu giường thật. Mặt cô nhả lại, hồi hận muốn chết, tới lúc gặp lại anh làm sao có thể chào hỏi bình thường nữa đây?

Không ngờ ghét của nào trời trao của ấy. Cô dù vô cùng không cam lòng nhưng vẫn đi đến, gỡ khẩu trang ra gọi “Đàn anh Tiêu”, giọng hơi mất tiếng.

Mẹ Tiêu khó tin nhìn Tiêu Tử Uyên. Anh bèn giới thiệu: “Đàn em ở trường của con ạ. Tùy Úc, đây là mẹ anh.”

Về câu nệ lúc mới thấy anh của Tùy Úc đã biến mất từ bao giờ. Cô nở nụ cười lịch sự tươi tắn, “Chào bác ạ.”

Mẹ Tiêu nhìn kỹ cô gái trước mặt, lúc trước chỉ thấy mắt, hôm nay trông rõ cả khuôn mặt thì cảm thấy thật trong sáng thoát tục, đường nét rất đẹp, nhìn thế nào cũng thấy thích.

“Tùy Ý?”

Tùy Úc đã quen với phản ứng của người khác khi nghe tên mình, kiên nhẫn giải thích: “Là Úc trong *Úc Giang Nam** bác ạ.”

[* *Úc Giang Nam*: Tác phẩm của Bạch Cư Dị, dịch là *Nhớ Giang Nam*.

Trong tiếng Trung, chữ Úc (忆 – nhớ) đồng âm với chữ Ý (意 – ý định).]

“À, *Úc Giang Nam*. Giang Nam đẹp lắm, phong cảnh cổ kính, nên thơ. Tên đặc biệt lắm.” Mẹ Tiêu cười hỏi: “Hai đứa là bạn học à? Trong cháu có vẻ nhỏ tuổi.”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười, liếc nhìn Tùy Úc rồi giải thích với mẹ: “Em ấy học dưới con mấy khóa, lại là người miền Nam nên trông nhỏ hơn tuổi thật một chút.”

Mẹ Tiêu nhìn Tiêu Tử Uyên đầy ấn tượng rồi cười tươi gật đầu, “Ừ, người miền Nam đáng dập thanh tú, da cũng đẹp.”

Tùy Úc bình tĩnh đứng đó mỉm cười, thật ra trong lòng đang gào thét ầm ỹ. Chào hỏi xong, mẹ Tiêu ra xe trước, để Tiêu Tử Uyên ở lại nói chuyện cùng Tùy Úc.

Tiêu Tử Uyên có vẻ rất vui, “Nói cho em biết chuyện này, bệnh cảm cúm của em sắp khỏi rồi.”

Tùy Úc tò mò, “Tại sao?”

Tiêu Tử Uyên ho khẽ, “Vì anh bị cảm cúm rồi, cảm cúm nặng.”

Nhớ tới chuyện tối qua, Tùy Úc nóng cả mặt, cố gắng nhịn không đưa tay sờ lên môi, nghiêm mặt phản bác anh: “Trong các tài liệu y khoa có viết nồng độ virus cảm cúm trong nước bọt rất thấp, thường không đủ để lây nhiễm.”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười hài lòng, “À, hóa ra em còn nhớ lây thế nào, anh tưởng tối qua em say quá không nhớ rõ.”

Tùy Úc túng quẫn, không biết nên tức giận bỏ đi hay ngượng ngùng đứng ở chỗ này. Anh lúc nào cũng có thể dùng một câu đơn giản đánh tan sự bình tĩnh của cô.

Tiêu Tử Uyên có vẻ rất thích thú với trò vui cấp thấp này, không sao khép được nụ cười, mãi đến khi trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên mới chịu thôi, “Thôi, không làm lỡ thời gian của em nữa, anh đi trước đây.”

Tùy Úc như được tha bổng, vội vàng cười gượng gạo tạm biệt: “Chào anh Tiêu!”

Tiêu Tử Uyên quay lại xe, đi được một đoạn, mẹ Tiêu mới nửa đùa nửa thật nói: “Cô bé này được đấy.”

Tiêu Tử Uyên ngoảnh sang, hơi nhướn mày, “Vâng?”

Mẹ Tiêu cười vui vẻ, “Đây là lần đầu tiên con chủ động chào hỏi một cô gái, lại còn giới thiệu với mẹ.”

Tiêu Tử Uyên hơi ngẩn ra, “Thật à?”

“Nhưng mẹ thích cô bé này.”

“Mẹ...”

“Được rồi, không nói nữa, lần sau dẫn đến nhà ăn bữa cơm.” Mẹ Tiêu hài lòng.

“Mẹ...”

Ngập tràn tâm trí Tiêu Tử Uyên là hình ảnh cô lúc tháo khẩu trang xuống. Có lẽ trước đó anh hơi có thành kiến, nhưng sau buổi tối hôm qua, khi nhìn lại cô, anh lại cảm thấy cô gái này quả là hiếm có. Tiêu Tử Uyên cúi đầu, bất giác nhếch môi cười khổ, Tiêu Tử Uyên ơi Tiêu Tử Uyên, mày lún sâu quá rồi.

Thấy con trai cười như vậy, mẹ Tiêu cũng hiểu rõ trong lòng.

***

Thấy người đi xa, Tùy Ưc mới thở phào nhẹ nhõm. Tiêu Tử Uyên có vẻ rất hiếu thuận, trước mặt mẹ, anh cười cũng nhiều hơn, bình thường đâu thấy anh hay cười như vậy.

Tùy Ưc mỉm cười, hiếu thuận là tốt. Không biết mai này bên cạnh người đàn ông như thế sẽ là một người phụ nữ thế nào.

***

Có rất nhiều chuyện không có căn cứ khoa học nhưng vẫn cứ xảy ra, chẳng hạn như bệnh cảm cúm của Tùy Ưc khỏi bất ngờ, còn Tiêu Tử Uyên... lại bị cảm cúm thật.

Sau lễ Giáng sinh là bắt đầu tuần thi cử, cả trường bận túi bụi, trong thư viện và phòng tự học chật kín người.

Có lẽ thời tiết cũng bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh, Giáng sinh vừa qua, bầu trời liền trở nên âm u, nhiệt độ cũng tăng lên, nhóm bốn người Tùy Ưc vừa ra khỏi nhà ăn thì thấy sắc trời đã vô cùng u ám.

Tam Bảo ngẩng đầu nhìn, vừa lắc đầu vừa thở dài, “Ông trời giận đến mức này thì chắc chắn là do người và yêu tinh yêu nhau.”

Yêu Nữ vung tay, “Sao cậu không nói là vì người và yêu tinh yêu nhau nhưng không mời cậu đi ăn hải sản?”

Tam Bảo nghiêm túc gật đầu, “Có lẽ đó mới là nguyên nhân chính.”

Vừa dứt câu, Tùy Ưc chợt trông thấy có vật thể màu trắng không rõ nguồn gốc rơi trên mái đầu xù của Tam Bảo. Cô vừa định đưa tay ra thì thấy vật đó ngày càng nhiều, ngẩng đầu lên mới biết là tuyết rơi.

Tam Bảo cũng nhận ra, lại thở dài một hơi, “Sao không phải màu đỏ chứ, người và yêu tinh yêu nhau trời phải đổ mưa máu mới đúng.”

Tùy Ưc và Hà Ca nhìn Yêu Nữ, đồng loạt phụ họa: “Phải đấy, người và yêu tình yêu nhau sao không có mưa máu nhỉ?”

Yêu Nữ bị trọng thương, ôm ngực đi tìm nam chính trong chuyện tình người và yêu tình để tìm sự an ủi.

Buổi chiều, Tùy Ưc và Yêu nữ tới dự cuộc họp tổng kết cuối kỳ của hội sinh viên. Theo thông lệ, xong cuộc tổng kết thì coi như công việc của hội sinh viên trong học kỳ này cũng kết thúc.

Tiến trình của cuộc họp chẳng qua là một giảng viên nào đó phụ trách công tác sinh viên sẽ thuyết giảng gầy một tiếng, còn đám thành viên của hội ở dưới ỉu xiu nghe, máy móc phụ họa.

Khó khăn lắm thầy mới mệt không nói nữa, bỏ qua chủ tịch, hỏi luôn Tứ Đại Bối Lặc có muốn bổ sung gì không, cả bốn người đều yên lặng lắc đầu.

Sau đó, thầy nghe điện thoại rồi đi, vừa ra khỏi cửa, không khí trong phòng lập tức thay đổi từ ngọt ngào sang náo động.

“Tôi muốn ăn thịt!” Một nam sinh gầy đây đang ôn thi điên cuồng, hai mắt đỏ bừng, hung hăng gầy lên.

Đề nghị này lập tức được mọi người phụ họa.

“Đúng đấy! Tứ Đại Bối Lặc mời ăn thịt!”

“Tối nay đi luôn! Tôi đợi cả học kỳ rồi!”

Bốn người chỉ cười im lặng. Phản ứng bình tĩnh của họ khiến mọi người không biết phải làm sao, một cô gái gầy cạnh Tùy Ưc đi đến trước mặt cô, thì thào nói: “Tùy Ưc, cậu đi bảo anh Tiêu mời ăn thịt đi!”

Tùy Ưc mỉm cười hỏi lại: “Sao lại bảo tớ đi nói?”

Những người xung quanh nghe thấy cũng bao vây Tùy Ưc rồi tiến hành tấn công tập thể.

“Đúng đấy, đúng đấy, Tùy Ưc nói đi, anh Tiêu đối xử với cậu khác mà!”

Mắt Tùy Ưc giật nhẹ, vội ngẩng đầu nhìn mọi người. Cô biết họ không có ý xấu, nhưng lại không thể khiến lòng mình thôi bối rối.

Tùy Ưc nhanh chóng giấu đi biểu cảm, nửa đùa nửa thật pha trò, “Mọi người nghĩ nhiều rồi, anh Tiêu đối xử với chúng ta đều khác mà!”

“Cậu thử chút thôi!”

Tùy Ưc không chịu nổi tiếng ồn ào, đành phải đứng dậy đi đến hỏi Tiêu Tử Uyên. Cô miễn cưỡng đứng trước mặt anh, Tiêu Tử Uyên nhàn nhã nhìn, khóe miệng khẽ cong. Tùy Ưc cụp mắt, nói thật nhanh: “Anh Tiêu đỡ cảm cúm chưa ạ? Tối nay anh mời ăn thịt nhé?”

Cả phòng lập tức yên ắng. Tùy Ưc cảm nhận được một ánh mắt dừng trên đỉnh đầu cô. Tiêu Tử Uyên không lên tiếng, cô cũng chẳng dám ngẩng đầu nhìn phản ứng của anh.

Giờ phút này, trong suy nghĩ của cô, Tiêu Tử Uyên không có phản ứng gì là tốt nhất, đi đâu đó chứng tỏ anh đối xử với cô cũng như mọi người, thế là cô trong sạch rồi.

Vài giây sau, Tùy Ưc hít sâu một hơi, quay người nở nụ cười nhẹ nhõm với mọi người như trút được gánh nặng, “Thấy chưa, tớ nói cũng vô ích.” Vừa dứt lời, Tùy Ưc liền nghe thấy một tiếng “Được” trầm thấp sau lưng. Giọng nói ấm áp dịu dàng, khẽ khàng thông thả, dường như còn thấp thoáng niềm hân hoan không thể che giấu.

Mọi người lập tức hoan hô ầm ỹ.

Phản ứng đầu tiên của Tùy Ưc không phải quay đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, mà là nhìn về phía Dự Thiên Hạ ở trong một góc nhỏ. Dự Thiên Hạ cười dừng dừng, lẳng lặng nhìn cô.

Sau khi hẹn cùng ăn tối, cuộc họp tổng kết cũng kết thúc, Tùy Ưc vội vàng thoát khỏi phòng họp, may mà Tiêu Tử Uyên không gọi cô lại. Đi được nửa đường, cô mới nhớ ra sách mình mượn ở thư viện vẫn còn để ở phòng, bèn quay lại lấy.

Đẩy cửa phòng họp, Tùy Ưc chợt trông thấy Dự Thiên Hạ đang đứng trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài. Trời rất lạnh, cửa sổ mở rộng, gió lạnh hòa lẫn bông tuyết cuốn vào trong phòng.

Tùy Ưc ngậm ngẫn, cô chưa bao giờ thấy Dự Thiên Hạ như thế.

Nghe tiếng động, Dự Thiên Hạ quay đầu nhìn, thấy Tùy Ưc thì mỉm cười rồi ngoảnh lại, quay lưng về phía cô mà nói: “Chị nghĩ mọi người đều đi rồi.”

Dự Thiên Hạ vừa nói vừa đưa tay đón bông tuyết bay bên ngoài cửa sổ. Bông tuyết rơi vào lòng bàn tay cô ấy, nhanh chóng tan ra, chỉ còn lại một giọt nước.

Mặc dù cô không nhìn thấy, nhưng Tùy Ưc vẫn nhanh chóng nở nụ cười, “Em tới lấy quyển sách thôi chị Dự, đi ngay đây ạ, không quấy rầy chị đâu.”

“Tùy Ưc, em nói xem có phải chị thất bại lắm không?”

Đúng lúc Tùy Ưc lấy sách xong chuẩn bị quay lưng rời đi thì Dự Thiên Hạ chợt lên tiếng hỏi.

Lòng Tuy Ưc chấn động, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói bằng giọng bông đùa: “Không ạ, em chưa bao giờ thấy nữ sinh ngành Kỹ thuật nào xinh đẹp như chị, chị là cô gái học Kỹ thuật đẹp nhất mà em từng thấy, cũng là người giỏi nhất!”

Đôi vai Dụ Thiên Hạ hơi động đậy, dường như đang cười.

Tùy Ưc thì không cười nổi. Cô quả thật cảm thấy Dụ Thiên Hạ là cô gái tốt tính hiếm thấy, học giỏi, công việc của hội sinh viên đâu xử lý tốt, năm nào cũng giành được học bổng, là nữ phó chủ tịch bao năm mới có một của hội sinh viên, rất ra dáng đàn chị gương mẫu.

Dụ Thiên Hạ cười xong lại rơi vào trầm mặc. Đúng lúc Tùy Ưc đang cân nhắc xem nên ở lại đây hay rời đi thì Dụ Thiên Hạ đóng cửa sổ, đi đến ngõ ỉ tại chỗ gần nhất, ngo ngắ nhìn về phía trước, nhỏ giọng thì thào: “Em không hiểu đâu, người ấy không yêu em tức là không yêu em, dù em có hoàn hảo đến đâu, có cố gắng đến đâu cũng vô ích, tất cả đều vô ích...” Lòng Tùy Ưc ngổn ngang trăm mối, xem ra chuyện xảy ra gần đây làm Dụ Thiên Hạ rất kích động, giờ cô không thể nói gì, bởi vì cô có nói gì thì trong mắt Dụ Thiên Hạ cũng là dối trá, làm nhiều sai nhiều, ý đẹp lời hay cũng chẳng bằng im lặng.

Sau đó, Dụ Thiên Hạ dường như khôi phục vẻ cởi mở chín chắn lúc trước, trò chuyện với Tùy Ưc: “Phải rồi, em biết Tiêu Tử Uyên tốt nghiệp xong sẽ xuất ngoại chứ?”

Tùy Ưc gật gật đầu, “Em có nghe nói.”

“Nhanh vậy đấy, bọn chị đã sắp tốt nghiệp rồi, nhanh quá...” Dụ Thiên Hạ tự lẩm bầm.

Tùy Ưc không chịu nổi bộ dạng mê man này của Dụ Thiên Hạ, nói: “Chị Dụ, em không có ý gì khác, em chưa bao giờ muốn tranh giành cái gì với chị.”

Dụ Thiên Hạ cười khở: “Thế mới đáng hận, thứ chị mong mà không có được chủ động đưa đến trước mặt em, em lại không cần.”

Tùy Ưc khẽ giọng: “Chị, anh Tiêu sắp xuất ngoại rồi, còn em sẽ ở lại đây, tốt nghiệp là về quê ngay. Chúng em sẽ không còn bất cứ liên lạc gì nữa, sao chị không xuất ngoại với anh ấy luôn? Việc đó cũng đâu có gì khó với chị.”

“Em tưởng chị không muốn sao?” Dụ Thiên Hạ cười khở. Cô ấy còn nhớ rõ Tiêu Tử Uyên đã lạnh lùng nói: “Dụ Thiên Hạ, không cần thiết đâu.”

Bao nhiêu nhiệt tình của cô ấy phút chốc đóng băng.

Hóa ra bao nhiêu năm nay, đối với anh, cô ấy đầu là người không cần thiết. Ngay cả tên cô ấy anh cũng gọi cả họ lẫn tên. Lúc nào anh cũng lạnh nhạt với cô ấy. Cô ấy cho rằng anh vốn là người không thể thân thiện với ai như vậy. Nhưng vì sao cảm xúc của anh đối với cô gái này luôn rất khác? Hóa ra một Tiêu Tử Uyên cao ngạo lạnh lùng, ngông nghênh bất cần cũng có lúc dịu dàng đến thế.

Trước kia anh còn kìm nén, không biết vì sao mà thời gian gần đây lại chẳng buồn giấu giếm nữa.

“Tiêu Tử Uyên...” Giọng Dụ Thiên Hạ run lên, dường như cái tên này mang đến cho cô ấy niềm đau vô tận. Cô ấy quay sang nhìn Tùy Ưc, đấu tranh một lúc mới nói tiếp: “Hồi đó, cậu ấy không tình nguyện vào hội sinh viên. Xưa nay cậu ấy luôn khiêm tốn, về sau bị thầy hướng dẫn ép vào, vốn định rút lui vào năm thứ hai, cuối cùng lại làm liên tới tận năm thứ tư. Nói là Tứ Đại Bối lạc nhưng thực ra ba người kia chẳng để tâm đến công việc lắm, chỉ có cậu ấy là vẫn lo toan. Tùy Ưc, em nói xem, rốt cuộc vì sao cậu ấy lại làm thế?”

Vì sao anh lại làm thế? Vì sao?

Tùy Ưc cúi đầu lẳng lặng nghe nhưng trong lòng không sao bình tĩnh được. Bàn tay nắm chặt lại, trong đầu cô cứ quanh quẩn câu hỏi ấy. Thế rồi cô ngẩng đầu, bình thản cười nói: “Em đi trước nhé chị Dụ.”

Dụ Thiên Hạ có vẻ ngỡ ngàng với phản ứng bình tĩnh của cô, bật cười, “Trong nhiều năm bọn chị học cùng nhau, có rất nhiều cô gái thích Tiêu Tử Uyên nhưng cậu ấy luôn dửng dưng. Bao năm nay, có đôi lúc chị rất hận, muốn thấy cậu ấy thất bại, mà nguyện vọng này giờ có em thực hiện được rồi.”

Lúc đóng cửa, Tùy Ưc nghe thấy Dụ Thiên Hạ thấp giọng nói: “Cậu ấy chỉ không cảnh giác với em, chỉ dịu dàng với em, em thật may mắn.”

Tùy Ưc cau mày, trong mắt người khác, cô với Dụ Thiên Hạ hẳn là quan hệ tình địch, đáng ra gặp nhau phải hằn học, sao lại có kiểu đối thoại này?

Dụ Thiên Hạ cố tình kể hết với cô, hay là những lời này bị nén trong lòng quá lâu, muốn trút ra cho nhẹ nhõm, mà đúng lúc lại gặp cô?

Buổi liên hoan tối hôm ấy Tùy Ưc không có mặt, mà Tiêu Tử Uyên cũng không hỏi đến. Về sau, Tùy Ưc không để ý chuyện bên ngoài nữa, chỉ tập trung học hành.

Tới lúc rảnh rồi thì đã đến đếm trước kỳ nghỉ, dự án sáng tạo công nghệ kia cũng đi đến giai đoạn cuối, mọi người tổng duyệt ở phòng họp thư

viện.

Tùy Ước ngẩng nhìn Tiêu Tử Uyên ở phía trước bên trái lưu loát diễn giải về dự án này, lòng chợt sinh ra cảm giác thần phục, người ta cao ngạo cũng là vì người ta có đủ khả năng.

Cuối cùng, mọi người lại có bất đồng trong việc ai sẽ mang vật liệu đến văn phòng trường. Ai cũng biết thầy giáo phụ trách mắng sáng tạo công nghệ khó tính có tiếng nên đều không muốn đi, đành phải bốc thăm quyết định.

Ai ngờ nam sinh bốc trúng thăm lại dở trò, “Chỉ đâu hôm nay đã phải mang đi à? Để hôm khác được không?”

Mọi người phản đối: “Hẹn với thầy xong xuôi hết rồi.”

“Tôi không muốn đi thật mà, hay nói với thầy là tôi bị ốm, chơi bóng gây xương?”

Mọi người tỏ vẻ khinh bỉ.

Tùy Ước vẫn im lặng lúc này chợt lên tiếng: “Anh, anh đã bao giờ nghe đến “Hai mươi hai bí mật tâm linh” chưa?”

“Chưa.” Nam sinh kia lắc đầu.

Tùy Ước nhướn cười, “Trong đó có một đi đâu là nếu anh lấy có ốm bệnh để thoái thác cuộc hẹn với người khác hoặc trốn học thì không lâu sau chắc chắn sẽ bị bệnh thật, mà nói dối là bệnh gì thì sẽ bệnh đó.”

“... Vậy thôi để tôi đi.” Nam sinh kia nuốt nước miếng, sợ hãi thỏa hiệp.

Tùy Ước cười tươi khen: “Anh tốt quá.”

“Ôi, tôi nào dám không đi.”

Mọi người cười vang, nhanh chóng kết thúc buổi họp.

Tùy Ước thu dọn đồ xong xuôi chuẩn bị rời đi, Tiêu Tử Uyên ngẩng ngó cây bút trong tay, khi cô đi qua thì cất tiếng hỏi: “Trong “Bí mật tâm linh” còn có gì nữa?”

Khi ấy hoàng hôn đã sắp buông, ánh tà dương đỏ thắm chiếu vào phòng, chẳng biết từ khi nào mà cả phòng chỉ còn hai người họ. Tùy Ước ngẫm nghĩ, làm mặt nghiêm túc nói: “Người tuổi Mùi mà sinh vào mùa đông thì số khổ.”

Tiêu Tử Uyên cau mày, “Cái gì vậy?”

Một lúc sau, Tùy Ước từ tốn nói tiếp: “Đê sinh thập Chạp, chẵn đơn gỏi chiếc, cao số, khắc cha khắc chồng.”

Dứt lời, cô mở cửa đi ra ngoài.

Về mặt Tiêu Tử Uyên vẫn bình thản, một lúc sau mới đứng lên đi tới cửa sổ gọi điện thoại.

Lâm Thần nghe máy, “Cậu tìm tôi hả?”

“Tùy Ưc tuổi Mùi à?”

“Đúng thế, sao vậy?”

“Sinh tháng Chạp?”

“Ờ, sao cậu biết? Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì. Vậy sắp sinh nhật cô ấy rồi.”

“À...” Lâm Thần ngập ngừng, “Em ấy không tổ chức sinh nhật.”

“Tại sao?”

Lâm Thần trầm ngâm, “Người già cho rằng nam tuổi Dậu không tốt, nữ tuổi Mùi không lành, đặc biệt là tuổi Mùi sinh vào tháng Chạp. Ông nội Tùy Ưc chê em ấy là con gái, không tìm được lý do khác liền nói em ấy khắc bố, khiến em ấy bị tổn thương rất sâu sắc.”

Cúp điện thoại, Tiêu Tử Uyên tựa vào thành lan can, hồi lâu sau mỉm cười. Đề tháng Chạp, tốt lắm.

***

Môn tự chọn của khoa Cơ khí còn một tiết cuối cùng, trước lúc vào giờ, Tùy Ưc cứ do dự mãi xem có nên đi hay không. Đạo này cô có cảm giác thái độ Tiêu Tử Uyên đối với mình thay đổi, mọi người đã bắt đầu trêu chọc cô với anh, dù đầu là ý tốt, nhưng anh sắp xuất ngoại rồi, dù có về thì với gia thế và xuất thân như vậy, sau này anh cũng không phải người chung đường với cô, huống hồ còn có một Dự Thiên Hạ ở đó, đã như vậy, họ ít gặp nhau đi thì hơn.

Tùy Ưc ngồi trong giảng đường, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn ra cửa, chỉ sợ sẽ trông thấy bóng dáng kia.

Đến lúc ngẩng lên lần nữa, cô thấy một thầy giáo già thân hình to béo cằn tài liệu giảng dạy đi vào, giảng đường lập tức ồn ào.

Có nữ sinh ngồi hàng trước cả gan hỏi: “Thầy ơi, anh Tiêu đâu ạ?”

Trương Thanh đế tài liệu lên bàn, thích thú hỏi: “Sao, tôi đến đây làm các anh, các chị thấy vọng lắm à?”

Đám con gái phía dưới không hề nề mặt, đồng thanh trả lời: “Thất vọng ạ!”

Ông thầy to béo cười gian, “Biết các anh chị thấy vọng là tôi yên tâm rồi.”

Trương Thanh đã đoán trước được tình cảnh này, đi đến đệm giải thích:

“Anh Tiêu của các anh chị sắp tốt nghiệp, đề tài luận văn của cậu ấy rất

khó, không có thời gian chơi với các anh chị nên không dạy thay nữa.”
Tùy Ưc nhìn thầy giáo già tinh thần phẫn chấn trên bục giảng, rõ ràng là một học giả đáng vẻ nghiêm chỉnh đạo mạo, nhưng vì sao cô lại cảm thấy trong mắt thầy thấp thoáng vẻ sung sướng trên nỗi đau của người khác? Ngẫm lại thì chẳng trách gì đây Tiêu Tử Uyên yên ắng như vậy, nếu anh không hoàn thành luận văn thì làm sao tốt nghiệp được... Nghĩ vậy, Tùy Ưc bất giác mỉm cười.

“Phải rồi.” Trương Thanh cầm danh sách dò một lượt, “Có bạn nào tên là Tùy Ưc ở đây không?”

Tùy Ưc khó hiểu đứng dậy.

Trương Thanh quan sát cô từ trên xuống dưới, còn cười gật đầu, nhìn thế nào cũng giống như đang đánh giá con dâu, “Tử Uyên nhờ tôi chuyển lời với em là em cứ giữ khăn quàng cổ, không cần phải trả.”

Giảng đường lại yên lên.

Tùy Ưc cúi đầu, nhắm mắt thở dài một hơi, anh điên rồi sao Tiêu Tử Uyên? Cô sẽ không bao giờ nói anh là người khiếm tốn nữa.

Trương Thanh phất tay ra hiệu cho cô xuống. Tiếng bàn tán vẫn vang lên trong giảng đường, thỉnh thoảng còn có người nhìn về phía Tùy Ưc.

“Nữ thí chủ tự cầu phúc đi, những nữ thí chủ ở phía trước sẽ không bỏ qua cho thí chủ đâu, có đi đâu lão nạp có thể giúp thí chủ, chỉ cần thí chủ bố thí thêm chút tiền dầu muối...” Tam Bảo lảm nhảm, trước mặt còn đặt một cuốn *Kinh Kim Cang* mượn từ thư viện.

Tùy Ưc bậm môi, “Cậu ấy lại làm sao vậy?”

Hà Ca trả lời: “À, tôi qua cậu đi tự học về muôn, không kịp đến dự buổi họp báo của trụ trì Nhậm, cơn động kinh này cậu ấy mới bộc phát tối qua, tên là “Ôm chân Phật trước khi thi”*.”

(* *Ôm chân Phật*: “Ngày thường không thắp hương, cuống lên mới ôm chân Phật”, nghĩa là tương đương với câu “Nước đến chân mới nhảy”, chỉ người bình thường không chuẩn bị, lúc sát nút mới vội vã làm.)

Tùy Ưc không hiểu, hỏi tiếp: “Nghĩa là sao? Sắp thi không học hành cho tử tế lại đọc *Kinh Kim Cang* làm gì?”

Yêu Nữ khoác vai Tùy Ưc, cười không ngừng nổi, “Tam Bảo nhà ta nói, đã “ôm chân Phật” thì phải đọc kinh sách, đọc giáo trình để làm gì, Phật tổ để ý đến mới lạ! Trước khi thi đọc kinh Phật mới là tinh túy trong việc “ôm chân Phật”, những kẻ gần sát kỳ thi “ôm chân Phật” mà vẫn thi trượt tin chỉ chính là do không lĩnh ngộ được điếu này.”

Tam Bảo chấp tay trước ngực, cúi đầu, “A Di Đà Phật, nữ thí chủ, thí chủ
hiếu là ta vui r ồi.”

Tùy Úc cười lắc đầu, “Thật sâu sắc!”

Chương 05. Giao thừa tuyết rơi, bất ngờ rung động

Tuần lễ thi cử cuối cùng cũng kết thúc, Tùy Ưc mãi không gặp lại Tiêu Tử Uyên, chắc là đề tài luận văn của anh khó thật. Cô mua vé về nhà vào hôm sau. Buổi tối hôm thi xong, Tùy Ưc thu xếp hành lý trong phòng ký túc xá. Lúc Yêu Nữ đi từ ngoài vào thì thấy Tùy Ưc đang cầm một chiếc khăn quàng cổ ngăn người.

“Sao năm nay cậu về sớm vậy?”

Tùy Ưc đang không biết phải xử lý chiếc khăn quàng này như thế nào, nghe thấy tiếng liền giật mình, tiện tay ném vào vali, “Ở trường cũng chẳng làm gì, tớ về sớm với mẹ.”

Tam Bảo cười thô bỉ, chuyển mắt từ màn hình máy tính đến mặt Yêu Nữ, “Ồ, đi hẹn hò về rồi hả?”

Yêu Nữ bị nói trúng tim đen, mặt hơi đỏ, nheo mắt gào lên: “Tập trung mà đánh boss, lập team diệt quái của cậu ấy!”

Tam Bảo cười đen tối, bắt đầu hát nghêu ngao: “Một sò, ngượng ngùng sò, đầu tiên sò dây cung đàn nhị. Dây cung đàn nhị ở giữa ngón tay, một khúc lưu luyến tay che mặt. Hai sò xin cười mà sò, sò lên môi ngọt môi thơm. Ba sò, đeo chiếc vòng trên cổ, sò mãi sò mãi sò đến xương quai...”

“Cậu chết đi Tam Bảo!” Yêu Nữ thẹn quá hóa giận, vẻ mặt hung dữ.

Tùy Ưc cười trêu cô, “Nhậm trụ trì làm thế là không hay, hài bài dân ca đồ trụ này Phật tổ sẽ trách tội đấy.”

Tam Bảo cười gian, “Phật tổ nghỉ rồi, hôm nay không đi làm!” Vừa nói cô nàng vừa quay đầu, mới nhìn vào màn hình máy tính liền gào lên: “Hà Ca! Cậu lại đi đâu rồi?”

Hà Ca co quắp trong góc run rẩy, “Tớ cũng không biết, hình như lạc đường rồi.”

Tùy Ưc bật cười. Hà Ca cược với Tam Bảo, Hà Ca thua, Tam Bảo nâng nặc bắt Hà Ca phải chơi game cùng, còn vỗ ngực cam đoan sẽ giúp cô ấy thăng cấp, ai ngờ Hà Ca bị mù đường, lúc nào cũng chạy sai hướng, chỉ cần Tam Bảo không để ý là cô nàng lạc mất luôn.

Hà Ca đi tới trước mặt Tam Bảo, “Bảo à, cậu thấy đấy, tớ chẳng có năng khiếu chơi game gì cả, hay là tớ không chơi nữa nhé?”

Tam Bảo lay lay ngón tay, nheo mắt uy hiếp, “Đừng hòng!”

Hà Ca đột nhiên giở trò chơi xấu, cuộn người trong ghế, “Tớ không chơi đấy, cậu làm gì được nào!”

Tam Bảo nổi giận, vẻ mặt hung tợn, “Hà Văn Tĩnh! Cậu nói không giữ lời!”

Hà Ca cũng không chịu yếu thế, hùng hổ gào lại: “Nhậm Thân! Tớ nói không giữ lời đấy, thì sao nào?”

Tam Bảo chọt then thùng nép vào ngực Hà Ca, “Không sao cả, người ta thích cậu thế đấy, thật khí phách quá đi! Người ta thích lắm.” Vừa nói vừa cọ vào ngực Hà Ca, miệng lầm bầm: “To quá, mền quá...”

Cả phòng lặng đi, Tùy Ưc, Yêu Nữ và Hà Ca đều sầm mặt lại.

Hà Ca đẩy sinh vật đang dính trên người mình, ngửa mặt lên trời gào lên: “Ông trời ơi, hãy thu phục tên yêu quái này đi!”

Yêu Nữ tuyệt vọng nhìn kẻ nào đó, “A Ưc, cậu nói xem sinh vật này nhà ta bao giờ mới bình thường được?”

Tùy Ưc vỗ nhẹ tay Yêu Nữ, “Con cháu tự có phúc của con cháu, chúng ta không cần bận tâm.”

Nghe vậy, Yêu Nữ thở phào, “Nói có lý lắm.”

Cuối cùng, Tam Bảo bị Hà Ca dùng vũ lực trấn áp, nước mắt lưng tròng đi đánh quái tiếp. Hà Ca lại gần hỏi: “A Ưc, thuốc Dolantin trong đề thi h ồi chi ều có tên hoạt chất là gì ấy nhỉ, lúc đó tớ không sao nhớ nổi.”

“Pethidine.”

Hà Ca ỉu xiu, “Ôi, vậy tớ viết sai rồi. Tam Bảo, cậu trả lời thế nào?”

Tam Bảo đang chìm trong niềm hưng phấn được nghỉ, cô nàng hiểu rất rõ về kiến thức và trí thông minh của mình, “Làm sao tớ viết đúng được, tớ nghĩ nát óc cũng không ra, chỉ nhớ là chữ có ba âm tiết nên viết bừa vào.”

“Cậu viết gì?” Tùy Ưc có linh cảm chẳng lành.

Tam Bảo cười thô bỉ, trả lời rõ ràng: “Seumnida*.”

(* Seumnida: Hậu tố biểu thị sự tôn kính trong tiếng Hàn, có một thời gian được một bộ phận người Trung Quốc thêm vào các câu nói để châm biếm những người trẻ lạm dụng việc sử dụng lai tạp tiếng Hàn với tiếng Trung khi nói chuyện.)

“...” Hai người bó tay, nghĩ thôi cũng biết giám khảo chấm thi sẽ “tuyên dương” câu trả lời thế nào.

***

Tảng sáng hôm sau, Tùy Ước kéo vali đi xuống sân trường. Cô đi sớm nên không để ba người kia tiễn.

Sáng sớm mùa đông, gió thổi lạnh buốt, đã thi xong nên trong sân trường chẳng có ai, cảm giác hơi hoang vu quanh quẽ. Tùy Ước vốn nghĩ sẽ không gặp người quen, ai ngờ vừa đi đến đường chính của trường thì trông thấy Tiêu Tử Uyên ở phía xa xa.

Vầng mặt trời đỏ son vừa mới nhú, anh đứng trước cửa phòng thí nghiệm cùng Dụ Thiên Hạ và mấy người khác, phong thái hiên ngang. Dường như họ đang bàn chuyện gì đó.

Tùy Ước còn chưa kịp thu lại ánh mắt đã thấy Tiêu Tử Uyên nhìn sang.

Lòng cô hoảng hốt, gật đầu với anh từ xa rồi vội quay người đi.

Tiêu Tử Uyên thản nhiên dịch chuyển ánh mắt, tiếp tục nói chuyện với người bên cạnh. Mười mấy phút sau, anh quay lại phòng ký túc xá, ngồi trước bàn, chống ngón trỏ đỡ trán. Ôn Thiệu Khanh ngoảnh đầu nhìn, “Mệt vậy cơ à?”

Tiêu Tử Uyên mệt mỏi “Ừ” một tiếng.

“Xong rồi chứ?” Ôn Thiệu Khanh gấp sách lại hỏi.

Tiêu Tử Uyên lắc đầu, uể oải khác thường, “Bỏ hết rồi.”

Bình thường thầy Trương Thanh rất nghiêm khắc với anh, đáng ra anh sẽ tốt nghiệp dễ dàng. Nhưng tốt nghiệp xong anh liền xuất ngoại nên khối lượng nội dung có giá trị cao trong luận văn của anh rất quan trọng. Thầy hướng dẫn của trường đại học nước ngoài tên Ankade là do thầy Trương Thanh giới thiệu, hai người rất ấn ý, kết quả là đề tài luận văn tốt nghiệp của anh khó lạ thường, thuộc hàng đầu cấp quốc tế, chưa có mấy ai nghiên cứu. Anh đã cố gắng suốt nửa tháng, cả đêm qua ở trong phòng thí nghiệm, sáng nay mới về, cuối cùng đầu là công dã tràng.

Nghe nói giáo sư Ankade này vừa là đối thủ vừa là bạn của thầy Trương Thanh. Năm xưa, ông ấy và thầy Trương Thanh cùng thích một bạn nữ trong lớp, về sau lại cạch mặt nhau vì một lần bất đồng ý kiến, khúc mắc không xử lý được, bị sinh viên đại học X xưng là bị kịch nhân tài. Về sau nữa, nữ sinh kia đi du học, cuối cùng định cư tại nước ngoài, kết hôn với giáo sư Ankade. Thầy Trương Thanh rất tức giận, mà giáo sư Ankade thì cứ mãi canh cánh chuyện vợ mình là tình cũ của thầy Trương Thanh. Mặc dù xét trên khía cạnh học thuật, hai người rất ấn ý, nhưng bên trong lại

ngấm ngấm bất hòa, hai ông già tuổi ngũ tuần này cứ gặp nhau là đằng đằng sát khí.

Giờ Tiêu Tử Uyên rất nghi ngờ giáo sư Ankada đang thông qua anh để trả thù thầy Trương Thanh, còn thầy Trương Thanh thì muốn thông qua anh để chứng minh với giáo sư Ankade là sinh viên của mình giỏi đến mức nào, vậy là anh nghiễm nhiên thành vật hy sinh.

Tiêu Tử Uyên thở dài, nghĩ đến bộ dạng hốt hoảng bỏ chạy của Tùy Ưc khi thấy anh vừa nãy thì lại bất đắc dĩ thở dài thêm một hơi.

Do anh quá nóng vội nên đã làm cô sợ sao? Hay cô vốn không thích anh, tại anh nghĩ xa quá mà thôi?

Ôn Thiệu Khanh rót cho anh một cốc nước, “Tết ở đây làm lại à?”

Tiêu Tử Uyên nhấp một ngụm nước, dù uể oải nhưng trong mắt vẫn tràn đầy tự tin, “Ừm.”

“Hôm nay coi như nghỉ rỗi, cậu còn tìm được đàn em khóa dưới nào hỗ trợ không?”

“Hôm nay tôi đã bảo họ là từ giờ không cần tới nữa, cứ về nhà đi, tự tôi làm được.”

Ôn Thiệu Khanh hỏi thêm một câu đầy ẩn ý: “Dụ Thiên Hạ cũng không giữ lại à?”

Tiêu Tử Uyên khẽ nhún mày, “Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng với cô ấy rồi.”

Anh đang nói dở thì thấy Lâm Thiên giận dữ đi vào, phía sau còn có Kì Dụ ung dung đi theo.

Tiêu Tử Uyên và Ôn Thiệu Khanh nhìn nhau, “Sao vậy?”

Lâm Thiên thở hắt ra, “Con nhóc đáng ghét đó! Tôi định đợi em ấy đi cùng, ai ngờ em ấy lại về trước!”

Tiêu Tử Uyên nhìn chiếc cốc thủy tinh trong tay, trong lòng biết rõ Lâm Thiên đang nói đến chuyện gì.

Ôn Thiệu Khanh ngờ ngác hỏi Kì Dụ: “Cậu ta nói gì vậy?”

Kì Dụ nhún vai, “Không liên quan đến tôi. Lúc ăn sáng với Tư Tuyên, tôi thấy cô ấy bảo Tùy Ưc về nhà chuyển sáng nay rồi. Lúc đó tôi còn thấy lạ, mọi năm em ấy vẫn đi cùng Lâm Thiên kia mà? Sau đó tôi gặp Lâm Thiên ở cổng ký túc xá nên thuận miệng hỏi, ai ngờ cậu ta nổi giận dưng dưng, gọi điện cho Tùy Ưc xong còn giận dữ hơn.”

Sau khi bình tĩnh lại, Lâm Thiên mới hỏi Tiêu Tử Uyên: “Cậu biết chuyện này không?”

Tiêu Tử Uyên lắc lắc cái cốc, nước trong cốc dù có chuyển động thế nào cũng vẫn giữ nguyên hình dạng của vật chứa nó. Anh chợt nhớ tới một bức tranh chữ treo ở nhà mình: *Thiên hạ nhu nhuễn mạc qua vu thủy, nhi công kiên cường giả mạc chỉ năng thắng, kỳ vô dĩ dị chi**.

(* *Thiên hạ nhu nhuễn mạc qua vu thủy, nhi công kiên cường giả mạc chỉ năng thắng, kỳ vô dĩ dị chi*: Trích từ Đạo Đức Kinh của Lão Tử, nghĩa là “Thế gian không gì mềm hơn nước, nhưng sự tấn công mạnh nhất cũng không thể đánh bại nước vì không điều gì có thể thật sự thay đổi hình dạng của nước”.)

Tiêu Tử Uyên cảm thấy Tùy Ưc giống như nước, thoát trông mềm yếu ôn hòa nhưng không thể nắm bắt được. Anh bận rộn bao lâu không gặp được cô, thật ra cũng vì muốn xem xem liệu cô có thể chủ động đi tìm mình không. Chẳng ngờ cô không những không tìm anh, lại còn vội vàng bỏ trốn.

Tiêu Tử Uyên nhìn cái cốc một lúc lâu mới sực tỉnh, dừng dừng nói:

“Trước thì không biết, sáng nay thấy cô ấy kéo hành lý đi mới biết.”

Nghe vậy, Ôn Thiệu Khanh cười, lại đưa mắt nhìn Tiêu Tử Uyên rồi cười tươi hơn, ra vẻ vô ý nói với Lâm Thần: “Có gì đâu, chưa biết chừng là về nhà với người yêu, chẳng lẽ cậu định quản người ta cả đời?”

Nói xong, Ôn Thiệu Khanh đưa mắt nhìn Kì ầu Dụ ra hiệu. Anh ấy vốn nghĩ Tiêu Tử Uyên phiền muộn vì số liệu thí nghiệm không dùng được, còn đang thấy lạ vì Tiêu Tử Uyên vốn không phải người yếu đuối như thế, mà giờ xem ra thì bộ dạng cô đơn này hơn nửa là liên quan đến Tùy Ưc.

Kì ầu Dụ ngẫm hiểu ý, phụ họa thêm: “Đúng vậy đấy, cậu có là anh của người ta thì cũng không thể quản người ta cả đời chứ?”

Lâm Thần tức tối trừng mắt với Kì ầu Dụ, “Tôi sẽ đợi đến lúc Kì ầu Lạc Hy nhà cậu bị người ta bắt cóc để xem cậu phản ứng thế nào.”

Kì ầu Dụ nhìn lại Lâm Thần, “Con nhóc nhà tôi được sắp xếp từ lâu rồi, có mình nó không biết thôi chứ ai cũng biết.”

Lâm Thần ghen lời trợn mắt, tức điên lên.

Tiêu Tử Uyên vẫn im lặng, mím chặt môi, hơi cúi xuống nhìn chằm chằm cốc nước mình đang cầm trong tay, ánh mắt sắc bén. Một lúc sau, đôi mắt anh léo lên ánh sáng, khuôn mặt vẫn bình thản mà khóe miệng lại khẽ mỉm cười.

***

Tiêu Tử Uyên ở phòng thí nghiệm đến tận hôm Giao thừa. Buổi tối hôm trước anh thức cả đêm, cuối cùng cũng có được số liệu vừa ý. Sau khi chỉnh sửa lại số liệu, ra khỏi phòng thí nghiệm thì trời đã sắp tối, cả tòa nhà thí nghiệm chỉ còn mấy ngọn đèn le lói.

Xem ra năm nay có người phải đón năm mới ở đây rồi.

Tiêu Tử Uyên nhấn nút bấm thang máy mới phát hiện đã cắt điện, đành phải đi cầu thang bộ. Vừa mở cửa thoát hiểm ra thì ngửi thấy mùi khói, anh căng mắt nhìn, trong hành lang tối đen có một người đang ngồi ở cầu thang, đốm lửa đỏ gần miệng lập lòe.

Nhờ ánh đèn từ bên ngoài chiếu vào, anh mới thấy rõ người đang ngồi đó là một cậu bạn lớp bên anh từng cùng chơi bóng mấy lần. Cậu ta có tính cách vui vẻ tích cực, lúc này trông lại thật suy sụp.

“Tiêu Tử Uyên.” Dường như không kịp thích ứng với ánh sáng, cậu ta nheo mắt nhìn sang, thấy rõ người mới gọi.

“Điền Triết.” Tiêu Tử Uyên lên tiếng chào. Anh vốn không phải người tò mò nên định đi luôn, nhưng trước khi đi còn dừng lại một chút, “Đừng hút ở đây, tầng này có phòng thí nghiệm chủ chốt, lát nữa mà bị người ta nhìn thấy thì sau này cậu đừng mong vào được đây nữa.”

Cậu bạn kia cười miễn cưỡng, “Được.”

Thế rồi cậu ta đột nhiên cầm một lon bia để bên chân lên, ngẩng mặt hỏi Tiêu Tử Uyên: “Uống không?”

Tiêu Tử Uyên càng nhìn càng thấy cậu ta có vấn đề. Cậu ta chắc chắn không phải mời lấy lệ, từ trong đôi mắt kia, anh có thể đọc được sự khẩn cầu. Anh lấy điện thoại ra xem giờ, chần chừ một lát mới ngồi vào bên cạnh, nhận lon bia nhấp một ngụm, “Không về ăn Tết à?”

Điền Triết cười khổ, “Trước đó tôi có nói với mẹ là Tết này sẽ đưa con dâu về nhà mẹ, nhưng giờ không còn con dâu nữa, tôi làm sao về nhà được?”

Tiêu Tử Uyên đã gặp bạn gái của Điền Triết vài lần, hai người cũng xem như trai tài gái sắc. Anh ngập ngừng hỏi: “Nghe nói cậu với bạn gái đầu đã đăng ký nguyện vọng, dự định cùng xuất ngoại.”

Nửa câu còn lại, Tiêu Tử Uyên không hỏi.

“Quá trình đăng ký của cô ấy có vấn đề nên không xuất ngoại được, mới thôi mà đã cặp với người khác. Cậu biết Triệu Lỗi chứ? Chính là con trai bí thư trường mình đấy, tốt nghiệp xong được ở lại trường.” Dứt lời,

Điền Triết cười xót xa, “Cậu biết không, tôi với Triệu Lỗi là anh em giường trên giường dưới.”

Tiêu Tử Uyên không giỏi an ủi người khác nên chỉ vỗ nhẹ vai cậu ra, cần bìa lên cùng chén.

Điền Triết tu mấy hơi, bắt đầu lải nhải: “May mà cậu không có bạn gái, có thể đi mà không vướng bận gì... À không phải, tôi nghe nói dạo này cậu rất thân thiết với một em gái khoa Y. Cậu sắp xuất ngoại rồi, đừng làm khổ người ta thì hơn... Với cả, tôi vẫn luôn muốn hỏi vì sao lúc nào cậu cũng ung dung bình thản thế? Tôi chưa bao giờ thấy cậu mất kiểm soát. Cậu dạy tôi đi...”

Tử lượng của Điền Triết có lẽ không cao lắm, uống xong một lon bia đã hơi say, càng nói càng không dừng được. Tiêu Tử Uyên dìu cậu ta đi xuống cầu thang thì gặp hai người.

“Đại thần! May mà anh chưa đi, đang tìm anh đây.” Một trong hai người đang nói dở, thấy Điền Triết thì tỏ vẻ ngạc nhiên, “Điền Triết? Anh ấy sao vậy?”

“Say rồi, đừng nói với ai nhé, dìu cậu ấy đến sofa trong phòng thí nghiệm ngủ một lát.”

Ký túc xá đã tắt máy sưởi từ lâu, phòng ngủ lạnh như hãn băng, may mà phòng thí nghiệm có điều hòa, ở đây dù sao cũng tốt hơn là về để bị lạnh cóng.

Sắp xếp xong xuôi cho Điền Triết, Tiêu Tử Uyên nghe thấy tiếng răn dạy ở sát vách, thấp giọng hỏi: “Hôm nay vẫn thâm đêm à?”

Nam sinh vừa nãy im lặng giờ mới lên tiếng, giọng bất đắc dĩ, “Thầy Lý đích thân hướng dẫn chúng em, thầy ấy không đồng ý thì ai dám đi?”

Tiêu Tử Uyên cười, “Vất vả quá. Phải rồi, hai người tìm tôi có việc gì?”

“Dụng cụ bị hỏng...” Hai anh chàng đồng thanh trả lời, vẻ mặt cầu xin.

***

Khi Tiêu Tử Uyên sửa xong dụng cụ ra ngoài thì trời đã tối đen. Anh lại lấy một chiếc áo khoác để trong phòng thí nghiệm từ trước đắp cho Điền Triết, chào rồi rời đi.

Ra khỏi tòa nhà thí nghiệm, tuyết đã phủ một lớp mỏng trên mặt đất, Tiêu Tử Uyên kéo chặt áo khoác, thấy cổ lạnh lạnh mới nhớ ra mình đã đưa khăn quàng cho cô nhóc kia.

Cô nhóc vô tâm đó... Nhớ đến cô, Tiêu Tử Uyên lắc đầu thở dài.

Thời gian gần đây bận rộn quá nên chẳng để ý, giờ mới phát hiện mình hơi nhớ cô.

Mấy tháng nữa là anh xuất ngoại, về sau mỗi người một nơi, liệu rằng khoảng cách và sự khác biệt có khiến họ ngày càng xa cách? Điên Triết nói may mà anh không có bạn gái, không vướng bận gì, nhưng anh sao có thể không vướng bận được? Cậu ấy nói anh đừng làm khổ cô, nhưng làm sao anh đành lòng từ bỏ đây?

Anh lấy điện thoại ra, ánh sáng màn hình yếu ớt chiếu vào khuôn mặt, ngón tay thon dài nhấn lên trên, vài giây sau, một tin nhắn gửi đi.

“Ở trường có tuyết rơi rồi.”

Nhắn xong, anh cất điện thoại đi tiếp, còn chưa được hai bước thì đã có tiếng chuông vang lên.

Chút hy vọng vừa nhen lên nơi đáy lòng lập tức bị dập tắt, bà nội gọi dặn tuyết rơi đường trơn, bảo anh lái xe chậm thôi. Bà còn chưa nói xong, điện thoại đã bị cướp mất, một giọng nói non nớt truyền đến: “Cậu... cậu...”

Tiêu Tử Uyên còn chưa kịp nói gì thì điện thoại đã tắt, có lẽ là do trẻ con vô tâm ấn vào phím ngắt kết nối.

Tiêu Tử Uyên cười. Anh định đến siêu thị mua chút đồ. Ánh đèn yếu ớt chiếu lên bảng tên siêu thị, khi Tiêu Tử Uyên đến thì ông chủ đã chuẩn bị đóng cửa, trông thấy anh lại mở ra, còn nhiệt tình hỏi: “Sao muộn vậy hả chàng trai trẻ? Muốn mua gì thì mau lấy đi.”

Tiêu Tử Uyên cảm động, ông chủ nhất quyết không chịu lấy tiền, chỉ cười hiên hậu, “Cứ lấy đi! Mau về thôi, tôi cũng về đón Tết đây.”

Tiêu Tử Uyên nhìn khuôn mặt rạng rỡ dưới ánh đèn, cũng mỉm cười, không từ chối nữa.

Anh quay lại ký túc xá tắm rửa thay quần áo, vẫn đi công sau trường lấy xe chạy thẳng về phía Tây. Đèn hoa giăng mắc nơi nơi, thỉnh thoảng còn trông thấy cả người lớn và trẻ nhỏ đốt pháo hoa ở ven đường, rất có không khí Tết.

Xe đi men theo núi, cuối cùng dừng lại trước nơi có cảnh vệ đứng gác, vệ binh chào hiệu lệnh, Tiêu Tử Uyên kéo kính xe xuống để họ xem mặt rồi đi vào.

Tiêu Tử Uyên dừng trước một gian nhà nhỏ, vừa mới xuống xe đã nghe thấy tiếng nói chuyện rộn rã. Nhà họ Tiêu đông con cháu, đời bố anh có tới năm anh chị em, đến đời của anh thì càng đông người, bình thường cũng hiếm khi tụ tập, chỉ có Giao thừa hằng năm mới đông đủ.

Anh vừa mới vào đến cửa liền bị một “cục thịt nhỏ” ôm lấy ống quần, bập bẹ gọi: “Cậu! Tiền! Tiền lì xì!”

Tiêu Tử Uyên quay người ôm lấy Cục Thịt Nhỏ, lấy kẹo vừa mua ra đưa cho cô bé, cô bé hớn hờ giữ chặt lấy rồi tuột xuống tìm mẹ.

Tiêu Tử Uyên nhìn dáng chạy chập chững của cô bé chẳng khác nào chú vịt con, không nhịn được cười.

Cả nhà thấy anh thì vội gọi tới, bà nội Tiêu Tử Uyên mỉm cười, vỗ nhẹ vào chiếc ghế sofa bên cạnh, “Cháu trai, qua đây ngồi.”

Tiêu Tử Uyên ngồi xuống nhìn xung quanh, “Bố mẹ cháu với chú ba, thím ba đâu ạ?”

Bà nội đặt cốc trà nóng vào trong tay, cười hiền lành, “Giao thừa mà, đi chúc Tết rồi, phải qua nửa đêm mới về”

Tiêu Tử Uyên cười gật đầu, “Nghe nói Tử Yên về rồi à? Sao chẳng thấy con bé đâu vậy bà?”

Bà nội cười, “Sáng nay mới về, bố mẹ cháu ban đầu còn ngó lơ con bé, nói con bé quanh năm suốt tháng không về nhà, nhưng chẳng được bao lâu đã xót con bé gầy quá, rồi cứ nhất định phải đưa con bé đi cùng.”

Nghĩ đến cô em gái tinh quái của mình, Tiêu Tử Uyên cũng bật cười, “Ông ở trong bếp ạ?”

“Ừ, bọn trẻ muốn giúp mà ông ấy đuổi đi hết, tuổi càng cao thì càng cứng đầu, cháu đi vào chào đi, ông nhắc cháu cả buổi tối đấy.”

Tiêu Tử Uyên lập tức đứng dậy đi vào bếp.

“Ông ạ.” Trước mặt người lớn trong nhà, Tiêu Tử Uyên dường như năng động hơn rất nhiều, không lặng lẽ như khi ở trước mặt người ngoài.

“Thằng bé này tới rồi đấy à? Qua đây phụ ông!” Ông nội Tiêu vừa xào thức ăn, vừa quay sang nói với anh.

Ông cụ nhà họ Tiêu xông pha chiến trường cả nửa đời, giờ dù tuổi đã cao nhưng cũng không lơ là tập luyện, thân thể rất cường tráng.

Bà nội đi tới đeo tạp dề cho Tiêu Tử Uyên.

Năm nào cũng vậy, bữa cơm đoàn viên này đầu do ông cụ và Tiêu Tử Uyên cùng nhau hoàn thành, người khác muốn cũng không có cơ hội nhúng tay.

“Thái sợi măng đi.” Ông nội giao việc, rồi đột nhiên chuyển chủ đề “Dạo trước đến ra mắt rồi à?”

Tiêu Tử Uyên hơi khom người, cúi mắt xuống, thẫn thục thái thức ăn, “Vâng.”

“Thật ra cháu mới ra trường, theo lý thuyết thì nên sắp xếp cho cháu đến chỗ nào bình thường thôi, nhưng ông với bố cháu đều hy vọng cháu có thể vào bộ, cháu biết ý của ông và bố cháu chứ?” Ông cụ Tiêu vừa thái thịch vừa hỏi.

Tiêu Tử Uyên cười thẫn, bắt đầu rỗi đây. Từ khi anh vừa biết nhận thức, đêm Giao thừa hàng năm luôn là thời gian để ông cụ giao lưu với anh. Hồi ấy, anh còn chưa cao bằng cái bàn, chỉ có thể đứng cạnh nhìn ông nội làm việc, tự hỏi nên trả lời câu hỏi của ông ra sao. Thế rỗi anh dần lớn lên, cao bằng cái bàn, cao hơn bàn một cái đầu. Giờ thì anh đã cao hơn cái bàn đó rất nhiều, mà nó cũng là một nhân chứng cho quá trình trưởng thành và phát triển tài năng bấp nức của anh. Còn ông cụ trước mắt lúc thì nghe anh báo cáo chuyện học hành, dìu dắt hướng dẫn anh, lúc lại nghiêm khắc, khi lại hiền từ, dắt anh đi từng bước về phía trước, bao năm nay chưa từng gián đoạn.

Trong ký ức tuổi thơ của Tiêu Tử Uyên, đêm Giao thừa luôn là một đêm khó khăn, về sau anh dần thích ước, thậm chí đã biết ứng phó trôi chảy. Nhiều năm sau nếu anh cũng làm bố, rỗi làm ông nội, có lẽ sẽ hiểu được tâm tính của người già đối với con cháu. Lúc ấy chắc ông đã không còn, nhưng anh sẽ luôn có thể trông thấy một ông cụ với tinh thần phấn chấn, động tác thành tạo giữ làn khói ấm trong bếp. Đến lúc anh ngoảnh đầu nhìn lại cuộc đời mình, ắt sẽ luôn thấy sự hiện diện của ông, thấy được niềm hy vọng thiết tha mà ông đặt lên mình.

Sâu trong thâm tâm, Tiêu Tử Uyên rất biết ơn ông vì đã chỉ đường dẫn lối cho mình. Anh vẫn nhớ mình mấy năm trước, ông còn nói chuyện học hành với anh, dặn dò anh như đứa trẻ, vậy mà dường như chỉ trong đêm, nội dung cuộc trò chuyện giữa họ đã thay đổi. Ông cụ đã nói chuyện với anh như nói với một người đàn ông thực thụ, muốn nghe suy nghĩ của anh, trách nhiệm trên vai anh dường như nặng hơn hẳn.

Tiêu Tử Uyên dứt khỏi dòng suy nghĩ, “Cháu biết ạ.”

Ông cụ dừng động tác, quay đầu lại hỏi, “Biết thật không?”

Tiêu Tử Uyên cười điềm tĩnh, nhận lấy chảo trong tay ông cụ xào tiếp, “Mưu lược cao siêu không để địch phát giác, thắng do không tranh không phí sức với người*. Ông ạ, cháu vẫn nhớ ngày trước ông đã bắt cháu chép câu này rất nhiều lần.”

(* Nguyên văn Hán Việt: Tiềm mưu vu vô hình, thường thắng vu bất tranh bất phí – tư tưởng của Quỷ Cốc Tử, một nhân vật kiệt xuất Trung Hoa thời

cổ đại, được coi là ông tổ của các thuật tướng số, bói toán, phong thủy...)
Ông cụ Tiêu cười vang, “Tốt lắm! Tốt lắm!”

Tiêu Tử Uyên thẫn thờ, mưu lược của Quỷ Cốc Tử đúng là rất cao siêu, nhưng chắc chắn là chưa từng yêu đương, tính cách không tranh giành, không phí sức với bất cứ thứ gì không thích hợp để yêu đương chút nào. Bữa cơm Tất niên này rất vui vẻ, ăn xong lớp trẻ ra ngoài đốt pháo, người lớn lại muốn tụ tập tán gẫu.

Tiêu Tử Uyên vẫn lẩn tránh việc tình duyên chưa được trả lời kia nên chán nản ngồi ở sofa. Chợt có một bàn tay trắng trẻo mũm mĩm đưa ra trước mặt anh, cô nhóc xinh xắn chớp chớp đôi mắt trong veo, đưa một viên kẹo tới. Tiêu Tử Uyên nhận lấy, trêu cô bé: “Cho cậu à?”

Cô bé lập tức lắc đầu, bập bẹ phát ra tiếng: “Bóc...”

Tiêu Tử Uyên cười bế cô bé đặt lên đùi, bóc giấy gói, viên kẹo màu trắng sữa trông hết sức thơm ngon nổi bật trên vỏ kẹo sặc sỡ. Anh cười thật tươi, cầm kẹo lắc qua lắc lại trước mặt Cục Thịt Nhỏ rồi nhanh tay nhét vào trong miệng mình.

Cô nhóc mở to mắt, dường như không tin nổi, cái miệng vốn há sẵn đợi ăn kẹo còn chưa kịp khép lại, nước mắt dần dâng lên trong đôi mắt long lanh trong veo, giống như chỉ vài giây nữa thôi sẽ òa lên khóc.

Tiêu Tử Uyên vội lấy viên kẹo từ sau lưng đưa ra dỗ dành, “Cậu đùa cháu thôi, cậu không ăn, cho cháu ăn này.”

Cô nhóc ăn xong, rút kinh nghiệm tới lần thứ hai thì nép vào người Tiêu Tử Uyên, “Cậu bóc... Cháu ăn...”

Tiêu Tử Uyên buồn cười, cô nhóc thật nhanh trí. Anh liền véo nhẹ má cô bé, “Được! Cháu bóc, cậu ăn.”

“Cậu bóc... Cháu ăn.” Cô bé cố gắng lặp lại.

Tiêu Tử Uyên cầm lấy cái chân nhỏ mũm mĩm của cô bé, “Ừ, cháu bóc, cậu ăn.”

Mãi đến khi thấy cô bé đỏ bừng mặt chuẩn bị òa khóc, Tiêu Tử Uyên mới chịu thôi, cười dỗ dành, “Được rồi, cậu bóc, cháu ăn.”

Ngay sau đó, một giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng vang lên, “Anh à, trẻ con mới bằng ấy tuổi mà anh cũng không tha, thật là...”

Tiêu Tử Uyên ngẩng lên, trông thấy em gái nhảy chân sáo đến gần, bèn ôm lấy cô nhóc đang ngồi trên đùi, “Còn nhớ dì không?”

Cô nhóc không lạ người chút nào, nhìn Tiêu Tử Uyên cười hớn hở, còn thích chí vỗ tay, “Nhất... Nhất...*”

[* Chữ Nhất 一 (một, phiên âm: yī) đọc gần giống với chữ Di 姨 (dì, phiên âm: yí).]

Tiêu Tử Yên thơm mặt cô bé, “Ngoan quá!” Rồi ngó vào cạnh Tiêu Tử Uyên. Tiêu Tử Uyên xoa tay em gái, “Ở ngoài lạnh lắm không?”

Tiêu Tử Yên gật đầu, luôn cả hai bàn tay vào trong tay Tiêu Tử Uyên, “Lạnh! Sao không lạnh được, tuyết càng lúc càng dày.”

Tiêu Tử Uyên ử tay cho em gái, hỏi: “Bố mẹ đâu?”

“Đang nói chuyện với ông bà nội rồi ạ.”

Tiêu Tử Uyên cười hỏi: “Sao em không qua đó luôn?”

Tiêu Tử Yên hừ giọng: “Em chẳng thèm, chán chết được!” Rồi chợt cười nũng nịu với Tiêu Tử Uyên, “Anh, tay của anh ấm quá, sau này anh có chỉ dẫu rồi chắc không ử tay cho em được nữa nhỉ?”

Tiêu Tử Uyên liếc mắt nhìn cô nàng, cười hờ hững khôn nói. Tiêu Tử Yên là lưỡi chột dạ.

Tiêu Tử Uyên biết thừa ý đồ của cô nàng, “Nói đi!”

Tiêu Tử Yên cúi đầu nghịch bàn tay mũm mĩm của nhóc con, một lúc sau mới ngẩng đầu, nhẹ giọng gọi: “Anh...”

Tiêu Tử Uyên kiên nhẫn chờ, “Ừ?”

“Sang năm em về nước rồi, bao giờ về em muốn dọn ra ngoài ở.” Tiêu Tử Yên cúi đầu ngập ngừng, cuối cùng vẫn nói ra.

Tiêu Tử Uyên nghĩ ngợi, “Ở nhà với bố mẹ không được à? Một thời gian ngắn nữa thôi anh cũng xuất ngoại, bố bận việc, một mình mẹ cô đơn lắm.”

“Anh cũng biết em học thiết kế, thời gian làm việc không cố định. Với lại nhà mình ra vào đâu phải khai báo, bạn em cũng chẳng dám đến chơi. Em hứa sẽ về nhà ăn cơm hàng tuần!” Tiêu Tử Yên cam đoan chắc nịch.

Tiêu Tử Uyên hạ tầm mắt nhìn em gái, tựa như đang suy nghĩ. Tiêu Tử Yên tiếp tục bảo đảm: “Em hứa sẽ về trước mười một giờ, tối nào cũng gọi điện về nhà. Xin anh đẩy anh trai tốt của em...”

Tiêu Tử Uyên cưng chiều xoa tóc em gái, bất đắc dĩ đồng ý: “Em khoan hãy nói, tới lúc đó anh sẽ nói với bố mẹ giúp em.”

Tiêu Tử Yên lập tức hoan hô, ôm tay anh trai làm nũng, “Anh tốt thế này về sau chắc chắn sẽ cưới được tiên nữ!”

“Đẻo miệng quá đấy!” Tiêu Tử Uyên lườm cô nàng rồi bật cười, “Đi chơi đi!”

Tiêu Tử Yên vui vẻ đi đốt pháo, cô nhóc ngồi bên cạnh yên lặng nhìn, niềm vui ngây thơ hiện lên khuôn mặt. Tiêu Tử Uyên xoa xoa khuôn mặt

của bé, ngấm ngấm rồi thì thảo: “Nhóc mập, sao cháu lại mập vậy chứ?”
Cô nhóc ăn kẹo ngon đến mức nước miếng trào cả ra khoe miệng, cười thích chí vỗ tay bắt chước, “Mập... Mập...”

Một tay Tiêu Tử Uyên ôm Cục Thịt Nhỏ, một tay cặm đi đầu khiến chuyển kênh, lơ đãng xem những chương trình rộn ràng trên TV. Cô nhóc bên cạnh anh dần thiếp đi từ lúc nào không hay, dáng vẻ yên lặng ngoan hiền này khiến anh nhớ đến một cô nhóc khác, chỉ có đi đầu nước miếng của cô nhóc trước mặt này đã làm hỏng hết khung cảnh rồi.

Tiêu Tử Uyên đang ngẩn ra thì có người tới gần, “Ngủ rồi à?”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười ngẩng đầu, khẽ gọi: “Chị họ ạ? Vừa mới không để ý mà con bé đã ngủ rồi.”

“Vậy để chị bế nó vào giường.”

Cô bé được bế đi, Tiêu Tử Uyên càng nhàm chán hơn, vuốt mãi điện thoại trong tay. Đã sắp đến mười hai giờ, anh nhận được những tin nhắn chúc mừng liên tiếp nhưng trong đó lại không có tin nhắn mà anh muốn đọc. Thật lâu sau, Tiêu Tử Uyên đứng lên đi vào trong sân, pháo hoa đầy trời càng rực rỡ hơn giữa những bông tuyết trắng. Anh nhìn một thoáng rồi đưa đi động đặt bên tai.

Mất một lúc đầu dây bên kia mới có người nhận. Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, cô còn hơi thở dốc, dường như là chạy vội đến nghe máy, “A lô, chúc mừng năm mới anh Tiêu ạ!”

Khuôn mặt điển trai của Tiêu Tử Uyên như trở nên quyến rũ hơn trong muôn vàn sắc pháo rực rỡ. Anh khẽ mỉm cười, từ tốn đáp lại: “Chúc mừng năm mới.”

Tùy Ưc nghe điện thoại xong quay lại thì thấy mẹ mình đang nhìn chiếc khăn quàng cổ kia. Cô thẫn kên trong lòng, đi tới đoạt lấy khăn quàng ném vào trong vali, còn kéo khóa cẩn thận, động tác rất nhanh nhẹn.

Mẹ Tùy thấy con gái về, cười hỏi: “Thích ai rồi à?”

Tùy Ưc vội vàng phủ nhận, nhìn mẹ Tùy bằng ánh mắt khó tin, “Không ạ!”

“Xem chất liệu và kiểu dáng thì đẳng cấp của cậu trai này không tầm thường đâu.” Mẹ Tùy không đợi Tùy Ưc trả lời, vui vẻ kết luận, “Ưc Bảo nhà mình đúng là có mắt nhìn.”

Tùy Ưc cau mày suy nghĩ xem nên giải thích thế nào, “Ừm... Đây là của bạn trai của một bạn nữ cùng phòng ký túc xá con, chắc là lúc thu xếp hành lý con cặm nhầm.”

Mẹ Tuy nhìn Tuy Ưc một lúc lâu, vuốt ve khuôn mặt cô rồi nói: “Con gái ạ, bạn trai của người khác là của người khác, nếu người ta thật sự không muốn thì bỏ đi, đừng cố giành...”

Tuy Ưc sầm mặt, “Mẹ...”

Hắn mẹ cô với cô nàng không đứng đắn Tam Bảo mới là mẹ con ruột.

Chương 5.2

Qua nửa đêm, Tùy Ưc nằm trên giường mở tin nhắn lúc tối, không có xưng hô, không có dấu câu, chỉ có mấy chữ đơn giản, thậm chí không nhận ra bất kỳ cảm xúc gì, cũng như anh – che giấu tình cảm của bản thân rất tốt. Tối nay, cô đã trả lời tất cả tin nhắn chúc Tết dù là đến từ người thân thiết hay người không mấy thân, chỉ có một tin này là cô không biết phải xử lý thế nào.

Có lẽ ngay từ đầu cô đã sai, cô nên giữ khoảng cách với anh, vậy thì sẽ không phải phiền não thế này, sẽ không có nhiều lời đàm tiếu đến thế. Nhưng cô luôn cảm thấy ở Tiêu Tử Uyên có gì đó thu hút mình, khiến cô không thể kìm lòng mà đến gần, tới lúc nhận ra thì đã lún sâu mất rồi. Ngày đầu tiên của năm mới mà Tùy Ưc đã phải phiền não vì Tiêu Tử Uyên, phải chăng điều này có nghĩa là một năm tới hoặc có thể là mười năm tới, cô vẫn còn dây dưa với anh?

Tùy Ưc bực bội kéo chăn trùm kín đầu, nằm im.

***

Nhà họ Tiêu có lệ đón thời khắc Giao thừa, tới khi mọi người đều đi ngủ thì đã rất muộn, nhiệt độ hạ xuống cực thấp, Tiêu Tử Uyên giẫm trên lớp tuyết phủ đầy sân đi về gian phía Nam. Đây là gian nhà hồi bé anh từng sống một thời gian, sân rất rộng – kiểu kiến trúc cổ này giờ không còn phổ biến, phòng của anh vẫn được hai ông bà giữ nguyên.

Trước phòng có mấy cây lập mai nở rục rở dưới bầu trời đầy tuyết. Tuyết đọng trĩu nặng nhưng cành lá vẫn vươn thẳng ngạo nghễ, hết như người ấy. Anh vẫn cho rằng chỉ có nam nhi mới có thể “thanh tùng sao bất khuất kiên cường”, quen cô rồi, mới biết còn có “lập mai tuyết vui càng ngát hương”.

Tiêu Tử Uyên chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, đứng dưới tán cây thật lâu, tuyết rơi đầy mình cũng chẳng để ý.

Lập mai, Dê tháng Chạp.

Cô sinh vào tháng Chạp, không biết hôm ấy có phải cũng là một ngày tuyết rơi như thế này không? Cô nói Dê tháng Chạp chẵn đơn gối chiếc, khắc chông, đó là đang nhắc nhở anh đừng tới gần cô sao? Vừa rồi khi gọi điện, anh chỉ im lặng nghe cô nói, cô nói rất nhiều, chỉ không nhắc đến tin nhắn kia. Tin nhắn cũng không phải vấn đề chính, điều anh để ý là thái độ của cô. Mỗi khi gặp anh, cô luôn cố ý tỏ ra hoạt bát vui vẻ, nhưng xưa nay không đi vào trọng điểm, lúc nào cũng giữ thái độ kính trọng đàn anh, luôn duy trì một khoảng cách nhất định. Trước đó, anh và cô đều đứng ở một điểm, anh cười mà không nói, cô chỉ khẽ cười duyên. Giờ anh tiến lên một bước, cô lại vội vàng lùi lại.

Cho dù hai người chỉ có quan hệ bình thường, nếu lúc trước không đọc được tin nhắn, vè sau trông thấy cũng nên lễ phép nhắc một câu, nhưng cô lại chẳng nói một tiếng.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tử Uyên bật cười, cô rồi trí rồi. Rồi trí nên mới trốn chạy.

Cười xong, anh lại cau mày.

Còn có nhà họ Tùy. Lời nhắc nhở của ông và bố vẫn văng vẳng bên tai anh, mối quan hệ giữ quan chức và thương nhân là cả một vấn đề Nhà họ Tùy đối xử với cô không tốt, anh đã đau lòng, mai này nếu gia đình anh lại có thành kiến với cô vì nhà họ Tùy thì anh có lỗi với cô quá.

Nội tâm tinh tế tốt đẹp của cô được bọc trong lớp vỏ cứng, tựa như không có gì phá vỡ được, dịu dàng mà không thỏa hiệp, luôn kiên cường gìn giữ trái tim mình, không mảy may dao động, dù anh làm thế nào cũng không dẫn dụ được. Suy cho cùng, lúc cô lơ mơ hốt hoảng vẫn là đáng yêu nhất, ngoan ngoãn nghe lời, mặc cho anh bắt nạt, không có lớp vỏ cứng kia, càng không có nụ cười thản nhiên, xa cách vạn dặm ấy.

Nghĩ tới đây, anh hơi tức giận, xem ra lúc trước anh quá dịu dàng, đối với người như cô, phải dùng sức mạnh ép cô ra khỏi lớp vỏ mới được.

Hơn hai mươi năm sống trên đời, đây là lần đầu tiên Tiêu Tử Uyên động não suy nghĩ chuyện nam nữ,

***

Qua Tết trở lại trường thì các môn thi đều đã có điểm. Tùy Ước ngã trước máy vi tính nhìn điểm số thấp nhất lịch sử nằm ở cột môn tự chọn của khoa Cơ khí, ô điểm quá trình quả nhiên là điểm không. Cô thán cảm thán, Tiêu Tử Uyên quả nhiên là Tiêu Thanh Thiên công chính nghiêm minh.

Về sau có người lập topic trên diễn đàn trường bày tỏ lòng căm giận trước chiến tích của Tứ Đại Danh Bồ học kỳ trước. Nhờ đó, Tùy Ưc mới biết có rất nhiều người trượt môn này, điểm của cô vẫn được tính là khá cao. Cô lại cảm thán, Tứ Đại Danh Bồ đúng là Tứ Đại Danh Bồ.

Tam Bảo đang chơi game, chợt tỏ ra ngờ vực nhìn Tùy Ưc, một lát sau thì vượt cảm hỏi, “Ồ, sao dạo này không thấy cậu và anh Tiêu chơi đùa với nhau nữa?”

Tùy Ưc câm nín, cô chơi đùa với lúc nào cơ chứ?

Tam Bảo tiếp tục hóng chuyện: “Cãi nhau à?”

Tùy Ưc nghẹn họng, “Không.”

Quan hệ của họ còn chưa tới mức đó.

“Vậy cậu...”

Tam Bảo càng nói càng lung tung, Tùy Ưc bất đắc dĩ đáp: “Chúng tớ chỉ là bạn bè bình thường, được chưa?”

Tam Bảo kinh hãi, “Sao có thể, hôm Giáng sinh anh ấy còn hôn cậu mà, anh ấy đưa cho cậu tín vật đính ước, mà cậu cũng nhận rồi. Với cả lần trước ông mập chuyển lời cho cậu trước bao nhiêu người, ai cũng nghĩ cậu là bạn gái của đàn anh Tiêu...”

Tam Bảo thuộc những sự kiện này như lòng bàn tay. Tùy Ưc biết không thể giải thích rõ bèn ngắt lời cô nàng: “Sao cậu hỏi lảm thế?”

Tam Bảo cười, “Tớ ham học hỏi mà.”

Tùy Ưc thở dài, “Cậu như thế mà là ham học hỏi à?”

Đang nói dở thì Hà Ca đẩy cửa vào, “Đói chết mất thôi! Bao giờ thì đi ăn?”

“Giờ mới mấy giờ mà đã đi ăn?” Miệng Tam Bảo ngậm nửa miếng bánh kem, nói không rõ tiếng.

Hà Ca khinh bỉ, “Xin hỏi hiện giờ cậu đang làm gì?”

Tam Bảo lập tức nhét bánh vào miệng, “@#%*!...”

Yêu Nữ ngoảnh sang hỏi Tùy Ưc: “Cậu ấy nói gì vậy?”

Tùy Ưc lập tức trả lời: “Cậu ấy bảo cậu ấy không đói, là miếng bánh kia cầu xin cậu ấy ăn nó.”

Tam Bảo mừng rỡ nhìn Tùy Ưc, gật đầu lia lại, “Ừm... ừm... ừ!”

Hà Ca cười hai tiếng rồi chợt lao đến túm đồ ăn vặt của Tam Bảo, “Ồi chao, hình như tớ cũng nghe thấy có cái gì đang cầu xin tớ ăn nó!”

Tam Bảo liều mạng bảo vệ túm đồ ăn, hai người ầm ỹ một trận.

Tùy Ưc cầnn túi lên gọi họ: “Còn gây sự à? Sắp muộn học rồi! Đi muộn giờ của thầy Tôn là phải lên bảng vẽ sơ đồ giải phẫu đấy!”

***

Họ vừa đi tới con đường nhỏ gần sân bóng rổ thì nghe thấy tiếng hét và vỗ tay ầm trời, cực kỳ rộn rã. Tam Bảo nhón chân lên nhìn, “Ngày gì mà đông vui thế, chẳng lẽ là tổ chức ăn lẩu ở sân bóng?”

Ôn Thiếu Khanh ôm bóng rổ, bật cười, “Không phải tổ chức ăn lẩu mà là tổ chức trận bóng tốt nghiệp!”

Tam Bảo và Hà Ca nghe vậy vội dặn dò Ôn Thiếu Khanh bằng giọng át cả tiếng hô hoán trên sân: “Đàn anh yêu quý, anh phải cẩn thận! Tay anh là tay cầnn dao phẫu thuật! Nhất định không được để bị thương!”

“Đúng vậy đúng vậy, ai dám tranh bóng với anh thì anh cứ dọa người đó là cả đời này tốt nhất đừng đau ốm gì, nếu không sẽ rơi vào tay anh... tay anh... tay anh... Chết không đáng sợ, đáng sợ là không biết sẽ chết như thế nào...”

Hai người còn ăn ý kết hợp tạo ra hiệu ứng tiếng vọng. Quả nhiên mọi người xung quanh đều nhìn sang, Ôn Thiếu Khanh che trán bất đắc dĩ. Tùy Ưc đang cười trên nỗi khổ của người khác thì thấy Ôn Thiếu Khanh quay sang hỏi cô: “Không vào xem à?”

Tam Bảo muốn vào xem trai đẹp chơi bóng rổ, lập tức dùng tay áo quạt miệng, “Vào! Vào! Mặt tớ bẩn không? Vừa nãy ăn bánh kem xong còn chưa rửa mặt, miệng có dính kem không? Tớ có cầnn về rửa mặt trước không?”

Hà Ca khinh khỉnh, “Cậu định làm gì?”

Tam Bảo then thùng, “Quyến rũ trai đẹp!”

Hà Ca dài giọng chế nhạo: “Trai đẹp nào mà bị mù thế?”

Tam Bảo mở to mắt, hít thật sâu, cứ nghĩ cô nàng định gào lên, ai ngờ một giây sau cô ấy liền bỏ nhào vào lòng Tùy Ưc, “Oa oa, A Ưc, Hà Ca bắt nạt người ta.”

Tùy Ưc dịu dàng xoa mái đầu cây nấm của Tam Bảo, “Ngoan, đừng đặt câu bằng từ “người ta” như vậy.”

“...” Tam Bảo xị mặt, Hà Ca ôm cây cười ầm ĩ.

Có người quen Ôn Thiếu Khanh đến gần hỏi: “Anh à, Tứ Đại Bối Lặc hôm nay đâu ra sân chứ ạ?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Ừ, hình như ba người họ còn chưa tới.”

Anh vừa dứt lời thì tiếng hoan hô dậy lên xung quanh.

Tùy Ưc khẽ nói: “Có Tứ đại hoa khôi, việc làm ăn của Di Hồng viện phất lên hẳn.”

Vừa nói xong, một giọng bình thản pha lẫn trêu chọc vang sau lưng: “Thật à?”

Tùy Ưc cứng đờ người, quay lại thì thấy Tiêu Tử Uyên và hai người nữa đang ở sau họ, khoảng cách gần như thế mà cô không phát hiện ra.

Trông thấy Tiêu Tử Uyên, Tam Bảo lập tức hưng phấn nhào đến, “Anh Tiêu hôm nay ra sân thật à?”

Ánh mắt Tiêu Tử Uyên vẫn dừng ở trên người Tùy Ưc, thấy cô cúi đầu hối lỗi mới trả lời: “Ừ.”

Tam Bảo hớn hở reo mừng, hai người bên cạnh tỏ ra đau khổ, “Các mỹ nữ có thể nhìn sang bên cạnh một chút không? Có thể nhìn hai người ở cạnh anh Tiêu không? Chúng tôi cũng rất đẹp trai! Vì sao mọi người luôn không nhìn thấy chúng tôi chứ?”

Tam Bảo và Hà Ca đến gần nhìn kỹ một lúc, bắt đầu nghiêm túc bàn bạc: “Bác sĩ Hà, triệu chứng của bệnh nhân là nhìn người phải chuyển tầm mắt sang bên cạnh, phân tích bước đầu là lé và nhược thị, phải chữa thế nào?”

“Bác sĩ Nhậm, ý kiến của tôi là cắt bỏ mắt luôn, sao hả?”

Tam Bảo mừng rỡ như làm cách mạng gặp được đồng chí, “Đồng chí! Rất cuộc tôi cũng tìm thấy Đảng của mình rồi! Tôi cũng nghĩ thế!”

Sau đó hai người đồng thanh nói: “Cứ vậy đi!”

Hai nam sinh kia kinh hãi, Tùy Ưc cười vui vẻ nhìn Tam Bảo và Hà Ca đùa giỡn, còn Tiêu Tử Uyên thì cười nhìn Tùy Ưc.

Cảm nhận được ánh mắt của anh, Tùy Ưc không dám ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào quần áo anh. Bình thường ít khi thấy anh mặc đồ thể thao, giờ khoác lên người bộ đồ phục bóng rổ này, anh bớt đi đôi chút chín chắn, nhiều thêm mấy phần hăng hái trẻ trung.

“Đã lâu không gặp.” Giọng Tiêu Tử Uyên vang lên trên đỉnh đầu cô.

Tùy Ưc đang phân vân không biết làm gì tiếp thì Tam Bảo lập tức “giải vây”, “Không lâu, không lâu. Anh Tiêu, hôm qua chúng em mới xem ảnh anh ở chỗ A Ưc mà!”

Hà Ca cười tít mắt phụ họa: “Đúng đấy, mấy bức liền, còn có một bức siêu mờ ám...”

Tùy Ưc thật muốn đập đầu vào tường, hôm qua các cô đi ăn đơn đăng ký cần dán một bức ảnh, Tùy Ưc lấy hộp đựng ảnh chụp ra, vừa mới quay người đi tìm keo dán, hộp đã bị bới tung lên.

Tam Bảo, Yêu Nữ và Hà Ca chảy nước miếng say mê ngắm trai đẹp trong từng bức ảnh chụp.

Còn có một tấm bị Yêu Nữ “mượn” mất, do góc chụp nên trong tấm ảnh đó, Kì ầu Dụ đứng rất gần với một cô gái khác nên cô nàng muốn đi hỏi tội. Thực ra tức giận ghen tuông chủ là phụ, mục đích chính là dùng để khống chế bắt Kì ầu Dụ vẽ cho cô nàng, giá khởi điểm là năm bức.

Khi ấy Yêu Nữ ngửa mặt lên trời cười vang, bộ dạng tiểu nhân đặc chí khiến ba người kia vô cùng thương xót cho Kì ầu Dụ.

Tiêu Tử Uyên nhượng mảy, hơi mỉm cười, nói: “Thật sao?”

Tam Bảo đẩy Tùy Ưc đang cúi đầu đến trước mặt Tiêu Tử Uyên, cười như hoa cúc nở rộ, “A Ưc nhà chúng em cái gì cũng tốt, mỗi tội hơi then thùng.”

Cách lột vải áo, Tùy Ưc cấu eo Tam Bảo khiến cô nàng lập tức hít sâu.

Tùy Ưc đỏ mặt, gượng cười, “Những thứ ấy... không phải của em, một người bạn ở câu lạc bộ Nhiếp ảnh rửa thừa một bộ nên tiện tay cho em ấy mà...”

Tiêu Tử Uyên cười vô hại, “Vậy phiền em lần sau “tiện tay” mang cho anh xem chút được không?”

Tùy Ưc gật đầu qua loa, chuẩn bị đào tẩu, “Lần sau nhé, chúng em sắp vào học rồi, đi trước đây ạ.”

Tam Bảo vùng vẫy, “Tớ không đi học đâu! Tớ muốn xem bóng rổ!”

Tùy Ưc và Hà Ca kéo cô nàng đi, “Tiết của Diệt Tuyệt sư thái mà cậu cũng dám trốn! Tớ thấy cậu chán sống rồi!”

Tùy Ưc vừa thở phào thì bị Tiêu Tử Uyên gọi lại. Anh đưa túi và áo khoác cho cô, “Cần cho anh.”

Con người xinh đẹp của Tùy Ưc đảo qua đảo lại, “Em... em phải đi học!”

Tiêu Tử Uyên kiên nhẫn, “Anh biết, anh xong nhanh thôi, sẽ tới chỗ em lấy. Em học ở phòng nào?”

Khóe môi Tùy Ưc giật giật, tới chỗ cô? Thế có khác nào cô tự chui đầu vào rọ? Biết trước thì cô thà nói là đi tắm! Tình hình này không ổn, ban đầu cô đã định phân rõ giới hạn với Tiêu Tử Uyên, sao bỗng dừng lại bị anh phá vỡ ý đồ thế này?

Tiêu Tử Uyên không có ý muốn thu tay, Tùy Ưc không biết có nên nhận không. Việc này hình như là việc chuyên môn của bạn gái thì phải?

Thấy cô không nhận, Tiêu Tử Uyên mỉm cười, ghé vào tai cô nói một câu cực kỳ mờ ám: “Em còn không cần, có tin anh hôn em trước mặt mọi

người không?”

Hơi thở mát lạnh của anh phả vào mặt, Tùy Ưc bối rối nhìn r ồi vội vàng đưa tay nhận. Tiêu Tử Uyên vốn là tâm điểm của sự chú ý, lúc này đứng cùng Tùy Ưc còn hay cười, động tác thì mờ ám, lại thêm tin đồn khi trước khiến tất cả mọi người đều nhìn sang, mắt lóe lên tia sáng hóng chuyện. “206!” Tùy Ưc trừng mắt căm giận nhìn Tiêu Tử Uyên, cố giữ bình tĩnh quay người đi học.

Tiêu Tử Uyên thản nhiên đứng đó, cô không biết rằng cái nhìn đó của cô chẳng có lấy chút uy hiếp, ngược lại còn đậm vẻ tình tứ, trêu chọc trái tim anh. Anh cười dặn thêm: “Di động của anh để trong túi, đừng bỏ trốn nhé, nếu không anh không tìm được em đâu.”

Tùy Ưc bước đi giữa vô số ánh nhìn, Tam Bảo và Hà Ca khoái chí, Tùy Ưc cúi đầu giả ngây.

Tam Bảo còn thấy chưa đủ, hớn hờ lời điện thoại ra, “A Ưc đỏ mặt! Tớ phải kể cho Yêu Nữ nghe mới được!”

Tùy Ưc tiếp tục ra tay ở chỗ vừa cầu khi nãy, Tam Bảo lập tức ngoan ngoãn.

Đi được mấy bước, Tùy Ưc ngoảnh lại nhìn về sân bóng, Tiêu Tử Uyên đã vào trong khởi động. Tâm mắt cô không tự chủ mà bám lấy bóng dáng kia. Khi trước cô vẫn nghĩ anh g ầy, giờ mới biết anh có thân hình rắn rỏi, khỏe mạnh, lại chạy nhanh, chuyển bóng chắc chắn, linh hoạt, động tác dẫn bóng lên rõ sắc bén, ném rõ dứt khoát ở vạch ba điểm. Tùy Ưc thấy tất cả, cả sân bóng đều nằm trong tầm kiểm soát của anh, tư duy chơi bóng của anh rõ ràng, đường chạy chính xác, khí thế hơn người, nhắm mục tiêu rất chắc chắn, các lần ghi bàn đều tuyệt đẹp, tiếng cổ vũ vang mãi không dứt. Cô lại khẽ cau mày, thần thờ dài, chơi bóng đã thế, ai mà trở thành mục tiêu của người này hẳn là đừng hòng trốn được.

***

Tùy Ưc ng ồi thấp thỏm trong phòng học. Mãi mới đến lúc tan lớp mà Tiêu Tử Uyên vẫn chưa tới, lòng cô như có pháo hoa nổ rộ, vui vẻ thu dọn sách vở, vừa ra khỏi lớp thì thấy Tiêu Tử Uyên đang đứng trước cửa nói chuyện với một đàn anh.

“Ờ kìa, sao cậu lại ở đây?” Người kia cười trêu chọc, “Tới đón bạn gái tan học à?”

“Đúng thế.” Tiêu Tử Uyên chào anh ta, nhân tiện gọi Tùy Ưc đang chuẩn bị bỏ đi, “Ở đây!”

Nam sinh kia dường như bị câu trả lời này làm cho kinh ngạc, “A” một tiếng bưng tỉnh, hớn hờ nhìn Tiêu Tử Uyên rồi lại nhìn Tùy Ưc, “Vậy cậu làm việc của cậu đi, tôi không quấy rầy hai người nữa.”

Đứt lời, anh ta chạy biến đi như một cơn gió, miệng còn gào lên: “Mọi người nghe đây, hoa khôi ngành Lâm sàng khoa Y chúng ta là bạn gái Tiêu Tử Uyên thật đấy...”

Tùy Ưc ghen lời, các bạn nam bây giờ sao vậy? Sao lại thích tám chuyện thế?

Tiêu Tử Uyên chẳng quan tâm, nói: “Đi nào.”

Tùy Ưc ngó nhìn xung quanh tìm bóng dáng Tam Bảo và Hà Ca, không ngờ hai kẻ kia đã lặn mất tăm, rất không có nghĩ khí. Cô ôm đờ của Tiêu Tử Uyên đi sau anh, ngờ ngác hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Tiêu Tử Uyên rất hai lòng với hai chữ “chúng ta”, “Đi ăn.”

Đang là giờ tan học, đi ra khỏi tòa giảng đường, thỉnh thoảng lại gặp người quen, họ liên tục phóng ánh mắt dò xét về phía Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc, người to gan còn hỏi: “Bạn gái à?” Tiêu Tử Uyên chỉ cười mờ ám, còn dịu dàng nhìn Tùy Ưc, câu trả lời xem như đã rõ.

Tùy Ưc dù ức chế, nhưng người ta không nói gì thì cô có thể làm sao đây? Chỉ đành chịu thiệt mà thôi.

Trên đường có người phát tờ rơi, Tiêu Tử Uyên nhận lấy, nhìn thoáng qua rồi đưa cho Tùy Ưc, “Em tham gia đi.”

Tùy Ưc luôn không có hứng thú với những sự kiện như thế nhưng vẫn nhận lấy nhìn, đó là tờ rơi quảng cáo về cuộc thi kiến thức trong trường học. Tùy Ưc không nghĩ Tiêu Tử Uyên là người thích tham gia sự kiện, anh nói vậy chắc chắn có nguyên do, “Tại sao?”

Tiêu Tử Uyên dứt hay tay trong túi quần, vẻ mặt bình thản, “Anh là giám khảo, có thể làm tay trong. Lấy được tiền thưởng thì chúng ta chia đôi.”

Tùy Ưc ghen lời, đại thần thiếu tiền tiêu vật sao?

Tiêu Tử Uyên chợt đổi chủ đề, ngoảnh lại nhướn mày hỏi: “Ở chỗ em có ảnh chụp gì của anh ấy nhỉ?”

“Ấy...” Tùy Ưc bối rối siết chặt tờ rơi trong tay.

“Anh muốn xem thật, nhớ lần sau lấy cho anh xem.” Tiêu Tử Uyên lại cười.

Còn cười nữa, hôm nay tâm trạng anh tốt lắm sao? Tùy Ưc lén liếc nhìn Tiêu Tử Uyên, túm quần đến mức muốn tím cái lỗ mà chui vào, lòng thẩn

cắm giận Tam Bảo? Lần sau? Còn có lần sau? Không có lần sau? Lần này về cô sẽ đầu độc cho Tam Bảo câm luôn!

Tùy Ưc cúi đầu đi theo Tiêu Tử Uyên. Anh chợt dừng bước, chặn cô lại.

Cô đang thấy khó hiểu thì anh cất giọng gọi: “Thầy Trương.”

Vị thầy giáo mập vẫn cười tíu tít, “Bạn gái à?Ồ, trông quen thế nhỉ, để tôi nhớ xem...” Ông cụ râu bạc nheo mắt ngẫm nghĩ, “Gặp ở đâu nhỉ...”

Tùy Ưc cười gượng gạo, chậm rãi dịch sang bên cạnh như muốn rời khỏi tầm mắt hai người.

Tiêu Tử Uyên nói chuyện với thầy Trương vài câu thì chào tạm biệt, hai người đi tiếp. Khuôn mặt anh vẫn dửng dưng, không nói lời nào.

Tùy Ưc chủ động hỏi: “Chúng ta đi ăn gì?”

“Tùy ý.” Tiêu Tử Uyên vẫn để hai tay trong túi quần, thản nhiên đi tiếp, miệng chỉ nhả ra hai chữ.

“Dạ?” Tùy Ý ngẩng đầu nhìn anh, “Sao thế ạ?”

Tiêu Tử Uyên quay đầu, cố nén cười, nghiêm trọng trả lời: “Anh bảo là ăn tùy ý.”

Tùy Ưc không nói nên lời, ăn... tùy... ý...

Ăn... Tùy... Ưc*...

(* Chữ “Ưc” (𠂇) trong tên Tùy Ưc đồng âm với chữ Ý(意) trong “ý định”.)

Tùy Ưc oán thầm, anh là đại thần mà sao cứ đùa giỡn em thế? Anh mà còn như vậy là em trở mặt thật đấy!

Tùy Ưc lại nhìn Tiêu Tử Uyên, khuôn mặt anh không để lộ biểu cảm gì, nhưng ít nhất anh cũng phải giả vờ cho có tâm một chút, mắt đừng hấp háy cười y vậy chứ.

Tùy Ưc bắt đầu tỉnh táo lại, thật ra sức chiến đấu của mình rất mạnh, sao cứ vừa gặp Tiêu Tử Uyên là tụt xuống thấp thế? Thủ đoạn lấy không thắng có của anh khiến cô trở tay không kịp.

Tùy Ưc, mày không thể như vậy, mày phải phấn chấn lên!

Tiêu Tử Uyên không thấy Tùy Ưc nói gì bèn chủ động mở miệng: “Anh vừa chơi bóng rổ nhiều mồ hôi, đi tắm đã rồi mới ăn.”

Tùy Ưc ngẩng đầu, sau đó dừng lại, chỉ vào một con đường khác, “Anh Tiêu, đường này mới là đường về ký túc xá của các anh.”

Tiêu Tử Uyên không ngoảnh đầu lại, “Không về phòng ký túc xá.”

Tùy Ưc càng lúc càng hoang mang, “Đi tắm mà? Không về ký túc xá thì đi đâu?”

Tiêu Tử Uyên đưa Tùy Ưc ra ngoài từ cổng sau trường, vào một chung cư. Khu chung cư này mới xây dựng gần đây, thiết kế khá thân thiện với môi trường. Tùy Ưc đi theo Tiêu Tử Uyên, vừa ra khỏi thang máy liền thấy mình đứng trước cửa một căn hộ.

Tiêu Tử Uyên cầm chìa khóa, vừa mở cửa vừa giải thích: “Anh thuê căn hộ này, thỉnh thoảng làm thí nghiệm về muôn ngại quấy rầy bạn cùng phòng nghỉ ngơi nên tới đây ngủ.”

Tùy Ưc gật đầu nhưng cũng không tin. Người như Tiêu Tử Uyên sao có thể thuê nhà mà người khác từng ở? Có lẽ là do sợ cô nghĩ ngợi nên mới nói thế.

Vào bên trong thấy thiết kế trang trí đầu là phong cách đơn giản thoải mái đặc trưng của anh, cô càng tin vào suy nghĩ của mình.

Tiêu Tử Uyên treo đồ mà Tùy Ưc đang cầm lên rồi đi vào phòng ngủ, “Anh đi tắm, em cứ xem thoải mái, trong tủ lạnh có nước đấy, em tự lấy nhé.”

Tiêu Tử Uyên vào phòng tắm, Tùy Ưc nghe tiếng nước chảy ào ào mà đứng ngẩn không yên, quyết định đi tham quan nhà. Mỗi một góc ngách đầu cực kỳ sạch sẽ, xem ra Tiêu Tử Uyên thường xuyên ở đây. Vào phòng làm việc, cô thấy trên bàn chất đầy sách ngoại văn tiếng Anh, còn có một phong bì. Tùy Ưc nhìn thoáng qua, thấy đó là thư mời nhập học của môi trường đại học danh tiếng ở nước ngoài, độ nổi tiếng của ngôi trường ấy khiến Tùy Ưc phải hít sâu một hơi.

Cô luôn biết Tiêu Tử Uyên rất xuất sắc, chỉ không ngờ ngay cả ngôi trường giỏi từ chối sinh viên nhất, vô nhân tính nhất, mức độ khắt khe trong tuyển sinh gần như đạt đến mức biến thái kia mà anh cũng có thể dễ dàng trúng tuyển. Anh quả thật quá khiêm tốn, để anh dẫn dắt họ làm dự án sáng tạo công nghệ gì đó thật đúng là lãng phí tài năng và thời gian của anh.

Tùy Ưc lại nhìn thời gian đăng ký nhập học rồi thần nhiên dịch chuyển ánh mắt, không nhìn tới phong bì kia lần nào nữa.

Chẳng còn bao nhiêu thời gian.

Đến khi Tiêu Tử Uyên thay đồ mặc ở nhà, lau tóc ra khỏi phòng tắm thì không thấy Tùy Ưc đâu. Anh tới phòng làm việc tìm mới thấy cô đang ngồi cạnh bàn tập trung chơi trò xếp gỗ, vô cùng hưng phấn.

Anh nở nụ cười, vào bếp nấu cơm. Tới khi anh bê đồ ăn đặt lên bàn, Tùy Ưc vẫn không có động tĩnh gì.

Anh tới phòng làm việc, đứng ở cửa gọi: “Ăn cơm nào.”

Lúc này, Tùy Ưc đang rút thanh gỗ ở sâu nhất chuẩn bị đặt lên đỉnh cao nhất, nhưng vừa đặt lên thì cả tòa nhà gỗ đổ sụp.

Tùy Ưc ỉu xiu, mặt lộ vẻ ngây thơ hiếm thấy, ngẩng đầu hỏi Tiêu Tử Uyên: “Anh Tiêu, bộ xếp gỗ này anh lấy đâu ra đấy? Giống hết game, em mua bao nhiêu bộ đều không thú vị như bộ này của anh.”

Tiêu Tử Uyên cười, “Anh tự làm.”

Khi trước anh xây dựng game kia, lúc rảnh rỗi tiện tay làm đồ thật, không ngờ cô lại thích như vậy.

“À.” Tùy Ưc càng ỉu xiu, “Con trai học Cơ khí khéo tay thật.”

Tiêu Tử Uyên đứng ở cửa, mái tóc vừa gội xong giờ đang xoa tung, những sợi tóc rối cũng biếng nhác giống anh, hờ hững rủ trên trán, thoát trông vô cùng thoải mái. Anh nghiêng đầu nhìn cô, giọng nói pha ý cười, “Sao em không hỏi mua? Chưa biết chừng anh sẽ bán cho em đấy.”

Tùy Ưc sáng mắt, “Bao nhiêu tiền?”

Tiêu Tử Uyên nhoen cười, đôi môi mỏng hơi hé ra từ tốn nhả sáu chữ:

“Bao nhiêu tiền cũng không bán.”

Tùy Ưc oán hận nhìn Tiêu Tử Uyên, anh lại trêu cô.

Tiêu Tử Uyên đi tới xoa đầu Tùy Ưc, vẻ mặt đầy cưng chiều, “Cho em đấy, đi ăn thôi.”

Nói xong, anh quay người đi ra ngoài.

Tùy Ưc ngây người tại chỗ, tiếng tim đập dồn vang như sấm. Sao anh có thể làm động tác thân mật kia tự nhiên đến vậy, sao cô chẳng có chút cảm giác bài xích nào, thậm chí còn cảm thấy nó như lẽ đương nhiên? Khoảnh khắc ấy lòng cô hoảng hốt, dường như cô đã rơi vào một vực sâu từ lúc nào mà chính cô cũng không phát giác ra.

“Tùy Ưc, mau ra ăn cơm!” Giọng Tiêu Tử Uyên vọng đến từ xa.

Tùy Ưc chớp chớp mắt, bình ổn lại cảm xúc rồi đứng dậy đi tới, sau khi ngồi xuống mới nhìn thấy trên bàn có ba món mặn, một món canh đầy đủ hương sắc, còn có một bát cơm trắng thật ngon và cả Tiêu Tử Uyên đang mặc đồ ở nhà, đeo tạp dề nữa.

Trong mắt Tùy Ưc, dáng vẻ động lòng người nhất của một người đàn ông chính là khi người ấy đeo tạp dề, cầm chiếc nĩa tắt bật trong bếp. Người đàn ông ấy phải yêu chiều người phụ nữ đến nhường nào mới có thể sẵn sàng nhúng tay vào chuyện bếp núc?

Tiêu Tử Uyên cười tap dề, thấy Tùy Ưc đang ngẩn người, “Ngơ ngẩn gì vậy, ăn đi.”

Tùy Ưc hỏi lại: “Anh Tiêu, mấy món này là anh nấu à?”

Tiêu Tử Uyên bình thản gật đầu, “Ừ.”

Tùy Ưc chợt tỏ ra cảm kích sâu sắc, biểu cảm còn hơi cường điệu, giống như đang rũ bỏ đi đầu gù đó, “Cô gái giỏi giang đến đâu mới xứng với người đàn ông tốt như anh chứ.”

Tiêu Tử Uyên nhìn cô, ung dung phản kích: “Anh biết anh rất tốt, nhưng em cũng đâu có kém, Tùy Ưc.”

Bốn mắt nhìn nhau, Tiêu Tử Uyên thấy rõ cảm xúc lóe lên trong mắt cô, anh biết cô hiểu câu mà anh không nói thành tiếng.

Thế nên, em xứng với anh.

Tùy Ưc là người biết điểm dừng, cô cười, “Ăn đi, sắp nguội rồi.”

Ăn xong, Tiêu Tử Uyên bọc bộ xếp gỗ đưa cho Tùy Ưc, “Đi nào, anh đưa em về.”

Tiêu Tử Uyên im lặng suốt đường về. Khi trầm mặc, ở anh luôn toát ra sức hấp dẫn mãnh liệt, Tùy Ưc cũng lặng đi.

Tới dưới tòa nhà ký túc xá, Tiêu Tử Uyên mới lên tiếng: “Dự án kia được giải nhất, anh chuyển tiền thưởng vào thẻ cho các em hết rồi, về kiểm tra xem, nếu chưa nhận được thì bảo anh.”

“Vâng.” Tùy Ưc gật đầu. Giờ là lúc lên lớp buổi chiều, dưới tòa ký túc xá có đông người qua lại, Tùy Ưc nói thật nhanh: “Vậy em lên xe trước đây, chào anh Tiêu!”

“Ừ, chào em.” Tiêu Tử Uyên nhìn Tùy Ưc vào tòa nhà mới quay người đi.

Chương 06. Tâm tư rồi ren, c ầu mà không được

Tùy Ưc vừa bước vào phòng ngủ thì thấy mái đầu tròn của Tam Bảo.

“A Ưc, cậu về ồi!” Tam Bảo chợt dạ, tỏ ra hết mực ân c ần, “Tớ chờ cậu mãi!”

Tùy Ưc nhẹ nhàng bắn cho cô nàng một ánh mắt r ồi ng ồi vào bàn.

Tam Bảo tự biets mình phạm tội tày đình, bèn cười tươi đi đến chỗ Tùy Ưc, “A Ưc, cậu không vui à? Tớ kể chuyện cười cho cậu nhé.”

Tùy Ưc c ần bình nước rót một cốc nước, không phản ứng lại.

Tam Bảo thấy Tùy Ưc không phản ứng thì nói tiếp: “Ngày xưa có một đứa trẻ ngoan tên là Tam Bảo, thế r ồi có người bắt nạt Tam Bảo, về sau người đó chết.”

“...” Ba người trong phòng lạnh cả sống lưng.

“Ha ha.” Tam bảo k ề sát khuôn mặt tròn trịa vào Tùy Ưc, không biết xấu hổ nói: “Bu ồn cười không?”

“Phụt!” Tùy Ưc bật cười, gặp phải cô bạn cùng phòng ngốc nghếch thế này, cô biết phải làm sao?

Tam Bảo c ần tờ rơi Tùy Ưc để trên bàn, “Đây là gì vậy? Ồ, cuộc thi kiến thức nhà trường? Trời, giải nhất được nhi ều ti ền quá!”

Yêu Nữ đang đắp mặt nạ cũng sáp lại nhìn, “Tớ đi nữa, tớ đi nữa!”

“Cậu á?” Tam Bảo nhìn Yêu Nữ khinh bỉ, “Cậu thì thôi đi, gương mặt và thân hình của cậu vừa nhìn là biết bình hoa di động, không hợp với ng ồi trường danh tiếng trăm năm văn hiến của chúng ta. Cậu mà được giải người ta sẽ tự hỏi trường mình tuyển tài hay tuyển sắc!”

Hà Ca gật đầu, “Nói có lý lắm.”

“Tớ rất sâu sắc đấy nhé.” Yêu Nữ không phục, ngẩng đầu ưỡn ngực đối mặt với Hà Ca và Tam Bảo.

Hà Ca chỉ vào ngực Yêu Nữ, “Chúng ta chỉ thấy ngực cậu...”

Yêu Nữ thở h ồng hộc, gỡ mặt nạ ra chất vấn: “Các cậu tự hỏi lương tâm đi, tớ mà bất tài à? Này Tam bảo, cậu sờ vào đâu đấy? Cậu sờ ngực tớ làm gì?”

Tam Bảo bị Yêu Nữ đẩy ra. Cô nàng đã sàm sỡ người khác còn tỏ ra bực bội, “Cậu bảo tớ hỏi thăm lương tâm của cậu làm gì?”

Yêu Nữ run người, tức phát điên, “Tớ bảo cậu tự hỏi lương tâm cậu! Với cả cậu “hỏi thăm” ngực tớ chứ không phải lương tâm!”

“Được rồi, tớ không sờ nữa.” Tam Bảo dừng tay, còn hếch mặt vênh báo, “Cậu tưởng cứ sức chứa lớn thì là sâu sắc à? Người ta nói thế nào ấy nhỉ? Sự thay đổi về lượng dẫn đến tự thay đổi về chất! Xét theo khía cạnh ngực thì tớ thấy tớ thích hợp hơn!”

Mặt Tùy Ưc và Hà Ca méo xệch, cùng kêu lên kháng nghị, “Tam Bảo, chúng ta đổi tiêu chuẩn khác không được à?”

Yêu Nữ nhìn mình, nhìn sang Tam Bảo rồi giơ tay đầu hàng, “Thôi, xét theo ngực thì cậu thắng.”

Tam Bảo reo hò phấn khởi, Tùy Ưc mỉm cười tổng kết: “Đời người hữu hạn mà thô bỉ vô biên.”

Quả nhiên đến hôm sau, Tam Bảo liền bắt đầu chuẩn bị, đeo tai nghe suốt ngày, miệng liên tục lẩm nhẩm.

Tùy Ưc nhìn giáo viên trẻ đang nói không ngừng nghỉ như một cái máy trên bục giảng, lại nhìn Tam Bảo, hỏi Hà Ca: “Cậu ấy đang nói gì vậy?”

Hà Ca lắc đầu, chạm nhẹ vào Tam Bảo: “Này, cậu đang làm gì thế?”

Tam Bảo tháo tai nghe ra, vẻ mặt nghiêm túc, “Tớ đang luyện Dongbeilish cấp tám.”

Hà Ca nghi hoặc hỏi: “Cái quái gì vậy?”

Tam Bảo nghiêm mặt, tỏ ra khinh thường IQ của Tùy Ưc và Hà Ca, lưỡng lự một lúc mới nhả ra mấy chữ bập bõm: “... Tiếng Đông Bắc cấp tám.”

Tùy Ưc và Hà Ca cúi đầu cầu nguyện, xin thượng đế hãy mau thu phục tên yêu nghiệt này đi.

***

Tôi hôm ấy, Yêu Nữ về phòng thì thấy Tam Bảo đang ngẩn trước máy tính lải nhải gì đó. Thấy Yêu Nữ vào, cô nàng há miệng suy tư mấy giây mới hỏi: “Cậu đi đâu bấy lâu vậy? Móng của cậu... đi rồi*?”

(* Ở đây, nhân vật Tam Bảo đang nói tiếng Trùng Khánh.)

Yêu Nữ dừng lại, cau mày nhìn Tam Bảo bằng ánh mắt như nhìn bệnh nhân tâm thần, “Cậu nói tiếng quái quỷ gì vậy?”

Tam Bảo háng giọng: “Du ngữ.”

Yêu Nữ hoang mang xích đến gần: “Cái gì ngữ cơ?”

Tùy Ưc lấy tai nghe xuống, bình tĩnh giải thích: “Chính là giọng Trùng Khánh.”

Yêu Nữ khinh khỉnh, “Giọng Trùng Khánh thì bảo là giọng Trùng Khánh, bày đặt Du ngữ!”

Tam Bảo giải thích: “Tên gọi tắt của Trùng Khánh là Du còn gì? Nói như vậy nghe có vẻ giống kiểu Tây.”

Giờ phút này Yêu Nữ mới chậm chạp phát hiện cả Tùy Ưc và Hà Ca đều đang đeo tai nghe, “Có phải cậu ấy phá các cậu cả buổi tối bằng cái thứ “Du ngữ” này không?”

Hà Ca gật đầu, “Đúng thế, từ khi cậu ấy quấy rầy tới với A Ưc bằng những cái như “meide”, “yaode”, “meide-sanzide”*, giờ tớ không dám mở miệng tùy tiện nói nữa. Thế nên cậu ấy tìm mục tiêu mới từ lâu rồi, nói ngắn gọn là cậu ấy đã đợi cậu cả đêm.”

(* “Meide” (Chữ hán: 没得), “yaode” (Chữ Hán: 要得), “meide-sanzide” (Chữ Hán: 没得撒子得) là những cách thức diễn đạt trong tiếng Trùng Khánh.)

Yêu Nữ kinh hãi nhìn Tam Bảo, thấy cô ấy cười gian tiến tới thì xoay người thật nhanh, “Tớ chợt nhớ ra có làm rơi cuốn sách ở phòng bên, tớ đi lấy đã!”

Nói xong, cô nàng chạy biến đi như một cơn gió.

***

Vòng loại chủ yếu chỉ xem đơn đăng ký, hầu hết những người đi ăn cần thận đều qua. Vài ngày sau, Tùy Ưc và Tam bảo nhận được thông báo vượt qua vòng loại.

Vòng bán kết là thi viết, Tùy Ưc làm xong bài, hơi nghiêng mình để Tam Bảo ở phía sau tham khảo. Đang là buổi chiều, nắng vừa đủ ấm, đúng lúc Tùy Ưc lại ngồi cạnh cửa sổ, nắng dịu êm rơi xuống khiến cô mơ màng buồn ngủ.

Tiêu Tử Uyên và Ôn Thiệu Khanh từ phòng bên cạnh đi tới, Ôn Thiệu Khanh rất không bằng lòng, cầm thẻ công tác trước ngực, “Giám thị hành lang? Thật mất công cậu nghĩ ra quá!”

“Cảm ơn đã khen!” Tiêu Tử Uyên mỉm cười đáp.

Ôn Thiệu Khanh đang định nói gì thêm, chợt thấy Tiêu Tử Uyên đứng lại nhìn về một hướng nào đó mà nở nụ cười. Anh ấy nhìn sang rồi lập tức hiểu, lên tiếng trêu chọc: “Chẳng trách, tự cậu đến làm tay trong là được rồi, lôi tôi theo làm gì.”

Tiêu Tử Uyên thắng thắn trình bày động cơ: “Một người đi thì lộ liễu quá, phải tìm thêm người để phân tán sự chú ý.”

Ôn Thiệu Khanh nheo mắt, chút kiên nhẫn còn sót lại tiêu tán. Tiêu Tử Uyên bình thản đối mặt với anh ấy.

“Tiêu Tử Uyên!” Ôn Thiệu Khanh nghiêng rằng.

“Ừ?” Tiêu Tử Uyên lơ đãng nói: “Mẹ tôi với mẹ cậu là chị em ruột, mà tôi lại lớn hơn cậu ba tháng, theo lý mà nói thì cậu phải gọi tôi là anh họ.”

Ôn Thiệu Khanh quay mặt đi, “Cậu đừng mơ!”

“Ôi chao.” Tiêu Tử Uyên làm bộ thờ dài, “Thật hoài niệm thằng nhóc năm xưa bám đuôi tôi gọi anh họ!”

“Tiêu Tử Uyên!” Ôn Thiệu Khanh xù lông nhím.

Buổi chiều hôm ấy, theo lời người đi qua nói thì lần đầu tiên thấy Tiêu Tử Uyên ung dung đi êm tĩnh chọc ghẹo Ôn Thiệu Khanh dịu dàng như ngọc đến phát cu ồng, ồng thời biết hai người là anh em họ, ai nấy đều cảm thán quả nhiên ghen rất quan trọng.

***

Một lát sau, hai người đi đầu chỉnh lại cảm xúc, lại chuyện trò vui vẻ đi sang một phòng khác để kiểm tra.

Tiêu Tử Uyên đứng trên bục giảng nhìn Tùy Ưc với vẻ mặt lười biếng đang ngủ say, khẽ mỉm cười. Trong buổi thi năm ấy, ng ồi cùng một bàn với anh, có phải cô cũng ngủ ngon sau khi làm xong bài như thế này không?

Năm đó, nếu như anh liếc mắt nhìn một chút, phải chăng có thể trông thấy Tùy Ưc thời niên thiếu, trông thấy cô bé còn hơi mũm mĩm đó?

Dưới ánh mặt trời, sắc da bên má cô trắng hồng tỏa sáng, đến những sợi lông tơ nhỏ xíu cũng nhuộm sắc vàng kim, mềm mại đáng yêu. Ngón tay Tiêu Tử Uyên đặt trong túi quần giật giật, cố nén niềm xúc động muốn tiến tới chạm vào.

Anh chợt muốn về quê cô, xem xem vùng sông nước nổi danh với những tài tử giải nhân kia rốt cuộc có khí hậu thế nào mới có thể nuôi dưỡng ra một cô gái như vậy.

Tiêu Tử Uyên nhìn xung quanh phòng thi một lát, trao đổi ánh mắt với Ôn Thiệu Khanh rồi nhanh chóng rời đi.

Tùy Ưc ngáp một cái, vừa ra khỏi phòng thi thì thấy Tam Bảo vỗ mạnh mình. Cô mơ màng nhìn cô bạn, Tam Bảo cười thô bỉ, vừa cười vừa hất cằm về hướng nào đó.

Tiêu Tử Uyên đứng ở hành lang nối liền trước cửa phòng học. Nắng chiếu trên lưng, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác áo len dệt mỏng màu xám, quần trọng cùng màu, anh tuấn hơn người. Người qua lại liên tục nhìn sang, những người quen biết chào hỏi anh, anh đều mỉm cười gật đầu.

Tam Bảo hưng phấn nhảy tung tưng, “Lúc này cậu ngủ gật, anh Tiêu đến kiểm tra, đúng là anh đến cùng tia nắng, tớ trông mà nhũn cả tim. Ôi, đàn ông con trai đáng cao gầy mặc kiểu áo khoác len mỏng này là đẹp trai chết người nhất. Cậu xem chân anh Tiêu dài chưa kìa...”

Tiếng cảm thán đầy phấn khích của Tam Bảo vẫn vang lên bên tai, Tùy Ưc đứng ngây ngẩn, mãi đến khi Tiêu Tử Uyên mỉm cười nhìn sang gọi cô: “Tùy Ưc.”

Cả người anh được bao phủ bởi ánh mặt trời vàng kim. Những đường nét khuôn mặt khôi ngô như dẫn ra thoải mái, nụ cười rất dễ dãi dàng, tiếng gọi “Tùy Ưc” ấy giống như xuyên qua thời gian truyền đến tai cô, êm ái, trầm ấm.

Có lẽ thấy cô không cử động nên Tiêu Tử Uyên chủ động đi tới. Anh nhìn Tam Bảo, còn chưa mở miệng, Tam Bảo đã giơ hai tay lên, “Không cần nói, em hiểu, người không có phận sự lui trước, em biến ngay đây.”

Tùy Ưc bừng tỉnh, bình ổn cảm xúc rồi cười hỏi: “Anh Tiêu tìm em có việc gì à?”

Tiêu Tử Uyên đưa cho cô một quyển tạp chí *National Geographic*. Tùy Ưc nhận lấy, nhìn anh nghi hoặc. Tiêu Tử Uyên đi ra ngoài, “Quyển tạp chí này không tồi nên anh mang đến cho em đọc.” Nói xong, anh còn cố ý quay đầu nhìn Tùy Ưc dặn dò: “Đọc cho kỹ đấy.”

Tùy Ưc cầm tạp chí về phòng, vẫn không hiểu nổi tại sao Tiêu Tử Uyên bỗng dưng lại đưa tạp chí bảo cô đọc?

Tam Bảo ngẩn trước máy tính cười với cô hết sức thô bỉ. Tùy Ưc bất lực, “Không phải như cậu nghĩ đâu.”

Tam Bảo cợt nhả, “Tớ có nghĩ gì đâu.”

“...” Tùy Ưc ghen lời.

***

Ngủ trưa dậy, Tùy Ưc xuống giường, nhìn thấy quyển tạp chí ở đầu giường, sức hiệu ra, đại thần đã nói sẽ làm tay trong! Để không làm nhục sứ mệnh, Tùy Ưc bèn cầm tạp chí đọc thật kỹ.

Tam Bảo nhờ thị lực cực tốt mà vào đến vòng chung kết cùng Tùy Ưc.

Hôm có danh sách đấu chung kết, cả lớp họ ồn ã không ngừng.

Lớp trưởng: “Tùy Ưc và Nhậm Gia vào chung kết rồi! Tới lúc ấy chúng tôi sẽ đi cổ vũ cho hai người!”

Mọi người hưởng ứng: “Chúc mừng! Chúc mừng!”

Tùy Ưc đứng lên: “Cảm ơn!”

Tam Bảo cũng lên tiếng: “Niềm vui chung, niềm vui chung. Công nhờ mắt tôi tốt, diện tích che chắn của A Ưc lại nhỏ.”

Yêu Nữ: “Người có lương tâm chắc chắn sẽ mời A Ưc ăn, còn xin được mời cả lớp nữa!” Mọi người lại nhiệt liệt hưởng ứng: “Đồng ý!”

Quần chúng A: “Đến Xuyên Hương Lâu đi!”

Quần chúng B: “Tất nhiên là phải đi ăn tôm hùm đất!”

Quần chúng C D E F G H: “Đi ăn buffet đi! Ăn lẩu thì hơn!”

Hà Ca tổng kết: “Vậy tối nay gặp nhau trước cổng trường nhé!”

Tam Bảo không chen được câu nào. Cô nàng rời khỏi chiếc máy tính, bỏ nhào về phía Yêu Nữ và Hà Ca, “Kỷ Tư Tuyên, Hà Văn Tĩnh, tôi hận hai người!”

Tùy Ưc cười tí mắt nhìn ba người vật lộn với nhau. Cuối cùng, Tam Bảo lấy một chọi hai nên thua trận, nằm rạp cạnh chân Tùy Ưc đòi được an ủi.

Tùy Ưc vừa sười nắng, đọc sách vừa “vuốt lông” Tam Bảo, việc này làm cô nhớ đến con mèo già của hàng xóm dưới quê luôn ngủ say như chết vào mỗi buổi chiều.

***

Buổi thi chung kết được tổ chức ở hội trường, có rất đông người bốc thăm để xếp thứ tự, Tam Bảo thi hôm trước, Tùy Ưc thi ngày cuối cùng.

Khi họ đến nơi, trong hội trường đã chật kín người, hết sức náo nhiệt. Tùy Ưc, Yêu Nữ và Hà Ca ngẩng đợi Tam Bảo đến lượt. Nhìn những nam thanh nữ tú tràn đầy sức trẻ trên sân khấu, Yêu Nữ cảm thán: “Đây là thiên hạ của người trẻ tuổi, xin hỏi sao chúng ta lại đến đây?”

Hà Ca tiu nghịu, “Tớ cũng muốn biết vì sao chúng ta lại tham gia kiểu sự kiện này. Trước kia trường cũng tổ chức rồi, sao hồi ấy không tham gia là giờ lại tới?”

Kẻ đầu têu Tùy Ưc chột dạ, suy tư một lát rồi trả lời: “Vì tí tiền?”

Hà Ca và Yêu Nữ như bưng tỉnh, “Bingo! Hóa ra là lý do ấy, cậu không nói thì tớ cũng quên mất, giải nhất được bao nhiêu tí tiền nhỉ?”

Hà Ca cúi đầu lục túi, “Đợi tớ tìm tờ rơi.”

“Ừ, tìm nhanh lên.”

Tùy Ưc thoát nạn, khẽ thở phào, sao có thể nói cho họ biết là Tiêu Tử Uyên thiếu tiền tiêu vặt? Tùy Ưc nhìn về hàng ghế ban giám khảo, thấy Tiêu Tử Uyên đang cúi đầu vuốt vuốt điện thoại, khuôn mặt nghiêm nghị dưới ánh đèn gần như đẹp hoàn hảo. Thỉnh thoảng anh ngẩng đầu nhìn lên sân khấu, lúc chấm điểm thì viết một số rồi chuyển đi.

Bỗng dưng anh quay đầu, thản nhiên nhìn sang phía cô. Tùy Ưc không kịp tránh, ánh mắt hai người chạm nhau, nhưng chỉ vài giây ngắn ngủi, anh lại quay đi, tiếp tục cúi đầu nhìn điện thoại.

Tùy Ưc vỗ ngực tự an ủi, có bao nhiêu người ở giữa, ánh đèn cũng tối, chắc chắn anh không nhìn thấy mình.

Vài giây sau, điện thoại của Tùy Ưc rung lên. Cô mở ra xem, là tin nhắn của Tiêu Tử Uyên. Tùy Ưc run run ấn nút mở tin nhắn.

“Thấy có được không?”

Tùy Ưc sụp đổ, nhìn trộm bị bắt được, cô phải trả lời thế nào đây?

Viết rồi lại xóa, cuối cùng cũng gửi được một tin nhắn: *“Đồng người quá, không thấy rõ.”*

Tiêu Tử Uyên lập tức trả lời: *“Ý anh là quyền tạp chí.”*

Tùy Ưc nổi cáu, vút điện thoại vào túi, mặt đỏ lên. Sao giờ Tiêu Tử Uyên ngày càng thích trêu chọc cô vậy?

Tiêu Tử Uyên đợi một lúc lâu vẫn không nhận được câu trả lời, chắc cô lại thẹn quá hóa giận rồi? Anh cất điện thoại, nhìn về sân khấu nhưng trước mắt vẫn là khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng kia. Nghĩ vậy, anh bất giác mỉm cười.

Người bên cạnh thấy anh cười thì hơi ngạc nhiên, hỏi dò: “Thí sinh này thú vị nhỉ?”

Tiêu Tử Uyên gật đầu, trông như đang trả lời anh ta, lại dường như đang nói một mình, “Đúng là rất thú vị...”

Đi đầu thú vị hơn nữa còn ở phía sau. Cao trào của cả buổi thi là lúc đến lượt Tam Bảo.

MC nam cầm phiếu, mỉm cười đọc câu hỏi: “Xin hỏi vở kịch *Quý phi say rượu* là tác phẩm tiêu biểu của nữ diễn viên nổi tiếng nào?”

Tam Bảo đứng giữa sân khấu ngẫm nghĩ một lát rồi tự tin trả lời: “Lý Ngọc Cương*.”

(* Lý Ngọc Cương: Nam ca sĩ, diễn viên hàng đầu của Viện Ca Vũ kịch Trung Quốc, là người hóa thân thành vai nữ hát bản *Tân Quý phi say rượu*

nổi tiếng trên Đài truyền hình Trung ương Trung Quốc.)

MC sững sốt, dưới khán đài lặng phắc một lát rồi vỡ òa trong những tràng cười.

Tùy Ưc, Yêu Nữ và Hà Ca đều sầm mặt.

MC nam có lẽ cũng chưa bao giờ gặp một cô gái đầu óc không bình thường như vậy, tuy nhiên cũng phản ứng rất nhanh, “Bạn Nhậm hài hước quá, câu này bỏ đi, chúng ta đổi câu khác nhé. Xin bạn tóm tắt lại lý do Khuất Nguyên tự sát.”

Tam Bảo làm mặt thô bỉ trả lời: “Bởi vì... Sở Hoài vương đem lòng yêu người khác.”

“Tam Bảo...” Ba người kêu lên hoảng hốt, tiếp tục ghen lời. Cô ấy nghĩ đây là phòng ký túc xá hay sao mà ăn nói chẳng kiêng dè gì như vậy?

Khán giả dưới khán đài đã ồn ã như ong vỡ tổ.

Mặt MC nam tối sầm, nhìn Tam Bảo hỏi: “Bạn tới đây để phá đám đấy à?”

Tam Bảo nghiêm túc: “Tôi nói thật mà! Anh không biết thì để tôi nói rõ cho. Khuất Nguyên và Sở Hoài vương vốn là một đôi, theo phân tích của tôi thì Sở Hoài vương hẳn là công còn Khuất Nguyên là thụ. Nhưng công tử Tử Lan thấy vậy liề ghen tỵ, ngài ấy cũng thầm yêu Sở Hoài vương mà, thế là bèn tán tỉnh Trịnh Tụ. Trịnh Tụ cũng oan uổng, một mỹ nhân như vậy mà lại thua một nam nhân, vậy là hai người bắt tay với nhau, còn họ thông đồng như thế nào mọi người hiểu rồi đấy, đó là câu chuyện không thể không nói giữa đại thần và hậu phi. Hai người cùng nói xấu Khuất Nguyên, trái tim Sở Hoài vương dần hướng về công tử Tử Lan rồi hai người đến với nhau... Sau khi xảy ra chuyện này, Trịnh Tụ thấy Khuất Nguyên vì bị vứt bỏ mà trở nên hao gầy, ban đầu thì thương xót rồi dần chuyển sang ái mộ, nhưng trong lòng Khuất Nguyên chỉ có một mình Sở Hoài vương. Nhưng Sở Hoài vương là kẻ gặp ai yêu người ấy, nam nữ ăn tất, cuối cùng Khuất Nguyên đau lòng quá nên nhảy xuống sông tự sát. Khoảnh Tương vương rất có thể là cốt nhục của Khuất Nguyên.”

MC hoang mang, “Chuyện này... Bạn nghe được ở đâu vậy?”

Tam Bảo rất đắc ý, “Tự tôi tổng kết. À đúng rồi, cả Tùy Ưc nói cho tôi nữa.”

Tùy Ưc chỉ cảm thấy sấm rền bên tai, niềm tin tắt ngấm. Cô thầm thì, cả đời này sẽ không kể tích lịch sử cho Tam Bảo nữa. Cô nàng có thể kết nối toàn bộ các tích trong lịch sử thành một câu chuyện, thật là trái với lẽ trời. Đây đúng là một buổi tối mà tam quan vỡ vụn lại lành, rồi lại vỡ.

Thấy MC nam có biểu cảm như nuốt phải ru ồi, Tam Bảo an ủi: “Không sao đâu anh đẹp trai, đầu là sinh viên cả, tư tưởng thoáng lắm. Anh thấy đấy, đến Khổng Tử cũng nói, ngủ với Hàn, sau đó mới biết Tứ Nương là “thẳng”*. Mà Khổng Tử cũng nói “vũ khí” của Quản Trọng quá nhỏ**.”

(* “Ngủ với Hàn, sau đó mới biết Tứ Nương là “thẳng””: Nguyễn văn tiếng Trung: 睡寒, 然后知四娘之后调他, đọc lái từ câu của Khổng Tử có các chữ gần giống (nguyên văn: 岁寒, 然后知松柏之后调也) ý ca ngợi cây tùng bền bỉ cứng cỏi, trải qua giá rét cũng vẫn thẳng thắp. “Tứ Nương” là biệt danh do một bộ phận cư dân mạng Trung Quốc đặt cho nam nhà văn Trung Quốc Quách Kính Minh. “Hàn” chỉ nam nhà văn, blogger Hàn Hàn. Hàn Hàn và Quách Kính Minh được coi là kinh địch trên văn đàn Trung Quốc.

** “Vũ khí” của Quản Trọng quá nhỏ: Nguyên văn tiếng Trung là 管仲之器小哉. Là một câu nói của Khổng Tử phê phán Quản Trọng (chính trị gia, nhà quân sự, nhà tư tưởng Trung Quốc thời Xuân Thu) đức độ kém. Chữ “Khí” (器) nghĩa là đức độ, đồng thời cũng là chữ “khí” trong từ “vũ khí”).

Tam Bảo tiếp tục cười thô bỉ, “Theo anh, vì sao Khổng Tử biết “vũ khí” của Quản Trọng nhỏ? Thời ấy xưa quá rồi, gần hơn cũng có nhé. Chắc anh biết “hái hoa tặc*” là gì đúng không? Thế theo anh hái cúc là gì? Đào lão tiên sinh còn nói “Đạo hái cúc nơi hàng rào phía Đông, ung dung trông về núi Nam xa tắp**”. Đây là màn “dã chiến” điển hình thời cổ đại đó.”

(* Hái hoa tặc: Cụm từ chỉ kẻ sàm sỡ, cưỡng bức phụ nữ.

** Đào lão tiên sinh chỉ Đào Uyên Minh (? -427) – một nhà thơ lớn của Trung Quốc thời nhà Tấn và Lưu Tống. Câu thơ này thuộc bài Ẩm rượu của Đào Minh Uyển, nguyên văn: “Thái đào đông ly hạ, Du nhiên kiến nam sơn.”)

Tới lúc này, sức nóng của bầu không khí trong toàn hội trường vọt lên mức cao nhất, tiếng cười và tiếng bàn tán ở dưới càng lúc càng lớn, nháo nhác hỏi nhau cô gái này là ai.

Tất cả thành viên của lớp nào đó đến đây để cô vũ giơ ầm ĩ nói không biết người này là ai, rũ bỏ sạch sẽ quan hệ, Cuối cùng, Tam Bảo bị đuổi xuống sân khấu, ngã vào cạnh Tùy Ưc. Tùy Ưc, Hà Ca và Yêu Nữ đều nhất trí ng ồ cách xa Tam Bảo ra. Tam Bảo bức bối, uất ức hỏi: “Sao lại đuổi tớ xuống cơ chứ?”

Tùy Ưc nhỏ giọng trả lời: “Bởi khâu vị của cậu nặng quá.”

Tam Bảo hất cằm hướng về phía Yêu Nữ, “Tớ không giống Yêu Nữ. Châm ngôn sống của tớ là không dùng yếu điệu lòe thiên hạ, chỉ cần khâu vị nặng trên đời.”

Yêu Nữ chấp tay cúi rạp, “Chúc mừng cậu, cậu thành công rồi, kể từ hôm nay cậu sẽ nổi tiếng khắp đại học X, không ai có thể địch lại.”

Buổi thi tối hôm ấy kết thúc, Tam Bảo vẫn bức bối bất bình, mặt mũi tiu nghỉu. Yêu Nữ và Hà Ca dỗ dành cả buổi cũng không thấy tâm trạng cô nàng khá lên.

Tùy Ưc nhìn đồng hồ, đề nghị: “Chúng ta ra cổng sau ăn đêm đi?”

Yêu Nữ, Hà Ca cứ nghĩ Tam Bảo chẳng có tâm trạng nghĩ đến chuyện ăn uống, nào ngờ mới nghe vậy, cô nàng lập tức lấy lại sức sống, nhảy cẫng lên, vẻ mặt hí hửng, tỏ ra thẹn thùng muốn nói lại thôi, “Thôi, phí tiền lắm, tớ cũng không đói lắm, hay là đi ăn hai suất mì cay Thành Đô đi, không ăn cái khác nữa.”

Yêu Nữ trân trối, “Hai suất... Không ăn cái khác nữa... Cậu không sợ no vỡ bụng à?”

Hà Ca nhìn lên bầu trời tối đen, đôi mắt vô hồn, cảm thán bằng giọng bất lực, “Sao tôi lại ở chung với thứ ăn hàng* thế này?”

(* Ăn hàng là từ lóng chỉ những người thích ăn uống.)

Tùy Ưc cố tình lùi một bước nhằm kéo dài khoảng cách, mỉm cười trả lời: “Bởi vì... “hàng” thì phải đi theo hàng.” Hà Ca hiểu ý, quay sang tìm đồng minh, “Yêu Nữ... Cậu ấy lại bôi nhọ chúng ta.”

Yêu Nữ không lấy làm lạ, vẻ mặt bình thản, “Có ngày nào mà cậu ấy không bôi nhọ chúng ta?”

Hà Ca đầu hàng, “Thôi được rồi.”

Tam Bảo đắm chìm trong niềm hân hoan được đi ăn đêm. Tối hôm ấy, hai bát mì cay Thành Đô do Tam Bảo tự gọi và ba bát mì cay thập cẩm của ba người kia đều vào bụng cô nàng. Trên đường về Tam Bảo vui vẻ nhảy chân sáo, rũ sạch vẻ buồn bã trước đó.

Hôm sau đến lượt Tùy Ưc. Nghe thấy câu hỏi đầu tiên, cô ngạc nhiên mở to mắt, vội nhìn Tiêu Tử Uyên đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Về mặt anh dũng, nhưng khéo miệng lại vẽ một đường vòng cung tuyệt đẹp, thản nhiên nhìn cô. Vài câu hỏi hiểm gập tiếp theo hầu hết đều nằm trong quyền tap chí mà Tiêu Tử Uyên đưa cho cô. Ban đầu mọi việc rất thuận lợi, nhưng Tùy Ưc không ngờ cuối cùng người tranh giải vô địch với cô lại là Dụ Thiên Hạ.

Nhìn hai người đứng trên sân khấu, Tiêu Tử Uyên khẽ cau mày, hỏi người bên cạnh: “Sao không nghe nói Dụ Thiên Hạ cũng tham gia.”

Ôn Thiếu Khanh tỏ vẻ nghi hoặc, ngoảnh sang hỏi người phụ trách rồi ghé vào tai Tiêu Tử Uyên trả lời: “Thấy bảo hôm qua mới tham gia. Đoàn chỉ học năm thứ tư, sắp tốt nghiệp lại ở trong hội học sinh, ngại từ chối nên thêm vào. Dụ Thiên Hạ cũng đáng để người ta nể mặt mà.”

Hội đồng giảng viên trong ban giám khảo ngó cách họ mấy người, một thầy giáo khá thân thiết với họ nhoài sang cười trêu: “Mắt nhìn của Tử Uyên được đấy, hai người đầu là tài nữ.”

Tiêu Tử Uyên cười lãnh đạm, Ôn Thiếu Khanh bên cạnh rất vui sướng trên nỗi khổ của người khác.

Dưới khán đài có rất nhiều người từng nghe nói đến tin đồn về ba người nên tiếng hoan hô và tiếng gào thét không ngừng vang vọng, không khí nóng hổi lên, Tiêu Tử Uyên lại là một thành viên trong ban giám khảo, sự việc chẳng khác nào cuộc thi giành chồng giữa hai cô gái nên người xem đương nhiên còn hưng phấn hơn cả người trong cuộc.

Tiêu Tử Uyên bình tĩnh nhìn về sân khấu, ngón trỏ nhẹ gõ lên mặt bàn.

MC nam rõ ràng cũng hơi kích động, “Được rồi, mấy câu hỏi tiếp theo đầu có dấu ấn riêng của đại học X chúng ta, là sinh viên của đại học X thì không được trả lời sau đâu đấy.”

Chẳng qua chỉ là mấy câu hỏi về lịch sử trường, vài chuyện hay ho giữa thầy và trò, Tùy Ưc cảm thấy thật vô vị.

“Xin hỏi người nào trên màn hình là hiệu trưởng đầu tiên của trường? Mời bạn Dụ Thiên Hạ.”

Dụ Thiên Hạ tự tin đáp, “Tôi chọn A.”

“Chính xác. Câu tiếp theo, xin hỏi câu cửa miệng của Miss Liang được hâm mộ nhất khoa Ngoại ngữ là gì?”

Tùy Ưc nhớ tới cô giáo có tư duy và phong cách làm việc kỳ quái kia, cười nói: “Who cares chứ*!”

(* *Tạm dịch: “Ai buồn quan tâm chứ!”*)

“Chính xác! Câu cuối cùng, xin hãy nhìn lên màn hình, trông tấm ảnh chụp chung này, đâu là tay của người đứng đầu Tứ Đại Bối Lặc Tiêu Tử Uyên? Mời bạn Tùy Ưc trả lời.”

Nụ cười trên môi Tùy Ưc đông cứng lại. Cô nhìn chằm chằm bức ảnh, ngây ngẩn cả người. Khoảnh khắc ấy, cô tin rằng trên đời này có thứ gọi là duyên phận định sẵn. Hóa ra cô quả thật có thể nhận ra tay của Tiêu Tử

Uyên chỉ bằng một cái liếc mắt, không cần phải tìm kiếm bất cứ điểm đặc biệt nào, chỉ cần nghe theo cảm xúc của con tim là có đáp án, thậm chí trong đầu cô còn ghi nhớ cả nhiệt độ lòng bàn tay anh, nhưng mà...

Hiện tại ngày càng có nhiều người trêu chọc cô với Tiêu Tử Uyên. Dù không có ý xấu, nhưng... hẳn là cũng đã cảm nhận được đi đâu gì, cô đã chẳng thể kiểm soát được tình hình nữa. Nếu như cô còn nhận ra tay anh trước mặt mọi người, e là chuyện sẽ càng mờ ám hơn...

Cô còn từng nhìn thấy thư mời nhập học trong nhà Tiêu Tử Uyên. Anh sắp xuất ngoại rồi, chút lửa tình mới nhen nhóm giữa họ liệu có vượt qua được thử thách yêu xa không? Với gia thế, địa vị của nhà họ Tiêu, họ sẽ chấp nhận gia đình đơn thân như nhà cô sao? Con đường mai này của Tiêu Tử Uyên sẽ đi... Khoảng cách giữa họ còn xa hơn cả muôn sông ngàn núi. Cô sẽ không ở lại đây, cô không phải người chung đường với Tiêu Tử Uyên. Trên khuôn mặt bình thản của Tùy Ưc thoáng qua một nét xúc động. Cô mím môi, thở hắt ra một hơi, “Tay thứ ba... từ trái sang...”

MC nam lộ vẻ tiếc hận, hỏi lại cô: “Bạn có muốn suy nghĩ thêm không?”

Tùy Ưc gượng cười nhìn anh ta, “Không thay đổi đáp án.”

MC nam tiếc nuối, “Tiếc quá, sai rồi. Giờ xin mời bạn Dụ Thiên Hạ trả lời. Xin hãy nghĩ cho kỹ, nếu trả lời đúng câu này thì chức vô địch sẽ thuộc về bạn!”

Dụ Thiên Hạ mỉm cười, trả lời không do dự: “Tay thứ hai từ trái sang.”

MC nam tò mò hỏi: “Sao bạn chắc chắn như vậy?”

Giọng nói của Dụ Thiên Hạ đậm vẻ đắc ý và tự hào, “Vì ảnh này là do tôi chụp.”

Tiếng xì xào ám muội lại vang lên dưới khán đài.

Ôn Thiệu Khanh quay sang nhìn Tiêu Tử Uyên. Anh vẫn nhìn chằm chằm đáng người trên sân khấu, mặt không lộ chút cảm xúc khác lạ nào, chỉ thấy xương hàm anh cứng lại, sau đó nhanh chóng đứng dậy rời đi.

MC nam cười trấn áp tình hình dưới khán đài, “Mọi người đừng quá kích động, chúng ta xem đáp án đi.”

Toàn bộ tám ảnh chụp được chiếu lên màn hình, người đứng thứ hai từ trái sang quả nhiên là Tiêu Tử Uyên. Dưới khán đài yên lặng mấy giây rồi lại vang lên tiếng thảo luận.

MC nhìn cô gái thông minh kia, “Thật đáng tiếc, mời bạn Tùy Ưc vào hậu trường nghỉ ngơi.”

Tùy Ưc hơi mỉm cười, ngoảnh đầu nhìn màn hình rồi mới đi vào hậu trường.

Tay anh thon dài mạnh mẽ, khô ráo ấm áp, sẽ không còn ai trên đời này có thể cho cô cảm giác ấy lần nữa, cô sao có thể nhận lần.

Tiêu Tử Uyên lật bản trình tự cuộc thi và câu hỏi đang cầm trong tay, câu hỏi cuối cùng không phải câu này mà đã bị người ta sửa lại. Nhưng dù bị sửa thì cô cũng không nên trả lời sai. Rõ ràng lòng cô có đáp án, khoảnh khắc đó, trong mắt cô có đau đớn, có giằng co, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn từ bỏ khi trả lời.

Anh biết cô không tranh với đời, biết cô sẽ không giành bất cứ thứ gì với ai, anh chỉ không ngờ mình cũng là một trong số những thứ mà cô có thể nhường cho người khác.

Hơi thở của Tiêu Tử Uyên trở nên gấp gáp, lồng ngực không ngừng lên xuống đã bộc lộ sự tức giận trong lòng anh.

Tùy Ưc không quay lại hậu trường mà đi thẳng ra ngoài. Còn Tiêu Tử Uyên chẳng biết từ lúc nào đã lùi về hàng sau cùng trong hội trường, lặng lẽ tựa người vào cột, nét mặt lạnh lùng, nhưng khóe miệng vẫn hơi nhếch lên.

Lâm Thần do dự thật lâu mới đến an ủi anh, “Thôi tùy duyên vậy, cô em này của tôi không có phúc.”

Tiêu Tử Uyên nhếch mép không nói, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Lâm Thần thở dài, ngẩng đầu lên trông thấy Dục Thiên Hạ đang nhận giải trên sân khấu. Cô ấy không hề kiêng dè nhìn thẳng về phía Tiêu Tử Uyên. Lại là một đôi si tình. Lâm Thần bất đắc dĩ lắc đầu rời đi.

Chương 6.2

Ra khỏi hội trường, Tam Bảo, Yêu Nữ và Hà Ca tức giận, “Sao có thể hỏi câu ấy chứ? Thật là! Không sao đâu A Ưc!”

Sau khi xuống sân khấu, Tùy Ưc rất trầm lặng, ba người nghĩ rằng cô thua nên không vui.

Tùy Ưc cười không chấp, “Không sao, không sao thật mà.”

Tam Bảo run nhẹ, “A ưc, cậu đừng cười thì hơn... Tớ không cần cậu mời ăn hải sản nữa đâu.”

Tùy Ưc không thân thiện với cô nàng như bình thường, chỉ mỉm cười rồi im lặng.

Dụ Thiên hạ khi trước luôn ra dáng đàn chị, hôm nay bỗng đứng lại đối đầu với cô trước mặt mọi người, đơn giản là muốn dùng hành động nói với cô rằng, chị và Tiêu Tử Uyên quen nhau bao nhiêu năm, chẳng có chuyện gì của anh ấy mà chị không biết, hai người mới quen nhau chưa được bao lâu, em dựa vào đâu mà giành giật với chị?

Cao thủ xuất chiêu đúng là không tầm thường, không khóc lóc gây sự, không nhiều lời mà dùng hành động trực tiếp đánh bại bạn. Nhưng Dụ Thiên Hạ không biết rằng cô sẽ không giành giật với mình, cô không bao giờ là đối thủ cạnh tranh của Dụ Thiên Hạ.

Xung quanh họ là các sinh viên vừa ra khỏi hội trường còn đang bàn tán về buổi so tài lúc nãy. Hai cô gái đi trước họ bàn tán rất sôi nổi.

“Trùng hợp thật đấy, hai người đó lại tranh giải vô địch, Tiêu Tử Uyên còn làm giám khảo. Theo cậu thì Tiêu Tử Uyên thích ai?”

“Dạo trước lúc tổ chức trận bóng rổ tốt nghiệp, Tiêu Tử Uyên đã công khai thừa nhận Tùy Ưc là bạn gái anh ấy còn gì? Thái độ rõ ràng lắm rồi.”

“Là bạn gái sao lại không nhận ra tay bạn trai? Với lại cậu thấy không, lúc Dụ Thiên Hạ nói bức ảnh đó do mình chụp rõ là đặc ý.”

“Cũng đúng, cậu nghĩ mà xem, Dụ Thiên Hạ với Tiêu Tử Uyên là bạn học bao năm nay rồi, lần này thi đấu lại thắng, liệu tình hình có thay đổi không?”

“Cậu chẳng hiểu gì cả, tục ngữ nói đồ tình đen bạc mà.”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đem so hai người với nhau thì tớ vẫn thích Tùy Ưc hơn.”

“...”

Hai người càng lúc càng đi xa, tiếng nói cũng dần không rõ nữa.

Yêu Nữ khều nhẹ Tùy Ưc, “Mặc kệ họ.”

Tùy Ưc gật đầu, vẻ mặt thoải mái, “Tớ chẳng quan tâm đâu.”

Đi tới dưới tòa nhà ký túc xá, bốn người dừng lại.

Yêu Nữ, Tam Bảo và Hà Cạ gương gạo chào: “Anh Tiêu.” Sau đó đồng thanh nói với Tùy Ưc: “A Ưc, chúng tớ lên trước nhé.”

Tùy Ưc cau mày thờ dãi, thật chẳng có nghĩ khí gì cả.

Không biết Tiêu Tử Uyên đã đứng đợi ở đây bao lâu, Ánh đèn kéo dài bóng anh, trong màn đêm, trông anh càng gầy guộc, mà vẻ mặt cũng rất lạnh lùng.

Tùy Ưc thấy anh thì chột dạ, đứng yên tại chỗ, hai người đứng cách nhau mấy mét, rơi vào thế giằng co.

Cuối cùng vẫn là Tiêu Tử Uyên tiến lại gần, đứng trước mặt Tùy Ưc, lẳng lặng nhìn cô hồi lâu mới dùng chất giọng bình thản vô cảm chậm rãi nói.

“Lâm Thần luôn khen em thông minh, nhưng anh không biết rốt cuộc là em thông minh thật hay em ngốc thật.” Giọng anh cô đơn xa xôi, tựa như đang cảm thán.

Tùy Ưc chợt thấy buồn, sâu trong lòng như có nỗi đau đến tê dại lan tỏa, cô cắn môi, “Anh Tiêu, em chỉ là một cô gái bình thường thôi.”

Tiêu Tử Uyên nghe vậy thì không nói nữa, quay phắt người rời đi.

Mặt Tùy Ưc thoáng chốc trắng bệch. Cô đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng dáng ngày càng mờ hồ kia, hồi lâu mới chần chập khàn giọng gọi: “Tiêu Tử Uyên...”

***

Đêm đó Tùy Ưc mất ngủ, dậy đi vệ sinh thì phát hiện có người ở ban công, đến gần mới biết là Yêu Nữ.

“Tư Tuy ền?” Cô khẽ gọi.

Yêu Nữ quay đầu, nở nụ cười tuyệt đẹp, “A Ưc, bao lâu rồi cậu không gọi tên tớ nhỉ? Nhưng tớ vẫn thấy gọi Yêu Nữ nghe thân mật hơn.”

Tùy Ưc khoác áo đang cằn lên người Yêu Nữ, cảm thấy cô bạn hơi khác lạ, “Câu sao vậy?”

Nụ cười vẫn vẹn nguyên trên mặt, Yêu Nữ cất giọng khê khàng: “Tớ và Kì ầu Dụ... không thể cùng xuất ngoại.”

Tùy Ưc bàng hoàng. Cô vẫn cho rằng người khác có thể nào thì Kì ầu Dụ với Yêu Nữ nhất định sẽ đến với nhau.

“Sao vậy? Các cậu đăng ký xong xuôi hết rồi kia mà? Cậu đến trường anh ấy trao đổi một năm, trở về tốt nghiệp rồi lại đến học nghiên cứu sinh. Bên trường có vấn đề à?”

Yêu Nữ lắc đầu, “Vấn đề ở gia đình anh ấy, anh ấy không thể ra nước ngoài học nghiên cứu sinh nữa. Gần đây tớ mới biết Kì ầu Dụ là con trai của Kì ầu Bách Viễn, bố anh ấy đã sắp xếp xong xuôi vị trí cho anh ấy, tốt nghiệp xong là tới đó luôn, về sau... hẳn là cứ thế thăng tiến.”

Nói xong, Yêu Nữ lại bắt đầu cười, “Anh ấy là con trai của nhà họ Kì ầu cơ đấy... Ha ha...”

Tùy Ưc đau lòng, “Anh ấy đừng ý rồi?”

“Vốn là không đừng ý, nhưng không biết bố nói gì mà anh ấy lại đừng ý rồi.” Nổi khổ sở đọng đầy trong ánh mắt, Yêu Nữ cố nén giọng run rẩy, “Chúng tớ đã hẹn nhau cùng giành giải thưởng kiến trúc Pritzker, thế mà anh ấy lại đừng ý...”

Tùy Ưc không thể nói nổi câu an ủi nào, giờ phút này có nói gì cũng vô nghĩa, “Vậy sau này các cậu định thế nào?”

“Sau này?” Yêu Nữ hít sâu, “Sau này chắc là sẽ ngày càng xa cách? Anh ấy đi con đường tương lai tươi sáng của anh ấy, tớ đi con đường gập ghềnh trắc trở của mình.”

“Vậy cậu còn xuất ngoại không?”

Yêu Nữ chợt ngoảnh đầu, lệ rơi đầy mắt, “Xuất ngoại chứ! Sao tớ lại không đi! Đó là ước mơ của chúng tớ! Anh ấy là người từ bỏ trước, vậy thì tự tớ sẽ thực hiện nó! Tốt nghiệp xong là tớ đi ngay!”

Tùy Ưc lau nước mắt cho cô ấy, “Sinh ra trong gia đình như thế, anh ấy cũng khó mà được theo ý mình.”

Yêu Nữ dụi mắt, “Tớ không trách anh ấy, tớ chỉ hận mình sao trước kia lại lao vào anh ấy, khi không tự làm khổ mình!”

Ai cũng nói cô gái này ngọt ngào đến đau lòng, hết như một yêu tinh, họ không biết Yêu Nữ tuy thích trêu chọc người khác nhưng lại là loại người bất chấp như thiêu thân, thứ gì đã lọt vào mắt, cô ấy đều sẽ dành trọn tâm ý, thà chết cũng không quay đầu.

Đáng yêu mà cũng đáng buồn.

Tùy Ưc trở lại giường, vẫn không ngủ được. Kì ầu Dụ và Yêu Nữ chẳng phải là lời cảnh cáo của ông trời đối với cô đấy sao? Đó là minh chứng sống đấy thôi? Yêu Nữ nói đúng, vốn không nên bắt đầu, không bắt đầu thì giờ cũng không đau khổ. Đã biết sẽ không có được kết thúc có hậu, vì sao còn muốn bắt đầu?

Có lẽ tất cả những gì cô làm hôm nay đều đúng.

Chẳng mấy chốc đã đến mùa tốt nghiệp, hội sinh viên tổ chức buổi chia tay cho các sinh viên năm cuối ở quán karaoke.

Khi Tùy Ưc và Yêu Nữ đến nơi thì phòng đã đầy người, chỉ có hai chỗ trống cạnh Kì ầu Dụ, có người nhiệt tình gọi hai người đến ngồi.

Yêu Nữ cũng chẳng để bụng, kéo Tùy Ưc ngồi vào, từ đầu đến cuối đầu không tỏ vẻ gì bất thường, chỉ phớt lờ Kì ầu Dụ.

Nhưng Tùy Ưc vẫn cảm thấy không được tự nhiên, sau khi ngồi xuống cô mới biết người bên cạnh là Tiêu Tử Uyên. Vừa nãy anh ngồi ở góc, đèn lại tối nên cô không nhìn rõ, đến khi thấy có gì không đúng, bèn vô thức xích vào gần Yêu Nữ.

Cô nhớ Giáng sinh năm ngoái là thời điểm Yêu Nữ với Kì ầu Dụ vừa mới công khai, hai người ngọt ngào và e thẹn, cô với Tiêu Tử Uyên ngồi cạnh nhau, còn xảy ra chuyện mờ ám. Cảnh vẫn như xưa mà người đã khác, chỉ mới có mấy tháng ngắn ngủi thôi mà tất cả thay đổi rồi.

Tùy Ưc lên nhìn Tiêu Tử Uyên, vẻ mặt anh vẫn bình thường không có gì khác lạ, thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn cô một lần. Anh giận thật rồi? Tùy Ưc vừa nghĩ vừa nhìn sang bên cạnh, mặt Kì ầu Dụ cũng lạnh lùng như Yêu Nữ.

Phòng hát ồn ào với đủ loại hoạt động như ca hát, uống rượu, đùa giỡn, nhưng sự náo nhiệt đó nhanh chóng bị cắt ngang. Không biết từ bao giờ mà micro được chuyển đến tay Dụ Thiên Hạ, cô ấy chọn bài xong liền đứng vào giữa phòng.

Mọi người hò reo ầm ĩ, dừng lại nghe Dụ Thiên Hạ hát.

Dụ Thiên Hạ mỉm cười nhìn về hướng nào đó, mắt ẩn chứa tình cảm, nhạc đệm vang lên, mọi người chột lạng đi.

Là *Anh không yêu tôi* của Mặc Văn Úy.

Tôi biết anh không yêu tôi

Trái tim anh bộc lộ qua ánh mắt

Tôi biết rõ trong lòng anh còn mang bóng hình người khác

...

Tùy Ưc chợt nhớ thật lâu trước kia cô từng xem một video, vào buổi tối mà Phùng Đức Luân và Từ Nhược Tuyên công khai hẹn hò, Mạc Văn Ủy len lén khóc trong concert, hát rằng: “Anh không yêu tôi...”

Tùy Ưc còn nhớ rõ Mạc Văn Ủy đã vừa hát vừa rơi lệ, nhưng vẫn cố giữ nụ cười trên môi, nụ cười khiến lòng người đau nhói.

Tiếc rằng Phùng Đức Luân và Từ Nhược Tuyên cũng không sánh bước bên nhau đến cuối con đường. Tình Yêu của họ chỉ kéo dài được hai năm rưỡi sau cùng anh ấy vẫn bước vào lễ đường, kết hôn với Thư Kỳ. Còn Mạc Văn Ủy kết hôn với mối tình đầu, khi mặc lên người bộ váy cưới, cô ấy cười ngọt lịm, họ cuối cùng đã có được hạnh phúc cho riêng mình.

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn Dụ Thiên Hạ, hy vọng cô ấy cũng có thể có được niềm hạnh phúc của riêng cô ấy.

Suốt cả quá trình. Tiêu Tử Uyên đầu ngẩng bất động, lạnh nhạt, đứng đưng, không ngước mắt lên.

Mọi người nhìn ra cửa, lần lượt đứng dậy ra ngoài. Tùy Ưc vừa định đứng lên thì bị Tiêu Tử Uyên kéo tay ngẩng xuống. Anh quay sang, nghiêm nghị nhìn Tùy Ưc, dưới ánh đèn màu rực rỡ, trên mặt anh là vẻ trịnh trọng chưa từng thấy.

Trong tiếng nhạc hỗn loạn, giọng anh trong trẻo rõ ràng đập thẳng vào tai Tùy Ưc: “Lúc trước anh từng hỏi em rằng em quan tâm anh hay là quan tâm đàn anh, em đã nghĩ xong chưa? Anh nghĩ là anh biết rõ rồi, nhưng giờ đây anh không hiểu được giữa hai ta rốt cuộc là tình bạn hay tình yêu bị bỏ lỡ?”

Một tia sáng bụi qua đôi mắt đẹp của Tùy Ưc, rõ ràng là chủ đề chẳng liên quan, sao Tiêu Tử Uyên cứ phải nhắc lại vào ngay thời điểm này? Giữa cô với Tiêu Tử Uyên có rất nhiều thứ, nhưng đây là lần đầu tiên dính dáng đến hai chữ “tình yêu”.

Tùy Ưc cup mắt, im lặng, trái tim đập mạnh, da đầu cũng tê rần, mãi mới thu được dũng khí nhìn Tiêu Tử Uyên, miệng hơi hé ra, cuối cùng lại lặng đi trong ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo, càng lúc càng thăm chằm của anh. Con người anh đen nhánh như một vết mực không tan, khiến Tùy Ưc nhớ đến miếng mực trên bàn ông ngoại khi xưa, chỉ cần mài nhẹ trên mặt nước là có được nước mực đen óng ánh, rất động lòng người, lại giống vách đá

thăm thẳm níu chặt ánh mắt cô, khiến cô phải đầu hàng, rơi vào vực sâu không đáy.

Chỉ có đi đầu lúc này, vực sâu mang gió lạnh, cổ tay cũng lạnh buốt.

Mãi sau, Tiêu Tử Uyên mới lạnh nhạt nói: “Anh cũng không muốn xảy ra tình cảnh như ngày hôm nay, nhưng anh hy vọng em có thể ở lại bên cạnh anh.”

Ký ức của Tùy Ưc lập tức hiển hiện, trước kia bố cô cũng từng nói với mẹ cô câu tương tự, nhưng kết quả thì sao? Kết quả là ông ấy chối bỏ lời thề hẹn giữa họ trước, cuối cùng họ cũng chia tay.

Tùy Ưc chợt cuống lên, vội vàng rút tay lại chạy ra ngoài. Lần này Tiêu Tử Uyên không ngăn cản, lạnh mặt từ từ buông tay.

Khi Tùy Ưc mở cửa đi ra, Yêu Nữ ngạc nhiên hỏi: “Sao cậu ra đây?”

Tùy Ưc làm mặt vô tội, “Phòng bí quá, tớ ra ngoài hít thở không khí.”

Tiếng hát của Dụ Thiên Hạ ngưng bật vào lúc cánh cửa đóng sập lại.

Tiêu Tử Uyên bình thản ng ẩ trong bóng tối, như thể trong phòng không còn ai ngoài anh.

“Cậu cũng thấy thái độ của cô ấy rồi đấy, cậu sắp xuất ngoại, cô ấy không đi cùng cậu, hai người sẽ không đến với nhau, không thể yêu nhau được.”

Tiêu Tử Uyên đứng dậy, chậm rãi đi tới cửa, cất giọng lạnh nhạt từ tốn:

“Chuyện giữa chúng ta đã nói rõ từ lâu, tôi nể mặt bạn bè bao nhiêu năm mới giữ thể diện cho cậu trước mặt người khác, mong là cậu biết tự trọng. Với lại...”

Tiêu Tử Uyên đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn thẳng vào mắt Dụ Thiên Hạ, gần từng chữ: “Trong khoảng thời gian sắp tới, dù tôi với Tùy Ưc có không ở bên nhau thì đó cũng là chia xa, chứ không phải không yêu.” Nói xong liền mở cửa đi ra ngoài.

Nước mắt Dụ Thiên Hạ trào ra, toàn thân run rẩy.

Mọi người đang không biết nên đi hay nên chờ thì Tiêu Tử Uyên đi ra, tự nhiên nói: “Mệt cả rồi chứ? Giải tán sớm đi.”

Nói xong, anh đi trước. Tùy Ưc nhìn theo bóng lưng anh rồi chuyển tầm mắt sang hướng khác. Buổi chia tay kết thúc không mấy vui vẻ.

***

Thời gian vẫn ch ậm chạp trôi, Tùy Ưc và Yêu Nữ càng lúc càng tr ần mặc, Tam Bảo và Hà Ca không dám mở miệng, chỉ có thể lẳng lặng ăn, chưa được mấy ngày thì eo Tam Bảo đã dày thêm một tầng thịt.

Cô nàng đứng trên cân gào lên: “Á! Tớ phải giảm béo!” Nói xong liền vút hết đồ ăn vặt cho Hà Ca, cô ấy cười hớn hở ôm hết vào trong ngực. Sau đó, Tam Bảo ngồi trước máy vi tính lập kế hoạch giảm cân, miệng còn lải nhải: “Tháng Tư không giảm béo, tháng Sáu phải thương đau, tháng Bảy phải thương đau, tháng Tám phải thương đau...”

Tùy Ưc rửa mặt xong ra khỏi nhà vệ sinh, nghe được câu thần chú của Tam Bảo, lần đầu tiên trong suốt mấy ngày chủ động lên tiếng: “Cậu sao vậy?”

Tam Bảo mừng như điên, “A Ưc! Cậu chịu nói chuyện rồi! Tớ đang giảm béo! Cậu thấy không, trên mạng nói những người béo đều rất có tố chất, chỉ cần gầy đi là thành mỹ nữ hết! Có ảnh bằng chứng đây này!”

Tùy Ưc liếc nhìn, bóc tách vấn đề, “Tam Bảo, cậu có nhận ra điểm giống nhau giữa mấy tấm ảnh này không?”

Tam Bảo giật tóc, “Giống như chỗ nào? Đẹp xinh đẹp hả?”

“Rõ ràng là núi non gập ghềnh, giảm xong thành đồng bằng hết, theo cậu có đáng tiếc không?” Nói xong làm như vô ý liếc qua ngực Tam Bảo.

Tam Bảo lập tức đưa hai tay che ngực, nhảy đến trước Yêu Nữ và Hà Ca, “Yêu Nữ! Hà Ca! Cậu ấy lại giở trò lưu manh rồi!”

Yêu Nữ dường như cũng thoát khỏi tâm trạng u uất, “Cậu ấy muốn tốt cho cậu thôi, tránh cho cậu sau này không lấy ngực ra huênh hoang được nữa.”

Tam Bảo ai oán, “Các cậu toàn bắt nạt tớ! Thịt trên người tớ sẽ chuyển hết sang các cậu!”

Phòng ký túc xá nào đó lại dậy ập tiếng cười.

***

Đã rất lâu Tùy Ưc chưa gặp Tiêu Tử Uyên, trong nỗi thất vọng mất mát, cô còn cảm thấy may mắn, sau này có lẽ cô sẽ không còn liên hệ gì với anh nữa? May mà dừng lại kịp thời, dù hơi khó chịu nhưng lâu ngày hẳn cũng sẽ quen.

Thời tiết nóng dần lên. Tới một ngày, khi hai bên lẽ còn đường nhỏ trong trường đầy những đàn anh, đàn chị năm cuối bán sách và vật dụng linh tinh, khi dấu hiệu báo mùa tốt nghiệp đến càng lúc càng rõ ràng, trái tim Tùy Ưc chợt hốt hoảng.

***

Ký túc xá nam.

Tiêu Tử Uyên dọn hết sách ra, chọn lấy mấy quyển bổ ích chuẩn bị mang ra nước ngoài.

Người ở lại trường học tiếp nghiên cứu sinh là Lâm Thần lúc này đang quần lầy Ôn Thiệu Khanh, tay nghịch quả bóng rổ có chữ ký, “Cậu để lại cho tôi đi...”

Ôn Thiệu Khanh đang ng ồi trước máy tính chơi game, lơ đãng gật đầu. Lâm Thần hớn hở nhìn màn hình, “Ồ, lại là nick này, hai người có duyên thật đấy! Có bao nhiêu người mà hai người lại ngẫu nhiên ghép đôi chơi được bằng ấy trận, rõ là nghiệt duyên sâu đậm. Chắc chắc, tiếc rằng là nick con trai, nếu là con gái thì hai người có thể tiến xa thêm cũng nên.”

Lâm Thần không thể ngờ rằng, chỉ vồn vện một năm sau, anh ấy phải trả một cái giá đắt cho câu nói buột miệng thốt ra hôm ấy.

Ki ều Dụ ngơ ngẩn thu xếp bản vẽ. Học chuyên ngành mấy năm, anh ấy vẽ không biết bao nhiêu tranh, trong đó còn có nhiều bức Yêu Nữ để lại.

Ki ều Dụ nhìn nét bút chì trên bản vẽ, vuốt ve cái tên ký ở dưới góc phải, trong đầu ngập tràn hình ảnh lúc họ ở trong phòng vẽ. Anh ấy không thể không thừa nhận, Yêu Nữ rất có tài năng trong lĩnh vực kiến trúc, có thiên phú hơn người nguyên tắc quy củ như anh nhiều. Tác phẩm của Yêu Nữ cũng hấp dẫn hơn người giống như bản thân cô ấy vậy.

Khi Tiêu Tử Uyên c ầm sách lên, có hai tờ giấy rơi ra, bay tới dưới chân Lâm Thần. Anh ấy nhặt lên, nhân tiện nhìn lướt qua rồi sững người nhìn về phía Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên cũng không tỏ ra ngại ngùng, nhìn tờ giấy trong tay Lâm Thần rồi dừng dừng nói: “Chẳng để làm gì nữa, vứt đi.” Nói xong quay đầu ra khỏi phòng ngủ, đứng ở hành lang hô lên: “Chỗ tôi có sách tham khảo không mang đi, ai cần thì tới chỗ tôi lấy!”

Lâm Thần lặng lẽ cất tờ giấy đi.

Tiêu Tử Uyên còn chưa quay lại đã nghe thấy hàng loạt tiếng bước chân sau lưng, “Anh Tiêu để cho em một cuốn!”

“Em cũng muốn một cuốn!”

Phòng ngủ chẳng mấy chốc đã chật kín người, tiếng hò reo ầm ĩ. Lâm Thần nhìn Tiêu Tử Uyên đang đứng cười nhạt trong đám người, cảm nhận được sự chán nản cô đơn của anh.

Hôm sau, Lâm Thần hẹn Tùy Ưc ăn trưa, trong lúc ăn, có mấy lần anh ấy muốn nói lại thôi. Tùy Ưc thấy nhưng vờ như không biết, chuyển chủ đề nói chuyện.

“Sắp tốt nghiệp rồi, cảm giác của anh như thế nào?”

Lâm Th ần lơ đãng trả lời: “Dù sao vẫn ở lại đây học nghiên cứu sinh tiếp, có thể có cảm giác gì chứ. Tiêu Tử Uyên và Ôn Thi ếu Khanh đi du học, Kì ầu Dụ đi làm, phải chia xa họ thật sự hơi quyến luyến.”

“Phải r ồi, em vẫn muốn hỏi, sao anh không xuất ngoại?”

“Anh có học Luật quốc tế đâu, không cần thiết, với lại thầy hướng dẫn của anh hiện giờ giỏi lắm, anh muốn học hỏi thầy nhiều hơn, mấy năm vừa r ồi lông bông quá chẳng học được mấy.”

Tùy Ưc ngấm chuyển chủ đề, chẳng ngờ bị Lâm Th ần kéo lại, “Sau này em định thế nào?”

Tất cả những gì Lâm Th ần muốn biết đều nằm trong câu hỏi này. Tùy Ưc trả lời không chút đắn đo: “Vẫn như cũ ạ, bao giờ tốt nghiệp thì mang bằng về nhà, mẹ em vẫn đang đợi em về báo hiếu đấy!”

Lâm Th ần lại hỏi dò tiếp: “Liệu có thể thay đổi vì một số người, một số việc không?”

Tùy Ưc nhìn Lâm Th ần, kiên định lắc đầu, “Không đâu ạ.”

Lâm Th ần im lặng một lát, “Mẹ em vẫn khỏe chứ?”

Lâm Th ần với Tùy Ưc quen nhau từ nhỏ, hỏi thăm qua loa tình hình sức khỏe người lớn thì không sao, nhưng từ khi cô họ anh ấy kết hôn với bố Tùy Ưc, thân phận của anh ấy cũng khá khó xử nên không hỏi nữa.

Tâm trạng của Tùy Ưc nặng nề, “Không khỏe lắm.”

Cho đến khi ăn xong bữa cơm, hai người vẫn tr ần mặc. Lâm Th ần đưa Tùy Ưc về ký túc xá nữ, không chào tạm biệt, chỉ đứng lặng ở đó.

Tùy Ưc đứng cùng anh, cũng không thúc giục.

Sau một lúc lâu, Lâm Th ần mới đưa hai tấm thẻ dự thi đang cần ra trước mặt Tùy Ưc, “Tới chiều nay anh mới biết hóa ra hai người...”

Tùy Ưc không hiểu anh đang nói gì, nhận lấy xem qua r ồi ngây người.

Hai mảnh giấy ố vàng, cùng một kỳ thi, chung một phòng thi, chỉ khác chỗ ngồi, cách chín số. Tùy Ưc nhìn số báo danh trong thẻ dự thi, nhẩm tính, lúc ấy Tiêu Tử Uyên hẳn là ngồi bên cạnh cô. Cô chưa bao giờ biết rằng mình và Tiêu Tử Uyên đã gặp nhau từ rất lâu về trước.

Tùy Ưc hốt hoảng, “Anh lấy đâu ra vậy?”

“Lúc cậu ấy dọn đồ bị anh thấy được. Cậu ấy nói chẳng để làm gì nữa, bảo anh vứt đi. Anh nghĩ nên mang cho em xem. Anh nhìn bộ dạng của cậu ấy thật sự không đành lòng.”

Ngọn lửa trong Tùy Ưc bùng lên. Cô hít sâu một hơi, cố gắng nén lại,

“Lâm Th ần, lúc trước anh là người chủ động chạy đến nói với em là Tiêu

Tử Uyên có gia thế hiển hách, tiền đồ rạng rỡ, không phải đối tượng mà em có thể trèo cao, giờ anh hà tất phải kể những chuyện này với em? Anh thấy anh ấy như vậy thì không đành lòng, thế là anh nhẫn tâm ép em? Sức khỏe của mẹ em ngày càng kém, từ ngày đầu tiên rời nhà là em đã mong tốt nghiệp thật nhanh rồi về với mẹ. Em đã rất cố gắng để không bị cuốn vào, giờ anh nói thế với em, anh bảo em phải làm sao bây giờ? Em nên nhẫn tâm bỏ rơi mẹ hay bảo Tiêu Tử Uyên về nhà với em? Tiêu Tử Uyên là ai kia chứ? Anh ấy vốn nên là tâm điểm để tất cả mọi người phải ngược nhìn, anh ấy sẽ bằng lòng vứt bỏ tất cả để về thị trấn nhỏ vô danh kia sống cả đời với em sao? Mà dù anh ấy có bằng lòng, sao em có thể nhẫn tâm làm như vậy được?

Anh đưa những thứ này cho em, em phải làm thế nào bây giờ? Anh ấy không phải người mà em muốn là có được, đã không thể có kết quả, hà có gì phải bắt đầu? Dù bỏ qua tất cả những điều ấy, thì một gia đình như nhà họ Tiêu sẽ chấp nhận em sao? Sẽ chấp nhận đứa con của một bà mẹ đơn thân sao?”

Tùy Ưc chỉ cảm thấy hai mảnh giấy trong tay và bùa bình an trước ngực nóng đến mức làm tim cô đau đớn.

Lâm Thần ghen lời, khua môi múa mép vốn là sở trường của anh ấy nhưng lúc này anh ấy lại không biết phải giải thích như thế nào với Tùy Ưc, “Xin lỗi, anh chỉ không muốn lúc gặp lại nhau em vẫn lẻ bóng một mình. A Ưc, em sao vậy? Anh chưa bao giờ thấy em nổi giận...”

Tùy Ưc cũng không biết mình bị làm sao. Cô vẫn nghĩ mình rất giỏi giữ bình tĩnh, gần như không có ai hay chuyện gì có thể khiến cảm xúc của cô dao động mạnh như thế, nhưng dường như chỉ cần là chuyện liên quan đến Tiêu Tử Uyên thì cô đâu không thể kiểm soát được mình.

Tùy Ưc cúi đầu, “Lâm Thần, có phải anh thấy em thật sĩ diện hão không? Em thừa nhận ban đầu em không thể ngăn mình đến gần anh ấy, em vốn cho rằng đến gần là có thể thấy được khuyết điểm của đối phương, anh ấy sẽ không chịu nổi em, hoặc em sẽ chán ghét anh ấy. Ai ngờ càng đến gần càng thấy anh ấy tốt, mãi đến một ngày em mới nhận ra mình đã rơi vào vực sâu, không thể kháng cự lại. Em ngày càng khủng hoảng, em sợ anh ấy sẽ là Tùy Cảnh Nghiêu thứ hai.”

Lâm Thần giật mình, lập tức nói: “Không đâu, Tiêu Tử Uyên nhất định sẽ không trở thành Tùy Cảnh Nghiêu thứ hai! Về nhân phẩm của Tiêu Tử Uyên, thì anh có thể bảo đảm!”

Tùy Ưc cười khở, “Chuyện này đâu liên quan đến nhân phẩm? Nhân phẩm của Tùy Cảnh Nghiêu không tốt sao? Song kết cục vẫn như bây giờ đấy thôi? Tình yêu là chuyện của hai người, nhưng tình yêu chưa bao giờ chỉ là chuyện của hai người. Anh nói xem, Tùy Cảnh Nghiêu không yêu mẹ em sao? Nhưng rồi họ vẫn chẳng ở bên nhau. Giữa chúng em có nhiều vật cản như vậy, việc gì em phải đi vào vết xe đổ?”

Nói xong, cô quay người đi lên tầng. Lâm Thần đứng ngây ngẩn tại chỗ, anh ấy không ngờ Tùy Ưc lại suy nghĩ thấu đáo tỏ tường như thế, nhưng cô không biết rằng lý trí không đâu lại được tình yêu.

Chương 07. Ngọc bình an, Thiên tự văn *, duyên phận

(* Thiên tự văn: Bản văn có đúng một ngàn chữ, được Chu Hưng Tự thời Nam Lương biên soạn.)

Quay lại phòng ký túc xá, bên trong không có ai, Tùy Ưc ng ẩ trước bàn siết chặt thẻ dự thi trong tay, thân mình nhẹ run lên, trong lòng cô có rất nhiều khúc mắc.

Cô vốn cho rằng nhờ Lâm Th ần nên họ mới gặp nhau, chẳng qua chỉ mới ba năm ngắn ngủi, vì sao bỗng dưng lại có người nói với cô rằng họ đã gặp nhau từ rất lâu về trước, mà Tiêu Tử Uyên còn giữ vật làm chứng này đến tận bây giờ? Vì sao anh chưa từng nhắc đến? Rồi cuộc anh nhận ra cô từ khi nào?

Chuyện gặp gỡ r ồi chia tay vốn rất đơn giản, sao bỗng dưng lại thành ra phức tạp như vậy?

Đúng lúc Tùy Ưc đang rối bời thì Yêu Nữ đẩy cửa đi vào. Ng ẩ xuống cạnh cô với đôi mắt đỏ hoe.

Tùy Ưc che giấu cảm xúc, hỏi: “Sao vậy?”

Yêu Nữ rơi nước mắt, cắn chặt răng lau mặt, “Tớ cố lắm nhưng vẫn không nhận được! Tớ đi gặp Ki ều Dự.”

Tùy Ưc lặng lẽ kẹp hai tấm thẻ dự thi vào sách, hắng giọng vờ bình tĩnh hỏi: “Cậu bảo cả đời cũng không muốn gặp lại người đàn ông này cơ mà?”

Yêu Nữ đã nhìn thấy tình cảnh khi này, không trả lời mà hỏi lại: “Tớ mới thấy Lâm Th ần, anh ấy tới gặp cậu vì chuyện liên quan đến Tiêu Tử Uyên à?”

Tùy Ưc hơi khựng lại r ồi gật đầu, “Ừm.”

Yêu Nữ trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu nhìn Tùy Ưc, “A Ưc, dù tớ không biết cậu nghĩ thế nào, nhưng cậu có nghĩ, anh ấy sắp tốt nghiệp r ồi, lần này các cậu từ biệt, có lẽ cả đời cũng không gặp lại nhau nữa. Khi anh ấy quay lại, cậu đã tốt nghiệp r ồi, cậu không ở lại đây, anh ấy cũng sẽ không về quê với cậu. Đây chính là lý do hôm nay tớ đi gặp Ki ều Dự, gặp được r ồi, nếu cả đời này không còn gặp lại anh ấy nữa thì tớ cũng không còn gì tiếc nuối.

A Ưc, cậu thì sao? Chúng ta quen biết mấy năm, cậu có chừng mực, đi êm tĩnh, thoải mái, người khác có lỗi gì với cậu, cậu chỉ cười dịu dàng, chưa bao giờ so đo. Cậu xứng đáng có được hạnh phúc. Tiêu Tử Uyên đi êm đềm, thông minh, nhẹ nhàng, tớ cảm thấy cậu nên giữ chặt lấy người có thể mang đến hạnh phúc cho cậu như anh ấy.”

Tùy Ưc nhìn Yêu Nữ mấy giây rồi chần chừ cúi xuống. Nụ cười trêu tức của Tiêu Tử Uyên, hơi ấm bàn tay của Tiêu Tử Uyên, khăn quàng của Tiêu Tử Uyên, bùa bình an Tiêu Tử Uyên cho cô, buổi chiều tối hôm trở gió, Tiêu Tử Uyên nắm tay cô đi trong sân trường, Tiêu Tử Uyên cho cô bộ xếp gỗ, Tiêu Tử Uyên còn nói với cô rằng chữ cô rất đẹp, cô còn định khi nào có cơ hội sẽ viết tặng anh một bức tranh chữ, và cả nư hôn kia...

Có cơ hội... Một câu có cơ hội khiến cô cho rằng thời gian giữa họ còn đủ nhiều, giờ lại chẳng còn cơ hội nữa sao?

Cô bỗng nhiên hoảng hốt, cảm giác này thật lạ, dường như Tiêu Tử Uyên đang khiến cuộc sống bình lặng của cô ngày càng mất kiểm soát.

Yêu Nữ nhìn cô, chợt cười, “Quả nhiên là cậu yêu Tiêu Tử Uyên. Tình Yêu còn có một tên gọi là “suy tính thiệt hơn”, xem đi, người bình tĩnh như cậu cũng có lúc hốt hoảng thế này.”

Tùy Ưc không phản bác, thức trắng đêm đó rồi hôm sau xin phép nghỉ về quê, hoặc có thể nói là trốn về quê.

Đi tàu một đêm, đến sáng sớm thì Tùy Ưc về đến nơi. Mẹ cô đi tập thể dục buổi sáng nên không có ở nhà, cô nhắm mắt nằm trên sofa.

Mẹ Tùy quay về thấy con gái thì giật mình, “Ơ, nhóc Tùy, sao con về bất ngờ thế?”

Tùy Ưc không mở mắt, chỉ đằng hắng hai tiếng biểu thị mình đã nghe thấy.

Mẹ Tùy ngả xuống cạnh cô, lo lắng sờ trán con gái, “Ồm à?”

Tùy Ưc thuận thế dựa vào lòng mẹ, nũng nịu như hồi bé, “Mẹ, con nhớ mẹ lắm.”

Mẹ Tùy cười, vỗ vỗ lưng cô, “Con bé này sao vậy? Chưa đến kỳ nghỉ mà? Sao, bị trường buộc thôi học à?”

Bao nhiêu tình cảm dịu dàng trong lòng Tùy Ưc bay biến hết, cô sầm mặt, chờ người ôm eo mẹ.

Mẹ Tùy cau mày suy nghĩ, “Chắc con không có thai trước khi cưới đâu nhỉ? Hẳn là không, con học Y, phải biết cách phòng tránh chứ?”

Mẹ Tùy còn đang phân tích, Tùy Ưc không nhịn được mà ngắt lời, “Mẹ, con gái mẹ không hư vậy đâu...”

Nhìn ánh mắt ai oán của Tùy Ưc, mẹ Tùy hơi xấu hổ, cười chuyên chủ đề, “Tất nhiên rồi, vậy con muốn ăn gì để mẹ đi nấu.”

Tùy Ưc ủ rũ nhắm mắt lại ngủ tiếp, “Tùy ý đi ạ.”

Mẹ Tùy Ưc trêu chọc: “Ngày xưa nên đặt tên con như vậy mới đúng! Xem con còn nói được không! Nói ra thì chẳng khác nào tự ăn mình!” Nói xong thông thả đi vào bếp suy nghĩ xem nên nấu gì.

Tùy Ưc chợt mở trừng mắt, không lâu trước kia cô từng hỏi Tiêu Tử Uyên chuyện này, anh lại nhân cơ hội “bắt nạt” cô.

Tùy Ưc lắc lắc đầu, muốn lắc cho tan hình bóng Tiêu Tử Uyên. Tùy Ưc ơi Tùy Ưc, từ bao giờ mà trí nhớ của mày tốt thế?

Về sau hai mẹ con ngẫm hiểu ý nhau, mẹ Tùy không hỏi Tùy Ưc vì sao tự nhiên về nhà nữa, Tùy Ưc cũng không chủ động nói.

Ngày hôm sau khi ăn cơm tối, mẹ Tùy nói: “Mẹ thấy con nghỉ ngơi cũng khá khá rồi, quay lại sớm đi, đừng để chậm trễ việc học hành trong trường.”

Tùy Ưc đặt đĩa xuống, tiu nghỉu kháng nghị: “Mẹ, con không muốn quay lại.”

Mẹ Tùy không ngạc nhiên, múc cho con gái thêm một muôi canh, “Nói nguyên nhân cho mẹ xem nào.”

Tùy Ưc suy tư thật lâu mới ấp úng nói: “Mẹ, nếu một người đối với mẹ rất tốt, nhưng mẹ lại không thể thỏa mãn kỳ vọng của người đó đối với mẹ, đi đâu người đó muốn mâu thuẫn với chuyện mẹ muốn, vậy phải làm sao để báo đáp tấm lòng của người đó dành cho mẹ?”

Mẹ Tùy dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn Tùy Ưc một lúc lâu. Cô tưởng rằng mẹ sắp cho mình câu trả lời, ai ngờ ngay giây sau mẹ cười phá lên, “Thích ai rồi à?”

“...” Tùy Ưc cảm thấy mình vừa phạm phải một sai lầm.

Mẹ Tùy lại hỏi: “Là bạn trai của người khác lần trước đó hả?”

Tùy Ưc cúi đầu ăn canh, “...”

Thấy con gái không phản ứng, mẹ Tùy xót xa nói: “Mẹ bảo rồi, người ta không bằng lòng thì con đừng ép buộc, con thấy chưa, bây giờ tự làm khổ mình thế này...”

Tùy Ưc nổi cáu, “Mẹ! Con nói nghiêm túc đấy!”

Mẹ Tùy không đùa nữa, nghiêm nghị nhìn Tùy Ưc, “A Ưc, con phải biết là nợ ân tình không trả hết được đâu.”

Tùy Ưc sững người rồi cười khổ gật đầu, “Con biết.”

Mẹ Tuy đứng dậy, đi được vài bước thì quay đầu, “A Ưc, con chưa bao giờ quan tâm người khác muốn gì, trừ phi đó là người đặc biệt với con, hoặc đi đâu người ấy muốn cũng là đi đâu mà con muốn. Đi đâu con muốn hiện tại mâu thuẫn với đi đâu con muốn khi trước, khó lựa chọn nên con mới muốn phiền.”

Câu nói này làm Tuy Ưc bưng tỉnh. Chẳng lẽ trong tiềm thức cô cũng muốn được ở bên Tiêu Tử Uyên? Không thể nào! Đi đâu cô muốn là sớm trở về đây sống cùng mẹ!

Tuy Ưc vốn muốn người mẹ giàu kinh nghiệm sống chỉ cho mình phương hướng, nhưng giờ cô càng lúc càng hồ đồ rồi.

Thấy con gái cau mày, mẹ Tuy hài lòng dặn dò: “Nhớ rửa bát.”

Tuy Ưc ngẩn bên bàn suy tư thật lâu rồi đưa ra một quyết định trẻ con.

Mẹ Tuy ngẩn đọc sách một lát, đến khi ngẩng đầu lên nhìn thì cô con gái đã vui vẻ đi rửa bát.

Sáng sớm hôm sau, Tuy Ưc lục tung phòng sách để tìm đồ. Mẹ Tuy đứng ở cửa ra vào gõ gõ, “Nhóc Tuy tìm gì đấy?”

Tuy Ưc không ngẩng đầu lên, “Bà Thẩm, trước kia ông ngoại cho con mấy miếng ngọc thạch làm con dấu, giờ để đâu rồi?”

Mẹ Tuy chép miệng nhạo báng con gái, “Ồ, mấy năm rồi con không làm việc đó. Mẹ nhớ khi ông ngoại con qua đời, con khắc một con dấu chôn cùng ông rồi về sau không làm nữa, lần này ai tài giỏi đến mức khiến con phải tái xuất giang hồ vậy?”

Tuy Ưc chớp mắt, thành thật khai báo: “Con muốn tặng qua cho một đàn anh sắp tốt nghiệp.”

“Ồ, có lòng như vậy.” Mẹ Tuy vừa cười vừa hỏi: “Đàn anh này chắc không đơn giản nhỉ?”

Tuy Ưc dài giọng kháng nghị: “Mẹ...”

“Ừ, cứ bình tĩnh, ở ngăn cuối cùng tủ bên trái, hộp dụng cụ cũng ở trong đó, cứ tập trung mà khắc! Mẹ không quấy rầy con nữa.” Mẹ Tuy nói xong thì quay người đi.

Theo lời mẹ, Tuy Ưc tìm ngăn tủ cuối, vừa mở hộp dụng cụ ra đã ngửi thấy mùi mực đậm hương xưa cũ như xuyên qua không gian ập đến.

Hồi còn bé, cô theo chân ông ngoại, nhìn ông dùng những công cụ cổ xưa nhất tỉ mỉ khắc dấu, động tác mạnh mẽ mà cẩn thận, vừa khắc vừa dạy Tuy Ưc, “A Ưc, cháu phải nhớ kỹ, khắc dấu quan trọng nhất là tĩnh tâm, con

dấu được khắc từ ngọc thạch có linh hồn, chỉ khi tĩnh tâm thì con dấu khắc ra mới có thể khiến người ta cảm nhận được tấm lòng của con.”

Suốt mấy ngày liền, Tùy Ưc ghé vào cửa sổ phòng sách, vừa tắm nắng vừa khắc dấu.

Ba chữ “Tiêu Tử Uyên” càng lúc càng nổi rõ trên con dấu, cũng càng lúc càng khắc sâu trong lòng cô. Buổi chiều ngày cuối cùng, dưới sự hướng dẫn của mẹ Tùy, Tùy Ưc cuối cùng cũng hoàn thành sản phẩm trước tối, thử dấu xong thì đưa cho mẹ Tùy nhìn.

Mẹ Tùy đeo kính lên xem xét cẩn thận, lên tiếng khen ngợi, “Tay nghề con gái mẹ được đấy, mai này không lo không kiếm được cơm ăn, tới Thiên Kiêu bày sạp chắc chắn sẽ bán chạy. Nhưng mà...”

Tùy Ưc tưởng có vấn đề ở đâu, “Sao ạ?”

“Con còn nhớ chuyện về Phó Bảo Thạch* khắc *Bách Hoa Thi* mà ông ngoại kể hồi lúc con học điêu khắc không?

(* Phó Bảo Thạch: Một họa sĩ người Trung Quốc.)

“Nhớ ạ, ông ấy đã khắc hơn hai trăm chữ, rất tuyệt diệu.”

“Vậy con không nghĩ là nên bắt chước ông ấy khắc vào đây ba chữ “Tùy Ưc tặng” thì tốt hơn à?”

Tùy Ưc cau mày phản đối, “Không ạ.”

“Không sao, khắc nhỏ thôi, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy.”

“Không đâu.”

Mẹ Tùy chợt nghiêm túc hỏi: “Hay là con quên cách khắc chữ nhỏ rồi?”

Tùy Ưc thở dài, càng lúc càng tin Tam Bảo với mẹ mình mới là mẹ con ruột.

***

Lúc ăn cơm, Tùy Ưc lại hỏi: “Mẹ, con muốn khai quang* cho ngọc bình an**.”

(* Khai quang: Thủ tục để linh vật nhận chủ nhân. Sau khi khai quang, linh vật sẽ nhận và phù hợp cho chủ nhân.

** Ngọc bình an: Hay “cúc bình an”, “khuya bình an”, chữ Hán là “平安扣”. Một miếng ngọc hình tròn như cúc áo, khuy áo có đục lỗ ở giữa, thường được xỏ dây đeo làm dây chuyền, đeo trên người để cầu sức khỏe, bình an.)

Mẹ Tùy nhìn sang, “Đó là vật tùy thân của con kia mà? Trước kia mẹ bảo khai quang nhưng con không tin, sao giờ tự nhiên lại nhớ ra?”

Tùy Ưc chớp mắt, không biết trả lời thế nào, ấp úng nói: “Thật ra... chắc là có tác dụng mẹ nhỉ?”

Mắt mẹ Tùy sáng lên, “Tặng cho ai à? Cho cậu Tiêu Tử Uyên kia sao?”

Tùy ước im bật, cúi đầu ăn cơm nhưng mẹ Tùy không chịu tha, “Kể cho mẹ nghe một chút đi mà.”

Tùy Ưc vờ không nghe thấy, mẹ Tùy liếc từ bỏ, “Thôi được rồi, tối nay con rửa bát, sáng mai mẹ đưa con đi.”

Tùy Ưc lập tức gật đầu, “Vâng ạ.”

Nói xong, mẹ Tùy chầm chậm đi qua, vừa đi vừa cảm thán: “Ôi, quả nhiên con gái lớn rồi là không còn giúp gì được nữa...”

Tùy Ưc ngẩng trước bàn, quay lưng về phía mẹ, từ từ uống hết canh, lúc đặt bát xuống mới thì thầm, “Mẹ, con chỉ có thể làm cho anh ấy những thứ này, về sau sẽ ở bên mẹ báo hiếu thôi.”

Sáng sớm hôm sau, mẹ Tùy dẫn Tùy Ưc đến ngôi chùa trong núi cách nhà không xa. Khi khai quang, Tùy Ưc vô cùng thành kính, mẹ Tùy trông thấy, lòng cũng xúc động.

Tùy Ưc đứng trước rừng trúc ở sân sau chùa, giữa mùi hương khói quân quanh, cô nghe tiếng chuông, nhìn thẳng phía điện chính, cầm ngọc bình an trong tay lặng lẽ cầu nguyện.

Cầu mong cuộc đời Tiêu Tử Uyên mai này hạnh phúc, an khang.

Xế chiều hôm đó, mẹ Tùy nhìn Tùy Ưc cẩn thận dùng bút lông viết lên từng trang giấy, nhặt một tờ giấy bị vo tròn vứt đi trước đó, vạch trần cô, “Nếu con định lấy vật chất trả nợ ân tình thì thôi đi.”

Ngồi bút dưới tay Tùy Ưc trượt đi, lại hỏng mất một tờ. Cô ngẩng đầu ai oán, mẹ Tùy mỉm cười dịu dàng, vô cùng có phong thái của tiểu thư danh giá, “Viết lại đi.”

***

Hôm chuẩn bị về trường, Tùy Ưc cứ lờ mờ mãi không chịu đi, mẹ Tùy cũng cảm thấy bất lực.

“Mẹ ơi, con đi đây, mẹ phải chú ý nghỉ ngơi nhé.”

“Mẹ nhớ uống thuốc đúng giờ nhé.”

“Mẹ, có việc gì thì gọi điện cho con nhé.”

“Mẹ ...”

Mẹ Tùy đưa tay vuốt tóc Tùy Ưc, lên tiếng ngắt lời cô, “Sao mẹ cảm thấy không phải đang tiễn con về trường mà là đang gả con gái đi thế nhỉ?”

Tùy Ưc ghét bỏ, tiu nghỉu về trường.

***

Mấy ngày sau khi quay lại trường, Tùy Ưc đầu không gặp được Tiêu Tử Uyên. Trước kia ở trường gần như cứ cách ngày lại gặp, muốn tránh cũng không được, giờ chỉ muốn tình cờ gặp mà khó đến thế.

Chỉ vài tuần cuối tuấn, cô rời thư viện sau khi tự học, trên đường về đi ngang qua sân bóng rổ, bị tiếng cổ vũ hoan hô làm giật mình. Cô thầm cảm thán, trong trường đại học, thứ tràn đầy nhất chính là tuổi trẻ và sức sống, thiếu thốn nhất là tình cờ gặp mặt.

Cô lơ đãng ngoảnh nhìn, không để ý có người đang lao đến. Người này đụng phải cô, cô nghiêng người va vào làm đổ một chiếc xe đạp, thế là hiệu ứng domino xuất hiện, một dãy xe đạp đổ theo, mãi đến một chiếc xe mới dừng lại. Có một người đang đứng trước chiếc xe đạp không đổ ấy.

Tiêu Tử Uyên.

Vẫn là một Tiêu Tử Uyên không hề thân thiện. Anh đứng dừng nhìn cô, dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo hết như trong mắt mọi người.

Người va vào cô có vẻ đang vội, nói xin lỗi thật to rồi chạy xa, để lại cô và Tiêu Tử Uyên đối mặt với nhau trong bầu không khí ngưng ngập.

Tùy Ưc nhìn đồng xe đạp đổ đầy đất, lên tiếng trong cái nhìn chăm chú của Tiêu Tử Uyên: “Hiện tượng này đã chứng minh một định lý.”

Tiêu Tử Uyên phối hợp hỏi: “Định lý gì?”

Tùy Ưc cười, nhanh miệng trả lời: “Đổ được chắc chắn sẽ liên tục, nhưng liên tục chưa chắc đã đổ được*.”

(* Đổ được chắc chắn liên tục, nhưng liên tục chưa chắc đã đổ được:

Nguyên văn 可倒必连续, 连续不一定可倒. Chờ chờ từ lý thuyết về mối liên hệ giữa đạo hàm và liên tục trong Toán học. Đạo hàm chắc chắn liên tục, nhưng liên tục chưa chắc có đạo hàm (hàm số có đạo hàm (tại điểm x_0) thì liên tục tại điểm đó, nhưng hàm số liên tục tại một điểm có thể không có đạo hàm tại điểm đó), nguyên văn: 可导必连续, 连续不一定可导. Hai câu chỉ khác chữ 倒 và 导, tuy nhiên hai chữ này có cùng một âm đọc.)

Nghe vậy, Tiêu Tử Uyên bật cười, bầu không khí vốn căng thẳng cũng được tiếng cười kia xoa dịu.

Tùy Ưc khẽ thở hắt ra, cười là tốt rồi, vẻ mặt lạnh lùng của Tiêu Tử Uyên thật sự đáng sợ.

Ngay sau đó Tiêu Tử Uyên thôi cười, quay người bắt đầu dựng xe lên. Tùy Ưc cũng yên lặng cúi xuống dựng xe.

Từng chiếc xe được dựng gọn, khoảng cách giữa hai người cũng gần hơn. Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, vừa định lên tiếng thì anh lạnh nhạt nói trước. “Đi trước nhé.”

Tùy Ưc hơi sững sờ, gật đầu quay người đi trước vài bước lại quay lại gọi Tiêu Tử Uyên: “À... Anh Tiêu...”

Sau mấy giây Tiêu Tử Uyên mới ngoảnh đầu, một tay đặt trong túi quần, dừng dừng nhìn Tùy Ưc.

Tùy Ưc lấy dũng khí mời, “Tối nay cùng ăn một bữa được không ạ?”

Tiêu Tử Uyên dùng lý do chính đáng từ chối nhã nhặn, “Tối nay lớp anh ăn liên ạn chia tay.”

Tùy Ưc hơi hụt hẫng nhưng cũng nhanh chóng mỉm cười, “Thế... bao giờ thì anh có thời gian?”

Tiêu Tử Uyên nhướn mày, “Sao? Cũng muốn ăn bữa chia tay với anh à?”

Tùy Ưc bị anh chặn họng, cma chịu nói nhỏ: “Bữa chia tay thì bữa chia tay...”

Tiêu Tử Uyên chợt cười, “Vậy xin hỏi chúng ta cùng hội cùng thuyền từ bao giờ vậy?”

Tùy Ưc cạn vốn từ, Tiêu Tử Uyên không chỉ đáng sợ lúc giận mà khi cười cũng đáng sợ.

Tiêu Tử Uyên nhìn cô chằm chằm mấy giây, vẫn lạnh mặt nói: “Tối mai đi, mai anh rảnh.”

Tùy Ưc hỏi: “Ở đâu?”

Tiêu Tử Uyên bỏ lại ba chữ rồi quay người rời đi, “Ở chỗ cũ.”

Đầu óc Tùy Ưc nhất thời không theo được, đứng tại chỗ ngơ ngác hỏi: “Chỗ cũ là chỗ nào?”

Lần này Tiêu Tử Uyên quay phắt lại, mặt còn lạnh hơn, “Em nói xem?”

Giọng anh băng quơ mà bình thản, Tùy Ưc chợt lạnh sống lưng, Tiêu Tử Uyên đang cậy được sủng mà kiêu sao? Làm nũng đấy sao?

Tùy Ưc cúi đầu, bối rối chống đỡ, “À em biết rồi, vậy em đi trước đây.”

Nói xong thì chạy biến. Có cho cô mười lá gan cô cũng không dám hỏi nữa.

Tiêu Tử Uyên nhìn dáng người hốt hải, bước chân rối loạn bỏ chạy kia thì nhướn mày cười. Chọc giận anh còn biết sợ, được lắm, trẻ nhỏ dễ dạy.

Tùy Ưc quay lại phòng ký túc xá thì thấy ba kẻ kia đang giành đồ ăn vặt với nhau. Cô vừa quan sát vừa nghĩ xem “chỗ cũ” mà Tiêu Tử Uyên nói rốt cuộc là nơi nào.

Lăn lộn cả đêm, cô thậm chí đã li ều mình soạn tin nhắn định gửi cho Tiêu Tử Uyên để hỏi rõ, nhưng sắp gửi đi thì sợ tỉnh, cô và Tiêu Tử Uyên hình như chỉ ăn riêng với nhau một lần trong nhà anh ở cổng sau trường. Mỗi nghỉ hoặc lớn nhất đã được tháo bỏ, Tùy Ưc vui vẻ đi ngủ.

***

Chiều tối hôm sau, Tùy Ưc thu dọn đồ đạc xong li ều tới chỗ hẹn. Vừa đến cổng sau trường thì nhận được tin nhắn của Tiêu Tử Uyên, “Mang chai giấm đến.”

Tùy Ưc c ần di động cười, trước mắt như hiện lên hình ảnh Tiêu Tử Uyên vừa nấu ăn vừa gửi tin nhắn.

Cô ra khỏi thang máy, đến gõ cửa, quả nhiên Tiêu Tử Uyên mặc tạp dề c ần chảo ra mở cửa. Có lẽ là đang xào đồ thức ăn nên anh không nói gì mà nhanh chân quay lại bếp.

Tùy Ưc đi theo anh vào bếp, đưa chai giấm ra. Tiêu Tử Uyên nhận lấy đặt sang một bên, c ần tay cô, “Tay em sao vậy?”

Ngón tay cô bị mài đến đỏ lên.

Nhiệt độ trên người anh hình như rất thấp, đầu ngón tay chạm vào tay cô lạnh lạnh. Tùy Ưc rút tay về, thản nhiên trả lời: “Không sao ạ.”

Tiêu Tử Uyên nhìn Tùy Ưc mấy giây, không hỏi tiếp mà đổi chủ đề, “Lấy bát dưa ra đi, sắp ăn được rồi.”

Từ lúc ăn cơm hai người không nói gì. Tùy Ưc đợi Tiêu Tử Uyên ăn được kha khá mới mở chiếc túi đặt trên bàn, lấy con dấu, ngọc bình an và bức tranh chữ đặt trước mặt Tiêu Tử Uyên, hít vào một hơi rồi bình tĩnh nói: “Anh Tiêu, vấn đề anh hỏi em, em đã nghĩ kỹ rồi, em quan tâm đàn anh, anh là đàn anh khóa trên mà em kính trọng, ngoài ra không còn gì cả.”

Tiêu Tử Uyên nhìn những món đồ trước mặt một lát rồi ngược lên, nhìn Tùy Ưc bằng đôi mắt trong trẻo, giọng nói thản nhiên: “Tùy Ưc, em làm gì thế? Em nghĩ Tiêu Tử Uyên này là ai? Một tiếng “đàn anh” của em là có thể phân giới hạn với anh à? Hay em nghĩ anh có thể tùy tiện hôn một cô gái...”

Tùy Ưc đang xấu hổ sẵn, nghe đến đó thì mặt đỏ bừng, ngẩng đầu ngắt lời anh: “Đừng nhắc chuyện đó được không...”

Tiêu Tử Uyên không làm khó cô nữa, nhìn một lượt những món đồ trên bàn, “Quà cũng to đấy, còn gì không, lấy ra luôn đi.”

Tùy Ưc ngoan ngoãn lắc đầu, “Hết rồi ạ.”

Tiêu Tử Uyên chợt vươn tay nắm lấy cằm Tùy Ưc, bắt cô ngẩng đầu nhìn anh, “Em nghĩ em đưa cho anh những thứ này thì giữa chúng ta coi như xong? Anh nói cho em biết, đừng mơ. Em vừa nói gì anh không nghe thấy, bao giờ em suy nghĩ thông suốt thì lại nói với anh.”

Tùy Ưc trăn mặc, cô không phản bác được, bởi vì cô quả thật đã nghĩ như thế. Cô tự an ủi rằng làm như thế thì mình không còn nợ Tiêu Tử Uyên cái gì, sau này sẽ không nghĩ đến nữa. Cô vươn tay lấy lại những đồ vật kia, chẳng ngờ lại bị Tiêu Tử Uyên giữ lại, “Sao hả, đồ tặng rồi còn định lấy lại?”

Tùy Ưc cắn môi, cau mày nhìn anh, “Anh bảo anh không lấy còn gì?”

Tiêu Tử Uyên vợ đồng ý về phía mình, cười vô cùng dịu dàng, “Anh bảo không lấy bao giờ?”

Tùy Ưc tức tối trừng mắt nhìn anh.

Tiêu Tử Uyên đón nhận ánh mắt của cô bằng tâm trạng hết sức vui vẻ, cười càng ấm áp, “Em biết anh muốn gì mà. Với lại đừng nghĩ anh xuất ngoại rồi thì chúng ta không còn quan hệ gì nữa, chuyện của chúng ta chưa xong đâu.”

Tùy Ưc muốn khóc, những lời ngang ngược vô lý này lại phát ra từ miệng Tiêu Tử Uyên lạnh lùng tao nhã đó sao? Cô có nghe lầm không đấy?

Ăn xong, Tùy Ưc chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi phạm vi thế lực của Tiêu Tử Uyên. Tiêu Tử Uyên giữ chặt cô nàng Tùy Ưc đã lần ra cửa chuẩn bị lao đi, “Anh đưa em về”

Tùy Ưc cuống cuống đi giày, “Không phiền anh, tự em đi được.”

Tiêu Tử Uyên nhanh chân ra chặn trước cửa, ung dung mặc áo khoác, “Không phiền, đúng lúc anh cũng muốn về trường, tiện đường lắm.”

Tùy Ưc oán thán, chỉ cần anh muốn, đi đâu mà chẳng tiện đường.

Hai người đi trong sân trường, mỗi người một suy nghĩ. Tùy Ưc ngượng ngùng bối rối, còn Tiêu Tử Uyên lại ung dung đắc chí, rõ là đang rất vui vẻ.

Dưới tòa nhà ký túc xá có một chiếc xe màu đen hạng sang, họ vừa đến gần thì một người đàn ông trung niên bước xuống từ trên xe, Tiêu Tử Uyên cảm nhận được người bên cạnh dừng lại.

Sau đó điện thoại của Tiêu Tử Uyên vang lên, là Lâm Thần gọi đến. Anh vừa nghe máy thì thấy cậu bạn hỏi thẳng: “Tùy Ưc ở chỗ cậu à?”

Ánh mắt Tiêu Tử Uyên dừng ở bóng dáng phía trước bên trái. Người đàn ông kia đi tới, Tùy Ưc dường như nhích lại gần anh hơn.

“Ừ.”

“Vậy cậu đừng đưa em ấy về vội, bố... bố em ấy tới đây, vừa mới gọi cho tôi. Tùy Ưc đối với bố em ấy... Ôi, một, hai cậu không nói rõ được, tóm lại đừng để họ gặp nhau...”

Lâm Thần còn đang mãi dăn dò thì Tiêu Tử Uyên ngắt lời: “Muộn rồi.”
“Chết tiệt...”

Tiêu Tử Uyên nghe Lâm Thần ở đầu dây bên kia chửi một tiếng liền cúp điện thoại đi tới cạnh Tùy Ưc. Trong bóng đêm, Tùy Ưc cúi đầu thật thấp. Người đàn ông trung niên cực kỳ phong độ kia đến gần, lên tiếng gọi: “A Ưc.”

Tùy Ưc ngẩng phắt lên, dưới ánh đèn, cô nở một nụ cười hoàn hảo, từ tốn cất lời: “Ngài Tùy.”

Nụ cười của Tùy Cảnh Nghiêu như vỡ tan, nhưng chỉ mấy giây sau đã trở về bình thường, “Bố đến đây đàm phán một dự án, nhân tiện tới thăm con.”

“Cảm ơn ngài Tùy đã nhớ đến.” Cả nụ cười và ngôn từ của Tùy Ưc đều cực kỳ đúng mực, chỉ có đi đầu đối với hai người có quan hệ cha con thì cuộc đối thoại kiểu này không đúng lắm.

Tiêu Tử Uyên biết đến Tùy Cảnh Nghiêu lần đầu qua lời Lâm Thần. Anh vốn cho rằng ông cùng lắm chỉ là một người làm ăn bình thường, giờ gặp người thật lại cảm thấy Tùy Ưc ít nhiều vẫn được thừa hưởng chút gì đó từ người đàn ông này, còn cụ thể thừa hưởng đi đâu gì thì chính anh cũng không rõ.

Người đàn ông trung niên này lịch thiệp lễ độ, mặc Âu phục thẳng thớm tinh ươm, bên ngoài khoác chiếc áo khoác sẫm màu, trên người toát ra thứ khí chất nho nhã, khiêm nhường và trầm ổn hiếm thấy ở dân kinh doanh, có lẽ là do công việc vất vả lại công thêm việc gia đình không như ý nên thoát trông già hơn tuổi một chút.

“Mẹ con vẫn khỏe chứ?” Cuộc trò chuyện nhạt nhẽo vẫn tiếp diễn.

Tùy Ưc không nóng giận, cũng không thân thiện, lãnh đạm đáp lời, “Khỏe ạ.”

Sau đó hai bố con đều im lặng. Lúc này Tùy Cảnh Nghiêu mới chú ý đến Tiêu Tử Uyên đang đứng cạnh Tùy Ưc, “Đây là...”

Tiêu Tử Uyên thoáng nhìn Tùy Ưc rồi ngoảnh đầu mỉm cười chào hỏi, “Chào bác, cháu là bạn của Tùy Ưc.”

Tùy Cảnh Nghiêu cười hiên lành, “Chào cháu. Hiếm thấy chàng trai nào mặt mũi đẹp thế này.” Nói xong có lẽ cũng nhận thấy Tùy Ưc mất tự nhiên bèn chủ động mở miệng: “Hai đứa có việc gì thì đi làm đi, hôm nay cũng muộn rồi, bác đi trước đây. A Ưc, mai cùng ăn một bữa được chứ?”

Có thể thấy Tùy Cảnh Nghiêu rất chú ý đến ngôn từ, không nói những từ như “bố”, “con gái”, cũng không chủ động giới thiệu mình có quan hệ gì với Tùy Ưc, thái độ đối với Tùy Ưc cũng có vẻ lấy lòng đầy nhún nhường. “Để xem đã, mai chưa chắc con đã rảnh.” Nghe Tùy Ưc trả lời, Tiêu Tử Uyên có thể cảm nhận được sự xa lánh và khó chịu của cô đối với Tùy Cảnh Nghiêu.

Tùy Cảnh Nghiêu ở ngoài là nhân vật có thể hô mưa gọi gió, có lẽ không mấy ai từ chối ông, nhưng ông cũng không giận, “Được, vậy mai bố gọi điện cho con. Con nghỉ ngơi đi nhé.” Nói xong liền đưa tay chào tạm biệt. Cho đến khi chiếc xe kia biến mất trong màn đêm, Tùy Ưc khẽ thở hắt ra, lúc ấy mới nhớ tới Tiêu Tử Uyên bên cạnh nhưng lại không biết làm sao để giải thích với anh thân phận của người đàn ông này. Cô không muốn cho anh biết đây là bố mình, nhưng không nói thì mình đứng đây nói bao nhiêu câu mập mờ với một người đàn ông như vậy, liệu anh có hiểu lầm gì không?

Đầu óc cô đang rối bời thì Tiêu Tử Uyên lên tiếng trước: “Đi lên đi.”

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, anh mỉm cười nhìn cô, dưới ánh đèn mờ tối, ánh mắt anh vô cùng bình thản.

Tiêu Tử Uyên không tỏ thái độ rõ ràng, Tùy Ưc thật sự không biết anh nghĩ sao, cô đang cực kỳ lúng túng muốn giải thích mấy câu, cuối cùng đầu óc lại loạn cả lên.

“Ông ấy... Em... Không phải như anh nghĩ đâu... Ông ấy là họ hàng của em...”

Tùy Ưc ỉu xiu từ bỏ, mình nói ấp úng như vậy, vừa nghe là biết đang kiếm cớ, giấu đầu hở đuôi, thà không giải thích còn hơn.

Thấy cô gái luôn ung dung thản nhiên này liên tục để lộ sơ hở trước mặt mình, Tiêu Tử Uyên vô cùng vui vẻ. Anh nhìn Tùy Ưc đứng đó cúi đầu, mặt nhăn nhó muốn giải thích gì đó, hàng mi cong rung rung, vô cùng động lòng người.

Cuối cùng cô ngẩng đầu, cau mày, bất lực hỏi với ánh mắt hy vọng: “Anh hiểu em nói gì không?”

Tiêu Tử Uyên phối hợp gật đầu, mắt lấp lánh ý cười, “Hiểu.”

Tùy Ưc càng cuống hơn, tự mình còn không biết mình đang nói gì thì làm sao anh hiểu được? Kế hoạch lúc trước không thành, lại thêm chuyện tối nay làm nản lòng, cô đành bỏ cuộc, “Vâng, vậy em về trước đây, chào anh ạ.” Nói xong bu ãn bã đi lên t ầng.

Tiêu Tử Uyên gọi cô lại: “Tùy Ưc!”

Tùy Ưc tui ngửu quay đ ầu, đợi Tiêu Tử Uyên nói tiếp.

Tiêu Tử Uyên dịu dàng xoa đ ầu cô, từ tốn nói: “Trưa mai anh rảnh.”

Tùy Ưc mở to đôi mắt đen láy nhìn anh khó hiểu.

Tiêu Tử Uyên bổ sung: “Nếu em muốn thì có thể gọi anh đi ăn trưa cùng.”

Tùy Ưc, dù em có muốn đổi mặt hay không, anh đ ầu có thể đ ồng hành cùng em.

Nhưng anh e là sẽ làm cô sợ nên không dám nói ra miệng câu ấy. Cô cứ núp mình trong lớp vỏ không dám lộ ra, vất vả lắm anh mới dụ cô nhích ra một chút, sao có thể vội vàng dọa cô rút mình lại? Nếu thế thì sau này cô sẽ càng tránh xa anh mất.

Cô thông minh thế, hẳn là hiểu ý anh.

Một lúc sau, Tùy Ưc gật đ ầu, không nói gì nữa r ồi nhanh chân đi lên.

Chương 7.2

.

.

Thật ra khách quan mà nói, trước khi bố mẹ ly hôn, dù người khác đối xử với cô ra sao thì Tùy Cảnh Nghiêu vẫn luôn tốt với cô, chẳng qua cuối cùng ông vẫn bỏ rơi mẹ. Bao năm nay, cô với mẹ quả thật không có quan hệ gì với nhà họ Tùy, mấy năm đầu Tùy Cảnh Nghiêu còn đến thăm cô nhưng Tùy Ưc chưa bao giờ dám nói với mẹ, mỗi lần gặp là một lần lòng cô thêm áy náy. Về sau, cô tỏ thái độ lạnh nhạt, Tùy Cảnh Nghiêu biết cô xa cách mình nên dần dần không đến nữa. Mối liên hệ duy nhất giữa hai người có lẽ là Tùy Ưc vẫn còn mang họ của ông.

Rất lâu trước kia, Tùy Ưc từng hỏi khéo mẹ là cô có nên đổi họ không. Mẹ chỉ nhẹ nhàng đáp hai chữ: Tùy ý.

Cho đến bây giờ, Tùy Ưc vẫn không biết mẹ muốn tùy theo ý cô hay là nghĩ tên Tùy Ưc tốt hơn, mà Tùy Ưc cũng không dám hỏi. Kể từ đó, trong những cuộc nói chuyện giữa cô và mẹ không còn xuất hiện bất cứ đi đâu gì liên quan đến nhà họ Tùy, giống như hết thủy đầu đã trôi qua, chuyện này cũng vì thế mà không nhắc nữa, mãi cho đến ngày hôm nay...

Nhưng vì sao Tùy Cảnh Nghiêu lại xuất hiện trong cuộc sống của cô nữa chứ?

Tùy Ưc bực bội lắc đầu, trở về phòng ký túc xá.

Tiêu Tử Uyên đứng thêm một lát rồi mới quay người rời đi, về đến phòng thì thấy Lâm Thần đang lo lắng, “Gặp rồi à?”

Tiêu Tử Uyên gật đầu, “Ừ.”

Lâm Thần thở hắt ra, giọng bất đắc dĩ: “Đúng là sợ gì gặp nấy, có ngăn cũng không được.”

Tiêu Tử Uyên thở dài bất lực, e là chỉ có người trong cuộc mới tháo gỡ được mối khúc mắc này.

Lúc ăn, anh không để ý Tùy Ưc tặng gì cho mình, giờ mới mở ra đặt dưới đèn ngắm nghía.

Lâm Thần nhìn thấy lại hít sâu một hơi, hỏi với vẻ kỳ quái: “Tùy Ưc tặng cậu à?”

Tiêu Tử Uyên nhìn Lâm Thấn gật đầu, “Sao vậy?”

Lâm Thấn thở hắt ra, “Khỉ thật... Sao dạo này chuyện gì cũng lạ lùng thế.”

Tiêu Tử Uyên nhìn món đồ trong tay, hỏi băng quơ: “Tối nay cậu sao vậy?”

Lâm Thấn lấy ngọc bình an trong tay anh, “Đây là vật tùy thân của cô nhóc kia từ lúc mới chào đời, quà của ông bà ngoại em ấy tặng đấy.” Nói xong Lâm Thấn đưa ra dưới ánh đèn cho Tiêu Tử Uyên xem, “Chắc cậu cũng thấy những món đồ thế này nhiều rồi, nhìn đi, không phải vật xoàng xĩnh đúng không?”

Tiêu Tử Uyên nhìn, quả là món đồ giá trị. Nhưng thứ anh càng coi trọng hơn chính là tấm lòng.

Lâm Thấn nói xong lại cầm lấy con dấu, vẽ mặt ngưỡng mộ, “Tay nghề khắc dấu của ông ngoại em ấy ngày xưa là hạng nhất, bao nhiêu người xếp hàng xin được khắc một con nhưng ông cụ là người thanh cao, chưa bao giờ khắc cho những người có quan hệ bình thường. Tùy Ước chính là người kế nghiệp ông cụ, nhưng từ khi ông qua đời, em ấy cũng không khắc nữa.”

Tiêu Tử Uyên thấy hứng thú, chợt nhớ ra điều gì, quay sang hỏi: “Rốt cuộc ông ngoại cô ấy là ai?”

“Ông ngoại em ấy...” Lâm Thấn nói được một nửa thì thôi, “Tôi cũng không rõ lắm.”

Tiêu Tử Uyên im lặng nhướn mày nhìn cậu bạn, Lâm Thấn chợt dạ, dụi mũi rồi chuyển chủ đề, anh thấn nghĩ một lát rồi cũng tự hiểu.

“Ngày xưa tôi không tiếc lời xin em ấy khắc cho một con dấu mà em ấy đầu không để vào tai. Dù tôi uy hiếp dụ dỗ thế nào, em ấy cũng chỉ nói hai chữ, “không khắc”. Nói nhiều làm em ấy bực mình, em ấy sẽ tặng cho hai chữ, “biến đi”. Cái này phải tỉ mỉ khắc từng nhát dao, cũng mất đến bảy, tám ngày. Sao em ấy hào phóng với cậu như thế nhỉ? Để yên đấy cho tôi xem nào...”

Tiêu Tử Uyên yên lặng cúi nhìn, chẳng trách tay cô đỏ như vậy.

Lâm Thấn nói xong còn muốn cầm bức tranh chữ kia nhưng bị Tiêu Tử Uyên giữ lại. Anh nhướn mày lẳng lẳng nhìn Lâm Thấn, khí thế rất áp bức.

Lâm Thấn ghen ty hừ giọng: “Keo kiệt!” Sau đó tức tối quay người đi.

Tiêu Tử Uyên cười cười mở bức tranh ra, sau đó nụ cười đông cứng lại trên khuôn mặt vì kinh ngạc. Anh vội vàng đứng dậy thu dọn đồ đi ra

ngoài, vô tình đụng phải Ôn Thiệu Khanh vừa trở về, “Ơ, đi đâu mà vội thế?”

“Về nhà.” Anh buông một câu rồi đi.

***

Tiêu Tử Uyên về đến nhà, vội vàng đi vào phòng sách, lấy bức tranh chữ mình viết từ rất lâu trước kia ra. Hai bức tranh với nét chữ tương tự đặt cùng một chỗ, Tiêu Tử Uyên chỉ cảm thấy số mệnh thật diệu kỳ.

Ngày xưa khi học chữ, anh đã viết *Thiên tự văn* không biết bao nhiêu lần. Hồi bé chưa hiểu chuyện, anh nghịch ngợm phá phách, bị phạt chép rất nhiều, cứ nghĩ rằng mình phải hận nó lắm, vậy mà giờ đây lại cảm thấy thân thiết vô cùng. *Thiên văn tự* có nhiều phân bản nhưng anh chỉ thích chữ *Hành** của Văn Chủy Minh**, còn viết một bức, không ngờ đến việc đó mà họ cũng giống nhau.

(* *Chữ Hành*: Còn gọi là *Hành thư*, một kiểu viết thư pháp của Trung Quốc.

** *Văn Chủy Minh*: Còn được biết đến với tên Văn Bích, một họa sĩ, nhà thư pháp kiệt xuất thời Minh.)

Những con chữ tương đồng, kiểu chữ tương tự, chỉ có phần đề tên và thời gian là khác. Tiêu Tử Uyên lấy con dấu ra đóng lên giấy, tên anh hiện lên đậm và sáng rõ.

Khoảnh khắc ấy, Tiêu Tử Uyên không biết phải diễn tả tâm trạng mình như thế nào.

Từ nhỏ đến lớn anh chưa từng biết rung động, dù người khác nói gì, làm gì anh cũng không có ấn tượng, nhưng giờ trái tim anh đang loạn nhịp.

Bố mẹ Tiêu đẩy cửa đi vào, Tiêu Tử Uyên vội cất con dấu đi.

Bố Tiêu nhìn bàn, “Sao tự nhiên về đây? Về viết chữ đấy à?”

Tiêu Tử Uyên nhìn hai bức tranh chữ trước mặt, cười hỏi: “Bố cũng nghĩ là con viết à?”

Bố Tiêu xem một lát rồi nhìn mẹ Tiêu, bà cúi đầu xem cẩn thận, “Nhìn thoáng qua thì thấy giống, nhưng cái hồn trong chữ thì không hẳn, chắc là con gái viết à? Chữ con tao nhã mạnh mẽ, còn của cô gái kia duyên dáng uyển chuyển, nhìn phần đề tên càng thấy rõ. Chữ có hồn thế này hiếm gặp lắm, được đấy, được đấy.”

Tiêu Tử Uyên nhìn bức tranh chữ kia chăm chú, chỉ cảm thấy từng nét bút trên đó toát ra tình ý không thể diễn tả bằng lời. Khuôn mặt anh đậm nét

cười, lặng người thả hồn trôi đi nơi khác.

Bố mẹ Tiêu lại nhìn nhau, lặng lặng rời khỏi phòng.

Bố Tiêu dò hỏi: “Cô bé kia viết tốt vậy thật à?”

Mẹ Tiêu buồn cười, “Em nào có khen chữ cô bé kia, anh không thấy miệng con trai anh cong đến tận đâu rồi à? Con lớn bằng này nhưng anh đã bao giờ thấy con vui như thế chưa?”

Bố Tiêu lắc đầu, “Khổ thân em, bằng này tuổi rồi còn đổ cho con trai vui.”

Mẹ Tiêu chợt nhớ ra điều gì, thở dài, “Ôi, thằng bé này từ nhỏ đã hướng nội, em còn mong nó sớm gặp được người có thể khiến nó bộc lộ bản thân. Nhưng đúng là cô bé kia viết rất tốt.”

Bố Tiêu gật đầu tán thành, “Đúng là tốt thật, trông là biết đã bỏ rất nhiều công sức luyện chữ.”

Bố mẹ Tiêu vốn cho rằng đó đơn thuần chỉ là một bức tranh chữ, không ngờ rằng vè sau họ sẽ còn hội ngộ với tác giả của nó nhiều lần nữa.

***

Trong phòng sách, Tiêu Tử Uyên trầm tư. Một cô gái giỏi giang nhường ấy, có tài có sắc, dịu dàng phóng khoáng, có đôi lúc anh thậm chí cảm thấy mình còn thua kém. Rốt cuộc điều gì đã khiến cô che giấu tất cả ưu điểm của mình, trở nên lặng lẽ khép kín như thế? Rõ ràng cô có đầy đủ phẩm chất để tỏa sáng, sao lại bình dị đến vậy?

Hôm sau, Tùy Ưc vẫn đi gặp Tùy Cảnh Nghiêu nhưng chuyển thời gian từ buổi trưa thành buổi tối. Tùy Ưc lên xe ở cổng trường, Tùy Cảnh Nghiêu ngồi trong xe cười với cô rồi nhìn về phía tài xế, “Con còn nhớ chú Trương không?”

Tùy Ưc ngoan ngoãn mỉm cười chào: “Chú Trương.”

Tài xế Trương là người thật thà chất phác, đã theo Tùy Cảnh Nghiêu mấy chục năm, Tùy Ưc nhớ hồi cô còn nhỏ, chú Trương vẫn thường xuyên chơi đùa với cô.

Chú Trương vừa lái xe vừa nhìn qua kính chiếu hậu, kính cần gọi: “Cô chủ.”

Nụ cười của Tùy Ưc đóng băng trong một thoáng rồi nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường, sửa lời tài xế, “Gọi cháu là Tùy Ưc là được rồi ạ.”

Chú Trương chỉ khẽ cười rồi tập trung lái xe.

Không gian trong xe trở nên yên lặng. Tùy Ưc ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa kính, Tùy Cảnh Nghiêu lặng lẽ nhìn Tùy Ưc. Ông lẫn lộn trên thương

trường bao nhiêu năm, chuyện gì cũng đã trải qua nhưng luôn phải bó tay trước cô con gái này. Nhiều năm qua, hai bố con chỉ tiếp xúc vài lần, muốn nói chuyện cũng không tìm được chủ đề, muốn bù đắp thế nào cũng không đủ.

Họ dùng bữa tại một nhà hàng Tây ở khu trung tâm thành phố. Nhà hàng trang trí tinh tế, không gian rất tuyệt nhưng đồ ăn không có gì đặc biệt. Tùy Cảnh Nghiêu dù đã bước vào tuổi trung niên nhưng vốn có tư chất tốt, vẻ ngoài phong độ, mọi cử chỉ hành động đều rất lịch thiệp nên thỉnh thoảng lại có phụ nữ độc thân đưa mắt liếc nhìn.

Tùy Ưc tập trung ăn như thể người ngỗ đối diện không hề tồn tại. Tùy Cảnh Nghiêu ăn được mấy miếng thì ngừng lại, do dự một lát rồi lên tiếng: “Mấy năm nay... em trai con học ở nước ngoài suốt, Tết năm nay sẽ về, hai đứa có muốn gặp nhau không?”

Tùy Ưc dừng tay, cất giọng lạnh nhạt: “Ngài nói với cậu ấy rồi ạ?”

Tùy Cảnh Nghiêu nhấp một ngụm rượu, “Chưa, thằng bé rất thân với cô Lâm con, trước kia nó còn nhỏ nên bố không nói, bố thấy giờ cũng đến lúc rồi.”

Tùy Ưc vẫn từ tốn ăn, dừng dừng trả lời: “Không cần thiết đâu ạ... Nếu trước kia đã không nói thì sau này cũng đừng nhắc làm gì. Nếu ngài muốn tốt cho nó thì đừng bao giờ nói. Năm xưa con và mẹ rời khỏi nhà họ Tùy cũng không có ý muốn gặp lại thằng bé và cả ngài. Khi ấy, con với mẹ đã chọn từ bỏ nó thì đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ vậy cả đời. Dù có khó khăn thế nào hai mẹ con cũng phải chịu đựng, bởi vì đây là lựa chọn của hai mẹ con, cũng như lựa chọn năm ấy của ngài vậy...”

Tùy Ưc không nói tiếp nhưng ý tứ rất rõ ràng. Cô từ từ ngẩng lên nhìn Tùy Cảnh Nghiêu đang ngồi đối diện với ánh mắt bình thản, dường như đang trách ông đã phá vỡ giao ước, làm rối loạn cuộc sống êm đềm của cô.

Tùy Cảnh Nghiêu bị chấn động, đưa con gái trước mặt ông giống hệt mẹ nó, thậm chí trên khuôn mặt cũng thấp thoáng những đường nét của bà ấy, ở tuổi này, không hiểu sao cô đã có được khí chất bình thản ung dung kia. Ông cười khở, “Phải, lựa chọn của bố thì bố phải tự gánh hậu quả. Xem ra mấy năm nay mẹ nuôi dạy con rất tốt.”

“Cảm ơn.” Tùy Ưc khách khí nói. Tùy Cảnh Nghiêu vẫn có chút bứt rứt, cân nhắc một lúc lâu rồi mới lên tiếng: “Bố biết con không cần tiền của bố, nhưng mà... dù sao bố cũng là bố của con, con có cần bố giúp gì không?”

Tùy Ưc lắc đầu, “Ngài Tùy, chuyện giữa chúng ta đã kết thúc từ lâu rồi kia mà? Ngài có lựa chọn của ngài, con và mẹ cũng có lựa chọn riêng, ngài việc gì phải thế.”

Tùy Cảnh Nghiêu đã đoán trước kết quả này nên mới không dám tìm Tùy Ưc, nhưng dù sao cô cũng là con gái của ông, sao ông có thể coi như cô không tồn tại?

“Chuyện năm ấy bố cũng không có cách nào khác.” Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên hai bố con nhắc đến chuyện này.

Giọng Tùy Ưc thấp thoáng vẻ khinh miệt, “Từ xưa trung hiếu khó vẹn toàn, con tôn trọng lựa chọn của ngài, cũng mong ngài có thể tôn trọng lựa chọn của con. Huống hồ hiện giờ gia đình ngài đang rất hòa thuận đấy thôi?”

Có sự gai góc ẩn dưới vẻ dịu dàng của Tùy Ưc, Tùy Cảnh Nghiêu thở dài bất lực.

“Mẹ con...” Tùy Cảnh Nghiêu im lặng một lát rồi vẫn hỏi thành lời, “Bà ấy...”

Tùy Ưc nhanh chóng ngắt lời Tùy Cảnh Nghiêu: “Mẹ con rất khỏe, mong ngài đừng đến quấy rầy. Cũng muộn rồi, con về trước đây.”

Tùy Cảnh Nghiêu cười cay đắng, sao con gái phải sợ ông đến vậy? Cô không nói thế ông cũng sẽ không đi tìm mẹ cô, ông có mặt mũi nào mà tìm bà ấy đâu?

Ông đứng dậy, “Bố đưa con về”

Tùy Ưc biết từ chối cũng vô ích nên vâng lời, “Cảm ơn.”

Tùy Cảnh Nghiêu đi sau Tùy Ưc, cảm thấy thật đáng buồn cho người làm bố như mình, con gái rõ ràng không muốn ông tiến nhưng vì không muốn nói chuyện thêm nên mới miễn cưỡng bản thân.

Tùy Ưc xuống xe ở cổng trường, khi đóng cửa xe, Tùy Cảnh Nghiêu gọi cô lại: “A Ưc, bố sắp làm dự án mới ở đây nên sẽ ở lại lâu, con có việc gì thì có thể đến tìm bố bất cứ lúc nào.”

Tùy Ưc lễ phép gật đầu rồi dứt khoát quay lưng đi.

Tùy Cảnh Nghiêu ngồi trong xe nhắm mắt tĩnh tâm, ông biết dù có khó khăn đến đâu con gái cũng sẽ không tìm mình. Tính quật cường này giống hệt người phụ nữ ấy.

Tài xế Trương nhìn vẻ mặt của Tùy Cảnh Nghiêu, không biết phải an ủi thế nào, “Cô chủ càng lớn càng xinh đẹp.”

Đúng thế, năm xưa khi ông gặp mẹ cô lần đầu tiên, bà ấy cũng xấp xỉ tuổi Tùy Ưc bây giờ. Thoáng chốc đã bao nhiêu năm trôi qua, ông có bao giờ hối hận về quyết định ngày ấy của mình không? Hối hận chứ, hối hận nên bao nhiêu năm nay mới không dám tìm gặp người phụ nữ ấy, không dám tìm gặp đứa con gái này, thậm chí còn ép mình không được nghĩ tới.

Tùy Ưc đi được mấy bước thì bị gọi giật lại. Tần Minh tò mò hỏi: “Chiếc xe vừa nãy... Người đàn ông kia là ai?”

Tâm trạng Tùy Ưc vốn đã không vui, nhưng vẫn nhẫn nại trả lời: “Không liên quan đến cậu.”

Trong mắt Tần Minh, phản ứng của cô chính là chột dạ. Gia đình cậu ta giàu có nên biết người mua được chiếc xe kia chắc chắn không phải người bình thường, liền tự động xem Tùy Ưc là loại nữ sinh bán mình vì hư vinh. Cậu ta nhìn Tùy Ưc với vẻ ghét bỏ, “Không ngờ cậu lại là loại người đó.”

Tùy Ưc không bận tâm đến cậu ra, quay người rời đi thì bị Tần Minh bắt lấy cổ tay, “Hóa ra là cậu thích tiền, sao không nói sớm? Tôi có tiền, lại trẻ hơn người đàn ông kia, theo tôi phải hơn theo ông ta chứ.”

Tùy Ưc cực kỳ giận dữ, lạnh lùng nhìn cậu ta, “Bỏ tay ra!”

Tần Minh chẳng những không buông tay mà còn nói lời độc địa hơn, “Sao nào? Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ à? Tôi tưởng cậu thanh cao lắm, làm tôi phí bao công sức theo đuổi, hóa ra cứ ném tiền vào là được, đúng là lãng phí tình cảm của tôi. Ra giá đi? Nể tình bạn học giảm giá cho tôi chứ?”

Tùy Ưc giãy mạnh, “Cậu điên à?”

Tần Minh chợt hô lên: “Mọi người mau tới mà xem, Tùy Ưc khoa Y được người khác bao nuôi, bị tôi bắt được còn không chịu nhận!”

Đang là lúc đông người vào buổi tối, chẳng mấy chốc mọi người đã xúm lại, tiếng bàn tán càng lúc càng lớn.

Tùy Ưc cảm thấy bất lực và chán chường với khả năng suy diễn của Tần Minh, giờ cô có nói Tùy Cảnh Nghiêu là bố mình thì cũng không có ai tin.

Tần Minh thấy chưa đủ, còn kéo tay Tùy Ưc gào lên: “Đã bán mình còn suốt ngày tỏ vẻ thanh cao, đúng là ghê tởm! Không biết đã ngủ với bao nhiêu người rồi, thật bẩn thỉu!”

Tùy Ưc tức đến thái độ. Có có bình tĩnh đến đâu cũng chỉ là một cô gái hai mươi tuổi, bỗng dưng bị vu oan như thế liền không nhịn được, vừa định vung tay thì thấy hai bóng người lao đến từ đám đông xung quanh. Cô còn chưa kịp nhìn rõ xem là ai thì đã thấy Tần Minh bị đám ngã ra đất,

ngay sau đó có hơi ấm trùm lên bàn tay, thế rồi cô được kéo vào một lòng ngực quen thuộc.

Tùy Ưc ngoảnh đầu nhìn, Tiêu Tử Uyên mỉm cười, ôm trọn lấy cô.

Lâm Thần ở bên kia còn chưa hết giận, liên tục vung nắm đấm, “Mày muốn chết à? Mày dám nói em tao như thế, chán sống rồi đúng không?”

“Sao các anh lại ở đây?” Tùy Ưc bất giác giật ống tay áo Tiêu Tử Uyên,

“Anh mau bảo Lâm Thần đừng đánh nữa! Các anh sắp tốt nghiệp rồi, đánh nhau sẽ làm ảnh hưởng đến việc tốt nghiệp đấy!”

Tiêu Tử Uyên không cảm thấy đây là đánh nhau, rõ ràng chỉ có Tần Minh bị đánh. Anh khẽ lên tiếng lấy lệ: “Lâm Thần, đừng đánh nữa.”

Âm lượng giọng nói này e chỉ có một mình Tùy Ưc nghe thấy. Tiêu Tử Uyên nói xong còn bảo Tùy Ưc: “Em thấy chưa, cậu ấy đánh hăng quá, không nghe thấy tiếng anh, thôi để cậu ấy đánh đi, bao giờ mệt tự khắc sẽ dừng.”

Tùy Ưc bó tay, định đi tới kéo Lâm Thần ra thì bị Tiêu Tử Uyên cản lại,

“Không phải lo, chút chuyện nhỏ này nhà họ Lâm thừa sức giải quyết.”

Sau đó, Lâm Thần và Tần Minh vẫn bị kéo ra. Tần Minh lau máu mũi, cười quái gở, “Lâm Thần, anh vội xả giận cho cô ta thế, chẳng lẽ cũng mê cô ta rồi?”

Lâm Thần đá cậu ta, “Tốt nhất mày ăn nói cho đường hoàng vào! Nếu không tao còn đánh tiếp đấy!”

Tiêu Tử Uyên lạnh lùng quắc mắt nhìn Tần Minh, “Thích mà không được đáp lại nên đặt đi đầu người ta, nhân phẩm như thế thì việc gì người ta phải thích cậu?”

“Ôi, tôi quên mất, ở đây còn một người nữa, này Tiêu Tử Uyên, cũng thật uất ức cho anh quá. Đứa con gái này vừa để người khác bao nuôi lại vừa ôm ấp anh! Đúng là không biết nhục!”

“Đủ rồi!” Mặt Tiêu Tử Uyên tối sầm, sự giận dữ trào lên trong mắt, “Đừng có cậy quan hệ gia đình mà ngông nghênh trong trường học. Cậu vừa thấy đã suy diễn linh tinh, nói lời độc địa như vậy để bôi nhọ một cô gái, thế mà là đàn ông à?”

Khi nói những lời ấy, anh nắm chặt tay Tùy Ưc, cô chợt cảm thấy niềm xúc động khó tả cuộn lên trong tim mình.

Khi Tiêu Tử Uyên lạnh mặt, xương hàm anh cứng lại, khí chất sắc bén hơn, khắp thân mình toát ra uy thế khiến người khác không thể xen vào.

Tần Minh không đấu lại được nên chỉ lạng lẽ cúi đầu, không nói thêm nữa.

Bảo vệ nhanh chóng đẩy đám người đi vào, hỏi mấy câu rồi chuẩn bị dẫn cả Lâm Thần và Tần Minh đi. Lúc đi, Lâm Thần còn thở hòng học dọa dẫm, “Nói cho cậu biết, tôi nhất định phải quyết tử với cậu ta!”

Tiêu Tử Uyên liếc nhìn cậu bạn, “Thôi đi, cậu học Luật mà mở miệng ra đầy mùi máu tanh như vậy, học phí đổ xuống sông xuống biển hết rồi à?” Mắt Lâm Thần sáng lên, dưới sự gợi ý của Tiêu Tử Uyên, anh ấy dùng kiến thức chuyên ngành và miệng lưỡi trơn tru của mình quay cho bảo vệ ngờ ngẩn, cuối cùng toàn vẹn thoát ra, để lại Tần Minh viết kiểm điểm rồi đợi thông báo của trường.

Có Tiêu Tử Uyên bên cạnh, đám người vây xem trò hay nhanh chóng tản đi, Tùy Ưc và Tiêu Tử Uyên ăn ý chọn con đường vắng người.

Có thể là đèn đã hỏng nên đường rất tối. Hai người lẳng lặng đi, Tùy Ưc chợt đưa tay lau mặt rồi nhanh chóng buông xuống.

Tiêu Tử Uyên dừng chân, không nói gì rồi tiếp tục đi lên.

Vài phút sau, Tùy Ưc lại đưa tay lau mặt. Trong bóng tối, Tiêu Tử Uyên dừng bước, từ tốn nói: “Cứ khóc đi A Ưc, đừng cố nhịn.”

“Em không khóc...”

Một lúc sau, Tùy Ưc nức nở nói: “Mẹ em bảo Tùy Ưc là Đại ma vương bất bại, còn lâu em mới khóc...”

Nhìn cô gái đang thổn thức trước mặt, Tiêu Tử Uyên chửi thầm, kiên cường cái gì chứ? Ai không muốn được chiêu chuộng thành công chúa nhỏ dịu dàng đáng yêu, ai mà muốn gồng gượng vờ kiên cường, cứng rắn.

Anh chưa bao giờ thấy cô khóc. Mà thật ra hiện giờ trời đang tối đen, anh cũng không thấy được, chỉ là một người luôn bình tĩnh thản nhiên giờ đang thổn thức trước mặt anh, chỉ cần nghe tiếng nức nở thôi đã đủ khiến anh thấy bất lực, làm mọi dây thần kinh của anh đều rung động theo.

Không phải anh chưa bao giờ thấy con gái khóc. Tiêu Tử Uyên nhỏ hơn anh mấy tuổi, từ khi bắt đầu biết nhận thức anh đã có ấn tượng với tiếng khóc của Tiêu Tử Uyên, con bé mà khóc là chấn động quý thần, khiến anh đau cả đầu. Ban đầu anh còn nhẹ nhàng dỗ dành, về sau Tiêu Tử Uyên có gào khóc bên cạnh anh cũng chẳng buồn nhíu mày, vừa làm việc khác vừa dừng dừng đưa khăn giấy, để Tiêu Tử Uyên khóc đến mệt thì dừng lại chủ động nói cho anh biết có chuyện gì.

Nhưng lúc này anh không thể bình tĩnh như vậy.

Cô cúi đầu đứng đó, dáng người gầy yếu mỏng manh, vô cùng yên tĩnh, thậm chí không có tiếng khóc lóc. Đến cả tiếng thổn thức cô cũng đè nén

như vậy, lại vẫn giữ được nụ cười trước những kẻ kia, vậy lúc không có ai thì sao? Anh không tưởng tượng nổi khi một mình cô sẽ thế nào? Làm sao mà cô vượt qua được những năm tháng ở nhà họ Tùy?

Nghĩ tới đây, tim Tiêu Tử Uyên nhói đau, anh hiểu nỗi âu lo của cô, cũng chính vì hiểu nên mới càng đau lòng, mới càng buồn bã.

Đợi vài giây cho Tùy Ưc bình tĩnh lại, Tiêu Tử Uyên thử vươn tay ra, kéo Tùy Ưc vào lòng mình, dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô, sau đó khẽ khàng đặt ngón tay lên mí mắt cô.

“A Ưc, đừng khóc.”

Giọng anh trong đêm tĩnh mịch trầm thấp, xoa dịu lòng người. Đầu ngón tay anh lạnh lạnh, đặt lên mí mắt rất dễ chịu. Cô không nhìn thấy gì, chỉ có thể cảm giác được cái bóng che trên mặt và mùi hương đặc trưng của bàn tay anh. Tất cả những thứ ấy lại khiến cô rơi lệ tiếp.

Người lạnh nhạt cao ngạo như Tiêu Tử Uyên dịu dàng với cô như vậy, mà lại chỉ dịu dàng với một mình cô, thế nhưng cô không gánh nổi.

Tiêu Tử Uyên nhẹ nhàng gác cằm lên đỉnh đầu Tùy Ưc, ôm chặt cô vào lòng, dường như đang tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Chất lỏng ấm áp trượt xuống từ đầu ngón tay, trái tim Tiêu Tử Uyên cũng ấm ửng đến khó chịu.

Một lúc lâu sau, anh cười khở, “Em không có lòng tin vào anh đến vậy à?”

Những gì anh làm còn chưa đủ hay sao?

Tùy Ưc chỉ cảm thấy cả thế xác và tinh thần đều mệt mỏi, an tâm nép vào lòng anh. Cô biết nên đẩy anh ra, biết rằng tất cả những chuyện này đều không đúng, nhưng cô lại không muốn cử động chút nào.

Tùy Ưc dựa vào ngực anh, cảm nhận được tiếng tim anh đập qua lớp vải.

Lời anh nói quanh quẩn bên tai, tay anh vỗ sau lưng cô, hơi thở quen thuộc lan tỏa bên cô, tất cả đều khiến cô bình tâm, yên lòng, cuối cùng cô từ từ nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, Tùy Ưc mới bình ổn cảm xúc, thoát khỏi vòng tay của Tiêu Tử Uyên, đứng thẳng người, vừa định nói cảm ơn thì nghe anh hỏi: “Mang ví không?”

Tùy Ưc ngẩn ra, “Hả?”

Tiêu Tử Uyên không chờ cô phản ứng đã đi lên phía trước rồi mới cười quay đầu, “Lần trước em bảo mời anh ăn đúng không? Anh chưa ăn tối.”

Cứ thế, Tùy Ưc bị Tiêu Tử Uyên lừa đến quán ăn sau trường, đến khi cô kịp phản ứng thì đã yên vị trong quán ăn với Tiêu Tử Uyên rồi.

Tân này có rất nhiều sinh viên đến ăn khuya, quán bán rất chạy. Tiêu Tử Uyên ngẩng giữa không gian ồn ào, cẩn thận xem thực đơn rồi hỏi Tùy Ưc: “Em muốn ăn gì?”

Tùy Ưc quả thật đang đói, buổi trưa cô không ăn gì, bữa tối phải nhìn người không muốn gặp nên càng ăn không ngon miệng, lại vừa trải qua tình thế gian nan khi nãy, giờ nghĩ thấy mùi thức ăn trong quán liền cảm thấy bụng sôi lên, nghiêng răng nói: “Em muốn ăn mì trộn và cơm chiên thịt bò.”

Tiêu Tử Uyên nhướn mày, “Một mình em ăn hả? Rốt cuộc trong hai ta ai mới là người chưa ăn tối?”

Tùy Ưc móc ví ra rút lên bàn, “Em mời!” Âm thanh phát ra khá lớn nên mọi người xung quanh đều nhìn sang, Tùy Ưc lập tức đỏ mặt.

Tiêu Tử Uyên lại không thèm để ý xung quanh, chỉ cầm bút trên bàn ghi lên thực đơn món mì trộn, cơm chiên thịt bò và một bát mì rồi cầm phiếu tới cửa sổ xếp hàng gọi món. Sau khi xuống, anh vừa lấy khăn ướt lau tay vừa quan sát vẻ mặt tức giận của Tùy Ưc, ánh mắt nhìn cô sáng lấp lánh, chỉ muốn vươn tay chọc vào má cô.

Tùy Ưc bị anh nhìn đến phát ngượng, hắng giọng hỏi: “Sao vậy?”

Tiêu Tử Uyên chột nhoeai người đến gần, véo nhẹ má cô rồi nhanh chóng buông tay, “Em có biết chim bạc má đuôi dài không?”

Tùy Ưc bị anh véo má mà đỏ mặt, tim đập thình thịch, vô thức trả lời:

“Không, là giống loài quý ạ?”

Tiêu Tử Uyên nghĩ ngợi, đáp không mấy tự nhiên: “Ừm... Khó nói lắm, còn phải xem tình thế, ví dụ như con mà anh thấy thì đúng là giống quý, có một không hai.”

Rõ ràng chỉ là cuộc trò chuyện bình thường nhưng Tùy Ưc lại nhìn ra vẻ chọc ghẹo kỳ quặc trong mắt Tiêu Tử Uyên. Theo đúng tôn chỉ hiếu học, cô lấy điện thoại ra lên mạng tra cứu. Đọc mô tả trên mạng xong, cô rốt cuộc cũng hiểu được Tiêu Tử Uyên đang trêu mình béo.

Béo thì béo thôi, làm gì mà phải nói tên khoa học nghe cao siêu thế? Với cả con chim béo ú, thân mình tròn vo như vậy mà đôi cánh nhỏ kia cũng bay được sao?

Mà cô béo thật đấy ư? Làm gì mà giống con chim bạc má kia chứ? Nghĩ một lát, mặt Tùy Ưc đỏ ửng lên.

Có một không hai...

May mà mì nhanh chóng được mang ra, hóa giải sự ngượng ngùng của cô.

Tùy Ưc bê tới chỗ mình, phóng tay thả mấy thìa ớt, hùng hỏ ăn một miếng rưỡi uống một ngụm nước lớn. Tiêu Tử Uyên đưa cốc của mình sang, Tùy Ưc không để ý, nhận lấy uống ừng ực, còn bị sặc khiến mắt mũi đầu đỏ lên.

Tiêu Tử Uyên nhìn cô cười ung dung, vừa đưa khăn giấy vừa nói: “Bụng đầy lửa mà còn ăn ớt.”

Tùy Ưc lau nước mũi, khàn giọng trả lời: “Đây gọi là lấy độc trị độc.”

Cuối cùng, Tiêu Tử Uyên lấy mì trộn trước mặt Tùy Ưc rồi đẩy bát mì của mình sang, “Ăn đi.”

Tùy Ưc cần đưa ăn hai miếng mới kịp phản ứng, họ đang làm gì thế này? Tiêu Tử Uyên đã ăn bát mì này, cô cũng đã ăn suất mì trộn kia... Nghĩ vậy, cô tiện tay cần cốc lên uống một ngụm mới phát hiện ra cái cốc này hình như cũng là của Tiêu Tử Uyên...

Tiêu Tử Uyên thấy cô dừng động tác, nhướn mày nói: “Hằng năm khám sức khỏe định kỳ ở trường anh đâu không có vấn đề gì, không bệnh tật gì hết.”

Tùy Ưc cuống lên, cô không có ý đó, lại cúi đầu ăn một miếng mì, tìm bừa một chớ, “Không phải... Em sợ em bệnh...”

Tiêu Tử Uyên cười độ lượng: “Anh không chê, có phải chưa ăn bao giờ đâu.”

Tùy Ưc vô thức phản bác: “Ăn bao giờ...”

Nói đến một nửa cô mới sực nhớ, hình như đã ăn rưỡi, vào cái hôm anh lấy thân mình ra dạy cho cô biết thế nào là cưỡng hôn...

Trước nụ cười tươi của Tiêu Tử Uyên, Tùy Ưc đỏ mặt, cúi đầu khó nhọc ăn mì. Cô hoàn toàn khuất phục, hôm nay lại học được một tiết Hậu hắc học* nữa rồi, tốt ghê!

(* *Hậu hắc học*: Tác phẩm về tâm lý học của nhà tư tưởng, nhà cách mạng Lý Tông Ngô. “*Hậu hắc học*” hiểu đơn giản là thuyết lòng dạ đen tối, da mặt dày.)

Lý Tông Ngô nói buồn, vui, mừng, giận đâu không thể hiện ra là mặt dày, thể hiện ra mà không kiêng dè gì là đen tối. Mặt dày là gốc của người trong thiên hạ; đen cũng là đạo của người trong thiên hạ. Đã mặt dày còn đen tối thì con người sợ, quỷ thần cũng sợ.

Loại người như Tiêu Tử Uyên, không chỉ cô sợ mà đến quỷ thần cũng sợ.

Chương 08. Tin đồn tứ phía, hùng dũng giải vây

.

.

Ăn xong, Tiêu Tử Uyên đưa Tùy Úc về. Tùy Úc ăn no rồi cũng bình tĩnh hơn, muốn giải thích chuyện Tùy Cảnh Nghiêu nhưng Tiêu Tử Uyên lại không hỏi gì, chỉ đút hai tay vào túi quần im lặng suốt đường đi.

Tùy Úc chợt dừng bước, “Anh Tiêu...”

Tiêu Tử Uyên nghiêng người nhìn Tùy Úc, chờ cô nói tiếp câu sau.

“Anh không có gì muốn hỏi em à?”

Tiêu Tử Uyên vuốt cằm, nhìn Tùy Úc thật lâu rồi gật đầu, nghiêm mặt nói: “Có.”

“Chuyện gì ạ?”

“Mấy hôm trước anh thu xếp hành lý, phát hiện có chiếc khăn quàng để ở chỗ em. Em đã thích vậy thì cho em đấy, nhưng trước khi anh đi thì mua chiếc khác bù cho anh nhé.”

Tùy Úc nhăn mặt, “Còn gì nữa không?”

Tiêu Tử Uyên ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ, đúng lúc Tùy Úc cho rằng anh định hỏi chuyện kia thì Tiêu Tử Uyên chợt chỉ vào miếng ngọc bình an đang đeo trên cổ do người nào đó tặng, hỏi: “Anh đeo có đẹp không?”

Tùy Úc nhìn Tiêu Tử Uyên oán hận, anh thích trêu em đến thế sao?

Tiêu Tử Uyên cúi đầu bật cười, âm thanh dịu êm, vừa quay người vừa gọi Tùy Úc: “Vui hơn rồi chứ? Vào nhanh đi.”

Khi Tùy Úc về đến phòng, ba người kia đầu đã ngủ. Cô rón rén đi rửa mặt, lúc lên giường thì Tam Bảo trở mình, mơ màng hỏi: “A Úc, sao cậu về muộn thế?”

Tùy Úc nhỏ giọng trả lời: “Mai rồi nói, mau ngủ đi, mai phải dậy sớm đi học đấy.”

Tam Bảo âm ỉ rồi mau chóng thiếp đi.

Tùy Úc lấy điện thoại ra đặt báo thức thì nhận được tin nhắn của Tiêu Tử Uyên.

“Đừng suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi đi.”

.

Tùy Ưc ngậy ngẩn nhìn mấy chữ ngẩn ngủ trên màn hình điện thoại rồi mau chóng trả lời.

“Xin lỗi, hình như làm liên lụy đến anh rồi.”

Gần như ngay lập tức, Tiêu Tử Uyên trả lời.

“Anh rất hân hạnh.”

Tùy Ưc đỏ mặt, cất điện thoại rồi đi ngủ.

***

Hậu quả không khác so với tưởng tượng. Sáng hôm sau, bốn người như thường lệ đến nhà ăn ăn sáng, một buổi sáng vốn bình thường lại trở nên chẳng yên ả chút nào.

Thỉnh thoảng có người nhìn sang chỉ trỏ, bốn người đều tỉnh rụi như không nghe thấy. Chẳng mấy chốc, có bạn học cùng khoa quen biết đến gần, chỉ vào Tùy Ưc rồi nói với ba người kia, “Này, các bạn đừng chơi cùng cậu ta, nghe nói cậu ra được bao nuôi, vì chuyện này mà Tần Minh lớp các cậu còn đánh nhau với Lâm Thần, Tiêu Tử Uyên cũng ở đó đấy, người ta còn quay lại đây này.” Vừa nói vừa đưa di động cho các cô xem.

Ba người xem xong thì đồng loạt tỏ vẻ không tin nổi, nhìn Tùy Ưc đồng thanh nói: “Bao nuôi? Đánh nhau? Lâm Thần? Tiêu Tử Uyên?”

Một nữ sinh gật đầu, “Đúng thế.”

Tùy Ưc bình tĩnh ăn tiếp như không nghe thấy.

Tam Bảo quay cái đầu với bộ tóc ngắn vừa gội lúc mới ngủ dậy, tóc còn đang chứa lung tung sang hỏi Hà Ca, Yêu Nữ: “Chẳng lẽ kỹ năng diễn xuất của chúng ta còn chưa đủ, sao A Úc chẳng căng thẳng gì thế? Cậu ấy không sợ chúng ta hiểu lầm, sau đó cô lập, công kích cậu ấy sao?”

Hà Ca và Yêu Nữ liếc mắt tỏ vẻ khinh bỉ trước IQ và EQ của người này.

Yêu Nữ nhẹ giọng dạy dỗ Tam Bảo: “Cậu đã bao giờ thấy người ta sợ cái gì chưa? Nếu giờ bảo cậu ấy là “A Úc, động đấy kìa”, cậu ấy chắc sẽ chỉ đáp lại một chữ.”

Tam Bảo gãi đầu nghĩ một lúc lâu, “Chữ gì?”

Yêu Nữ nhẹ nhàng bật ra một âm tiết đơn: “À.”

Tam Bảo nghe xong bừng tỉnh, “Có lý. Đây đúng là phong cách của Tùy Ưc.”

Hà Ca nhìn Tam Bảo khinh bỉ, “Cậu đã bao giờ thấy người ta bị kẻ vừa ngốc nghếch vừa tham ăn như cậu dọa sợ chưa?”

Tam Bảo muốn phản bác mà không tìm được lý do, nhỏ giọng nhắc nhở: “Cậu ta thật sự...”

Còn chưa nói xong, Yêu Nữ đã đập bàn ngắt lời: “Ý gì chứ hả, nói cậu ấy được bao nuôi mà không nói tôi sao, sao hả, coi thường sắc đẹp của tôi à?” Hà Ca hung hăng siết nắm đấm, “Đánh nhau là gì biết không? Chưa đánh nhau bao giờ à? Đây là Tần Minh đơn phương bị đánh hiểu chưa hả? Có muốn tôi cho các người biết thế nào là đánh nhau không?”

Tam Bảo thì hớn hờ nói: “Tôi nói cho các cậu biết một tin động trời hơn, Hồ Ca đang hẹn hò với tôi, chúng tôi cũng đã gặp người lớn hai bên, dự định cuối năm nay cưới, các cậu mau loan tin giúp tôi! Cảm ơn mọi người đã chúc phúc!”

Tùy Ưc thản nhiên ăn sáng, thỏa mãn ngắm ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ. Cuộc đời mới tươi đẹp làm sao!

Những người kia nhìn cả nhóm với vẻ không tin nổi rồi bỏ chạy. Ba người nhìn những bóng lưng kia, hừ giọng khinh miệt.

Tùy Ưc nhìn ba cô bạn, giải thích đơn giản: “Bố tớ đến thăm, hôm qua ăn xong lúc đưa tớ về thì bị Tần Minh trông thấy, cho nên...”

Họ sống cùng Tùy Ưc mấy năm, chưa bao giờ nghe thấy Tùy Ưc nhắc đến bố nên biết hoàn cảnh gia đình cô, vì vậy ba người đều không hỏi nữa, chỉ tiếp tục ăn.

Mới ăn được mấy miếng thì nghe thấy tiếng xì xào bàn tán sau lưng: “Dân học Y thoáng thật, trường mình chưa bao giờ có chuyện này đâu, đúng là mới mẻ!”

“Thế đã là gì, học ngành nào thì có hướng nghiên cứu riêng của ngành ấy, người ta giỏi nghiên cứu cơ thể người mà.”

“Không biết làm sao mà thi đỗ được nữa, đúng là làm “vang danh” đại học X!”

Chợt có một giọng quen thuộc quát lên: “Đừng nói nữa!”

Tùy Ưc vẫn đứng đờng nghe, cô chẳng bận tâm cũng không bao giờ phản ứng lại những chuyện thị phi này, nhưng nghe thấy âm thanh quen thuộc kia, biểu cảm trên mặt cô vẫn hơi thay đổi.

Một người trong đó nói giọng không phục: “Cô ta có thể trơ trẽn như vậy, sao tớ lại không được nói?”

Yêu Nữ tức giận quay người cười trào phúng, “Ôi chao, đây chẳng phải ai đó với ai đó đấy sao?”

Yêu Nữ chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra hai người kia là bạn cùng phòng của Dụ Thiên Hạ, nhờ Tiêu Tử Uyên nên trước kia cũng gặp thoáng qua mấy lần.

“Chẳng thế thì sao! Sáng sớm ra mà nóng nẩy như vậy là do không được thỏa mãn ham muốn à?” Hà Ca quay sang nhìn, hừ giọng khinh bỉ.

Tam Bảo gật đầu kết luận: “Theo tớ là bị người ta cho uống FM2* rồi.”

(* FM2: Thuốc Flunitrazepam 2mg, một loại thuốc thôi miên, an thần, chống co giật, giải tỏa lo âu và dẫn cơ vân.)

Yêu Nữ cười tươi hơn, “Hả, nghiêm trọng vậy sao? Hai người có cần kê ít Sildenafil* cho bạn trai của mình không?”

(* Sildenafil: Thuốc có tác dụng điều trị chứng rối loạn cương dương ở nam giới.)

Tam Bảo tán thành: “Sildenafil – độ cứng Trung Quốc tuyệt vời, ôi chao!”

Hà Ca lườm Yêu Nữ, “Nói linh tinh, họ sao có bạn trai được?”

“Không có bạn trai cũng không sao.” Tam Bảo cười gian, “Bao giờ đến tiết giải phẫu tiếp theo chúng ta lấy trộm khúc xương dài dài mang đến cho họ, cùng lắm thì lúc ấy ấy chỉ cần nắm ga giường bằng một tay là được mà!”

Yêu Nữ và Hà Ca dặn dò: “Ừ! Vậy lần sau nhớ lấy nhé!”

Tam Bảo gật đầu mỉm cười, “Được, tớ sẽ mài cho sáng bóng luôn.”

Mọi người mới đầu ngơ ngác không hiểu gì, hỏi nhau: “FM2 là gì?

Sildenafil là gì?” Sau thì cười ần lên cảm thán, “Đúng là dân học Y chửi người không cần dùng đến lời thô tục!”

Tùy Ưc day trán, bất lực nghe ba người kia lời qua tiếng lại, cuối cùng quay đầu nhìn hai cô gái kia đã tức đến run cả người, mà sắc mặt của Dụ Thiên Hạ cũng khá xấu. Cô khóc thầm, lần này quả thật đã gây thù chuốc oán rồi.

Rời khỏi nhà ăn, Tam Bảo còn đang tức giận chửi bới, Hà Ca và Yêu Nữ phụ họa, chỉ có người trong cuộc là Tùy Ưc bình tĩnh đi ở sau cùng. Ba người còn thỉnh thoảng quay đầu nói với Tùy Ưc: “A Ưc, cậu yên tâm, chúng tớ sẽ ủng hộ cậu.”

Tam Bảo tò mò hỏi Tùy Ưc: “A Ưc, sao cậu không nói với họ đó là bố cậu?”

Yêu Nữ nhìn Tam Bảo như nhìn kẻ ngốc, “Giờ nói thì ai tin? Khéo còn bôi xấu A Ưc thêm ấy.”

Tùy Ưc không bận tâm, thật ra cô cũng không muốn nói ra chuyện này.

Càng ít người biết chuyện càng tốt, cô không muốn phiền hà, huống hồ

Yêu Nữ nói đúng. Một khi đã bỏ lỡ thời điểm tốt nhất để giải thích, lúc này dù nói ra cũng không có ai tin.

Bốn người đi vào tòa giảng đường, gặp Tần Minh ở cửa lớp, xem ra hôm qua Lâm Thần nặng tay, qua một đêm mặt cậu ta liền sưng vù, thật sự rất thảm...

Trông thấy Tùy Ưc, cậu ta vẫn ra vẻ khinh bỉ, hừ lạnh rồi đi vào trong phòng. Tùy Ưc chẳng thèm để ý đến cậu ta, đối với cô, cậu ta vốn là kẻ không hề quan trọng.

Trong giờ học, thiết bị đột nhiên bị hỏng, thầy đành phải viết bảng. Tùy Ưc chống tay lên trán nhìn thầy viết từng chữ lên bảng, cảm giác như quay về thời trung học, suy nghĩ dần bay xa.

Đến khi tỉnh lại thì trên bục giảng đã là người khác, bí thư khoa đang nói gì đó, Tam Bảo bên cạnh thở hòng học nhìn bí thư chằm chằm như thể một giây nữa thôi sẽ xông tới cắn anh ta.

Tùy Ưc quay đầu hỏi: “Sao thế?”

Hà Ca cười, “Trường tiếp đoàn kiểm tra nên tổ chức đi ăn hồ sơ sinh viên.”

Tam Bảo nghiến răng, “Tớ ghét nhất là viết tên mình ra! Nộp hồ sơ xong, đến lúc rút hồ sơ để hỏi sinh viên chắc chắn sẽ rút trúng tớ! Sao tên tớ lại như thế chứ?”

Tùy Ưc như sực nhớ đi đâu gì, nhìn sang Tam Bảo, “Cậu có anh trai đúng không? Cậu tên Nhậm Thân thì anh cậu tên là gì?”

Hà Ca cũng tò mò, “Đúng đấy, anh cậu tên gì?”

Tam Bảo hừ giọng: “Những kẻ phạm phu tục tử các cậu sao có thể đoán được tâm tư của bố mẹ tớ?”

Hà Ca nhìn bí thư trên bục giảng, tiếp tục kỳ kèo, “Nói đi! Tên là gì?”

Tam Bảo nhìn Tùy Ưc rồi lại nhìn Hà Ca, vẻ mặt nghiêm trọng, do dự một lúc lâu mới miễn cưỡng nói hai chữ: “Thân Nhậm.”

Hà Ca gục xuống bàn không dậy nổi, Tùy Ưc cúi đầu, hai vai run rẩy. Một lát sau, có lẽ hai người đều cảm nhận được Tam Bảo càng lúc càng giận nên cố gắng nhịn cười.

Tùy Ưc hắng giọng hỏi: “Cậu có chắc đó là tên người không?”

Hà Ca lấy điện thoại ra, “Không được, tớ phải nhắn tin kể chuyện này cho Yêu Nữ.”

Tam Bảo hằm hè giận dữ, gục xuống bàn giả chết.

Có lẽ ba người hơi ồn ào nên bị bí thư để ý, cười tươi nhắc nhở: “Các bạn phía kia nói nhỏ thôi, tôi sắp nói xong rồi, nghe cẩn thận kẻo đi nhầm sai.”

Ba người lè lưỡi, không ồn ào nữa.

Hết giờ, Tùy Ưc đi tới khoa thì gặp lớp trưởng ở ngã rẽ, cậu ta định mang phiếu hồ sơ lên văn phòng, mà tòa nhà văn phòng khoa Y lại ở sát tòa nhà văn phòng trường nên mới nhờ Tùy Ưc cầm hộ sang, cô vui vẻ đồng ý.

Tùy Ưc hiếm khi đến tòa nhà văn phòng trường, đi một vòng xung quanh mới tìm được văn phòng kia. Cô đẩy cửa vào, bên trong rất bừa bộn, có bảy, tám người trông như sinh viên đang sắp xếp hồ sơ.

Tùy Ưc gõ cửa, có người nghe tiếng thì nhìn sang, thoáng chốc cả căn phòng yên tĩnh lại, bầu không khí hơi có vấn đề. Một sinh viên đang hăng say trò chuyện đầu hạ thấp giọng, vừa bàn tán vừa nhìn Tùy Ưc.

Tùy Ưc nhanh chóng nắm được tình hình như cũng chẳng quan tâm, chỉ đi vào trong đặt phiếu xuống cạnh một chồng tài liệu tương tự, đang chuẩn bị đi thì bị cô nàng phụ trách hồ sơ gọi lại: “Bạn ơi, từ từ hãy đi, để tôi xem có vấn đề gì không đã.”

Tùy Ưc dừng lại, “Được.”

Cô nàng kia và mấy người bạn nhìn Tùy Ưc, lấy phiếu ra lật như đang tìm gì đó, khi thấy một tờ đơn thì dừng lại, rút ra rồi xì xào bàn tán.

Một cô gái nhìn Tùy Ưc, “Đây là của cậu à?”

Tùy Ưc nhìn lướt qua, nở nụ cười trào phúng, “Phải.”

Cô gái chỉ vào phần bỏ trống, “Chỗ thông tin của bố bỏ trống này.”

Tùy Ưc nhìn xuống, “Mấy năm qua tôi chưa bao giờ đi ền.”

“Năm nay đổi quy định, bắt buộc phải đi ền.” Giọng của cô nàng khiến Tùy Ưc phản cảm.

Cô không muốn lằng nhằng với họ, lặng yên một lát rồi mỉm cười, ung dung nói: “Tôi không có bố, vừa lòng chưa?”

Ai cũng có một ranh giới không thể xâm phạm, Tùy Ưc không thể hiện gì ra mặt nhưng cảm xúc trong lòng đã lên tới giới hạn, nếu cô gái kia còn nói thêm một câu thì cô sẽ thật sự phản công.

Có một kiểu người trong lòng càng tức giận thì ngoài mặt càng bình tĩnh, khi cơn giận lên đến đỉnh điểm thì nụ cười lại càng tươi. Tùy Ưc chính là kiểu người này.

Cô gái kia nghe vậy li ền đặc chí cao giọng châm chọc: “Ồ, ra là gia đình đơn thân, gia đình đơn thân đúng là lắm thị phi.”

Người xung quanh nghe vậy lại bắt đầu bàn tán.

Tùy Ưc đứng thẳng lưng, đón nhận những ánh mắt chât vấn, tỉnh bơ nghe hết những lời châm chọc và suy đoán, mở miệng hỏi: “Xem xong rồi chứ, tôi đi được chưa?”

“Đi đi. Đi đi.”

Tùy Ưc quay người, không ngờ những người ở sau còn lớn giọng hơn.

“Gia đình đơn thân cơ đấy? Cô ta không có bố hay là ly hôn nhỉ?”

“Gia đình đơn thân còn đỡ, có khi lại là con ngoài giá thú cũng nên. Nghe bảo Tiêu Tử Uyên kén chọn lắm, không ngờ gu của anh ấy lại như thế này.”

Tùy Ưc nghe đến đó thì nổi giận, giống như có cái gai ghim trong lòng, có thuyết phục mình thế nào cũng không nhẫn nhịn được. Cô quay sang nhìn, ánh mắt bén nhọn.

Nét dịu dàng trên mặt Tùy Ưc biến mất, thay vào đó là vẻ sắc lạnh hiếm thấy. Cô lạnh lùng liếc mắt nhìn một lượt, trề giọng hỏi lại: “Gia đình đơn thân thì sao?”

Cô gái kia giật nảy mình, không ngờ từ cô gái trông yếu điệu dịu dàng này có thể toát ra khí thế mạnh mẽ như vậy, ánh mắt uy hiếp của Tùy Ưc khiến cô ta căng thẳng, “Không... không sao.”

Tùy Ưc nhìn chằm chằm cô gái kia, “Bố tôi hoàn toàn khỏe mạnh, tôi cũng mong ông ấy cả đời khỏe mạnh bình an. Cậu không biết có thể hỏi, nhưng đừng có trù ẻo ông ấy. Với lại cậu đừng động đến Tiêu Tử Uyên.”

Ánh mắt của Tùy Ưc lạnh lẽo, cho đến khi cô gái hớn hờ đắc chí khi này không dám nhìn lại mới dịu bớt giọng, khi lên tiếng lần nữa thì sắc mặt đã bình thản hơn rất nhiều.

“Tôi thế nào là việc của tôi, cậu đừng có động đến anh ấy.”

“Anh Tiêu.” Mấy người đứng cạnh cô gái chợt hướng mắt về sau lưng Tùy Ưc, xấu hổ lắp bắp gọi.

Tùy Ưc ngoảnh đầu, thấy Tiêu Tử Uyên đứng cách đó mấy bước chân, toàn thân như toát ra hơi lạnh. Anh nheo mắt, chiếc cằm cương nghị hơi hếch lên, khuôn mặt góc cạnh khô ngô lúc này càng thêm sắc nét, đôi mắt lạnh lùng, khóe miệng lại khẽ nhếch lên đầu ngạo mạn.

Tùy Ưc hơi cau mày, anh giận thật nên khí thế mới bức người như vậy?

Anh lớn lên trong gia đình trâm anh thế phiệt, dù luôn là tâm điểm nhưng khi nói chuyện với một số người, anh vẫn phải thăm dò ý tứ, có lẽ bài học đầu tiên mà anh được học là không để lộ cảm xúc, không thể hiện tài năng, biết cách che giấu tâm tư của mình nên mới trề lặng khép kín, chín chắn già dặn như vậy. Bình thường khí thế bẩm sinh đó luôn được cất giấu trong cốt tủy, hiếm khi lộ ra cho người khác thấy, vẻ giận dữ hôm qua đã

khác thường, hôm nay... Anh như vậy là do cô gái kia xúc phạm cô hay xúc phạm anh?

Tiêu Tử Uyên đi nhanh vào, bình tĩnh hỏi cô gái kia: “Cô vừa nói gì tôi không nghe rõ, nói lại xem.”

Chỉ một câu hỏi thản nhiên mà khiến ai nấy đều lạnh sống lưng, chớp mắt không dám nhìn.

Tiêu Tử Uyên ngày thường hay cười dừng dừng, thái độ xa cách, cử chỉ hành động bình thản mà vẫn oai phong. Bình thường đã không ai dám chọc vào anh, huống hồ hiện giờ anh dường như còn đang nổi giận.

Lâm Thần đứng tại chỗ hậm hực: “Có phải bình thường cậu ta cười nhiều quá rồi không? Giờ có người động chạm đến cậu ta rồi đấy. Chẳng lẽ họ không biết dù Tiêu Tử Uyên hay cười nhưng vẫn là người mạnh mẽ quyết đoán, lạnh lùng nhấn tâm?”

Hôm nay họ đến lấy giấy chứng nhận và bằng tốt nghiệp, không ngờ lại gặp tình huống này.

Nhớ hồi bé ngây thơ bị Tiêu Tử Uyên bắt nạt, Ôn Thiệu Khanh khẽ cười hả hê trước tai họa của người khác, “Chẳng mấy khi thấy cậu ta tháo mặt nạ, tôi phải xem cho kỹ mới được.”

Cô gái kia nhìn sang bên cạnh như muốn tìm đồng minh, nhưng những người vừa mới chung phe với cô ta đều đồng loạt cúi đầu. Mặt đỏ lên, cô ta nhỏ giọng trả lời: “Không... Không có gì...”

Tiêu Tử Uyên lạnh nhạt nhìn cô gái, một lát sau mới lên tiếng, giọng chậm rãi mà đầy uy lực, “Nếu chưa nói gì thì về sau đừng nói. Tôi không muốn phải nghe lại đâu.”

“Xin lỗi anh Tiêu...”

Tiêu Tử Uyên trầm giọng: “Người mà cô nên xin lỗi không phải tôi. Cô nói gì về tôi, tôi cũng không quan tâm, nhưng đừng có động đến cô ấy.”

Nghe thấy câu này, Tùy Ưc ngẩng phắt lên nhìn Tiêu Tử Uyên. Không chỉ có giọng trầm xuống, đến cả khóe miệng anh cũng hạ thấp.

Cô không chịu được người khác đàm tiếu anh trước mặt mình dù chỉ một câu, nhưng anh lại nói với người khác là anh không quan tâm, anh chỉ một lòng che chở cô.

Vốn cô không biết Tiêu Tử Uyên giận vì cái gì, sợ rằng mình cả nghĩ, thế này xem ra cô đã phụ tấm lòng của anh rồi.

Cô gái kia dù không tình nguyện nhưng sợ hãi trước áp lực mà Tiêu Tử Uyên mang đến, do dự thật lâu mới nói xin lỗi: “Xin lỗi Tùy Ưc.”

Lần này Tiêu Tử Uyên mới hài lòng, nắm tay Tùy Ưc quay người đi ra ngoài. Cô hơi giãy ra nhưng anh lại nắm chặt hơn.

Người trong phòng đổ mồ hôi lạnh, mãi đến khi hai người đi ra rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Dự Thiên Hạ vốn đi vào cùng Tiêu Tử Uyên lúc này đứng ngây như phỗng. Có người không phục, đi đến trước mặt Dự Thiên Hạ, “Sự thật mà không cho người ta nói, chị Dự thấy có đúng không? Người như thế cũng dám tranh anh Tiêu với chị, đúng là không biết lượng sức.”

Dự Thiên Hạ lạnh lùng quắc mắt nhìn nữ sinh kia, “Nếu cô muốn lợi dụng tôi để đạt được mục đích gì đó thì cô tìm nhầm người rồi. Tôi thích Tiêu Tử Uyên thật, thua Tùy Ưc cũng là thật, tôi tâm phục khẩu phục, sẽ không tìm cách hãm hại cô ấy. Cô đã gọi tôi một tiếng chị thì đàn chị này khuyên cô một câu thật lòng, đừng xiaus vào chuyện nhà người khác, chẳng có ích gì cho cô đâu.” Nói xong cô ấy bỏ đi trước vẻ kinh ngạc của người kia.

Lâm Thần và Ôn Thiệu Khanh nhìn nhau, vuốt cằm tán phục.

Lâm Thần cảm thán: “Phụ nữ như vậy còn sợ không có đàn ông thích sao?”

Ôn Thiệu Khanh cố tình tạt nước lạnh, “Vậy cậu theo đuổi đi!”

Lâm Thần sầm mặt, quay sang nhìn Ôn Thiệu Khanh, oán hận nói: “Ôn độc miệng! Ai còn nói cậu dịu dàng như ngọc, tôi nhất định sẽ đập cho người đó tỉnh ra.”

***

Ra khỏi văn phòng, đến cầu thang không có người, Tiêu Tử Uyên mới buông tay, cúi đầu nhìn Tùy Ưc. Vừa nãy anh thậm chí không nhú mày, lúc này lại nhìn Tùy Ưc đầy lo lắng.

Hơi thở của cô vẫn đều đặn, nhưng cũng chính vì cô quá yên lặng nên anh mới khó xử. Nếu là cô gái khác, gặp chuyện này chắc đã tủi thân mà khóc rồi, nhưng cô không khóc cũng không làm loạn, nếu lúc nãy anh không gặp phải thì chắc chắn cô sẽ chẳng nói gì. Tối qua còn biết rơi mấy giọt nước mắt, hôm nay dường như đã khôi phục trạng thái tràn đầy sinh lực, chẳng lẽ cô là Đại ma vương bất bại thật?

Tiêu Tử Uyên do dự một lúc mới lên tiếng, giọng ấm áp mà rần rỏi: “Họ nói gì thì kệ họ.”

Tùy Ưc cắn môi, bình thản nói: “Anh Tiêu, họ nói đúng, gia đình em đúng là gia đình đơn thân.”

Trong một khoảng lặng, Tùy Ưc dường như nghe thấy tiếng Tiêu Tử Uyên thở dài, giọng nói trong trẻo mà trầm ấm vang lên: “Anh biết, A Ưc, đó

không phải lỗi của em.”

Tùy Ưc cứng người, một dòng cảm xúc chạy ngang qua tim. Cô ngẩng đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, anh biết sao?

Hôm nay cô vẫn muốn tìm cơ hội giải thích với Tiêu Tử Uyên nhưng mãi vẫn chưa tìm được. Cô suýt thì quên mất có anh chàng miệng rộng Lâm Thần kia, còn chuyện gì mà anh không biết không?

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên có người nghiêm túc nói với cô rằng, đó không phải lỗi của cô.

Cô từng nghĩ nếu mình là con trai, liệu có phải tất cả sẽ không xảy ra không? Mẹ sẽ không khổ cực đến thế, cô cũng sẽ có bố, có ông bà nội.

Liệu có phải mọi chuyện sẽ khác?

Đôi mắt đen láy của cô như được ngâm trong hồ nước trong veo, long lanh nhìn anh. Cuối cùng, Tiêu Tử Uyên không kìm được mà vươn tay ôm người trước mặt vào lòng mình. Cô gầy đến độ khiến lòng anh đau đớn, cũng kiên cường đến mức khiến tim anh nhói lên. Anh chợt ảo não, vì sao mình không quen cô sớm hơn? Một mình cô làm sao trải qua tất cả những chuyện này?

Hơi thở nam tính mát lạnh phả vào mặt, Tùy Ưc theo bản năng giãy giụa, tay nắm chặt vạt áo bên hông anh muốn đẩy ra.

Tiêu Tử Uyên ôm chặt cô, ép cô vào lồng ngực mình, bật thốt ra suy nghĩ trong lòng: “A Ưc, em có thể tin anh, anh sẽ bảo vệ em, không để người khác làm tổn thương em nữa.”

Tùy Ưc ngây người, siết chặt vạt áo trong tay rồi dụi đầu vào lòng Tiêu Tử Uyên.

Giọng từ tốn mà kiên định của Tiêu Tử Uyên lại vang lên trên đỉnh đầu cô: “A Ưc, em đừng sợ, anh không phải Tùy Cảnh Nghiêu thứ hai. Anh có thể xử lý ổn thỏa chuyện của mình, những khó khăn sau này anh cũng nhất định có thể tìm được cách giải quyết khiến em yên lòng, tuyệt đối không ép buộc em, em đừng lo gì cả, cứ giao hết cho anh. Về sau em cũng không cần làm Đại ma vương, tất cả đã có anh đây rồi. Em hãy buông bỏ những chuyện trong quá khứ, anh sẽ đối tốt với em mà.”

Giờ phút này Tùy Ưc rốt cuộc đã hiểu, Dù Thiên Hạ nói sai rồi, không phải Tiêu Tử Uyên sa vào cái bẫy của cô, mà cô mới là người sa vào bẫy của anh, có lẽ sẽ không bao giờ thoát ra được.

-
-

•

Chương 8.2

.

.

Mấy ngày sau, Tùy Cảnh Nghiêu dường như biết được chuyện gì, hẹn Lâm Thần đi ăn, còn bảo anh gọi Tiêu Tử Uyên đi cùng.

Tùy Cảnh Nghiêu đánh giá hai thanh niên trẻ trước mặt. Thật ra theo lý thì Lâm Thần phải gọi ông là “bác rề”, nhưng bao nhiêu năm qua Lâm Thần vẫn gọi ông là “bác Tùy”, vừa lễ phép vừa xa cách, tiếng gọi không còn sự thân thiết như hồi nhỏ nữa, có lẽ trong lòng vẫn còn canh cánh chuyện kia. Người còn lại thì...

Tùy Cảnh Nghiêu biết người này là “thái tử” nhà họ Tiêu, có đi đâu cuộc trò chuyện giữa họ cũng không mấy vui vẻ.

Tùy Cảnh Nghiêu nói: “Tính tình Tùy Ưc hơi lãnh đạm, có được những người bạn như các cháu thật quý hóa.”

Tiêu Tử Uyên cười, cất giọng đầy ý tứ: “Cô ấy đâu có sai khi đối xử lãnh đạm với người bạc tình.”

Tùy Cảnh Nghiêu ngẩn ra, “Có lẽ vậy, con bé còn hơi bướng...” Đứa con gái này luôn bướng bỉnh phân rõ giới hạn với ông.

Tiêu Tử Uyên ung dung nói: “Cháu rất thích kiểu bướng bỉnh ấy.”

Tùy Cảnh Nghiêu nhìn anh, người thanh niên này có ánh mắt trong sáng ngay thẳng, ngôn từ bộc trực sắc bén, thật hiếm thấy, “Cháu thích Tùy Ưc à?”

Tiêu Tử Uyên bình thản nhìn lại, “Không chỉ là thích.”

“Vậy thì là?”

“Ngưỡng mộ.”

Tùy Cảnh Nghiêu trầm mặc như đang cân nhắc đi đâu gì, “Trong mắt cháu có lẽ con bé rất tốt, nhưng...”

“Cô ấy đương nhiên rất tốt.” Tiêu Tử Uyên hiếm khi lên tiếng ngắt lời người khác: “Cô ấy lương thiện, đối xử với mọi người đều tốt.”

Tùy Cảnh Nghiêu khẽ cười, còn chưa mở miệng đã nghe thấy câu tiếp theo, “Cho dù bác đã quyết định bỏ rơi cô ấy.”

Tiêu Tử Uyên bình thản nhìn thẳng vào mắt ông.

Doanh nhân Tùy Cảnh Nghiêu lăn lộn trên thương trường mấy chục năm, lần đầu tiên thất thối trước mặt một người thuộc thế hệ sau.

Kết thúc bữa ăn, Tùy Cảnh Nghiêu vẫn nói: “Thứ lỗi cho bác nói thẳng, hai đứa có những điểm không hoàn toàn thích hợp.”

Tiêu Tử Uyên dù già dặn chín chắn, nhưng vẫn không thể che giấu tình cảm yêu thích đối với một người.

Anh buông một câu: “Cô ấy thích ai, ai hợp với cô ấy là do cô ấy quyết định.”

Sau khi họ đi, Tùy Cảnh Nghiêu suy tư một lúc lâu rồi dặn thư ký: “Tôi nhớ gia đình cậu Tần kia có hợp tác với Tùy Thị, cậu hiểu ý tôi chứ?”

Thư ký hơi do dự, “Làm vậy liệu có ảnh hưởng đến danh tiếng của chúng ta không?”

Tùy Cảnh Nghiêu khép mắt, trầm giọng nói: “A Ưc là con gái tôi, con bé bị bắt nạt, tôi phải đứng ra mới đúng, không thể để người khác nghĩ nhà nó không có ai. Con gái của Tùy Cảnh Nghiêu này không phải ai muốn chà đạp cũng được, mà tôi cũng chỉ làm được đến thế cho nó mà thôi.”

Thư ký vội vàng vâng dạ.

Tùy Cảnh Nghiêu lên xe, rồi lại nói: “Vớ lại cậu liên hệ với trường của cô chủ, tôi muốn lập một quỹ học bổng.”

Thư ký gật đầu đồng ý.

***

Thư ký làm việc rất nhanh nhẹn, chỉ vài hôm sau, Tùy Cảnh Nghiêu đã ngồi trên sân khấu hội trường giao lưu với sinh viên đại học X.

Nhiều năm nay, Tùy Cảnh Nghiêu rất ít khi xuất hiện trong các hoạt động đại chúng, việc lập quỹ học bổng ở đại học X cũng không phải sự kiện gì lớn, vậy mà ông lại đích thân tham gia khiến lãnh đạo của trường vừa hãnh diện vừa bất ngờ.

Tùy Thị là tên tuổi lớn, không cần biết có giành được học bổng hay không, riêng việc được nhìn mặt người đứng đầu Tùy Thị cũng đã lôi kéo không biết bao nhiêu người, cuối cùng hội trường của đại học X còn không đủ chỗ ngồi.

Đến phần hỏi đáp với MC, các sinh viên ở dưới càng thêm hưng phấn.

“Xin hỏi vì sao ngài Tùy lại lấy chữ “Ưc” đặt tên cho học bổng? Để tưởng nhớ vì người nào sao?”

Tùy Cảnh Nghiêu cười, “Là để kỷ niệm, cũng vì “Ưc” là tên con gái tôi.”

MC thử đoán: “Con gái ngài tên là... Tùy Ưc?”

“Đúng, Tùy Ưc là con gái tôi, con bé cũng là sinh viên đại học X.”

“Chưa từng nghe nói con gái lớn của Tùy Thị học ở đại học X.”

“Con bé khá kín tiếng. Tôi với mẹ A Ưc ly dị, con bé sống cùng mẹ, nhưng dù thế nào A Ưc cũng là con gái của tôi.”

Vì số tiền học bổng mà Tùy Thị trao tặng khá lớn nên hôm nay có rất nhiều sinh viên đến đây nghe ngóng tình hình. Sau mấy câu hỏi đáp, các sinh viên ở dưới càng lúc càng kích động.

“Ôi trời, chẳng lẽ là Tùy Ưc khoa Y?”

“Cậu thấy xác suất trùng tên này là bao nhiêu?”

“Lần này xui xẻo rồi.”

“Lúc trước ai bảo cô ấy được bao nuôi? Người ta là lá ngọc cành vàng, việc gì phải để người khác bao nuôi? Cô ấy thừa sức bao nuôi người khác thì có?”

Tâm trạng của Tần Minh lúc này rất phức tạp, hối hận vì sao lúc trước mình lại hồ đồ đến thế, người như cô ấy sao có thể bám vào người giàu được, có ngốc đến mấy cũng biết là không thể, khi đó đầu óc mình có vấn đề sao? Lại nghĩ đến mấy lần gặp nhau cô ấy đều tránh né mình thì chỉ cảm thấy vừa hối hận vừa bức tức. Cậu ta đứng bật dậy đi ra ngoài, sắc mặt hết sức khó coi.

Tối tối, chuyện này được lan truyền rộng rãi. Tin tức về Tùy Thị nhan nhản trên mạng, họ này vốn không phổ biến, tất cả mọi chuyện đều sáng tỏ.

“Cậu nghe gì chưa, Tùy Ưc khoa Y là con gái Tùy Cảnh Nghiêu! Tùy Cảnh Nghiêu đấy!”

“Ai cơ? Đừng có đùa!”

“Ai thêm đùa với các cậu! Chính miệng Tùy Cảnh Nghiêu thừa nhận! Người ta là tiểu thư lá ngọc cành vàng đấy! Cậu biết Tùy Thị có bao nhiêu tài sản không?”

Có người không biết chuyện ngơ ngác, “Tùy Thị? Tùy Thị nào?”

Người có chút hiểu biết thì bàng hoàng, “Không thể nào? Tùy Thị ư? Bình thường không nhận ra đấy...”

Khi Tùy Cảnh Nghiêu rời khỏi trường, tài xế thử hỏi dò: “Tổng giám đốc Tùy, đi luôn sao ạ? Ngài không thăm cô hai chút sao?”

Tùy Cảnh Nghiêu thở dài, “Thôi, tôi chỉ có thể bù đắp cho A Ưc đến thế, không quấy rầy con bé nữa.”

Tùy Ưc thà bị đổ oan cũng không muốn thừa nhận ông là bố mình, người làm bố như ông thất bại đến mức nào chứ? Ông còn mặt mũi nào gặp con gái nữa đây?

***

Những người mấy hôm trước còn khinh thường châm chọc Tùy Ưc giờ gặp mặt đều níu nắn với cô, ban đầu cô còn thấy lạ, sai khi biết chuyện thì vẫn lạnh nhạt như cũ, còn ba cô nàng cùng phòng thấy những khuôn mặt tươi cười nịnh nọt kia liềnh tránh như tránh tà, miệng than đúng là thói đời bạc bẽo.

Đến lúc tình thế trở lại bình thường, Tùy Ưc mới nhớ ra hình như đã mấy ngày rồi cô không gặp Tiêu Tử Uyên. Cô vẫn còn nhớ những gì anh nói dưới tòa nhà ký túc xá khi đưa cô về buổi tối hôm ấy.

“Anh biết bây giờ em chưa chắc đã có thể đón nhận anh, anh đợi được, anh không ép em, chúng ta còn nhiều thời gian mà.”

Anh đứng dưới ánh đèn đường, trong đáy mắt là những mảnh ánh sáng màu cam vụn vỡ. Ánh mắt anh kiên định, miệng khẽ cười, giọng nhẹ nhàng từ tốn mà chắc chắn, điềm đậm. Anh nhìn cô, chỉ nhìn cô, giống như trong đôi mắt và trong trái tim chỉ có một mình cô mà thôi.

Hết thấy những điềm ấy điềm khiến trái tim Tùy Ưc loạn nhịp.

***

Thời tiết ngày càng lúc, lẽ tốt nghiệp đến đúng như dự kiến.

Hôm đó tan học, nhóm Tùy Ưc đi qua sân khấu ngoài trời, thấy bên trông hết sức náo nhiệt. Tiêu Tử Uyên đại diện cho các sinh viên tốt nghiệp đứng trên bục phát biểu, dáng vẻ bình thản điềm tĩnh, giọng nói trầm thấp êm tai. Tam Bảo ló đầu nhìn, miệng lẩm bẩm: “Chưa xong nữa à? Tớ còn phải chụp ảnh với đàn anh yêu quý, không biết đời này còn cơ hội gặp lại anh ấy không... Nghĩ thôi đã thấy buồn...”

Tùy Ưc ban đầu không có cảm giác gì, chỉ nhìn từ phía xa, nhưng nghe Tam Bảo lải nhải, lòng cô chợt thấy mất mát, vậy là anh sắp tốt nghiệp rồi sao?

Hà Ca tỏ ra ngơ ngác, “Sắp được thả rồi? Ngơ ngác quá, tớ còn phải bị giam ở đây chịu khổ...”

Tâm trạng Yêu Nữ không được tốt, “Mọi người cứ chơi đi, tớ hơi mệt, về trước đây.” Nói xong dứt khoát quay người bước đi.

Ba người nhìn nhau, tất cả đều biết chuyện của cô ấy và Kiều Du. Tùy Ưc muốn gọi Yêu Nữ lại để đi cùng, nhưng chưa kịp lên tiếng thì buổi lễ đã

kết thúc, đám đông sinh viên mặc áo cử nhân ùa ra, Yêu Nữ cúi thấp đầu, biến mất trong dòng người.

Tùy Ưc nhìn theo hướng Yêu Nữ đi, lòng cũng ỉu rĩ theo. Yêu Nữ trong mắt cô không như thế, cô ấy nên mãi mãi là cô gái bùng bùng sức sống đi trên chóc người ta.

Tình yêu đáng sợ đến mức biến cô ấy thành người khác hẳn.

Tùy Ưc đang ngậy người thì nghe thấy tiếng gọi từ sau lưng: “Tùy Ưc!”

Cô quay đầu, thấy Dụ Thiên Hạ mặc áo cử nhân đang cặm máy ảnh cười với mình. Vẻ mặt cô ấy rất thoải mái, không còn u ám như trước nữa.

Tùy Ưc nhanh chóng nở nụ cười, “Chị Dụ.”

Dụ Thiên Hạ đi đến, giơ máy ảnh ra với cô, “Chị tốt nghiệp rồi, mình chụp ảnh lưu niệm đi.”

Tùy Ưc cười gật đầu, “Vâng.”

“Để tớ chụp cho!” Tam Bảo xung phong làm nhiếp ảnh gia.

Hai cô gái trong ảnh tươi cười như hoa, Dụ Thiên Hạ thoải mái khoác vai Tùy Ưc, giống như giữa họ chưa bao giờ xảy ra chuyện gì, cô ấy chỉ là một đàn chị có quan hệ tốt với Tùy Ưc mà thôi.

Tam Bảo kêu to “OK” xong, Dụ Thiên Hạ bỏ tay khỏi vai Tùy Ưc, ngập ngừng một chút mới nói: “Lần trước ở nhà ăn... Máy người bạn cùng phòng nói vậy không phải ý của chị đâu.”

Tùy Ưc dịu dàng cười, “Em biết.”

Dụ Thiên Hạ ngờ vực, “Em biết?”

Tùy Ưc kéo tay Dụ Thiên Hạ, “Em nói rồi, chị là cô gái cởi mở phòng khoáng nhất mà em từng gặp, chuyện này không đáng để chị phải nhúng tay. Em vẫn tin tháp ngà* là nơi sạch sẽ nhất, người mà chúng ta gặp trong tháp ngà là người chân thành đáng yêu nhất, tình cảm của chúng ta là thứ tình cảm thuần khiết nhất, không pha trộn bất cứ tạp chất gì. Dù giữa chúng ta từng có hiểu lầm hoặc xung đột, em có thể sẽ đề phòng, nhưng nhất định sẽ không nghĩ xấu về ai.”

(* Tháp ngà: Cách nói ẩn dụ, chỉ trường đại học.)

Dụ Thiên Hạ dừng chân, ngoảnh nhìn Tùy Ưc. Cô gái trước mặt cô ấy dịu dàng hiền hậu, mắt tràn ngập vẻ chân thành, nhưng lại khiến Dụ Thiên Hạ không hiểu nổi. Cô thoát trông dịu dàng nhưng nội tâm lại vô cùng mạnh mẽ, cứ hễ tiếp xúc là sẽ bị khí chất toát ra từ cô thu hút.

Dụ Thiên Hạ lắc đầu bật cười, “Chị vẫn nghĩ em chỉ là một cô gái chưa có nhiều kinh nghiệm sống, nhưng Tiêu Tử Uyên nói với chị rằng em là

người hiểu đời chứ không lối đời. Chị luôn không phục, nhưng giờ thì tâm phục khẩu phục rồi.”

Tùy Ưc cười không nói, Tam Bảo cầm máy ảnh đến khoa thành quả rồi bỏ mặc hai người đi tìm Ôn Thiệu Khanh để chụp chung.

Dụ Thiên Hạ rất hài lòng khi xem ảnh, chợt ngừng đầu nhìn Tùy Ưc, hỏi thật nhanh: “Vì sao em không thích Tiêu Tử Uyên?”

Tùy Ưc nhìn Dụ Thiên Hạ, nụ cười càng lúc càng sâu nhưng không nói gì.

Dụ Thiên Hạ ngừng đầu giơ hai tay lên, “Thôi, chị không hỏi nữa, giờ cuối cùng chị cũng biết vì sao họ lại sợ em cười như vậy. Chị cũng không chịu nổi.”

Tùy Ưc đi ầm nhiên, “Chị, chị có bao giờ nghĩ thật ra anh ấy chưa chắc đã chọn em, chẳng qua chị càng cưỡng cầu anh ấy mới càng xa cách.”

Dụ Thiên Hạ lại cười khổ lắc đầu, “Chỉ có em mới nghĩ như vậy, Tùy Ưc ạ, em lúc nào cũng đi ầm tĩnh thoải mái, sao chỉ có chuyện với Tiêu Tử Uyên là sợ sệt? Chị vẫn nghĩ em không muốn tranh giành với chị, về sau mới phát hiện dù đối thủ là ai em cũng sẽ không tranh giành, rốt cuộc là tại sao?”

Tùy Ưc im lặng.

Dụ Thiên Hạ nhìn Tùy Ưc, vô tư nói: “Thôi, không nghĩ nữa, dù sao chị cũng đã định bắt đầu cuộc sống mới, hãy để Tiêu Tử Uyên biến mất khỏi thế giới của chị đi!”

Tùy Ưc mỉm cười, Dụ Thiên Hạ vẫn là người con gái thẳng thắn chín chắn trước kia, thật tốt.

Dụ Thiên Hạ vẫy tay chào Tùy Ưc, lúc quay đi biểu cảm hơi kỳ lạ.

Tùy Ưc quay lại nhìn, thấy người đứng phía sau mới hiểu vì sao, cô vội hắng giọng lắp liếm: “Đàn anh Tiêu.”

Tiêu Tử Uyên nhìn cô một lúc lâu, từ tốn nói: “Anh biết mình đang làm gì, không phải anh đang phản nghịch.”

Tùy Ưc lúng túng, cô có rất nhiều điều không chắc chắn, không chắc chắn đối với tình cảm của Tiêu Tử Uyên, không chắc chắn với chính bản thân mình, không chắc chắn về khoảng cách giữa họ. Cô mù quáng muốn tìm một câu trả lời hợp lý để thuyết phục mình nhưng lần nào cũng bị Tiêu Tử Uyên phá hoại.

“Gọi đàn anh Tiêu lâu như vậy rồi, để người đàn anh này cho em mấy lời khuyên quan trọng trong cuộc sống trước khi tốt nghiệp.”

“Là gì ạ?”

“Một, sớm thích anh. Hai, đợi anh về”

Nói xong, Tiêu Tử Uyên không đợi cô phản ứng liền bảo cô nhìn vào ống kính: “Anh phải đi rồi, chụp ảnh kỷ niệm đi. Hình như chúng ta chưa chụp chung bao giờ.”

Lâm Thần cầm máy ảnh, đứng cách đó vài mét gào lên: “Đứng vào đi, cười lên, tôi đếm một, hai, ba nhé.”

Một giây trước khi đèn flash lóe lên, Tiêu Tử Uyên chợt quay đầu ghé vào tai Tùy Ưc, nụ cười trên môi đầy ý tứ, “Nhớ lời anh đấy, dù anh có đi thì chuyện chúng mình cũng không kết thúc đâu, nhất định phải đợi anh về”

Hơi thở ấm áp phả vào mặt, Tùy Ưc giật mình ngoảnh sang nhìn, trán cô đúng vào môi anh. Đèn flash lóe lên, khung cảnh được ghi vào tấm ảnh. Ngày hè năm ấy, dưới trời xanh mây trắng và những bóng cây loang lổ, gió thổi tóc cô gái bay bay, chàng trai có góc nghiêng hoàn hảo cười dịu dàng, hôn lên trán cô gái.

***

Một đêm trước khi ra trường, bốn người ngồi uống kìa trên tầng cao nhất của tòa nhà ký túc xá, nhìn đám sinh viên tốt nghiệp nô đùa ở dưới, làm những trò khùng điên cuối cùng trước khi rời khỏi trường, sau đó lại ôm đầu khóc thầm lên.

Niềm hưng phấn khi được tốt nghiệp nhanh chóng bị thay thế bởi nỗi thương cảm khi phải chia xa, trong thoáng chốc cả bốn người đều lặng yên không nói. Lâm Thần đột nhiên nghiêm trang hỏi: “Cậu vẫn xuất ngoại theo kế hoạch, không thay đổi thật sao?”

Tiêu Tử Uyên trầm mặc một lát rồi gật đầu, “Ừ.”

Lâm Thần không nói nữa, lấy điện thoại di động ra tìm tấm ảnh chụp có cả hai người mà lúc trước anh ấy thấy mờ ám, đưa đến trước mặt Tiêu Tử Uyên, một lúc lâu mới nói tiếp: “Tôi không biết cậu nghĩ thế nào, nhưng vào lần đầu tiên tôi gặp A Ưc... Nói sao nhỉ, từ nhỏ em ấy đã lạnh nhạt với người khác, chưa bao giờ xung đột với ai, càng không nóng vội vì ai. Tôi quen em ấy bao nhiêu năm rồi, người khác động chạm tôi trước mặt em ấy, em ấy cũng chỉ cười mà nghe, chưa từng nói đỡ cho tôi câu nào.

Nhưng hôm đó em ấy che chở cho cậu trước mặt bao nhiêu người, tôi chưa từng thấy em ấy như thế, cậu biết đi đâu đó có ý nghĩ gì không?”

Tiêu Tử Uyên cúi đầu vượt màn hình điện thoại, ánh đèn trắng xanh yếu ớt chiếu lên khuôn mặt anh, khiến vẻ mặt anh càng thêm u ám khó hiểu. Ngón

tay thon dài khẽ vuốt ve tấm ảnh chụp chung trên màn hình, anh đi ầm tĩn nói: “Tôi biết.”

Lâm Thần hơi nóng ruột, “Tôi nghĩ mãi mà không hiểu nổi hai người, em ấy không giữ cậu, cậu cũng không ở lại vì em ấy, hai người cứ vậy thôi sao? Có phải cậu từ bỏ rồi không? Cậu... không yêu em ấy?”

Tiêu Tử Uyên uống cạn lon bia mới nói: “Không phải.”

Chỉ có một đáp án đơn giản, không giải thích dài dòng.

Nhất thời cả bốn người đều trở nên đa cảm, nhất là Kiều Du, có lẽ vì nhớ đến Kỷ Tư Tuy nhiên nên mắt đỏ lên, không nói gì, chỉ uống thật nhiều.

Lâm Thần thở dài, “Là anh em với nhau, thật ra tôi muốn cậu với Du Thiên Hạ đến với nhau hơn, nhưng cậu lại chọn con đường gian nan nhất.”

Tiêu Tử Uyên ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, trịnh trọng nói lời hứa hẹn: “Đối với tôi, trên đời này có rất nhiều Du Thiên Hạ, nhưng Tùy Ưc thì chỉ có một. Tôi không tham lam, tôi chỉ muốn một mà thôi. Có lẽ tôi không thể đi hết con đường này, nhưng tôi sẽ gắng hết sức để bước về phía trước. Nếu quả thật có ngày tôi thỏa hiệp để đến với người khác thì các cậu không cần phải nhìn mặt tôi nữa.”

Một Tiêu Tử Uyên đánh đầu thẳng đó, thông minh đi ầm tĩn cuối cùng cũng thừa nhận anh cũng có đi đâu không dám chắc, anh không phải người làm được tất cả, anh cũng biết lo sợ và cô đơn.

Một lúc lâu sau, Lâm Thần lại hỏi: “Hai người đến đâu rồi?”

Tiêu Tử Uyên quay sang, nghiêm túc nhìn anh, “Tôi biết chừng mực.”

Lâm Thần cười bất đắc dĩ, “Tôi lại sợ cậu quá biết chừng mực. Tiêu Tử Uyên, có phải cậu quên thổ lộ với ai đó rồi không? Vì sao lại bỏ qua bước quan trọng như thế?”

Tiêu Tử Uyên khép lại đôi mắt cay cay, “Tôi sẽ thổ lộ, nhưng không phải bây giờ. Giờ tôi không thể không đi, tôi đi là vì một tương lai tốt đẹp hơn, một tương lai có thể chở che cho cô ấy, đợi đến khi tôi có thể vững chân đứng bên cạnh cô ấy, tôi sẽ thổ lộ. Tôi không thể cho cô ấy hy vọng rồi để cô ấy nương tựa vào niềm hy vọng ấy, dần dần đợi đến tuyệt vọng.”

Ôn Thiệu Khanh nghe xong cũng xúc động, lơ đãng ngoảnh đầu thì thấy Kiều Du đang trăn mặc.

Dưới ánh đèn mờ tối, Kiều Du ngửa đầu, Ôn Thiệu Khanh thấy rõ một giọt lệ trượt khỏi khóe mắt Kiều Du, rơi vào tóc mai rồi biến mất.

***

Đúng như Tùy Ưc nói, Tiêu Tử Uyên có nhiều mối quan hệ tốt, lúc anh đi có rất nhiều người tiễn, chỉ có Tùy Ưc không đi.

Cô sợ nhất phải chứng kiến cảnh tượng ly biệt, vô cùng xót xa. Tiêu Tử Uyên không ép cô, chỉ gọi điện thoại, mà Tùy Ưc cũng bình thản chúc anh lên đường bình an.

Tùy Ưc trở lại trường bắt đầu học kỳ mới, bấy giờ mới chợt cảm thấy Tiêu Tử Uyên tốt nghiệp rồi, cô sẽ không gặp được người đàn ông ôn hòa điềm tĩnh kia ở nơi này nữa. Trái tim cô bất giác thổn thức, cảm giác mất mát thất vọng không diễn tả được dâng lên trong lòng.

Thời gian cứ thế trôi qua, đi học, tan học, ăn uống, đi ngủ, Tùy Ưc dường như không nhớ đến người đàn ông kia nữa.

Yêu Nữ vẫn cọt nả, như thể đã quên Kì ầu Dụ, Tam Bảo vẫn bầy bạ, Hà Ca vẫn nam tính, Tùy Ưc vẫn... giữ vẻ ngoài bình thản như cũ.

Vào một buổi tối sau khi tan học, mọi người ra ngoài, Tam Bảo nhảy tung tung đòi ra cổng sau trường ăn đêm, mấy anh chàng nghe được liềm hù dọa cô nàng: “Nhậm Gia, hôm nay là tiết Ma quỷ, đừng đi lung tung, mau về phòng trốn đi.”

Tam Bảo nhìn mấy năm sinh tỏ vẻ khinh bỉ, “Các cậu không nhìn xem tôi là ai, Nhậm Gia này sinh vào tiết Thanh minh đấy.”

“...” Mọi người im bật.

Tùy Ưc không đành lòng nhìn những thiếu niên như hoa súp đổ, bèn giải thích: “Cậu ấy sinh vào tiết Thanh minh, tôi đã xem chứng minh thư của cậu ấy rồi.”

Mãi sau, từ góc có một giọng nói vang lên: “Chẳng trách ông trời mãi không thu phục được cậu...”

Mọi người cười vang.

Năm ấy khi trời sắp vào đông, vận đào hoa của Hà Ca cuối cùng cũng nở, có một nam sinh điên cuồng theo đuổi cô. Tiếc rằng đóa hoa đào này đã nhanh chóng héo rũ. Sau mấy lần gặp gỡ cậu ta với tinh thần đoàn kết hữu nghị, Hà Ca đã cho cậu ta vào danh sách đen, thỉnh thoảng còn chê bai cậu ta trong phòng ký túc xá.

“Các cậu đều thấy cái túi to của cậu ta rồi chứ? Bên trong nào là giấy vệ sinh, kem dưỡng tay, thậm chí cả lược, gì cũng có! Cậu ta nghĩ mình là Doraemon chắc? Phải rồi, chỉ ầu tối nay đi tự học, các cậu đoán xem cậu ta làm gì bên cạnh tớ? Thêu tranh chữ thập đấy! Cái thứ mà bà đây còn không thèm chơi! Mà biết cậu ta thêu gì không? Doraemon đấy! Cậu ta cao một

mét tám mươi sáu! Đàn ông con trai nặng tám mươi cân! Thế mà thích Doraemon!”

Tùy Ưc, Yêu Nữ và Tam Bảo cười nghiêng ngả.

“Các cậu bảo tớ phải làm sao?” Hà Ca càu nhàu xong thì r ầu rĩ hỏi.

Yêu Nữ cười trên nỗi đau của người khác, “Tớ lại thấy hai cậu rất xứng, nam dụ dàng nữ mạnh mẽ, đúng là một đôi trời sinh.”

Tam Bảo đau khổ suy ngẫm cả buổi r ồi nhả ra một câu: “Ngay cả Hà Ca cũng có người theo đuổi, sao tớ lại không có ai?”

Hà Ca nheo mắt hỏi: “Ý cậu là sao?”

Tam Bảo cúi đầu nhìn ngực mình r ồi nhìn ngực Hà Ca, “Xét theo ngực thì tớ còn nữ tính hơn cậu, sao không có ai theo đuổi tớ?”

Hà Ca lập tức nói: “Vậy tặng cậu đấy!”

Tam Bảo dứt khoát từ chối, “Tớ không thèm, tớ thích con trai cao ráo, đẹp trai, da trắng cơ.”

Tùy Ưc là người đáng tin nhất, “Tớ thấy cậu nên dẫn cậu ta đi nghe tiết học Món ăn bài thuốc của đầu bếp Lý.”

“Tại sao?”

“Tớ nghe các anh khóa trên nói về tư duy giảng dạy của cô Lý r ồi, tiết trước cô Lý dạy ăn thế nào để có được hiệu quả của xuân dược giúp người ta hưng phấn bùng bùng. Thường thì chủ đề của tiết học sau sẽ là ăn thế nào để khiến người chúng ta không thích sống không bằng chết.”

Hôm sau, Hà Ca nghe theo kiến nghị của “Tùy đáng tin”, đưa chàng gà mái nào đó cùng đi học. Cô Lý quả không phụ niềm kỳ vọng, viết ra danh sách các món ăn khắc nhau trên bảng, thực đơn chi tiết và hướng dẫn sử dụng, có cách ăn để thành người thực vật, hoặc bại liệt, còn có cả cách ăn để thỉnh thoảng lên cơn đau nhức xương. Hà Ca nghiêm túc ghi chép, chàng gà mái nào đó ban đầu còn tập trung theo Doraemon, lúc sau hoảng hốt nhìn giảng viên đang bắn “mưa xuân” trên bục giảng, thậm chí kim chọc vào tay cũng không phát hiện ra. Lúc nghỉ giữa giờ, cậu ta thu dọn đồ đạc bằng tốc độ tên lửa, sau đó lao ra khỏi phòng học như bị ma đuổi.

Ngày hôm sau, chàng gà mái có lẽ đã hiểu nhưng vẫn cố thêm lần nữa, chặn Hà Ca trước cửa lớp, “Cậu nói xem mình có điểm nào không tốt?”

Một đám người chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn liên vây lại xem trò vui.

Hà Ca khinh bỉ lắm bầm: “Nhiều chỗ không tốt lắm.”

Chàng gà mái ra vẻ tổn thương, nhưng vẫn chưa hết hy vọng, “Cậu ví dụ được không?”

Hà Ca bực mình, nhìn chàng gà mái một lượt bằng ánh mắt khinh bỉ, cuối cùng ánh mắt thô thiển dừng ở nơi nào đó, từ tốn nhả hai chữ: “Không được...”

Cậu ta ban đầu không hiểu, còn không chịu thôi, “Không! Nhất định phải nói!”

Hà Ca nhìn cậu ta chằm chằm, hung hăng trả lời: “Tôi nói là, cậu-không-được.”

Cậu ta rốt cuộc cũng hiểu ra, kinh ngạc chỉ vào Hà Ca, “Cậu... Cậu...” Sau đó bỏ chạy, từ đó không còn tin tức gì nữa.

Sau lưng Hà Ca toàn bạn bè quen biết, mấy nam sinh thích đùa giỡn nhại giọng chàng gà mái hỏi Hà Ca: “Cậu nói xem tớ có gì tốt?”

Hà Ca bình thản, lại nhả ra hai chữ: “Cậu được.”

Mọi người cười ầm lên.

***

Cuối tuần, Tùy Ưc gọi điện cho mẹ, mẹ Tùy dặn có con của một người bạn năm nay vừa thi đỗ đại học X, bảo Tùy Ưc dành thời gian đi hỏi thăm, còn cho cô số điện thoại.

Tùy Ưc nhảy bén ngủ được mùi bất ổn, “Mẹ, đây là biến thể của xem mắt sao?”

Ai ngờ mẹ Tùy ở đầu dây bên kia còn buông giọng khinh thường châm chọc cô, “Tưởng bỏ, người ta nhỏ hơn con ba, bốn tuổi đấy! Con muốn trâu già gặm cỏ non người ta còn chẳng thèm!”

Tùy Ưc thừa nhận là mình nhảy cảm, “Được ạ, mai con đi.”

Đối tượng cần hỏi thăm là tân sinh viên khoa Cơ khí, Tùy Ưc hẹn cậu ta ở trước tòa giảng đường của khoa. Cô tới sớm mấy phút, gió hơi lớn, nhiệt độ lại thấp bèn đi vào trong tòa nhà đợi.

Ở đại sảnh trưng bày các tác phẩm xuất sắc của sinh viên trong nhiều năm, Tùy Ưc rảnh rỗi nên đi xem từng cái một.

Cô dừng lại trước một cái tủ, đó chính là sản phẩm sáng chế công nghệ họ cùng nhau làm khi trước. Dường như kể từ cuộc thi đó, họ mới bắt đầu quen nhau. Tiêu Tử Uyên mạnh mẽ bước vào cuộc sống của cô, từng chút từng chút tiến sâu vào.

Cô thấy tên của mình, ba chữ kia ở ngay bên cạnh, chuyện cũ như ào đến trước mắt, không cho người ta cơ hội thở lấy hơi.

Không biết có phải vì trời lạnh hay không mà Tùy Ưc run rẩy, thở hắt ra một hơi. Chẳng hiểu vì sao, rõ ràng chỉ là ba chữ bình thường, vậy mà kết

hợp với nhau lại khiến trái tim cô đập rộn ràng, hít thở cũng khó khăn.
Tùy Úc đang thả hồn đi xa thì nghe thấy có người gọi: “Chị Tùy?”
Cô giật mình, quay đầu nhìn sang, liền thấy một khuôn mặt ngây thơ tươi
cười. Tùy Úc hơi ngẩn ra rồi nhanh chóng hoàn hồn, nở nụ cười đáp lại.

-
-
-

Chương 09. Bí mật xếp gỗ, anh yêu em

.

.

Chàng trai dáng cao ráo gãi đầu, xấu hổ nói: “Lúc nhỏ chúng ta từng gặp nhau rồi nhưng chắc chị Tuy không nhớ em.”

“À...” Tuy Ưc gượng cười, nảo làm việc thật nhanh rồi kết luận đúng là không có ấn tượng gì cả, nhưng vì sợ mẹ nên cô vẫn vờ thân thiện trả lời: “Nhớ, sao lại không nhớ chứ?”

Cậu trai kia nghe xong thì cực kỳ vui vẻ, nhìn sang bên cạnh Tuy Ưc, lập tức mở to mắt, “Tác phẩm của Tiêu Thần đây mà! Chị biết Tiêu Thần ạ?” Không biết vì sao mà phản ứng đầu tiên của Tuy Ưc lại là phủ nhận, gần như không suy nghĩ mà thốt ra: “Không biết.” Vừa nói vừa chột dạ đưa tay che tên mình.

May mà chàng trai kia chỉ nhìn tác phẩm đầy sùng bái, không để ý đến động tác của cô, “Tiêu Tử Uyên là đại thần khoa em! Anh ấy đúng là truyền thuyết! Giờ thầy cô giảng bài vẫn thường nhắc tên anh ấy. Nhưng nghe nói anh ấy đi du học rồi, em không có cơ hội gặp.”

Tuy Ưc cười lấy lệ, “Thật à?”

Chàng trai có vẻ rất tiếc nuối, “Đúng vậy, đàn anh Tiêu thật sự rất xuất sắc.”

Ba chữ kia khiến tim Tuy Ưc nhộn nhạo, bèn lảng sang chuyện khác: “Ở trường có chỗ nào chưa quen không?”

Chàng trai lắc đầu, “Không ạ.”

Tuy Ưc như trút được gánh nặng, mau chóng tiếp lời: “Vậy thì tốt, hôm nay chị còn có việc, để hôm nào rảnh mời em ăn, có việc gì thì gọi cho chị. Chị đi trước nhé.”

Tuy Ưc nói xong một tràng thì vội bỏ đi.

Ý định ban đầu của cô là mời “em trai” này đi ăn, nhưng giờ lại chẳng còn tâm trạng gì. Ra khỏi khoa Cơ khí, Tuy Ưc mới phát hiện tuyết đã bay đầy trời.

Đây là trận tuyết đầu tiên trong năm, người xung quanh đang vui mừng hoan hô, còn Tuy Ưc chỉ đắm chìm trong thế giới của mình.

Tiêu Tử Uyên bật tin kể từ khi xuất ngoại, Lâm Thần học nghiên cứu sinh nên ngày càng bận rộn, lần nào gặp anh ấy cũng vội vàng, chưa bao giờ nhắc đến Tiêu Tử Uyên, mà cô càng không hỏi.

Cô cho rằng sẽ không có ai nhắc đến người đó với cô nữa, cô cũng sẽ dần quên anh. Nhưng khi cái tên ấy một lần nữa được người khác nhắc tới, cô mới phát hiện hóa ra anh đã khắc sâu vào trong tim mình, không nhắc đến không có nghĩa là không nhớ đến.

Rõ ràng đã lâu lắm rồi họ không liên lạc với nhau, sao cô vẫn cứ nhớ anh như vậy? Tùy Ưc hơi ngẩng đầu nhìn những bông tuyết bay đầy trời, chợt hơi xúc động.

Không biết vì sao mà lúc này đây cô đột nhiên nhớ đến đêm Giao thừa kia, giờ cuối cùng cũng hiểu được tâm trạng của Tiêu Tử Uyên lúc gửi tin nhắn cho cô, đó là cảm giác cô đơn. Trong thế giới tĩnh lặng được khoác lên tấm áo bạc này, dường như chỉ có một mình cô, là nỗi nhớ không biết nói từ đâu, ngàn vạn cảm xúc đều hóa thành một câu nói.

“Tuyết rơi rồi.”

Tùy Ưc lấy điện thoại ra, bấm mấy lần rồi ngáy người, cuối cùng vẫn thôi. Thật ra họ đã bỏ lỡ mất khoảng thời gian đẹp nhất rồi mà? Là cô cứ hết lần này đến lần khác đẩy anh ra, rồi cũng chính cô bất chợt rung động khi quan hệ của họ gần đi đến hồi kết.

Có phải đã muộn rồi không?

Bao nhiêu lâu không liên lạc như thế, chuyện không phải đã rõ rồi đấy sao? Tiêu Tử Uyên từ bỏ rồi. Cô không được rung động, cô nhất định có thể kiên chế.

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn về phía trước, cố gắng mỉm cười.

***

Tiêu Tử Uyên xong việc thì quay lại chỗ ở, anh thuê một căn hộ gần trường cùng một anh chàng châu Âu đẹp trai, trước nhà có vườn hoa xinh đẹp. Khi anh vào cổng thì hoàng hôn đang buông, đèn trong sân vừa mới sáng, mấy nhà hàng xóm cũng lần lượt bật đèn, ánh sáng màu cam ấm áp phủ khắp sân vườn.

Hôm ấy trời rất lạnh, Tiêu Tử Uyên đứng giữa sân, trái tim lại vô cùng ấm áp. Giữa hai cảm giác nóng lạnh đan xen, anh dường như thấy được nụ cười của một người trong ánh đèn màu cam xinh đẹp.

Không phải anh không liên lạc với cô, mà là anh biết chiều lòng buộc chặt.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tử Uyên bật cười, thật ra anh cố tình lạnh nhạt với cô, hình như làm vậy có hơi... xấu bụng.

Hôm sau, Tiêu Tử Uyên bước trên tầng tuyết dày đi tới trường, trời rất lạnh, mỗi bước chân phát ra tiếng ken két, con đường được phủ trong một tấm áo màu bạc thoát trông đẹp vô cùng, ở bãi đất trống còn có người tuyết không biết do ai đắp. Mặt trời ấm áp dần ló rạng.

Anh vừa ra khỏi nhà, Điên Triết đứng bên đường như đang đợi ai đó, thấy Tiêu Tử Uyên liền ngại ngùng như muốn nói gì đó mà không dám nói, cuối cùng vẫn đi đến.

Tiêu Tử Uyên nhìn anh bạn khế cười, cũng không chủ động mở miệng.

Một lúc sau, Điên Triết mới lấy từ trong túi ra một chiếc túi thắt nơ màu hồng, thoát nhìn đã biết là của con gái, gã đầu đưa cho anh, “Cậu còn nhớ cô gái người Nga gặp trong buổi liên hoan lần trước không? Cô ấy nhờ tôi đưa cho cậu.”

Tiêu Tử Uyên không nhận, chỉ nhìn Điên Triết, dừng dừng trả lời: “Không nhớ.”

Điên Triết sốt ruột, “Chính là cái cô...”

Tiêu Tử Uyên nhìn thẳng vào mắt Điên Triết, lặp lại bằng giọng lạnh lùng: “Tôi bảo là tôi không nhớ.”

Điên Triết hiểu ý, lắc đầu cười khở, “Tiêu Tử Uyên đúng là Tiêu Tử Uyên, tôi đã bảo không được mà cứ bắt tôi tới.”

Về mặt Tiêu Tử Uyên bình thản, “Cậu đi cả buổi đến gặp tôi vì chuyện này à?”

Điên Triết hơi do dự, “Cũng không hẳn, tôi tới để cảm ơn cậu.”

Tiêu Tử Uyên nhướn mày nghi hoặc, “Cảm ơn tôi?”

Điên Triết hít sâu, lấy dũng khí mở miệng: “Hôm ấy... Lúc cậu quay lại đắp áo cho tôi, tôi không ngủ, tôi có nghe thấy lời cậu nói.”

Tiêu Tử Uyên không ngạc nhiên, “Tôi biết, nên tôi mới nói cho cậu nghe. Tôi chưa bao giờ làm chuyện vô ích.”

Hai người cùng nhau đi tiếp. Điên Triết nói: “Hôm ấy, tôi định uống xong mấy chai bia thì nhảy từ trên tầng xuống, không ngờ lại gặp cậu. Ban đầu tôi cứ tưởng chuyện đó như trời sập, thật ra vốn chẳng có gì to tát. Nghe lời cậu nói, tôi càng cảm thấy mình không việc gì phải vậy. May là hôm ấy gặp cậu, nếu không không biết bây giờ tôi đang ở đâu. Vẫn luôn muốn cảm ơn cậu nhưng không có cơ hội, gần đây sức nhớ ra, mấy ngày liền không ngủ được, thiết nghĩ vẫn nên nói với cậu một tiếng cảm ơn.”

Tiêu Tử Uyên vẫn cười đi yên lặng, “Không cần để tâm, là do bản thân cậu nghĩ thoáng, không liên quan gì đến tôi.”

Điền Triết cười, biết Tiêu Tử Uyên không phải người cần được trả ơn nên chuyển chủ đề “Phải rồi, Tết tôi về nước, có gì nhờ tôi mang về không?” Tiêu Tử Uyên không trả lời, lại cười nói lái đi: “Có lẽ... lần này cậu thử cố gắng mang về cho mẹ một nàng dâu xem.”

Điền Triết đỏ mặt, Tiêu Tử Uyên nói tiếp: “Cậu thích cô gái Nga kia à?”

Điền Triết cau mày, dường như đang đấu tranh nội tâm, Tiêu Tử Uyên vỗ vai cậu ta, “Cố lên!” Nói xong thì đi, được vài bước lại như nhớ ra điều gì, quay lại nói với Điền Triết: “Đúng là tôi có đồ cần cậu mang về giúp, cuối tuần tôi đến trường cậu nhé. Đến lúc đó mong là nghe được tin tốt của cậu.”

Dứt lời, Tiêu Tử Uyên rời đi, để lại Điền Triết lúng túng đứng đó.

***

Đêm trước kỳ nghỉ đông, Lâm Thần tìm gặp Tùy Ưc, đưa cho cô một chiếc hộp vuông cùng một chiếc chìa khóa, “Tết này Tiêu Tử Uyên không về, nhờ người ta mang đồ về giúp, nhắn anh tự tay đưa cho em.”

Tùy Ưc do dự không nhận, Lâm Thần liến nhét vào lòng cô. Tùy Ưc đành chịu, cầm chìa khóa trong tay hỏi: “Cái gì đây ạ?”

Lâm Thần làm mặt gian xảo, “Cậu ấy nói em biết.”

“Em...” Tùy Ưc vốn định phản bác rằng cô làm sao biết được, nói được nửa câu thì chợt nhớ ra gì đó, lúng túng cần mọi nhìn Lâm Thần.

Lâm Thần ra vẻ biết tuốt, lảng lảng nhìn Tùy Ưc cười gian.

Tùy Ưc cúi đầu mân mê chiếc hộp trong tay, đang định mở ra thì thấy Lâm Thần ghé đầu vào tỏ vẻ hóng hớt, bèn lườm anh, “Anh làm gì thế?”

Lâm Thần nín nọt, “Anh cũng muốn biết trong đó có gì.”

“Thế sao anh không mở ra xem?”

Lâm Thần hiên ngang nói: “Anh có tự trọng, không xem trộm đồ của người khác!”

Tùy Ưc mỉm cười, mở một nửa chiếc hộp thì sập lại, cười tươi hơn, từ tốn mở miệng: “Vậy để không làm ảnh hưởng đến tố chất của anh, em quyết định về mới xem.”

Nói xong cô quay người đi, để lại Lâm Thần tức tối sau lưng, “Nhóc thôi! Tới kỳ nghỉ đợi anh về cùng đấy nhé!”

***

Tùy Ưc về phòng, mở chiếc hộp ra, nhìn bên trong rồi vội khép lại, lấy điện thoại gọi cho Lâm Thần, máy vừa được kết nối liền hỏi: “Anh ấy có nói gì không?”

Lâm Thần ngờ ngác một lúc mới biết Tùy Ưc đang nói gì, “Không nói gì, chỉ bảo là em chắc chắn sẽ hiểu.”

Tùy Ưc chột dạ, cúp điện thoại, bỏ chiếc hộp vào đáy tủ, không dám nhìn lần nữa.

Còn chiếc chìa khóa kia được Tùy Ưc treo vào móc khóa, cũng không nhìn đến.

Chưa được mấy ngày, một em gái khóa dưới của Tùy Ưc hỏi mượn cô vở ghi chép, Tùy Ưc bèn tìm trong ngăn tủ, không tìm thấy vở nhưng lại tìm được bộ xếp gỗ đã quên bấy lâu.

Cô chẳng còn tâm trạng mà tìm vở tiếp, mở hộp ra ngắm dưới đất bắt đầu chơi. Đến khi cô em kia tới gõ cửa, cô mới cuống lên tìm vở.

“Ơ, chị, một mặt miếng gỗ này có chữ, dưới đáy còn khắc vạch.” Cô gái tò mò lật lên mấy miếng lại nói thêm, “Ừa, không phải miếng nào cũng có.”

Tùy đó Tùy Ưc không chú ý, vừa tìm vở vừa thuận miệng trả lời: “Thật à?”

Không được bao lâu, cô gái kia lại cất giọng ngạc nhiên, “Chỗ này tách ra được này! Chị, đây có phải kết cấu mộng âm dương* trong truyền thuyết không? Chị lấy ở đâu ra thế, chơi thích quá!”

(* *Kết cấu mộng âm dương: Mortise and tenon joint, trong đó mỗi nối khớp mộng trên và mộng dưới của hai miếng gỗ hoặc các vật liệu khác.*)

Bộ xếp gỗ này ở trong tay Tùy Ưc bao lâu mà cô không phát hiện, giờ bỗng dưng được người khác chỉ ra, cô hơi hoang mang, “Một đàn anh khóa trên tặng khi tốt nghiệp, anh ấy tự làm.”

Nữ sinh cầm lấy cuốn vở trong tay Tùy Ưc, đùa vui: “Chị, có phải đàn anh đó thích chị không?”

Nói xong, cô gái không đợi Tùy Ưc trả lời liền lao ra ngoài, “Em đi nhé! Cảm ơn chị!”

Tùy Ưc nhìn cánh cửa khép lại, cười khẽ trả lời: “Chắc vậy.”

Sau khi cô gái đi, Tùy Ưc tách tất cả những miếng có thể tách được ra rồi lại ghép với nhau theo số đánh. Đó là một hình trái tim, ở giữa khắc hai chữ.

Tùy Ưc.

Lúc tách ra quả thật không nhìn ra được gì, người bình thường sẽ chỉ cho là vết cắt bình thường.

Không biết qua bao lâu, Tùy Ưc mới bừng tỉnh, cúi đầu cười, không ngờ một Tiêu Tử Uyên cao ngạo như vậy lại làm chuyện sến sẩm thế này.

Khi Yêu Nữ, Tam Bảo và Hà Ca đẩy cửa vào thì thấy Tùy Ưc đang ng ồi giữa một đồng gỗ lộn xộn cười kỳ quái. Cô chơi một lúc rồi bỗng đứng dậy, c ần áo khoác ra ngoài.

Tùy Ưc tới cổng sau trường, đứng ngây ngẩn trước cổng khu chung cư nào đó. Cô lưỡng lự mãi rồi vẫn đi vào trong. Cô mới đến đây hai lần, mà cũng lâu lắm rồi, nhưng dường như có gì đó dẫn lối cô đi thẳng tới căn hộ kia.

Tùy Ưc do dự đứng trước cửa nhà, cho đến khi cửa thang máy mở ra, hàng xóm bên cạnh về, vừa mở cửa vừa nhìn cô thắc mắc. Tùy Ưc sợ bị coi là người xấu liền lấy chìa khóa ra mở cửa bước vào. Tiêu Tử Uyên đã đi nửa năm, đồ đạc trong nhà phủ một lớp bụi dày. Cách trang trí nơi này vẫn giống như lần đầu tiên cô đến đây, chỉ là đã thiếu một bóng người.

Tùy Ưc đi qua từng căn phòng, khi tới phòng ngủ thì thấy ga giường, chăn được trải gọn, góc chăn bên trái gần đầu giường bị lật lên. Lần trước cô đến đã phát hiện Tiêu Tử Uyên có thói quen nhỏ này, giờ nhìn lại bỗng thấy thật thân thuộc.

Cô mở tủ quần áo, bên trong còn mấy bộ đồ, đầu là màu lạnh. Có một, hai chiếc cô từng thấy còn hầu hết đầu chưa gấp. Tùy Ưc ngẫm nghĩ, thật ra từ khi cô quen Tiêu Tử Uyên đến nay, hai người không có khoảng thời gian nào thân thiết lắm, trừ mấy lần Tiêu Tử Uyên bất ngờ vượt qua giới hạn, làm những hành động cô không hiểu nổi thì đôi bên luôn duy trì khoảng cách vừa phải. Cũng giống như bây giờ, thật không hiểu nổi, đến cả quần áo của anh cô cũng chẳng biết mấy cái, rốt cuộc sao cô lại động lòng với người đàn ông này?

Và cả Tiêu Tử Uyên nữa, vì sao anh lại thích cô?

Tùy Ưc muốn phân tích vấn đề này một cách lý trí nhưng càng nghĩ càng tối, đi một vòng liền ng ồi ngơ ngác trên sofa, vừa bối rối vừa cáu kỉnh, thở dài, mất bình tĩnh. Cuối cùng, cô bực bội đứng dậy bắt đầu dọn nhà.

Quét nhà lau nhà, giặt rèm cửa, ga giường, vỏ chăn đệm, lau bàn, khi cả căn nhà trở nên sạch sẽ, tâm trạng của cô dường như vẫn chẳng khá hơn là bao. Cô bỗng nhiên bắt đầu ghét Tiêu Tử Uyên, rõ ràng cuộc sống của cô đã trở lại những chuỗi ngày êm đềm, sao anh lại xuất hiện phá tan sự bình yên khó lắm mới có được ấy?

Tùy Ưc dọn dẹp cả buổi, người nhể nhại mồ hôi, suy nghĩ một lúc rồi mơ màng thiếp đi trên sofa.

Không biết ngủ bao lâu, cô chợt bị chuông điện thoại đánh thức. Tùy Ưc ngái ngủ ng ời dậy, nghe mà không buồn nhìn, “Alô.”

Giọng nói ở đầu dây bên vang lên, Tùy Ưc lập tức tỉnh táo, “Tùy Ưc.”

Giọng nói trầm thấp quen thuộc, dường như còn thấp thoáng hân hoan.

Người ở đầu dây bên kia đợi mãi không thấy ai trả lời, lại gọi một tiếng: “Tùy Ưc?”

Tùy Ưc bừng tỉnh, “Em đang nghe đây.”

“Em đang ở đâu?”

“Em ở...” Tùy Ưc không kịp nhớ ra mình đang ở đâu, sau khi nhìn xung quanh thì hoảng hốt hít sâu một hơi, nói dối không chớp mắt: “Em đang ở ký túc xá.”

Vừa dứt lời, tiếng chuông điểm giờ của đồng hồ vang lên, giọng cười bên kia càng rõ nét hơn: “Thật trùng hợp, đến tiếng chuông điểm giờ ở ký túc xá các em cũng giống ở nhà anh.”

Tùy Ưc nhìn chằm chằm chiếc kim đồng hồ chỉ đúng con số “12”, tức đến nghiến răng, anh cố tình gọi vào lúc này phải không?

Cơn tức trào lên, Tùy Ưc hừ giọng: “Đúng là trùng hợp! Đâu phải chỉ có mình anh mua loại đồng hồ đó! Âm thanh này cũng không phải anh tự ghi, sao ở chỗ khác lại không thể có tiếng đó chứ?”

Tiêu Tử Uyên vui vẻ nghe Tùy Ưc trút cơn tức, mèo con then quá hóa giận, bắt đầu cào người ời. Anh đột nhiên chuyển chủ đề, dùng giọng dịu dàng nhờ vả: “Em nhận được chìa khóa ời chứ? Ở ban công có mấy chậu cây hoa, anh đi vội quá quên nhờ người chăm sóc, em rảnh thì qua xem hộ anh nhé?”

Giọng anh chận thành, dường như không để bụng việc Tùy Ưc cáu kỉnh vừa nãy. Tùy Ưc đột nhiên cảm thấy áy náy vì sự nhạy cảm của mình, vội đứng dậy, vừa đi ra ban công vừa hỏi: “Anh để ở đâu, em...”

Cô đẩy cửa ban công, chỉ thấy hai chậu xương rồng lẻ loi ở đó.

Tùy Ưc nổi cáu: “Hai chậu xương rồng của anh cần người chăm sao? Đến lúc anh về chúng cũng không chết được!”

Giọng cười bên kia lại truyền đến: “Sao em biết là hai chậu xương rồng nhanh vậy?”

“Em...” Tùy Ưc cẹn lời, ngán ngẩm mình sao lại dễ dàng mắc bẫy thế.

Tiêu Tử Uyên hắng giọng, dường như đang cố nén cười, “Phải ời, chuông ở phòng khách là tự tay anh chỉnh lại, em nghe kỹ sẽ thấy tiếng máy của nó không giống tiếng của đồng hồ bình thường. Chuông điểm giờ được ghi

âm từ tiếng vĩ cầnlúc em gái anh mới học đàn h ồi bé, kỹ thuật còn non, trong đoạn nhạc còn có chỗ bị sai nốt.”

Nói xong thì im lặng, ý anh là, loại đ ồng h ờnày chỉ có trong nhà Tiêu Tử Uyên, âm thanh kia đúng là do chính anh ghi lại, chắc chắn không thể có ở nơi nào khác.

Lời nói dối bị vạch tr ần, lại thêm việc then quá hóa giận vừa nãy, Tùy Úc nhanh chóng đưa ra một quyết định sáng suốt.

Tiêu Tử Uyên đợi mãi mới nghe thấy một tiếng “cạch”, điện thoại bị cúp, nghĩ tới dáng vẻ đỏ mặt quẫn bách, then quá hóa giận của người ở đ ầu dây bên kia thì không nhịn được cười.

Từ sau hôm đó, Tiêu Tử Uyên dường như lại xâm lấn cuộc sống củaTùy Úc, rõ ràng anh cách xa cả ngàn cây số, song lại giống như vẫn ở khắp nơi xung quanh cô. Trêu chọc cô khi rảnh r ễ dường như đã trở thành thú vui lớn nhất của anh.

Một ngày, Tùy Úc sắp ngủ gật ở trên lớp thì nhận được tin nhắn của Tiêu Tử Uyên.

“Hôm nay trời lạnh quá, lúc chuẩn bị ra ngoài, anh tìm cả buổi mới nhớ khăn quàng cổ vẫn để ở chỗ em.”

Giọng điệu bình thản như đang nói chuyện phiếm.

Tùy Úc cố nhịn để không trợn mắt lên, Tiêu đại sư huynh, chỉ là một chiếc khăn quàng thôi mà, rốt cuộc anh định nhắc bao nhiêu lần mới chịu thôi đây?

Một buổi sáng, khi xuống giường Tùy Úc mới phát hiện có tin nhắn được gửi đến từ nửa tiếng trước.

“A Úc, anh rất nhớ em.”

Nhẩm tính thời gian, bên kia chắc hẳn đang là nửa đêm, Tùy Úc không đành lòng bèn gọi điện tới. Tiêu Tử Uyên nghe máy, giọng hơi mệt mỏi, thỉnh thoảng còn húng hắng ho, nói chuyện một lát mới biết anh vẫn đang ở phòng thí nghiệm, không biết đã thức trắng bao đêm, giọng rất khàn, có lẽ bị cảm r ễ. Một mình ở nơi đất khách quê người, chương trình học nặng, lại ốm, dù là người mạnh mẽ như Tiêu Tử Uyên cũng cảm thấy yếu đuối nên mới gửi tin nhắn như vậy.

Mùa đông ở đất nước đó hẳn là lạnh lắm?

Tùy Úc chọn đi chọn lại vẫn cảm thấy khăn quàng bán sẵn không đủ dày, bèn mua len v ệtự đan.

Buổi tối, Tam Bảo về đến nơi, thấy vậy liền nhào đến, chớp chớp mắt ra vẻ đáng yêu, “A Ưc, cậu đan cho tớ à? Sáng nay tớ mới kêu lạnh mà tối đến cậu đã đan khăn cho tớ rồi, tớ cảm động quá!”

Yêu Nữ tóm lấy sinh vật không biết thân biết phận kia, lên tiếng dạy dỗ: “Cậu nhìn màu kia là bảo đan cho cậu à? Dù người khác không coi cậu là con gái thì tự cậu cũng phải coi mình là con gái chứ?”

Tam Bảo nhìn mấy lần, chợt cười với Hà Ca, “Hà Ca, cái đó chắc chắn là đan cho cậu!”

Hà Ca nằm im cũng trúng đạn, gào lên phân bua: “Không phải cho tớ! Bà đây vẫn luôn coi mình là con gái!”

Tam Bảo gào lên một tiếng, tiếp tục nhào đến, “A Ưc, cậu đừng bỏ rơi anh Tiêu! Trường mình không có đàn ông nào tốt hơn anh Tiêu đâu! Cậu phải đứng cương trước vực, quay đầu là bờ, buông bỏ dao kiếm, chuyển mình thành Phật đi!”

Yêu Nữ và Hà Ca cùng cảm thán: “Quả đúng là Thủy Hoàng* không còn mà oai danh vẫn chấn động thế gian!”

(* *Thủy Hoàng tức Tần Thủy Hoàng (259 TCN-210 TCN), vị hoàng đế đầu tiên thống nhất Trung Hoa sau khi tiêu diệt sáu nước chư hầu, chấm dứt thời kỳ Chiến Quốc vào năm 221 TCN.*)

Tùy Ưc tổng kết: “... Có một chiếc khăn quàng thôi mà vận dụng bao nhiêu thành ngữ với điển tích vậy.”

***

Một tuần sau, khi Tiêu Tử Uyên mở bưu phẩm ở đất nước xa lạ và nhìn thấy chiếc khăn quàng kia, anh đã ngẩn người trong một thoáng, sau đó bật cười. Ngày hôm ấy, hiệu suất làm việc của anh rất cao, báo cáo buổi chiều còn được thầy hướng dẫn khen.

Ankade là một người Đức điển hình, cần mẫn nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ, có yêu cầu cực cao đối với sinh viên, số lần ông khen sinh viên quả thật chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Nhiều bạn cùng phòng thí nghiệm bắt ngón tay cái khen anh, Tiêu Tử Uyên chỉ cười khiêm tốn.

Tâm trạng vui vẻ của Tiêu Tử Uyên chẳng duy trì được bao lâu, tối về đến nhà, anh mở hộp lấy chiếc khăn quàng phía trên ra, rồi nhìn chằm chằm một chiếc khăn khác dưới đáy hộp mà ngẩn ra.

Hóa ra là gửi hai chiếc, chiếc ở dưới là khăn mà anh tặng Tùy Ưc trước kia, cô còn cố ý đặt ở dưới.

Thế mà cô trả lại thật. Tiêu Tử Uyên tức đến nghiến răng, chỉ hận không thể bay thẳng về “xứ” cô một trận.

Thứ đáng để vui duy nhất còn lại là một hộp trà bạc hà và một hộp đường phèn ở góc hộp.

***

Mấy ngày trôi qua không nhận được tin nhắn của Tiêu Tử Uyên, Tùy Úc chủ động nhắn hỏi thăm: “*Anh nhận được đồ chưa?*”

Tiêu Tử Uyên nhìn chằm chằm điện thoại, đi ềm tĩnh trả lời: “*Cái gì?*”

Tùy Úc nhăm tính thời gian, hẳn là phải đến rồi chứ, nhắn lại: “*Em gửi khăn quàng cho anh.*”

“À.”

Tùy Úc cau mày nhìn chữ “À” trên màn hình, đây là nhận được hay chưa nhận được? Cô hỏi lại cho chắc: “*Nhận được rồi chứ?*”

Tiêu Tử Uyên mở hộp ra, lấy mấy lá bạc hà bỏ vào tách trà, lại cho thêm một viên đường phèn, nhàn nhã nhắn lại: “*Chưa.*”

Chiếc lá màu xanh chìm nổi trong tách trà, mùi đậm đà mát lạnh, Tiêu Tử Uyên nhấp một miếng, vị đắng chát được đẩy lùi bởi vị ngọt của đường phèn, cảm giác vô cùng dễ chịu.

Một lát sau, tiếng báo tin nhắn đến lại vang lên: “*Em vừa mới tra, ký nhận rồi mà.*”

Tiêu Tử Uyên chơi xấu, đùa đến cùng: “*Em có chắc là anh ký không?*”

Một lúc lâu sau bên kia mới trả lời: “*Không chắc.*”

Tùy Úc không nhịn được mà gọi điện tới, Tiêu Tử Uyên bắt máy rất nhanh. “*Anh chưa nhận được thật à?*”

“*Chưa mà.*”

Tiêu Tử Uyên nhìn chiếc khăn quàng ở đầu giường, nói dối trắng trợn.

Tùy Úc thở dài, chán nản nói: “*Hay là bui điện làm mất?*”

Tiêu Tử Uyên trả lời với giọng vô tội: “*Chắc thế rồi.*”

Nói xong lại cúi đầu cười, Tiêu Tử Uyên ời Tiêu Tử Uyên, sao mày lại hẹp hòi nhạt nhẽo thế cơ chứ.

Tiêu Tử Uyên mỉm cười uống thêm một ngụm trà, vui vẻ tự lên án mình.

Tùy Úc đột nhiên cuống lên, “*Vậy làm sao bây giờ? Em đang định bảo với anh là không được uống trà bạc hà kia, mẹ em vừa mới gọi điện, nói là lúc phơi lá bạc hà đã bị con chó nhà hàng xóm tè lên, sau đó mẹ đăng trí lại gửi đến cho em. Mẹ em vừa mới nhớ ra, bảo em đừng uống. Giờ không biết ai nhận rồi, lỡ người ta uống vào...*”

Tùy Ưc bỏ lửng nửa câu cho người trong cuộc có không gian để tưởng tượng.

“Khụ, khụ...” Tiêu Tử Uyên không ngờ đến nên bị sặc.

Tùy Ưc tỏ vẻ quan tâm, “Anh Tiêu, anh sao thế?”

Tiêu Tử Uyên đặt tách trà lên bàn, ho khế, hỏi gượng gạo: “Em nói thật đấy à?”

Lần này tới lượt Tùy Ưc nhàn nhã trả lời: “Đùa đấy.”

Tiêu Tử Uyên hít sâu, lắc đầu bật cười, mèo con lại bắt đầu cào người phản kích rồi.

Tùy Ưc hạ giọng, khế thần thùi: “Ai bảo anh nói chưa nhận được...”

Tiêu Tử Uyên đứng trước cửa sổ, nhìn đèn sáng trong sân, dáng vẻ Tùy Ưc như hiện lên trước mắt, chắc hẳn lúc này cô đang cười đắc chí?

Tiêu Tử Uyên lặng đi, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc, từ tốn nói: “Tùy Ưc, em đang quan tâm đàn anh hay quan tâm anh?”

Lại là câu hỏi này. Tùy Ưc thu lại biểu cảm, trần mặc.

Lần này Tiêu Tử Uyên không dễ dàng buông tha chocô. Anh không đùa nữa, “Sao em luôn không chịu thừa nhận là em quan tâm anh?”

Có một câu Tiêu Tử Uyên vốn định sau này trở về sẽ từ từ nói, nhưng giờ anh bỗng dưng không đợi được nữa, “Tùy Ưc?”

Tùy Ưc nhỏ giọng đáp: “Vâng?”

Tiêu Tử Uyên vốn cho rằng ba chữ sáo rỗng và ấu trĩ mà anh vẫn nghĩ cả đời này sẽ không thể nói với ai, giờ đây trôi ra khỏi miệng một cách thật tự nhiên.

“Anh yêu em.”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng hít thở, sau đó điện thoại lại bị cúp.

Tiêu Tử Uyên cúi đầu cười khở, vẻ mặt bất lực.

Cửa phòng của anh để mở, người bạn cùng thuê nhà nghe anh cười liền đi tới gõ cửa, bập bẹ mấy chữ tiếng Trung, “Tiêu, cậu sao thế?”

Tiêu Tử Uyên quay đầu, nheo mắt, một lúc sau mới trả lời: “Tôi lớn bằng ngần này, lần đầu tiên tỏ tình lại bị đối phương cúp máy.”

Anh nói rất chậm, giống như đang tiêu hóa tin tức khó tin này, cũng có thể là vì muốn chi đầu theo thứ tiếng Trung không lưu loát của đối phương.

Anh bạn kia mở to mắt, che lại cái miệng đang há hốc vì kinh ngạc,

“Không thể nào!”

Sau đó liền liên thoắt nói tiếng nước mình, đại ý là sao có thể có cô gái nào từ chối anh được chứ, sau lại nhiệt tình an ủi Tiêu Tử Uyên đừng

buồn, cậu ta có thể giới thiệu em gái mình cho anh.

Tiêu Tử Uyên đưa ngón tay day ấn đường, không biết nói sao. Vội vàng quá sao? Làm cô sợ rồi.

-
-
-

Chương 9.2

.

.

Sau lần tỏ tình đó, hể Tiêu Tử Uyên liên lạc với Tùy Ưc là cô im lặng. Cô vẫn nhớ lời nhờ cậy của Tiêu Tử Uyên, thỉnh thoảng lại đến căn hộ kia dọn dẹp, còn mang theo mấy chậu hoa làm bạn với hai cây xương rồng. Cô luôn cảm thấy nhà không có người, phải trồng ít hoa cỏ mới có sức sống. Qua Tết vào học, sinh viên cùng khóa với Tùy Ưc được phân đi thực tập ở các bệnh viện khác nhau. Bệnh viện nhiều người qua lại, kiểu gì cũng gặp phải người không muốn gặp.

Nhóm Tùy Ưc chỉ làm trợ lý cho bác sĩ chính, tích lũy chút kinh nghiệm lâm sàng, ban đầu thì không sao, nhưng gần đây có một người đàn ông thường xuyên đến khám vào đúng ca trực của Tùy Ưc. Tùy Ưc đã giải thích với anh ta mấy lần rằng mình chỉ là thực tập sinh, muốn khám bệnh thì phải tìm bác sĩ chính, nhưng người kia không nghe lọt tai, mà toàn là mấy bệnh vặt vãnh, ai sáng suốt đều biết anh ta có ý khác, nhưng anh ta luôn giả vờ đau đớn, Tùy Ưc lại không tiện từ chối trước mặt nhiều người.

Một hôm, anh chàng kia đến khám bệnh thì gặp Tam Bảo đang đến tìm Tùy Ưc.

Anh chàng tinh ranh nào đó xoa mắt, yếu ớt hỏi: “Bác sĩ, gần đây mắt tôi nháy liên tục, không biết là bị làm sao?”

Tam Bảo dù mặc áo blouse nhưng không có chút tinh thần chăm sóc người bệnh nào, vừa sờ sờ vừa xem xét, thỉnh thoảng nói một câu: “Mắt không ổn? Đề nghị phẫu thuật bỏ mắt!”

Tùy Ưc không nói nên lời.

Tùy Ưc nhìn Tam Bảo, nhỏ giọng hỏi: “Sao cậu lại phẫu thuật bỏ mắt?”

Tam Bảo cười tít, “Đây là kết luận sau khi tư vấn với bác sĩ Hà cùng nghiên cứu, đặt vào trường hợp nào cũng đúng.”

Tùy Ưc đỏ trán, dùng tôn chỉ được đến đâu hay đến đấy nói với anh chàng kia: “Mắt nào nháy? Ngồi xuống tôi xem, mắt bên nào nháy?”

Người nào đó lập tức hớn hờ, “Mắt phải.”

“Ô, mắt phải à? Vậy anh phải cẩn thận! Tử Kiêu nói rồi đấy thôi, mắt trái nháy là hoa đào nở, mắt phải nháy là hoa cúc nở*.” Mắt Tam Bảo sáng rực, vẻ mặt thô bỉ: “Anh sắp có chuyện vui rồi, chúc mừng chúc mừng! Nhớ đưa bạn trai đến phát kẹo mời nhé!”

(* Lời thoại của nhân vật Lữ Tử Kiêu trong phim sitcom *Chung Cư Tình Yêu*.)

Tùy Ưc thấy anh chàng kia giật nảy mình, đứng phắt dậy, lắp bắp nói: “À... Bác sĩ, tôi khỏe rồi...”

Sau đó đi như bỏ chạy.

Tam Bảo hài lòng vẫy tay với bóng lưng chạy trốn kia, quay đầu cười với Tùy Ưc, “Cậu nói xem, bao giờ anh Tiêu Vĩ liệu có tặng cho tớ giải “Sát thủ cướp duyên” không?”

Tùy Ưc nhìn cô nàng vô tư hồn nhiên này mà thẩn thờ dài. Sao lại nhắc đến Tiêu Tử Uyên kia chứ, sao thỉnh thoảng lại có người nhảy ra nhắc đến Tiêu Tử Uyên với cô vậy? Tiêu Tử Uyên đi bao lâu rồi, các người đều bị trúng độc của Tiêu Tử Uyên sao?

Tùy Ưc nhớ tới cuộc điện thoại hôm ấy, Tiêu Tử Uyên bất chợt nói... Anh yêu cô? Anh ốm đến ngực rồi sao?

Ba chữ này sao có thể được nói ra từ miệng người đó? Tùy Ưc lắc đầu, thế giới loạn quá rồi.

Mấy ngày sau, anh chàng kia lại đến khám, trước khi vào còn cố ý nhìn ngó xung quanh, hẳn là sợ gặp phải cô nàng khó tả kia. Thấy chỉ có một mình Tùy Ưc, anh ta mới thở hắt ra.

Tùy Ưc bình tĩnh hỏi: “Không khỏe chỗ nào?”

Anh chàng kia nhìn chằm chằm Tùy Ưc, “Bác sĩ, dạo này tôi hay bị chảy máu mũi.”

Hôm đó đúng ngày tâm trạng Tùy Ưc không được tốt, bèn buột miệng dặn dò: “Lâu rồi trời không mưa, khí hậu khô, người cũng khô, phải uống nhiều nước, ăn nhiều hoa quả vào, ít xem phim thôi.”

“...” Anh chàng ghen lời, định giải thích: “Tôi...”

Tùy Ưc cầm bút lên viết đơn thuốc, “Tôi kê cho anh mấy liều thuốc thanh nhiệt hạ hỏa. Không có gì đâu, anh đến tuổi này rồi mà còn không biết xem thì đúng là khổ cho vợ tương lai của anh.”

Anh chàng kia hơi xấu hổ, định quay lại chủ đề câu chuyện, “Không phải đâu bác sĩ, chảy máu thật mà, nó chảy mà tôi không cảm nhận được gì...”

Lúc anh chàng đang nói câu này thì Hà Ca đỡ Tam Bảo đang ôm bụng, mặt mũi tái mét xô cửa đi vào, Tam Bảo còn gào: “A Úc, có đường nâu không?”

Họ vào phòng lúc nghe thấy câu sau cùng kia, Tam Bảo lập tức nổi điên, hét lên với anh chàng kia, “Chảy máu mà không cảm nhận được gì? Sao hả, anh còn đau bụng kinh nữa cơ à?”

Anh chàng thấy Tam Bảo thì mở to mắt, vẻ mặt kinh hãi, đứng bật dậy quay người chạy ra ngoài.

Tùy Úc gục xuống bàn cười, Tam Bảo đau khổ lại gần, “Đừng cười, A Úc, có đường nâu không, pha cho tớ một cốc, tớ đau đến mức sắp cười hạc bay đến Tây Thiên rồi.”

Tùy Úc vừa cười vừa gật đầu, đứng dậy đi pha đường nâu.

Kể từ ấy, anh chàng nào đó không còn xuất hiện, cuộc sống của Tùy Úc lập tức êm đềm trở lại. Tiêu Tử Uyên cũng bắt đầu bận rộn hơn.

Anh dường như đã nhận ra sự mâu thuẫn của cô nên không nhắc lại chủ đề kia nữa, Tùy Úc thản thờ phào.

Đến khi Tùy Úc gặp lại Tiêu Tử Uyên thì đã là dịp nghỉ hè.

Tối hôm trước, Tùy Úc nhận được điện thoại của Lâm Thần, nghe tin Tiêu Tử Uyên trở về, cô không kịp phản ứng, chỉ cần điện thoại ngắt người.

Lâm Thần không phát hiện ra sự khác biệt của cô, nói tiếp: “Chiều tối mai cậu ấy đến trường rồi đi ăn với mấy người bạn thân còn ở lại thành phố này, em cũng đến nhé.”

Nói đến đây, Lâm Thần ngừng lại, hỏi dò: “Kiều Du cũng tới, em hỏi Kỷ Tư Uyên xem em ấy có muốn đi không?”

Tùy Úc nhìn Yêu Nữ đang tập trung vẽ tranh, một năm này dù ở chung một thành phố với Kiều Du nhưng cô ấy không liên lạc với anh ấy nữa, chỉ một lòng hướng đến việc học, lạnh lẽo hơn trước kia rất nhiều.

Tùy Úc đứng dậy đi ra ban công, thấp giọng nói: “Lát nữa em hỏi, nhưng em là không đi đâu.”

Lâm Thần thở dài, dường như hơi khó xử. Tùy Úc nhớ đến gì đó, hỏi: “Kiều Du bảo anh gọi cô ấy à?”

“Kiều Du ngoài miệng không nói, nhưng mặt thì lộ rõ ý đó!” Lâm Thần thở dài, “Ôi, không đến cũng tốt, miệng lưỡi Yêu Nữ quá sắc bén, trước khi tốt nghiệp Kiều Du tìm gặp cô ấy một lần, đường đường là đàn ông mà lúc trở về hai mắt đỏ bừng. Không gặp cũng tốt, gặp rồi sợ là còn buồn hơn. Vậy chiều tối mai anh gọi em!”

Vốn không phải nói với cô, nhưng Tùy Ưc lại thấy câu nói kia rất thắm thía. Không gặp cũng tốt, gặp rồi sợ rằng còn buồn hơn.

Lời này chắc chắn cũng đúng với cô và Tiêu Tử Uyên.

Tùy Ưc bưng tỉnh, khéo léo từ chối: “Em mua về chiều tối mai về nhà rồi.”

Lâm Thần cau mày, “Đổi chuyển đi? Về muộn một ngày không được à?”

Tiêu Tử Uyên về chủ yếu là để gặp cô, cô mà đi thì anh ấy biết ăn nói với anh thế nào?

Tùy Ưc kiên định, “Em nói với mẹ rồi.”

Lâm Thần biết cô đang trốn tránh, “A Ưc...”

Tùy Ưc không để Lâm Thần nói tiếp, cười ngắt lời, “Đến lần sau bàn đi!

Mọi người chơi vui vẻ nhé.”

“Cậu ấy về là để...” Hai chữ “gặp em” còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng

Lâm Thần, Tùy Ưc đã cúp máy.

Lâm Thần nghe tiếng tút tút trong điện thoại mà sửng sốt, sao lại lần đi nhanh như vậy, chẳng lẽ Tiêu Tử Uyên lại làm chuyện gì mà anh ấy không biết?

Sau khi cúp máy, Tùy Ưc đứng trên ban công nhìn bầu trời xa xăm, trên màn trời tối thẫm có mấy cánh chim bồ câu vút qua, không để lại chút dấu vết.

Tùy Ưc gắng nở nụ cười, sau đó quay người vào phòng, ngồi xuống cạnh

Yêu Nữ. Yêu Nữ lật sách trong tay, ngoảnh sang hỏi: “Có việc gì thế?”

Dù biết trước kết quả nhưng Tùy Ưc vẫn cảm thấy nên để Yêu Nữ tự quyết định, “Mai...”

“Không đi.” Yêu Nữ lập tức cúi đầu, trông như rất bận rộn, “Trưa mai gặp mấy đàn anh ở lại trường học nghiên cứu sinh, họ nói với tớ rồi, tớ không đi.”

“Được.” Tùy Ưc nói, cô với Yêu Nữ đều không phải người thiếu dứt khoát.

***

Chiều tối hôm sau, Tùy Ưc kéo hành lý đi đến cổng trường thì thấy một nhóm người đứng dưới tán cây nhìn xung quanh, dường như đang đợi ai đó, trong số đó có khá nhiều gương mặt quen thuộc.

Lâm Thần vừa quay đầu thấy cô liền gọi: “Tùy Ưc!”

Tùy Ưc vốn định lặng lẽ đi qua, không ngờ vẫn bị phát hiện. Cô máy móc quay người, mỉm cười, “Chào các anh.”

Mọi người cười đáp lại, Lâm Thàn hỏi tiếp: “Không ở lại cùng ăn một bữa thật à?”

Tùy Ưc dịu dàng lắc đầu, chào từ biệt, “Em mà còn không đi thì không kịp tàu mất.”

Đúng lúc ấy có một chàng trai đi qua cô, đầu hơi cúi, vẻ mặt vô cùng ôn hòa, có lẽ là đang nói chuyện điện thoại với bạn gái, nhẹ giọng dặn dò:

“Anh vẫn đang đi đường, em cứ ăn trước, đợi anh về gặp em sau...”

Tùy Ưc ngẩn người, cô chợt nhớ thật lâu trước kia, dưới ánh đèn lấp lánh trong khách sạn đó, có chàng trai cũng đã nói với cô câu tương tự bằng giọng điệu vừa trăn ẩn vừa mạnh mẽ.

Ăn xong thì về sớm đi, nhưng đừng ngủ quá sớm, đợi anh về tìm em.

Đợi anh về tìm em...

Câu nói này như vẫn quanh quẩn bên tai, khuôn mặt đẹp trai của Tiêu Tử Uyên hiện lên trước mặt, đôi mắt hẹp dài khẽ nheo lại, rất đối dịu dàng. Anh nghiêng đầu cười với cô, đôi mắt lấp lánh vẻ trêu mếu khiến cô đắm chìm trong đó.

Tùy Ưc ngơ ngẩn, đứng ở bến xe nhìn từng chiếc xe buýt đi qua. Cô biết mình phải đi, nếu còn không lên xe thì không kịp nữa, nhưng hai chân lại giống như bị ghim vào mặt đất không nhúc nhích được dù chỉ một bước, những chuyện xưa cũ lần lượt ùa về

Có sợ không?

Em không phải người khác.

A Ưc, không phải lỗi của em.

Tùy Ưc, anh yêu em.

Tùy Ưc sực hiểu ra, không phải người khác trùng độc của Tiêu Tử Uyên, người trùng độc chính là cô.

“Tùy Ưc.”

Tiếng gọi kia ngày càng chân thực, hết như ở sát bên tai. Cô vô thức ngẩng đầu tìm kiếm, sau đó ngẩn người.

Tiêu Tử Uyên đứng quay lưng về phía mặt trời lặn, cười gọi cô. Quá khứ ùa về như thác lũ, anh dường như đang đi xuyên qua thời gian đến trước mặt cô, hư ảo mà chân thực.

Vầng thái dương sáng rực sắp xuống núi, trong không khí thoảng mùi khét nóng, từ cái bóng trên mặt đất của cô có thể nhìn thấy mái tóc buộc đuôi ngựa, cũng thấy được cái bóng của anh cách đó mấy bước, trước mặt còn hiển hiện đôi mắt trong trẻo kia.

Anh đứng gần cô, ánh mắt đong đầy niềm vui chạm vào khuôn mặt cô. Tốt quá, trong không khí có mùi bạc hà như có như không, dường như anh chưa bao giờ rời đi. Tựa như mùa hè năm ấy, cô đứng dưới tán cây chờ Tam Bảo, nghe thấy có người gọi tên mình, vừa ngoảnh lại thì thấy anh cùng Lâm Thần, Kiều Dụ, Ôn Thiệu Khanh đứng cùng nhau nhìn cô cười. Khoảnh khắc ấy, trái tim Tùy Ưc nhộn nhạo, có suy nghĩ dằn dắng lên. Đây là đi đâu mà cô muốn.

Rất nhiều người nói cô giản dị đến ảm đạm, không tranh với đời, thật ra chỉ là cô không biết đi đâu mình muốn rồi cuộc là gì. Nếu đã là thứ mà người khác muốn, lại không quan trọng với mình, cô sẵn sàng giúp người ta toại nguyện. Nhưng giờ đây, chàng trai trước mặt lại làm cô khao khát giành lấy cho mình.

Lâm Thần đưa tay lên xem đồng hồ, “Chưa đi à? Chắc muộn rồi chứ?”

Tùy Ưc bưng tỉnh, nói dối lưu loát: “Em... Em không bắt được buýt.”

Tiêu Tử Uyên quay đầu nhìn, chiếc xe đến ga vừa mới đi qua, vẫn còn có thể thấy rõ biển số xe, sau đó lại quay sang nhìn Tùy Ưc suy tư.

Lâm Thần có vẻ rất vui, “Vậy thì đừng đi nữa, dù sao cũng không kịp.”

Tùy Ưc im lặng, dường như đang đấu tranh tâm lý.

Tiêu Tử Uyên lặng lẽ nhìn Tùy Ưc vài giây, cười quay sang nói với những người khác: “Mọi người đi trước đi, tôi biết chỗ, tôi sẽ đến ngay.”

Mọi người nhanh chân rời đi, để lại Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc đứng nhìn nhau.

Rồi cuộc Tùy Ưc cũng lấy được dũng khí ngẩng đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, mắt sáng lấp lánh. Hình như anh gầy đi, khuôn mặt càng thêm tuấn tú, có lẽ do ở trên máy bay lâu quá nên nhìn kỹ có thể thấy được vẻ mệt mỏi, anh cũng không nói chuyện, chỉ lặng lẽ nhìn cô, khẽ mỉm cười.

Hồi lâu, Tiêu Tử Uyên mới lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Ở lại đi.”

Ba chữ này làm cuộn lên ngàn cơn sóng trong lòng cô. Tùy Ưc há miệng, không làm sao nói ra được những lời đã nói với Lâm Thần trước đó, chỉ cụp mắt, “Em...”

Thật ra cô không có dự định về sớm thế, đến cả vé cũng được đặt sau khi nhận cuộc điện thoại hôm qua.

Tiêu Tử Uyên đi đến cầm lấy hành lý của cô, cúi đầu nhìn, từ tốn nói:

“Mai anh đưa em về được không?”

Tùy Ưc sững sờ, mở to mắt nhìn anh. Chẳng mấy khi thấy Tiêu Tử Uyên có giọng điệu thương lượng như nhường đến thế, cô như bị mê hoặc mà

ngốc nghếch gât đầu.

Mỗi lần như vậy, tất cả những do dự hoặc đấu tranh, lưu luyến hoặc tiếc nuối, khát vọng hoặc đau lòng đầu ngấm ngấm hòa vào trong cơ thể chỉ sau một giây hình thành, sau đó xâm nhập vào cốt tủy, kể từ đó không thể tan đi. Rồi đến một lúc nào đó, chúng sẽ nối nhau ập đến, khiến cô không thể chống đỡ, chỉ đành nghe theo ý định từ nơi sâu kín nhất trong lòng mình, cam tâm tình nguyện khuất phục.

Tối hôm ấy, dường như Tiêu Tử Uyên rất vui, bình thường anh không uống nhiều rượu, vậy mà lúc này ai mời cũng không từ chối, còn uống luôn cả phần của Tùy Ưc.

Tùy Ưc ngồi cạnh anh uống nước trái cây, thỉnh thoảng ngoảnh sang nhìn, lần nào cũng bị Tiêu Tử Uyên vui vẻ bắt ngay tại trận. Tay của anh ấm áp và khô ráo, nắm lấy tay cô ở dưới bàn không rời.

Có lẽ do men rượu nên khắp khuôn mặt anh tràn ngập vẻ tình tứ, khiến Tùy Ưc nhìn thấy mà tim đập thình thịch, ngoài mặt lại tỏ vẻ bình tĩnh nhìn đi chỗ khác, vờ như không thấy gì.

Giữa bữa Kiêu Dụ mới xuất hiện, anh ấy mặc Âu phục, đi giày da, trông có vẻ vừa mới dứt ra khỏi cuộc họp, quần áo cũng chưa kịp thay. Sau khi vào, Kiêu Dụ lảng lảng nhìn xung quanh một lượt, tia sáng trong mắt nhanh chóng vụt mất rồi bị thay bởi vẻ ảm đạm.

Thấy Tiêu Tử Uyên về, anh ấy khẽ mỉm cười, lập tức ngồi vào cạnh Tiêu Tử Uyên, hai người nói chuyện phiếm.

Một lúc sau, khi không có ai để ý đến phía này nữa, chủ đề trò chuyện của họ liên tục thay đổi, giọng cũng nhỏ đi thấy rõ. Những từ như “thăng chức”, “thuyên chuyển”, “rớt đài”, “sắp đặt” liên tục lặp lại bên tai, Tùy Ưc nghe được mấy câu thì đứng dậy.

Đây không phải những điều cô nên nghe, cho dù Tiêu Tử Uyên không kiêng dè cô đi nữa.

Tiêu Tử Uyên ngẩng đầu nhìn, Tùy Ưc cười, “Em vào nhà vệ sinh.”

Tùy Ưc cup mắt đứng trước tấm gương trong nhà vệ sinh hồi lâu, một lúc sau mới bừng tỉnh, rửa tay rồi ra ngoài.

Đi được vài bước, cô thấy Kiêu Dụ đứng hút thuốc trước cửa sổ chỗ khúc ngoặt hành lang. Anh ấy ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, dáng vẻ cô đơn quạnh quẽ, hình như không để ý đến cô.

Tùy Ưc lảng lảng đi qua sau lưng anh ấy, trước mắt như hiện lên dáng vẻ Yêu Nữ cầm sách ngây ngẩn.

Hai người thật giống nhau.

Đến khi tan cuộc thì đã rạng sáng, Tiêu Tử Uyên uống say, mọi người muốn đưa anh về nhưng anh từ chối, giữ chặt cổ tay Tùy Ưc, “Không cần đâu, lâu rồi không về tôi muốn đi dạo trong trường, mọi người về trước đi.”

Mọi người hiểu ý nên tản đi hết, để lại Tùy Ưc một mình dìu Tiêu Tử Uyên đang ngã lên người cô.

Mọi người vừa đi, Tiêu Tử Uyên liền đứng thẳng dậy. Tùy Ưc mở to đôi mắt ngạc nhiên, “Anh không say à?”

Cô còn đang lo cho anh, nhưng giờ nhìn mắt anh vô cùng tỉnh táo, làm gì có vẻ say rượu vừa nãy?

Tiêu Tử Uyên dậm ấn đường, dường như hơi mệt mỏi, “Đúng là uống hơi nhiều, nhưng chưa đến mức say. Cái đám ấy rõ dai, không chuốc say người ta thì không chịu thôi, thế nên anh đành say vậy.”

Tùy Ưc gật đầu, oán thán trong lòng, anh đúng là bụng dạ đen tối.

Tiêu Tử Uyên giống như đã đọc được suy nghĩ của cô, cười chọc ghẹo, “Em nghĩ gì thế?”

Tùy Ưc lập tức lắc đầu, làm mặt vô tội.

Không biết có phải do men rượu không mà Tiêu Tử Uyên lại cười, đưa tay xoa đầu cô, ánh mắt càng thêm cưng chiều, “Đi dạo với anh cho tan rượu nào.”

Sau trường rất yên tĩnh, chỉ có ánh đèn mờ nhạt ven đường. Bóng của hai người chồng lên nhau, tiến thẳng về phía trước.

Đêm hè, trời không nóng như ban ngày, gió nhẹ thổi qua khoan khoái mát mẻ. Hai người đầu lặng yên không nói, cũng không cảm thấy ngại ngùng, ngược lại còn thấy ấm áp bình yên.

Đi qua sân khấu ngoài trời, hai người cùng dừng lại.

Tùy Ưc nhìn bức diễn thuyết đang được màn đêm bao phủ mà ngây người. Còn nhớ thời điểm này năm ngoái, Tiêu Tử Uyên làm lễ tốt nghiệp ở đây, anh mặc áo cử nhân đứng trên bục đại diện cho sinh viên tốt nghiệp đọc diễn văn, thần thái ung dung tự tin. Sau đó, họ chụp ảnh với nhau, anh nói bên tai cô rằng, dù anh có đi, chuyện giữa họ cũng chưa chấm dứt, và bảo cô đợi anh trở về.

Hóa ra một năm qua nhanh đến thế, anh giữ lời hứa khi ấy trở về tìm cô, cho dù chỉ là về nghỉ một thời gian.

Tùy Ưc vẫn đang mãi hoài niệm thì giọng Tiêu Tử Uyên vang lên từ tốn, có lẽ do uống rượu nên chất giọng luôn trầm thấp lạnh lạnh giờ đây nghe thật ấm áp, lại hơi biếng nhác: “Buổi lễ tốt nghiệp hôm ấy anh đứng đó đọc bài diễn văn nhàm chán, tư tưởng không tập trung, thấy rất nhiều người đứng bên ngoài xem, đang nghĩ liệu em có xuất hiện không thì chỉ một giây sau em xuất hiện thật, ngay tại vị trí mà chúng ta đang đứng. Lúc ấy anh bị giật mình, suýt nữa thì đọc sai.”

Có lẽ là nhớ đến tình cảnh lúc ấy nên Tiêu Tử Uyên cúi đầu cười.

Tùy Ưc chớp chớp mắt, đọc bài diễn văn nhàm chán? Tư tưởng không tập trung? Trời ạ, nếu thấy cô biết được suy nghĩ thật trong lòng của sinh viên ngoan Tiêu Tử Uyên thì liệu họ có tức chết không?

Tiêu Tử Uyên ngẩng đầu, nhìn Tùy Ưc cười, “Hôm đó em mặc bộ váy lụa trắng, anh đã bao giờ nói với em là em mặc váy rất đẹp chưa nhỉ? Nhưng lúc anh không ở đây, em không được mặc đâu đấy...”

Tiêu Tử Uyên nói nhiều khác thường, Tùy Ưc hơi đỏ mặt, vô thức đỡ lấy cánh tay anh, “Có phải anh say thật rồi không?”

Ai ngờ vừa lên tiếng liền bị Tiêu Tử Uyên kéo vào vòng tay mình, cô đang định giãy ra thì giọng trêu mếu của anh vang lên: “A Ưc, em phát hiện ra bí mật của trò xếp gỗ chưa? Anh đã trao trái tim của anh cho em từ lâu lắm rồi, trái tim chỉ có một mình em, sao em có thể đẩy anh ra nữa chứ?”

Mùi bạc hà thơm ngát trong lồng ngực anh xen lẫn hơi thở nam tính phả vào mặt, vờn quanh mũi Tùy Ưc, làm cô giật nảy mình, niêm rung động trào lên từ đáy lòng khiến cô bất giác run rẩy.

Trái tim được giấu dưới bộ xếp gỗ kia gọn gàng, chỉ có tên của cô, hóa ra là có ý này.

Trong mắt cô, Tiêu Tử Uyên là người thông minh điềm tĩnh, lạnh nhạt khép mình, sao lại nói ra những lời như thế?

Lý trí của cô nhắc nhở, họ không nên tiếp tục như thế này. Cô đưa tay định đẩy mạnh Tiêu Tử Uyên ra, chẳng ngờ tất cả giấy giụa và cả chút trấn tĩnh, đề phòng ít ỏi còn sót lại liền bị câu nói tiếp theo của anh nghiền nát thành bụi phấn, bay theo gió.

“A Ưc, anh rất nhớ em...”

Có lẽ do đêm quá đẹp, có lẽ vì tình đã sâu, hai người gạt bỏ hết thủy những nguy trang và phòng bị, chỉ để lại hai trái tim đập rộn ràng vì người kia.

Tiêu Tử Uyên ôm chặt Tùy Ưc, cô ngoan ngoãn dụi vào ngực anh, hương thơm tràn ngập trong ngực khiến anh vô cùng thỏa mãn, chỉ hận không thể

cứ ôm cô như thế cả đời.

Mắt Tùy Ưc hơi đỏ lên, hai tay buông thõng, dường như vẫn tiếp tục đấu tranh vô nghĩa, “Anh Tiêu, anh say rồi...”

Sao cô có thể nở lòng đẩy người đàn ông này ra?

Tiêu Tử Uyên lập tức ngắt lời cô: “Anh rất tỉnh táo, anh biết mình đang làm gì. Khi xuống máy bay nhận được tin nhắn của Lâm Thần nói anh có thể sẽ không gặp được em, lòng anh hụt hẫng lắm. Đó là cảm giác bất lực mà anh chưa bao giờ nếm trải.

Nhưng khi đến đây, thấy em đứng đó cúi đầu không biết đang nghĩ gì, thấy em nhìn từng chiếc xe lần lượt rời bến, lúc ấy anh tự nhủ, nếu em chịu nhích lại gần anh hơn một chút, anh sẽ không để em đi nữa, không bao giờ để em đi nữa.”

Có lẽ vì men rượu nên giọng anh hơi nghẹn, trong đêm tối nghe say lòng người.

Tùy Ưc nhắm mắt lại, cảm giác bất lực trước số phận lóe lên trong đầu, cô từ từ đưa hai tay lên vòng quanh hông Tiêu Tử Uyên.

Cô không biết làm thế này rốt cuộc có đúng hay không, nhưng hiện giờ cô chỉ muốn làm như thế.

Cuối cùng, Tiêu Tử Uyên nắm tay Tùy Ưc đi tới căn hộ sau trường.

Vừa vào cửa, Tiêu Tử Uyên nhìn xung quanh một vòng rồi quay sang nhìn Tùy Ưc, nơi này sạch sẽ như thể anh chưa bao giờ rời khỏi.

Tùy Ưc cúi đầu, lén lút ho khẽ, lẳng lặng thay giày, Tiêu Tử Uyên bất giác mỉm cười.

Khi Tùy Ưc đi tắm, Tiêu Tử Uyên xem xét căn hộ hơn một năm không ở thêm một lần. Ga giường trong phòng ngủ mới được thay, không có chút bụi nào, Tiêu Tử Uyên nhìn chằm chằm góc chăn bên trái được lật lên.

Hôm nay Tùy Ưc làm anh bất ngờ không ít lần, anh chưa bao giờ biết hóa ra trên đời này lại có một cô gái có thể mang đến cho anh nhiều hân hoan đến vậy, thậm chí còn cẩn thận đến mức ghi nhớ cả thói quen vụn vặt của anh.

Sau đó Tiêu Tử Uyên ra ban công, nơi đây đầy hoa cỏ, từng bừng sức sống, hai chậu xương rồng cảnh kia nằm bệ vệ giữa đám hoa trông hài hòa khó tả.

Tiêu Tử Uyên đứng trên ban công nhìn về phía xa, đã rất muộn, cả thành phố chìm trong bóng tối, chỉ có vài ngọn đèn nhấp nháy. Anh bỗng thấy trông đợi vào tương lai.

Cuộc sống dần trở nên như anh mong muốn, thật tốt biết mấy.

Anh vừa quay đầu thì thấy Tùy Ưc mặc đồ gọn gàng đứng phía sau, dáng người thanh tú, làn da vốn đã trắng giờ càng thêm mịn màng, khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp động lòng người.

Có lẽ không ngờ Tiêu Tử Uyên lại đột nhiên quay đầu nên Tùy Ưc giật mình, đôi mắt đen láy dịu dàng mở to nhìn anh.

Tiêu Tử Uyên cười, Tùy Ưc lúng túng trước cái nhìn của anh, “Anh Tiêu, em tắm xong rồi, anh đi tắm đi.”

Tiêu Tử Uyên cười gật đầu, “Ừ.”

Sau đó, Tùy Ưc ngủ ở phòng ngủ chính, Tiêu Tử Uyên ngủ ở phòng cho khách.

Đêm ấy đối với Tùy Ưc là một đêm chấn động, giờ nghĩ đến cô còn không dám tin. Cô vốn nên ở trên chuyến tàu về nhà, vậy mà giờ lại nằm cách Tiêu Tử Uyên chỉ có một bức tường, thật sự không tưởng tượng nổi. Cô cứ nghĩ miên man rồi ngủ thiếp đi.

-
-
-

Chương 10. Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy*

(* Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy: Quân tử chỉ nói một lời, lời đã nói ra không thể thu lại, đã hứa thì phải thực hiện bằng được.)

.

.

Ngày hôm sau, Tùy Úc vừa mở cửa phòng liền thấy Tiêu Tử Uyên ở trước bàn ăn.

Nghe thấy động tĩnh, anh quay đầu, Tùy Úc không phản ứng kịp, mắt chạm phải ánh mắt của anh. Đôi mắt kia đen nhánh và sâu thẳm như nhìn xuyên thấu lòng cô, Tùy Úc ngơ ngẩn, nhịp tim như trống giục.

Tối hôm qua tựa một giấc mơ, giờ phút này nhìn thấy người trước mặt mới cảm thấy chân thực, anh đã về thật rồi.

Tiêu Tử Uyên cười, “Dậy rồi à?”

Tùy Úc vừa tỉnh ngủ, vẻ mặt còn mơ màng ngơ ngác, nghe anh hỏi liền ngoan ngoãn gật đầu, “Vâng.”

Anh đặt bát đĩa trong tay xuống, “Mau tới ăn sáng, anh gọi tài xế của nhà rồi, lát nữa anh ấy đến, anh đưa em về nhà.”

“Cảm ơn anh Tiêu.” Tùy Úc vội bình tĩnh nói cảm ơn, sau đó đưa tay lên ép một nhúm tóc đang dựng ngược xuống.

May mà trong phòng ngủ có nhà vệ sinh riêng, trước khi ra ngoài cô đã rửa mặt xong, không để Tiêu Tử Uyên nhìn thấy bộ dạng ngái ngủ, chỉ có đám tóc này cô cố đè xuống mãi mà không được, chắc là do tối qua đi ngủ không sấy khô tóc.

Tùy Úc vẫn giữ tay che đỉnh đầu, mãi đến khi nghe thấy giọng chọc ghẹo của Tiêu Tử Uyên, “Em định che cả đời à? Đồ ăn sắp nguội rồi đấy!”

Tùy Úc đỏ mặt, từ từ bỏ tay ra.

Tiêu Tử Uyên ngẩng đầu đối diện Tùy Úc, liếc mắt qua đỉnh đầu cô, chợt nở nụ cười kỳ quặc. Tùy Úc bất giác đưa tay vuốt tóc, “Anh cười gì?”

Tiêu Tử Uyên lắc đầu, “Không có gì, tâm trạng tốt thôi.”

Tùy Úc thẹn quá hóa giận, cúi đầu cắn cúi ăn cơm.

Cô càng như vậy, Tiêu Tử Uyên càng cười vui hơn, ban đầu chỉ mỉm cười, về sau thành cười ra tiếng, đôi vai liên tục rung lên.

Tùy Ưc ngẩng đầu lườm anh, “Anh cười đủ chưa?”

Tiêu Tử Uyên hắng giọng, nhưng chỉ một giây sau tiếng cười lại vang lên, nghe còn vui hơn lúc trước.

Anh cảm thấy một Tùy Ưc có chòm tóc vênh lên trên đỉnh đầu quả thật rất đáng yêu.

Tùy Ưc tức đỏ cả mặt, dùng ánh mắt hung tợn uy hiếp anh.

Tiêu Tử Uyên nhin cười, hắng giọng: “Ngủ dậy dễ cáu, anh hiểu được. Em yên tâm, anh biết là lúc này em rất nóng tính, anh không trêu em đâu.”

Tùy Ưc nhủ thầm: Anh thế này còn không tính là trêu em?

Trong lúc ăn sáng, Tiêu Tử Uyên quả nhiên không trêu cô nữa, vẻ mặt anh rất tự nhiên nhưng Tùy Ưc vẫn cảm thấy anh đang cười thầm mình.

Khi Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn Tiêu Tử Uyên lần nữa, anh đang mỉm cười với cô như muốn thể hiện mình yô tội.

Anh tu luyện cao siêu, Tùy Ưc đành bó tay.

***

Ăn xong, Tiêu Tử Uyên chủ động vào bếp rửa bát, Tùy Ưc vào phòng ngủ lấy hành lý chuẩn bị ra ngoài, vừa ra đến phòng khách thì nghe thấy tiếng điện thoại rung.

Tùy Ưc nhìn lướt qua, mắt chớp nhẹ rồi hô lớn: “Anh Tiêu, anh có điện thoại!”

Tiêu Tử Uyên đáp: “Em xem xem là ai.”

Lần này Tùy Ưc không trả lời, Tiêu Tử Uyên lại nói: “Em nghe hộ anh đi.”

“Em không nghe hộ đâu!” Giọng Tùy Ưc trầm thấp, nghe có vẻ giận dữ.

Tiêu Tử Uyên sững sờ, cô gái này nếu không nói câu gì làm chấn động người khác thì sẽ chỉ cười mà không nói, đây là lần đầu tiên thấy cô càn quấy như đứa trẻ giận dữ thế này, anh đành phải thỏa hiệp, “Vậy em mang tới đây giúp anh.”

Tùy Ưc nhìn chiếc điện thoại vẫn đang rung, ngoan ngoãn cầm vào bếp.

Tiêu Tử Uyên đang rửa bát, tay dính toàn bọt xà phòng, trong bếp tràn ngập mùi chanh thơm ngát. Tùy Ưc đưa di động đến trước mặt Tiêu Tử Uyên, anh lơ đãng nhìn lướt qua rồi thản nhiên rửa bát tiếp.

Tùy Ưc thấy anh không có phản ứng gì bèn thúc giục: “Mau nghe đi.”

Tiêu Tử Uyên cười, “Tay anh bận rồi, em cầm hộ cho anh nghe.”

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên, lại nhìn đôi tay đầy bọt của anh, bấm nút nghe máy rồi đặt điện thoại bên tai Tiêu Tử Uyên, một giọng nữ trong trẻo vang lên.

“Nghe nói cậu v ề r ồi?” Dù Thiên Hạ hỏi thẳng.

Tiêu Tử Uyên không bị ảnh hưởng bởi sự hưng phấn của người ở đầu dây bên kia, lạnh nhạt trả lời: “Ừ.”

Tùy Ưc cảm thấy mình nghe điện thoại của người khác như vậy thật bất lịch sự nên dù vẫn giữ tay ở nguyên vị trí nhưng chân lại lảng lảng nhích ra ngoài.

“Về bao giờ vậy?”

Tiêu Tử Uyên nhìn cô gái đang ngó nghiêng xung quanh, v ờ như không nghe thấy gì, trả lời qua loa: “Hôm qua.”

“Cậu v ề mà không nói cho tôi biết, dù sao chúng ta cũng là bạn học nhiều năm, cậu...”

Tùy Ưc cau mày, cô vẫn nghe được giọng trong loa, lại chuẩn bị nhích ra thêm một chút, không ngờ Tiêu Tử Uyên bỗng nói: “Em định đi đâu? Dịch lại gần đây.”

Đầu dây bên kia im bật, Tùy Ưc ngẩn người như không tin nổi, quay lại mới xác định được Tiêu Tử Uyên đang nói với mình.

Tiêu Tử Uyên đi ầm nhiên nói tiếp, có vẻ không hề bận tâm người ở đầu dây bên kia sẽ nghĩ thế nào: “Đến đây, anh không với tới.”

Tùy Ưc trợn mắt nhìn Tiêu Tử Uyên, cánh tay cô không hề nhúc nhích, làm sao anh lại không với tới! Điện thoại rõ ràng còn ở bên tai anh! Một người đàn ông sáng láng đường hoàng như anh sao có thể mở miệng nói láo như thế? Tức nhất là anh còn ra vẻ ung dung thản nhiên!

Tùy Ưc không biết tiếp theo anh còn nói ra đi ều gì khủng bố nữa nên đành thỏa hiệp, vội vàng trở lại vị trí cũ.

Đầu dây bên kia thật lâu sau mới do dự nói: “Cậu... đang làm gì vậy?”

Lần này Tiêu Tử Uyên thật thà giải thích: “Tôi đang rửa bát, tay ướt không nghe được, Tùy Ưc c ần điện thoại hộ tôi, cậu có muốn nói chuyện với em ấy không?”

Câu nói nghe ra rất mờ ám, Tiêu Tử Uyên chưa nghĩ đầu đã cảm thấy một ánh mắt sắc lẹm quét qua mặt mình.

Vừa ngược lên, quả nhiên thấy người nào đó đang nhìn chằm chằm đ ầy tức giận, trông như sắp bỏ nhào đến cắn anh. Tiêu Tử Uyên không nhịn được cười.

Dù Thiên Hạ giật mình, “À... Không c ần đâu, tôi nói đến đâu r ồi ấy nh ỉ, à, đúng r ồi, hôm qua mọi người tụ tập sao không gọi tôi? Tôi hết thích cậu lâu r ồi, sợ gì chứ? Tôi còn định dẫn bạn trai đến ra mắt các cậu đây này.”

Tiêu Tử Uyên lơ đãng nghe, toàn bộ tâm trí anh đều hướng về người bên cạnh, thấy Tùy Úc còn đang lờm, anh lảng lảng làm khẩu hình với cô, “Nhích gần thêm chút nữa.”

Tùy Úc cau mày, lắc đầu.

Tiêu Tử Uyên ngắt lời người ở đầu dây bên kia: “Xin lỗi, cậu chờ chút đã.” Anh vừa dứt lời, Dự Thiên Hạ liền nghe thấy tiếng bước chân nháo nhác và tiếng va đập lung tung, hình như còn có cả giọng nữ thảng thốt kêu lên nhưng đã nhanh chóng bị đè nén, gần như cùng lúc, giọng vui vẻ của Tiêu Tử Uyên truyền đến, “Cậu nói đi.”

Ở bên này, Tiêu Tử Uyên hài lòng thỏa mãn, Tùy Úc nhăn nhó khóc không ra nước mắt, cô không cam lòng vùng vẫy mấy lần nhưng dường như chẳng có chút uy hiếp nào đối với Tiêu Tử Uyên, anh dễ dàng vòng tay ôm cô sát vào ngực mình.

Tiêu Tử Uyên đứng sau lưng Tùy Úc, cầm đặt trên vai cô, đôi tay đầy bọt luôn qua eo cô tiếp tục rửa bát, ngón tay thon dài không ngừng chuyển động trong làn nước chảy, cánh tay cô vẫn cần diện thoại đặt bên tai Tiêu Tử Uyên.

Dự Thiên Hạ chợt cảm thấy không cần phải nói gì nữa, “Ừm... Không có gì.”

“Vậy cứ thế nhé.” Tiêu Tử Uyên dường như chỉ đợi câu nói này, bảo với Tùy Úc: “Cúp đi.”

Tùy Úc rút tay về, nén giận nhìn chiếc bát cuối cùng được rửa sạch, cố giữ giọng bình tĩnh: “Anh Tiêu, em đi được chưa?”

Tiêu Tử Uyên đứng thẳng người, không biết vô tình hay hữu ý mà áp một bên má vào mặt cô, “Chờ chút, anh rửa tay xong rồi em lấy khăn lau tay hộ anh.”

Tùy Úc máy móc lấy chiếc khăn treo bên cạnh đắp lên tay Tiêu Tử Uyên, không làm gì nữa.

Cánh tay Tiêu Tử Uyên đặt bên eo cô, hai tay cô giờ chỉ có thể để trên cánh tay anh.

Tiêu Tử Uyên cũng không nhúc nhích, nhìn đôi tay bị khăn phủ lên, điềm nhiên nói: “Lau đi chứ.”

Tùy Úc nghiêng rằng, “Anh không tự lau được à?”

Tiêu Tử Uyên bày ra bộ dạng nghiêm túc, chính trực: “Vừa rồi anh rửa bát, giờ đến lượt em lau tay giúp anh, phân công hợp tác mà.”

“...” Tùy Úc cạn lời.

Cách một lớp khăn, tay cô chạm vào tay anh, cảm nhận rõ nhiệt độ cơ thể người đàn ông này, khuôn mặt Tùy Ưc dần nóng bừng.

Tiêu Tử Uyên còn cố ý áp sát vào, “Sao nóng thế? Ốm à?”

Nhiệt độ má anh thấp hơn cô nhiều, cảm giác tiếp xúc mềm mềm, lạnh lạnh, Tùy Ưc cảm thấy giờ không chỉ mặt mà đến trái tim cũng sắp bốc khói.

Khi Tùy Ưc bị trêu chọc đến sắp sụp đổ thì điện thoại lại rung lên, cô ném đi động cho Tiêu Tử Uyên rồi quay người bỏ chạy.

Lần này Tiêu Tử Uyên không trêu cô nữa, ấn nút nhận cuộc gọi: “Được rồi, xuống ngay đây.”

Tiêu Tử Uyên lau tay xong, quay lại phòng khách thì thấy Tùy Ưc đang nhập nhòm, anh lại không nhìn được cười.

Ở bên cô dường như rất vui.

Tùy Ưc cắn môi trừng mắt với anh, “Lại cười!”

Tiêu Tử Uyên cầm hành lý giúp cô, “Thôi, đừng giận, lần này không trêu em nữa, chúng ta phải đi thật rồi.”

Xuống dưới nhà thì thấy một chiếc xe đen đỗ ở đó, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đứng bên cạnh, thấy họ xuống thì chủ động tiến tới chào hỏi rồi cầm hành lý bỏ vào cốp xe. Sau khi lên xe, anh ta cũng không nhiều lời, chỉ hỏi Tùy Ưc vị trí áng chừng rồi im lặng, chủ động kéo tãm chần ghế sau lên, động tác nhanh nhẹn, nhìn là biết được đào tạo bài bản.

Tùy Ưc vốn đang nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau chợt cảm thấy vai trĩu xuống, Tiêu Tử Uyên đang tựa đầu đặt lên vai cô, động tác này khiến cô không ngẩng lên nổi.

Tiêu Tử Uyên vươn tay giữ cô lại, vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi, giọng nói mệt mỏi: “Đừng cử động, anh đi máy bay lâu quá, tối qua lại uống nhiều nên ngủ không ngon, đang đau đầu.”

Tùy Ưc quay sang nhìn anh, sắc mặt anh đúng là không được tốt, sáng cũng không ăn được nhiều, chắc là khó chịu thật. Tim cô nhũn ra, không nhận nhạo nữa.

Tiêu Tử Uyên cảm nhận được cô từ từ thả lỏng vai, còn xích lại gần như muốn giúp anh được thoải mái hơn một chút, liền yên tâm mỉm cười nhắm mắt lại.

Anh nghỉ ngơi một lúc, sợ Tùy Ưc mệt nên chuẩn bị ngủ đây, ai ngờ khi mở mắt thì phát hiện cô đã ngủ thiếp đi.

Anh khẽ cười, kéo Tùy Ưc vào lòng mình, lại nhẹ giọng nói: “Tăng nhiệt độ lên mộ chút.”

Lái xe thấp giọng đáp lại.

Tùy Ưc thoải cựa quây trong lòng anh, tìm được tư thế thoải mái lại ngủ tiếp.

Tiêu Tử Uyên đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô. Mặt cô nhỏ đến thế, anh chỉ dùng một tay đã che được hơn nửa, hơi thở cô phả vào lòng bàn tay hơi rạo rức.

Thật ra đâu chỉ có lòng bàn tay, đến trái tim anh cũng nhộn nhạo vô cùng.

Tính ra nhan sắc của cô không phải tuyệt đẹp, ngũ quan không có gì đặc biệt ấn tượng nhưng xét tổng thể thì trông rất ưa nhìn, khí chất xuất chúng, khiến người ta cảm thấy đây hẳn là dung nhan của mỹ nữ.

Tướng mạo cô thoát nhìn dịu dàng hiền ngoan mà tâm tư lại kiên định, có lẽ đây chính là thứ người ta vẫn gọi là mềm mại mà dứt khoát.

Tiêu Tử Uyên khẽ hỏi: “Chuẩn bị đồ tôi cần chưa?”

“Ở học đồ bên trái cậu ạ.” Người lái xe trả lời.

Tiêu Tử Uyên mở học đồ, quả nhiên thấy một túi hồ sơ, anh quay sang thấy Tùy Ưc đang ngủ say mới mở hồ sơ ra.

Xem được một lát, Tiêu Tử Uyên đặt tập hồ sơ về chỗ cũ, từ từ khép mắt lại. Suốt chặng đường, Tùy Ưc an tâm ngủ, Tiêu Tử Uyên lại rơi vào trầm tư.

Khi sắp đến nơi, lái xe thả chậm tốc độ, khẽ hắng giọng, giây lát sau mới kéo tãm chần xuống, “Phía trước có ngã rẽ, đi đường nào ạ?”

Tiêu Tử Uyên nhìn đường, lại cúi đầu nhìn Tùy Ưc còn đang ngủ say, nhỏ giọng đáp: “Dừng lại bên đường đã, lát nữa rảnh tính.”

Xe tấp vào lề đường, lái xe biết ý nói: “Tôi xuống xe hút điều thuốc, bao giờ đi cậu gọi cho tôi nhé.”

Tiêu Tử Uyên cười gật đầu, “Được, vất vả cho anh rồi.”

Lái xe xuống xe, cố ý đi tách ra. Trong xe chỉ còn lại Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc.

Tiêu Tử Uyên chẳng hề sốt ruột, chỉ lẳng lặng chờ.

Nửa tiếng sau, Tùy Ưc rốt cuộc cũng tỉnh lại, lơ mơ nhìn ra cửa sổ rồi lại nhìn Tiêu Tử Uyên, “Đến rồi à?”

Tiêu Tử Uyên lắc đầu, “Không.”

“Hồng xe sao?”

“Không.”

Tùy Ưc vừa nhìn phía trước vừa hỏi: “Tắc đường à?”

Tiêu Tử Uyên tiếp tục lắc đầu, “Không.”

Tùy Ưc cau mày, “Vậy sao không đi tiếp?”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười, từ tốn nhả mấy chữ: “Đang đợi người chỉ đường ngủ dậy.”

Tùy Ưc chớp chớp mắt, vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng chỉ hận không có cái lỗ nào mà chui vào, “À, rẽ phải ở phía trước rồi đi thẳng là được...”

Tiêu Tử Uyên càng lúc càng hào hứng, đây là một thị trấn cổ, có những đặc trưng tiêu biểu nhất của Giang Nam như cầu nhỏ, sông nước, con người miền Nam.

Cuối cùng xe dừng lại ở nơi không thể đi tiếp, Tiêu Tử Uyên dặn dò mấy câu, tài xế liền lái xe rời đi, Tùy Ưc và Tiêu Tử Uyên tiếp tục tiến về phía trước.

Tiêu Tử Uyên không ngờ Tùy Ưc lại sống ở nơi cổ kính, yên tĩnh mà thanh bình như vậy.

Hai người đi trên con đường lát đá, Tùy Ưc dẫn đường phía trước, Tiêu Tử Uyên cẩn thận hành lý theo sau. Thỉnh thoảng, cô lại mỉm cười ngoảnh lại nhìn xem Tiêu Tử Uyên có theo kịp không, Tiêu Tử Uyên rất thích cảm giác này. Anh đang nghĩ ngợi thì thấy Tùy Ưc quay đầu cười hỏi: “Trước kia anh Tiêu từng đến chỗ này chưa?”

Tiêu Tử Uyên ngẫm ngẫm “Lúc đi chơi với bạn có đến khu gần đây một lần, nhưng hình như chưa tới chỗ này.”

Tùy Ưc cười, “Có ít khách du lịch biết nơi này lắm, thật ra phong cảnh bên này đẹp hơn, nhưng ít người biết thì càng tốt, du khách nhiều lại làm hỏng mất không gian hữu tình.”

Tiêu Tử Uyên tán thành điểm này, ngày trước khi anh với bạn tới chơi, nơi được mệnh danh là cổ trấn ngàn năm đã thay đổi, khắp nơi đều là không khí kinh doanh buôn bán, lúc đến họ rất hào hứng nhưng khi ra về lại thất vọng.

Trên đường đi gặp nhiều người bản xứ, vài người quen biết chào hỏi Tùy Ưc, cô đáp lại bằng giọng quê, cười tươi rói.

Tiêu Tử Uyên nghe tiếng địa phương câu hiểu câu không, cười nhìn Tùy Ưc, giọng nói ngọt ngào dịu dàng, rất hay.

Cuối cùng, Tùy Ưc dẫn Tiêu Tử Uyên dừng lại trước một căn nhà cổ kính, Tùy Ưc gõ cửa rồi cất giọng thân mật gọi: “Mẹ, con về rồi.”

Theo cánh cửa từ từ mở ra, Tiêu Tử Uyên mới được nhìn tận mắt vị tiểu thư của dòng họ Thẩm trí thức danh giá được Lâm Thận hết lời khen ngợi. Anh đã gặp rất nhiều phụ nữ nhà quyền quý, nhưng giờ phút này vẫn không thể kìm lòng mà thán khen ngợi.

Những người phụ nữ có nhiều trải nghiệm và hiểu biết phong phú này được thời gian ban tặng cho phẩm cách và sự tự tin, đối với họ, nếp nhăn không phải dấu hiệu của tuổi già, mà là huy chương của năm tháng.

Người phụ nữ trước mắt anh tuy không còn trẻ nhưng khí chất, phong thái lại vô cùng xuất chúng. Bà đứng sau cánh cửa, thốt tha thiết như một tiểu thư danh gia vọng tộc đi xuyên qua ngàn năm mà đến.

Tới đây Tiêu Tử Uyên mới biết, khí chất nhã nhặn, dịu dàng và ung dung của Tùy Ưc có hơn nửa là đến từ người đối diện.

Mỹ nhân không bại vì năm tháng, từng cử chỉ hành động của bà đều có vẻ quyến rũ được lắng đọng theo thời gian.

Mẹ Tùy trông thấy Tùy Ưc, vừa định mở miệng, chợt thấy Tiêu Tử Uyên ở bên cạnh thì im lặng quan sát, ánh mắt đi kèm tĩnh không gợn sóng.

Tiêu Tử Uyên dường như nhìn bà.

Tùy Ưc hơi xấu hổ, “Mẹ, đây là đàn anh của con, anh ấy có việc tới đây nên nhân tiện đưa con về”

Tiêu Tử Uyên cười tiếp lời Tùy Ưc giới thiệu: “Chào bác, cháu là Tiêu Tử Uyên.”

Mẹ Tùy không đáp lại, ánh mắt tập trung vào nửa miếng ngọc bình an lộ ra trên cổ Tiêu Tử Uyên, sau đó lại bình thản nhìn anh, Tiêu Tử Uyên gật đầu lễ phép.

Bà không khí chợt trở nên lúng túng, Tùy Ưc ngượng ngùng nhìn Tiêu Tử Uyên, anh cười động viên cô.

Mẹ Tùy nhìn Tiêu Tử Uyên hồi lâu rồi nở nụ cười, gỡ bỏ vẻ nghiêm túc ban nãy, nhiệt tình gọi hai người vào, “Mau vào ngồi chơi, nhóc Tùy thật là, lần sau đừng làm phiền người ta như vậy nữa.”

Tùy Ưc cười với Tiêu Tử Uyên, đi chậm lại sóng vai với anh: “Không sao đâu, mẹ em dễ gần lắm.”

Tiêu Tử Uyên nghĩ Tùy Ưc đang động viên mình, không ngờ tiếp đó người phụ nữ trông có vẻ dịu dàng thông tuệ này... dường như không giống tưởng tượng của anh lắm., bà ấy quá dễ gần, dễ gần đến mức khiến anh... áp lực.

Vào trong là thấy được sân nhà rộng rãi, tròng nhiều hoa cỏ, được chăm sóc bài trí sạch sẽ, trang nhã. Đi qua sân là thấy một gian nhà tầng nhỏ, tường xám ngói đen, theo phong cách cổ điển.

Ba người vừa ngẩng xuống thì mẹ Tuy bắt đầu sai Tuy Ưc: “Nhóc Tuy, đi rót trà đi!”

Tùy Ưc ngoan ngoãn đứng lên đi rót ba chén trà, còn chưa ngẩng yên, mẹ cô đã nói: “Nhóc Tuy, mau đi nấu cơm!”

Tùy Ưc cau mày nhìn đồng hồ, bốn giờ chiều mà đã nấu cơm?

Mẹ Tuy dường như không cảm thấy có gì không thỏa đáng, còn giục: “Đi mau đi!”

“Vâng.” Tùy Ưc biết mẹ cố ý muốn tách cô ra nhưng vẫn đứng dậy đi vào bếp. Trước khi đi, cô thấp thỏm nhìn Tiêu Tử Uyên, anh lập tức đứng dậy, “Bác, để cháu đi phụ!”

Mẹ Tuy kéo Tiêu Tử Uyên ngẩng xuống, cười tươi, “Không cần, để con bé đi thôi, chúng ta ngẩng nói chuyện.”

Tùy Ưc nấu cơm trong bếp, thỉnh thoảng lại nhìn về phía này. Khi cô bê đồ ăn ra thì mẹ Tuy với Tiêu Tử Uyên đang trò chuyện vui vẻ.

Mẹ Tuy chỉ vào ảnh chụp cho Tiêu Tử Uyên nhìn, “Cháu xem, hỡi bé con nhóc này giống con trai nhỉ? Còn mập như thế!”

Tiêu Tử Uyên nhìn đứa trẻ mũm mĩm mặc quần yếm trong ảnh, gật đầu, “Đúng là rất giống ạ.”

Tùy Ưc hít vào một hơi, vội nhào đến cướp lấy, mặt đỏ bừng, “Mẹ! Mẹ làm gì vậy?”

Mẹ Tuy tháo kính lão xuống, “Gọi to thế làm gì? Mẹ con mắt kém chứ không bị điếc.”

Tùy Ưc liếc nhìn Tiêu Tử Uyên, then quá hóa giận: “Mẹ lôi những thứ này ra làm gì?”

Mẹ Tuy cất kính lão, “Cho Tử Uyên xem, sợ gì.”

Tùy Ưc sốt ruột siết chặt tấm hình trong tay, cô nhóc mập trong ảnh đang cười tươi nhìn vào ống kính, còn cô lúc này chỉ muốn khóc.

Tùy Ưc vừa ngẩng đầu thì chạm phải đôi mắt đang cười của Tiêu Tử Uyên, sau đó thấy anh vươn tay nắm lấy một góc tấm ảnh, nói: “Hay tặng anh làm kỷ niệm đi?”

Tùy Ưc lắc đầu quây quây, “Không.”

Tiêu Tử Uyên dụ dỗ, “Lần sau anh cũng cho em một tấm ảnh chụp hỡi bé của anh.”

Tùy Ưc không lời tay, “VẬY l ần sau tính.”

Mẹ Tùy cười tít mắt, chợt nói: “Tử Uyên, thật ra tấm này không đẹp, để bác tìm cho cháu một tấm nó tấ m h ỗi b ề.”

Dứt lời li ền đứng dậy định đi tìm, Tùy Ưc sững người, nhào đến ngăn mẹ Tùy lại, nhét ảnh chụp đang c ần vào tay Tiêu Tử Uyên, “Anh thích tấm này thì tặng anh đấy, mẹ đừng tìm nữa, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Thấy mẹ Tùy đứng dậy đi ăn, Tiêu Tử Uyên cười cất ảnh đi, lúc này Tùy Ưc mới thở phào. Dù tấm này mặc qu ần yếm nhưng dù sao vẫn có mặc đ ồ, còn ảnh tấ m... nghĩ đến là Tùy Ưc nóng cả mặt.

Ng ồi vào bàn anh, mẹ Tùy nhiệt tình mời Tiêu Tử Uyên, nhân tiện châm chọc Tùy Ưc: “Ăn đi Tử Uyên, con bé này nấu nướng không giỏi, cháu ăn tạm, mai bác nấu đ ồngon cho.”

Tùy Ưc đang định gấp thức ăn, nghe vậy lập tức rút tay v ề, tiu nghỉu cúi đ ầu nhìn mẹ.

Mẹ Tùy tỉnh bơ, Tiêu Tử Uyên ngoảnh mặt cười, đôi vai run lên.

Tùy Ưc ăn được một miếng thì như sực nhớ đến đi ầu gì, ngẩng phất đ ầu nhìn Tiêu Tử Uyên, sau đó lấy điện thoại di động ra, c ần dưới bàn nhấn tin cho anh.

Tiêu Tử Uyên thấy điện thoại rung lên, lại thấy Tùy Ưc nhìn mình với vẻ áy náy thì hiểu được ph ần nào, lấy di động ra, quả nhiên là cô.

“Tim mẹ em yếu, ăn rất nhạt, em quên không nói với anh là thức ăn không nêm muối.”

Tiêu Tử Uyên nhanh tay nhấn lại: *“Không sao.”*

Mẹ Tùy nhìn động tác của hai người nhưng làm như không thấy, không biết vô tình hay cố ý mà vẫn tiếp tục nhiệt tình mời Tiêu Tử Uyên: “Mau ăn đi Tử Uyên, ăn nhi ều vào.”

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên ăn thật nhi ều thức ăn và một bát cơm dưới sự mời mọc của mẹ Tùy, thức ăn và cơm nhạt nhẽo, anh ăn một miếng Tùy Ưc lại áy náy thêm một ph ần.

Ăn xong, Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên r ồi nhìn mẹ Tùy, chủ động nói: “Mẹ ơi, muộn r ồi, con đưa anh Tiêu đến khách sạn nhé.”

Mẹ Tùy lườm con gái, “Con bé này, sao lại không biết đi ầu vậy chứ, người ta đi đường xa đưa con v ề mà ở khách sạn cái gì? Tử Uyên, ở lại nhà đi cháu! Ở lại chơi mấy hôm, nhóc Tùy, mau đi dọn giường trải chăn!”

Tùy Ưc sững sốt nhìn mẹ Tùy, đây mới là con trai mẹ, còn con là người h ầu của con trai mẹ đấy sao?

Tiêu Tử Uyên chỉ cười.

***

Khi Tùy Ưc trải giường, Tiêu Tử Uyên đẩy cửa đi vào, đúng lúc Tùy Ưc đang gấp góc trái của chiếc khăn lên, gấp đi gấp lại mấy lần, thử hết góc nhỏ đến góc to đều không hài lòng.

Tiêu Tử Uyên bật cười, “Sao em biết anh có thói quen này?”

Tùy Ưc đang tập trung nghiên cứu góc độ thì giật mình vì giọng nói sau lưng, quay phắt lại, “Em... Em thấy trong nhà anh...”

Tiêu Tử Uyên tỏ ra hứng thú, “Sau khi anh đi, bao lâu em đến đó một lần?”

Tùy Ưc cau mày ngẫm nghĩ, “Không cố định.”

Tiêu Tử Uyên không chịu tha, “Không cố định là tần suất thế nào?”

“Không phải ngày nào cũng đi.”

“Vậy cách mấy ngày đi một lần?” Mắt Tiêu Tử Uyên dần hiện lên ý cười.

Tùy Ưc cảm thấy cuộc đối thoại này mà tiếp tục thì cô sẽ ngã quy mất, bèn ngắt lời Tiêu Tử Uyên, vội vàng chạy ra ngoài, “Anh Tiêu, buổi tối chắc anh ăn chưa no nhỉ, em đi nấu cho anh bát mì, anh đợi một lát nhé.”

Tiêu Tử Uyên nhìn dáng người hốt hoảng bỏ chạy, cúi đầu bật cười, từ bao giờ mà mình trở nên đang sợ thế?

Cười xong, anh bắt đầu cẩn thận quan sát căn phòng. Toàn bộ nhà trong thị trấn này đều ở ven sông, chỉ cần đẩy cửa sổ khắc hoa ra là có thể nhìn thấy cảnh đêm trên mặt sông, có tiếng nước chảy róc rách bên tai, êm đềm yên tĩnh, là cảnh tượng thanh bình đã lâu không gặp. Nơi như vậy thật hấp dẫn người ta, chẳng trách vừa được nghỉ cô liền muốn về nhà.

Khi Tùy Ưc bung mì vào, Tiêu Tử Uyên đang đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, nghe thấy tiếng động sau lưng thì quay đầu nở nụ cười hiền hòa, “Cảnh đêm đẹp quá.”

Tùy Ưc ngẩn ngơ nhìn nụ cười của Tiêu Tử Uyên. Anh mặc áo trắng quần xám, vóc dáng cao ráo hiên ngang đứng trước cửa sổ, khuôn mặt đẹp trai như ngọc tạc. Ngoài cửa sổ trắng sáng sao thừa, ánh trăng rải vàng sáng dịu dàng lên gương mặt, anh khẽ mỉm cười, nhìn cô bằng đôi mắt lấp lánh, ấm áp như tia nắng tháng Ba, say đắm lòng người.

Khoảnh khắc này, trong đầu Tùy Ưc chỉ có một câu: Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song*.

(* Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song: Cải biên từ câu

“Quân tử thế vô song, mạch thượng nhân như ngọc” trong một bài thơ

khuyết danh tác giả, dùng để hình dung nam giới thời cổ đại có khí chất thanh cao, nhã nhặn, dịu dàng.)

Tùy Ưc bưng tỉnh, ngượng ngùng đi đến, đặt bát lên bàn trước cửa sổ, tìm chủ đề phá vỡ sự im lặng, “Chỗ này t ần nhìn không đẹp, hôm nay mệt mỏi cả ngày r ồi, đến tối mai cơm nước xong xuôi em dẫn anh ra ngoài ngắm cảnh đêm đẹp hơn. Ăn mì nhanh lên, sắp nguội r ồi.”

Tiêu Tử Uyên cúi đầu, cười trêu ghẹo: “L ần này bỏ muối chứ?”

Tùy Ưc then quá hóa giận, cắn môi cau mày nhìn Tiêu Tử Uyên giây lát r ồi quay người định đi ra ngoài. Vừa bước được một bước thì bị nắm tay giữ lại, giọng dỗ dành từ tốn dịu dàng của anh vang lên phía sau: “Được r ồi, không trêu em nữa, nói chuyện với anh một lúc đi.”

Tiêu Tử Uyên có thói quen sinh hoạt rất nề nếp, bình thường sau khi ăn cơm tối anh sẽ không ăn thêm gì, l ần nào phá lệ cũng là vì Tùy Ưc. Anh ăn mấy miếng mì, mùi vị không t ồi, bên cạnh còn có người ng ồi cùng nên thỏa mãn vô cùng.

Tùy Ưc biết anh được dạy dỗ nghiêm khắc, lúc ăn cơm ít khi nói chuyện nên cũng không lên tiếng, chỉ lơ đãng nhìn hoa văn trên thành giường gỗ.

Tiêu Tử Uyên thấy cô bu ồm chán, sự nhớ ra đi ầu gì li ền chủ động mở miệng: “Mẹ em... Ừm, không giống với tưởng tượng của anh lắm, trước kia từng nghe Lâm Th ần nói, anh còn tưởng...”

Tùy Ưc biết anh muốn nói gì, nhướn miệng cười tinh nghịch, “Còn tưởng bà ấy là một tiểu thư khuê các dịu dàng lặng lẽ, cười không hé răng?”

Tiêu Tử Uyên cười thừa nhận, đúng là anh nghĩ thế.

Tùy Ưc chợt thôi cười, hơi do dự r ồi giải thích qua loa: “Thật ra trước kia mẹ đúng là giống như anh nghĩ, ông bà ngoại dạy dỗ nghiêm khắc, nhưng sau này mẹ với bố em... ly hôn vì một số vấn đề, h ồi nhỏ em lại không thích nói chuyện. Có lẽ mẹ sợ em bị ảnh hưởng tâm lý vì chuyện này nên thường xuyên đùa với em, cố gắng lan tỏa sự vui tươi của mình đến em, d ần dà, mẹ đổi tính thật.”

Tiêu Tử Uyên gật đầu, tình thương của mẹ là đi ầu vĩ đại nhất trên đời, vì con, người mẹ sẵn lòng trải qua bất cứ đi ầu gì.

Anh lại ngẩng đầu nhìn Tùy Ưc, chuyện năm ấy cô chỉ nói qua loa cho xong, không khóc lóc cũng không nóng giận, hết sức bình thản, thậm chí còn nói cười hờ hững.

Một cô gái có nội tâm đi ằm tĩnh, kiên cường ẩn dưới vẻ ngoài dịu ngoan như vậy, anh sao có thể không yêu?

***

Đêm ấy, Tùy Ưc mang gối vào phòng ngủ cùng mẹ.

Mẹ Tùy bật đèn bàn, đeo kính lão đọc sách, thấy cô đi chân trần ôm gối đứng bên giường tỏ vẻ đáng thương, bèn vỗ vào bên cạnh, “Tới đây đi!”

Tùy Ưc hớn hờ nhảy lên giường, dịu dàng vào ngực mẹ làm nũng, “Mẹ...”

Mẹ Tùy vừa đọc sách vừa xoa đầu con gái, “Hửm?”

Mắt Tùy Ưc lóe lên, chợt dạ hỏi: “Sao con đưa người ta về mà mẹ không hỏi gì ạ?”

Mẹ Tùy thản nhiên đùa cợt, “Con không còn nhỏ nữa, cũng đến lúc đưa bạn trai về rồi.”

“Mẹ!”

“Được rồi, mẹ không nói nữa. Con bảo người ta tiện đường đưa con về còn gì?”

Trong đêm tĩnh lặng, Tùy Ưc nép vào ngực mẹ, lòng thoáng xao động, hỏi như bị ai xui khiến, “Mẹ, mẹ thấy Tiêu Tử Uyên thế nào?”

Ánh mắt mẹ Tùy vẫn dừng ở một hàng chữ trên sách, nghe Tùy Ưc hỏi vậy, mắt chợt lóe lên, sau đó nói: “Cái gì thế nào?”

Tùy Ưc xấu hổ, giọng như muỗi kêu, “Thì mẹ cứ nói bừa đi, chẳng hạn như đáng ghét thế nào, tính tình thế nào...”

Mẹ Tùy nghiêm túc nghĩ ngợi, đánh giá, “Là kiểu người rất được lòng con gái, cũng rất được lòng mẹ vợ.”

Mặt Tùy Ưc đỏ bừng, “Con không thích anh ấy.”

Mẹ Tùy buồn cười nhưng không thể hiện ra mặt, “À ừ.”

Tùy Ưc im lặng một lát, trong đầu chợt hiện lên khuôn mặt của Tiêu Tử Uyên, cô nhắm mắt lại, “Mẹ, hôm nay con ngủ cùng mẹ nhé.”

Mẹ Tùy cố ý nghiêm mặt, “Ngủ không được đá chân đâu đấy.”

Tùy Ưc sầm mặt, cô có phải trẻ con nữa đâu, “... Con biết rồi.”

Sau đó cô thỏa mãn dụi vào lòng mẹ Tùy, “Hồi bé vẫn là thích nhất, được ngủ với mẹ suốt.”

Mẹ Tùy tháo kính lão, liếc xéo cô, “Không chịu lớn? Ăn không thôi mà không chịu lớn? Con định để mẹ mệt chết à? Mau lớn lên tìm anh chàng nào nuôi con đi, mẹ nuôi hơn hai mươi năm chán lắm rồi.”

Tùy Ưc yếu ớt than khóc: “Mẹ...”

Mẹ Tùy tiện tay tắt đèn, “Gọi mẹ cũng vô ích, nhớ đấy, tới lúc đó không tìm được người cưới con là mẹ đuổi con đi luôn!”

Tùy Ưc còn định nói tiếp gì thì bị mẹ Tùy ngắt lời: “Ăn không nói, ngủ không kê.”

Tùy Ưc đang định nói tiếp, nghe vậy đành nhắm mắt lại, ngoan ngoãn đi ngủ.

-
-
-

Chương 10.2

.

.

Tiêu Tử Uyên thường ngủ không sâu nhưng đêm ấy lại rất ngon giấc, hôm sau dậy đi xuống dưới thì bắt gặp cảnh tượng mẹ Tuy đang viết chữ trong phòng khách. Thấy Tiêu Tử Uyên, bà bèn đặt bút xuống, gọi anh sang.

Tiêu Tử Uyên nhảy bén linh cảm được điều bất thường.

Dường như chỉ trong một đêm, mẹ Tuy trở thành một người khác, không còn vẻ nhiệt tình hôm qua nữa mà rất dỗi bình thản, giống như đã khôi phục về căn trạng xa cách mà một phụ huynh có con gái nên có.

“Nghe Tuy Ưc nói chữ cháu đẹp lắm.”

Tiêu Tử Uyên cảm giác được gì đó, lễ phép trả lời: “Hồi bé cháu có luyện mấy năm.”

Mẹ Tuy đứng đó, điềm nhiên nói: “Bác mới viết mấy chữ, cháu viết lại để bác xem thử.”

Tiêu Tử Uyên cười thầm, quả là dòng dõi tri thức, ra đề thì cũng văn nhã hơn nhà khác.

Tiêu Tử Uyên đứng trước bàn, nhấc bút lên, nín thở tập trung, vừa định viết thì dừng tay. Vừa rồi anh còn thấy lạ tại sao mẹ Tuy cứ bắt anh phải viết theo những gì bà viết.

Chẳng dễ tin người hứa hẹn, nên người không thể phụ ta. Không dễ hứa hẹn với ai, nên ta ắt chẳng phụ người.

Xem ra không chỉ đơn giản là muốn xem anh viết chữ thế nào.

Về mặt Tiêu Tử Uyên bình thản, nhìn vài giây liền đặt bút xuống tờ giấy trắng đang trải trước mặt, tập trung tinh thần viết chữ.

Mẹ Tuy không khỏi thầm khen ngợi, kiểu chữ thẳng tắp cứng cáp, quan trọng là thần thái xuất sắc, tuổi còn trẻ đã có thể khống chế thần thái con chữ tự nhiên như vậy, quả không đơn giản.

Mẹ Tuy chợt hỏi: “Tiêu Chính Bang là gì của cháu?”

Tiêu Tử Uyên đặt nét bút cuối cùng, nhìn sắc đen lấp lánh của màu mực tỏa ra, ngừng đầu khiêm nhường lễ phép trả lời: “Là ông nội cháu.”

Về lo lắng trên mặt mẹ Tuy càng hiện rõ, “Bố cháu là...”

“Bố cháu tên Tiêu Tấn.”

Nghe đáp án này, mẹ Tùy vốn đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn giật mình, không khỏi lẩm bẩm: “Chẳng trách...”

Chẳng trách con bé kia trốn tránh.

Bà đã được nghe về nhà họ Tiêu, nghe nói thời trẻ ông cụ Tiêu vào Nam ra Bắc, đi qua rất nhiều nơi, khi đặt trên con đường tên gọi tắt của các địa danh làm chữ cuối cùng để kỷ niệm. Lần trước khi Tùy Ưc về bà đã để ý cái tên Tiêu Tử Uyên này. Lúc đó bà không nghĩ theo hướng kia, nhưng lần này trông thấy Tiêu Tử Uyên, thấy dáng dấp, khí chất, trình độ, phẩm cách của anh, cả sự trốn tránh của Tùy Ưc, tất cả đều khiến bà không thể coi anh là một người bình thường. Bà chỉ muốn xác nhận một chút, không ngờ là thật.

Mẹ Tùy không tiếp tục chủ đề khi này, mà làm như vô ý hỏi: “Cháu thấy Tùy Ưc thế nào?”

Tiêu Tử Uyên suy ngẫm, trả lời thẳng thắn: “Cháu rất thích cô ấy.”

Mẹ Tùy mỉm cười, rất dịu dàng nhưng cũng đậm vẻ uy nghiêm của người lớn, ngẩng lên nhìn Tiêu Tử Uyên, từ tốn nhấn từng chữ: “Nhiều người thích con bé lắm.”

Tiêu Tử Uyên lập tức cảm thấy áp lực vô hình ập đến. Anh biết mẹ Tùy muốn câu trả lời thế nào, nghiêm mặt nói: “Tình cảm cháu dành cho cô ấy không chỉ là thích, mong bác có thể cho phép chúng cháu đến với nhau.”

Mẹ Tùy cười, “Bậc cửa nhà họ Tiêu cao quá, con bé khờ khạo nhà bác e không trèo lên được. Người ta bảo cửa vào nhà quyền quý sâu như biển, nhà họ Tiêu sợ rằng không dễ bước qua.”

Lần này Tiêu Tử Uyên im lặng lâu hơn. Anh cúi đầu nhìn chữ vừa viết, một cơn gió thoảng qua phòng, thổi một góc giấy Tuyên Thành bay lên. Mẹ Tùy cũng không giục giã, chỉ lặng lẽ đợi.

Hồi lâu sau, giọng Tiêu Tử Uyên mới lên vang lên nữa, đầy trịnh trọng và kiên định: “Nếu như có phúc, cháu ắt sẽ bảo vệ cô ấy chu toàn.”

Mẹ Tùy không nói gì, chỉ vào giấy trên bàn, tỏ vẻ buồn cười, “Cháu mới viết đây mà đã quên rồi.”

Tiêu Tử Uyên nhìn mẹ Tùy, ánh mắt kiên định, vẻ mặt trầm xuống, nói ra lời hứa của cả phần đời còn lại: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Mẹ Tùy cười, vẻ sắc bén và áp lực vừa nãy tan biến, dường như lại trở về là bà mẹ bình dị gần gũi hôm qua, lại bắt đầu hành động bất thường, “Cũng

không còn sớm, đến giờ ăn sáng rồi mà sao con bé kia còn chưa dậy? Cháu đi gọi con bé đi.”

Tiêu Tử Uyên không hỏi thêm, gật đầu quay người đi lên tầng, mẹ Tùy ở sau dặn dò: “Con bé nằm lì lắm, không gọi được thì cứ xốc chần lên.”

Tiêu Tử Uyên nghe vậy liền bật cười.

Mẹ Tùy nhìn bóng lưng Tiêu Tử Uyên, khóe miệng hơi nhếch lên, lâu lắm rồi bà không gặp một thanh niên thông minh như vậy, nói chuyện với người thông minh đúng là thoải mái.

***

Tùy Ưc đang ngủ say thì mơ màng nghe thấy có người gọi mình dậy. Cô trở mình, miệng lẩm bẩm: “Mẹ, cho con ngủ thêm một lúc...”

Trông bộ dạng mơ màng của cô, Tiêu Tử Uyên cười rồi xốc chần lên. Tùy Ưc giật mình, tức tối rồi bật dậy kêu ca: “Mẹ...”

Trông thấy người trước mặt, mặt cô cứng đờ, khó nhọc nuốt lại nửa câu chưa kịp ra khỏi miệng: “Anh Tiêu... Sao lại là anh...”

Đây rõ ràng là cách làm cưỡng chế của mẹ, cô không ngờ lại là Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên ngẩng lên vuốt mái tóc hơi rối của cô, mỉm cười không nói. Tùy Ưc cúi đầu xấu hổ, cô vừa ngủ dậy, không biết trông lôi thôi thế nào, chắc chắn là tóc tai dựng cả lên, mặt cũng chưa rửa, sao có thể để anh nhìn thấy chứ?

Tùy Ưc ra vẻ bình tĩnh xua đuổi Tiêu Tử Uyên, “Anh Tiêu, em dậy ngay đây, anh... xuống nhà trước đi.”

Tiêu Tử Uyên thấy cô lúng túng nên cũng không làm khó, “Được.”

Nói xong liền quay người đi ra ngoài. Thật ra cô không cần phải thế, bộ dạng khi vừa ngủ dậy của cô mơ màng đáng yêu, không hề nén, lạnh nhạt như bình thường, chỉ có nét xinh tươi nũng nịu, càng khiến trái tim anh rung động.

***

Tùy Ưc vội vàng rửa mặt rồi chạy chậm xuống dưới, mẹ Tùy đang cắt tỉa hoa, thấy cô thì trêu chọc: “Ừm, được đấy, đúng là người ngoài cao tay, nếu là mẹ thì gọi đến trưa chắc cũng không dậy.”

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên đứng đó vờ như chăm chú ngắm hoa nhưng khóe miệng lại cong cong, bèn làm mặt xấu với mẹ Tùy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Nhìn Tùy Ưc thỉnh thoảng đỏ mặt quay sang nhìn Tiêu Tử Uyên, mà vẻ cương chiếu trong mắt Tiêu Tử Uyên càng lúc càng rõ, mẹ Tùy dần thấu hiểu.

Nghĩ vậy, bà liền gọi Tiêu Tử Uyên: “Biết chơi cờ không? Chơi một ván với bác.”

Sau đó lại dặn dò Tùy Ưc: “A Ưc, con ra nhà bác ở đầu phố mua ít đồ ăn sáng yê”

Tùy Ưc không biết sao mẹ Tùy bỗng dừng lại muốn chơi cờ với Tiêu Tử Uyên, còn chỉ rõ địa điểm như vậy, chỗ đó mua rất khó, lần nào cũng phải xếp hàng rất lâu, đến lúc cô về thì...

“Mẹ, hay để con nấu luôn.”

Mẹ Tùy lập tức thở dài, “Ôi, đúng là con gái lớn rồi không nghe mẹ nữa, ăn sáng cũng không được chọn món mình muốn...”

Tùy Ưc sầm mặt, sao người mẹ này của cô lại thích diễn như thế?

Tiêu Tử Uyên đi tới giữa hai người, chắn khuất tầm nhìn của mẹ Tùy, nắm tay Tùy Ưc thật nhanh, “Cứ yên tâm mà đi, không vội.”

Tùy Ưc chần chừ, thấy hai người bắt đầu đặt cờ mới chậm chạp đi mua đồ ăn sáng.

Thời gian chầm chậm trôi qua, bàn cờ càng lúc càng nhiều quân, thế cờ cũng dần sáng tỏ, tinh thần của mẹ Tùy dần thả lỏng.

Chàng trai này nói sẽ bảo vệ Tùy Ưc chu toàn, mẹ Tùy muốn xem anh có bản lĩnh làm điều đó không.

Những công tử quý tộc như Tiêu Tử Uyên hơn nữa là dốt nát kém cỏi, ương ngạnh kiêu căng, nhưng người thanh niên trước mặt bà hiền hòa khiêm tốn, chín chắn cẩn trọng. Người ta vẫn nói xem cờ như nhìn người, người chơi cờ vậy giỏi ắt có tâm tư kín kẽ, ngay thẳng khí phách, thông minh cơ trí, cẩn thận vững vàng, biết tiến biết lùi, trong ngòi bút đối chọi, anh chàng này luôn ung dung tự đắc.

Mẹ Tùy nghĩ đến đây liền cười hài lòng.

Mẹ Tùy cầm quân cờ trắng trong tay, mãi không đặt xuống, hồi lâu mới nói: “Trong lòng Tùy Ưc có khúc mắc.”

Tiêu Tử Uyên biết mẹ Tùy đang nói gì, gật nhẹ, “Cháu biết.”

Lần này mẹ Tùy hoàn toàn yên tâm. Bà thở dài, cúi đầu nhìn chằm chằm bàn cờ, từ tốn nói: “Mong rằng cháu sẽ đối tốt với con bé.”

Tiêu Tử Uyên khẽ gật đầu, “Cháu biết ạ.”

Vừa nói xong thì có tiếng bước chân lao xạo, anh ngẩng đầu lên thấy Tùy Ưc đang chạy về, tay cần đèn sáng, thở hổn hển, trán đầm mồ hôi.

Mẹ Tùy ném quân cờ về hộp, cảm thấy buồn cười, “Vội thế làm gì? Sao hả, sợ mẹ làm khó cậu à?”

Tiêu Tử Uyên chỉ lẳng lẳng cười nhìn Tùy Ưc.

Tùy Ưc bị vạch trần, ngượng ngùng đáp: “Không ạ, ngủ dậy tập thể dục một lát thôi mà.” Nói xong thì ghé đầu vào nhìn bàn cờ, mẹ Tùy vung tay gạt hết đi, cười nói với Tiêu Tử Uyên: “Bác nhớ lời cháu vừa nói rồi nhé.”

Mắt Tiêu Tử Uyên ánh lên niềm vui, mỉm cười nhìn Tùy Ưc. Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên rồi lại nhìn mẹ Tùy, “Hai người vừa nói gì?”

Mẹ Tùy và Tiêu Tử Uyên chỉ cười không nói, Tùy Ưc ngơ ngác không hiểu gì.

Ăn sáng xong, mẹ Tùy ra ngoài, để lại Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc, hai người liền mang ghế đầu ra ngồi ở cửa ngắm cảnh.

Rước mặt là sông, thỉnh thoảng có thuyền đi qua, nhịp sống của người trong trấn rất chậm, ai nấy đều thong thả làm việc của mình. Đi từ thành phố toàn bê tông san sát kia đến đây, Tiêu Tử Uyên cảm nhận được sự ung dung tự tại hiếm có.

Hai người trò chuyện câu được câu không, chợt có một dáng người nhỏ xinh nhảy chân sáo chạy đến từ chiếc cầu cách đó không xa, phía sau còn có một chú chó nhỏ màu trắng. Cô nhóc kia cười hớn hở lao vào lòng Tùy Ưc, “Chị A Ưc!”

Tùy Ưc ôm lấy cô bé, đợi cô bé đứng vững mới cười: “Đậu Đậu, em lại lên cân rồi!”

Cô bé chợt thôi cười, mở to đôi mắt sáng nhìn chằm chằm Tiêu Tử Uyên.

Tùy Ưc cười chỉ cho cô bé, “Đây là bạn của chị, mau gọi ‘anh’ đi.”

Cô bé nghiêng đầu, lẳng lẳng nhìn hồi lâu, sau đó quay đầu nói với Tùy Ưc: “Chị A Ưc, anh này đẹp trai quá đi!”

Tùy Ưc không khỏi ngẩng đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, đúng là sát thủ thiếu nữ!

Đứa bé còn nhỏ như vậy cũng bị anh bắt làm tù binh.

Tiêu Tử Uyên cũng hơi sửng người, thấy Tùy Ưc cười xấu xa thì không khỏi cười khở che trán.

Hai người cười đùa với cô bé, ban đầu Đậu Đậu còn hơi lạ người, về sau Tiêu Tử Uyên kiên nhẫn dỗ dành mấy câu, cô bé liền nhào vào lòng ngực anh. Cô bé hớn hở trò chuyện với Tiêu Tử Uyên, luôn miệng gọi “anh”.

Trẻ con suy nghĩ không li ền mạch, nhớ ra cái gì li ền nói cái ấy, nhưng Tiêu Tử Uyên vẫn nghe và trả lời rất nghiêm túc.

Tùy Ưc ng ồi bên cạnh nhìn, chỉ cảm thấy tức cười.

Ăn trưa xong, Tùy Ưc và Tiêu Tử Uyên nghỉ ngơi trong nhà. Vốn anh chỉ đang xem mấy bức tranh chữ trên tường, vậy mà mới đó Tùy Ưc đã ôm quyển sách ngủ thiếp đi. Anh lấy chiếc chăn mỏng ở sofa phủ lên người cô r ồi ng ồi xuống bên cạnh, bất giác mỉm cười.

Mẹ Tùy trở về, bất gặp khung cảnh như vậy.

Tiêu Tử Uyên nghe thấy tiếng động li ền đứng lên, mẹ Tùy nhỏ giọng hỏi: “Lại ngủ? Con bé này...”

Tiêu Tử Uyên nhìn Tùy Ưc trù mến, lẳng lặng gật đầu.

Mẹ Tùy như sực nhớ ra gì, “Ồi, con bé này hình như lúc nào cũng thiếu ngủ. Có lẽ do ngày trước khi mang bầu A Ưc bác luôn ngủ không được ngon, bởi vậy từ bé con bé đã rất mê ngủ. Lúc chưa tỉnh ngủ thì đầu óc mơ màng lắm.”

“Hình như đúng vậy ạ.” Anh nhớ cô đã ngủ suốt đường đến đây.

Tùy Ưc tỉnh ngủ vào lúc hoàng hôn sắp buông. Cô mở mắt ra, thấy Tiêu Tử Uyên đang ng ồi đọc sách ở sofa bên cạnh. Tùy Ưc dụi mắt ng ồi dậy, thấy đó là một quyển sách kinh tế.

Nghe tiếng động, Tiêu Tử Uyên nhìn sang cười với cô.

Tùy Ưc chỉ vào cuốn sách trong tay Tiêu Tử Uyên, “Anh Tiêu, sao anh còn đọc loại sách này?”

Tiêu Tử Uyên ch ần chừ như đang nghĩ xem nên giải thích thế nào, “Ở nước ngoài anh có học kinh tế, sau này còn cần dùng...”

Tùy Ưc lập tức hiểu ra, sau khi về nước anh chắc chắn sẽ vào trong cơ quan chính phủ, tới lúc đó công việc ít nhiều sẽ liên quan đến kinh tế.

Tùy Ưc nhìn cuốn sách Tiêu Tử Uyên đang cầm, bất giác nói ra suy nghĩ trong lòng: “Trước kia em vẫn nghĩ anh sẽ làm nghiên cứu khoa học, không ngờ anh lại làm chính khách.”

Khi ấy, Tiêu Tử Uyên sẽ thế nào?

Trước kia cô vẫn cho rằng Tiêu Tử Uyên là người lạnh lùng khép kín, ở cùng anh mấy ngày nay lại cảm thấy anh ấm áp hòa nhã, tới khi ấy, liệu anh có trở thành người sắc bén tàn nhẫn, mưu kế thâm hiểm hay không? Ở nơi giết người không thấy máu như thế, Tiêu Tử Uyên sẽ thành ra thế nào?

Nghĩ vậy, tâm trạng Tùy Ưc xấu hẳn đi, dường như khoảng cách giữa cô và Tiêu Tử Uyên ngày càng xa.

Có lẽ Tiêu Tử Uyên đã đoán được suy nghĩ của Tùy Ưc, mỉm cười ng ẩ bên cạnh cô, “Dù mai này anh thế nào, khi ở trước mặt em, anh vẫn sẽ là Tiêu Tử Uyên mà em biết.”

Anh phải trở nên mạnh mẽ mới có thể cho em đi ầu em muốn, phải trở nên mạnh mẽ mới có thể bảo vệ em chu toàn.

Anh cười như vậy, thời gian như quay ngược v ề ngày trước, anh vẫn là chàng trai nổi danh trong trường, nho nhã khiêm nhường, nụ cười thu ần khiết.

Tùy Ưc mỉm cười, “Tiêu Tử Uyên, đã có ai từng nói với anh rằng, nụ cười của anh thời niên thiếu là nụ cười chết người chưa?”

Tiêu Tử Uyên không trả lời mà hỏi lại: “Vậy bây giờ thì sao?”

Lòng Tùy Ưc thoáng rung động, ng ẩ đầu nhìn anh, bốn mắt giao nhau, cô chột nghiêm mặt, thì thào: “Bây giờ? Nụ cười của anh bây giờ sẽ khiến người ta cam tâm tình nguyện giao phó cả đời cho anh...”

Mẹ Tùy chột đẩy cửa đi vào, “Nhóc Tùy, đừng ngủ, đi mua thức ăn đi, nhớ lấy vại chiếc lá sen tươi, tối nay làm cơm nắm lá sen!”

Tùy Ưc giật mình, “Vâng” một tiếng lấp liếm, vội vàng đứng dậy.

Tiêu Tử Uyên cũng đứng lên cùng, “Anh đi với em!”

Mẹ Tùy cười tươi nhìn hai người, Trước nụ cười xấu xa của mẹ, Tùy Ưc bình tĩnh trả lời: “Được, nhân tiện đưa anh đi dạo.”

Mẹ Tùy ở phía sau dặn dò: “Ừ, đi dạo đi, không phải vội v ề”

***

Đang là t ần chi ầu tối nhộn nhịp, hai người đi trên con đường nhỏ tấp nập, hai bên ầu là quán bán đồ ăn vặt. Tùy Ưc lớn lên ở đây từ nhỏ, quen biết hết mọi người. Cứ đi qua một quán là có người chào cô: “A Ưc v ề đây à?”

Tùy Ưc cười đáp lại: “Vâng, cháu v ề ạ.”

Sau đó mọi người nhìn sang Tiêu Tử Uyên, cười hi ền hòa hỏi: “Bạn trai hả? Anh chàng này đẹp trai lịch lãm quá.”

Tiêu Tử Uyên cười tươi, Tùy Ưc đỏ mặt, liếc trộm anh, toàn là tiếng địa phương, hình như anh không hiểu.

Tùy Ưc vội giải thích: “Không ạ, đây là đàn anh khóa trên ở trường của cháu.”

Những cô bác hi ền hậu chất phác ngó lơ Tùy Ưc, trò chuyện với Tiêu Tử Uyên: “Cậu có phúc lắm đấy, Tùy Ưc chưa bao giờ dẫn bạn trai v ề đâu

đấy.”

Tiêu Tử Uyên lễ phép: “Cháu cảm ơn ạ.”

Tùy Ưc trợn mắt nhìn Tiêu Tử Uyên, ỉu xìu vì thực tế không như mình nghĩ, “Sao mà anh hiểu được...”

Tiêu Tử Uyên cười đắc chí, ghé vào tai cô khẽ nói: “Anh đã bao giờ nói với em rằng bà nội anh cũng là người miền Nam chưa?”

Hơi thở anh phả vào tai cô, Tùy Ưc cảm thấy tai mình nóng bừng, trái tim cũng nhộn nhạo theo.

Tiêu Tử Uyên hài lòng nhìn làn da trắng nõn của cô phủ sắc hồng mịn màng quyến rũ.

Người xung quanh cười vui vẻ nhìn hai người, “Vợ chồng trẻ tình cảm tốt quá.”

Tùy Ưc thấy mọi người càng nói càng quá, liền mua bữa chút thức ăn rồi kéo Tiêu Tử Uyên rời khỏi chốn thị phi.

Suốt cả đường đi, mặt Tùy Ưc sa sầm, những người quen thân với cô sao đâu không bình thường vậy chứ, cô phải cố gắng giữ khoảng cách với Tiêu Tử Uyên. Anh vui vẻ đi sau lưng cô, duy trì khoảng cách vừa phải như cô muốn.

Lúc sắp về đến nhà, cô đột nhiên dừng lại ở đầu ngõ, ngơ ngẩn nhìn về hướng nào đó, trong ráng chiều, bóng dáng cô hao gầy lẻ loi biết mấy.

Tiêu Tử Uyên sốt ruột, đi nhanh đến hỏi: “Sao vậy?”

Tùy Ưc chỉ vào bệnh viện đối diện, “Em vẫn nhớ lúc mới chuyển đến đây, sức khỏe của mẹ không được tốt, thường xuyên đến đó khám bệnh. Hồi ấy em còn nhỏ, đi từ trong nhà đến chỗ đó là một nghìn bước; về sau lên cấp hai thì thành tám trăm bước; đến năm em lên đại học thì chỉ cần sáu trăm bước thôi. Em nhớ có lần tan học về nhà, nghe hàng xóm nói mẹ ngất ở trong nhà đã đưa đến bệnh viện, em liền vội vàng chạy đến chỗ ấy, lúc đó cảm thấy sao mà xa thê, nhưng bây giờ nhìn lại thấy thật gần.”

Tùy Ưc nói đến đây chợt quay đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên cảm nhận được điều cô sắp nói hẳn sẽ không dễ chịu.

Quả nhiên, Tùy Ưc ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Lúc đi đến nguyện vọng thi đại học, tất cả nguyện vọng của em đều là ngành Y, mong muốn của em là tốt nghiệp thật nhanh để về công tác tại bệnh viện này, để có thể chăm sóc mẹ cả đời.”

Tiêu Tử Uyên nghe được hàm ý từ chối trong câu nói này, chỉ mỉm cười, lặng lẽ đi về phía trước.

Tùy Ưc sững sờ nhìn tư thái thông dong của anh, trước kia khi cô nói những câu từ chối khéo này, Tiêu Tử Uyên dù không buồn thì sắc mặt cũng trở nên khó coi, sao giờ anh cứ như không nghe thấy gì?

Nước cò tình cảm của Tùy Ưc lại bị Tiêu Tử Uyên nhẹ nhàng đánh cho tan tác, cô chỉ đành ảo não giậm chân thật mạnh, bước đi theo anh.

Nghe tiếng bước chân sau lưng càng lúc càng gần, Tiêu Tử Uyên nhếch miệng cười.

Anh từng nói sẽ không ép buộc cô, anh có thể thông thả chờ.

Thông thả chờ em thừa nhận đã yêu anh từ lâu.

Tiêu Tử Uyên thoải mái đi vào nhà, Tùy Ưc tiu nghỉu theo sau.

Món cơm nắm lá sen của mẹ Tùy làm thơm nức, chỉ là vẫn... thiếu muối.

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên vừa ăn ngon lành vừa ngậm nịnh mẹ Tùy, bà vui đến mức không khép miệng được. Cô đột nhiên cảm thấy trước đó mình đã nghĩ quá nhiều, với năng lực này, anh mà không tham gia chính trường thì quá là phí phạm.

Ăn cơm xong, Tùy Ưc vâng lời mẹ vào bếp rửa bát, Tiêu Tử Uyên đứng cạnh cô.

Tùy Ưc có vẻ rất dễ bụng chuyện ban chiều, vẫn chưa từ bỏ ý khiêu khích. Cô có vẻ đã rối trí, hết như người cùng đường sẵn sàng làm liều bất cứ chuyện gì.

Tùy Ưc vừa rửa bát vừa lải nhải: “Anh Tiêu, thật ra em cảm thấy anh với chị Dụ rất xứng đôi, chị Dụ xinh đẹp, tốt tính, lại học cùng chuyên ngành với anh, hai người chắc chắn có rất nhiều chủ đề để trò chuyện.”

Tiêu Tử Uyên tựa vào cửa, khoanh tay trước ngực ung dung nhìn Tùy Ưc, anh muốn xem cô có thể nói được những gì.

Thấy Tiêu Tử Uyên không phản ứng, Tùy Ưc tham dò gọi: “Anh Tiêu?”

Tiêu Tử Uyên lập tức mỉm cười, “Ừ, anh đang nghe đây, anh thấy em nói rất có lý, nói tiếp đi.”

Thoạt nhìn vẻ mặt anh rất chân thành, nhưng sao Tùy Ưc nghe lại thấy anh hờ hững vậy chứ?

Mặc kệ thái độ của anh, Tùy Ưc noit tiếp: “Em học Y, tục ngữ nói khác nghề như cách núi, chúng ta làm sao có tiếng nói chung được? Với lại em xấu người còn xấu nết, anh chưa tìm hiểu kỹ về em, em còn có rất nhiều tật xấu... Ứm...”

Tùy Ưc vừa rửa bát dính trên bát vừa cố gắng bịa đặt về bản thân như muốn dọa cho Tiêu Tử Uyên sợ mà bỏ chạy, không ngờ bỗng có một bàn

tay vươn đến nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ngay sau đó, một cảm giác mềm mại ập đến đôi môi.

Môi của anh quăn quýt lấy môi cô, dịu dàng mà mạnh mẽ, hơi thở mát lạnh quăn quanh làm trái tim cô loạn nhịp.

Tùy Ưc mở to mắt nhìn khuôn mặt hoàn hảo kễ sát, mắt anh khép hờ, hàng mi cong dài khễ rung, trêu chọc trái tim cô.

Tùy Ưc định đẩy anh ra thì ý thức được tay mình đang dính đầy bọt nước rửa bát. Đúng lúc cô đang lưỡng lự, Tiêu Tử Uyên đặt nụ hôn sau cùng lên môi Tùy ước rồi buông ra, vuốt ve khuôn mặt cô, còn vươn ngón tay chà nhẹ lên da thịt mềm mại ở cằm, nhìn cô đầy cưng chiều, vẻ mặt hài long, giống như đang trêu chọc vật cưng.

“Sao trước kia không biết em nói nhiều như vậy? Yên lặng vẫn đáng yêu hơn.”

Đầu óc Tùy Ưc trống rỗng, ngờ ngác nhìn khóe miệng cong cong của Tiêu Tử Uyên, sao lần nào rửa bát cũng có chuyện thế này?

Lần trước đã vậy, lần này còn nghiêm trọng hơn.

Đời này cô hận nhất là rửa bát! Đời này cô không muốn rửa bát nữa!

Cô chưa bao giờ thấy Tiêu Tử Uyên giờ trò xấu xa khác thường như vậy!

Anh không muốn nghe thì có thể nói thẳng, sao lại dùng cách này chứ?

Mẹ Tùy đang ngủ trong phòng khách, thấy Tùy Ưc đỏ mặt tức tối đi ra, mấy giây sau, Tiêu Tử Uyên cũng ung dung ra ngoài.

Mẹ Tùy khễ cười, tiếp tục đọc sách.

Trước khi đi ngủ, mẹ Tùy gọi Tùy Ưc vào phòng, cô hớn hở gõ cửa đi vào thì thấy mẹ nhìn mình cười đi ền ậm.

Cái nhìn đó khiến Tùy Ưc không cười nổi. Trong ấn tượng của cô, mỗi khi mình làm sai chuyện gì mẹ mới có vẻ mặt như vậy.

“Qua đây ngủ.” Mẹ Tùy nhìn ánh mắt sợ sệt của Tùy Ưc, chỉnh lại tóc rồi bên tai cô, từ tốn cười, “Có một số việc mẹ nghĩ con không để ý nên mãi không nói với con, hình như làm con hiểu lầm rồi.”

Tùy Ưc nắm tay mẹ, ánh mắt căng thẳng, “Việc gì ạ?”

Mẹ Tùy mỉm cười đi ền ậm, bình thản nói: “Đời này mẹ chưa từng hối hận vì đã kết hôn với Tùy Cảnh Nghiêu. Dù về sau xảy ra nhiều chuyện, nhưng mẹ chưa bao giờ hối hận dù chỉ một chút.”

Tùy Ưc chấn động. Cô run lên, đây là lần đầu tiên mẹ chủ động nhắc đến cái tên đó kể từ khi rời khỏi nhà họ Tùy. Cô không đành lòng, cầm lấy tay mẹ, “Mẹ đừng nói nữa...”

Mấy ngày có Tiêu Tử Uyên ở đây, phần lớn thời gian mẹ Tùy đầu tỏ ra nhàn nhã thoải mái, nhưng chỉ cần liếc mắt là nhận ra cô có khúc mắc nên mới đột ngột nói những điều này với cô.

Mẹ Tùy cầm lại tay cô, “Mẹ biết nỗi sợ và sự khủng hoảng trong lòng con, nhưng quỹ đạo cuộc sống sẽ không lặp lại đâu. Tiêu Tử Uyên không phải Tùy Cảnh Nghiêu, con cũng không phải Thẩm Sàn, thế nên A Ưc ạ, hãy cứ sống cuộc sống mà con mong muốn, mà dù không được như ý muốn thì con cũng phải thu lấy dũng khí đánh cược một lần. Dù hiện giờ con hoang mang mù mịt thế nào, cuối cùng sẽ được sống cuộc sống mà mình mong muốn.”

Tùy Ưc siết chặt tay mẹ, hít sâu nhấn mạnh từng chữ: “Dù thế nào con cũng sẽ về sống với mẹ.”

Mẹ Tùy chợt bật cười, “Con bé này sao càng lớn càng ngốc thế, chẳng lẽ cứ phải ở cạnh mẹ hai mươi tư tiếng một ngày mới gọi là không rời xa sao?”

Tùy Ưc hoang mang, “Dạ?”

Mẹ Tùy vuốt ve má Tùy Ưc đầy trìu mến, giống như cô vẫn là cô bé mười mấy năm trước, “Năm ấy bố mẹ đặt tên Tùy Ưc cho con là hy vọng con muốn cái gì thì có thể thoải mái làm cái đó, nhưng không ngờ lại thành ra thế này.

Con cứ cân nhắc hết cái này đến cái khác, vậy rốt cuộc con nên làm gì?

Con đã bao giờ suy tính cho chính mình chưa? Con có trách nhiệm với bản thân không?

Có đôi lúc dừng nghĩ nhiều quá, cứ nghe theo trái tim mình. Giờ con tự hỏi lòng mình xem, rốt cuộc con có muốn có được Tiêu Tử Uyên không?”

Sao cô lại không muốn chứ?

Nhưng cô làm sao mà muốn đây? Đâu phải cô muốn là được? Huống hồ cô biết mẹ sẽ không rời khỏi đây, cô thật sự có thể từ bỏ mẹ để đi cùng anh sao?

“Con phải nói thật với mẹ, nếu không màng tất cả, con có muốn hay không?”

Tùy Ưc bị dấn vào đường cùng, đáp án trong lòng đã rất rõ ràng, nhưng cô còn biết bao nhiêu điều phải đắn đo?

“Con...” Hai chữ kia nghẹn bên miệng, không sao nói ra được.

Mẹ Tùy thở dài, “Từ nhỏ con đã vậy, cứ không có được là vờ như không muốn. Con cho rằng không chờ mong, không tưởng tượng, không cưỡng

cần là sẽ không đau khổ, nhưng có thật thế không?

Con tự hỏi mình xem, con lựa chọn như vậy, đã bao giờ hối hận chưa?

Từ nhỏ con đã thông minh, hiểu chuyện, xưa giờ không cần mẹ bận tâm, nhưng trong chuyện này nếu con lựa chọn sai thật thì sẽ phụ tâm huyết bao năm dạy dỗ của mẹ. Con nghĩ thoát khỏi cảm dỗ trở về bên mẹ thì mẹ sẽ vui sao?”

Tùy Ưc cúi đầu khóc, “Mẹ, con xin lỗi...”

Con đã nói là sẽ trở về chăm sóc mẹ, nhưng vẫn động lòng với Tiêu Tử Uyên.

Mẹ Tùy cương直 đầu xoa đầu Tùy Ưc, “Con không sai, giờ mẹ rất ổn, đi đâu mẹ hy vọng nhất là con được hạnh phúc. Con gặp được người tốt nhất ở độ tuổi đẹp nhất đời người, hạnh phúc ấy có cần cũng không được, sao lại từ bỏ?

Con à, từ nhỏ con đã là đứa trẻ hướng nội, không để lộ cảm xúc ra ngoài, người bình thường không thể làm con bận tâm. Cậu Tiêu Tử Uyên này rất tốt, từ khi con còn nhỏ đến lúc trưởng thành, mẹ đã gặp nhiều người xung quanh con, chỉ có cậu ấy là trấn an được con. Nếu con từ bỏ thật thì mẹ cũng tiếc thay cho con.”

Tùy Ưc biết Tiêu Tử Uyên tốt, nhưng cô cũng biết mình không thể muốn tất cả. Lòng cô đau nhói, không biết phải nói gì, “Mẹ, con...”

“Vội vàng cho kỹ. Con xem, lúc con ở trường mẹ vẫn sống rất tốt, con không phải lo. Sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, dù thế nào thì đến một ngày mẹ cũng phải rời xa con, cuối cùng con vẫn sẽ phải sống cuộc sống của riêng mình. Con à, đừng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình đi.”

Tùy Ưc định đi ra ngoài, mở cửa rồi lại quay lại, ngập ngừng gọi: “Mẹ...”

Mẹ Tùy ngẩng đầu nhìn, “Sao thế?”

“Học kỳ trước Tùy Cảnh Nghiêu đã đến trường thăm con...” Tùy Ưc nói xong liếc nhìn mẹ Tùy chằm chằm.

Về mặt mẹ Tùy bình thản, “Ông ấy là bố con, đi thăm con là chuyện bình thường...”

“Ông ấy bảo, có muốn đi... để em trai tới gặp chúng ta không?”

Mẹ Tùy đi đến tận trả lời: “Con trả lời thế nào?”

“Con bảo đừng nói cho thằng bé.”

“Ừ, nên thế. Mẹ mệt rồi, con đi ngủ đi.” Mẹ Tùy xua tay giục Tùy Ưc ra ngoài,

Tùy Ưc đóng cửa phòng, đứng bất động trước cửa hồi lâu.

Dù ngoài mặt mẹ không để lộ cảm xúc gì khác lạ, nhưng trong lòng chắc hẳn vẫn đau khổ lắm? Dù sao cũng là con của mình, nỗi đau phải dứt bỏ năm ấy e rằng cả đời mẹ không thể nguôi ngoai.

Mắt Tùy Ưc ướt nhòe, quay người đi lên tầng, ngang qua phòng Tiêu Tử Uyên, anh còn chưa ngủ, cửa phòng khép hờ. Tùy Ưc nhìn thoáng qua, anh đang quay tấp lưng thẳng tắp về phía cô, dường như đang vẽ gì đó.

Lòng Tùy Ưc rối bời, chẳng muốn nghĩ nhiều nữa liền trở về phòng, nằm trên giường trần trọc hồi lâu.

Chẳng lẽ cứ phải ở cạnh mẹ hai mươi tư tiếng một ngày mới gọi là không rời xa sao?

Có lẽ ngay từ đầu cô đã định nghĩa sai rồi?

Tùy Ưc nắm lấy bùa bình an trước ngực, những hình ảnh trong quá khứ không ngừng hiện lên trước mắt, trong đầu cô ngập tràn bóng dáng Tiêu Tử Uyên.

Tùy Ưc từ từ khép mắt lại, một lúc sau mới thở phào một hơi.

Đêm đó phòng Tiêu Tử Uyên sáng đèn đến khuya, anh chỉ tập trung vẽ, không hay biết rằng đêm ấy đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, và những chuyện ấy lại ảnh hưởng tới cuộc sống tương lai của anh nhiều đến thế.

.
. .

HẾT TẬP 1

-
-
-

Chương 11. Trấn giở Giang Nam, vấn vương quân quýt

Hôm sau, Tùy Ưc ngượng ngùng nhìn mẹ Tùy đi tập thể dục buổi sáng về, bà chẳng nhắc gì về chủ đề tối qua, chỉ vui vẻ sai cô đi làm bữa sáng.

Tùy Ưc đứng đó cười nũng nịu, “Mẹ, mẹ gọi đâu cho con đi!”

Mẹ Tùy liếc xéo cô, “Lớn vậy rồi còn bảo mẹ gọi đâu cho, đúng thật là...”

Miệng nói vậy nhưng bà vẫn đi vào trong sân.

Khi Tiêu Tử Uyên xuống tầng thì thấy Tùy Ưc đang nghiêng người ngẩng trên ghế đầu, trước mặt có một chậu nước, mẹ Tùy đang cầm gáo múc nước xả lên tóc cô, bọt trên tóc chậm chậm trôi xuống. Sáng mùa hè trời không nóng quá, mặt trời mới lên, Tùy Ưc cười khúc khích như đứa trẻ, khuôn mặt mẹ Tùy toát lên vẻ hiên tẻ.

Nhìn khung cảnh ấy, Tiêu Tử Uyên chậm rãi mỉm cười.

Sau khi xả sạch nước, mẹ Tùy cầm khăn lau tóc cho Tùy Ưc. Cô dụi mắt, ngẩng đầu thấy Tiêu Tử Uyên, không biết anh đã đứng đó bao lâu.

Mẹ Tùy thấy Tiêu Tử Uyên liền gọi: “Tử Uyên, đến lau tóc cho con bé này nào.”

Tiêu Tử Uyên thoải mái đi tới, Tùy Ưc nghe vậy thì vùng vằng, “Không cần, để con tự làm.”

Mẹ Tùy giữ cô lại, “Yên nào, ướt hết người bây giờ.”

Tiêu Tử Uyên nhận khăn lau nhẹ nhàng, Tùy Ưc quay lưng về phía anh, lòng hơi bất an, mặt đỏ bừng, mẹ Tùy đi ra ngoài trước ánh mắt chống cự của Tùy Ưc.

Tóc cô tỏa ra hơi ấm làm nổi bật đôi mắt long lanh, nhưng đôi mắt ấy không chịu yên phận, cứ đảo hết hướng này sang hướng khác.

Tiêu Tử Uyên cười nói, “Em hãy hợp gì chứ?”

Tùy Ưc lập tức chối, “Đâu có.”

Tiêu Tử Uyên lau xong lại cầm lược chải đầu cho cô, “Lấy ra đây.”

Tùy Ưc quay lại nhìn anh, “Cái gì ạ?”

Tiêu Tử Uyên xoay đầu cô về “Hãy Tết anh bảo Lâm Thần mang đồ tới cho em, em có mang về chứ?”

Tùy Ưc thót tim, hồi lâu mới khẽ đáp, “Có ạ.”

Tiêu Tử Uyên khoác tay lên vai Tùy Ưc, giọng như đang cười, “Đi lấy ra đây.”

Tùy Ưc chậm chạp lên tầng cầm chiếc hộp gỗ thiết kế tinh xảo kia xuống, ném vào Tiêu Tử Uyên như phải bóng.

Tiêu Tử Uyên kéo Tùy Ưc ngẩng phía trước anh, Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên trong gương, nhập gia tùy tục, cô muốn xem xem người đàn ông này có giải quyết được hết những phiền nào của cô không.

Trong gương, Tiêu Tử Uyên túm tóc cô lại thành một nắm, mân mê mãi, ngón tay đen dài xuyên qua làn tóc đen nhánh, động tác trúc trắc nhưng vẻ mặt rất dịu dàng.

Cho đến khi cây trâm kia được cài vào trong tóc, Tùy Ưc mới nhìn rõ hình dạng của nó.

Chiếc trâm ngọc cổ điển màu trắng tảo nhả, kiểu dáng đơn giản, không có hoa văn cầu kỳ nhưng chính điểm ấy lại khiến người ta cảm thấy nó đẹp vô cùng.

Thật ra khi cầm chiếc hộp, cô đã có cảm giác thứ đựng bên trong không tầm thường. Hộp được làm từ gỗ cây tử đàn đỏ lá nhỏ, cổ kính trang nghiêm, hoa văn tinh xảo, khóa móc bằng đồng kiểu cổ, chiếc hộp gỗ đó đã khóa không tầm thường, đồ trong hộp còn quý giá đến mức nào chứ?

Cô chỉ nhìn thoáng qua rồi không dám mở ra nữa. Tiêu Tử Uyên nói cô sẽ hiểu.

Cô hiểu, cũng chính vì hiểu nên mới rối trí, thậm chí cảm thấy không tin nổi.

Tiêu Tử Uyên thấy cô im lặng ngăn người, liền đặt hai tay lên vai cô, khẽ hỏi: “Sao vậy?”

Tùy Ưc sực tỉnh, sau đó bật cười.

Tay nghề của anh không tốt lắm, búi tóc xiêu vẹo, người đàn ông như anh làm sao biết chải tóc, không biết để làm được như thế này đã phải tập luyện bao lâu.

Mắt Tùy Ưc ươn ướt, lòng xót xa, ngẩng đầu lườm Tiêu Tử Uyên, “Tiêu Tử Uyên, anh có biết không được tùy tiện tặng trâm cho phụ nữ không?”

Tiêu Tử Uyên cười hỏi, “Vì sao?”

“Vì...”

“Vì cái gì?”

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên ai oán, “Anh không biết thật hả?”

“Em không nói làm sao anh biết được?”

Tùy Ưc cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn nhố nhỏ, làn da trắng nõn trở nên đỏ bừng. Cô ngẩng đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, ngập ngừng lên tiếng, “Không biết thì thôi, trả anh đấy.”

Nói xong liền gỡ xuống nhưng bị Tiêu Tử Uyên ngăn lại, dụ dỗ, “Nói đi.”

Tùy Ưc giận dỗi ngẩng đầu, nhìn anh thật nhanh rồi đưa mắt lảng sang nơi khác, muốn phản bác nhưng không tiện thẳng thừng, chỉ lẩm bẩm: “Anh cố ý, chắc chắn là anh biết.”

Tiêu Tử Uyên nhìn Tùy Ưc, không nhịn được cười, lúc cô hờn dỗi lải nhải như vậy quả thật rất đáng yêu.

Anh ôm cô từ phía sau, nhìn khuôn mặt hai người áp vào nhau trong gương, chậm rãi cười, “Nếu chàng tặng ta trâm ngọc, ta liền búi tóc vì chàng, phỉa sạch phấn son, từ nay về sau, cần kiệm chăm lo gia đình, được không?”

(* Trích từ bài thơ **Tử dạ ca** của nhà thơ Triều Thái thời Đường.)

Giọng anh đi kèm đậm, ngữ khí bình thản, chẳng có chút cảm xúc nhưng ánh mắt phảng phất lạnh ngời sáng, giống như sắp nhìn thấu nội tâm cô.

Tùy Ưc thót tim, Tiêu Tử Uyên càng cười to hơn, “Anh biết em hiểu mà.”

Tùy Ưc không ngờ Tiêu Tử Uyên đã nghĩ xa đến vậy, hơi hoảng hốt, “Em còn định trả anh...”

“Em dám! Về sau anh đưa thứ gì cho em, em cứ thử nói một nửa chữ trả xem?”

Mặt anh áp vào mặt cô, biểu cảm vẫn dịu dàng mà giọng điệu vẫn hung hăng.

Tùy Ưc nhìn anh qua gương thật lâu, dần dần mỉm cười, lần đầu tiên cô không trốn tránh, từ từ dựa vào người anh.

Tiêu Tử Uyên xúc động, chậm rãi nói: “Hôm ấy tuyết rơi rất nhiều, lạnh lắm, ở khu trung tâm thành phố có một triển lãm bảo vật quốc tế, mấy người bạn nước ngoài gọi anh đi cùng để giới thiệu cho họ. Lúc anh thấy nó, liền nghĩ đến em, nên mua luôn mà không cần suy nghĩ, tiêu hết toàn bộ tiền mang theo người và tiền trong thẻ, đến tối mới về trường...”

Tùy Ưc cuối đầu nhìn đôi bàn tay với những khớp xương hằn rõ đặt chồng lên nhau trước mặt cô, niềm xúc động trong lòng mãi không phai.

Người tự cao như anh ra nước ngoài du học sẽ không tiêu tiền của gia đình, không biết sau khi mua thứ quý giá như vậy, cuộc sống của anh sẽ trở nên khó khăn chật vật đến đâu, nhưng trước đó anh lại không hề nhắc đến.

Phải rồi, anh nhất định sẽ chẳng nói những chuyện ấy với người khác, nhưng giờ lại cười ấm áp kể với cô.

***

Khi ăn cơm tối, mẹ Tùy nhìn chằm chằm Tùy Ước hồi lâu rồi vô tình lên tiếng nhận xét: “Cây trâm đẹp đấy, nhưng con còn ít tuổi, không nên cài thứ quý giá như thế.”

Tùy Ước bất giác đưa tay lên định tháo xuống, không ngờ lại bị Tiêu Tử Uyên giữ lấy. Anh kính cẩn nhìn mẹ Tùy, giải thích: “Cũng không phải thứ quý giá gì lắm, chỉ là món đồ nhỏ thôi, chẳng qua cháu nghĩ em ấy rất hợp với nó nên mới mua tặng ạ.”

Mẹ Tùy liếc sang, không nhắc đến chủ đề này nữa, chỉ cười giục hai người ăn cơm. Tùy Ước vốn nghĩ mẹ nhìn từ xa chắc không nhận ra đâu, nhưng lại chẳng biết rằng những người từng trải có đôi mắt tinh tường nhìn thấu cả thiên hạ, không gì có thể qua mắt họ.

Ăn tối xong, mẹ Tùy nhắc hai người ra ngoài đi dạo, Tùy Ước nhớ hôm trước đã hứa dẫn Tiêu Tử Uyên đi ngắm cảnh đêm liền lên tiếng gọi anh. Cửa phòng không khóa, Tùy Ước còn chưa tới gần đã loáng thoáng nghe được giọng Tiêu Tử Uyên, “À, con có chút việc, mấy hôm nữa mới về.. Mẹ giữ gìn sức khỏe nhé...”

Tùy Ước dừng chân, sợ làm phiền đến anh nên định quay lại, vừa mở xoay người thì nghe thấy tiếng mở cửa sau lưng, quay đầu trông thấy Tiêu Tử Uyên đã ngắt điện thoại đang đứng sau mình.

“Tìm anh à?”

Tùy Ước cảm giác giống như vừa nghe lén điện thoại thì bị người ta bắt quả tang, dù cô chẳng có gì hở thẹn nhưng vẫn hơi mất tự nhiên, “À... Chúng ta đi dạo đi?”

Tiêu Tử Uyên bước hai bước tới trước mặt cô, tự nhiên nắm tay kéo cô ra ngoài, “Được.”

Hai người tản bộ lang thang trên con đường lát đá. Chẳng mấy chốc, trên sông đã lấp loáng những đốm đèn lồng của dân thuyền bè giữa gợn sóng lăn tăn. Cả thị trấn nhỏ được ánh trăng phủ lên vẻ long lanh huyền ảo.

Tùy Ước kéo Tiêu Tử Uyên đứng bên cầu ngắm hồi lâu mới quay sang hỏi ý anh: “Chúng ta chọn một chiếc thuyền đi dạo trên sông nhé?”

Gió mát lướt qua mặt sông, thổi mái tóc cô bay nhẹ, ánh đèn trên sông và trên bờ hòa vào nhau, dưới ánh sáng đèn lồng, khuôn mặt cô ửng hồng như

toả sáng lấp lánh. Cô ngẩng đầu hỏi anh gì đó, niềm vui dâng đầy trong đôi mắt đen láy xinh đẹp, nhưng anh chẳng nghe thấy gì cả.

Vạn vật xung quanh dường như không còn tồn tại, anh chỉ còn thấy được khoảng lấp lánh kia.

Nhìn thuyền hoa đang tập nập ở phía xa, Tiêu Tử Uyên từ từ vươn tay, giữ lại mái tóc dài tung bay của cô, nở nụ cười điếm đạm dịu dàng, “Không đi đâu, đông lắm, chúng mình cứ đi dạo trò chuyện là được.”

Tùy Ưc cười ngốc nghếch đi theo anh, chợt thấy phía trước túm tụm rất đông trẻ nhỏ liền đi tới xem, thì ra là bán hồ lô.

Một người bố dẫn theo hai đứa con một trai, một gái đứng đó, hai đứa trẻ đầu khoảng tám ba, bốn tuổi, khuôn mặt có nhiều nét tương đồng. Cậu nhóc liền ào đòi ăn, cô bé dù không nói gì nhưng cũng nhìn bố với ánh mắt mong đợi.

Ông bố trẻ không buồn nhìn đến cô bé, chỉ trả tiền mua một xiên mút hồ lô. Cô bé rất hiểu chuyện, không gây sự, chỉ khẽ mím môi, lẳng lặng nhìn cậu bé ăn.

Tùy Ưc nhìn cô bé, đôi mày khẽ cau lại. Tiêu Tử Uyên lẳng lẽ quay sang nhìn cô.

Tùy Ưc cười đi đến, mỉm cười nói với cô bé: “Em gái muốn ăn mút hồ lô không?”

Cô bé hơi chần chừ rồi dè dặt gật đầu.

Tùy Ưc cười xoa má cô bé, “Vậy chị mua cho em một xiên nhé?” Nói xong chuẩn bị đi trả tiền thì Tiêu Tử Uyên đã đưa một xiên đến.

Cô bé nhận lấy, cắn một miếng, cười hớn hở reo lên: “Cảm ơn anh chị.”

Tùy Ưc xoa đầu cô bé: “Không cần cảm ơn, có ngon không?”

Vị chua từ xiên mút làm cô bé nheo cả mắt lại, nhưng vẫn gật đầu, “Ngon ạ!”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười, chuyển tầm mắt hướng về phía Tùy Ưc, anh không quan tâm đến người xung quanh, chỉ để ý tới cô.

Ông bố trẻ đứng cạnh nhìn Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc, không nói gì.

Tùy Ưc lạnh nhạt nhìn bố cô bé, quay đầu nói với Tiêu Tử Uyên: “Đi thôi!”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười gật đầu, “Ừ.”

Hai người im lặng đi một đoạn, Tùy Ưc do dự quay đầu hỏi: “Vừa nãy có phải em hơi...”

Tiêu Tử Uyên đi nhanh mấy bước tới, nắm chặt tay cô, nhìn về phía trước cười nói: “Anh thích con gái lắm, anh cũng có một cô em gái, với lại anh thấy người nhà anh hình như thương em gái hơn.”

Thoáng chốc mà Tiêu Tử Uyên đã nhìn thấu tâm sự trong lòng Tùy Ưc, cô cảm thấy hơi xấu hổ.

Tiêu Tử Uyên quay đầu nhìn cô, “Nhà họ Tùy đối xử với em như vậy chứng tỏ bọn họ có mắt như mù.”

Đây mới là Tiêu Tử Uyên, vẻ nhã nhặn ấm áp chỉ là vỏ bọc, thực chất bản tính vẫn thẳng thắn và hà khắc như vậy.

Tùy Ưc cảm thấy thật ấm áp, ngay sau đó, không biết Tiêu Tử Uyên lấy đâu ra một xiên mứt h ô lô, đưa tới gần mặt Tùy Ưc, ra hiệu cho cô há miệng.

Tùy Ưc cắn một nửa quả sơn tra, chua tới độ phải che miệng lại, “Ôi, chua quá...”

“Thế à?” Tiêu Tử Uyên vừa nói vừa ngậm nửa quả còn lại vào miệng.

Tùy Ưc lẳng lẳng nhai sơn tra, chợt cảm thấy không còn chua nữa.

Họ đang làm gì vậy? Tiêu Tử Uyên ăn nốt miếng mứt h ô lô cô cắn dở?

Tiêu Tử Uyên thấy cô ngây người, liền nhếch miệng cười hỏi: “Chẳng lẽ em muốn cho anh ăn nửa miếng trong miệng em?”

Tùy Ưc lờm anh, vừa giận dữ vừa ngượng ngùng đi tiếp, không hề để ý anh đã cầm tay cô từ bao giờ.

Đi thêm một lát thì đến trước một ngôi trường, đang dịp nghỉ hè nên trong trường rất yên tĩnh. Tùy Ưc phấn khích, “Đây là trường cũ của em đấy!”

Tiêu Tử Uyên kéo cô đi vào trong, “Vậy chúng mình vào xem đi.”

Tùy Ưc hớn hở nói với Tiêu Tử Uyên nơi nào đã thay đổi, nơi nào vẫn như xưa, cuối cùng hai người đứng trước bảng thông tin được chiếu đèn có dán danh sách vinh danh thành tích thi cuối kỳ. Tùy Ưc im lặng, ngẩn người nhìn, dường như đang nhớ lại chuyện hồi còn đi học.

Tiêu Tử Uyên vẫn trầm tĩnh, lúc này lên tiếng phá vỡ sự im lặng của Tùy Ưc, “Lần đầu tiên anh biết tên em là ở trên bài thi, mấy năm sau đó anh luôn nghĩ, chủ nhân của cái tên tùy ý đó rốt cuộc là người như thế nào? Trong những lần thi mấy năm sau đó, anh luôn vô thức tìm nhưng em không còn xuất hiện nữa...”

Tùy Ưc lập tức hiểu Tiêu Tử Uyên đang nói gì, “Lâm Thần cho em xem thẻ dự thi đó rồi. Lúc đó bố mẹ em đột ngột ly hôn, em thi xong thì quay về

nhà, sau đó tới đây với mẹ, chuyển tới trường này, đây không phải trường điểm... không đủ tư cách tham dự kỳ thi đó, thế nên...”

Thế nên, dù chúng ta đã sớm gặp gỡ nhưng lại không kịp quen nhau.

Dưới ánh đèn sáng trắng, Tiêu Tử Uyên mỉm cười, “Năm ấy đợt tân sinh viên đến đăng ký nhập học, Lâm Th ần kéo bọn anh đi đón em. Khi em đứng dưới gốc cây liễu chỗ cổng trường, Lâm Th ần gọi tên em, anh đã rất kinh ngạc, khoảnh khắc em cười ngoảnh lại, anh lập tức nhận ra em. Dù em không giống người trên thẻ dự thi lắm, nhưng anh biết chính là em. Em cười với bọn anh, nụ cười đó khiến anh rung động. Anh cũng không biết mình bị làm sao nữa...”

Tùy Ưc vẫn cho rằng đó là lần đầu tiên họ gặp nhau, không ngờ với anh đó lại là tương phùng. Cô nhớ khi ấy nét mặt anh bình thản, không có gì khác lạ hay kích động, hơn nữa sau đó anh cũng chẳng hề nhắc đến.

Hai người vừa đi vừa nói, không biết từ khi nào đã đến chỗ đặt xà kép. Tùy Ưc cười chỉ vào nó, “H ồi nhỏ em thích nhất là ng ỗ trên đó chơi, các bạn nữ khác không dám trèo lên, còn em không cảm thấy gì, v ề sau lớn lên lại bắt đầu sợ, cũng không dám leo lên chơi nữa.”

Tiêu Tử Uyên vịn xà, đứng là hơi cao, anh quay sang nhìn Tùy Ưc, khi đó hẳn là cô còn g ầy yếu nhỏ nhắn, không biết leo lên kiểu gì.

Tùy Ưc chỉ thấy Tiêu Tử Uyên cười với mình, ngay sau đó anh vịn xà đu lên r ỗ ng ỗ vững ở trên, đặc ý nghiêng đầu nhìn cô.

Tùy Ưc nhin cười, quay mặt đi chỗ khác. Cô biết con gái luôn yếu thế hơn trong những trò kiểu này.

Tiêu Tử Uyên đang yên vị ở trên, sau đó chột cổ định hai chân trên xà, dùng lực hông treo ngược người hướng xuống.

“Cẩn thận!” Tùy Ưc giật mình, chạy lên trước định đỡ anh, không ngờ Tiêu Tử Uyên lại trụ vững trong tư thế đó, kéo cô đến để hôn.

Ban đầu anh chỉ dịu dàng chạm vào môi cô, sau đó ngậm lấy cánh môi, hôn thật say đắm.

Tay anh ôm cô thật chặt, cô không dám đẩy ra, chỉ có thể mặc cho anh bắt nạt.

Rốt cuộc Tiêu Tử Uyên cũng hài lòng buông cô ra, dễ dàng xoay người xuống đứng trước mặt cô, nói một câu chẳng rõ đầu đuôi: “Mút h ồ lô chẳng chua gì cả.”

Mặt Tùy Ưc đỏ bừng, đôi môi tê dại, dường như chẳng còn là môi mình nữa. Cô định đưa tay sờ, đầu óc rối bời, tức giận kêu lên: “Tiêu Tử Uyên!”

Tiêu Tử Uyên thấy mèo con có dấu hiệu cào người, vẫn ung dung nhàn nhã, “Hửm?”

“Anh...” Tùy Ưc ghen lời.

Tiêu Tử Uyên vẫn cười ấm áp, “Ngày kia anh phải về rồi.”

Cơn giận của Tùy Ưc lập tức tiêu tan, bất chợt thốt lên: “Nhanh vậy sao?”

Mà cũng đúng, lúc tối cô nghe anh bảo sắp về đấy thôi?

Tiêu Tử Uyên nghiêng đầu trêu chọc: “Không nhớ xa anh à?”

Tùy Ưc dạo này bị anh trêu nhây quá, lập tức phản bác: “Không!”

Tiêu Tử Uyên thở dài, nửa đùa nửa thật nói: “Muốn nghe một câu ‘Em nhớ anh’ thôi mà khó thế sao?”

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn anh. Tiêu Tử Uyên cười che mặt cô, “Em còn nhìn như vậy, anh không kiên chế được là lại hôn em đấy.”

Cảm giác làn da mềm mại mịn màng khiến anh không muốn buông tay, chỉ mong được vuốt ve mãi làn da ấy.

Hai người đang nói chuyện thì gần đó có một giọng nói ngập ngừng vang lên: “Tùy Ưc?”

Tùy Ưc giật mình, quay đầu nhìn, người kia đi tới gần, cô bối rối hỏi Tiêu Tử Uyên: “Người quen của anh à?”

“Cậu ta gọi em, anh quen sao được?”

Tùy Ưc “A” một tiếng, đành cười ngại ngần nhìn người đang đi tới, vờ như quen biết.

Có lẽ là tò mò nên chàng trai kia nhìn chằm chằm Tiêu Tử Uyên, anh bình thản đón nhận ánh nhìn đó.

Tùy Ưc thấy như vậy không được lịch sự, bèn miễn cưỡng giới thiệu:

“Đây là Tiêu Tử Uyên, đây là... bạn học của em.”

Tiêu Tử Uyên nheo mắt nhìn cậu “bạn học” này, e là cậu ta không nghĩ thế.

Ánh mắt cậu ta đầy tình cảm như vậy kia mà.

Chàng trai kia thất vọng nhìn Tùy Ưc, “Cậu không nhớ tên gì à?”

Tùy Ưc càng xấu hổ, cậu ta cau mày, “Có phải cậu không nhớ tên là ai không?”

Theo đúng nguyên tắc không ngại học hỏi, Tùy Ưc cười: “Không nhớ rõ lắm... Cậu là bạn học cấp Hai hay cấp Ba của tớ ấy nhỉ?”

Chàng trai biến sắc, tự an ủi bản thân, “Cũng không trách cậu được, sau khi tốt nghiệp cấp Ba, tớ xuất ngoại, từ đó chúng ta không gặp nhau nữa. Phải rồi, tên tớ là Chu Nhất Trác, sau này đừng quên nữa nhé.”

Tùy Ưc coi như đã chào hỏi xong, kéo Tiêu Tử Uyên định rời đi, chẳng ngờ Chu Nhất Trác đột nhiên nhìn sang Tiêu Tử Uyên, “Anh là... bạn trai của Tùy Ưc à?”

Tiêu Tử Uyên cười không nói, xem như ngầm thừa nhận.

Sắc mặt Chu Nhất Trác chợt trở nên khó hiểu, nói giọng kỳ quặc: “Thật có phúc, h ả đi học Tùy Ưc có rất nhiều người theo đuổi.”

Tiêu Tử Uyên lịch sự trả lời: “Cảm ơn.”

“Anh đang nói chuyện với ai đây?” Một cô gái chợt xuất hiện, tự nhiên khoác tay Chu Nhất Trác. Cậu ta xấu hổ, hơi giã ra, cô gái s ầm mặt, nhìn Tùy Ưc.

Tùy Ưc ngỡ ngác trước ánh mắt của cô ta, dè dặt hỏi: “Chúng ta cũng là bạn học à?”

Chu Nhất Trác bật cười, “Không phải, không phải, hai người không quen nhau, đây là bạn học của tớ ở nước ngoài.”

Cô gái chợt cười, thoải mái đưa tay về phía Tùy Ưc tuyên bố chủ quyền: “Chào bạn, tôi là Ngô Y Lâm, bạn gái của Chu Nhất Trác.”

Tùy Ưc bắt tay cô ta, “Chào bạn.”

Khi Ngô Y Lâm buông tay, không biết vô tình hay cố ý mà gần như hất tay Tùy Ưc ra, có vẻ khó chịu.

Tùy Ưc không quan tâm nhưng Tiêu Tử Uyên lại để ý. Anh khẽ cau mày, đưa tay nắm chặt tay Tùy Ưc, kéo cô sát lại bên mình.

Tùy Ưc liếc mắt, thấy anh tỏ vẻ khó chịu hiếm thấy, nghĩ rằng anh không chịu nổi loại người này, đã bắt đầu mất kiên nhẫn nên cũng sốt ruột theo, suy nghĩ xem nên nói thế nào để bỏ đi.

Lúc này, cô gái kia mới để ý đến Tiêu Tử Uyên, vừa sừng sốt lại vừa như không cam lòng, bỗng nói: “Giờ chúng tôi đang đi du học nước ngoài, bạn biết XX chứ? Chúng tôi ở đó, có thời gian thì tới chơi nhé.”

Tùy Ưc không hiểu lắm, sao bỗng dưng nhắc đến chủ đề này? Cô quay sang nhìn Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên không tỏ vẻ mất kiên nhẫn như khi nãy nữa, chỉ cúi đầu, thản nhiên nghịch ngón tay nhỏ thon dài của cô.

Trước mặt họ còn có cặp đôi kia, Tùy Ưc hơi xấu hổ, thế là hai người lại bắt đầu rơi vào thế giằng co.

Tiêu Tử Uyên bị đẩy tay ra, lại cười bám lấy tay cô, bị đẩy ra tiếp, anh lại quấn vào.

Tùy Ưc giãy giụa mấy lần rồi cũng phải từ bỏ.

Hai người cứ vô tư đến quên cả trời đất, cô gái kia thì lải nhải liên tục: “Chỗ XX đó ai cũng bảo tốt nhưng tôi lại thấy chẳng ra sao, mức sống cao quá, chúng tôi một tháng phải tốn đến chừng này, thế là còn ít đấy. Anh họ tôi cũng ở nước ngoài, chỗ anh ấy mới gọi là đời sống cao, nhưng ở đó tốt thật, sần uất lắm...”

Nói xong, cô ta nhìn Tiêu Tử Uyên như muốn nghe lời tán thành của anh. Tiêu Tử Uyên cảm nhận được ánh mắt kia, hờ hững đưa mắt sang nhưng không nhìn cô ta mà hướng về đèn đường cách đó không xa, khóe miệng chỉ hơi động đậy, hờ hững đánh giá: “Cũng được.”

Tùy Ưc chớp mắt, cô với chàng trai kia mới là bạn học mà? Sao Tiêu Tử Uyên với bạn gái của bạn học lại trò chuyện vui vẻ thế nhỉ?

Thấy Tiêu Tử Uyên phản ứng như vậy, cô ta càng thêm đắc ý, “Được quá ấy chứ. Anh họ tôi là sinh viên giỏi của XXX đấy! Phòng thí nghiệm XX! Chắc anh cũng biết chứ, chỗ đó khó vào lắm.”

Nói xong, cô ta nhìn Tùy Ưc rồi lại nhìn Tiêu Tử Uyên, “Hai người chưa tới đó bao giờ nhỉ? Cũng đúng thôi, xin visa khó lắm, trường ở đó người bình thường không xin được đâu.”

Tùy Ưc cuối cùng cũng nghe ra chỗ có vấn đề. Cô đứng yên không dám hành động, vì không chắc lúc nào đại thần sẽ tung chiêu, nếu là một chiêu hiểm mà cô không kịp tránh, bị máu văng lên người thì không ổn chút nào. Mình là người từng chịu trận, đại thần tung chiêu, chúng yêu tan tác.

Tiêu Tử Uyên bề ngoài hòa nhã hiền lành, nhưng người thông minh nhìn ánh mắt anh sẽ biết anh không phải người dễ dây vào, mà Tiêu Tử Uyên thường không đối đầu trực diện với người khác nên lần nào cũng có người không biết đi đâu mà tìm đến cái chết.

Tùy Ưc thật sự rất thương xót cô gái này.

Chu Nhất Trác cũng thấy hơi quá, giật giật cánh tay cô ta, lại bị cô ta lườm nguýt.

Cô gái còn định nói gì đó thì có người sau lưng lên tiếng ngắt lời. Cô ta lập tức quay đầu, chào một người đeo kính. “Đây chính là anh họ tôi, anh ấy rất giỏi đấy nhé! Giành được học bổng ở XXX! Tôi giới thiệu cho mọi người làm quen, về sau có khó khăn gì có thể nhờ anh ấy giúp.”

Cậu anh họ nào đó thấy người đối diện thì biến sắc, đập nhẹ cánh tay cô ta, cau mày khế nói: “Đừng nói nữa!”

Tiêu Tử Uyên vẫn mỉm cười nghe, đợi cô ta dừng lại mới chuyển ánh mắt từ chiếc đèn đường sang người mới tới, từ tốn mở lời: “Lâu rồi không

gặp.”

Sắc mặt cậu anh họ càng khó coi hơn, chúng ta làm chung một phòng thí nghiệm, trước hôm về nước còn gặp nhau, mới có mấy ngày, chẳng lẽ trước đó anh không thèm nhìn đến tôi à?

Cậu anh họ trừng mắt nhìn Tiêu Tử Uyên rồi cười thật tươi giải thích: “Xin lỗi đàn anh Tiêu, em họ em nói bậy thôi, anh đừng để bụng!”

Tiêu Tử Uyên cười hòa nhã, “Không sao.”

Tùy Ưc chớp mắt, thật trùng hợp, lại là người quen?

Tùy Ưc biết, không phải anh không tức giận, mà một số người vốn không thể lọt vào mắt anh, đã không lọt vào mắt thì làm sao phải tức giận?

Cô gái kia không phục, kéo anh chàng đeo kính hỏi: “Anh ta là ai vậy?”

Cậu anh họ ngán ngẩm quát lên: “Anh ấy chính là đại thần cùng phòng thí nghiệm mà anh kể cho em, cùng khóa với anh nhưng vào phòng thí nghiệm sớm hơn nhiều! Anh còn phải gọi anh ấy là đàn anh mà em còn dám khoe khoang trước mặt anh ấy, đúng là có mắt mà không thấy Thái Sơn.”

Cô gái kia há hốc miệng, sau đó then quá hóa giận bỏ đi.

Tùy Ưc nhìn bóng ba người rời đi, cau mày tự kiểm điểm, “Gái quê không ra nước ngoài như em có phải không thích hợp gặp bạn học thời cấp Ba phải không?”

Tiêu Tử Uyên cười tươi hơn, ngẩng đầu vuốt ve đôi lông mày đang nhăn lại của cô, nói giọng nghi nhĩn: “Bánh bao à, để anh xem nào... Hình như dạo này em mập lên...”

Vừa nói vừa tiện tay véo nhẹ má Tùy Ưc, cảm giác mềm mịn khiến anh không nỡ buông tay, “À, để anh nếm thử xem là nhân gì.” Dứt lời liền cúi đầu cắn nhẹ vào má cô.

Tùy Ưc che một bên mặt, sững sờ nhìn anh.

Trời ơi, người đàn ông trước mặt thật sự là Tiêu Tử Uyên sao? Rốt cuộc anh xuất ngoại học ngành gì vậy? Lý luận thực tiễn trên gheo con gái sao? Tùy Ưc không thể tiếp nhận sự thật này, liền không nói nữa, che mặt cúi đầu đi ra cổng trường. Tiếng bước chân vang lên, cô biết Tiêu Tử Uyên đang theo sau.

Đi được một đoạn, cô chợt dừng lại quay người nhìn anh.

Tiêu Tử Uyên cũng dừng lại, khẽ nhướn mày như đang dò hỏi, trong mắt thấp thoáng niềm vui. Tùy Ưc lắc đầu, cười rồi lại quay đi.

Tiêu Tử Uyên bước tới, nắm tay Tùy Ưc, đan ngón tay vào cô rồi nói: “Nói đi.”

Âm cuối cùng nhẹ nhàng du dương, không phải phong cách của Tiêu Tử Uyên, mà giống kiểu trò chuyện quăn quýt bịn rịn giữa nam nữ yêu nhau say đắm hơn.

Tùy Ưc nghiêng đầu, chần chừ hồi lâu.

Đối với số đông người mà nói, sự tồn tại của Tiêu Tử Uyên giống như một vị thần, lúc nào anh cũng xuất chúng, lại luôn có vẻ ung dung nhẹ nhàng. Từ lâu cô chẳng tin vào những thứ như may mắn, tài năng bẩm sinh hay giỏi từ trong trứng, cô chỉ biết rằng anh chắc chắn đã phải cố gắng rất nhiều mới có được lớp vỏ bọc nhẵn nhũ đến thế.

Cô không biết “cố gắng rất nhiều” cụ thể là bao nhiêu, cô không biết ở đất nước xa lạ kia, anh rốt cuộc phải bỏ công sức nhiều hơn người khác chừng nào mới khiến người khác tâm phục khẩu phục kính cẩn gọi một tiếng “đàn anh Tiêu”, người khác nhìn thấy hào quang của anh, còn cô chỉ thấy nỗi xót xa của mình. Những ngày tháng ấy, cô lại không thể bên anh. Thế nhưng cô chẳng biết làm sao để nói với người đàn ông trước mắt hết thủy những niềm tiếc nuối, hụt hẫng, xót xa của bản thân.

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt chạm vào đường nét khuôn mặt góc cạnh tuyệt đẹp, ngàn vạn lời muốn nói hóa thành một câu duy nhất: “Tiêu Tử Uyên, bao giờ anh mới về?”

Tiêu Tử Uyên hơi giật mình, lần đầu tiên anh nghe thấy Tùy Ưc gọi tên mình không hề kiêng dè như vậy, âm điệu còn pha chút nũng nịu phàn nàn. Anh không khỏi nắm chặt tay cô, giọng nói trầm thấp xen lẫn niềm hoan và vỗ về vang lên: “Anh sẽ về nhanh thôi.”

Nụ cười anh sáng bừng ấm áp, khi cười, nét dịu dàng tràn đầy, tất cả đều vô cùng động lòng người.

Tùy Ưc thật sự trông ngóng anh về.

Còn đang ngờ ngẩn, Tiêu Tử Uyên đã nắm eo cô kéo vào lòng, khẽ cười, “Đây là lần đầu tiên người khác nói anh là bạn trai em mà em không vội lên tiếng nhấn mạnh anh chỉ là đàn anh, vậy coi như ngầm thừa nhận rồi đúng không?”

Tùy Ưc sửng sốt, sao giọng anh nghe lại tủi thân như thế? Cô nghĩ một lát mới ngẩng đầu, vẻ mặt thành khẩn: “Mặc dù em luôn gọi anh là đàn anh, nhưng em chưa bao giờ nói em không yêu anh.”

Tiêu Tử Uyên cau mày, “Lúc trước em nói với Lâm Thần... anh còn nghe thấy...”

Tùy Ưc ôm eo anh, cười tinh nghịch, “Em nói là sẽ không thích chứ không nói là không thích.”

Không phải em không thích, mà là không dám thích, em sẽ cố gắng không thích anh, dù có thích, cũng phải cố gắng kìm chế bản thân.

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn vào mắt Tiêu Tử Uyên, nở nụ cười xinh đẹp, chậm rãi nói: “Nhưng cuối cùng em vẫn không kìm nén được.”

Lần này đến lượt Tiêu Tử Uyên sững sờ, anh nhanh chóng hiểu ra, nở nụ cười rồi ôm lấy Tùy Ưc, áp mặt vào mặt cô, “A Ưc, em không biết anh thích em đến nhường nào đâu...”

-
-
-

Chương 12. Mai Trúc song Thanh, trèo cao r ấ

Hôm sau khi ăn cơm tối, Tiêu Tử Uyên nói: “Bác, mai cháu về ạ.”

Mẹ Tuy cũng không mấy ngạc nhiên, chỉ gật nhẹ, “Có thời gian lại đến chơi.”

Tiêu Tử Uyên nhìn Tuy Ưc, mỉm cười trả lời, “Vâng ạ.”

Ăn tối xong, Tiêu Tử Uyên lên tầng thu xếp đồ đạc, Tuy Ưc bị mẹ Tuy gọi vào phòng.

Mẹ Tuy chỉ vào một hộp quà trên bàn, nói với Tuy Ưc: “Mai đưa cho Tiêu Tử Uyên mang về”

Tuy Ưc mở ra xem, hít sâu, “Mẹ làm gì vậy?”

Mẹ Tuy nhìn cô thở dài, “Con bé này, nhận quà quý như vậy của người ta mà đáp lễ không đủ thì sao người ta coi trọng con gái mình được? Về sau người nhà cậu ấy biết, con làm sao mà ngẩng cao đầu đây?”

Tuy Ưc hiểu ngay mẹ Tuy đang nói đến cây trâm kia. Cô hơi ngừng lại rồi mới mở lời: “Nhưng đây là thứ ông ngoại thích nhất.”

Mẹ Tuy thản nhiên đáp: “Ông ngoại con còn thích nhiều thứ lắm, ở phòng sách còn nhiều vật thể này, chết cũng có mang theo được đâu.”

Tuy Ưc đành ôm hộp quà lên tầng tìm Tiêu Tử Uyên, ấp úng nói: “Mẹ em bảo tặng anh.”

Tiêu Tử Uyên nhận lấy, mở ra xem liền hiểu ý của mẹ Tuy Ưc, cười đóng nắp lại, “Anh nhận nhé, cảm ơn bác.”

Tuy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên ngập ngừng, luôn cảm thấy sự trao đổi hơn thua thế này không nên xuất hiện trong chuyện tình cảm, “Anh hiểu thật chứ?”

Tiêu Tử Uyên kéo Tuy Ưc ngồi lên giường, vuốt tóc cô, “Em có người mẹ thật tốt.”

***

Sáng sớm hôm sau Tiêu Tử Uyên đi, chiếc xe đưa họ đến văn phòng cũ. Tuy Ưc đứng cách xe mấy mét, cười gượng tạm biệt anh.

Tiêu Tử Uyên để đồ lên xe rồi quay người chào, “Anh đi nhé.”

Tùy Ưc đứng tại chỗ gật đầu.

Tiêu Tử Uyên thở dài, dường như cũng không nổi, dang tay hướng về phía Tùy Ưc, “Tối đây anh ôm một chút nào.”

Tùy Ưc cúi đầu cười rồi vui vẻ chạy đến, ôm eo anh hít sâu một hơi, “Mùi trên người anh thơm thật.”

Tiêu Tử Uyên chợt nhớ tới chuyện từ rất lâu trước kia, chọc ghẹo: “Sao? Trên người anh không có mùi Formalin mà.”

Tùy Ưc ngẩn người rồi cũng nhớ ra, không nhịn được cười, “Trước kia em nông cạn, chưa bao giờ biết hóa ra trên cơ thể một người quả thật có thứ mùi chỉ thuộc về riêng người đó.”

Và cả mùi mực thơm nồng quen thuộc trên ngón tay anh. Mẹ Tùy ngày ngày dùng đủ lý do lôi kéo Tiêu Tử Uyên luyện chữ, Tiêu Tử Uyên vui vẻ đồng ý, chẳng biết từ lúc nào mùi mực đã vương trên người. Anh khiến Tùy ước nhớ tới ông ngoại hiền từ nho nhã, cảm giác rất ấm áp, rất an tâm. Nói xong, cô lại vui đầu vào lồng ngực Tiêu Tử Uyên, lắng nghe nhịp tim đập trầm ổn và yên bình bên tai.

Tùy Ưc khẽ giọng nói: “Tiêu Tử Uyên, anh phải về nhanh nhé...”

Tiêu Tử Uyên nghe vậy, siết chặt tay, từ tốn trả lời: “Được.”

***

Xe đi được một đoạn xa, Tiêu Tử Uyên mới lên tiếng: “Thế nào?”

Người vẫn ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi ở ghế sau từ từ mở mắt, ung dung cười, “Lâu lắm không đến đây, phong cảnh đẹp lắm, chẳng trách năm xưa vua Càn Long lúc nào cũng muốn đến Giang Nam, anh biết tìm chỗ thật đây.”

Tiêu Tử Uyên đã quen với kiểu nói chuyện không đầu không đuôi của anh ta, đưa bản vẽ ra, “Tôi cho Kì Dụ xem rồi, cậu cũng xem đi.”

Chàng trai trẻ bên cạnh không nhận bản vẽ, mà nhướng mày nhìn Tiêu Tử Uyên, anh bình thản nhìn lại. Đã lâu rồi anh không gặp Trần Mộ Bạch, anh ta có khuôn mặt đặc biệt điển trai, lông mày dài hơi xệch, ánh mắt quyến rũ, dáng vẻ ngang tàn nhưng đậm chất quý tộc khó lẫn.

Tiêu Tử Uyên vẫn cho rằng trong số những người mình quen biết, Giang Thánh Trác là người có khuôn mặt nổi bật nhất.

Giang Thánh Trác là cháu út nhà họ Giang, ông cụ Giang và ông ngoại của Kì Dụ là đồng đội chiến đấu, bố Tiêu Tử Uyên, bố Giang Thánh Trác và bố Kì Dụ là bạn từ thuở ấu thơ. Dù về sau ai nấy đều có việc riêng nên tách ra mấy năm nhưng cuối cùng vẫn về sống cùng một khu. Anh và Kì Dụ

Dụ lớn hơn Giang Thánh Trách mấy tuổi, khi đó Giang Thánh Trác tuy chỉ là trên nhóc trắng trẻo đáng yêu nhưng gương mặt cũng đã có dấu hiệu “yêu nghiệt”.

Ai ngờ đến một năm nọ, ông cụ Trần lại nhận một đứa trẻ vào nhà. Đó là lần đầu tiên anh trông thấy Trần Mộ Bạch, chỉ nhìn thoáng qua đã biết anh ta là “đồng loại” của Giang Thánh Trác.

Nếu nói Giang Thánh Trác là yêu thì Trần Mộ Bạch chính là ma.

Sau này, Tiêu Tử Uyên còn quen biết thêm rất nhiều người nhưng về mặt tướng mạo thì không ai có thể so bì với hai người đó.

Trần Mộ Bạch nhìn Tiêu Tử Uyên hồi lâu, lấy một điều thuốc ra, còn chưa châm lửa đã bị Tiêu Tử Uyên vứt ra ngoài.

Tiêu Tử Uyên nghiêm mặt nhìn anh ta, giọng lạnh lùng, “Trần Mộ Bạch, cậu đúng là ngày càng to gan đấy.”

Trần Mộ Bạch cũng không giận, cất hộp thuốc lá đi, cười hỏi: “Đây là địa bàn của nhà họ Lâm, sao anh không tìm Lâm Thần?”

Tiêu Tử Uyên không giải thích nhiều, “Nhà họ Lâm không được.”

Cô họ của Lâm Thần cưới Tùy Cảnh Nghiêu, việc này nếu để nhà họ Lâm ra mặt thì e là mẹ Tùy Ưc và Tùy Ưc sẽ không thoải mái.

Trần Mộ Bạch trơ mặt nói láo: “Vậy tôi cũng không được, tôi chỉ là một sinh viên nghèo, anh tìm tôi làm gì?”

Tiêu Tử Uyên liếc xéo Trần Mộ Bạch, hừ giọng: “Tôi có cần nói ra chuyện người giao dịch tài chính đứng sau Lập Thăng là Trần Mộ Bạch không?”

Trần Mộ Bạch cau mày, lập tức thỏa hiệp, “Tiêu Tử Uyên đúng là Tiêu Tử Uyên, quả nhiên không gì giấu được anh. Ban đầu tôi cũng định nhận, nhưng mảnh đất đó có vấn đề, dính đến mạng người, là củ khoai nóng bỏng tay không ai dám động đến, anh biết mà phải không?”

Tiêu Tử Uyên cười, ánh mắt lạnh băng, “Chỗ tốt như vậy nếu không khó giải quyết thì làm gì còn đến tận hôm nay?”

Trần Mộ Bạch vuốt ve bật lửa trong tay, liên tục bật tắt, ngọn lửa cứ bùng lên rồi lại tắt ngấm, “Anh biết mà còn tìm tôi?”

Tiêu Tử Uyên nhìn Trần Mộ Bạch, “Người ta vẫn nói cậu chủ Mộ của nhà họ Trần làm việc luôn quái đản, lúc nào cũng thích mới lạ khác thường, càng là thứ người khác không dám động vào thì anh ta càng thích, đúng không nào?”

Trần Mộ Bạch nghe vậy bật cười, trầm ngâm một lát lại nói: “Nếu tôi nhận thì có lợi ích gì?”

Tiêu Tử Uyên nhìn ra ngoài cửa kính, hơi hốt đáp: “Nhận thì không có ích lợi gì, nhưng không nhận sẽ đắc tội với tôi.”

Trần Mộ Bạch nheo mắt, suy nghĩ hồi lâu rồi cất bản vẽ, “Được thôi, tôi nhận.”

Tiêu Tử Uyên nhếch miệng, không lên tiếng nữa.

Trần Mộ Bạch tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một lúc sau, giọng Tiêu Tử Uyên lại vang lên, nghe ấm áp hơn giọng điệu vừa nãy, “Đồ ăn ở phố Wall ngon không?”

Tiêu Tử Uyên biết Trần Mộ Bạch đã phải trải qua những gì, biết những gian khổ của anh ta, suy cho cùng cũng quen biết nhau mười mấy năm, dù ngoài mặt không thể hiện gì nhưng trong lòng anh vẫn luôn coi anh ta như em trai.

Trong không gian xe rộng rãi, Trần Mộ Bạch nhàn nhã bắt chéo chân, giọng nói nghe có chút biếng nhác và khinh thường, “Ngon, ngày nào cũng như đánh trận, thoải mái lắm, vui hơn đấu đá nội bộ nhà họ Trần nhiều.”

Tiêu Tử Uyên buồn cười, “Nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi, cậu đi một vòng lại chọn chốn ấy. À phải rồi, chỗ cậu ở bên đó gần chỗ Giang Tiểu Tứ, có liên lạc gì không?”

Trần Mộ Bạch lập tức trở mặt, “Dừng! Dừng nhắc đến cậu ta với tôi, tôi với cậu ta không đội trời chung!”

Tiêu Tử Uyên biết ân oán giữa hai người, liền không nói nữa.

Trần Mộ Bạch hào hứng chuyển chủ đề “Cô gái vừa nãy là bạn gái anh à?”

Tiêu Tử Uyên còn chưa nói với người nhà, sợ Trần Mộ Bạch đi nói lung tung khắp nơi nên không phản ứng.

Trần Mộ Bạch không để bụng anh lạnh nhạt, hờn hờ xịch lại, “Nói đi mà! Chưa bao giờ thấy anh dụi dằm với cô gái nào như vậy.”

“...” Tiêu Tử Uyên tiếp tục yên lặng, vậy là Trần Mộ Bạch nói một mình suốt đường đi.

“Hai người hẹn hò bao lâu rồi?”

Vừa nãy tôi không nhìn rõ, nếu anh không cảnh cáo tôi thì tôi đã xuống xe nhìn...

Bố mẹ anh có biết không?

Phải rồi, có cô nào họ Dụ theo đuổi anh bao nhiêu năm... Sao lại đổi người rồi?”

Tiêu Tử Uyên bị Trần Mộ Bạch làm phiền suốt đường đi, vừa tới thị trấn X liền đạp anh ta xuống xe, để anh ta tự xoay sở, từ đó bị Trần Mộ Bạch

gieo tiếng xấu là kẻ qua c ầu rút ván.

***

Đến cổng nhà, Tiêu Tử Uyên vừa xuống xe thì thấy Tiêu Tử Yên chạy đến, “Anh!”

Tiêu Tử Uyên đợi cô đứng yên mới nói: “Sao năm nay về sớm thế?”

Tiêu Tử Yên phụng phịu, “Anh còn dám hỏi? Em tốt nghiệp anh cũng chẳng đến thăm, vừa được nghỉ là em về nước luôn đấy. Còn anh về nước mà không về nhà, bố mẹ đâu biết, anh thăm r ồi!”

Tiêu Tử Uyên không hề lúng túng, lấy hành lý trên xe xuống, vừa nói vừa đi vào: “Bố mẹ ở nhà cả chứ?”

Tiêu Tử Yên đi theo, “Giờ này sao bố ở nhà được, bố đi họp r ồi, chỉ có mẹ thôi.”

Tiêu Tử Uyên th ần thở phào.

Vào đến nhà, mẹ Tiêu thấy anh thì rất vui, không hỏi gì nhi ều, lập tức chuẩn bị cơm.

Bữa cơm diễn ra bình thường, mẹ Tiêu đã lâu không gặp con trai, cười gắp thức ăn cho Tiêu Tử Uyên, kêu anh ăn nhi ều vào. Tiêu Tử Yên cảm thấy khó mà hiểu nổi, cực kỳ không phục, “Mẹ, con về muộn một ngày mà mẹ kêu ca cả đêm, anh mấy ngày không về sao mẹ không hỏi gì?”

Mẹ Tiêu đưa canh cho con gái, “Con tưởng anh con giống con chắc, nó có lý riêng của nó.”

Tiêu Tử Yên vừa uống canh vừa cự nự, “Mẹ rõ là thiên vị!”

Tiêu Tử Uyên cười xoa đầu em gái, “Ăn nhanh đi, anh có quà cho em, ăn xong anh đưa cho.”

Tiêu Tử Yên nghe vậy lập tức hớn hở, “Thật ạ?”

Thấy Tiêu Tử Uyên gật đầu, cô nàng bèn ngoan ngoãn im lặng, tập trung ăn cơm, ăn xong li ền bám theo anh trai đòi quà. Tiêu Tử Uyên lấy một đôi hoa tai ra đưa cho cô ấy.

Thứ này anh mua khi đi dạo với Tùy Ưc ở thị trấn nhỏ kia. Đó là một cửa hiệu chế tác đồ trang sức thủ công, mặt ti ền không lớn nhưng rất độc đáo. Mỗi kiểu dáng chỉ làm một sản phẩm, tay nghề đặc biệt, chế tác tinh xảo, khiến người ta chỉ muốn ngắm mãi.

Khi đó, Tùy Ưc ưng ý đôi hai tai này, Tiêu Tử Uyên còn tưởng rằng cô thích, không ngờ cô lại c ần lên hỏi anh: “Đẹp không? Hay là mua cho em gái anh?”

Tiêu Tử Uyên sững người, sờ lên anh nhắc đến em gái trước mặt cô chỉ đếm trên đầu ngón tay, vậy mà cô lại nhớ rõ.

Tiêu Tử Uyên rất vui, đeo lên đứng trước gương ngắm nghía, sau đó quay đầu hỏi mẹ Tiêu, “Mẹ, có đẹp không?”

Mẹ Tiêu cười, “Đẹp, hợp với bộ váy con mới mua hôm qua lắm.”

Tiêu Tử Uyên nghiêng đầu nghĩ, “Vậy để con đi thử xem.” Nói xong liền chạy lên tầng thay quần áo.

Lúc này Tiêu Tử Uyên mới lấy hộp quà trong vali ra, lẳng lẳng đặt trước mặt mẹ Tiêu.

Mẹ Tiêu nhận lấy, mở ra nhìn, nụ cười không đổi.

Tiêu Tử Uyên hơi ngập ngừng, “Mẹ, mẹ còn nhớ cô gái năm ngoài chúng ta gặp ở bệnh viện không?”

Mẹ Tiêu ngẫm nghĩ, “Tùy Ưc?”

Tiêu Tử Uyên gật đầu, nhìn thẳng vào mắt mẹ, nghiêm túc nói: “Mẹ, con rất thích cô ấy.”

Mẹ Tiêu không hề ngạc nhiên khi nghe tin tin, chỉ bất ngờ vì hai chữ “rất thích” của Tiêu Tử Uyên. Từ nhỏ đến lớn, Tiêu Tử Uyên luôn lãnh đạm, khép kín, chưa nghe anh nói “rất thích” ai hoặc thứ nào đó bao giờ.

“Mấy ngày nay con ở cùng cô bé ấy à?” Mẹ Tiêu hỏi.

“Vâng, con vẫn muốn đi thăm nơi cô ấy sinh ra và lớn lên, lần này có cơ hội nên đi luôn. Con tặng cô ấy một món quà, đây là quà đáp lễ của mẹ cô ấy.”

Đang nói thì bố Tiêu đi từ ngoài vào, ngẩng xuống cạnh mẹ Tiêu, nhìn vợ với con trai rồi nhìn hộp quà trên bàn.

Mẹ Tiêu đưa trà cho bố Tiêu, cười, “Tử Uyên có người yêu rồi, là một đàn em khóa dưới của thằng bé ở trường, cô gái này được lắm. Tử Uyên tặng quà cho người ta, đây là quà đáp lễ của mẹ cô bé.”

Sắc mặt bố Tiêu bình thản, rồi như sự nhớ ra điều gì, bèn hỏi: “Bức tranh chữ lần trước cũng là của cô bé đó viết à?”

Tiêu Tử Uyên gật đầu, “Vâng.”

Bố Tiêu lại nhìn món đồ trong hộp quà, khẽ cười, “Mai Trúc Song Thanh? Đồ tốt đấy, nghe nói đây là thứ mà quốc học đại sư quá cố Thẩm Nhân Tĩnh yêu thích nhất.”

Tiêu Tử Uyên biết ý của bố Tiêu, “Người đó là ông ngoại của cô ấy ạ.”

Anh vốn tưởng gia đình cô chỉ là dòng dõi trí thức thông thường, nhưng chuyện này đi rồi mới biết hóa ra không phải, cũng hiểu vì sao lần trước

hỏi Lâm Thần lại ấp úng như thế.

Nghe nói Thẩm Nhân Tĩnh cả đời độ lượng khiêm nhường, không màng danh lợi, ghét nhất là bị người khác lợi dụng danh tiếng của mình làm việc tư lợi, về già thì sống ẩn dật, không muốn ai nhắc đến.

Bố Tiêu trềnh ngâm, “Người xưa nói, dựa vào đạo đức ắt hơn mười đời, tiếp là nhà làm ruộng dạy học, sau nữa là dựa vào thi thư, dựa vào phú quý chẳng quá ba họ^[1]. Xem ra là nhà ta trèo cao rồi.”

Nghe vậy, Tiêu Tử Uyên cau mày, bố anh ắt phải biết chuyện giữa nhà họ Thẩm và nhà họ Tùy, nhưng rốt cuộc bố nói vậy là có ý gì?

Anh biết đây không phải chuyện riêng giữa anh và Tùy Ưc, sau lưng anh là nhà họ Tiêu, mà dù thế nào cô cũng mang họ Tùy, khi hai họ này đặt cạnh nhau thì đó là chuyện của hai gia tộc. Từ khi anh trưởng thành, bố và ông nội thỉnh thoảng lại nhắc anh không nên giao thiệp với người làm kinh doanh, huống hồ là kết thông gia?

Tiêu Tử Uyên còn chưa mở miệng, bố Tiêu đã nói: “Sang năm con về rồi nhỉ? Con còn nhiều việc phải làm lắm, giờ nói những chuyện này hãy còn hơi sớm.”

Bao năm nay, những việc Tiêu Tử Uyên nói ra hiếm khi bố anh không đồng ý, nhưng giờ bố không nói đồng ý, cũng chẳng nói không đồng ý, anh thật sự không đoán được rốt cuộc bố có ý gì.

Tiêu Tử Uyên còn muốn hỏi lại thì mẹ Tiêu ngẩng cạnh đã lên tiếng: “Đợi tới lúc thích hợp thì dẫn về cho bố mẹ gặp mặt.”

Tiêu Tử Uyên biết chuyện này không thể vội, hiện giờ anh cũng không có tư cách bàn chuyện cưới xin. Hôm nay anh nói ra chỉ để thăm dò ý bố mẹ, dù thái độ bố Tiêu không rõ ràng nhưng cũng không từ chối, suy cho cùng vẫn là một sự khởi đầu tốt.

Hai bố con nói chuyện khác thêm một lát thì Tiêu Tử Uyên đi lên tầng.

Mẹ Tiêu hâm nóng đồ ăn rồi ngồi ăn cùng bố Tiêu, thấy sắc mặt chồng không có gì khác thường, hơi buồn cười, nói: “Hôm nay anh sao vậy? Khó chịu à? Vừa dọa con sợ rồi đấy.”

Dù bên ngoài bố Tiêu luôn đề ra yêu cầu cao với hai đứa con, là một ông bố nghiêm khắc điển hình, nhưng trong lòng ông yêu thương hai đứa con này nhất.

Hồi nhỏ sức khỏe Tiêu Tử Uyên kém, thường xuyên bị sốt, ông dù rất bận vẫn luôn ở cạnh, chăm sóc anh suốt đêm. Khi Tiêu Tử Uyên ra đời, ông vội

vàng trở về, bế con gái như nâng niu bảo bối quý báu nhất trần đời, nụ cười tràn ngập vẻ hiền hậu và tự hào của một người bố. Từ nhỏ, Tiêu Tử Uyên là đứa trẻ tinh nghịch, thích kiếm chuyện, gây họa không biết bao nhiêu lần, dù lúc nào cũng nghiêm mặt nhưng ông chưa bao giờ nổi đánh con gái một lần.

Bố Tiêu đặt đĩa xuống, bật cười, nói đùa: “Năm ấy khi cưới em bố cũng làm khó anh nhiều, giờ sao có thể dễ dàng cho thằng nhóc này được như ý muốn?”

Mẹ Tiêu nhớ tới chuyện năm xưa, hơi xúc động, khoác tay bố Tiêu, “Em gặp cô bé đó mấy lần rồi, thực sự được lắm.”

Bố Tiêu vỗ nhẹ tay vợ, “Rốt cuộc là người thế nào mà em thích đến thế?”

Mẹ Tiêu ngẫm nghĩ, “Cũng không có điểm gì đặc biệt, chẳng qua là rất dễ làm người khác nảy sinh thiện cảm, có cơ hội anh nên gặp thử cô bé ấy.”

Bố Tiêu thấy mẹ Tiêu có vẻ đã cảm nhận được niềm vui sắp được làm mẹ chồng, dừng lại một thoáng mới nói: “Anh tin vào mắt nhìn của Tử Uyên, con gái bình thường không lọt được vào mắt thằng bé đâu, nhưng nhà họ Tùy... suy cho cùng vẫn hơi khó giải quyết. Bố đặt nhiều kỳ vọng vào Tử Uyên, thằng bé mà không có được thành tích gì thì e là khó qua cửa của bố. Với lại thằng bé còn nhỏ, không vội. Anh thấy con nói chuyện này sớm một là dè chừng nhà họ Tùy, muốn thăm dò ý anh; hai là thằng bé lo chuyện liên kết thế lực.”

Nói xong nhìn mẹ Tiêu như muốn cười, mẹ Tiêu cũng thấy hơi khó hiểu, hồi lâu mới nói: “Chúng ta... giống kiểu bố mẹ ép duyên con cái sao?”

Bố Tiêu uống một ngụm canh, vẻ mặt thư thái, “Chủ tịch Mao nói tự mình đảm đương, cơm no áo ấm. Chuyện cưới vợ thằng bé phải tự lo. Chúng ta không cần quan tâm.”

Mẹ Tiêu nghe vậy mới yên lòng, câu “trèo cao” vừa rồi của bố Tiêu cũng khiến bà giật mình, hóa ra chỉ là sợ bóng sợ gió thôi.

Ăn xong bố Tiêu vào phòng sách đọc tài liệu, mẹ Tiêu tới phòng Tiêu Tử Uyên. Bà đứng trước cửa gõ một tiếng, sau đó đẩy cánh cửa phòng đang khép hờ ra, thấy hai anh em đang cúi đầu vào trước đèn bàn, nghe thấy tiếng động thì cùng ngẩng lên.

“Chưa ngủ à?”

Tiêu Tử Uyên tiu nghỉu gật đầu, sau đó lại nhìn Tiêu Tử Uyên, hỏi lại câu không biết đã hỏi bao nhiêu lần: “Có sửa được không anh?”

Tiêu Tử Uyên đang cẩn nhíp cẩn thận gắn lại một vật trang trí vào hai tai, vẻ mặt hết sức tập trung, miệng vẫn không quên vỗ về em gái: “Được.”

Mẹ Tiêu mỉm cười ngắm nhìn hai người, ngẩng vào giường đợi.

Hai đứa trẻ dường như quay về thời bé, vua phá hoại Tiêu Tử Uyên thường xuyên khóc lóc mang đồ chơi mình làm hỏng đến tìm Tiêu Tử Uyên, ấp úng hy vọng hỏi: “Sửa được không anh?”

Khi đó Tiêu Tử Uyên vẫn là một đứa trẻ, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn đôi mắt sáng chớp chớp của cô em gái, miễn cưỡng sửa chữa. Nếu sửa được thì tốt, không sửa được thì lại cuống lên áy náy dỗ dành cô em đang khóc ầm ĩ, cứ như anh mới là người làm hỏng đồ chơi vậy.

Tất cả sống động như vừa mới hôm qua, hóa ra chỉ trong chớp mắt thôi, các con đều đã lớn cả rồi.

Cuối cùng, mẹ Tiêu bừng tỉnh trong tiếng reo hò vui vẻ của Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên cẩn thận đặt lại khuyên tai vào hộp, “Được rồi, đợi khô là xong.”

Tiêu Tử Uyên hài lòng cẩn thận hộp trang sức, trước khi đi còn không quên cười hiền nhiên với mẹ Tiêu, “Bà Tiêu, con của bà thật giỏi.”

***

Tiêu Tử Uyên biết mẹ vào đây hẳn có lời muốn nói, liếc đi tới đóng cửa phòng, quay lại thì thấy mẹ đang nhìn mình không nói gì.

Tiêu Tử Uyên thấy lạ, bèn hỏi: “Sao thế mẹ?”

Mẹ Tiêu vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, gọi Tiêu Tử Uyên đến ngồi, “Hôm nay con sao thế, hiếm khi thấy con hoang mang lo lắng như vậy.”

Tiêu Tử Uyên ngại nói chuyện này với mẹ, nhìn bức tranh chữ dán đối diện giường, từ tốn nói: “Hồi nhỏ bố mẹ dạy con, làm việc cũng như đối nhân xử thế đều phải thành kính. Thành là không dối lòng, không ngòn cuồng. Kính là không hờ hững, không phóng túng. Tùy Ưc chính là người mà con không dám dối lòng hay đối xử hờ hững với cô ấy.”

Mẹ Tiêu vui vẻ gật đầu, “Mẹ hiểu, mong là con có thể sớm đưa cô bé về ra mắt.”

***

Sau hôm Tiêu Tử Uyên đi, mới sáng ra Tùy Ưc đã bị tiếng mưa tí tách đánh thức. Cô nằm trên giường, mở to mắt ngẩn ngơ nhìn nước mưa trượt xuống theo mái hiên.

Vậy mà cô lại bắt đầu nhớ anh.

Nhớ anh khi gọi cô dậy, nhớ những ngày chỉ cần lên tầng là có thể thấy anh đang ngồi trò chuyện với mẹ, nhớ ánh đèn trong phòng anh đêm đêm, nhớ đường nét góc nghiêng khuôn mặt của anh dưới ánh đèn đường màu cam.

Xúc xắc lung linh viên hồng đậu, tương tư sâu nặng người hay chẳng^[2]?
Hồi nhỏ, khi ông ngoại dạy cô bài từ này, cô luôn cảm thấy thật sến sảm, rốt cuộc phải thích một người đến mức nào mới có thể nhớ đến tận xương tủy như thế? Đồng thời cũng không tưởng tượng nổi vì sao một người đàn ông như Ôn Đình Quân lại có thể viết ra thứ hoa mỹ nùng nàn đến vậy. Về sau biết được câu chuyện giữa ông và Ngư Ấu Vi^[3], đọc lại lại thấy nỗi bi thương trong từng câu chữ, không biết có liên quan đến vị kỳ nữ tài hoa hơn người yếu mệnh kia không.

Xúc xắc lung linh viên hồng đậu, tương tư sâu nặng người hay chẳng?

Chiếc lược lưu ly chải tóc mây, nhớ thấu tim can mấy si tình?

Một giao nhân tuyệt sắc như vậy cả đời khổ vì tình, vào lúc cuối đời đã nói cả đời này chỉ yêu một người đàn ông tên Ôn Đình Quân, còn để lại một câu “Vật vô giá dễ cầu, người hữu tình khó kiếm.”

Không biết Ôn Đình Quân có từng hối hận vì đã trốn tránh tấm chân tình của Ngư Ấu Vi hay không, mà chắc là có hối hận. Nếu như lúc đó ông ấy lựa chọn đón nhận, kết cục hẳn sẽ khác, ắt sẽ là một giai thoại tài tử giai nhân.

Nghĩ tới đây, Tùy Ưc khẽ cười, may mà mình tỉnh ngộ sớm, may mà tất cả vẫn còn kịp.

“Nhóc Tùy, nghĩ gì mà cười vui thế?”

Tùy Ưc còn đang thả hồn theo gió thì giật mình vì mẹ Tùy đột ngột xuất hiện.

Cô lắc đầu ngẩng xuống, “Không có gì ạ.”

Mẹ Tùy vỗ vai cô, “Dậy mau đi, hôm nay lên núi thăm ông ngoại con.”

Tùy Ưc lập tức xuống giường thay quần áo. Cô vẫn nhớ hôm nay là ngày giỗ ông ngoại.

Mưa tí tách không ngừng, đường lên núi khó đi hơn ngày thường, khi hai mẹ con dừng trước bia mộ thì trời bắt đầu mưa to.

Đây là nơi ông ngoại cô chọn khi còn sống, xung quanh cỏ cây um tùm, lặng lẽ bình yên, bên tai chỉ có tiếng nước mưa tẩy rửa vạn vật.

Tấm ảnh chụp ông cụ trên bia mộ đã ố vàng, nhưng nụ cười vẫn hiên hậu như xưa.

Mẹ Tùy và Tùy Ước che ô đứng nhìn hồi lâu. Khi rời đi, Tùy Ước chú ý tới một thân cây gần đó, bèn lay lay cánh tay mẹ, “Mẹ ơi, cái cây kia sắp héo rồi.”

Mẹ Tùy đứng lặng ở đó, một lát sau khẽ thở dài, vẫn quay lưng về cái cây kia, mỉm cười bình thản, “Héo thì héo.”

Sau đó dứt khoát đi tiếp.

Tùy Ước không đành lòng, tìm cớ ở lại thêm một lát để tới xem cái cây kia. Đây là cái cây năm xưa họ đến đây, mẹ Tùy đã tự tay trồng, có thể mẹ Tùy chỉ trông bừa, cũng có thể vì lưu luyến gì đó.

Tùy Ước đứng trong mưa nhớ đến câu mình thích nhất hồi đi học, là trong bài *Hạng Tích Hiên Chí*^[4].

Ngoài sân có cây sơn tra, ta tự tay trồng năm trẻ qua đời, nay đã cao vút sum sê.

Cái cây trước mặt cô cũng cao vút thẳng tắp nhưng chẳng hề có sức sống.

Mười năm không dài không ngắn, hết thủy ân oán tình thù đầu sẽ tan thành mây khói khi cái cây này khô héo.

Tâm trạng Tùy Ước chợt ảm đạm, có lẽ là vì thời tiết, vì hôm nay là ngày giỗ ông ngoại, cũng có thể vì cái cây này, vì mẹ, vì... Tùy Cảnh Nghiêu.

— —

Chú thích:

[1] “Dựa vào đạo đức ắt hơn mười đời, tiếp là nhà làm ruộng dạy học, sau nữa là dựa vào thi thư, dựa vào phú quý chẳng quá ba họ” (Nguyên văn: Đạo đức truyền gia, thập đại dĩ thượng, canh độc truyền gia thứ chi, thư thư truyền gia hựu thứ chi, phú quý truyền gia bất quá tam đại), ý nói: Dòng họ nào được duy trì bằng đạo đức thì có thể kéo dài hơn mười đời, dòng họ dựa vào nông nghiệp và dạy học để duy trì thì sẽ kéo dài ít hơn mấy đời, dựa vào thi ca kinh thư để duy trì lại ít hơn mấy đời nữa, còn dòng họ dựa vào phú quý tiền tài để duy trì thì không quá ba đời sẽ lui bại. Xuất phát từ cụm “Quân tử chi trạch, ngũ thế nhi trảm” (người quân tử tứ phẩm hạnh cao thượng, năng lực xuất chúng, vất vả gây dựng sự nghiệp

thành tự, những ân đức phúc lộc để lại cho thế hệ sau qua mấy đời sẽ tiêu hao gần hết) của Mạnh Tử.

[2] “Xúc xắc lung linh viên hồng đậu, tương tư sâu nặng người hay chẳng”: Hai câu thơ trong bài từ hai khúc **Tân Thiêm Thanh Dương Liễu Chi** của Ôn Đình Quân. Tương truyền thời cổ ở Trung Quốc có người chết ngoài thành bên cây đậu đỏ (hồng đậu), người vợ chôn chồng xong thì ngồi cạnh gốc cây đó khóc thương tới chết. Kể từ ấy, cây đậu đỏ trở thành hình tượng tượng trưng cho tình yêu, ngoài ra hạt đậu đỏ cứng, màu đỏ tươi, hình dáng giống trái tim, không phai màu, tượng trưng cho nỗi tương tư. Hạt đậu đỏ thường được thiết kế đính kèm hoặc lồng trong một viên xúc xắc, xúc xắc thời cổ đại thường được làm từ xương, hình tượng này có ý diễn tả nỗi tương tư sâu đậm thấm vào trong xương tủy.

[3] Ôn Đình Quân (812-870) là nhà thơ tài hoa thời Văn Đường, còn Ngưu Ẩu Vi hay Ngưu Huyền Cơ (844-871) là kỹ nữ nổi danh thời ấy. Ôn Đình Quân là thầy dạy thơ của Ngưu Ẩu Vi, hai người yêu nhau sâu đậm nhưng vì hoàn cảnh và lễ giáo nên không đến được với nhau. Về sau, Ngưu Ẩu Vi trở thành tiểu thiếp của Lý Ưc – một người bạn của Ôn Đình Quân.

[4] Hạng Tích Hiên Chí là tác phẩm mang hơi hướng hồi ký của Quy Hữu Quang (1507-1571) – tác gia nổi tiếng thời nhà Minh, Trung Quốc.

-
-
-

Chương 12.2

.

.

Cô không ngờ lại gặp Tùy Cảnh Nghiêu trên đường xuống núi. Ông và một cậu thiếu niên che chiếc ô đen, nối gót nhau đi lên đường núi, nhìn thứ họ cầm trên tay là biết muốn đi đâu.

Tùy Ưc lờ mờ đoán ra cậu ấy là ai nhưng không dám ngẩng đầu nhìn, bàn tay cầm ô hạ xuống che khuất ánh mắt, nhìn đồ Tùy Cảnh Nghiêu đang cầm.

Tùy Cảnh Nghiêu cũng không ngờ lại gặp cô, bối rối nói: “Bố cứ nghĩ lúc này hai người xuống núi rồi.”

Phải, lần này mọi năm cô với mẹ hẳn là đã xuống núi rồi, nếu như cô không cố ý nán lại nhìn cái cây kia.

Nhưng làm sao ông ấy biết được, bao năm nay ông ấy nấp ở nơi mẹ con cô không thấy được mà dõi theo bao lần?

Nghĩ vậy, Tùy Ưc càng thêm ảo não, không nói gì, cúi đầu đi qua Tùy Cảnh Nghiêu.

Giọng cậu thiếu niên vang lên sau lưng: “Bố ời, ai thế ạ?”

“Con gọi chị là được.”

“Bố, rốt cuộc là chúng ta đi thăm mộ ai vậy ạ, năm nào bố cũng bảo con đến mà chẳng nói cho con biết là ai.”

“Con không cần phải lo nhiều đến vậy, về đừng nói gì với mẹ.”

“Con biết rồi ạ.”

Giọng không lớn, hai người phía sau dần đi xa nhưng Tùy Ưc vẫn nghe rõ.

Cuối cùng cô không nén được lòng, dừng chân quay đầu nhìn lại.

Bóng lưng cậu thiếu niên kia nhạt nhòa trong màn mưa, chỉ có thể lờ mờ thấy được một dáng người cao gầy mảnh khảnh.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cậu ấy, người đó gắn kết với cô nhưng đến cả tên cậu cô cũng không biết, thậm chí không dám nhìn xem cậu trông như thế nào.

Bàn tay cầm ô của Tùy Ưc siết chặt, rốt cuộc cô với mẹ đã nợ cậu bé này những gì?

Tối đến, Tùy ước mệt mỏi nằm trên giường nói chuyện điện thoại câu được câu căng với Tiêu Tử Uyên. Anh nghe ra tâm trạng của cô không vui, dừng lại việc đang làm, đứng lên đi tới bên cửa sổ, “Sao vậy?”

Tùy Ưc lảng đi: “Trời mưa rồi.”

Ngay lập tức, giọng cười khẽ khàng của Tiêu Tử Uyên vang lên, Tùy Ưc đỏ mặt. Anh là Tiêu Tử Uyên mà, chút thủ đoạn con con này của cô sao có thể dùng được với anh?

Tùy Ưc vuốt ve hoa văn trên giường, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Tiêu Tử Uyên, anh kể về bố mẹ anh đi, cả em gái anh nữa.”

Tiêu Tử Uyên biết không thể hỏi chuyện cô không muốn nói, bèn lên tiếng kể, giọng trầm ấm trong đêm mưa khiến người nghe vô cùng an lòng.

“Lần trước em gặp mẹ anh ở bệnh viện rồi đấy, sức khỏe mẹ anh xưa giờ vẫn không được tốt lắm. Hồi đó chính sách kế hoạch hóa gia đình rất gắt, bố mẹ anh lỡ có Tử Yên, lại không nỡ bỏ con nên bố anh bị kỷ luật chuyển đến công tác ở vùng biên giới. Ông nội anh chinh chiến cả đời, chưa bao giờ dung túng cho con, không nói đỡ cho bố câu nào, chỉ bảo thanh niên chịu khổ chút cũng tốt, thế là mẹ anh theo bố đến biên giới. Ở đó khổ lắm, mùa đông lạnh băng, mùa hè thì nóng khủng khiếp, ăn uống cũng khó khăn. Mẹ vừa chăm sóc bố với anh, lại chăm cả Tử Yên, chính từ lúc đó đã mắc phải mầm bệnh. Về sau ông ngoại không đành lòng nhìn mẹ chịu khổ, ra mặt đi đầu động bố về, nhưng sức khỏe của mẹ đã yếu hơn xưa, chỉ có thể tĩnh dưỡng, vì vậy bố anh thấy rất có lỗi với mẹ.”

Tùy Ưc lảng lảng nghe, cô vẫn cho rằng gia đình như nhà họ Tiêu vốn có cuộc sống rất thuận lợi, không ngờ cũng có giai đoạn khó khăn như thế. Cô từng nhìn thấy bố của Tiêu Tử Uyên trên tivi, thoát nhìn rất điềm đạm nhã nhặn mà vẫn uy nghiêm, không ngờ tình cảm ông dành cho vợ và con gái lại sâu nặng đến vậy.

“Thế em gái anh thì sao?”

Tiêu Tử Uyên cười, “Con bé kia hả, biết nói sao nhỉ, hơi bồng bột, hơi bướng bỉnh, cũng rất nghịch ngợm.”

Tùy Ưc nhớ đến cậu thiếu niên cô gặp trên núi ban ngày, không biết có phải cậu ấy hơi bướng bỉnh, bồng bột hay không?

Tiêu Tử Uyên lảng lảng đợi, cho đến khi từ đầu dây bên kia vọng đến giọng nói nhẹ nhàng: “Hình như em chưa bao giờ nói với anh là em có một đứa em trai?”

Tiêu Tử Uyên vốn đang cúi đầu, nghe tới đó thì chột ngắc lên, nhìn khuôn mặt mình phản chiếu trong kính. Nụ cười trên gương mặt anh sượng đi, trong mắt tràn ngập kinh ngạc và xót thương.

Anh nhớ khi trước Lâm Thần từng nhắc đến đứa trẻ đó, anh cho rằng cả đời Tùy Ưc sẽ không chủ động nhắc đến chuyện này nên cũng vờ như không biết gì, chỉ coi tất cả hết như lời cô nói là bố mẹ cô ly hôn vì nguyên nhân gì đó, cô theo mẹ giống như những gia đình đơn thân khác.

Nhưng cô bỗng dừng lại muốn kể với anh, phải chăng vậy có nghĩa là anh đã tiến được vào trái tim cô? Cô muốn nói cho anh, nhưng anh lại không nỡ để cô xé rách những vết sẹo kia lần nữa cho anh nhìn.

“Anh biết, anh từng hỏi Lâm Thần.”

Tùy Ưc sững lại rồi mới kịp phản ứng, “Hóa ra anh biết cả rồi...”

Tiêu Tử Uyên vốn cho rằng Tùy Ưc sẽ tức giận, không ngờ cô lại ấm ức nói: “Lâm Thần đúng là đồ miệng rộng!”

Nghĩ đến bộ dạng nhăn nhó nghiêng răng nghiêng lợi của cô lúc này, Tiêu Tử Uyên bất giác cười, khẽ hỏi: “A Ưc, hôm nay em sao vậy?”

Tùy Ưc chần chừ một lát rồi nói: “Dù em nói gì anh cũng chỉ nghe thôi nhé, nhất định không được đáp lời em.”

Tiêu Tử Uyên lập tức trả lời: “Được.”

Tùy Ưc nói: “Hôm nay em gặp... gặp Tùy Cảnh Nghiêu và cậu bé kia. Hôm nay là ngày giỗ của ông ngoại em, trên đường về em tình cờ gặp họ lên núi thăm mộ, tận đến lúc đó em mới biết bao năm nay sao khi em với mẹ thăm mộ ông xong, ông ấy đã dẫn đứa bé kia thăm mộ ông ngoại.

Em chỉ gặp cậu bé một lần lúc nó chào đời, chưa bao giờ nghĩ sẽ được gặp lại. Giờ cậu bé bỗng xuất hiện, khiến em thấy... hơi lạ lắm.”

Sau khi xuống núi về nhà, cô thấy mẹ đang sắp xếp những món đồ ông ngoại để lại, hằng năm vào ngày giỗ ông, mẹ Tùy đầu làm thế. Cô không dám nhắc đến chuyện này, nhưng cứ để trong lòng thì khó chịu nên chỉ biết tâm sự với Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên không biết phải an ủi cô thế nào, khúc mắc đời trước dù sao cũng ảnh hưởng đến đời sau. Tùy Ưc dường như không cần anh an ủi, nhanh chóng cất giọng buồn bã nói tiếp: “Năm rồi khỏi nhà họ Tùy, mẹ em đã trồng một cái cây trên núi, hôm nay phát hiện cái cây kia sắp chết rồi, nhưng mẹ biết vậy mà vẫn bình tĩnh lắm.”

Tiêu Tử Uyên lặng lặng nghe, họ đầu hiểu cây có ý nghĩa tiếp diễn, nhưng rốt cuộc thứ tiếp diễn là yêu hay hận? Giờ cái cây này chết thì có ý nghĩa

gì đối với mẹ Tùy?

Dù có ý nghĩa gì thì quá khứ kia cũng đã khắc sâu trong tim Thẩm Sần.

Yêu sâu đậm đến vậy, hận sâu đậm đến thế, mà chính vì đậm sâu nên mới càng thêm bình tĩnh. Họ làm sao dám phán xét ân oán của đời trước đây?

Hồi lâu hai người đều không lên tiếng, chỉ nghe thấy tiếng thở của đối phương. Một lúc sau, Tiêu Tử Uyên khẽ gọi: “A Úc?”

Đầu dây bên kia dường như có tiếng động rất nhẹ, sau đó là tiếng thở đều đặn truyền đến.

Tiêu Tử Uyên cười bất đắc dĩ, cúp điện thoại, nhìn màn hình kết thúc cuộc trò chuyện mới chú ý đến số ngày hiển thị, anh thở hắt ra, đặt di động xuống, dựa vào cửa sổ nhắm mắt lại. Anh sắp phải đi rồi, nhưng còn nhà họ Tiêu, nhà họ Tùy, thái độ không rõ ràng của bố, giờ cũng chưa phải lúc thích hợp để nói chuyện này với ông nội, còn Tùy Cảnh Nghiêu và em trai Tùy Úc, tất cả đều là những mối phiền phức lớn. Anh chỉ muốn dẫn cô chạy đi, vứt bỏ hết những phiền muộn và khúc mắc lại sau lưng, để cô không còn hoang mang, mệt mỏi nữa...

Nghĩ tới đây, Tiêu Tử Uyên chợt dừng lại, những suy nghĩ này chung quy vẫn không thực tế. Anh vẫn nên tranh thủ thời gian về sớm để giải quyết vấn đề thì hơn.

Vài ngày sau, vào đêm trước ngày đi, Tiêu Tử Uyên mới cho Tùy Úc biết tin.

Tùy Úc im lặng hồi lâu rồi đáp một chữ: “À.”

Sau đó không nói gì nữa.

Tiêu Tử Uyên cười trêu cô, “Sao, không đi tiễn anh à?”

Tùy Úc quả thật hơi chán nản, tiu nghỉu từ chối: “Không đi.”

“Lúc anh đi khi tốt nghiệp em không tiễn, lần này cũng thế à?”

“Lúc đó anh có bảo em đi tiễn đâu?”

“Anh không nói thì em không tiễn à?”

“Em...” Tùy Úc không nói nên lời, tiễn biệt là thứ khiến cô khó chịu nhất.

Mãi sau, cô mới trề giọng nói: “Đợi anh về, em có thể đi đón.”

“Ừm, được đấy, anh nhớ rồi.” Tiêu Tử Uyên dừng lại một chút, “Phải rồi, sang năm em cũng tốt nghiệp, có dự định gì chưa?”

Trước kia Tùy Úc luôn có dự định tốt nghiệp xong sẽ về nhà ngay, nhưng sau khi đón nhận tình cảm của Tiêu Tử Uyên, kế hoạch này liền bị gián đoạn.

Tiêu Tử Uyên là người suy tính trước rồi mới làm, anh muốn biết Tùy Ưc nghĩ gì.

“Em bàn với mẹ rồi, dự định thi nghiên cứu sinh, mấy ngày trước có nghe ngóng biết được thầy Hứa khoa em còn mấy chỉ tiêu, khi nào về trường em sẽ liên hệ với thầy. Nhưng thầy Hứa là nhân vật tiếng tăm trong ngành Y, chắc chắn có rất nhiều người đăng ký làm nghiên cứu sinh của thầy, không biết có thi được không nữa.”

“Hứa Hàn Dương?” Tiêu Tử Uyên lặp lại cái tên này, như sự nhớ ra điều gì liên bất cười, “Chắc chắn là đỗ.”

Tùy Ưc tò mò, “Sao anh biết?”

Tiêu Tử Uyên nghĩ đến một người, “Anh tìm một người làm tay trong cho em.”

Tùy Ưc nhớ lần trước Tiêu Tử Uyên nói từ “tay trong” này với cô là ở cuộc thi kiến thức kia, lần buột miệng nói: “Lần trước anh bảo làm tay trong cho em mà vẫn thua đấy thôi?”

Nói xong mới sự nhớ ra, vội bịt miệng lại, đúng là hết chuyện để nói.

Quả nhiên lời vừa rồi làm Tiêu Tử Uyên tức giận, “Anh không nói thì thôi, em còn dám nhắc đến?”

Tùy Ưc lè lưỡi, “Ừm... Em sai rồi...”

Tiêu Tử Uyên bắt được điểm yếu của cô, vội tranh thủ, “Được lắm, nói xem sai ở đâu?”

Tùy Ưc thành khẩn nhận lỗi: “Em không nên nhắc đến chuyện làm tay trong.”

Tiêu Tử Uyên vẫn hậm hực, “Gì nữa?”

Tùy Ưc chắc chắn sẽ không chủ động rước họa vào thân, nếu không sau này sẽ không còn cơ hội để xoay sở, “Với cả, em không nên không đi tiễn anh.”

Tiêu Tử Uyên cười trêu chọc, “Em giỏi đánh trống lảng thật đấy.”

Tùy Ưc lập tức phản kích: “Rốt cuộc vì sao anh không thích chị Dự?”

Tiêu Tử Uyên biết có một số người là chủ đề nhạy cảm, Tùy Ưc có rộng lượng đến đâu thì vẫn là phụ nữ, bèn hắng giọng thỏa hiệp: “Theo anh thì chuyện này đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa. Em cũng không cần quá áy náy, biết sai thì tốt, anh cũng không truy cứu đâu.”

Tùy Ưc thích kết quả này, hai người ăn ý kết thúc chủ đề đó.

***

Sáng sớm hôm sau, Lâm Thầ đến nhà họ Tiêu chuẩn bị đi tiễn Tiêu Tử Uyên, không ngờ vừa xuống xe thì thấy Ki ầu Dụ đang bu ồm chán tựa vào xe.

L ầ Thầ nhìn xung quanh, “Hai người kia đâu?”

Ki ầu Dụ vuốt cằm, “Đi đan dứ với nhau r ấ.” Vừa nói vừa chỉ vào hai kẻ đang đứng cạnh gốc cây.

Dưới tán cây, Tiêu Tử Uyên thân mật khoác vai Ôn Thi ểu Khanh cười gian xảo. Ôn Thi ểu Khanh nhướn mày nhìn anh, “Tại sao?”

Tiêu Tử Uyên cười kh ẽ: “Nghe nói mấy năm nay đề thi nghiên cứu sinh môn chuyên ngành là do thầy Hứa Hàn Dương ra, năm nay hình như cũng không ngoại lệ.”

Ôn Thi ểu Khanh nghiêng đầu hỏi: “Phải, thì sao?”

“Lại nghe nói dù đề do thầy Hứa Hàn Dương ra, nhưng thầy bạn quá nên h ầu hết đề giao cho một học trò cưng ra đề, còn nghe nói cậu học trò cưng này họ Ôn.”

Ôn Thi ểu Khanh r ốt cuộc cũng biết được ý đồ của Tiêu Tử Uyên, bèn trêu chọc: “Ủm, mấy hôm trước thầy Hứa đã liên lạc với tôi, sao, cậu định bỏ ngành kỹ thuật theo nghề thầy thuốc à?”

Tiêu Tử Uyên nhìn đ ồng hồ đeo tay, thấy sắp đến giờ thì không vòng vo nữa, “Biết thừa còn hỏi!”

Ôn Thi ểu Khanh đi cùng chuyển bay với anh nhưng không h ết tỏ ra sốt ruột, nhìn xung quanh r ấ đáng trống l ảng, “Cô ấy là em gái Lâm Thầ cơ mà? Lâm Thầ không sốt ruột thì cậu vội vàng gì chứ? Chẳng lẽ... hai người đã này nọ với nhau r ấ?”

“Xùy...” Tiêu Tử Uyên cau mày, “Sao cùng một ý đó mà thốt ra từ miệng cậu lại khó nghe như vậy?”

Ôn Thi ểu Khanh cười, “Đây chắc không phải ý của cô ấy đúng không?”

Tùy Ưc có bản lĩnh lắm, năm nào cũng giành được học bổng của khoa, cậu thi ểu lòng tin vào cô ấy vậy cơ à?”

Tiêu Tử Uyên sống chung với Ôn Thi ểu Khanh mấy năm, biết học Y vất vả thế nào, “Không phải thi ểu lòng tin, mà cô ấy vất vả thì tôi không chịu được.”

Ôn Thi ểu Khanh vừa lắc đầu vừa thở dài, “Chắc chắc... Cậu xong r ấ Tiêu Tử Uyên. Tiêu đại tài tử không dính bụi trần r ốt cuộc đã lụy trong tay phụ nữ, không biết có bao nhiêu cô vì thế mà tan nát trái tim đây.”

Kiêu Dụ nhìn đồng hồ, giục giã: “Phải đi rồi! Không là không kịp chuyển bay đâu!”

Tiêu Tử Uyên và Ôn Thiệu Khanh lập tức đi tới cạnh xe, vừa đi, anh vừa dặn dò: “Đừng cho người khác biết chuyện này, đến lúc đó cho tôi biết trọng tâm ôn tập nhé.”

Thấy Tiêu Tử Uyên che chở cho Tùy Ưc như vậy, Ôn Thiệu Khanh hơi buồn cười, “Được rồi.”

***

Khi Tùy Ưc về trường bắt đầu học kỳ mới thì đúng vào đợt tập quân sự. Bốn người ngồi trong căng tin trường học, nhìn những tân sinh viên về mặt ngây thơ mặc đồ rằn ri, ngoài câu hỏi “Các người cứ tập quân sự là trời nắng” thì còn cảm khái, năm sau họ tốt nghiệp rồi.

Yêu Nữ đã lên kế hoạch xuất ngoại ngay sau khi tốt nghiệp từ lâu, lúc này gõ bàn, “Các cậu tốt nghiệp xong có dự định gì?”

Hà Ca khổ sở cảm phiền, “Mẹ tớ truy ý chỉ, tự chọn giữa thi nghiên cứu sinh và lấy chồng! Tớ không muốn thi nghiên cứu sinh nhưng kiếm đâu ra đàn ông cưới tớ bây giờ?”

Tùy Ưc nghe vậy thì rất vui, “Thi nghiên cứu sinh hả, vậy thì tốt, chúng ta lại thành đồng bọn rồi.”

Tam Bảo, Yêu Nữ và Hà Ca kinh ngạc kêu lên: “Cậu thi nghiên cứu sinh hả? Không về quê à?”

Lúc này Tùy Ưc mới nhớ ra là quên nói chuyện của mình với Tiêu Tử Uyên cho ba người này.

“Ừm... Đúng thế, tớ vừa học nghiên cứu sinh vừa chờ Tiêu Tử Uyên về..”

Ba người lập tức hiểu ý, “À...”

Tam Bảo phản ứng đầu tiên, cau mày hỏi: “Cậu với anh Tiêu trở thành người yêu từ bao giờ vậy?”

Tùy Ưc hơi chột dạ, “Nghỉ hè.”

Tùy Ưc cứ nghĩ ba người kia sẽ nổi giận vì cô không kể với họ ngay, ai ngờ... vừa dứt lời thì Yêu Nữ reo lên, Hà Ca với Tam Bảo hét ầm: “Ồi chủ tịch Mao ơi!”

Yêu Nữ hí hửng xòe tay ra, “Có chơi có chịu, lấy ra nhanh lên.”

Tam Bảo, Hà Ca móc ví, bấm bụng rút ra một tờ tiền màu hồng. Tùy Ưc ngơ vờ, “Các cậu làm gì đấy?”

Ba người nhìn nhau.

Tùy Ưc ngẫm nghĩ rồi cũng lò mò hiểu ra, mỉm cười nhìn ba người, dịu dàng hỏi: “Lấy tớ ra để đánh cược hả?”

Trước nụ cười quái đản của Tùy Ưc, ba người cúi đầu yên lặng ăn.

Một lúc sau, Tam Bảo chợt phần hện gõ đũa, “Này, sao có thể như thế?”

Tùy Ưc cũng chợt dạ, “Xin lỗi, suốt kỳ nghỉ hè tớ không lên mạng, không kịp nói với các cậu...”

Nhưng Tam Bảo không để ý đến việc đó, “Anh Tiêu còn chưa mời người nhà gái là chúng tớ đi ăn đâu! Sao hai người không hẹn hò sớm hơn chứ! Giờ anh ấy ra nước ngoài rồi làm chúng tớ mất trắng một bữa!”

Tùy Ưc cúi đầu im lặng, quả nhiên là kẻ chỉ biết đến ăn.

Hà Ca tán đồng: “Đúng thế! Ít nhất phải được một bữa hải sản!”

Nói xong, Tùy Ưc, Tam Bảo, Hà Ca im bật, liếc nhau rồi cùng dè dặt nhìn Yêu Nữ.

Lần trước khi Yêu Nữ và Kiêu Dụ công khai tình cảm, họ cũng đòi Kiêu Dụ mời đi ăn một bữa hải sản, ai ngờ còn chưa kịp đi, Kiêu Dụ và Yêu Nữ đã chia tay.

Yêu Nữ thản nhiên ăn canh, dường như chẳng còn nhớ gì đến chuyện này, một lúc sau mới ngẩng đầu ngạc nhiên hỏi: “Các cậu nhìn tớ chăm chăm như thế làm gì, tớ có phải hải sản đâu.”

Nói xong chính cô nàng cũng sống người.

Khi đó, cô ấy với Kiêu Dụ mới hẹn hò chưa được bao lâu, Tam Bảo cứ rảnh rỗi là lại trêu chọc họ. Có lần Yêu Nữ thì thảo chuyện tặng quà sinh nhật cho Kiêu Dụ trong phòng ký túc xá, Tam Bảo trăn mặc hồi lâu rồi đột nhiên đi đến trước mặt cô ấy, “Yêu Nữ, cậu với em rồi Kiêu xứng đôi thật.”

Yêu Nữ hỏi: “Sao vậy?”

Tam Bảo cười tít mắt trả lời: “Hai người một người cung Song Ngư, một người Cung Cự Giải, đều là hải sản.”

Chuyện cũ ủa về, Yêu Nữ bỗng chốc không chống đỡ nổi.

Đã lâu lắm cô ấy không nhớ đến Kiêu Dụ, kể từ khi anh tốt nghiệp, hai người chưa từng gặp lại nhau. Yêu Nữ cũng sắp tốt nghiệp rồi, sau đó sẽ càng xa cách anh hơn, sau này sẽ càng không bận tâm đến anh nữa, nhưng có một số chuyện sao lại khắc sâu trong tâm trí đến thế? Khắc sâu đến mức chỉ một từ ngữ thôi cũng khiến cô ấy nhớ lại? Cuộc đời của cô ấy thật sự sẽ tàn lụi trong tay người đàn ông này sao?

Ba người nhìn Yêu Nữ thần thờ ng ỡng đó, liếc nhìn nhau, chân Tùy Ưc dưới bàn đá Tam Bảo một cái.

Tam Bảo vội lên tiếng khuấy động bầu không khí, “Tớ cũng định học nghiên cứu sinh nhưng tính chuyển sang bên Đông y.”

“Cái gì?” Tùy Ưc vốn nghĩ Tam Bảo sẽ chuyển chủ đề kể chuyện gì đó buồn cười, không ngờ cô nàng lại nói ra tin gây sốc như vậy.

Tam Bảo cực kỳ nghiêm túc, “Ừm... Tớ cứ thấy Lâm sàng nguy hiểm quá, cậu nói xem kiểu sinh viên cứ tới kỳ thi là cuống lên, nước đến chân mới nhảy như tớ sau này làm sao lẫn lộn được ở bên Lâm sàng? Người khác đến khám, tớ không thể nói, xin lỗi, bệnh này của anh không phải trọng tâm ôn tập mà thầy cho h ỡ ấy, tôi không khám được, đúng không?”

“Phụt!” Ba người cùng bật cười.

Tam Bảo tiếp tục, “Vớ lại tớ cảm thấy người ta để tớ khám cho cũng giống như tìm đường chết, tớ không thể đùa với tính mạng người ta được!”

Yêu Nữ nhanh chóng thoát khỏi dòng cảm xúc vừa rồi, cười hỏi: “Vậy cậu chuyển sang học Đông y thì không nguy hiểm à?”

Tam Bảo chột dạ, “Đông y... Đông y thì có thể linh hoạt mà, nếu quả thật không được thì tớ sẽ kê cho người ta trà giải nhiệt, cũng không chết người được.”

Tùy Ưc nhìn chằm chằm Tam Bảo h ỡ lâu, nghiêng đầu hỏi: “Tam Bảo, cậu muốn học Đông y thật à?”

Tam Bảo ấp úng mãi mới nhỏ giọng thừa nhận: “Không phải...”

“Vậy cậu...”

“Các cậu biết đấy... Ban đầu đăng ký nguyện vọng tớ vốn định đăng ký Đông y, nhà tớ có nhiều đất...”

Tam Bảo còn chưa nói xong, Tùy Ưc, Yêu Nữ và Hà Ca đã đồng loạt tiếp lời: “Ước mơ của cậu là trồng hết thảo dược Đông y lên đó, rồi cậu sẽ giàu.”

Tam Bảo lập tức cười lớn gật đầu, “Đúng, đúng.”

Ba người kia lại bất lực vỗ trán.

Từ hôm đó trở đi, ngoài Yêu Nữ nhàn nhã vừa làm đề cương luận văn vừa đợi tốt nghiệp, ba người còn lại bắt đầu đi lên con đường thi nghiên cứu sinh dài đằng đẵng.

Chưa được mấy ngày, vào một buổi tối, Tam Bảo nhìn ngắm mình trong gương h ỡ lâu rồi quay lại hỏi ba người kia: “Có phải dạo này tớ học hành

vất vả quá không? Sao sắc mặt không được tốt lắm, trông vàng vọt thế này?”

Yêu Nữ đánh giá Tam Bảo từ đầu đến chân, bắt đầu nói lời độc miệng: “Vàng thì không thấy, nhưng mặt cậu to hơn đây.”

Tam Bảo lập tức che mặt, “Đây là do người ta có khung xương lớn!”

Hà Ca phun ngụm nước ra ngoài, “Hằng ngày cứ chín giờ là cậu đi ngủ, vào thư viện thì chơi điện thoại suốt hai tiếng, sau đó đi ăn trưa, một mình cậu ăn hết hai bát cơm, ngủ trưa tới ba giờ chiều lại vào thư viện chơi điện thoại hai tiếng, ăn tối nhiều thì thôi không nói, đến ăn đêm cũng là suất gấp đôi khác người, không béo mới là lạ.”

Tam Bảo tủi thân bỏ nhào vào lòng Tùy Ưc, “A Ưc, họ lại hòa nhau bắt nạt tớ!”

Tùy Ưc đang cầm điện thoại nói chuyện với Tiêu Tử Uyên, nghe tới đó thì ngừng đầu, ra vẻ dịu dàng vỗ về Tam Bảo, “Cậu đừng nghe họ nói bậy, để tớ xem nào, hình như là hơi vàng...”

Tam Bảo cuối cùng cũng tìm được tri kỷ, chớp mắt ngây thơ hỏi: “Bác sĩ Tùy, sao lại vàng thế?”

Tùy Ưc mỉm cười trả lời từ tốn: “Tâm sinh tướng mag!”

Hà Ca và Yêu Nữ cố nén cười, Tam Bảo nghe vậy sầm mặt bỏ đi.

***

Kỳ thực tập do trường sắp xếp vẫn tiếp tục, chính vào thời điểm ba người chạy đi chạy lại giữa trường và bệnh viện, Tam Bảo cuối cùng cũng đợi được vận đào hoa của mình.

Một hôm, đến giờ ăn trưa, Tam Bảo kéo Tùy Ưc, Hà Ca đứng ở một lối đi nhỏ trong vườn hoa, dáo dác nhìn xung quanh.

Hai người không hiểu, “Cho hỏi bọn tớ đứng đây làm gì?”

Tam Bảo đỏ mặt, “Lát nữa sẽ có một bác sĩ cực đẹp trai đi qua đây.”

“Sao cậu biết?”

“Tớ gặp anh ấy vào tuần này mấy hôm rồi, theo cậu có phải anh ấy để mắt đến tớ rồi không?”

Tùy Ưc và Hà Ca không nói nên lời.

Tam Bảo chột nhỏ giọng kêu: “Đến rồi, đến rồi!”

Tùy Ưc và Hà Ca đồng loạt quay đầu, sau đó cùng gật đầu, thán thán thưởng, quả nhiên là gu của Tam Bảo.

Vài bác sĩ nam mặc áo blouse đi ra khỏi nhà ăn bệnh viện, tiến về hướng các cô. Người đàn ông ở giữa dáng cao gầy, gương mặt khôi ngô, áo sơ mi

bên trong áo blouse trắng thơm sạch sẽ, đang nghiêng đầu vui vẻ trò chuyện với người bên cạnh, đúng là đẹp trai, thần thái khí chất xuất chúng. Tam Bảo ghé sát tai hai người thì thào: “Tớ hỏi thăm chỗ y tá r ồi, là học trò tâm đắc của trường khoa Giải phẫu thần kinh, đang học tiến sĩ, thế nào, chuẩn mẫu đàn ông hoàn hảo chưa?”

Tùy Ưc nhìn đôi mắt đầy trái tim của Tam Bảo, cười gật đầu, lại nhìn người đã đi xa, lòng hơi lo lắng. Dường như Tam Bảo thật sự thích người đàn ông này, không biết anh ta có thể nhìn thấy ưu điểm của Tam Bảo không. Đi đâu cô không muốn thấy nhất là Tam Bảo bị tổn thương vì tình yêu, cô hy vọng cả đời này Tam Bảo luôn vui vẻ như hiện tại.

Tùy Ưc còn đang mải nghĩ thì nghe Tam Bảo gọi: “Trời, mười một rưỡi r ồi! Chết rồ r ồi!”

Hà Ca ngoáy tai, “Làm sao?”

“Tớ có đồng hương học Đông y, đang nhờ người ta giới thiệu giúp một thầy giáo, đã hẹn trưa nay gặp r ồi, đi mau thôi!”

Hà Ca đứng yên, “Chúng tớ đi làm gì?”

Tam Bảo then thùng nép sau lưng Tùy Ưc, “Người ta sợ mà! Cậu không biết quan hệ giữa thầy giáo và nữ sinh đang là chủ đề nhạy cảm à? Nhớ thầy muốn dùng quy tắc ngầm với tớ thì sao? Nhớ tớ từ chối r ồi bị cưỡng ép thì phải làm thế nào? Đưa các cậu đi cùng có cảm giác an toàn hơn.”

Tùy Ưc nghe vậy sầm mặt, nhìn trời thở dài, Hà Ca đả kích Tam Bảo không chút nể nang: “Thầy cô khoa Đông y trường ta đều thuộc hàng đồ cổ, trẻ nhất cũng xấp xỉ sáu mươi tuổi. So ra thì tớ thà tin cậu cưỡng ép họ chứ không tin họ cưỡng ép cậu đâu.”

Tam Bảo đẩy hai người đi lên phía trước, “Cùng đi đi mà! Đi ngắm đồ cổ cũng được chứ sao!”

Sau khi thấy người thật, ba người dù vẫn cười nhưng trong lòng lại kêu gào, quả nhiên là đồ cổ.

Thầy giáo già tóc bạc cười tươi trò chuyện với Tam Bảo một lát r ồi nhìn đồng hồ, “Nhậm Thân đúng không, em để ý chỗ này giúp thầy, thầy tạt qua hiệu thuốc một lát, nếu có bệnh nahan đến thì bảo ng ồi đợi thầy nhé.”

Thầy giáo già vừa đi, Tam Bảo đã bắt đầu chất vấn người đồng hương, “Tớ nhờ cậu tìm giúp một người trẻ trung đẹp trai cơ mà? Là kiểu thầy thuốc Đông y trẻ đẹp, dịu dàng tao nhã, trên người có mùi thơm được liệu, sao thầy này lại già thế?”

Cô gái kia khóc không ra nước mắt, “Cậu tưởng là tiểu thuyết hà? Thầy giáo trẻ đẹp ở đâu ra, tớ cũng muốn. Thích mùi dược liệu đúng không? Tới hiệu thuốc xông mấy ngày rồi tắm cũng không hết mùi!”

Tam Bảo vẫn chưa tuyệt vọng, “Không có thật à?”

“Không. Thầy Tô tốt lắm, cậu nên biết hài lòng đi! Tớ không thêm nghe cậu nói nữa, tớ cũng phải tới hiệu thuốc đây. Cậu ở đây trông một lúc nhé.”

Thầy giáo già chưa đi được bao lâu, có cô gái đẩy cửa bước vào, nhìn thấy ba cô gái trẻ mặc áo blouse, nghi hoặc gọi: “Bác sĩ Tô?”

Tam Bảo hơi sững người rồi vội vàng gạt đầu, nghiêm giọng nói: “Tôi đây, không đi.”

Tùy Ưc và Hà ca nhìn nhau, quyết định đứng ngoài xem.

Cô gái ngờ vực ngó xuống, Tam Bảo bèn hắng giọng che giấu: “Đưa tay ra để tôi bắt mạch xem.”

Tam Bảo vừa bắt mạch vừa hỏi: “Khó chịu ở đâu?”

Cô gái chỉ vào khuôn mặt đầy mụn, “Rối loạn nội tiết.”

Tam Bảo gạt đầu ra vẻ uyên bác.

Cô gái lại hỏi: “Bác sĩ kê cho tôi phương thuốc Đông y đi.”

“Cô à, cô không thiếu thuốc mà thiếu đàn ông.”

Vị thầy giáo già từ hiệu thuốc về, đúng lúc đẩy cửa bước vào thì nghe thấy câu trả lời của Tam Bảo, lập tức sa sầm mặt.

Tùy Ưc, Hà Ca nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của vị học giả cao tuổi, bỏ mặc Tam Bảo rồi chạy trốn.

-
-
-

Chương 13. Ngàn dặm đường hành, vạn dặm nhớ thương

Tùy Úc và Hà Ca chia tay ở cổng tòa nhà khoa Đông y, mới đi được mấy bước thì nhìn thấy người quen, cô nghi hoặc gọi: “Bác gái?”

Mẹ Tiêu Tử Uyên quay đầu trông thấy Tùy Úc liền nở nụ cười, “Tùy Úc à, lâu lắm không gặp cháu.”

Tùy Úc thấy sắc mặt người phụ nữ phía trước không được tốt lắm, phía sau còn có hai người khác, dáng đứng thẳng tắp, mặc dù mặc thường phục nhưng cũng có thể đoán ra thân phận, “Bác sao thế ạ?”

Mẹ Tiêu kéo tay Tùy Úc, mỉm cười nhìn cô, đây chính là cô gái mà Tử Uyên thích.

Thấy cô khẽ cau mày, bà bèn lên tiếng trấn an: “Không sao, bệnh cũ thôi. Đạo này thay đổi thời tiết, bác đi khám thôi.”

Tùy Úc thấy lòng bàn tay bà lạnh ngắt nên hơi lo lắng, “Bác không sao chứ? Bác định đi đâu, cháu dìu bác qua đó?”

Bà vỗ nhẹ lên tay Tùy Úc, “Không sao, cháu cứ lo việc của mình đi. Bác tự đi được rồi. Khi nào Tử Uyên về, cháu bảo thằng bé đưa đến nhà chơi nhé.”

Tùy Úc gật đầu, đi được vài bước vẫn không yên tâm, lại ngoảnh đầu nhìn theo.

Mẹ Tiêu đột ngột dừng lại, sau đó loạng choạng khụy xuống, người đi bên cạnh lập tức phản ứng, bước tới đỡ lấy bà.

Tùy Úc cũng nhanh chóng xoay người chạy đến dìu mẹ Tiêu Tử Uyên.

Mẹ Tiêu cau mày, sắc mặt trắng bệch, thấy rõ Tùy Úc mới nắm chặt tay cô, hơi thở yếu ớt, “Không được nói với Tử Uyên.”

Nói xong thì ngất đi.

***

Tùy Úc ngồi trước giường bệnh, nhìn mẹ Tiêu mà sống mũi cay cay. Cô chợt nhớ người mẹ đơn độc ở quê của mình. Khi cô không ở nhà, nếu mẹ không được khỏe, có phải cũng sẽ không muốn để cô biết, không muốn

làm cô lo? Có lẽ trên đời này cha mẹ ai cũng như thế cả, nuôi con tới trăm tuổi thì lo âu chín mươi chín năm.

Viện trưởng dẫn theo một nhóm bác sĩ áo trắng đi nhanh vào phòng bệnh, Tùy Ưc tránh sang một bên, nghe được mấy câu trọng tâm rồi ra ngoài.

Đúng như Tiêu Tử Uyên từng nói, khi còn trẻ cơ thể mẹ anh đã lao lực quá độ, bây giờ phải chịu khó tịnh dưỡng mới được, không thể nóng vội.

Tùy Ưc căn lúc viện trưởng và tổ chuyên gia rời đi mới quay về phòng bệnh, nhưng đập vào mắt cô chỉ có căn phòng trống trơn, đang lúc ngần người thì nghe thấy một giọng nam lịch sử mà ôn hòa vang lên từ phía sau: “Xin hỏi là cô Tùy phải không?”

Tùy Ưc xoay người, nhận ra người đàn ông trước mặt là một trong hai người ban nãy đi sau mẹ Tiêu, cô vội vàng gật đầu, “Là tôi đây.”

Người đàn ông mỉm cười, đứng thẳng nghiêm nghị, “Mời cô đi theo tôi.”

Nói xong liền tiến lên trước dẫn đường, Tùy Ưc ngập ngừng bước theo.

Tùy Ưc theo người đàn ông vào thang máy, trông thấy số tầng mà anh ta bấm mới an tâm phần nào.

Phòng bệnh cao cấp trên tầng thượng xét về môi trường hay trang thiết bị đều không thể bắt bẻ được, người đàn ông dừng chân trước một phòng bệnh, gõ nhẹ rồi mới đẩy cửa, bản thân anh ta không bước vào mà đưa tay ra mời, “Mời cô Tùy vào.”

Nơi này nói đúng ra là một căn hộ chứ không phải phòng bệnh. Bên ngoài là một phòng khách nhỏ, bên cạnh có phòng bếp, bên trong có phòng ngủ. Cửa được mở sẵn, mẹ Tiêu ngồi trên giường mỉm cười với cô, “Bác biết cháu sẽ quay lại, đổi phòng bệnh sợ cháu không tìm ra nên cố ý để một người ở lại.”

Tùy Ưc nhanh chóng bước lại gần, “Bác gái, bác đã thấy đỡ hơn chưa ạ?”

Sắc mặt mẹ Tiêu khá hơn lúc trưa nhiều nhưng vẫn hơi nhợt nhạt, “Không sao, có tuổi rồi mà.”

Tùy Ưc nhìn quanh phòng bệnh trống trải, “Có cần cháu báo cho bác trai hay người khác không?”

Mẹ Tiêu mỉm cười vỗ nhẹ lên mạn giường, bảo Tùy Ưc ngồi xuống, “Tử Uyên ra nước ngoài rồi, bố thằng bé đi họp ở tỉnh khác, Tử Yên đi du lịch với bạn, hay ngày nữa mới về. Đúng rồi, Tử Yên là em gái Tử Uyên, thằng bé đã nói với cháu chưa?”

Tùy Ưc nhớ đến cô em gái như tiểu quý mà Tiêu Tử Uyên kể, bật cười gật đầu, “Có nói rồi ạ.”

Vừa dứt lời liền nghe được tiếng bước chân hỗn độn, Tùy Ưc vô thức ngoảnh đầu lại, trông thấy một cô gái xinh đẹp, nét mặt lo âu xong vào trong, sau đó sà xuống bên giường mẹ Tiêu, “Mẹ ơi, mẹ sao thế?”

Tùy Ưc đứng dậy, gương mặt cô gái nhuốm vẻ mệt mỏi phong trần, hình như gấp rút về đây, có lẽ là Tiêu Tử Yên rồi.

Mẹ Tiêu xoa đầu con gái, cười hỏi: “Con bảo ngày mai, ngày kia mới về mà? Sao hôm nay đã đến rồi?”

“Con gọi điện về nhà mới biết mẹ bị ốm nên đã về ngay, sao mẹ không chịu nói với con?”

“Không có gì nghiêm trọng đâu.” Mẹ Tiêu kéo tay Tùy Ưc lại giới thiệu:

“Đây chính là em gái của Tử Uyên. Tử Yên à, đây là bạn của anh con, phải gọi chị đây.”

Tùy Ưc mỉm cười gật đầu với Tiêu Tử Yên.

“Tùy Ưc? Nghe quen quá...” Tiêu Tử Yên ngược mắt nhìn Tùy Ưc, lông mày cau lại, nghiêng mặt ngắm nghía một hồi rồi bỗng phẫn khích kêu lên: “À, con nhớ ra rồi, có phải chị chính là...”

Nói được nửa câu lại chợt nhớ ra gì đó nên cô nhóc đột ngột im bặt, che kín miệng, sợ sệt nhìn sang mẹ Tiêu.

Mẹ Tiêu ngơ vờ nhìn Tiêu Tử Yên rồi lại đưa mắt nhìn Tùy Ưc, cô cũng không hiểu ra sao.

Tiêu Tử Yên nhanh chóng chuyển chủ đề, bước lên nắm tay Tùy Ưc thân thiết, “Chị!”

Mẹ Tiêu dù thấy kỳ lạ nhưng không gặng hỏi thêm.

Thấy mẹ Tiêu đã có người ở cùng chăm sóc, Tùy Ưc chủ động ra về. Mẹ Tiêu liền bảo Tiêu Tử Yên đi tiễn Tùy Ưc.

Tiêu Tử Yên vui vẻ làm theo, dọc đường vừa khoác tay Tùy Ưc vừa ríu rít nói đủ thứ chuyện, rất hồn nhiên hoạt bát.

Tùy Ưc không có cơ hội ở cùng em trai mình, giờ gặp được Tiêu Tử Yên, bất giác cũng kiên nhẫn hơn, trong lòng rất thích cô gái này. Cô mỉm cười nhìn Tiêu Tử Yên, hình như đâu có đáng sợ như Tiêu Tử Uyên nói.

“Chị Tùy Ưc, em biết chị từ lâu lắm rồi! Ở chỗ anh trai có giấu một tấm thẻ dự thi của chị ngày trước, bị em phát hiện được, anh ấy còn uy hiếp không cho em nói ra!”

Tùy Ưc bật cười, người cẩn thận như anh mà cũng bị người khác bắt thóp, xem ra đúng là rất chiêu chuộng cô em gái này, “Thế sao em còn nói với chị?”

Tiêu Tử Uyên ngậy ra, “Chị khác chứ! Anh trai ít khi giữ đồ của con gái, từ nhỏ tới lớn có rất nhiều cô gái tặng quà cho anh ấy nhưng anh ấy không thèm để mắt đến, em thích cái nào thì tặng em cái đó, em không thích thì tặng Xảo Lạc Từ. Anh ấy giữ lại đồ của chị chắc chắn là thích chị rồi!”

Tùy Ưc vốn chẳng tò mò với bất cứ thứ gì, hiểu biết của cô về bạn bè của Tiêu Tử Uyên chỉ nằm gọn trong đám bạn trong trường, nhưng bây giờ cô muốn từ từ bước vào cuộc sống của anh, bèn hỏi: “Xảo Lạc Từ là ai?”

“À, Xảo Lạc Từ là Kiều Lạc Hi, bọn em lớn lên trong cùng một khu nhà.”

Tùy Ưc ngẫm nghĩ một hồi, “Anh trai cô ấy là Kiều Dục phải không?”

Tiêu Tử Uyên nắm chặt tay lại, “Đúng! Kiều Dục là anh hai của cô ấy.”

Tùy Ưc vẫn nghĩ Tiêu Tử Uyên và Kiều Dục lên đại học mới quen nhau, giờ xem ra họ đã biết nhau từ lâu rồi. Trong lúc ngẩn người, khóe mắt Tùy Ưc chợt nhìn thấy một thứ lấp lánh trên tai Tử Uyên.

Cô đưa tay mân mê, “Em thích cái này lắm à?”

Tiêu Tử Uyên gật đầu ngay, “Thích chứ! Đây là quà anh trai tặng em, anh ấy nói lúc đến nhà bạn chơi, người bạn đó đã mua cho anh ấy, nói là tặng em.”

Tùy Ưc mỉm cười, “Quê chị có rất nhiều đồ chơi kiểu này, lần sau về nhà chị sẽ mang cho em.”

Tiêu Tử Uyên chớp mắt, “À, em biết rồi! Người bạn mà anh trai nói đến chính là chị đúng không?”

Tùy Ưc đưa tay vuốt tóc Tiêu Tử Uyên, gật đầu, thầm nghĩ cô bé này thật thông minh.

Lúc chia tay, tâm trạng Tiêu Tử Uyên bỗng trĩu nặng, kéo tay Tùy Ưc không chịu buông.

“Chị Tùy Ưc, sức khỏe của mẹ em không có gì đáng ngại thật chứ?”

Tùy Ưc vỗ nhẹ lên tay cô nhóc, dịu dàng an ủi, “Em đừng lo quá, hằng năm mỗi khi giao mùa thì chú ý một chút. Đúng rồi, em có thể hầm ít canh cho bác uống. Mùa này là thời điểm tốt để tắm bổ.”

“Hầm canh sao ạ?” Con người đen nhánh đảo tròn, Tiêu Tử Uyên nhanh chóng đồng ý, “Được ạ!”

Tùy Ưc mỉm cười nhìn gương mặt giống hệt Tiêu Tử Uyên, vẫy tay tạm biệt.

***

Tùy Ưc từ bệnh viện trở về, ăn xong cơm liền đến thư viện, tới chỗ ngồi quen thuộc thì thấy Tam Bảo ôm quyển *Khang Hi tự điển*, mặt mày nhăn

nhỏ, Hà Ca ng ẫ bên ôm quyển từ đơn cũng tiu nghỉu. Hai người cứ chốc chốc lại quay sang nhìn đối phương, sau đó tiếp tục vùi đầu khổ luyện. Đang giờ cơm nên cũng không nhiều người học trong thư viện, Tùy Ưc sắp lại g ầ, hạ giọng hỏi Tam Bảo, “Cậu đang làm gì thế?”

Tam Bảo đau khổ trả lời: “Giáo sư Tô nói tớ có vẻ rảnh quá, chịu khó học *Khang Hi tự điển*, hai ngày nữa kiểm tra.”

Hà Ca ở bên cạnh cười chán nản, “Ai bảo cậu hôm nay nói lung tung!”

Tam Bảo trừng mắt nhìn Hà Ca r ẫ tiếp tục đau khổ đọc sách.

***

Tùy Ưc nhận được tin nhắn của Tiêu Tử Uyên.

“Anh lấy trọng điểm ôn tập từ chỗ Ôn Thiếu Khanh, em chịu khó xem đi.”

Tùy Ưc nhớ tới cuộc thi kiến thức lần trước, Tiêu Tử Uyên vớt cho cô một quyển tạp chí địa lý, cũng chỉ nói chịu khó xem, nhưng... đây là thi nghiên cứu sinh mà... Lần trước anh nói tìm người làm tay trong chắc chỉ là đùa thôi chứ?

Tùy Ưc lại nhớ đến chuyện mẹ Tiêu nằm viện, cảm thấy nếu không nói với anh thì không hay cho lắm, nhưng cô đã trót hứa với bà r ẫ. Nghĩ tới đây, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại gọi cho Tiêu Tử Uyên, đầu bên kia vang một tiếng “A lô”, cô mới giật mình tỉnh lại, c ầm di động chạy ra khỏi thư viện.

Tán gẫu mấy câu, Tiêu Tử Uyên định cúp máy, nói là dạo này quá bận, lâu r ẫ chưa gọi cho mẹ Tiêu, định gọi điện về nhà, Tùy Ưc cuống lên gọi giật anh lại.

“Chuyện là...”

Tiêu Tử Uyên hiếm khi thấy cô không nở cúp máy như thế, cười hỏi: “Sao vậy?”

Tùy Ưc nói lan man sang chuyện khác nhằm chuyển chủ đề, “Mẹ anh thích gì?”

Tiêu Tử Uyên cười, “Sao thế, đã muốn lấy lòng mẹ ch ầng r ẫ à?”

Tùy Ưc đỏ mặt, phản bác ngay: “Làm gì có!”

Cô chỉ tìm bừa một chủ đề thôi, ai ngờ lại đụng ngay nòng súng.

Tiêu Tử Uyên đột nhiên tr ầm mặt.

Tùy Ưc lắng nghe tiếng thở tr ầm thấp bên tai, cô mơ hồ cảm nhận được Tiêu Tử Uyên đã phát hiện ra đi ầu gì đó nhưng lại không dám chắc, bèn thăm dò: “Tử Uyên?”

Giọng nói của Tiêu Tử Uyên quả nhiên trầm xuống: “Mẹ anh ốm rồi phải không?”

Tùy Ưc biết không giấu được nữa, “Anh đừng sốt ruột.”

“Anh phải nghĩ ra mới đúng,” Tiêu Tử Uyên thở dài, lẩm bẩm trong vô thức, “Lại giao mùa rồi...”

Tùy Ưc cảm nhận được tâm trạng anh sa sút, trong lòng hơi lấn cấn, liền an ủi, “Anh đừng lo, hôm nay em đến bệnh viện tình cờ gặp bác, các giáo sư đồng nghiệp nằm viện theo dõi. Buổi chiều lúc em đi thăm, sắc mặt bác gái đã khá hơn nhiều, mấy hôm nữa là có thể về nhà nghỉ ngơi rồi. Bác bảo em đừng nói với anh nên là... Anh giận à?”

Tiêu Tử Uyên cười khẽ, “Không, sao anh lại giận em chứ?”

Giọng Tùy Ưc nhẹ nhõm hẳn, “Thế anh đừng sốt ruột nữa, sau này ngày nào em cũng sẽ đi thăm bác.”

Hồi lâu sau Tiêu Tử Uyên mới nói tiếp: “Có em ở bên, anh rất yên tâm.”

Tùy Ưc và Tiêu Tử Uyên lưu số điện thoại của nhau, vốn tưởng rằng cô bé chỉ là tính tình trẻ con, đột nhiên hứng lên mới lấy số chứ chắc sẽ không liên lạc gì, ai ngờ vừa sáng hôm sau, khi cô theo sau một nhóm bác sĩ chuyển phòng bệnh thì nhận được tin nhắn của Tiêu Tử Uyên.

“Chị Tùy Ưc, giang hồ cấp cứu!”

Trong phòng bệnh không được dùng điện thoại, Tùy Ưc nhìn qua rồi cất máy đi, đợi khám xong nhân lúc rảnh rồi mới chạy lên tầng trên cùng.

Vừa ra khỏi thang máy đã gặp Tiêu Tử Uyên đứng trước cửa phòng bệnh nhìn ngang liếc dọc, hình như đang đợi ai đó, trông thấy cô vội chạy tới, nét mặt nghiêm túc, “Chị Tùy Ưc, nhờ cả vào chị đấy!” Nói xong liền kéo Tùy Ưc vào phòng bệnh.

Tùy Ưc liếc nhìn quanh, mẹ Tiêu đang ở trong phòng ngủ vừa truyền dịch vừa nghỉ ngơi, phòng khách bên ngoài vẫn như bình thường, Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên khó hiểu.

Tiêu Tử Uyên ngại ngần chỉ tay vào phòng bếp bên cạnh, nở nụ cười lấy lòng.

Tùy Ưc quay đầu nhìn, phòng bếp vốn sạch sẽ ngăn nắp lúc này đã biến thành một đống hỗn độn, tích tụ gia sản, tru di cửu tộc chắc cũng chỉ đến mức này là cùng. Giờ thì cô đã hiểu tại sao Tiêu Tử Uyên lại gọi em gái mình là tiểu quý rồi.

Tiêu Tử Uyên thấy Tùy Ưc sững người, sợ cô đổi ý nên nắm chặt tay Tùy Ưc, tỏ vẻ đáng thương, “Chị dâu ơi, không lẽ chị không giúp em?”

Tùy Ưc bị cô nhóc làm cho ghen hòng, ho sặc sụa hồi lâu mới bình tĩnh lại. Cô quay sang, lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá cô gái trước mắt. Cô luôn cho rằng mình là người đi ăn đêm bình tĩnh, không ngờ lại bị cô bé thoát nhìn có vẻ ngây thơ dỏm miệng này công phá, đây chính là “lật thuyền trong mương”* đấy sao? Hay là từ trong cốt tủy, cô gái có quan hệ huyết thống với Tiêu Tử Yên này thật ra cũng gian xảo như anh?

(* *Lật thuyền trong mương: Xảy ra vấn đề trong chuyện tưởng như nắm chắc nhất.*)

Nghĩ tới đây, cô liền cởi áo blouse, đứng bên dạy Tiêu Tử Yên cách hãm canh.

Mới đầu Tiêu Tử Yên còn hăng hái phụ giúp, về sau sắc mặt dần trở nên nặng nề.

Tùy Ưc vừa canh lửa vừa xem đề thi nghiên cứu sinh trong điện thoại, một lúc sau thấy Tiêu Tử Yên chần chạch sắp lại ghế, nhìn cô muốn nói lại thôi, “Chị Tùy Ưc...”

Tùy Ưc thuận miệng đáp lại: “Sao thế?”

Tiêu Tử Yên cau mày, do dự mãi vẫn không nói ra được, chỉ ngăn người ngỗ xồm bên chân Tùy Ưc. Cô thấy Tiêu Tử Yên có vẻ không vui, rất muốn đưa chân đá cô nhóc, cười hỏi: “Lo cho mẹ em à?”

Tiêu Tử Yên lắc đầu, cắn môi hỏi: “Lúc trước em luôn muốn dọn ra ngoài ở, không muốn sống với bố mẹ, anh trai giúp em nói chuyện với bố mẹ rồi, họ cũng đã đồng ý. Em vốn rất vui nhưng mà... Bố bận như thế, anh cũng thường xuyên không ở nhà, sức khỏe của mẹ vốn không tốt, em làm thế liệu có phải không?”

Tùy Ưc dường như nhớ ra điều gì đó, tỏ vẻ xúc động ngỗ xuống bên cạnh Tiêu Tử Yên, xoa đầu cô bé, dịu dàng nhìn về phía phòng ngủ, mỉm cười nói: “Tử Yên, thực ra thời gian chúng ta ở bên bố mẹ chẳng được mấy năm, từ lúc ra đời cho đến khi đi học xa nhà, sau đó đi làm rồi kết hôn... Năm nay em không còn nhỏ nữa, ngày tháng ở bên bố mẹ còn được bao nhiêu đây? Mấy chục năm sau này đều sẽ là của em, nhưng thời gian ở bên họ lại chỉ có bấy nhiêu năm thôi, tới lúc đó e là con cái có muốn phụng dưỡng, bố mẹ cũng không đợi được nữa... Đây là chuyện đáng tiếc nhất của đời người, chị không muốn nó xảy đến với em.”

Tiêu Tử Yên cúi đầu trầm mặc một hồi mới lại ngẩng lên, chân thành nhìn Tùy Ưc, “Em hiểu rồi, chị Tùy Ưc, em thích chị làm chị dâu của em.”

Tùy Ưc bật cười.

Gen di truyền quả là vượt trội, tiểu quỷ có gen gần giống với Tiêu đại thần học hỏi rất nhanh, mặc dù quá trình rất gian khổ, nhưng cuối cùng món ngó sen ninh xương vẫn chấp nhận được.

Khi canh trong nồi dậy mùi, mẹ Tiêu bị cái nhói đau lúc rút kim làm cho tỉnh giấc. Tùy Ưc vừa lấy miếng bông cotton máu cho bà vừa cười hỏi: “Sắp được ăn cơm rồi, bác có muốn ngồi dậy không?”

Mẹ Tiêu ngửi thấy mùi thơm phảng phất trong không khí, mỉm cười gật đầu, Tùy Ưc vừa đỡ bà ngồi dậy vừa giải thích: “Tử Yên hầm canh cho bác đấy ạ.”

Vừa nói xong, Tiêu Tử Yên liền bê bát canh đi đến bên giường, đưa tới tận tay bà, “Mẹ ơi, mẹ nếm thử xem.”

Ngó sen đỏ béo ngậy, nước dùng đậm đà, mẹ Tiêu nếm một ngụm rồi gật đầu, “Ngon lắm.”

Tiêu Tử Yên nhảy cẫng lên vì vui sướng, “Thật ạ? Thế con đi múc cho mẹ bát nữa!” Nói xong liền chạy vào phòng bếp.

Mẹ Tiêu uống hết canh rồi cười nhìn Tùy Ưc, “Cháu nấu phải không?”

Tùy Ưc nhoen miệng cười, “Cháu chỉ dạy cách hầm thôi, em ấy đã rất chú tâm học, đầu là em ấy tự làm đấy ạ.”

Mẹ Tiêu để bát sang một bên, “Con bé này rất thích cháu.”

Tùy Ưc đã coi Tiêu Tử Yên như em gái ruột, đáp lại ngay: “Tử Yên rất cởi mở, lại hiểu chuyện, rất dễ gần.”

Mẹ Tiêu cười nhạt, “Con bé do bác sinh ra, bác còn không hiểu hay sao?”

Từ nhỏ đã được người trong nhà chiều hư rồi, ai cũng bảo con bé ghê gớm bốc đồng. Chỉ có cháu mới khen con bé như thế. Cháu không biết tính chiếm hữu của con bé mạnh thế nào đâu, ngày trước chỉ cần có con gái tiếp cận Tử Uyên, chắc chắn con bé sẽ nhảy ra phản đối đầu tiên.”

“Em ấy còn nhỏ, từ từ bảo ban là được ạ.” Tùy Ưc nhìn theo bóng lưng trong phòng bếp, dịu giọng trả lời.

Mẹ Tiêu sống người, câu này nghe rất quen, hình như đã có người nói rồi, sau khi nhớ ra bà không khỏi bật cười thành tiếng, đúng là trời sinh một đôi.

“Cháu rất giỏi làm thân với trẻ con, trong nhà có em trai, em gái không?”

Trái tim vô cớ run lên, Tùy Ưc khó nhọc mở miệng: “Có một đứa em trai, nhưng thằng bé đi theo bố suốt...”

Mẹ Tiêu mặc dù có biết chuyện nhà Tùy Ưc nhưng tình hình cụ thể thì không rõ, nghe cô trả lời như thế, trong lòng cũng hiểu ra phần nào, nhanh

chóng chuyển chủ đề “Tử Yên rất nghe lời cháu, sau này cháu cứ dạy bảo con bé nhé. Con bé theo cháu, bác rất yên tâm.”

Mẹ Tiêu đang nói chuyện với Tùy Ưc thì có người gõ cửa vào phòng, Người đàn ông dẫn đường cho Tùy Ưc khi nãy kính cẩn bước lại gần, đưa điện thoại cho mẹ Tiêu, “Điện thoại của bà.”

Anh ta gật đầu với Tùy Ưc rồi ra khỏi phòng.

Mẹ Tiêu nghe điện thoại xong, tâm trạng khởi sắc rõ rệt, cười cũng nhiều hơn, ôn tồn nói mấy câu rồi cúp máy, thấy Tùy Ưc im lặng thì nói: “Tử Uyên biết chuyện rồi nhưng không nói thẳng ra, chỉ bảo bác chú ý sức khỏe hơn.”

Tùy Ưc đã sớm đoán ra, đành thú nhận với bà: “Tại cháu lỡ miệng... Cháu xin lỗi...”

Mẹ Tiêu nắm lấy tay Tùy Ưc, “Không sao đâu cháu. Cháu là người mà Tử Uyên thích, bác cũng rất thích cháu, trong lòng bác cháu cũng là con gái bác giống như Tử Yên, không cần câu nệ như thế.”

Tùy Ưc mỉm cười gật đầu, “Vâng.”

-
-
-

Chương 13.2

Buổi chiều, Tùy Úc tham gia buổi tập huấn trong khoa, tới khi kết thúc cũng vừa lúc hết giờ làm, cô thay quần áo định đi thăm mẹ Tiêu Rễ về trường, ai ngờ bước vào chưa được bao lâu thì bố Tiêu Tử Uyên xuất hiện.

Đây là lần đầu tiên Tùy Úc gặp bố của Tiêu Tử Uyên, mặc dù lúc trước đã thấy trên tivi nhưng gặp Rễ mới nhận ra người ngoài đời thậm chí còn phong độ hơn.

Đàn ông ở độ tuổi này hẳn rõ trí tuệ và sự điềm tĩnh tích lũy theo năm tháng, khiêm tốn phóng khoáng, bao dung độ lượng, có lẽ thời trẻ ông cũng từng ngông cuồng, thỏa sức làm theo ý mình, nhưng lúc này đây sự gai góc ấy đã được thu lại, nhìn ông có vẻ ôn hòa nho nhã mà không mất đi vẻ uy nghiêm. Ánh mắt trầm tĩnh của ông chốc chốc lại lướt qua, khiến người ta ớn lạnh.

Ông ăn mặc chỉnh tề, trông giống như vừa bước ra khỏi cuộc họp, trên mặt không giấu được vẻ mệt mỏi nhưng phong thái vẫn ung dung, theo sau là một người đàn ông trung niên già dặn trầm tĩnh có vẻ là thư ký, ông đưa tay đỡ lấy chiếc áo vest mà bố Tiêu Tử Uyên cởi ra mặc lên giá áo, hỏi thăm đôi câu Rễ rồi đi.

Sau khi vào phòng, bố Tiêu thấy vợ không ngừng nháy mắt ra hiệu, bèn quay sang nhìn Tùy Úc thêm lần nữa. Cô gái này rõ ràng chỉ mặc áo trắng với quần bò rất giản dị, lẳng lẽ đứng một chỗ, ánh mắt trong veo, tĩnh mịch như nước không chút kiêu cách, dung mạo cũng không phải quá kiêu diễm nhưng lại khiến người ta có cảm giác rất có khí chất, rất thư thái.

Không hổ là con nhà họ Thẩm, có câu “Người có ăn học, mặt mũi ắt sáng sủa”, mặt dù hơi lồi thõm nhưng lại rất phù hợp với cô.

Bố Tiêu thu lại ánh nhìn, ngoảnh về phía mẹ Tiêu.

Tùy Úc cuối đầu nhìn hoa văn trên tấm thảm, hình thù chẳng chặt không theo quy luật khiến cô cảm thấy hoa mắt. Ai cũng nói dòng dõi

không quan trọng, nhưng một gia đình như thế này, một cặp cha mẹ như thế này, chưa xét đến bối cảnh của họ đã khiến người ta cảm thấy mặc cảm, họ không cần nói gì cũng sẽ khiến người khác tự động bỏ cuộc, vấn đề mà cô lo lắng lại dấy lên.

Tùy Ưc đi khỏi, mẹ Tiêu tự hào hỏi: “Thế nào, có đẹp không?”

Bố Tiêu cười không đáp, nói lảng sang chủ đề khác: “Trong mắt anh, em là đẹp nhất.”

“Hừ.” Mẹ Tiêu ngại ngùng liếc nhìn bố Tiêu, đôi lông mày cau lại, “Tử Yên vẫn còn ở đây, anh nói gì thế?”

Tiêu Tử Yên đứng bên cười tí, không hề có ý tránh đi.

Mẹ Tiêu thấy bố Tiêu trầm mặc nhìn bản ghi chép đầu giường liền đuổi Tiêu Tử Yên ra ngoài, “Đi hâm nóng món canh xương nấu buổi trưa, bưng lên cho bố con ăn.”

“Vâng,” Tiêu Tử Yên vui vẻ chạy vào bếp.

Trong phòng không còn ai khác, mẹ Tiêu hỏi thẳng: “Rốt cuộc anh có vừa ý không?”

Bố Tiêu lẳng lặng xem xong ghi chép của bác sĩ, trảng sang chuyện khác: “Hồi phục khá tốt, mấy ngày nữa thì về nhà.”

Mẹ Tiêu không chấp nhận câu trả lời qua quýt của bố Tiêu, “Đang hỏi anh đấy!”

Ông ung dung nhìn bà, hồi lâu mới cười nói: “Em vội gì chứ? Tử Uyên vẫn chưa chính thức đưa về nhà, anh gặp ở đây thì chỉ coi con bé là một người bạn bình thường của Tử Uyên, làm gì có vừa ý với không vừa ý? Em cũng biết lối thử thách con dâu của nhà họ Tiêu, chừng nào Tử Uyên đưa con bé về nhà mới nói hài lòng hay không cũng đâu có muộn.”

Mẹ Tiêu trừng mắt nhìn chồng, “Lúc nào anh cũng thế, rõ ràng trong lòng rất thương con nhưng ngoài mặt lại làm căng.”

Thấy vợ nổi cáu, bố Tiêu bèn giải thích: “Nếu con bé không phải họ Tùy, anh sẽ vô cùng vừa ý, nhưng con bé lại mang họ Tùy. Anh thì không sao, chỉ cần Tử Uyên dàn xếp được, anh sẽ không ý kiến gì. Nhưng phía bố thì thế nào? Bố luôn muốn tìm một đứa cháu dâu có thể chung vai sát cánh với Tử Uyên, chưa nói những chuyện khác, chỉ riêng chữ Tùy này đã là một quả bom hẹn giờ rồi, liệu bố có thể dễ dàng chấp nhận không? Em đồng ý, anh đồng ý, lại sớm thể hiện ra, hai đứa nó bây giờ thì vui mừng nhưng đến lúc đó lỡ bố không đồng

ý, chẳng phải là mừng uống sao? Chẳng thà không tỏ rõ thái độ, hai đứa nó không nắm chắc được cũng không dám buông lỏng, ít nhất cũng chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Mẹ Tiêu đâm chiêu suy tư, thở dài, “Tùy Ưc đúng là một cô gái tốt, đáng tiếc...”

Bố Tiêu mỉm cười vỗ nhẹ lên tay vợ an ủi, “Ý anh vẫn thế thôi, nếu Tử Uyên muốn cưới con bé thì phải có bản lĩnh khiến người trong nhà chấp nhận con bé, nếu không làm được thì khác nào làm phụ lòng con gái nhà người ta? Viên ngọc nhà người ta nâng niu hai mấy năm trời, chẳng có liên quan gì với nhà chúng ta thì sao phải khép nép hạ mình xem sắc mặt chúng ta chứ?”

Nói tới đây, Tiêu Tử Uyên bê canh đẩy cửa bước vào đưa cho bố Tiêu, vẻ mặt khoe công, “Bố ơi, con nấu đây, bố nếm thử đi.”

Bố Tiêu nhìn Tiêu Tử Uyên, rồi lại nhìn bát canh trước mặt, không nói năng gì.

Mẹ Tiêu biết ông đang nghĩ gì, liền lên tiếng thúc giục, “Nếm thử đi.”

Bố Tiêu nếm một ngụm, gật đầu, “Ngon lắm, nhưng là con nấu thật à?”

Tiêu Tử Uyên nhìn mẹ Tiêu bất đắc dĩ.

Bà mỉm cười giải thích: “Tùy Ưc dạy con bé làm đây.”

Bố Tiêu cúi đầu nhìn ngó sen hình thù kỳ quái trong bát, bật cười thành tiếng, “Cái này thì bố tin. Dù sao cũng rất ngoan, ít nhất đã biết hiếu thuận. Đúng rồi, tìm nhà đến đâu rồi?”

Tiêu Tử Uyên cúi đầu, rồi rồi trả lời: “Bố mẹ, con vẫn muốn sống ở nhà.”

Hai ông bà có chút bất ngờ trước câu trả lời này, đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng bố Tiêu hỏi: “Tại sao?”

“Chị Tùy Ưc nói thế...” Tiêu Tử Uyên dường như không thể nói được những lời tình cảm như vậy, bèn qua loa cho xong chuyện: “Chẳng sao trắng gì cả, sống ở nhà rất tốt, được ăn chực uống chực.”

Bố Tiêu nhướng mày, xem ra cô gái này đúng là không đơn giản, cả tiểu quỷ mà cũng thu phục được.

Tiêu Tử Uyên đột nhiên sà đến trước mặt ông, cười một cách xảo quyệt, “Bố ơi, lúc này bố cũng gặp chị Tùy Ưc rồi đúng không, chị ấy và anh rất xứng đôi nhỉ?”

Bố Tiêu hơi buồn cười, chuyện này là sao đây, cả già lẫn trẻ đều hỏi ông câu này. Ngoài mặt ông không tỏ thái độ, cũng không trả lời.

Tiêu Tử Yên không nhận được đáp án, lần lần tức giận: “Ông chỉ Tiêu, ông chỉ đúng là chẳng đáng yêu chút nào!”

Bố Tiêu bỗng đứng sầm mặt, đúng lúc Tiêu Tử Yên tưởng mình sắp bị ăn mắng thì lại thấy ông nghiêm túc hỏi lại: “Bố không đáng yêu chỗ nào? Con hỏi mẹ con xem, rốt cuộc bố có đáng yêu không?”

Mẹ Tiêu đánh nhẹ ông một cái, khuôn mặt ửng hồng.

Tiêu Tử Yên bừng mặt chạy ra ngoài, “Trời ơi! Mặt ngọt mà tiều bũi cách mạng tung ra đúng là cấp độ bom nguyên tử!”

Ráng hồng trên mặt mẹ Tiêu vẫn chưa phai, bà chât vấn bố Tiêu: “Trước mặt trẻ con mà anh nói linh tinh gì thế?”

Bố Tiêu vẫn chưa hiểu ra, câu “Anh nói gì nào?” của ông lại nhận thêm một cái đánh nữa của mẹ Tiêu.

Không lâu sau, mẹ Tiêu xuất viện, Tùy Úc không được gặp bà nữa, nhưng Tiêu Tử Yên thỉnh thoảng lại đến chơi với cô.

***

Trời trở lạnh, kỳ thi nghiên cứu sinh ngày càng tới gần, Tùy Úc cả ngày làm ỗ trong thư viện, bài vở của Tiêu Tử Uyên hình như cũng ngày càng nặng thêm, mỗi lần gọi điện thoại hai người nếu không phải là em nghe hơi thở của anh mà ngủ thiếp đi thì sẽ là ngược lại.

Mãi cho đến một ngày trước kỳ thi, Tùy Úc dứt khoát quẳng sách vở sang một bên, ở trong phòng ngủ một giấc thật đã, Yêu Nữ đã bị bài thiết kế tốt nghiệp giày vò đến mức hai mắt đỏ quạch, Hà Ca tay cặm trọng điểm ôn thi mà Ôn Thiếu Khanh đưa quỳ bá tử phương, còn Tam Bảo ngẩng trước màn hình máy tính tiếp tục luyện game.

Hôm sau, trời vừa sáng bốn người đã ngẩng trong căng tin ăn sáng. Lúc này, phần lớn người tới ăn đều thi nghiên cứu sinh, không khí trở nên nặng nề.

Tam Bảo đột nhiên đặt đĩa xuống, phẫn nộ lên tiếng: “Các cậu nói xem, tại sao học Y còn phải thi chính trị? Lẽ nào để sau này không dùng mấy thứ như thuốc mê giảm đau?”

Hà Ca ngậm quấy trong miệng, bập bồm trả lời: “Nâng cao giác ngộ chính trị cho cậu đấy.”

Tam Bảo lại bắt đầu chống cằm hể hể tưởng quá khứ, “Nhớ năm xưa khi tớ học cấp Một, còn được tuyên dương là đội viên ưu tú của đội

Thiếu niên Tiễn Phong, đó là đỉnh cao trong sự nghiệp chính trị của tớ.”

Yêu Nữ lạnh lùng mỉa mai: “Đúng là đỉnh cao thật!”

Tam Bảo ăn hết cái bánh bao trong tay, vung tay lên, “Thực ra chính trị cũng chỉ là mấy quyển sách thôi, tổng kết lại chính là yêu nước, yêu dân, yêu Đảng! Cái này thì tớ hiểu!”

Ba người buông đũa đứng bật dậy, “Hôm nay bọn tớ còn phải đi thi.”

Tam Bảo phải đuổi theo sau, “Này, ba cậu đúng là chẳng có nghĩa khí gì cả!”

Bốn người cười đùa ra khỏi căng tin. Tùy Ưc vừa ngẩng đầu thì chợt ngẩn người.

Tiêu Tử Uyên mặc áo khoác len màu đen, quàng chiếc khăn cô tặng đứng dưới gốc cây, mỉm cười với cô. Ánh nắng ngày đông hắt lên gương mặt tuấn tú của anh, mê hoặc lòng người.

Yêu Nữ, Hà Ca, Tam Bảo không hẹn mà cùng đồng thanh reu chọc: “Ồi chà!”

Tùy Ưc không nghĩ gì mà chạy ngay qua đó, vui mừng hiện rõ, “Sao anh lại ở đây?”

Vài ngày trước, Tiêu Tử Uyên bảo cô dạo này sẽ rất bận, lại thêm chệnh lếch múi giờ, anh lo làm ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của cô nên mấy ngày tới sẽ không gọi điện, bảo cô chăm chỉ ôn bài, nghỉ ngơi cho khỏe, ai ngờ bây giờ anh lại đứng trước mặt cô.

Tiêu Tử Uyên đỡ túi từ tay Tùy Ưc, tự nhiên nắm tay cô, “Đến thi cùng em.”

Nói xong, anh cao giọng chào hỏi ba cô nàng đang hờn hờ xem kịch: “Bọn anh đi trước nhé!”

Ba người lập tức nhập vai hề lố xun xoe, “Vâng vâng, anh Tiêu đi cẩn thận!”

Tùy Ưc vừa đi vừa chăm chăm nhìn Tiêu Tử Uyên, hồi lâu sau khi xác nhận tất cả đều là thật mới phản ứng: “Anh bận lắm mà?”

Tiêu Tử Uyên nghiêng đầu, nhướn mày nhìn cô pha trò, “Đúng là rất bận, để dành ra mấy ngày đi thi với người nào đó, còn có thể làm gì ngoài việc tặng ca đây?”

Lòng Tùy Ưc ấm áp vô cùng, cô ôm tay Tiêu Tử Uyên hỏi: “Anh về khi nào vậy?”

Tiêu Tử Uyên hài lòng với vẻ thân thiết của cô, “Sáng sớm mới tới nên không nói với em.”

Tùy Ưc anh sắp soi, quả nhiên là quầng mắt anh thâm đen, trái tim bỗng nhũn ra, “Lát nữa anh về ngủ bù đi.”

Tiêu Tử Uyên chẳng biểu đạt rõ là đồng ý hay không, chỉ nắm lấy tay cô, “Mau đi thôi, sắp tới giờ rồi.”

Đến trường thi, Tùy Ưc cầm lấy túi từ tay Tiêu Tử Uyên, “Được rồi, em vào đây, anh mau về đi.”

Tiêu Tử Uyên đứng yên gật đầu, “Được.”

Tùy Ưc chào tạm biệt Tiêu Tử Uyên rồi bước vào trong, ai ngờ anh cũng đi theo cô. Tùy Ưc ngạc nhiên, “Anh làm gì thế?”

Tiêu Tử Uyên giơ ra một tờ giấy dự thi, “Thi cùng em!”

Tùy Ưc cầm lấy xem, không ngờ lại cùng địa điểm thi với cô, đúng là khó tin, “Anh... anh lạ quyên mưu lợi!”

Tiêu Tử Uyên nhướn mày, hỏi vặn lại: “Lạ quyên mưu lợi?”

Tùy Ưc chẳng ý thức được nguy hiểm, thật thà gật đầu, “Nếu không sao lại trùng hợp như thế được?”

Tiêu Tử Uyên xoa đầu Tùy Ưc, mỉm cười dịu dàng, “Đi thôi, sắp thi rồi.”

Tùy Ưc tưởng rằng giữa đại quân thi nghiên cứu sinh với số lượng khổng lồ này, hai người có thể thi cùng một địa điểm đã là duyên phận, nhưng sau khi hai người tìm thấy chỗ ngồi mới nhận ra còn có duyên phận lớn hơn đang chờ đợi họ. Tùy Ưc không thể kiềm lòng, chốc chốc lại nhìn về phía Tiêu Tử Uyên ngồi cách một lối đi, đường nét gương mặt nhìn nghiêng của anh rất rõ nét và cuốn hút, đáng vẻ trầm tĩnh khiến cô không sao rời mắt được.

Khóe miệng Tiêu Tử Uyên chợt cong lên, quay đầu nhìn Tùy Ưc, anh vươn tay xoa mặt cô đi, giọng nói trầm thấp mang theo ý cười:

“Đừng nhìn nữa, tới giờ thi rồi.”

Tùy Ưc đắc ý xoay đầu lại, người khác đều tỏ ra căng thẳng như sắp đánh trận, cô lại vui vẻ chờ phát đề.

Tiêu Tử Uyên cúi đầu nhìn giấy dự thi, ý cười đọng đầy trong mắt, Năm đó họ thi cùng một phòng, cô ngồi ngay bên cạnh nhưng anh lại bỏ lỡ, lần này anh sẽ không buông tay nữa.

Nộp bài xong hai người nắm tay nhau ra ngoài, bấy giờ mới có người chú ý đến Tiêu Tử Uyên, thấp giọng bàn luận.

“Kia chẳng phải Tiêu đại thần à?”

“Đúng rồi, anh ấy ra nước ngoài rồi mà, sau lại đến thi nghiên cứu sinh?”

Mấy nam sinh xì xào bàn tán, một giọng nữ đột ngột vang lên, thanh âm không giấu nổi phấn khích: **“Kia là bạn gái anh ấy đúng không? Là người học Khoa Y ấy!”**

“Lãng mạn quá, đi thi nghiên cứu sinh cùng bạn gái kìa!”

“Phải đấy, lãng mạn chết mất! Người đàn ông như thế sao lại không thuộc vệtớ chứ?”

“...”

Tùy Ưc nghe xong bèn quay sang nhìn Tiêu Tử Uyên, anh nhìn thẳng phía trước, cười bất lực, **“Đừng nhìn nữa, em có biết lúc thi tại em cứ nhìn anh mà giám thị trừng mắt với em mấy lần liên không? Tới lúc đó em mà không thi đỗ thì đừng có trách anh.”**

Tùy Ưc lúc này mới ý thức được, **“Thế à? Giám thị “ghim” em sao? Sao anh không nói với em?”**

Tiêu Tử Uyên thật sự cạn lời, **“Vốn đã nhìn chăm chăm hai chúng ta rồi, anh còn trả lời em thì cả hai đều bị mời ra ngoài, không ai được thi hết.”**

Tùy Ưc mím môi, **“Anh đâu có ôn thi, sao em lại chép bài anh chứ? Giám thị “ghim” nhầm người rồi.”**

Tiêu Tử Uyên khẽ cười, **“Anh không ôn cũng thi tốt hơn em.”**

Tùy Ưc không phục, **“Sao lại thế được?”**

Tiêu Tử Uyên từ từ giảng bày, **“Hay chúng ta cá cược đi?”**

“Được thôi!” Tùy Ưc tự tin nghênh chiến.

Tiêu Tử Uyên quay sang nhìn Tùy Ưc, bật cười thành tiếng.

Mấy ngày sau, thành tích được công bố, Tùy Ưc dán mắt vào màn hình máy tính, khóc không ra nước mắt, chỉ đành gờ tay đầu hàng. Tiêu Tử Uyên vốn định đi thi cùng Tùy Ưc, ai ngờ cứ cách mấy phút cô lại nhìn anh một lần, vì sợ ảnh hưởng đến việc làm bài của cô nên buổi chiều anh không đi thi tiếng Anh nữa.

Khi Tùy Ưc hỏi đến, Tiêu Tử Uyên tỏ vẻ chân thành nhưng câu trả lời lại rất khiêu khích: **“Tiếng Anh là thế mạnh của anh, anh sợ mình làm bài nhanh quá ảnh hưởng đến các bạn khác trong phòng.”**

Tùy Ưc cố gắng nuốt trôi cục tức, lặng lẽ xoay người bỏ đi.

Sao ngày trước cô không nhận ra Tiêu Tử Uyên lại... lại... xấu tính thế chứ?

***

Khi môn thi cuối cùng sắp kết thúc, Tiêu Tử Uyên đứng ngoài chờ Tùy Ưc.

Mùa đông, sân trường vốn đã đã điều hiu, hơn nữa rất nhiều sinh viên đã về nhà nghỉ đông nên lại càng vắng vẻ. Tiêu Tử Uyên đứng dựa người vào gốc cây đối diện trường thi, bụi ngùi ngăm nhìn ngôi trường đã rời xa hơn một năm.

E là những năm tháng vô lo vô nghĩ ấy sẽ không bao giờ quay lại nữa. Tiêu Tử Uyên khẽ thở dài, nhưng khóe miệng nhanh chóng cong lại thành nụ cười, may mà còn có người anh thích, và người ấy cũng thích anh ở bên cạnh.

Không lâu sau đó, một đám sinh viên chen chúc ra khỏi trường thi, trên gương mặt hiện rõ vẻ hưng phấn khi tạm thời được giải thoát xen lẫn vẻ mệt mỏi. Dù kết quả ra sao, mấy tháng vất vả cuối cùng đã kết thúc, có thể thả lỏng được rồi.

Tiêu Tử Uyên đang tìm Tùy Ưc giữa đám đông thì nghe thấy bên cạnh có người gọi.

“Anh Tiêu!”

Tiêu Tử Uyên ngoảnh lại liền trông thấy Tam Bảo và Hà Ca.

“Đang đợi Tùy Ưc sao?”

Tiêu Tử Uyên thấy Tam Bảo lúc nào cũng tươi cười, hình như chưa từng có phiền muộn.

Anh mỉm cười gật đầu, vừa định mở miệng thì khóe mắt chợt bắt được hình ảnh Tùy Ưc giữa đám đông. Tùy Ưc mệt mỏi lết từng bước tới trước mặt ba người, uể oải chào hỏi. Cô chính là kiểu người như thế, dù là chuyện gì cũng hăng hái làm, nhưng một khi kết thúc thì cảm thấy toàn thân kiệt sức, chỉ muốn ngủ một giấc thật say.

Tiêu Tử Uyên kéo cô lại gần để cô thoải mái dựa vào lòng mình, cúi đầu hỏi: “Đám Lâm Thần biết anh về rồi, nói là muốn cùng ăn tối, tiện thể chúc mừng em luôn, chúng ta về nghỉ ngơi một lát, buổi tối cùng đi nhé?”

Đã lâu Tùy Ưc chưa gặp Lâm Thần nên cũng muốn gặp anh ấy, lơ đãng trả lời: “Được thôi.”

Tiêu Tử Uyên quay sang hỏi Tam Bảo và Hà Ca: “Cùng đi nhé?”

Đôi mắt Tam Bảo lóe sáng, đưa bọn em theo thật Ạ? Hay quá, gọi cả Yêu Nữ cùng đi nữa!”

Hà Ca đứng bên vui vẻ gật đầu.

Tùy Ưc vốn đang lơ đãng dựa vào anh, nghe thấy câu này, nét mặt trở nên căng thẳng, ngược mắt nhìn Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên nhìn cô trấn an, sau đó cười nói với Tam Bảo: “Em nói với Kỷ Tử Tuy ền, Thiên Nhi không có mặt, bọn anh đợi cô ấy tới ăn tối.”

Tam Bảo cau mày, “Thiên Nhi là ai?”

Tùy Ưc động não một chút liền hiểu ra, cười nói với Tam Bảo: “Cậu cứ nhấn nguyên văn với Yêu Nữ, cậu ấy sẽ hiểu thôi.”

Tam Bảo gật đầu, “Tớ nhớ rồi.”

Chuyện cần nói cũng đã nói xong, Tiêu Tử Uyên qua sang hỏi Tùy Ưc: “Đến chỗ anh nghỉ ngơi nhé?”

Tùy Ưc gật đầu, sau đó như nhớ ra điều gì, nhìn về phía Tam Bảo, định mở miệng thanh minh.

Tam Bảo và Hà Ca đồng loạt xua tay, “Không cần giải thích, bọn tớ hiểu mà. Tớ gặp nhé!” Nói xong hai người liền nắm tay nhau chạy mất.

Tùy Ưc cười bất đắc dĩ, cô hơi mệt thật, toàn bộ sức nặng cơ thể đè lên người Tiêu Tử Uyên, để anh ôm cô đi về phía trước.

Tam Bảo chạy được mấy bước thì liền dừng lại, ngoảnh đầu ngoái theo, ngưỡng mộ đến rớt nước miếng, “Sau này tớ cũng phải tìm một người đàn ông để dựa dẫm như thế!”

Hà Ca mất mấy giây đánh giá Tam Bảo mới mở miệng đã kích: “Cậu phải giảm cân trước đã, chưa từng thấy ai thi nghiến cứu sinh còn béo lên được.”

Gương mặt tròn trịa của Tam Bảo nhăn lại, “Cậu không nhìn ra tớ vừa thi xong liền bị sốc à? Cậu không thể chiều theo ý tớ một chút được sao?”

“Ha ha ha.” Hà Ca cười khan, “Bị sốc? Sao tớ chẳng nhìn ra cậu bị sốc chỗ nào vậy? Tớ lo tới lúc có kết quả, chẳng biết thái hậu nhà cậu có sốc quá mà làm gì cậu không?”

Tam Bảo nghe vậy thì im bặt, không biết nhớ đến chuyện gì mà hai mắt tròn tròn, sợ hãi nhìn Hà Ca không lên tiếng, dường như đang tưởng tượng ra phản ứng của mẹ mình sau khi biết điểm thi, “Cậu nói

có lý, người có thể gây sốc cho tớ cũng chỉ có thái hậu nhà tớ. Không phải đả kích bình thường mà là sấm nổ vang trời... Hà Ca, e là tớ sắp được độ kiếp rồi...”

Thấy đã được hiệu quả mong muốn, Hà Ca vui vẻ bỏ đi, để lại Tam Bảo đứng ngây như phỗng.

***

Sau khi Tiêu Tử Uyên và Tùy Úc về đến chung cư phía sau cổng trường, cô tắm rửa rồi ngã lên giường ngủ một giấc.

Tiêu Tử Uyên vén lại góc chăn, ngồi bên giường lặng lẽ nhìn cô.

Mấy tháng qua, quả thực cô đã mệt mỏi, cũng gầy đi không ít, gương mặt vốn đã không mấy tròn trịa nay lại càng nhỏ hơn, nhưng lại khiến đôi mắt trong veo càng thêm linh động.

Tiêu Tử Uyên nghe hơi thở của cô đều đặn kéo dài mới đứng lên đi vào phòng sách.

Để về đây thi cùng cô, anh phải đi khá vội vàng, mặc dù đã làm gần xong việc nhưng vẫn còn lại chút ít, nên giờ nhân lúc Tùy Úc nghỉ ngơi anh tranh thủ giải quyết nốt.

Đến khi gõ xong ký hiệu cuối cùng, Tiêu Tử Uyên mới day ấn đường thở phào. Không biết từ khi nào mà mặt trời đã lặn, trong phòng không bật đèn, tầm nhìn có hơi mờ mịt, Tiêu Tử Uyên liếc mắt nhìn thời gian ở góc phải phía dưới màn hình, gập máy tính lại rồi nhanh chóng đứng dậy đến phòng ngủ.

Trên chiếc giường lên trong phòng ngủ, Tùy Úc đang ôm chăn ngủ ngon lành. Căn phòng yên tĩnh vô cùng, chỉ có tiếng máy tạo ẩm không ngừng phun sương ra ngoài. Tiêu Tử Uyên đứng trong căn phòng tối, đột nhiên hơi ngơ ngẩn. Anh bỗng cảm giác như thể họ đã ở bên nhau rất nhiều năm, chẳng qua anh chỉ đang đi gọi vợ dậy bình thường mà thôi.

Năm tháng bình an, có em đồng hành.

Trong đầu Tiêu Tử Uyên chợt bật ra câu nói này.

Một lúc sau anh mới tỉnh táo trở lại, đi đến bên giường thấp giọng gọi: “Tùy Úc, dậy đi, đến giờ rồi.”

Tùy Úc hốt hoảng mở mắt, lơ mơ nhìn Tiêu Tử Uyên.

Anh khẽ vuốt tóc rối của cô, lập lại một lần nữa: “Họ đã hẹn chúc mừng em mà, còn không dậy sẽ không kịp mất.”

Tùy Ưc gật đầu, sau đó Tiêu Tử Uyên đứng dậy ra ngoài, không quên ngoái đầu dặn dò: “Mau rửa mặt, thay quần áo.”

Tùy Ưc mơ màng đáp lại một tiếng.

Tiêu Tử Uyên đợi ở phòng khách cả buổi cũng không thấy động tĩnh gì, lại quay về phòng ngủ, vừa đẩy cửa liền thấy Tùy Ưc nằm bò ra cuối giường ngủ say, giống như đã đấu tranh ngủ rồi dậy rồi nhưng cuối cùng vẫn phần thua hiệp với Chu Công*.

(* Chu Công (1032 TCN-1143 TCN), tên thật là Cơ Đán, là khai quốc công thần của nhà Chu, được Khổng Tử tôn sùng là “Thánh nhân”.

Trong Luận ngữ, Khổng Tử viết: “Cửu hi, ngô bất phục mộng kiến Chu Công.” (Đã lâu lắm rồi, ta không mơ thấy Chu Công.) Sau này, người Trung Quốc thường liên hệ việc ngủ với “Đi gặp Chu Công” hoặc “Đánh cờ với Chu Công.”)

Anh cười bất đắc dĩ, bước lại gần, nhẹ nhàng xoa gương mặt cô, “Tùy Ưc, dậy đi.”

Tùy Ưc mơ hồ nghe thấy giọng nói, tựa hồ chỉ có mẹ mới gọi như thế. Trong một thoáng, cô ngỡ mình vẫn đang ngủ trên chiếc giường ở nhà, kéo tay người đó làm nũng, “Mẹ ơi, con buồn ngủ lắm, thi nghiên cứu sinh thật vất vả... Con mệt lắm...”

Tiêu Tử Uyên nhìn quàng thâm bên dưới hàng lông mi cong vút của cô, không nỡ giầy vò cô nữa. Anh đưa tay khẽ xoa gương mặt cô, cũng không bận tâm cô nhận nhầm người, có nghe được hay không, dịu dàng trả lời: “Được, em ngủ tiếp đi, chúng ta không đi nữa.”

Sau đó anh lấy gối kê dưới đầu và đắp chăn cho cô.

Điện thoại đột ngột đổ chuông, Tiêu Tử Uyên ra khỏi phòng nghe máy. Giọng nữ ở đầu bên kia vang lên tiếng hỏi trong huyên náo: “Sao còn chưa đến?”

Tiêu Tử Uyên cũng không giải thích nhiều, “Bọn tôi không đi nữa.”

Dụ Thiên Hạ lấy làm ngạc nhiên, Tiêu Tử Uyên đã đồng ý chuyện gì thì sẽ không bao giờ thất hứa, bèn hỏi: “Tại sao?”

Trong giọng nói của Tiêu Tử Uyên có ý cười không thể che giấu, khiến người ta có cảm giác vừa bất đắc dĩ vừa cứng chiểu, “Cô ấy từ trường thì về cứ ngủ suốt, tôi không gọi được.”

Dụ Thiên Hạ cười trêu, “Trên đời này còn có chuyện mà Tiêu Tử Uyên cậu không làm được sao? Không gọi được ư? Cậu nói là không nỡ gọi

cho r ấ.”

Tiêu Tử Uyên bật cười nhưng không phản bác.

H ấ lâu Dự Thiên Hạ mới thở dài cảm thán: “Người với người quả nhiên không thể so sánh.” Nói xong cũng không đợi Tiêu Tử Uyên trả lời đã vội cúp máy.

Lát sau, Tiêu Tử Uyên lại gọi điện nói với Lâm Th ần.

Lâm Th ần ở đầu dây bên kia sục sục mãi mới cười trêu: “Không dậy được hay là không dậy nổi?”

Tiêu Tử Uyên cười nhạt, đúng là vừa ngốc nghếch vừa mặt dày, anh chỉ đáp trả một câu: “Suy nghĩ thật đến tối, bảo sao giai nhân nào đó của khoa Luật chọn bác sĩ chứ không chọn luật sư.”

Lâm Th ần nhảy dựng lên, nhớn nhác hỏi: “Cậu... Làm sao cậu biết?”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười đập máy, khuỷu tay phải chống lên cánh tay trái ôm trước ngực, mân mê cầm dưới, ý cười sâu thêm, không ngờ Ôn Thiếu Khanh và Lâm Th ần lại có mối duyên này.

-
-
-

Chương 14. Tâm sâu như biển, khó tránh thao thức

Tùy Ưc ngủ một mạch đến sáng hôm sau. Cô dậy kéo rèm cửa sổ, trong phòng tối om, trời mùa đông vốn sáng muộn nên cô cũng không biết thời gian ra sao, liền bật đèn bàn lên thì thấy đồng hồ đầu giường chỉ sáu rưỡi. Chợt nhớ ra việc hẹn đám Lâm Thần ăn cơm lúc bảy giờ, cô liền ngẩng dậy, xông ra phòng khách, phòng khách không có ai, cô lại chạy sang phòng bên cạnh gõ cửa, vừa gõ vừa hét to: “Anh Tiêu! Mau dậy đi, chúng ta sắp muộn rồi!”

Lát sau Tiêu Tử Uyên mặc đồ ngủ ra mở cửa, trông có vẻ vừa bị cô đánh thức, “Muộn gì?”

Tùy Ưc sốt ruột, “Chúng ta hẹn bảy giờ đi ăn mà? Bây giờ đã sáu rưỡi rồi! Sao anh không gọi em mà còn lăn ra ngủ thế?”

Tiêu Tử Uyên quả thực không biết nói gì, lần đầu tiên phát hiện cô gái này lúc mới ngủ dậy đúng là đầu óc trên mây. Anh lôi cô đến trước cửa sổ, kéo rèm cửa, chỉ ra bên ngoài, không đành lòng nói sự thật với cô: “Em nhìn cho rõ đi, bây giờ là sáu rưỡi sáng.”

Tùy Ưc mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hồi lâu mới cất tiếng nghi hoặc: “Em ngủ lâu thế sao? Không thể nào!”

Tiêu Tử Uyên trầm mặc nhướng mày nhìn cô cho đến khi Tùy Ưc phải buông giáp đầu hàng, chấp nhận sự thật.

Tùy Ưc ngại ngùng cúi đầu, lí nhí hỏi lại anh: “Sao anh không gọi em?”

Hỏi xong lại chột dạ xem phản ứng của Tiêu Tử Uyên, thì thầm: “Hay là em không nghe thấy?”

Ngoài im lặng ra, không thể tìm được từ nào khác để diễn tả tâm trạng của Tiêu Tử Uyên lúc này.

Mấy ngày sau khi Tùy Ưc đã nghỉ ngơi đầy đủ, bọn họ rốt cuộc đã tụ tập ăn một bữa cơm. Ăn xong, họ ngồi quây quần tán gẫu.

Lâm Thần sắp đến trước mặt Tùy Ưc nói chuyện với cô, anh ấy đã uống quá chén, nói nhảm hơn thường ngày. “Tiêu Tử Uyên đối với em đúng là không thể chê vào đâu được, lận lộn đường xe chạy về thi cùng em...”

Từ khi Lâm Thần làm nghiên cứu sinh, số lần hai người gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng đã quen biết nhiều năm, tới khi gặp lại cũng không thấy xa cách.

Tùy Ưc liếc thấy Dự Thiên Hạ hình như đang nhìn về phía này, chỉ mỉm cười không đáp lời anh ấy.

Người say hời hợt như không quan tâm người được giải bày có trả lời hay không, chỉ cần một đôi tai mà thôi. Lâm Thần tiếp tục nói: “Ban đầu khi giới thiệu hai người với nhau, cậu ấy đã đoán ra em có liên quan tới nhà họ Tùy, tưởng anh cố ý sắp đặt nên mới lạnh nhạt với em, về sau không biết tại sao lại đột nhiên cãi nhau với anh... Nhưng cãi nhau cũng tốt, ít nhất hai người đã về bên nhau... Tùy Ưc à, sau này có người chăm sóc em rồi, anh thật sự mừng cho em...”

Giọng Lâm Thần hơi to, có lẽ anh thực sự đã uống quá nhiều, hoàn toàn không biết mình đang nói gì, nhưng mấy lời anh nói mang nhiều tầng ý nghĩa, anh vừa dứt lời, hời hợt ai cũng nhìn sang.

Nụ cười trên gương mặt Tùy Ưc đông cứng.

Bởi vậy nên cô và Tiêu Tử Uyên quen nhau lâu như thế mà vẫn duy trì khoảng cách không gần không xa, bởi vậy nên anh mới đột nhiên thân thiện với cô. Hóa ra anh đã biết mọi chuyện, biết chuyện giữa nhà họ Tùy và cô, biết Tùy Cảnh Nghiêu là bố cô, biết chuyện của bố mẹ cô, trước mặt anh cô chẳng thể che giấu được gì!

Tại sao đột nhiên lại nhiệt tình? Do anh thật sự động lòng với cô hay là...

Nếu cô nghĩ tiếp theo chiều hướng xấu...

Chẳng qua anh chỉ thấy chán hoặc là vì muốn trả đũa nên mới hẹn hò với cô, khiến cô lún sâu vào, còn anh đứng ngoài cuộc, cười nhạo sự ngốc nghếch của cô, cười nhạo quân cờ mà Lâm Thần bố trí bị anh đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Nghĩ tới đây, Tùy Ưc bỗng thấy một luồng khí lạnh trào lên từ đáy lòng, anh là người tâm tư sâu xa, làm sao cô không nghĩ nhiều cho được?

Sau khi tung ra một quả bom, kẻ đầu sỏ Lâm Thần gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Cả căn phòng trở nên yên tĩnh, Tiêu Tử Uyên nghe điện thoại xong đẩy cửa bước vào, thấy ánh mắt và sắc mặt mọi người đều rất lạ lùng, liền đi tới trước mặt Tùy Ưc: “Sao thế?”

Tùy Ưc mặt không biến sắc, hời hợt lâu mới nở nụ cười, “Không sao, Lâm Thần uống say rồi, vừa làm rơi mấy cái ly khiến mọi người giật mình.”

Tiêu Tử Uyên mơ hồ cảm nhận được sự bất thường nhưng thấy Tùy Uớc vẫn tươi cười bình thường thì cũng không nghĩ xa xôi.

Bầu không khí trong phòng nhanh chóng được hâm nóng, mọi người thoát nhìn đang hào hứng trò chuyện nhưng đều âm thầm quan sát sắc mặt của người trong cuộc.

Nét mặt Tùy Uớc không có gì thay đổi, cô cặm tách trà uống từng ngụm nhỏ như thể không để tâm lời Lâm Thần vừa nói.

Sau khi uống hết một cốc nước, Tùy Uớc mỉm cười thoải mái, ngoảnh đầu nhìn Tiêu Tử Uyên nói: “Không còn sớm nữa, Lâm Thần cũng uống say rồi, giải tán thôi nhỉ?”

Nếu còn ở lại thì cuộc vui này sẽ thành cuộc tụ tập xem trò cười của anh và em, nhất là em. Tới khi ra ngoài, Tùy Uớc cố ý chậm lại hai bước, đi cùng Yêu Nữ, Tam Bảo và Hà Ca. Tiêu Tử Uyên tưởng Tùy Uớc có chuyện muốn nói với họ nên giúp dìu Lâm Thần đi ra.

Đến trước cổng khách sạn, mọi người nhanh chóng tản đi, Dụ Thiên Hạ nhìn Tiêu Tử Uyên rồi lại nhìn Tùy Uớc bật cười, sau đó cũng theo đoàn người đi mất.

Tiêu Tử Uyên gọi hai người tới đưa Lâm Thần về phòng ngủ, một tay đỡ anh ấy, một tay kéo Tùy Uớc, chuẩn bị cùng cô ra về.

Tùy Uớc lặng lẽ đẩy tay Tiêu Tử Uyên, đứng ở nơi không gần cũng chẳng xa khách sạn chất lọc từ ngữ, “Lâm Thần uống say rồi, anh dìu anh ấy về chỗ anh nghỉ ngơi thì hơn, mấy ngày rồi em chưa gặp đám Tam Bảo, đêm nay em muốn về phòng ngủ, nói chuyện với họ.”

Lý do này không hề khiên cưỡng, thậm chí còn hợp tình hợp lý, nhưng Tiêu Tử Uyên vẫn nhạy bén nhận ra điểm bất thường, hai hàng lông mày khẽ cau lại.

Rốt cuộc là chỗ nào không đúng?

Tiêu Tử Uyên nhìn vào mắt Tùy Uớc, quả nhiên cô không dám nhìn thẳng vào anh, quay đầu nói mấy chuyện vô thưởng vô phạt với người bên cạnh.

Tiêu Tử Uyên lại cúi nhìn bàn tay rút vào trong tay áo cứng ngắc của cô.

Tiêu Tử Uyên trước giờ luôn thuận theo ý cô, nếu cô đã muốn thế thì anh sẽ chiều lòng. Anh nhếch miệng cười, hồ hững trả lời: “Được.”

Tùy Uớc lúc này mới ngẩng đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, cũng mỉm cười với anh, “Vậy thì tạm biệt.”

Nghe câu nói này, trái tim Tiêu Tử Uyên bỗng như thắt lại, đột nhiên anh có dự cảm, muốn vươn tay ngăn Tùy Uớc nhưng cô đã xoay người bỏ đi.

Tiêu Tử Uyên nhìn theo bóng người càng lúc càng trở nên mờ hờ trong màn đêm, chợt cảm thấy đáng người ấy sao thật thê lương. Anh có cảm giác, từ khoảnh khắc này trở đi, Tùy Ưc sẽ ngày càng xa cách anh.

Tiêu Tử Uyên lập tức lắc đầu, cười tự giễu, anh trở nên đa sầu đa cảm như thế từ khi nào? Chẳng qua cô chỉ muốn về tâm sự với bạn bè, chẳng qua chỉ có một đêm, anh không nhớ đến vậy sao?

Tiêu Tử Uyên đè nén bất an trong lòng, dìu Lâm Thần say khướt rời khỏi đó.

***

Sau khi đi xa, bốn người không hẹn mà cùng trở nên trầm mặc. Hồi lâu sau, Yêu Nữ, Tam Bảo và Hà Ca đồng thanh lên tiếng, tuy giọng điệu khác nhau nhưng đều chung một vấn đề

“Cậu có sao không?”

Tùy Ưc bật cười, “Các cậu đừng có ăn ý như vậy chứ.”

Thật ra cô cũng không biết bản thân có sao không, chỉ là đã quen trầm tĩnh, cô biết tranh cãi ồn ã không những không giải quyết được vấn đề mà còn rất khó coi.

Huống hờ bây giờ cô không biết phải đối mặt với Tiêu Tử Uyên ra sao, đột nhiên cô có cảm giác không chắc chắn với mối tình của mình.

Không dám chắc sự thuần khiết của tình cảm này, không xác định được tâm ý của Tiêu Tử Uyên, không thể khẳng định tất cả là do anh si tình hay có dụng ý khác.

Anh là người đàn ông thâm sâu như biển, nếu đây thực sự chỉ là một màn kịch, sao cô có thể đấu lại anh? Còn tình cảm mà cô đã bỏ ra thì sao? Tất cả đều là trò cười ư? Cô đã nhập vai quá sâu, còn anh lại bình tĩnh tự chủ, nghĩ thôi đã thấy sợ.

Đêm ấy, Tùy Ưc không ngủ được.

***

Tiêu Tử Uyên vốn cho rằng mình cả nghĩ, nhưng hôm sau anh gọi điện cho Tùy Ưc thì cô không nghe máy. Đến trưa vẫn không có hồi đáp nên anh gọi thẳng tới phòng ký túc xá của cô.

Tam Bảo nghe máy, ngập ngừng nói với anh rằng Tùy Ưc đã về nhà.

Tiêu Tử Uyên vô cùng ngạc nhiên, “Về nhà sao? Đi khi nào?”

“Mới sáng ra đã đi rồi.”

Năm nay đón Tết sớm, còn năm ngày nữa là đến Giao thừa, Tùy Ưc từng nói muốn về nhà sớm, nhưng cô cũng nói ở đây với anh hai ngày rồi mới về, sao lại bỏ đi không nói một tiếng như thế?

Mọi chuyện xảy ra tối qua cộng thêm sự tình hiện giờ khiến mối nghi hoặc trong lòng Tiêu Tử Uyên càng thêm lớn. Anh đang định cúp máy thì Tam Bảo đột nhiên gọi giật lại: “Anh Tiêu...”

“Sao thế?”

Tam Bảo ấp úng, muốn nói lại thôi, “Nếu anh đã làm chuyện gì chọc giận Tùy Ưc thì mau tự thú đi, bọn em thực sự không giúp được anh.” Nói xong vội dập máy.

Tiêu Tử Uyên nắm chặt di động, ngồi trên ghế sofa nghiêm túc kiểm điểm bản thân. Nhưng anh nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ ra. Cô không phải kiểu con gái tùy hứng, chuyện thành ra thế này chắc chắn là có nguyên nhân.

Là nguyên nhân gì? Lời Tam Bảo nói có ý gì?

Chàng thanh niên Tiêu Tử Uyên lần đầu cảm nhận được vị đắng chát bên cạnh cảm giác ngọt ngào của tình yêu.

Tiêu Tử Uyên đợi cả ngày, đến tối mới nhận được điện thoại của Tùy Ưc. Cô không hề nhắc tại sao đột nhiên về nhà, chỉ giải thích lý do không nghe máy: “Em ở trên xe không nghe thấy điện thoại kêu.”

Giọng nói vẫn bình thường nhưng lại thấp thoáng sự bất thường khiến người ta cảm nhận được. Tiêu Tử Uyên “Ừ” một tiếng rồi im lặng.

Lần đầu tiên bầu không khí giữa hai người họ lại trở nên ngưng ngập thế này.

Tiêu Tử Uyên chủ động phá vỡ sự im lặng, khẽ gọi: “A Ưc...”

Anh vừa lên tiếng đã bị Tùy Ưc ngắt lời: “Mẹ em gọi em rồi, em cúp máy đây.” Nói xong vội dập máy, Tiêu Tử Uyên cầm điện thoại ngẩn người.

Tại sao cô phải trốn tránh anh?

Ngày hôm sau, Tiêu Tử Uyên cũng về nhà. Vừa xuống xe đã thấy Tiêu Tử Uyên lon ton chạy đến, thấy chỉ có một mình anh thì ngạc nhiên, lại nhìn vào trong lần nữa, xác định không còn ai, thất vọng hỏi: “Anh à, chỉ có mình anh thôi sao?”

Tiêu Tử Uyên vì chuyện của Tùy Ưc mà tâm trạng không vui, “Em tưởng còn có ai?”

“Thì chị Tùy Ưc đấy!” Tiêu Tử Uyên nhắc đến Tùy Ưc là mặt mày hớn hở, “Sao anh không đưa chị ấy về?”

Tiêu Tử Yên luôn miệng nhắc đến cái tên kia khiến Tiêu Tử Uyên càng buồn bực, vừa đi vào nhà vừa hời hợt trả lời: “Cô ấy về nhà đón Tết rồi.”

Mẹ Tiêu thấy con trai về nhà một mình cũng rất ngạc nhiên, “Đã bảo con trước Tết đưa Tùy Ước về nhà ăn cơm rồi mà? Người đâu?”

Tiêu Tử Uyên đúng là có dự định đưa Tùy Ước về nhà ăn cơm rồi chờ cô về, ai ngờ kế hoạch lại thay đổi nhanh như thế.

Ngẩng đầu trông thấy gương mặt đầy nghi hoặc của mẹ, Tiêu Tử Uyên rót cốc nước đưa đến, mỉm cười an ủi: “Nhà cô ấy có chút chuyện nên đã về nhà rồi, sau này còn nhiều cơ hội mà.”

Mẹ Tiêu là người từng trải, mặc dù Tiêu Tử Uyên giả vờ rất khéo nhưng bà liếc mắt đã biết giữa hai người có vấn đề, lại thấy phiến muộn đang đầy trong ánh mắt của Tiêu Tử Uyên nên không gặng hỏi nữa.

Suốt ba ngày liên Tiêu Tử Uyên gọi điện hoặc nhắn tin cho Tùy Ước, cô luôn đợi rất lâu sau mới trả lời, lần nào cũng nói được đôi câu đã tìm có cúp máy, Tiêu Tử Uyên còn chẳng có cơ hội hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, lời cô nói ra đầu không phải những gì anh muốn nghe.

Tuy không nói thẳng nhưng Tùy Ước có ý bảo Tiêu Tử Uyên rằng cô rất bận, nếu không có việc gì thì đừng tìm cô. Tiêu Tử Uyên càng lúc càng mù mịt, thậm chí là đừng nghĩ không yên, không biết phải làm sao.

Anh đã nghĩ hết mọi khả năng có thể xảy ra, ngay cả nguyên nhân liên quan đến kỳ sinh lý cũng đã tính tới.

Mẹ Tiêu thấy Tiêu Tử Uyên sáng ra lại ngồi trên ghế sofa nhìn điện thoại đến gần người, bèn đi tới hỏi: “Cãi nhau à?”

Tiêu Tử Uyên giật nảy mình, nhanh chóng tỉnh táo lại, lắc đầu, “Không ạ. Cô ấy sẽ không cãi nhau với người khác.”

Mẹ Tiêu mỉm cười, đúng là con bé sẽ không như thế, “Vậy là chiến tranh lạnh?”

Tiêu Tử Uyên tiếp tục lắc đầu, “Cũng không hẳn là chiến tranh lạnh, chỉ là đột nhiên cô ấy bắt đầu lẩn tránh con, khách sáo với con.”

Mẹ Tiêu hiểu con trai mình, cũng hiểu Tùy Ước, hai đứa đầu không phải kiểu người gây sự vô cớ, nếu xảy ra chuyện thì ắt phải có nguyên nhân.

Tiêu Tử Uyên hoang mang nhìn bà, “Con muốn hỏi cô ấy, nhưng cô ấy không chịu nói, có hỏi cũng vô ích.”

Mẹ Tiêu bật cười, con trai bà từ nhỏ đã thông minh, chưa bao giờ khiến bà phải lo lắng, nhưng trong vấn đề tình cảm đúng là còn thiếu kinh nghiệm.

“Tử Uyên à, con đừng bao giờ hỏi một cô gái bị làm sao. Đột nhiên cô ấy lạnh nhạt với con thì chỉ có một nguyên nhân, đó là con khiến cô ấy không thoải mái.”

Tiêu Tử Uyên lại càng hoang mang hơn, “Nhưng con đâu có động chạm gì tới cô ấy.”

Bà hỏi vặn lại anh: “Con chắc chứ?”

“Con... không chắc.” Trước mặt mẹ, Tiêu Tử Uyên như biến thành cậu bé con, ỉu xiu tiu nghỉu.

Mẹ Tiêu kiên nhẫn chỉ bảo Tiêu Tử Uyên, “Con gái đâu thích được dỗ dành, từ nhỏ con đã dỗ em gái con đâu ra đấy, sao lại không dỗ được Tuyền Ưc?”

Tiêu Tử Uyên ngẫm nghĩ, “Cô ấy khác Tử Yên, cô ấy vừa dịu dàng vừa hiểu chuyện...” Bà lên tiếng ngắt lời anh: “Cho dù con bé có dịu dàng hiểu chuyện đến đâu thì rốt cuộc vẫn là con gái, con không thể vì con bé dịu dàng hiểu chuyện mà tước bỏ những thứ vốn thuộc về con bé, lẽ nào chỉ có con gái chua ngoa, tính khí thất thường mới được dỗ? Thế là sao hả? Trẻ con khóc sẽ có kẹo ăn. Con bé dịu dàng hiểu chuyện là sai ư? Làm vậy có công bằng với nó không?”

Tiêu Tử Uyên trầm mặc.

Đúng là anh chưa từng dỗ dành cô như mẹ vừa nói, ngay cả trong tình huống như bây giờ, anh cũng chỉ định để cô bình tĩnh, nghĩ thông suốt rồi sẽ bình thường lại.

Mẹ Tiêu vỗ nhẹ lên tay Tiêu Tử Uyên, “Tâm tư con để đâu hết rồi, cô gái tốt như thế con phải biết trân trọng.”

Vừa dứt lời, Tiêu Tử Yên chạy từ trên xuống tầng, “Đi thôi, đi thôi, bà nội lại gọi điện giục rồi.” Hôm nay là ngày Ba mươi tết, cả nhà họ đều phải đến chỗ ông nội ăn bữa cơm Tất niên.

Tiêu Tử Uyên thấy đúng là đã đến giờ, đành tạm gác chuyện này lại.

***

Vừa bước chân vào nhà ông bà nội thì Tiêu Tử Uyên nhận được điện thoại của Lâm Thần.

Anh ấy lại nhậu một đống chuyện vô nghĩa, Tiêu Tử Uyên vốn đã có tâm sự, nghe nhiều phiền lòng nên chỉ hờ hững đáp lại.

Lâm Thần vốn đang hào hứng nói chuyện, đột nhiên lại ngập ngừng. Tiêu Tử Uyên mơ hồ có dự cảm chẳng lành, cũng mất kiên nhẫn, “Rốt cuộc cậu có chuyện gì?”

Lâm Thần bất chấp nói cho bằng hết, cuối cùng còn b ỏ thêm một câu: “Hôm nay tôi được người khác kể lại mới biết nên gọi ngay cho cậu.”

Thoáng chốc, trái tim Tiêu Tử Uyên như rơi xuống đáy vực.

Vậy nên cô mới không cho anh đưa về nhà, lạnh nhạt với anh, không nghe điện thoại của anh.

Cô đã từng trải qua việc như thế, trước giờ luôn nhạy cảm với chuyện nam nữ, nghe những lời đó r ồi liên tưởng trước sau, sao có thể không hiểu nh ần?

Tiêu Tử Uyên ảo não thở dài, c ần chìa khóa bước ra ngoài thì gặp ngay bà nội Tiêu.

“Cháu vội đi đâu thế?”

“Bà nội, cháu ra ngoài một lát, mọi người ăn cơm đi, không c ần đợi cháu đâu.”

Lòng Tiêu Tử Uyên như lửa đốt, vừa đạp chân ga vừa gọi điện cho Tùy Úc nhưng vẫn không nổi máy được, anh chán nản vứt điện thoại sang ghế lái phụ.

Tùy Úc nhìn màn hình điện thoại liên tục sáng lên nhưng vẫn không nghe máy.

Mẹ Tùy đã để ý từ trước, ngấm ngấm một h ồi r ồi cười hỏi: “Cãi nhau à?”

Tùy Úc nhét điện thoại xuống dưới gối, thần thờ trả lời: “Không ạ.”

Nụ cười của mẹ Tùy càng tươi, “Vậy là... giận dỗi?”

Tùy Úc không biết nói gì, cắn môi bất lực kêu lên: “Kìa mẹ!”

Mẹ Tùy mỉm cười, ánh mắt sâu xa của bà khiến cô mất tự nhiên.

Cô không đến mức giận anh, chỉ là cảm thấy hơi khó chịu, hơi ấm ức, hơi... sợ hãi.

Mẹ cô đứng lên, cười nói: “Được r ồi, mẹ không hỏi nữa, chuyện của thanh niên các con mẹ không hiểu được. Gặp phải cô nàng vô tâm, tính khí bất thường như con, đúng là uổng phí bao tâm tư của người ta.”

Tùy Úc nhất thời không hiểu, “Mẹ nói gì thế ạ?”

Mẹ Tùy nhìn cô con gái thiếu nhạy bén của mình, bất đắc dĩ gợi ý: “Có thấy viện đi đâu dưỡng khởi công lại không?”

Tùy Úc gật đầu, hôm cô về cũng thấy lạ nhưng vì trong lòng có tâm sự nên không mấy để tâm.

“Có thấy ạ, nhưng đã xây nhi ều năm r ồi mà, về sau xảy ra tai nạn nên cứ để đó, sao đột nhiên lại bắt đầu xây tiếp?”

Ban đầu khi viện đi đầu dưỡng mới được xây dựng, Tùy Ưc đã rất vui mừng. Nghe nói nơi này không chỉ chữa bệnh mà còn bao gồm các hạng mục vui chơi giải trí cho người già. Khi đó cô còn nghĩ, xây xong hẳn sẽ có nhiều người già tới đây, lúc cô không ở nhà, mẹ đến đó sẽ không cô đơn nữa, quan trọng nhất là có nhân viên y tế, cô cũng yên tâm hơn.

Nhưng ông trời không chiều lòng người, vè sau trong quá trình xây dựng xảy ra sự cố, dự án bị bỏ dở, dù là miếng thịt béo bở nhưng mãi không có ai ăn. Lần này không biết là ai có bản lĩnh như vậy, có thể lấy được dự án này.

Mẹ Tùy vợ như vô ý hỏi lại: “Đúng thế, sao lại xây nửa? Lần trước khi con vừa quay lại trường thì họ bắt đầu xây, quả là trùng hợp.”

Tùy Ưc càng nghe càng không hiểu, “Rốt cuộc mẹ muốn nói gì?”

Mẹ Tùy cũng chỉ vô tình phát hiện ra. Đợt nghỉ hè, mấy ngày sau khi Tiêu Tử Uyên đi, bà tìm thấy những bản vẽ bị vo tròn, liền mở ra xem. Lúc đó không để ý, ai ngờ vè sau viện đi đầu dưỡng bắt đầu khởi công lại, bà liên kết mọi việc lại mới hiểu được dụng tâm của Tiêu Tử Uyên.

“Con không thấy chuyện này hơi trùng hợp sao? Bỏ không mấy năm không ai hỏi đến, sau khi con đưa Tiêu Tử Uyên đến thì bắt đầu động thổ...”

Mẹ Tùy bối rối giữa chừng không nói tiếp, Tùy Ưc cau mày nhớ lại.

Đúng là có một lần như thế. Hôm đó khi họ ra ngoài đi dạo, Tiêu Tử Uyên chỉ tay vào nơi đó hỏi cô là gì, cô có kể sơ qua, chỉ là không ngờ ngay từ lúc ấy Tiêu Tử Uyên đã bắt đầu có ý tưởng. Hơn nữa nhìn vào tình hình hiện giờ, nếu viện đi đầu dưỡng tiếp tục được xây dựng, bệnh viện mà lúc trước Tùy Ưc định tốt nghiệp xong sẽ vè làm chắc là sắp đóng cửa rồi.

Tùy Ưc nhớ lần trước cô lấy bệnh viện này làm lý do để từ chối khéo Tiêu Tử Uyên mà anh chẳng hề bận tâm, ai ngờ...

Tùy Ưc nhớ tới đây đột nhiên nhở miệng cười, nhở cở tận gốc, thật không biết nên nói anh giả dối hay ngang ngược đây?

Tùy Ưc thu lại nụ cười, mân mê điện thoại đến gần người.

Là anh thật sao?

Nếu anh chỉ vì trả đũa, thì cô đã lún sâu vào từ lâu rồi, anh không cần làm những việc này.

Chẳng lẽ do cô nghĩ nhiều ư?

Xe của Tiêu Tử Uyên chạy lên đường cao tốc chưa được bao lâu thì tuyết bắt đầu rơi, đi được nửa đường, tuyết rơi mỗi lúc một dày hơn, đường xá

càng lúc càng khó đi, người luôn nhả nhận như Tiêu Tử Uyên cũng không nhận được mà chửi thề trong lòng.

Đến khi anh nhìn thấy thị trấn nhỏ quen thuộc thì trời đã tối.

Thị trấn nhỏ cổ kính được bao phủ bởi màn tuyết trắng, khắp nơi giăng đèn kết hoa, đèn lồng đỏ phản chiếu trên mặt nước.

Trẻ con túm tụm cùng đốt pháo, nghịch tuyết, hết sức náo nhiệt, không khí Tết ngập tràn.

Tiêu Tử Uyên dừng xe, vội vã bước lên, để lại trên nền tuyết những dấu chân hỗn loạn.

Khi gần tới nơi, một bóng dáng tròn tròn đột nhiên chạy ào ra từ bên cạnh, ôm lấy chân anh, gương mặt tươi cười rạng rỡ, “Anh!”

Nương theo ánh đèn đường, Tiêu Tử Uyên nhìn thật kỹ, lập tức mỉm cười, ngẩng xuống đỡ lấy Đậu Đậu, “Đậu Đậu, chị A Ưc về chưa?”

Đậu Đậu gật đầu, “Về rồi ạ! Em đi đốt pháo đã, lát nữa tới tìm chị A Ưc đòi kẹo, anh đi cùng em đi!”

Tiêu Tử Uyên nhìn khoảng sân nhỏ gần ngay trước mắt, khéo léo từ chối: “Anh có việc phải gặp chị A Ưc nên không đi được, em tự đi nhé?”

Đậu Đậu nghĩ ngợi một hồi rồi gật đầu, nhưng lại không yên tâm kéo tay Tiêu Tử Uyên dặn dò: “Nhưng mà anh không được ăn hết kẹo đâu đấy!”

Tiêu Tử Uyên bật cười, suy nghĩ của trẻ con đúng là ngây thơ, vì ngây thơ nên mới vui vẻ như thế, “Được, anh đợi em cùng ăn.”

Cô bé hớn hờ nháy chân sáo rời đi, Tiêu Tử Uyên đứng lên đi tiếp.

Mẹ Tùy Ưc và cô vừa ăn cơm Tất niên, đang chuẩn bị thu dọn bát đĩa thì nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập.

Mẹ cô mỉm cười, “Con gái à, mau đi mở cửa, chắc là Đậu Đậu tới tìm con đòi kẹo đấy!”

Tùy Ưc nhớ đến cô bé cũng bật cười, khoác áo băng qua sân nhà đến cổng, vừa mở cửa vừa nói: “Đậu Đậu, sao em...”

Nói được một nửa thì im bặt, nụ cười của cô đông cứng trên mặt, đôi tay từ từ thu lại, sững sờ nhìn người đứng ngoài cửa.

Tiêu Tử Uyên chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, ngay cả áo khoác cũng không mặc, trên tóc, trên mặt, trên người phủ đầy tuyết nhưng dường như anh không hề bận tâm, chỉ chống tay vào cửa, thở hỗn hển nhìn cô, đôi mắt đen kìa như xuyên thẳng vào trái tim cô.

Trái tim Tùy Ưc bỗng loạn nhịp, cô cúi xuống vờ trấn tĩnh hỏi: “Anh... Sao anh lại đến đây?”

Tiêu Tử Uyên thấy cô không tỏ thái độ gì, thậm chí giọng nói cũng lạnh lùng thì nhất thời cuống lên, những lý do đã nghĩ sẵn trên đường tới đây cũng bay biến hết, vội vã nói: “Em đừng nghe Lâm Thần nói lung tung, anh không...”

Nói tới đây, Tiêu Tử Uyên hối hận vô cùng, trông anh như quả bóng da bị xì hơi, “Phải, anh thừa nhận mới đầu đúng là anh có nghĩ như thế, nhưng sau khi biết được sự thật thì anh không còn nghĩ vậy nữa. Anh cũng biết mình là kẻ tiểu nhân, không dám nói thẳng với em, nhưng rốt cuộc thì em vẫn biết. Anh biết anh sai rồi, em đừng giận được không?”

Tùy Ưc nghe mà ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Tiêu Tử Uyên đầy ngạc nhiên. Cô chưa từng có ý muốn Tiêu Tử Uyên phải xin lỗi nhận sai với cô, hơn nữa cô cũng cho rằng người như anh sẽ không nhận lỗi.

Từ nhỏ anh đã lớn lên trong gia đình như thế, bản thân lại rất xuất sắc, có khiêm nhường đến đâu cũng là trưởng thành trong sự ngưỡng mộ của những người xung quanh, cho dù bên ngoài lịch thiệp nhã nhặn thì nội tâm vẫn rất kiêu hãnh, sao có thể dễ dàng cúi đầu nhận sai với người khác?

Huống hồ lời lẽ của anh rất thành khẩn, ánh mắt tràn đầy áy náy.

Anh luôn là người chín chắn sâu sắc, điềm tĩnh ung dung, chưa từng thấy anh chật vật, nóng lòng như thế bao giờ, suy nghĩ lời nói cũng chẳng còn mạch lạc nữa.

Trong một thoáng, cả hai đều không lên tiếng. Tùy Ưc vẫn cảm thấy kinh ngạc khi Tiêu Tử Uyên chủ động thừa nhận lỗi lầm, còn Tiêu Tử Uyên lặng lẽ chờ đợi quyết định của Tùy Ưc.

Đúng lúc hai người nhìn nhau không nói gì thì chợt nghe thấy tiếng mẹ Tùy vọng lại từ phía sau: “Con gái, có phải Đậu Đậu không?”

Mẹ Tùy thấy cô đi mở cửa từ lâu mà không có động tĩnh gì, ra đến trước cửa mới gặp Tiêu Tử Uyên, thấy hai người đầu ngượng ngùng, bèn ra về thản nhiên mỉm cười vẫy tay với anh, “Tử Uyên đến đây à, sao mặc ít thế, mau vào đi!”

Tùy Ưc bấy giờ mới phản ứng lại, thấy gương mặt anh tái xanh vì lạnh, vội vàng kéo anh qua cửa, mới chạm vào đã thấy tay anh lạnh như băng, trong lòng khẽ run lên, cô chẳng còn bận tâm chuyện gì khác, tay còn lại phủ lên giúp anh làm ấm, lôi anh vào trong nhà.

Tiêu Tử Uyên thấy cô lúc này còn cố ý làm căng, giờ lại tỏ ra xót thương, trái tim vốn treo lơ lửng rốt cuộc cũng được buông xuống, anh lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tay vô vừa chạm vào liềm bị Tiêu Tử Uyên ử chặt trong lòng bàn tay.
Hai người đi sau mẹ cô, Tùy Ưc liếc nhìn mẹ ở trước mặt, ngấm giã giữa nhưng vô ích.

Tùy Ưc cúi kính, dùng khẩu hình nói với anh: “Buông tay!”

Tiêu Tử Uyên nhướn mày, vui vẻ lắc đầu.

Hai người rơi vào trạng thái giằng co.

Tùy Ưc cần môi trừng mắt nhìn anh, mẹ cô đi phía trước có thể quay đầu bất cứ lúc nào mà anh vẫn ở đây lồi lồi kéo kéo với cô. Trong lòng cô thấy ấm ức, rõ ràng anh đến xin lỗi, sao lại bắt nạt cô như vậy! Lớn bằng ấy rồi cũng không biết mặc ấm rồi mới ra ngoài, mùa đông miền Nam lạnh ẩm, buốt cả vào xương, không biết anh có chịu nổi không.

Nghĩ tới đây, đột nhiên vành mắt cô ửng đỏ, lại không muốn để anh trông thấy nên nhanh chóng cúi đầu.

Vậy mà rốt cuộc Tiêu Tử Uyên vẫn nhìn thấy, anh ngăn người, tay cũng buông lỏng, nhưng Tùy Ưc vẫn ra sức giã giữa.

Kế đó, mẹ cô liềm nghe được tiếng kêu ở phía sau, vừa ngoảnh đầu đã thấy Tùy Ưc ngã xuống đất, cảm phần nhìn Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên áy náy vô cùng, lúc đó anh muốn kéo cô lại nhưng không kịp.

Anh lập tức đưa tay ra kéo Tùy Ưc lên, “Anh xin lỗi, có bị đau ở đâu không? Mau đứng dậy.”

Gương mặt Tùy ước đầy vẻ oán trách, cô đẩy tay Tiêu Tử Uyên ra, chậm chạp bò lên khỏi nền tuyết, còn chưa đứng vững đã bị trượt chân lần nữa. May mà Tiêu Tử Uyên đỡ được cô.

Mẹ cô tùm tùm cười đứng bên xem, thấy con gái ngã xuống nền tuyết nhưng không hề có ý giúp đỡ, chỉ nói: “Đường trơn, cẩn thận một chút.”

Tùy Ưc bị mất mặt đã bực sẵn, lại nghe thấy mẹ nói tiếp, “Tử Uyên à, A Ưc giữ thăng bằng không được tốt, cháu dắt nó đi, để tránh lát nữa lại ngã ra đây.”

Nói xong thì mặc kệ hai người ở đằng sau giải quyết mâu thuẫn, vừa cười vừa đi vào nhà trước.

A Ưc à, con không biết thấy bộ dạng con như vậy mẹ vui thế nào đâu, con không biết so với vẻ ngoan ngoãn điềm tính của con, mẹ càng muốn được thấy con nổi giận làm nũng như trẻ con hơn. Trước mặt Tiêu Tử Uyên con có thể muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, đi đâu đó chứng tỏ con đã buông bỏ được quá khứ đúng không? Người đàn ông này thích sự dịu dàng

đi ền tĩnh của con, có thể bao dung cho sự thất thường bướng bỉnh của con, có thể bảo vệ con, vậy là đủ.

-
-
-

Chương 14.2

Tiêu Tử Uyên đứng trên nền tuyết nhìn Tùy Úc tức giận cúi gằm, đột nhiên bật cười, tiến lên ôm cô vào lòng thật chặt, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, chậm rãi nói:

“A Úc, lúc trước là lỗi của anh, anh không nên nghĩ về em như thế. Người ngoài đầu nói giàu sang quý tộc là tốt, nhưng mấy ai biết đứng trên cao thì hứng gió lộng? Từ nhỏ anh đã thấy nhiều rồi, bao nhiêu người thất thế, bao nhiêu người thất bại bởi chữ “tên”, anh không thể không cẩn thận, không thể không thận trọng. Trước khi quen em, trong mắt anh mọi sự trùng hợp đều là cố ý, nhưng sau khi quen em, anh tình nguyện tin vào trùng hợp, tin vào duyên phận, tên để anh tin tưởng chính là em, không phải ai khác. Mọi sai lầm của anh đều là vì lúc đó không hiểu được lòng tốt của em...”

Tùy Úc áp vào ngực anh, hơi thở của anh thoang thoảng bên cạnh, cô có thể cảm nhận rõ tiếng tim đập dồn dập vào hơi ấm của anh. Những ngày không gặp anh, cô sợ hãi, ám ức, hoang mang, giờ đây khi được anh ôm vào lòng, tâm trạng bất an trước đây bỗng tan biến, chỉ còn lại sự an tâm, không muốn buông tay.

Tùy Úc bỗng mở lời: “Chuyện viện đầu dưỡng có phải anh làm không?”
Tiêu Tử Uyên không ngờ cô đoán ra nhanh như thế, đành phải thừa nhận, “Ừ.”

Tùy Úc thở dài.

Anh nói đúng, cho dù anh có từng hiểu lầm cô, đó cũng là chuyện cách đây rất lâu rồi. Lúc trước họ chẳng qua chỉ là bạn bè bình thường, cô giận dữ gì được?

Đêm Giao thừa, lại còn có tuyết rơi, vậy mà anh chẳng mặc áo khoác đã chạy tới đây tìm cô, nếu chỉ là vui đùa, đâu cần tốn công như thế? Còn cả viện đầu dưỡng nữa, không biết anh đã mất bao công sức mới có thể khởi công lại.

Nhớ đến khoảng thời gian họ ở bên nhau, sao cô lại không hiểu tình cảm mà Tiêu Tử Uyên dành cho mình. Có lẽ miệng lưỡi của một người có thể lừa gạt, nhưng trái tim thì không.

Nếu đã vậy, cô còn dấn vặt gì nữa?

Tiêu Tử Uyên mãi không thấy cô trả lời, khẽ gọi: “A Úc?”

Tùy Úc mím chặt môi, đưa tay ôm eo Tiêu Tử Uyên, áy náy hỏi: “Em đã gây sự vô cớ rồi, phải không?”

Tiêu Tử Uyên cúi đầu hôn trán cô, bật cười, “Không, kể cả em gây sự vô cớ thật, anh cũng sẽ dỗ em.”

Anh chợt nhớ đến lời mẹ nói, ngập ngừng hồi lâu, dường như hơi ngại ngùng, mãi sau mới lấy hết dũng khí hứa hẹn: “Lúc trước anh làm chưa đủ tốt, sau này sẽ cố gắng thay đổi.”

Tùy Úc không hiểu, ngẩng đầu nhìn anh, nghe tiếng trái tim anh đập loạn nhịp. Tiêu Tử Uyên tối nay khác hẳn với hình tượng điềm tĩnh ngày trước.

Mắt Tiêu Tử Uyên sáng lấp lánh, khịt khịt mũi, nhìn quanh rồi nói:

“Chúng ta vào nhà được chưa? Anh sắp đông cứng thành người tuyết rồi.”

Tùy Úc bấy giờ mới lấy lại phản ứng, kéo Tiêu Tử Uyên vào trong.

Vừa bước chân vào cửa đã thấy mẹ cô ăn mặc gọn gàng đi ra, thấy hai người nắm tay nhau thì mỉm cười, “Hai đứa ngốc đi, giờ này Đâu Đâu còn chưa đến, chắc là bố mẹ không cho con bé sang, nhất định khóc nhè rồi, mẹ qua xem thế nào. Tử Uyên còn chưa ăn cơm phải không, con gái, đi hâm nóng thức ăn đi.”

Nói xong, bà thông thả ra ngoài, để lại hai người ở nhà.

Họ lặng lẽ đứng đó, bầu không khí lại trở nên ngưng ngập.

Điện thoại của Tiêu Tử Uyên bỗng đổ chuông, anh liếc mắt nhìn rồi tắt máy.

Người nhà chắc đang đợi anh ăn cơm Tất niên, anh lại đi vội như thế, hẳn là chưa kịp giải thích đã chạy ra ngoài. Nghĩ vậy, Tùy Úc cảm thấy hơi áy náy, rót cốc nước nóng đưa cho anh làm ấm tay, chủ động lên tiếng: “Anh muốn ăn gì để em đi làm?”

Tiêu Tử Uyên mệt mỏi ngồi xuống sofa, vẫy tay gọi Tùy Úc, “Anh không ăn, lát nữa còn phải về, chúng ta nói chuyện nhé?”

Tùy Úc biết lần này do cô tính khí thất thường, chưa nghe giải thích đã chạy về đây, còn không nghe điện thoại của anh, khiến anh phải lặn lội đường xe đuổi theo.

Cô cúi đầu ngồi bên cạnh Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên giúp cô phủi tuyết trên người, chỉnh lại tóc tai. Trong cử chỉ tiếp xúc dịu dàng và ân cần đó, anh từ tốn nói: “Anh muốn em biết, anh chẳng qua chỉ là một người đàn ông bình thường, anh cũng là lần đầu tiên biết yêu, không hề có kinh nghiệm, có rất nhiều chỗ không tốt, không đúng, giống như lần này vậy. Tâm lý con gái anh không nắm bắt được. Em giận thì có thể hỏi anh, có thể cãi nhau với anh, nhưng dù thế nào cũng đừng không nghe điện thoại của anh, như thế anh sẽ rất lo.”

Nhiệt độ trong phòng vừa đủ ấm, bộ não phản ứng chậm của Tùy Ưc cũng đã khôi phục bình thường, cô nghe đến ngẩn người. Nghĩ kỹ lại thì chuyện này rõ ràng là cô đúng, sao thoát cái đã thành cô không đúng rồi? Rốt cuộc Tiêu Tử Uyên đã đảo ngược tình thế kiểu gì vậy?

Thông minh như Tùy Ưc tất nhiên sẽ không chịu oan như thế, cô hỏi lảng sang chuyện khác: “Nếu chúng ta cãi nhau... liệu anh có nhường em không?”

Tiêu Tử Uyên mân mê đuôi tóc của Tùy Ưc, hai mắt híp lại, cười mà như không cười, hỏi ngược lại cô: “Em nghĩ sao?”

Anh vừa đứng trong tuyết một lúc lâu, trên mặt và người toàn là bông tuyết, vào phòng nhiệt độ cao hơn, bông tuyết liền tan ra, đầu tóc và lông mi anh lúc này đều đọng nước, ngay cả con ngươi sâu thẳm như mực cũng trở nên ướt át, ánh đèn chiếu rõ góc cạnh khuôn mặt, đôi mắt hẹp dài, ánh mắt thâm trầm quyến rũ lòng người.

“Thế thì... thôi vậy!” Cô Tùy nào đó biết đi đâu rút lui.

Tiêu Tử Uyên mỉm cười nắm tay Tùy Ưc, nhưng còn chưa cười xong thì bị kịch đã đến. Nhìn số điện thoại hiện trên màn hình lại không dám cúp máy nữa, anh liếc mắt nhìn Tùy Ưc, rầu rĩ nghe máy.

Tùy Ưc bị anh nhìn đến chột dạ, xích lại nghe cùng.

Tiếng ông cụ ở đầu bên kia âm vang như chuông lớn, không hỏi Tiêu Tử Uyên đi đâu, chỉ dặn dò ý tứ: “Tuyết rơi đường trơn, đi về cẩn thận, lái chậm thôi. Sáng mai cùng ông đi ngắm tuyết.”

Điện thoại đã ngắt, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Tùy Ưc còn mơ hồ hỏi lại: “Có phải ý là không có lý do hợp lý thì anh đừng về nữa?”

Tiêu Tử Uyên cười bất lực, “Ông đâu có dịu dàng như thế, ý ông là bảo anh phải về ngay, hơn nữa tốt nhất là trên đường đi nghĩ sẵn lý do, nếu sáng mai còn chưa thấy anh...”

“Sẽ thế nào, dùng gia pháp à?” Tùy Ưc nghĩ đến cảnh Tiêu Tử Uyên bị phạt đánh, không hiểu sao rất hưng phấn.

Tiêu Tử Uyên nhớ đến độc chiêu của ông nội, hai mắt híp lại, trong giọng nói thấp thoáng sự sợ hãi: “Anh còn mong ông đánh vài cái rồi thôi.

Nhưng xưa nay ông không bao giờ ra tay, chỉ cười khoái chí đưa anh đến phòng bếp của quân đội, thái sợ khoai tây, phải nhỏ, mỏng và đạt tiêu chuẩn, thái tới khi tay cầm bút cũng phải run lên mới thôi.”

Tùy Ưc khẽ chớp mắt, vô thức ho khan, quả đúng là... cực hình, quả nhiên là... cao nhân.

Thấy Tiêu Tử Uyên vẫn nhàn nhã ngồi trên sofa, cô đứng bật dậy, kéo tay anh, “Anh còn ngồi đây làm gì, không mau đi đi!”

Tiêu Tử Uyên nghiêng đầu trêu cô, “Anh phải nghĩ lý do đã.”

Tùy Ưc lôi Tiêu Tử Uyên ra ngoài, “Trên đường đi rồi nghĩ!”

Ra tới cửa, Tùy Ưc mới nhớ Tiêu Tử Uyên không có áo khoác, liền cười lấy lòng, hỏi dò: “hay là anh mặc áo của em, lên xe rồi cởi ra?”

Tiêu Tử Uyên nhướn mày nhìn Tùy Ưc, không nói được hay không, cô bị anh nhìn tới độ cúi đầu thật thấp, tự hạ giọng nhận sai: “Hình như không được hay lắm thì phải?”

Tiêu Tử Uyên nắm tay Tùy Ưc đi ra ngoài, “Thôi, nhiệt độ hôm nay không thấp lắm, có mấy bước không chết cong được. Đi nào!”

Trời tối đen như mực, trên tường dọc đường đi có một hàng đèn chiếu sáng. Dưới ánh đèn màu cam ấm áp, bông tuyết bay đầy trong gió. Lũ trẻ chơi mệt đã về nhà từ lâu, thị trấn về đêm trở nên cô quạnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân đạp trên nền tuyết và tiếng bông tuyết rơi bên tai.

Hai người lặng lẽ đi một đoạn xa, cho đến khi nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen lặng lẽ nằm nơi con ngõ.

Tùy Ưc vẫn nắm chặt tay Tiêu Tử Uyên như muốn truyền hơi ấm cho anh.

Tiêu Tử Uyên mân mê lòng bàn tay cô, “Không sao, anh không lạnh.”

Tùy Ưc cau mày, lo lắng hỏi: “Anh nghĩ ra lý do chưa?”

Tiêu Tử Uyên đưa tay day nhẹ trán cô, thản nhiên trêu ghẹo, “Hay là anh cứ nói thật, nói là anh chọc giận cháu dâu tương lai của ông nên phải đuổi theo dỗ dành cô ấy?”

“Không được!” Tùy Ưc lập tức phản đối, thế chẳng phải cô sẽ vào thẳng danh sách đen sao?

“Hay em cùng về với anh, đây cũng là cơ hội để em gặp người nhà anh, hiếm khi tụ tập đông đủ như thế.”

Tiêu Tử Uyên còn đang nói cười, Tùy Ưc chợt im lặng, bông tuyết bay trước mặt, trái tim cô cũng rồi bời.

Tiêu Tử Uyên áp tay vào má cô, thấp giọng cười khẽ, “Anh chỉ đùa thôi, sao anh có thể đẩy em ra làm bia đỡ đạn được chứ? Em yên tâm, anh sẽ không tùy tiện đưa em về nhà, nhất định phải thu xếp ổn thỏa rồi mới dẫn em về nhà.”

Tùy Ưc không lo lắng chuyện này, “Lần trước mẹ anh đến bệnh viện kiểm tra, em đã gặp bố anh rồi, hình như bác... không thích em cho lắm.”

Về chuyện này thì Tiêu Tử Uyên không lo, chậm rãi giải thích: “Vì tính chất công việc nên bố anh thường không biểu lộ cảm xúc, không ai đoán được ý thích của ông ấy. Nhưng anh có thể khẳng định, chỉ cần mẹ anh thích, bố cũng sẽ thích. Hơn nữa anh biết mẹ anh rất ưng em.”

Tùy Ưc nhanh chóng đi đầu chỉnh lại tâm lý, nếu đã quyết định ở bên anh, cô nên tin tưởng anh, mọi khó khăn rồi sẽ có cách giải quyết.

Nghĩ tới đây, Tùy Ưc cười khẽ.

Cô tháo chiếc khăn quàng trên cổ xuống, kiễng chân quàng thật cẩn thận cho Tiêu Tử Uyên, ngửa mặt đón bông tuyết bay đầy trời, mỉm cười nhìn anh nói: “Chiếc khăn này màu trắng, không nhìn ra là của con gái, anh quay về cũng phải mất mấy tiếng, lối cấm đường cao tốc lại bị lạnh, anh quàng đi.”

Nói xong cô lại nhìn vào mắt Tiêu Tử Uyên đầy lưu luyến.

Tuyết đọng trên lông mi cô, Tiêu Tử Uyên chăm chú nhìn, không kìm lòng được cúi đầu hôn lên mắt cô, cảm giác lạnh giá hóa thành ấm ướt, dính dấp trên bờ môi.

Tuyết rơi xuống gương mặt hai người, từ mắt tới mũi, Tiêu Tử Uyên chậm rãi làm tan chảy bông tuyết trên mặt cô, cuối cùng nhẹ nhàng phủ lên đôi môi cô.

Đầu lưỡi lạnh lạnh viền theo bờ môi cô, mềm mại và ấm áp, Tiêu Tử Uyên cảm thấy cô vừa mềm vừa ngọt, tựa hồ trong chớp mắt sẽ tan ra trong miệng mình. Anh kiên nhẫn thăm dò, dẫn dụ cô, dịu dàng và mạnh mẽ, hai người hòa quyện vào nhau. Anh càng hôn càng sâu, hơi thở của hai người trở nên dồn dập. Tùy Ưc cảm nhận được cảm giác ngứa ngứa nơi cuống lưỡi.

Cơ thể nhũn ra, cô bất giác kiễng chân lên, vòng tay qua cổ anh.

Tiêu Tử Uyên có bình tĩnh và giỏi kiềm chế đến đâu thì vẫn là đàn ông, cũng có nhu cầu, cũng sẽ bị kích thích, anh biết nếu cứ tiếp tục thế này sẽ

không ki ền chế được. Anh biết Tùy Ưc tuy có vẻ không câu nệ chuyện nam nữ, hay bật ra mấy câu pha trò nhạy cảm nhưng trong thâm tâm cô vẫn rất trư ền thống.

Nếu anh muốn, cô sẽ cho. Nhưng anh không nỡ đòi hỏi cô như thế.

Cuối cùng, Tiêu Tử Uyên buộc phải đẩy lý trí lên trước, từ từ buông Tùy Ưc ra, dịu dàng quyến luyến tựa vào trán cô, sau đó nhẹ nhàng hôn lên sống mũi cô.

Giữa đêm tối tĩnh mịch, tiếng thở của hai người gấp gáp, cuối cùng Tiêu Tử Uyên gác trán lên trán Tùy Ưc, hơi thở quyện vào nhau, tình ý nồng nàn.

Chợt một tiếng nổ lớn vang lên, giữa không trung là một cụm pháo hoa rực rỡ bắt mắt, ngay sau đó trên nền trời tối đen xuất hiện những màn pháo hoa đủ màu sắc, tiếng pháo dây rộn vang nổi li ền với âm thanh huyền ảo của lũ trẻ.

Tất cả báo hiệu một năm mới đã đến.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, Tiêu Tử Uyên ch ầm chậm buông tay, “Anh phải đi thật r ấ.”

Tùy Ưc thu lấy dũng khí, nhưng câu nói sắp buột ra khỏi miệng vẫn bị cô kìm lại: “Đi đường cẩn thận...”

L ần này, Tiêu Tử Uyên nhanh chóng xoay người, sau khi lên xe, anh mở cửa sổ chào tạm biệt Tùy Ưc r ấ lái xe rời đi.

Tùy Ưc đứng đó nhìn chiếc xe đi xa dần, mãi cho đến khi không thấy rõ đèn xe nữa mới quay về

Điện thoại trong túi áo khoác kêu lên, Tùy Ưc lấy ra xem, là Tiêu Tử Uyên.

“Anh biết lúc n ầy em muốn đi cùng anh, một ngày nào đó, anh sẽ khiến em nói ra điều đó.”

Tùy Ưc ng ẩng đầu nhìn pháo hoa trên trời, nụ cười nở trên môi.

Rất lâu sau cô mới trả lời anh bằng bốn chữ và vài dấu chấm than: *“Tập trung lái xe!!!”*

Đọc tin nhắn, trước mặt Tiêu Tử Uyên như hiện ra gương mặt hồn d ối của cô, anh bật cười, cất điện thoại r ấ tập trung lái xe.

Sáng mai e là không dễ sống.

Khi Tiêu Tử Uyên vào nhà thì trời vừa sáng, tuyết đã ngừng rơi, sân vườn vắng lặng, có lẽ tối qua chơi khuya quá nên mọi người đều chưa thức giấc.

Tiêu Tử Uyên nghĩ một h ấ r ấ đi đến trước gian phòng của ông bà nội.

Bố mẹ anh đi tập thể dục buổi sáng về trông thấy Tiêu Tử Uyên nghiêm chỉnh đứng đó, hai người nhìn nhau rồi vờ như không thấy. Khi đi ngang qua Tiêu Tử Uyên, mẹ Tiêu tiện tay đưa áo đang cần cho con trai rồi hai người vừa nói cười vừa đi xa dần.

Bố Tiêu làm như vô tình buông một câu: “Tuyết rơi báo hiệu một năm bội thu, lát nữa cảnh tuyết chắc là đẹp lắm.”

Mẹ Tiêu cố nén cười, quay đầu nhìn con trai, Tiêu Tử Uyên gượng cười thờ dãi,

Xem ra mọi người đều đang chờ xem trò cười của anh.

Bà Tiêu đứng trước cửa sổ, vén một góc rèm cửa nhìn ra ngoài, ngoảnh đầu nói với vào trong phòng: “Cũng được rồi đấy, đứng hơn một tiếng rồi.”

Ba Tiêu xót cháu, nhỏ giọng khuyên nhủ. Ông Tiêu ngẩn trước bàn thông thả uống trà, hình như đã dậy được một lúc nhưng không ra ngoài, nghe bà nói thế, đôi lông mày hoa râm khẽ nhướng lên, vẻ mặt như bưng bình, “Nhanh vậy, đã hơn một tiếng rồi? Thế thì đứng thêm một lát nữa, cho đủ hai tiếng đi!” Nói xong liếc nhìn mắt, miệng ngâm nga một giai điệu, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Bà Tiêu hết cách với ông, đứng dậy mở cửa đi ra ngoài.

Tiêu Tử Uyên bước đến chỗ bậc thềm trước cửa, đỡ bà Tiêu đi xuống, ngoan ngoãn gọi: “Bà nội.”

Bà mỉm cười “Ừ” một tiếng, nhìn kỹ mới phát hiện mặt Tiêu Tử Uyên ửng đỏ bất thường, lo lắng hỏi: “Có phải bị sốt không? Để bà sờ xem nào.”

Tiêu Tử Uyên hồi nhỏ thể chất yếu ớt, hay bị sốt nhưng sau khi trưởng thành, sức khỏe luôn rất tốt, hiếm khi phát bệnh, lúc này cơ thể gầy gò của anh lung lay như sắp đổ, bà nội xót cháu cũng là chuyện đương nhiên.

Tiêu Tử Uyên không bận tâm việc này, chỉ hỏi bà: “Cháu không sao đâu bà, ông dậy chưa ạ?”

Bà nội vỗ nhẹ lên tay Tiêu Tử Uyên, “Dậy lâu rồi, bà đi làm mấy món bánh ông cháu thích ăn, lát nữa cháu mang vào nhận sai là được. Ông già này cũng thật là, càng già càng như trẻ con, còn đòi người ta phải dỗ dành.”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười gật đầu, “Vâng, cảm ơn bà.”

Tiêu Tử Uyên vốn tưởng rằng mình phải đứng thêm một lúc, ai ngờ bà Tiêu vừa đi khỏi, cánh cửa trước mặt một lần nữa mở ra, ông cụ bưng bưng khí thế bước ra ngoài.

Tiêu Tử Uyên lập tức thẳng người, “Ông.”

Ông cụ Tiêu thông thả bước đến chỗ gốc cây, Tiêu Tử Uyên lễ phép theo sau, ông không hỏi, anh cũng không vội nhận sai.

Trong tay ông cầm cành cây không biết tìm ở đâu ra, đập nhẹ cho hết tuyết đọng trên đầu cành, “Thằng nhóc này, khổ nhục kế chỉ dùng được với bà nội cháu thôi.”

Tiêu Tử Uyên hiểu gừng càng già càng cay, biết hôm qua bản thân đã xúc nổi, nhưng anh không hề hối hận, người con gái như thế đáng để anh vì cô mà dốc đống, vì cô mà buông bỏ tất cả.

Nhưng những lời này lại không thể nói với ông cụ trước mặt.

Tiêu Tử Uyên mỉm cười hối lỗi, “Ông ơi, cháu biết sai rồi, cháu hứa chỉ có lần này, sẽ không có lần sau.”

Ông cụ Tiêu đưa mắt nhìn Tiêu Tử Uyên, bật cười.

Đây chính là lý do ông đánh giá cao đứa cháu trai này.

Phụ huynh nhà khác gặp phải tình huống này thường hỏi mấy câu như đi đâu? Làm gì? Thực ra mục đích cuối cùng chẳng qua chỉ là một câu nói mà thôi.

Trong lòng Tiêu Tử Uyên hiểu rất rõ, anh trực tiếp bỏ qua quá trình trung gian, cho bề trên kết quả mà họ muốn.

Giao tiếp với người thông minh quả là thoải mái và vui vẻ.

Ông cụ Tiêu chứng kiến quá trình trưởng thành của Tiêu Tử Uyên, biết anh đã hứa thì nhất định sẽ giữ lời, thấy hai má anh đỏ ửng bất thường bèn nói: “Được rồi, đi nghỉ đi!”

Tiêu Tử Uyên nghe vậy không khỏi kinh ngạc, sao lại dễ dàng qua ải như thế?

Ông chống cành cây trong tay xuống đất, phấn chấn đứng trên nền tuyết, miệng liên tục phả hơi lạnh, thanh âm chẳng khác nào chuông kêu vang:

“Còn không mau đi làm bữa sáng! Hôm nay cháu nấu ăn!”

Tiêu Tử Uyên cúi đầu, mỉm cười đồng ý: “Vâng, cháu đi ngay.” Nói xong liền xoay người đến phòng bếp, đi được vài bước lại ngoái nhìn, ông nội đã bắt đầu tập thái cực quyền dưới tán cây.

Tùy Ưc tỉnh từ sớm, đợi mãi mà không nhận được điện thoại hay tin nhắn của Tiêu Tử Uyên, sợ anh đang bị mắc, cũng ngại không gọi điện, chỉ còn cách chờ.

Cô ăn sáng mà lòng không yên, cứ ngẩn ngơ nhìn chiếc điện thoại.

Tiêu Tử Uyên ăn sáng với ông nội, sau đó về đến phòng mới cầm điện thoại gọi cho Tùy Ưc.

Tùy Ưc nhanh chóng nghe máy, hỏi ngay: “Không sao chứ?”

Giọng Tiêu Tử Uyên hơi khản, “Không sao.”

“Anh sốt à?” Tùy Ưc vừa nghe đã nhận ra điểm bất thường.

Tiêu Tử Uyên hắng giọng, “Hình như hơi hơi, không sao, ngủ một giấc là khỏe.”

Tùy Ưc nghĩ anh lái xe cả đêm, trong lòng không khỏi xót xa, “Vậy anh mau ngủ đi.”

Tiêu Tử Uyên nằm trên giường, hai mắt đã khép lại nhưng vẫn không muốn cúp máy, khoe miệng chột cong lên, hạ giọng gọi một tiếng: “A Ưc...”

Tùy Ưc tưởng anh vẫn còn chuyện khác, “Sao?”

Tiêu Tử Uyên không trả lời mà tiếp tục gọi: “A Ưc...”

Dường như chỉ là lầm bầm trong vô thức, Tùy Ưc khẽ cười, thường ngày trông anh như ông cụ non, tới khi đổ bệnh lại chẳng khác nào một đứa trẻ. Sau đó Tiêu Tử Uyên cầm điện thoại ngủ thiếp đi, Tùy Ưc mỉm cười cúp máy.

***

Không lâu sau, bố mẹ Tiêu Tử Uyên khẽ đẩy cửa phòng anh, bước vào.

Bố anh vén lại góc chăn cho con trai, sờ trán anh nhỏ giọng nói: “Ra mồ hôi rồi, không nóng nữa.”

Mẹ Tiêu nhẹ nhàng sờ cánh tay và chân anh, “Không biết ông cụ có đánh thẳng bé không?”

Bố anh trầm ngâm, “Chắc không đâu, cái gậy của ông hời như chỉ để dọa người, em đã thấy ông ra tay với con cháu bao giờ chưa?”

Mẹ anh gật đầu, “Để thẳng bé ngủ đi, chúng ta ra ngoài thôi.”

Tiêu Tử Uyên mơ hồ cảm nhận được có người đến, muốn mở mắt ra nhưng đầu óc chỉ là một mớ hỗn loạn, anh trở mình một chút rồi lại thiếp đi.

Bóng bố mẹ Tiêu vừa khuất ở góc sân thì ông bà Tiêu dìu nhau bước ra từ một lối đi nhỏ khác.

Ông đang định đẩy cửa thì bà ngăn lại, “Nhẹ tay thôi, thẳng bé đang ốm đấy.”

Bàn tay ông đặt trên cửa chột ngừng lại, lực tay cũng giảm bớt, nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Hai người bước vào trong, đứng bên nhìn người nằm trên giường, ông đặt chiếc cốc giữ nhiệt lên đầu giường.

Bà Tiêu cúi người nói: “Hồi còn nhỏ, thằng bé hay bị ốm, cũng nằm trên giường thế này, uống thuốc đắng như thế mà không hề cau mày.”

Ông Tiêu cười tủm tỉm, dường như rất hài lòng với đứa cháu này, “Về điểm này thì thằng bé giống tôi.”

Bà Tiêu lườm ông, “Thế mà ông còn để thằng bé đứng trong gió lâu như thế? Biết ông thích ăn món bánh đậu, hôm đó vừa vào nhà thằng bé liền đến phòng bếp ngâm đậu Hà Lan, nói là lúc ăn cơm Tất niên thì làm cho ông, hôm nay mới sáng ra đã bận rộn trong phòng bếp.”

Ông không nhịn được cười, “Bà không thích ăn sao? Thằng bé cũng làm cho bà ăn đấy thôi? Tôi không phạt thằng bé, chẳng qua hai năm hay Tử Uyên dồn sự tập trung vào nơi khác, tôi muốn thằng bé suy nghĩ cho kỹ, chớ lẫn lộn đầu đuôi!”

Đột nhiên ông lại hỏi: “Bà có biết chuyện của cô gái kia không?”

Bà Tiêu lắc đầu, “Không biết.”

Ông Tiêu trầm ngâm một hồi, “Hay là tôi cho người đi đi đầu tra?”

Bà Tiêu không đồng tình, “Con người ông thật là, chuyện riêng tư của con trẻ, ông đi đầu tra cái gì? Khi nào thằng bé muốn cho ông biết thì ắt sẽ dẫn về Tử Uyên là đứa trẻ thông minh, biết bây giờ ông sẽ không đồng ý nên không nhắc đến. Ông yên tâm đi, thằng bé tự có tính toán.”

Ông Tiêu ngẫm nghĩ rồi mỉm cười gật đầu, không nhắc đến chuyện này nữa. Hai ông bà hạ giọng nói thêm mấy câu rồi rời đi.

***

Tiêu Tử Uyên không ở trong nước được bao lâu, mấy ngày sau là quay về trường.

Tới khi vào học lại, Tùy Ưc bận đến mờ mắt, đợi kết quả thi nghiên cứu sinh, chuẩn bị thi vòng hai, chuẩn bị tốt nghiệp, chụp ảnh kỷ yếu, lễ tốt nghiệp, tiệc chia tay, hết việc này tới việc khác nối gót nhau kéo đến, đến khi các cô rớt cuộc cũng có thời gian rảnh thì cũng là lúc sinh viên tốt nghiệp phải rời khỏi trường.

Sau bữa cơm chia tay cuối cùng, bốn người họ bước đi trên con đường nhỏ trong khuôn viên trường, Tam Bảo bỗng nức nở, ba người cũng lộ rõ vẻ xúc động.

Tùy Ưc, Hà Ca thuận lợi thi đỗ nghiên cứu sinh, Tam Bảo dựa vào thành tích tối thiểu trở thành nghiên cứu sinh của giáo sư Tô, vậy mà cô nàng còn dắc ý rất lâu vì chuyện này. Mấy ngày sau, Yêu Nữ sẽ ra nước ngoài nhập học theo kế hoạch, và xa cách họ từ đó.

Tùy Ưc vừa định lên tiếng an ủi, ai ngờ Tam Bảo đột nhiên đứng lại, lớn tiếng hét lên với ký túc xá nam trước mặt: “Các em ơi! Các em chờ nhé! Đợi chị ra ngoài kiếm tiền về bao nuôi các em!”

Tùy Ưc, Yêu Nữ, Hà Ca trợn tròn mắt, người đi đường bùm miệng nhìn sang, trong ký túc xá có người đứng trên ban công huýt sáo, còn có mấy nam sinh kêu lên: “Chị ơi, bọn em đợi chị~ Sớm quay lại nhé!”

Mọi người xung quanh cười phá lên.

Ngày rời trường, bốn người họ kéo vali đứng trước cửa phòng ký túc xá, nhìn căn phòng trống trải, ai nấy đều không nỡ rời đi.

Còn nhớ năm xưa trong căn phòng này bày đầy đồ đạc linh tinh. Tối nào chúng ta cũng nằm trong chăn, tán gẫu trò chuyện. Nhớ sân trường năm ấy, bầu trời xanh thẳm, gió rất dịu dàng, chúng ta đi về trên con đường nhỏ, bao lần thỏa sức nói cười, để những ngày tháng tươi đẹp nhất lướt qua vai.

-
-
-

Chương 15. Đừng đi, được không

.

.

Vài ngày sau, Tùy Úc, Hà Ca và Tam Bảo đứng ở sảnh sân bay tiễn Yêu Nữ.

Ba người quyến luyến, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ có Yêu Nữ mỉm cười trò chuyện.

Cuối cùng, Yêu Nữ kéo vali, “Thôi được rồi, đến lúc tớ phải đi rồi.”

Tùy Úc biết rõ Kìêu Dụ sẽ không đến, nếu muốn đến thì đã đến từ lâu rồi.

Tam Bảo và Hà Ca lập tức bắt lấy tay Yêu Nữ, “Đừng mà!”

Tam Bảo ấp úng nói: “Không đợi em về Kìêu... À không, không đợi anh Kìêu à?”

Yêu Nữ mặt không đổi sắc, siết chặt tay kéo vali, “Tớ đi đây, nhớ phải thường xuyên liên lạc đấy.”

Nói xong cười vẫy tay, dứt khoát rời đi.

Trong phòng quan sát sân bay, một người đàn ông trẻ mặc đồng phục đi đến hỏi: “Có muốn ngăn lại không?”

Kìêu Dụ ngồi trên sofa xua tay, mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt ngày đêm mong nhớ trên màn hình, bất giác châm một điếu thuốc.

Có người muốn tới ngăn nhưng bị người đàn ông trẻ kia cản lại, lắc đầu, sau đó anh ta liền ngồi xuống cạnh Kìêu Dụ.

Kìêu Dụ quay đầu, khàn giọng nói: “Tôi biết ở đây không được phép hút thuốc. Tôi chỉ hút một điếu, xong sẽ đi ngay.”

Nói xong tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình, mãi đến khi máy bay lao lên bầu trời, trong tay Kìêu Dụ chỉ còn lại điếu thuốc, anh không hút chút nào.

Cảm giác đau đớn nơi ngón tay khiến anh bừng tỉnh, Kìêu Dụ đứng bật dậy, vẻ mặt cũng bình thường trở lại, nói với người đàn ông trẻ ngồi cạnh: “Cảm ơn, tôi đi đây.”

Người kia vỗ vai anh, “Anh em bao năm còn khách khí cái gì.”

Người đàn ông kia không hỏi gì về vẻ khác thường của Kìêu Dụ mà hỏi chuyện khác: “Sức khỏe anh trai cậu sao rồi?”

Kiêu Du càng thêm s ầu não, “Càng ngày càng không tốt, cậu biết đấy, nếu anh ấy gắng gượng được thì tôi đã không phải thế này.”

Nói xong lại nhìn màn hình giám sát đã không còn hình bóng thướt tha kia nữa, dứt khoát quay người rời đi, “Cậu làm việc đi, tôi đi đây.”

Dù người ấy đã đi, nhưng dung nhan tuyệt sắc kia lại càng lúc càng rõ nét trong tâm trí anh.

***

Mùa thu năm ấy tới sớm, sau một trận mưa to, nhiệt độ hạ thấp, gió thổi làm lá bay khắp thành phố.

Trước tòa nhà văn phòng trang nghiêm, một chiếc xe con màu đen đi ch ầm chậm, khi xa dừng h ản lại, Tiêu Tấn xuống xe, Tiêu Tử Uyên kính cẩn theo sau, bao nhiêu cao ngạo anh đã giấu hết đi, chỉ để lộ vẻ hòa nhã hi ền lành. Trong văn phòng làm việc, người đàn ông trung niên anh từng gặp mấy năm trước vẫn vui vẻ chào đón hai bố con, lần này ông để mắt nhìn kỹ Tiêu Tử Uyên mấy lần, thấy anh nhã nh ận ôn hòa, đi ền đậm chín chắn, còn ra dáng hơn mấy năm trước.

Ông th ần cười kh ỉ, h ản là mình sẽ trở thành bàn đạp đắc lực cho cậu cháu trai trưởng nhà họ Tiêu này r ồi.

Bố Tiêu không ở lại đó lâu, chỉ trò chuyện một lát r ồi v ỏ vai Tiêu Tử Uyên, mỉm cười nói với người đàn ông trung niên bên cạnh: “Bộ trưởng Từ, Tử Uyên mới tới, chưa biết gì cả, mong anh dạy dỗ thẳng b ế, nhân d ẹp này rèn luyện thẳng b ế thật tốt.”

Từ Phi cười lớn g ật đầu, bố Tiêu ch ợt đổi giọng, vẻ mặt cũng nghiêm nghị hơn, “Bộ trưởng Từ, tôi giao thẳng b ế cho anh đấy.”

Từ Phi gi ật mình, “Ồi, anh cứ yên tâm, anh v ềchuyển lời với cụ là tôi hiểu ý cụ.”

Bố Tiêu cười g ật đầu, nhanh chóng rời đi.

***

Tùy Ưc, Tam Bảo và Hà Ca ra khỏi bệnh viện thì thấy Tiêu Tử Uyên vừa tựa vào cửa xe vừa nghe điện thoại, mắt nhìn v ềhướng khác.

Trưa mùa thu gió mát, ánh mắt trời rực r ỏ rải lên người anh một v ầng hào quang màu vàng chói l óa đến m ơ màng.

Tam Bảo kêu lên, giữ Tùy Ưc, Hà Ca lại, ra v ề th ần bí hỏi: “Dựa vào thân xe chờ m ỹ nữ, góc độ nào đẹp trai nhất đây?”

Đầu óc Tam Bảo lúc nào cũng đ ầy những v ấn đ ềkỳ quặc, Tùy Ưc không có hứng thú tiếp lời cô nàng, chỉ muốn chạy nhanh đến chỗ anh. Cô thậm

chí chẳng thèm nhìn Tam Bảo lấy một lần, chỉ chăm chú hướng mắt về phía kia.

Hà Ca bị ông sếp soi mói “hành” đến trưa, độc miệng nói: “Vậy còn phải xem là ai, nếu là căn 250 thì cậu còn nhìn không?”

Lúc trước, Hà Ca truy cập vào trang web của trường, bị ảnh chụp nửa người của ông sếp soi mói nào đó lừa gạt, bèn hớn hờ đi đăng ký làm nghiên cứu sinh của người ta, sau khi thấy thầy giáo già chỉ cao đến mũi mình thì gào lên là bị lừa rồi, trong cơn nóng giận liền đặt cho sếp biệt danh “căn 250”, bởi vì chiều cao của sếp chỉ được một mét năm mươi tám*.

(* “Căn 250” ở đây chỉ căn bậc hai của 250. Căn bậc hai của 250 xấp xỉ 15.8.)

Tùy Ưc gật đầu tán thành, “Có lý lắm, hơn nữa còn phải xem là đi xe gì, nhờ là máy kéo thì sao?”

Tam Bảo tức tối thở hắt ra nhìn hai người.

Tùy Ưc và Hà Ca cười run bả vai, Hà Ca khoác vai Tam Bảo, vừa đi vừa nói: “Đừng thở gấp thế, chúng ta đi thôi, không cản trở vợ chồng người ta về nhà với nhau nữa. Tớ kể cho cậu chuyện này nhé, có một loài vật tên là ếch bong bóng, cậu chọc vào nó một cái, nó sẽ phình ra như bong bóng, mắt đỏ ngầu, tiếng hít thở ừng ục, giống hệt cậu bây giờ...”

***

Tiêu Tử Uyên vừa cúp máy, quay đầu thấy Tùy Ưc đang đứng trước mình, nhìn thẳng anh bằng ánh mắt hân hoan hồi lâu mà không đỏ mặt, một lúc sau thì cười hỏi: “Còn đi đâu nữa không?”

Tiêu Tử Uyên kéo Tùy Ưc vào lòng, câu trả lời vang lên trên đỉnh đầu cô: “Không đi nữa.”

Tùy Ưc vốn cho rằng Tiêu Tử Uyên sẽ rất bận rộn, nhưng anh lại rảnh rỗi đến khó tin.

Sau khi học nghiên cứu sinh, hầu hết thời gian Tùy Ưc đều chạy qua chạy lại giữa trường và bệnh viện nên đã thuê nhà ở chung cư gần bệnh viện.

Ngày nào Tiêu Tử Uyên cũng xuất hiện đứng giờ dưới tòa nhà cô sống để đưa cô đi làm rồi lại đứng giờ có mặt ở cổng bệnh viện đón cô tan làm.

Một hôm về sớm, bắt gặp Tiêu Tử Uyên đeo tạp dề đang nấu nướng trong bếp, Tùy Ưc thậm chí còn nghi ngờ không biết có phải anh đã biến nhà cô thành chỗ làm rồi không. Mỗi khi cô mệt mỏi lê bước từ bệnh viện về đầu

gặp Tiêu Tử Uyên, nếu không phải đang nấu cơm thì là dọn phòng, anh như vậy khiến cô càng hổ thẹn với cái danh bạn gái của mình.

Mãi đến một hôm, Tùy Ưc kéo tay Tiêu Tử Uyên đang đi giày chuẩn bị rời đi, “Có phải người làm bạn gái như em thật thiếu tư cách không?”

Tiêu Tử Uyên hơi nghiêng đầu lẳng lặng nhìn cô, Tùy Ưc ngáp ngừng mãi, cuối cùng vẫn nhú mồm hỏi câu hỏi đã đè nén trong lòng từ lâu: “Anh bỏ việc rồi à?”

Tiêu Tử Uyên ung dung cười, đợi Tùy Ưc nói xong mới hỏi: “Em thấy anh rảnh thì không chịu được à?”

Tùy Ưc hơi ngượng, “Không, chỉ là cảm giác lạ lắm...”

Tiêu Tử Uyên tựa vào cửa, nghe lời giải thích vớ vẩn của cô rồi mới nói:

“Em không phải thấy lạ nữa, anh quên nói với em, chuỗi ngày rảnh rỗi của anh chấm dứt rồi, từ ngày mai anh sẽ rất bận.”

Sau hôm ấy, Tiêu Tử Uyên quả thật bận rộn đúng như anh đã nói.

Có lúc Tùy Ưc sắp đi ngủ mà anh vẫn còn đang làm thêm ở văn phòng hoặc đi xã giao. Hôm sau ngủ dậy, cô lại thấy anh vẫn mặc nguyên quần áo chưa thay, nằm ngủ say trên sofa.

Có lần Tùy Ưc thấy một chiếc xe con màu đen tới đón Tiêu Tử Uyên ở dưới tòa nhà, vô tình liếc nhìn biển số xe mới hiểu tại sao dạo này Tiêu Tử Uyên bận như vậy.

Thời gian Tiêu Tử Uyên đến nhà cô dần không tuân theo quỹ đạo nữa, lần nào cũng gọi điện trước hỏi cô có ở nhà không, nếu cô không ở nhà thì sẽ gọi lại vào lúc cô sắp đi ngủ, còn nếu cô ở nhà thì anh sẽ lên chơi một lúc, thường đầu tới vào buổi tối, ngủ một lát rồi đi. Thỉnh thoảng anh đến sau khi vừa họp xong, hoặc sau một bữa tiệc xã giao khi đã ngà ngà say. Dường như anh rất mệt mỏi, lần nào cũng chỉ lẳng lặng nhìn cô, khẽ mỉm cười, cũng không nói nhiều, không trêu chọc cô như lúc trước. Ban đầu Tùy Ưc cảm thấy xót xa, sau đó là hơi hụt hẫng, tình trạng của họ hiện giờ là càng lúc càng xa cách như vậy sao?

Học Y vốn đã vất vả, thầy hướng dẫn của cô là Hứa Hàn Dương luôn rất nghiêm khắc với sinh viên, Tùy Ưc càng không dám lơ là dù chỉ một chút. Ngày nào cũng như ngày nào, vừa bận rộn ở bệnh viện xong, cô lại ôn tập chuẩn bị thi, cảm giác thời gian trôi qua thật nhanh, nên không đến mức cảm thấy quá trống vắng.

Tùy Ưc ngày khám ngoại trú với Hứa Hàn Dương cả ngày, khám xong cho bệnh nhân cuối cùng, mấy sinh viên hỗ trợ Hứa Hàn Dương đều khẽ thở

phào.

Hứa Hàn Dương nhìn mấy cô cậu sinh viên, cười xua tay, “Được rồi, dạo này ai cũng vất vả rồi, về nghỉ đi! Mai là cuối tuần, cho các anh chị nghỉ đấy! Không cần đến đâu.”

Mấy sinh viên mặc áo blouse nghe vậy cực kỳ hưng phấn nhưng vẫn cố kìm nén cảm xúc trả lời: “Không vất vả đâu ạ.”

Hứa Hàn Dương vừa ra khỏi phòng liền có người gào lên: “Đây có còn là thời gian biểu của con người nữa không, hôm qua tôi viết luận văn đến rạng sáng, hôm nay sáu giờ đã thức dậy để đến đây!”

“Ai mà không như vậy, tối qua tôi vào phòng mổ với thầy, đứng suốt sáu tiếng!”

“Khó khăn lắm mới được về sớm một hôm, chúng ta cùng đi ăn đi, xong rồi đi hát, thư giãn hết mình!”

“Được, được!”

Những người này đều là học trò do Hứa Hàn Dương hướng dẫn mấy năm nay, có người là thạc sĩ, có người là tiến sĩ, tuổi xấp xỉ nhau, lập thành hội chơi cũng hợp.

Lúc thu dọn đồ, có người hỏi Tùy Ưc: “Đi chưa A Ưc?”

Tùy Ưc ngẫm nghĩ, mấy ngày nay Tiêu Tử Uyên không đến, cô sợ hôm nay anh tới mình lại không ở nhà, liền cười lắc đầu từ chối, “Tối nay tôi có việc, không đi được.”

Người kia tiếc nuối, “Thế thì thôi vậy.”

Tùy Ưc dọn xong đồ, thay xong quần áo chuẩn bị về nhà thì gặp Hứa Hàn Dương ở hành lang. Thầy đang cầm một cái túi màu đen, vẻ mặt ảo não, trông thấy Tùy Ưc thì khuôn mặt bỗng dãn ra.

Tùy Ưc thót tim, chắc sẽ không bị bắt đi làm việc chứ?

Trong lòng nghĩ vậy nhưng cô cũng chỉ có thể kính cẩn chào: “Em chào thầy.”

Hứa Hàn Dương cười gật đầu, “Chưa đi hả, may quá, có một bệnh nhân cứ nhất định bắt thầy nhận hai con vịt trời, thầy đâu có ăn được hết, này, em cần về một con đi.”

Thầy Hứa vừa nói vừa đưa cho Tùy Ưc, cô nghe mà ngỡ ngàng, không nhận lấy, còn nhìn Hứa Hàn Dương nghi hoặc. Theo học Hứa Hàn Dương hơn một năm nay, Tùy Ưc biết rõ thầy không bao giờ nhận đồ của bệnh nhân.

Hứa Hàn Dương thấy Tùy Ưc mãi không nhận, cũng không nói gì, bèn nhìn cô với vẻ kỳ quái, thấy ánh mắt cô mới hiểu ra, cười giải thích: “Của bố mẹ bệnh nhân giường mười lăm đấy. Điều kiện gia đình họ không tốt, bắt hai vịt trời này cũng tốn công sức lắm, họ lại lớn tuổi rồi, thầy không nhận thì họ không yên tâm. Thầy nhận nhưng có đưa cho họ ít tiền, coi như là mua.”

Tùy Ưc lúc này mới hiểu ra nhưng ngại không dám lấy, “Thầy mang về nhà ăn đi ạ, hoặc cho các anh chị khác.”

Hứa Hàn Dương cười, “Một mình ông già này làm sao ăn được nhiều thế? Vả lại anh chị của em chạy nhanh như vậy, thầy đuổi theo kiểu gì? Em gầy thế này, ăn thêm ít thịt mà béo rồi, nếu không về sau vào phòng phẫu thuật tay run không cầm được dao đâu.”

Câu đùa của thầy giáo già lại khiến Tùy Ưc nghe mà xót xa. Cả đời thầy cống hiến cho y học, không kết hôn cũng không có con, giống như mãi mãi là một người cô đơn.

Cô đưa tay nhận, hơi xúc động, “Thầy giữ gìn sức khỏe ạ.”

Trước kia Hứa Hàn Dương từng nghe các sinh viên trong khoa nhắc đến Tùy Ưc, nhưng mỗi người lại nói một kiểu. Về sau, Ôn Thiệu Khanh chủ động gọi điện thoại đường dài quốc tế tới đề cử cô, chỉ nói một câu đơn giản: “Thông minh chứ không khôn lỏi, là người có thể thực sự tập trung vào việc học.”

Phản ứng đầu tiên của Hứa Hàn Dương khi ấy là: “Bạn gái hả?”

Ôn Thiệu Khanh khẽ cười, đáp hai chữ: “Không dám.”

Ông không biết rõ Tùy Ưc, nhưng biết rõ Ôn Thiệu Khanh. Tiêu chuẩn của Ôn Thiệu Khanh rất cao, hiếm khi khen ai, vậy nên ông rất muốn gặp cô gái này.

Đến lúc thi vòng hai, ông phát hiện Tùy Ưc là cô gái có cái tâm bình tĩnh hiếm thấy trong thời đại nóng vội bất an này, quả là người có năng khiếu học Y. Về sau tiếp xúc nhiều cũng dần hiểu rõ, cô bé này thông minh, xinh đẹp lại biết phấn đấu, theo ông vào phòng mổ, đi khám ngoại trú đều rất vất vả nhưng cô chưa bao giờ than trách một câu, cũng rất kiên nhẫn với bệnh nhân. Dù ngoài miệng không nói ra nhưng thực chất Hứa Hàn Dương rất hài lòng, ông có một suất học lên tiến sĩ muốn để dành cho cô, chỉ là chưa nói ra mà thôi.

Hứa Hàn Dương cười gật đầu, “Được được, mau về nghỉ ngơi đi!”

Tùy Ưc xách vít ra đến cổng bệnh viện mới nhớ ra một chuyện, bèn xoay người đến tòa nhà Đông y gặp Tam Bảo, vợ vét một ít đồ ở chỗ cô nàng rồi mới ra khỏi bệnh viện, sau đó lại đến siêu thị mua vài món ăn, vừa về đến nhà là bắt tay vào làm luôn.

Sau khi chần qua rượu gia vị, Tùy Ưc cho thêm chút hoàng kỳ, hoài sơn, đẳng sâm, táo đỏ, đun lửa to rồi cho thêm ít câu kỷ tử, để lửa nhỏ hãm kỹ. Trong căn phòng tràn ngập hương thơm, Tùy Ưc đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, giống như đang chờ gì đó, dưới tòa nhà thỉnh thoảng có ánh đèn xe tiến đến gần nhưng chiếc xe quen thuộc kia mãi vẫn không xuất hiện/ Tùy Ưc cho rằng hôm nay Tiêu Tử Uyên không đến, liền kéo rèm cửa chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, chẳng ngờ lại có tiếng chuông cửa vang lên. Chỗ cô bình thường hầu như không có ai ghé qua, giờ này lại càng không. Tùy Ưc mở cửa, Tiêu Tử Uyên đang đứng bên ngoài.

Cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, “Không thấy xe anh, anh đến bằng cách nào vậy?”

Nhìn nụ cười của Tùy Ưc, Tiêu Tử Uyên cũng cười theo, “Xe đó mang đi bảo dưỡng rồi, tài xế đưa anh đến bằng xe khác.”

Giọng nói vô cùng mệt mỏi, anh vừa vào trong liền ngã lên sofa, mắt khép hờ, một tay đỡ trán, không nói gì.

Tùy Ưc rót cho anh một chén trà, sau đó ngồi bên cạnh anh, nghiêng đầu nhìn, mắt anh có quầng thâm nhạt, không biết đã thức mấy đêm rồi.

Tiêu Tử Uyên day day ấn đường, gắng gượng cầm chén nhấp một ngụm, nhướn mày nhìn cô, “Anh nhớ em học lâm sàng, bắt đầu nghiên cứu thuốc Đông y từ bao giờ vậy?”

Tùy Ưc cười tinh nghịch, “Em vợ vét ở chỗ Tam Bảo, thầy hướng dẫn của cô ấy thích mắng này nhất, ngày nào cũng bắt cô ấy nghiên cứu những thứ này. Có cúc vạn thọ, lá cúc ngọt, cỏ roi ngựa, lá bạc hà chanh, vỏ cam, nhục quế, em cho thêm ít mật ong, có tác dụng thư giãn an thần, rất hiệu quả, nhiều bác sĩ Tây y ở khoa đến xin thầy Tô kê cho những thứ này để pha trà uống lắm.”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười, lẳng lặng nhìn Tùy Ưc vui vẻ nói chuyện.

“Mệt không? Ngủ một lát chứ?” Tùy Ưc phát ngượng vì ánh mắt của anh, liền chuyển chủ đề.

Tiêu Tử Uyên vuốt ve đôi má Tùy Ưc, nụ cười hiện lên trên gương mặt góc cạnh, anh kéo cô ngồi lên đùi mình, nhẹ ôm cô vào lòng ngực, giọng

khàn khàn vang trên đỉnh đầu cô: “A Ưc, chuyện làm anh vui nhất mỗi ngày là có thể ngồi cạnh em, ngắm em cười.”

Em mỉm cười, xuân về hoa nở.

Tùy Ưc xoa đầu anh, mười ngón tay mềm mại xuyên qua mái tóc đen dày. Tiêu Tử Uyên vui mặt vào trước ngực cô, thở hắt ra, dường như rất thỏa mãn.

Lúc sau bệnh viện có ca cấp cứu, Tùy Ưc bị gọi đến hỗ trợ, đến khi trở lại thì Tiêu Tử Uyên đã ngủ. Khung cảnh trước mặt khiến cô đứng ngây người ở cửa ra vào.

Trong căn phòng tĩnh mịch chỉ bật đèn tường, ánh sáng màu cam phủ lên cả phòng một bầu không khí ấm áp. Anh ngồi tựa ở đó im lặng, nhắm mắt lại, hàng mi dài và dày rủ xuống, để lại một mảng bóng đen. Sống mũi cao vô cùng thu hút, khuôn mặt đã ngắm không biết bao nhiêu lần kia giờ phút này đẹp đến mơ hồ, khiến cô muốn vươn tay đến vuốt ve.

Có lẽ anh quá mệt thật, trước kia Tùy Ưc chỉ cần đến gần là anh đã tỉnh lại, nhưng giờ ở cạnh nhìn lâu như thế mà anh vẫn chưa tỉnh. Tùy Ưc vào phòng ngủ lấy một chiếc chăn mỏng đắp lên người anh, sau đó đi vào bếp, rón rén nấu cơm.

Lát sau Tùy Ưc nghe thấy một giọng trầm khàn, liền ra ngoài nhìn, thấy Tiêu Tử Uyên đã ngồi dậy, đang nói chuyện điện thoại.

Anh vội vã dặn dò mấy câu rồi cúp máy, sau đó ngồi gần người tại chỗ nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt chẳng lộ chút cảm xúc, bóng lưng lặng lẽ cô độc.

Tùy Ưc đứng sau anh, trái tim như bị khoét một mảng, xót xa vô cùng. Trên vai anh quá nhiều gánh nặng, các mối quan hệ trong vòng danh lợi đều rắc rối phức tạp, ao nước sâu như thế, đi bước nào cũng phải suy tính cẩn thận, hằn anh mệt mỏi lắm.

Có người ngã ngựa, có người bay cao. Mưu quyền, toan tính, đấu đá, dối gạt, cô nghĩ thôi đã thấy mệt, thứ khó mưu tính nhất chính là lòng người. Tùy Ưc cũng bất an, nhưng cô vẫn nhớ, chiều hôm ấy, anh đã mỉm cười nói với cô.

Dù mai này anh thế nào, khi ở trước mặt em, anh vẫn sẽ là Tiêu Tử Uyên mà em biết.

Dù là thời khắc nào, em cũng sẽ nhớ kỹ chàng trai có nụ cười mê hoặc ấy. Tùy Ưc đang miên man suy nghĩ thì thấy Tiêu Tử Uyên rút ra một điều thuốc, ngay sau đó, đốm lửa sáng lên, làn khói trắng tỏa ra. Anh hút một

hơi mới sực nhớ ra mình đang ở đâu, chân nản đập tắt đèn thuốc, sau đó đứng dậy định đi mở cửa sổ, ai ngờ vừa quay đầu lại thì thấy Tùy Ưc đứng phía sau.

Tùy Ưc không bận tâm, cười đi đến, nhẹ giọng hỏi: “Dậy rồi à?”

Không biết do quá mệt mỏi, do vừa tỉnh ngủ hay vì chợt dạ mà Tiêu Tử Uyên phản ứng cực chậm, hết như một đứa trẻ vừa phạm lỗi.

Tùy Ưc không hề nhắc đến chuyện trước đó, chỉ nghiêng đầu hỏi: “Vậy chúng ta đi ăn nhé? Em nấu mì hoành thánh bằng nước vịt, anh muốn nếm thử không?”

Tiêu Tử Uyên rửa mặt xong, đến ngồi trước bàn cơm, những miếng hoành thánh tươi ngon nằm trong chiếc bát sứ trắng bóc, mùi thơm tỏa ra, bên trên còn rải rong biển và trứng thái sợi. Tiêu Tử Uyên gấp một miếng ăn, hương vị dịu nhẹ thơm ngon, mùi hương hấp dẫn quẩn quanh.

Cả ngày nay anh chưa ăn cơm, tiệc tối đây thức ăn nhưng anh không có chút khẩu vị nào, giờ lại thấy đói.

Tùy Ưc nấu một nồi, cô chỉ ăn một bát nhỏ, còn lại bị Tiêu Tử Uyên ăn sạch.

Tùy Ưc nhìn anh ăn gần hết rồi mới hỏi dò: “Nếu anh có chuyện gì phiền lòng thì cứ nói cho em nghe.”

Tiêu Tử Uyên ngẩng đầu nhìn cô, cười bất đắc dĩ, “Chuyện vụn vặt, tầm thường, bản thủ lắm, anh không muốn để em phải bận tâm.”

Anh là người thanh cao, vốn không để những vinh hoa trăn trọc đó vào mắt, nhưng lại bất đắc dĩ sinh ra trong gia đình như vậy, buộc phải ở trong vị trí đó.

Tùy Ưc vươn tay nắm lấy bàn tay anh đặt trên bàn, thành khẩn nhìn vào mắt Tiêu Tử Uyên, “Nhưng em muốn biết.”

Em không muốn nấp sau lưng anh, em muốn đứng bên cạnh anh.

Tiêu Tử Uyên hiểu tấm lòng Tùy Ưc, bước đến ngồi xuống vuốt ve khuôn mặt cô, “À Ưc, em biết không? Em trải qua bao nhiêu chuyện nhưng đôi mắt em vẫn trong veo như nước suối trên núi cao, anh không muốn những việc ấy vấy bẩn đôi mắt em.”

Tùy Ưc vẫn kiên trì, Tiêu Tử Uyên trầm ngâm, “Cuối tuần này ở bộ tổ chức thi đấu cờ vây, anh đưa em theo nhé?”

***

Tùy Ưc ngồi cạnh nhìn Tiêu Tử Uyên đánh cờ, đôi mày dãn cau lại, không khỏi quay sang nhìn anh, Tiêu Tử Uyên vẫn bình thản hờ hững.

Cho đến khi thắng bại phân rõ, người đối diện Tiêu Tử Uyên mới cười vang đắc ý, giọng đầy vẻ trào phúng: “Thật uổng cho bao nhiêu người khen thư ký Tiêu chơi cờ giỏi lắm, xem ra cũng chỉ đến thế... Ha ha ha.”

Xung quanh có rất nhiều đồng nghiệp trong bộ, ít nhiều cũng biết Giản Phàm luôn không phục vì mình dưới cơ Tiêu Tử Uyên, giờ nghe nói vậy cũng cười giả tạo theo.

Tiêu Tử Uyên vẫn khiêm tốn, “Tin đồn thôi, không xem là thật được.”

Giản Phàm vênh váo, liếc nhìn Tiêu Tử Uyên một thoáng rồi sang bàn bên cạnh xem đánh cờ.

Tùy Ưc ngẩng lên, đến khi bên cạnh không còn ai, cô mới giật nhẹ ống tay áo của Tiêu Tử Uyên, nhẹ giọng hỏi: “Sao anh...”

Cô biết trình độ chơi cờ của Tiêu Tử Uyên, dù nhắm mắt anh cũng không chơi tệ như vừa rồi.

Tiêu Tử Uyên đặt tay lên tay Tùy Ưc, nghiêng người nói thầm vào tai cô câu gì đó, Tùy Ưc lập tức hiểu ra, mỉm cười nhìn anh.

Từ Phi và ông Trần ung dung ngẩng uống trà bên cạnh, nhìn thấy toàn bộ khung cảnh đó.

Ông Trần bỗng cười, “Thằng bé nhà họ Tiêu này được lắm, ngày trước chỉ nghe người ta nói, hôm nay mới tận mắt thấy, đúng là không vừa.”

Từ Phi biết rõ mách khéo của Tiêu Tử Uyên, ngoài mặt lại vẻ như không hiểu, “Bác Trần nói vậy là sao ạ?”

Ông Trần nheo mắt nhìn bóng lưng gần đó, từ tốn nói: “Ván cờ này đã định sẵn thắng thua, chẳng qua là vấn đề thời gian thôi. Tiêu Tử Uyên có thể thua một cách tự nhiên như vậy, chứng tỏ cậu ta đã có mưu tính sẵn. Thật ra bàn cờ không phải vấn đề, có thời gian và kiên nhẫn là đủ, đáng ngưỡng mộ là ở chỗ cậu ta có thể hiểu được là ngoài ván cờ đó ra còn có những thứ to tát hơn nhiều, thắng thua đầu nằm gọn trong tay cậu ta. Thằng nhóc nhà họ Giản ở trong bộ đã được một thời gian, cho rằng có thể leo lên vị trí kia, vậy mà bỗng dưng có người xen vào nên cậu ta ghi hận trong lòng. Tiêu Tử Uyên chủ động đưa mình vào thế yếu chẳng qua là muốn dỗ dành cậu ta, Giản Phàm nếu cứ tiếp tục như vậy cũng chỉ đến được vị trí hiện tại là cùng. Thằng bé nhà họ Tiêu thông minh lại đi mềm mỏng, cậu ta vào bộ đã lâu nhưng luôn quả quyết dứt khoát, lại biết cách khống chế hào quang, kìm nén cảm xúc, hết mực khiêm tốn, biết nhường nhịn đúng lúc, hẳn bằng tuổi cậu ta tôi không hiểu biết được như thế.”

Từ Phi nịnh nọt, “Đối với bác thì cậu ta chỉ là kẻ múa rìu qua mắt thợ thôi.”

“Đáng sợ ở chỗ cậu ta còn trẻ.” Ông Trần vẫn cười nhưng trong lòng đã bắt đầu suy tính. Một người còn trẻ như vậy mà hành động cử chỉ đã có được sự linh hoạt dẻo dai, lên xuống đúng mực, biết tiến biết lùi, quan trọng nhất là cậu ta nắm chắc năng lực bản thân, dù còn trẻ nhưng không thể coi thường. Nhớ tới đứa con trai hư cũng tằm tuổi này ở nhà, ông không khỏi nhíu mày thở dài.

Lúc về vẫn còn sớm, hai người không đi xe mà tản bộ ở con phố tròng đầy cây ngân hạnh. Trời đã vào cuối thu, lá cây ngân hạnh rơi xuống phủ kín con đường, ánh nắng xuyên qua những tán lá rải những tia vàng kim lấp lánh lên hai người họ. Sáng cuối tuần, tằm này có lẽ nhiều người còn đang ngủ nướng trên giường, cả dãy phố chỉ có hai người họ, thật hiếm có một góc phố yên tĩnh như thế trong thành phố ồn ào này.

Hai người tay nắm tay, nhàn nhã bước qua thảm lá vàng, sau đó Tùy Úc chợt bật cười.

Hiếm khi Tiêu Tử Uyên lúng túng trước nụ cười của cô như lúc này, bèn dừng chân sửa lại tóc giúp cô, “Được rồi, đừng cười nữa.”

Tùy Úc hắng giọng, cố nghiêm mặt nhin cười, “Ừm, không cười nữa.”

Tiêu Tử Uyên như sức nhớ tới gì, hỏi: “Em sắp tốt nghiệp rồi, có dự định gì chưa?”

Tùy Úc nắm tay Tiêu Tử Uyên đi tiếp, “Thầy Hứa có nói với em rằng thầy có suất học thẳng lên tiến sĩ muốn để dành cho em, em cũng ký hợp đồng với bệnh viện rồi, vừa làm việc vừa học tiếp.”

Để trả đũa màn vừa rồi, Tiêu Tử Uyên quay sang cười gian, cố ý lặp lại: “Nữ tiến sĩ?”

Tùy Úc hất cằm hỏi lại: “Anh có ý kiến gì không hả thư ký Tiêu?”

Tiêu Tử Uyên cúi đầu cười, “Không dám.”

Tùy Úc cười vui vẻ, lại nghe Tiêu Tử Uyên hỏi: “Bao giờ em dọn đến chỗ anh ở?”

Mặt Tùy Úc nóng lên, bắt đầu kiếm cớ, “Chỗ anh cách bệnh viện hơi xa...”

Tiêu Tử Uyên siết nhẹ tay cô dềnhị, “Vậy anh chuyển tới chỗ em nhé?”

Dù Tiêu Tử Uyên thường xuyên đến chỗ Tùy Úc, nhưng lần nào cũng bị cô đuổi đi đúng giờ, xin ngủ ở sofa cô cũng không chịu.

Tùy Ưc chợt hốt hoảng, cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này, giờ đột nhiên nhắc tới, cô không có chút chuẩn bị nào cả. Cô biết đàn ông có nhu cầu sinh lý là chuyện bình thường, nếu cô không đồng ý thì liệu Tiêu Tử Uyên có giận không?

Tùy Ưc cúi đầu khó xử, chợt cảm nhận được bàn tay đang nắm tay mình run lên, ngẩng đầu thì thấy Tiêu Tử Uyên đang cười không ngừng được, thấy cô ngơ ngác còn hỏi đùa: “Em đang nghĩ gì vậy?”

Tùy Ưc giờ mới hiểu anh đang tính lái chuyện vừa rồi, thẹn quá hóa giận bèn quay người bỏ đi, Tiêu Tử Uyên vừa cười vừa đuổi theo.

Gió nhẹ thổi qua, trong màn lá vàng kim bay đầy trời, hai bóng hình một trước một sau biến mất tại con đường.

-
-
-

Chương 15.2

Tùy Úc tốt nghiệp xong, chính thức vào bệnh viện, khi chuyển tới khoa Giải phẫu thần kinh thì gặp người cũ.

Hôm ấy, ở trong phòng làm việc, trưởng khoa cười giới thiệu cô cho những đồng nghiệp khác trong khoa, đang nói dở chợt cất tiếng gọi lại một người đang vội vã bước qua cổng, “Trần Thốc!”

Người kia nhanh chóng quay lại, đứng ở cửa ghé đầu vào hỏi: “Chuyện gì vậy này?”

Trưởng khoa cười chỉ vào Tùy Úc, “Đây là Tùy Úc, cô bé mới tới khoa chúng ta, khoa chúng ta lúc nào cũng dương thịnh âm suy, tôi cố ý đưa cô ấy về đây, sau này em quan tâm người ta nhiều vào nhé.”

Nói xong lại dịu giọng giới thiệu với Tùy Úc, “Đây là Trần Thốc, học trò của tôi, em cứ gọi là đàn anh giống những người khác là được. Trình độ của thằng bé này tốt lắm, em chịu khó học hỏi cậu ta nhiều vào.”

Tùy Úc cười gật đầu.

Trần Thốc cũng cười gật đầu với Tùy Úc, sau đó vội vàng rời đi.

Tùy Úc lúc này mới nhìn rõ người ở phía cổng, chợt sững người.

Đây chẳng phải là người mà Tam Bảo nhớ mãi không quên đó sao? Trần Thốc? Nhân Sâm? Nhân Sâm và giấm không gặp mặt^[1]? Cô có nên báo với Tam Bảo ngay không?

Làm việc ở khoa mấy ngày, Tùy Úc thực sự khâm phục người đàn anh này, anh ta có tư duy rành mạch, kiến thức chuyên ngành vững chắc, cũng khiêm tốn, ham học hỏi, rất có phong thái bác sĩ. Chỉ không biết là cô nàng Tam Bảo kia có chinh phục được không.

***

Tiêu Tử Uyên phải đi công tác ở tỉnh gần đó, Tùy Úc xem dự báo thời tiết, dặn anh mang theo quần áo ấm tránh bị cảm cúm. Không ngờ Tiêu Tử Uyên chẳng làm sao, người có vấn đề lại là cô, hôm ấy vừa ngủ dậy thì thấy họng khó chịu, người đau nhức.

Nhớ buổi tối còn có ca đêm, cô khẽ thở dài.

Đến ca trực đêm, đầu óc Tùy Ưc bắt đầu mê man, dựa vào linh cảm nghề nghiệp, cô biết là mình sốt rồi, liền uống hai viên thuốc. Cố chịu đến thời gian giao ban sáng hôm sau, cô mặc áo khoác kín ra khỏi bệnh viện, về đến nhà liền vội đầu vào chặn ngủ thiếp đi.

Cô ngủ cũng không ngon, mơ thấy toàn khung cảnh cấp cứu, rồi các máy móc thiết bị y tế loạn lên với nhau, tên các loại thuốc cũng xoay vòng trong đầu.

Thời gian dường như trở lại hồi bé, lúc còn ở nhà họ Tùy, ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt giễu cợt và xem thường, Tùy Cảnh Nghiêu đứng cạnh nhìn cô đầy áy náy, muốn nói lại thôi.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy mẹ của thời trẻ cười đau thương, “Tùy Cảnh Nghiêu, em không còn nợ gì nhà họ Tùy nữa.”

Tùy Cảnh Nghiêu đang bế một đứa bé, ông vươn tay ra định giữ mẹ Tùy lại nhưng cuối cùng vẫn bất lực buông xuống.

Tùy Ưc vội đi theo, giữ chặt tay mẹ, “Mẹ, con đi với mẹ.”

Thế nhưng cô lại chột ngã xuống, không nắm được tay mẹ, khó khăn lắm mới đứng dậy được thì phát hiện xung quanh tối om, không có bất kỳ ai...

Chột trên trán có cảm giác khô ráo ấm áp, cô bừng tỉnh dậy.

Tùy Ưc thở hổn hển rồi từ từ hé mắt, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tiêu Tử Uyên, nhưng ngay giây sau, anh lại cau mày, “Sốt à?”

Nhờ sự giúp đỡ của Tiêu Tử Uyên, Tùy Ưc mơ màng ngẩng dậy, nhìn anh chằm chằm hồi lâu mới lấy lại phản ứng, theo bản năng vươn hai tay ra đỡ anh ôm, “Anh về rồi à?”

Tiêu Tử Uyên khom người đứng cạnh giường, nhìn hành động nũng nịu trẻ con của Tùy Ưc mà hơi buồn cười. Anh chỉ vươn tay nắm lấy tay cô, đôi mắt trong veo tràn ngập cưng chiều, thấp giọng dỗ dành, “Anh mới về, ở ngoài gió cát mạnh quá, người toàn bụi thôi, lát nữa thay quần áo xong sẽ ôm em.”

Tùy Ưc không chịu, kéo mạnh anh ngẩng xuống, rúc vào lòng anh.

Giờ cô không suy nghĩ gì cả, chỉ cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi.

Trước sự chủ động của Tùy Ưc, Tiêu Tử Uyên vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Anh vuốt tóc cô hỏi: “Em sao vậy?”

Nói xong đưa tay sờ trán cô thì thấy nóng bừng, lòng xót xa, anh bèn vỗ nhẹ lưng cô, khẽ giọng giục giã: “Mau dậy đi, anh đưa em đi bệnh viện khám.”

Tùy Ưc dựa vào lồng ngực anh, nghe tiếng tim đập đều đặn mạnh mẽ, mùi hương cơ thể mát lạnh từ anh quanh quần bên mũi, đây mới là những gì cô muốn, chỉ anh mới có thể xoa tan nỗi khổ sở và bất an trong cô.

Tùy Ưc nắm chặt áo Tiêu Tử Uyên, dần giọng nói như sợ anh không tin: “Em chính là bác sĩ.”

Tiêu Tử Uyên ôm cô cười, “Vâng, bác sĩ Tùy, nhưng em đã bao giờ nghe nói bác sĩ không tự chữa được cho mình chưa?”

Tùy Ưc tiu nghỉu, giờ cô không muốn đi bệnh viện, ít nhất hôm nay thì không, “Em uống thuốc rồi, ngủ một giấc là ổn.”

Tiêu Tử Uyên không lay chuyển được cô, “Vậy em ngủ trước đi, anh đi tắm rửa, thay quần áo đã nhé?”

Tùy Ưc lập tức giữ chặt tay anh, lắc mạnh đầu, “Đừng.”

Tiêu Tử Uyên phát hiện cô có vấn đề, bắt đầu cuống lên, “A Ưc, em sao thế?”

Tùy Ưc cup mắt, hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn anh, trong giọng nói ảm giầu vẻ căm hận, “Anh đừng đi được không?”

Tiêu Tử Uyên hơi giật mình.

Gần đây ở miền Nam có một chức vị đang bỏ trống, vị trí đó hết sức quan trọng, mấy đảng phái tranh giành kịch liệt, Tiêu Tử Uyên nhất định phải giành được. Công tác ở vị trí đó mấy năm sẽ được chuyển về tới lúc đó có thể bớt được năm đến mười năm phấn đấu so với người khác. Đây cũng là lý do vì sao cuộc đấu tranh giành giật chức vị kia xưa nay luôn rất căng thẳng.

Tiêu Tử Uyên biết, chắc hẳn gần đây trong lúc nói chuyện điện thoại, câu nào đó của anh đã khiến Tùy Ưc ý thức được điều gì, cô thông minh như thế, sao có thể không đoán ra?

Ban đầu anh định đợi có lệnh xuống mới nói với Tùy Ưc, dù có lẽ họ phải xa nhau một thời gian, nhưng đến khi anh về là hai người có thể ở bên nhau mãi, thế nhưng đó dường như không phải điều cô muốn?

Anh lặng đi.

Anh và cô đã cùng nhau đi cả quãng đường, trước đó anh nói muốn xuất ngoại, bảo cô đợi anh về là hai người có thể mãi ở bên nhau. Cô cười nhìn anh đi, đợi anh trở lại, biết trách nhiệm anh phải gánh vác nên không hề lên tiếng níu kéo. Giờ anh còn nói phải đi miền Nam, vốn cho rằng cô vẫn sẽ cười tán thành, không ngờ... cô tinh tế thấu đáo, biết trên vai anh là kỳ vọng của người lớn trong nhà họ Tiêu, thực chất từ sâu bên trong cô cũng

là người kiêu ngạo, nếu không vì không chịu đựng được, cô ắt sẽ không mở miệng cầu khẩn.

Cô không cần tài, ghét bỏ danh lợi, hệt như Lâm Thần nói, đi đâu cô muốn chỉ là Tiêu Tử Uyên, tất cả những thứ khác đều không liên quan. Anh đã biết vậy từ lâu, nhưng do quá bận bịu mà không để ý đến chăng? Sao anh có thể cho rằng cô sẽ mỉm cười nhìn anh đi chứ?

Trái tim Tiêu Tử Uyên nhói lên, trầm ngâm một lát rồi đáp: “Được.” Giọng trầm thấp, từ tốn mà kiên định.

Thật ra lời vừa nói ra miệng Tùy Ưc đã hối hận, cô không nên nông nổi khiến anh khó xử, cô nên thoải mái để anh đi. Nhưng cứ nghĩ đến Tiêu Tử Uyên phải rời xa mình như vậy là cô bức bối, bất an, khó chịu, không sao bình tâm được, không thể là Tùy Ưc đi êm tĩnh như bình thường nữa. Chẳng ngờ anh đồng ý thật. Mà ngẫm lại, có lẽ anh thấy cô ốm nên mới đồng ý để đỡ cô thôi.

Nghĩ thế, cô cũng bình tâm lại.

Sau đó Tiêu Tử Uyên ôm Tùy Ưc nằm xuống, cô rúc trong ngực anh, tay anh ôm eo cô, cằm đặt trên đỉnh đầu cô, cả hai đều không nói gì nữa.

Tùy Ưc hiếm khi bám víu lấy anh như thế này. Cô dán sát vào lồng ngực anh, từ từ ngủ thiếp đi. Đến khi cô mở mắt, cơ thể đã nhẹ nhõm đi nhiều, chỗ nằm bên cạnh cũng trống không.

Có lẽ trời đã tối, phòng không bật đèn nên không gian cũng mờ mịt. Cô nhìn ra thêm một đoạn, thấy Tiêu Tử Uyên ngồi ở cuối giường quay lưng về phía mình, đang nhìn gì đó trong máy tính, ánh sáng trắng xanh của màn hình chiếu lên khuôn mặt anh. Dáng lưng anh thẳng tắp, có lẽ sợ cô tỉnh lại không thấy mình nên mới ngồi làm việc ở đây.

Cũng không biết cô nghĩ gì mà lại đuổi chân đạp nhẹ vào anh. Tiêu Tử Uyên chỉ nghĩ là cô ngủ không ngoan nên cũng chẳng quay đầu, chỉ đưa tay cầm chân cô cho vào trong chăn.

Da thịt ở chân cô mát lạnh, Tiêu Tử Uyên không buông tay, cứ nắm như vậy để sưởi ấm cho cô.

Người như anh xưa nay luôn được cung phụng, vậy mà giờ lại dùng tay ủ chân cho cô, còn không hề tỏ ra khó chịu.

Sống mũi Tùy Ưc cay cay, rút chân khỏi tay anh, lại đạp thêm một cái nữa. Tiếng cười khẽ vang lên, Tiêu Tử Uyên vẫn không quay đầu, chỉ đưa tay ra sau lưng tiếp tục cầm bàn chân cô, vui vẻ nói: “Xong ngay đây.”

Anh ngồi trước cô, bận rộn làm việc cũng không quên dỗ dành, tay anh ấm áp khô ráo, cấn bàn chân cô mà không ngại bụi bẩn, Tùy Ưc nghe như có một dòng nước ấm chảy thẳng từ bàn chân đến trái tim.

Tùy Ưc rút chân về, tới cạnh giường đi dép mới phát hiện trên mu bàn chân có một hình vẽ cá heo nhỏ ở gần ngón chân út – chỗ mềm mại nhất bàn chân, nét bút đen dứt khoát đơn giản mà tạo nên một hình cá heo tinh tế. Cô mỉm cười.

Mấy hôm nay cô xem một bộ phim thần tượng giải trí, Tiêu Tử Uyên ngồi làm việc trên máy tính, cô ngồi cạnh xem, thỉnh thoảng anh cũng ghé vào xem một lát.

Trong bộ phim đó có nói cá heo là vị thần bảo vệ tình yêu, chàng trai tặng cá heo cho cô gái nghĩa là anh ta sẽ bảo vệ cô ấy cẩn thận, một tác cũng không rời.

Dù biết đó chỉ là thứ biên kịch bịa ra để dỗ ngọt người xem như cô vẫn rất vui, đến tối đi tắm còn dán băng cá nhân chống nước ở đó, hờn hờ đến mấy ngày.

***

Sau mấy ngày vui vẻ, Tùy Ưc lại phát hoảng vì tin tức kia.

Trước đó cô vẫn cho rằng chức vụ ở thành phố ven biển miền Nam chắc chắn sẽ là của Tiêu Tử Uyên nên rất để ý. Không ngờ khi bản tin được công bố, người nhận chức vụ kia lại là người khác, theo sau đó là tên của Tiêu Tử Uyên, anh đến một huyện vùng núi gần nơi này nhất làm bí thư gì đó, những ứng viên sáng giá lúc trước đều không giành được vị trí kia.

Tùy Ưc quay sang nhìn người đang ngồi đọc báo bên cạnh, anh dường như không cảm thấy thất vọng chút nào, Tùy Ưc khó hiểu, lay anh, “Thế này là sao?”

Tiêu Tử Uyên liếc nhìn màn hình tivi, “Vốn là tranh giành kịch liệt lắm nhưng anh đột ngột rút lui, họ cho rằng có vấn đề nên không dám tranh nữa, thế là người không liên quan được hưởng lợi.”

Tùy Ưc cuống quýt, cô biết rõ tầm quan trọng của việc sắp đặt vị trí đối với một chính khách, “Ý em không phải thế, sao anh lại rút lui?”

Tiêu Tử Uyên nhìn Tùy Ưc vẻ vô tội, còn tỏ ra tủi thân, “Em bảo anh đừng đi còn gì? Đây là chỗ gần nhất trong phạm vi mà anh có thể chọn.”

Tùy Ưc sửng sốt, khi ấy cô bị ốm nên mèm mề, không suy nghĩ gì cho anh...

Tới huyện vùng núi đó dù gần nhưng sẽ rất vất vả.

“Anh...”

Tiêu Tử Uyên lập tức nói tiếp bằng giọng nghiêm túc: “Chuyện anh đã đồng ý với em thì anh nhất định sẽ làm được.”

Tùy Ưc hít sâu một hơi, cố nén ngọn lửa bùng lên trong mắt.

Câu nói đó bản thân cô còn không xem là thật, vậy mà anh lại nghiêm túc.

***

Sau hôm có lệnh đi đầu động, Tiêu Tử Uyên đang ăn cơm ở nhà Tùy Ưc thì nhận được điện thoại yêu cầu về nhà gấp.

Vào nhà, bà nội Tiêu chỉ vào người đứng gần đó, khẽ giọng dặn dò: “Đừng sợ, ông cháu nói gì cũng đừng cãi bướng, nếu không chống đỡ được thật thì gọi bà.”

Tiêu Tử Uyên cảm thấy bà nội đúng là người đáng yêu nhất, liền cười gật đầu. Lúc này anh không sợ, thậm chí còn cảm thấy nhẹ nhõm, giống như đứa trẻ lén lút làm chuyện xấu rồi bị người lớn phát hiện, cuối cùng cũng có thể đường hoàng mà nhận lỗi.

Ông cụ Tiêu đứng im lặng dưới tán cây, quay lưng về phía anh. Tiêu Tử Uyên cũng lặng yên đứng sau lưng ông chờ đợi.

Một lúc sau, ông cụ Tiêu cất giọng bình thản: “Cháu có biết vị trí kia có ý nghĩa gì không?”

Dù không cho rằng mình sai, nhưng dấu sao ngoài mặt anh vẫn nên giả vờ, “Biết ạ.”

Hai chữ đơn giản đó đã thổi bùng lửa giận trong lòng ông Tiêu. Ông xoay người, mắt như có lửa, “Cháu biết mà còn dâng cho người khác! Không tranh được thì thôi đi, nhưng đã đến tay rồi mà cháu lại chủ động từ bỏ!

Ông biết vì sao cháu làm vậy, ông vẫn nhớ lần trước, ngay tại đây cháu đã bảo đảm với ông là không có lần sau nữa!”

Phải, lần trước anh vắng mặt trong bữa cơm Tất niên, khi trở về đã hứa sẽ không có lần sau nữa.

Tiêu Tử Uyên lặng lẽ nghe, đợi đến khi hơi thở của ông đã bình ổn lại, không còn vẻ kích động như vừa rồi, anh mới từ tốn nói: “Ông à, cái ghế đó thoát nhìn đúng là rất có tương lai, nhưng chẳng lẽ lại dễ dàng như vậy? Miền Nam là đất của nhà họ Bạc, nhà họ Bạc rất giỏi suy tính thiệt hơn, dù ngoài mặt không thể hiện gì nhưng liệu sẽ vì cháu mà đặc tội với nhiều gia tộc như thế sao? Với lại kinh nghiệm của cháu chưa nhiều, cũng nên kín đáo một chút, tránh bị nhòm ngó đàm tiếu. Giờ cháu vẫn có thể bảo đảm với ông rằng chuyện đầu nrooif sẽ vào đó. Dù cháu không làm theo kế

hoạch đã vạch sẵn nhưng kết quả nhất định sẽ như ông mong đợi. Cháu tin mình giỏi, nhưng không nhất định lúc nào cũng phải đến nơi tốt nhất. Giỏi là để cho bản thân có nhiều lựa chọn hơn, khi chọn, cháu sẽ chọn thứ mình muốn nhất. Cháu lựa chọn như thế là vì Tùy Úc ở đây.”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Tử Uyên nhắc tên cô gái mà anh yêu trước mặt ông nội, giọng điệu đường hoàng hùng hồn, tràn đầy tự tin.

Ông cụ Tiêu sững sờ nhìn Tiêu Tử Uyên, chỉ có mấy câu ngắn ngủi nhưng lý lẽ đâu ra đấy, mà thái độ của anh đi đến tận tâm ung dung, thậm chí trước cái nhìn chăm chăm của ông, anh vẫn bình thản đối mặt, nói tiếp không chút hoang mang.

Có lẽ từ lâu rồi, trong lúc ông còn chưa kịp nhận ra, đứa trẻ này đã trưởng thành, nhìn thấu thế cục, biết cân nhắc thiệt hơn, biết tiến biết lùi, tình thế phức tạp đến mấy cũng nằm trong suy tính của anh, có tranh đoạt hay không cũng vậy. Trải qua những tôi luyện rửa giũa, anh đã trở nên mạnh mẽ đến độ không biết sợ hãi, cũng không còn cần ông soi đường dẫn lối cho nữa.

Sau khi Tiêu Tử Uyên đi, ông Tiêu ngẩn ngơ trầm lặng trong phòng sách thật lâu, chậm chạp nói ra cái tên kia: “Tùy... Úc?”

Có lẽ Tiêu Tử Uyên cũng không phát hiện, khi thốt ra hai chữ kia, đôi mắt anh lấp lánh đến nhường nào.

Đúng lúc đó, bà Tiêu đẩy cửa đi vào, nghe thấy bèn hỏi: “Gì cơ?”

Ông Tiêu thở dài, nói với giọng điệu của một người ông nội bình thường: “Cô bé mà Tử Uyên thích, bà đi xem xem thế nào rồi về kể cho tôi.”

***

Mấy ngày sau, Tiêu Tử Uyên nhậm chức. Khi Tùy Úc đang ăn trưa trong nhà ăn bệnh viện thì xem được một bản tin ngắn trên tivi.

Một phóng viên chặn Tiêu Tử Uyên đang vội vã đi qua lại, hỏi: “Bí thư Tiêu, có nhiều người nói trong lần đi đầu động bổ nhiệm này, ngài tuy bề ngoài là thăng chức nhưng thực chất là bị thụt lùi, ngài thấy sao?”

Trước máy quay, Tiêu Tử Uyên mặc Âu phục thẳng thớm nghiêm chỉnh, hiên ngang đi trước mấy trợ lý, nghe thấy câu này thì dừng lại, mỉm cười tươi tắn với ống kính, “Tôi chỉ muốn nói, người không biết đã phương nào, hoa đào vẫn vậy ngọt ngào tươi xinh^[2].”

Nói xong liền rời đi, để lại nữ phóng viên sững sờ.

Tùy Ưc nhìn chằm chằm màn hình tivi, nở nụ cười, nhỏ giọng lặp lại: “Hoa đào vẫn vậy ngọt ngào... tươi xinh?”

Trần Thốc ngẩng cạnh nghe không rõ, hỏi lại: “Kinh gì? Động kinh à? Bệnh đó hơi phức tạp...”

Tùy Ưc ngây ngẩn, đàn anh của cô trúng độc nặng quá.

Trần Thốc nói một lúc lại hỏi: “Chiều em nghỉ mà nhỉ?”

Tùy Ưc gật đầu: “Em đang đợi người, đi ngay đây.”

Còn chưa nói xong đã thấy Tam Bảo nhún nhảy chạy đến, Tùy Ưc hất cằm, “Người đến rồi.”

Trần Thốc nhìn theo ánh mắt Tùy Ưc, sau đó hoảng hốt quay đầu, bùng khay thức ăn đứng dậy định bỏ đi, “Tùy Ưc, anh còn có việc, anh đi trước đây.” Nói xong liền cúi đầu chuồn đi theo cửa khác.

Tùy Ưc nhìn bóng lưng người bỏ chạy trốn chết kia, lại nhìn gương mặt hớn hở càng lúc càng gần mình, bèn bật cười, liệu có phải đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết không?

Tùy Ưc và Tam Bảo cười đùa trò chuyện đi ra khỏi bệnh viện, bà Tiêu và mẹ Tiêu ngẩng trong chiếc xe gần đó nhìn qua cửa kính.

Bà Tiêu gật đầu, “Khuôn mặt dịu dàng, được lắm.”

“Con đã tiếp xúc vào lần, tính cách cũng tốt ă.” Mẹ Tiêu đề nghị, “Hay gọi cô bé đến để mẹ xem kỹ?”

Bà Tiêu lắc đầu, giục tài xế lái xe về, “Không cần.”

Cả đời bà đã đánh giá vô số người, loại người nào bà cũng chỉ cần thoáng qua là biết được bảy, tám phần, cần gì phải tiếp xúc thêm?

***

Mấy ngày sau, Tùy Ưc gặp mẹ Tiêu đến khám bệnh ở bệnh viện, bà đưa cho cô một phong thư.

Tùy Ưc do dự một lúc mới nhận, “Đây là gì ạ?”

Mẹ Tiêu cười, “Cháu mở ra xem đi.”

Phong thư bằng giấy da trâu, bên trong là giấy viết thư màu vàng nhạt kẻ cột viền đỏ, nét bút lông vừa cứng cáp vừa dịu dàng, đoạn mở đầu hỏi han vài câu rồi nhắc đến Tiêu Tử Uyên. Câu cuối cùng viết: *Tử Uyên luôn lạnh lùng khép kín, riêng với cháu lại sâu nặng khó quên. Hy vọng cháu có thể đợi thẳng bé, Tử Uyên ắt sẽ không phụ lòng cháu.*

Phần dưới viết hai chữ “Thư Ngâm” ngay ngắn mẽ mại, toát ra khí chất tao nhã, cô vừa nhìn liền hiểu vì sao Tiêu Tử Uyên lại ưu tú như vậy.

Mẹ Tiêu thấy Tùy Ưc ngây người, liền giải thích: “Thư Ngâm là tên của bà nội Tử Uyên trước khi lấy chồng, bà bảo bác cần đến cho cháu đấy, bà chưa từng gặp cháu, chỉ nghe nói đến qua bác và Tử Uyên, liền bảo bác mang phong thư này cho cháu. Cháu cứ từ từ đọc, bác đi trước đây.”

Sau khi tiễn mẹ Tiêu về, Tùy Ưc vuốt ve những con chữ trên tờ giấy mà ngân ngời.

Tử Uyên luôn lạnh lùng khép kín, riêng với cháu lại sâu nặng khó quên.

Tùy Ưc nghĩ Tiêu Tử Uyên đi lâu rồi, có phải cô nên đến thăm anh không?

Trận tuyết đầu tiên của mùa đông bất ngờ đổ xuống, mấy ngày sau, khi Tiêu Tử Uyên đang làm việc thì có người đến báo, “Bí thư Tiêu, có một bệnh viện trong thành phố đến chỗ chúng ta khám chữa bệnh công ích, anh đi xem sao.”

Tiêu Tử Uyên cười, “Chuyện tốt đấy, đi xem thế nào.”

Từ xa họ đã trông thấy một nhóm người vây quanh chiếc bàn lớn, trên bàn đầy thiết bị y tế, mười mấy bác sĩ mặc áo blouse trắng đang khám cho người già và trẻ nhỏ.

Tiêu Tử Uyên nhìn một lượt rồi dừng lại, nhìn thêm lần nữa.

Một nữ bác sĩ đang tiêm phòng cho một đứa trẻ, dù cô đeo khẩu trang chỉ để lộ đôi mắt nhưng Tiêu Tử Uyên vẫn nhận ra đó là Tùy Ưc.

Trông thấy cô, lòng anh tràn ngập triu mến.

Mùa đông khắc nghiệt, nhiệt độ nơi này cực thấp, thỉnh thoảng Tùy Ưc lại đưa hai tay lên bên miệng hà hơi thổi ấm, giậm chân một cái, không bực bội cũng không đồng đánh, cười tươi khám cho lũ trẻ. Lơ đãng ngẩng đầu, thấy Tiêu Tử Uyên đang cười với mình, cô cũng cười theo. Khoảnh khắc ấy, niềm xúc động chưa từng có trào lên trong lòng Tiêu Tử Uyên, cô quả là xinh đẹp như hoa.

Chiều tối, Tùy Ưc theo Tiêu Tử Uyên đến tham quan chỗ ở của anh. Phòng không rộng, bài trí cũng đơn giản, gây thiện cảm ở chỗ sạch sẽ gọn gàng, toát ra khí chất riêng của anh, cô không ngờ người như Tiêu Tử Uyên sẽ ở trong căn phòng như vậy.

Tùy Ưc đi dạo xung quanh, thấy Tiêu Tử Uyên cứ mãi nhìn mình bèn tinh nghịch nói: “Không nghĩ em lại đến hả?”

Dù đã nửa ngày trôi qua nhưng Tiêu Tử Uyên vẫn cảm thấy đây dường như không phải sự thật, “Có nghĩ, nhưng không dám nói.”

Tối hôm qua, khi hai người trò chuyện điện thoại, Tùy Ưc chợt hỏi Tiêu Tử Uyên hôm nay liệu có bận rộn lắm không, khi ấy phản ứng đầu tiên của

Tiêu Tử Uyên là cô sắp tới thăm anh, nhưng đợi mãi mà cô không nói tiếp, anh lại cho rằng mình cả nghĩ. Thật ra đi đâu kiện nơi này hơi khó khăn, nhiệt độ lại thấp hơn nhiều so với trong thành phố, còn có một đoạn đường xe không đi qua được, chỉ có thể đi bộ. Anh nhớ cô, nhưng cũng xót cô, không muốn cô đến nên mãi không nhắc gì, chẳng ngờ cô lại chạy đến thật. Tùy Ưc nghi hoặc, “Vì sao?”

Tiêu Tử Uyên thẳng thắn thừa nhận: “Sợ em từ chối.”

Tùy Ưc phát cáu, đánh Tiêu Tử Uyên một cái, “Làm gì có! Em đã bao giờ từ chối anh đâu!”

Tiêu Tử Uyên cười xấu xa tóm lấy bàn tay trắng nõn, nói giọng mờ ám: “Thì lần trước đấy...”

Đúng lúc Tùy Ưc bấm môi chuẩn bị bùng nổ, Tiêu Tử Uyên thuận thế kéo cô vào lòng mình, cười hiên không nói gì.

Tùy Ưc nép vào lòng anh không muốn rời, hơi ngập ngừng, “Không thì tối nay em không về nữa.”

Không ngờ giọng Tiêu Tử Uyên cũng cùng lúc vang lên, ý biểu đạt tương đương, “Không thì tối nay em đừng về nữa.”

Mặt Tùy Ưc đỏ lên, Tùy Ưc ời Tùy Ưc, mày không thể cẩn thận đợi thêm hai phút nữa sao?

Tiêu Tử Uyên cất giọng cười trầm thấp. Tùy Ưc dứt khoát giả ngốc.

Chỗ Tiêu Tử Uyên chỉ có một chiếc giường, tối đó, anh ôm cô ngủ, không làm gì khác. Trong đêm yên tĩnh, hai người im lặng nằm đó, Tiêu Tử Uyên vòng tay ôm cô từ phía sau.

“Có lúc anh thực sự muốn ở lại đây luôn, bình yên, không có mưu toan lừa lọc, sống một cuộc sống đơn giản cũng tốt.” Biết cô chưa ngủ, Tiêu Tử Uyên lên tiếng.

Tùy Ưc chợt thương anh vô cùng, quay người ôm eo anh, rúc đầu vào cổ anh.

Anh là con trưởng, cháu trưởng của nhà họ Tiêu, chắc hẳn từ nhỏ đã phải gánh vác trách nhiệm, dù con đường anh đi có vẻ thuận lợi, nhưng nỗ lực bỏ vào đó ắt không hết ần thương. Ngoài mặt anh đi ền đàm bình thản, thật ra có lẽ đã chán ngán tất cả những thứ này từ lâu, thế nhưng lại không thể thoát khỏi.

Tùy Ưc đan tay mình vào tay anh, chậm rãi lên tiếng trong màn đêm:

“Không biết anh đã bao giờ nghe câu này chưa? Nhân sinh như một tách trà, ban đầu lá trà tranh nhau nổi lên, giải phóng tinh hoa, cuối cùng thất

bại chìm xuống đáy tác. Đòi người phải có chìm có nổi mới lộ ra tinh túy, sao có thể rơi xuống tách ngay từ khi bắt đầu?”

Giữa đêm tối, Tiêu Tử Uyên không kìm được mỉm cười, nắm thật chặt tay cô “Đúng là anh đã nhặt được báu vật rồi.”

— — — —

Chú thích:

[1] Nhân sâm và giấm không gặp mặt: Từ “giấm” có phiên âm Hán Việt là “thô”, trong tiếng Trung đọc đồng âm với “Thốc” trong trên Trần Thốc.

Nhậm Thân là tên thật của Tam Bảo, có âm đọc trong tiếng Trung đồng âm với từ “nhân sâm”. Câu “Nhân sâm và giấm không gặp mặt” (nguyên văn: “人参和醋不相逢”) trong tiếng Trung đồng âm với câu “Nhân sinh nơi nào không gặp mặt” (nguyên văn: “人生何处不相逢”).

[2] “Người không biết đã phương nào, hoa đào vẫn vậy ngọt ngào tươi xinh” (Nguyên văn: Nhân diện bất tri hà xứ khu, Đào hoa y cực tiểu xuân phong), được trích trong bài thơ **Đề Đô thành Nam trang** của Thôi Hộ (796-829) – thi sĩ nổi tiếng thời Đường.

-
-
-

Chương 16. Thuyết tha quyền rũ, rung động lòng người

.

.

Tiêu Tử Uyên quả thật đã làm được như lời mình nói, dù anh công tác ở huyện kia nhưng thành tích vẫn nổi bật, rất được chú ý.

Nửa năm sau, vì thành tích xuất sắc nên anh được đi đầu trở về thăng lên bộ trưởng, nghiễm nhiên trở thành chính khách ưu tú trẻ tuổi nhất trên chính trường, đồng thời phát huy năng lực bám đuôi, chen được vào ổ của Tùy Ưc.

Tùy Ưc dựa vào sofa, lẳng lặng nhìn người không thèm về nhà mà xách thẳng hành lý vào nhà cô, nhìn anh bận rộn thu xếp đồ đạc, không bao lâu sau, đồ của anh đã chiếm cứ các góc ngách trong nhà cô một cách hết sức hài hòa.

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên đang cố gắng nhét dung dịch cạo râu vào giữa một đồng hồ dưỡng da của cô, hỏi: “Bộ trưởng Tiêu, anh định ở đây dài ngày luôn đấy à?”

Thấy lọ dung dịch cạo râu thành công chiếm được một chỗ, Tiêu Tử Uyên cười gật đầu, “Đương nhiên rồi.”

Di động của anh đổ chuông, anh liền đi nghe.

Tùy Ưc thừa dịp này nhìn về chiếc giường nhỏ ở phòng ngủ cho khách, cảm thấy không đành lòng, bèn suy tính xem tháng sau nhận được phụ cấp có nên đổi chiếc giường lớn hơn không.

Tiêu Tử Uyên cúp điện thoại, cười hỏi: “Có người mời ăn cua, đi chứ?”

Bác sĩ Tùy nói lát nữa phải qua bệnh viện, thế là Tiêu Tử Uyên đi trước.

Người mời là cậu tư của nhà họ Giang – Giang Thánh Trác, mọi người trò chuyện một lát, Giang Thánh Trác nháy mắt ra hiệu, nói với Tiêu Tử Uyên: “Lương Uyển Thu đợi cậu đã lâu, khi này nói chuyện nhắc đến bạn gái cậu mặt liền biến sắc.”

Tiêu Tử Uyên ngờ vực hỏi: “Lương Uyển Thu là ai?”

Giang Thánh Trác và người bên cạnh nhìn nhau, sau đó cười to rồi che trán, “Tôi muốn dành cho cô Lương ba phút mặc niệm.”

Khi mọi người đã đến gần đông đủ, có người kêu đói, Giang Thánh Trác quát lên: “Àm ỉ cái gì? Chị dâu tôi còn chưa đến, các người dám ăn trước sao?”

Nhóm người vốn thích đùa cợt, bị quát cũng không tức giận, cười lớn cãi lại: “Nghe nói bạn gái Tiêu Tử Uyên là cô gái rất đặc biệt, chúng tôi đâu muốn gặp thử mà.”

Tiêu Tử Uyên cười, “Gặp thì được, nhưng tôi nói trước, lát nữa các người không ngoan ngoãn bị cô ấy bắt nạt thì tôi mặc kệ đấy.”

Mọi người không tin, “Sao có thể chứ?”

Lương Uyên Thu cất giọng lạnh lùng khiến cả phòng yên ắng lại, “Cô ta đúng là đặc biệt nên mới khiến bao nhiêu người phải đợi thế này.”

Câu nói ngắn gọn mang đầy mùi thuốc súng, đám người đang nhàm chán thấy vậy thì hơn hởi chờ xem kịch hay.

Thấy người thật, Tiêu Tử Uyên mới nhớ ra Lương Uyên Thu là ai. Hồi nhỏ họ là hàng xóm một thời gian, cô ta luôn bám theo anh, sau đó bố Lương Uyên Thu bị đi tù chuyển đi nơi khác, cả nhà họ dọn đi, từ đó không liên lạc nữa, không biết vì sao bỗng dưng cô ta lại xuất hiện. Anh không tự đề cao bản thân đến mức cho rằng sau mười mấy năm cô ta vẫn còn tình cảm với mình, nhưng rõ ràng sự thật không như anh nghĩ.

Ngồi cạnh Lương Uyên Thu là anh trai Lương Lệ Thu của cô ta, nghe em gái nói vậy thì trừng mắt với cô nàng tỏ vẻ không hài lòng.

Tiêu Tử Uyên giơ cổ tay lên xem đồng hồ, cười nhìn lướt qua mọi người nhưng ánh mắt lại lạnh lùng, “Vẫn chưa tới giờ, cô ấy không đến muộn. Mà dù có đến muộn thật thì cũng là có lý do, không phải cố ý. Nếu ai sốt ruột thì có thể không cần đợi, cứ ăn trước đi.”

Tiêu Tử Uyên nói rất khách khí, nhưng ai nấy đều là người thông minh, hiểu rõ ẩn ý trong lời nói.

Cô ấy không đến muộn thì khỏi nói, dù đến muộn các người cũng phải đợi, tôi xem ai dám ăn trước?

Những người ngồi đó không ai dám không nể mặt Tiêu Tử Uyên, cười tươi giảng hòa, “Đâu có đói lắm, đùa cậu Giang thôi mà, không sốt ruột, không sốt ruột.”

Giang Thánh Trác cười đá chân sang, “Cút! Ai cần cậu đùa!”

“Đúng đấy, cậu Giang không thích chơi với chúng ta, cậu chỉ thích người đẹp thôi!”

“Phải đấy, trưa nay tôi còn thấy cậu Giang ăn cùng một cô đẹp lắm.”

Bầu không khí lại trở nên sôi nổi vui vẻ.

Hồi lâu sau, khi không ai để ý, Giang Thánh Trác mới nghiêng đầu nói thầm với người bên cạnh: “Đúng là chưa từng thấy Tiêu Tử Uyên như thế.”

Người hiểu chuyện khẽ cười, “Nâng niu như báu vật, Lương Uyển Thu đựng vào nòng súng rồi.”

Từ lúc Tiêu Tử Uyên vào cửa, ánh mắt Lương Uyển Thu thỉnh thoảng lại hướng đến chỗ anh. Khi còn nhỏ anh đã xuất chúng, lớn lên gặp lại càng khiến người ta phải sửng sốt ngỡ ngàng. Cô ta chưa bao giờ gặp người đàn ông nào có khí chất nổi bật như vậy, dù mấy năm nay có nhiều đàn ông theo đuổi cô ta nhưng so với người đàn ông này thì quả là một trời một vực.

Nhưng từ đầu đến cuối anh đều lạnh nhạt, lạnh nhạt nhìn, lạnh nhạt chào hỏi. Lương Uyển Thu nhìn anh lâu như thế nhưng anh chẳng hề liếc mắt nhìn cô ta dù chỉ một lần, điều đó khiến cô ta không giữ được bình tĩnh. Đúng lúc nhân viên phục vụ đến rót trà, Lương Uyển Thu nhìn Tiêu Tử Uyên, lắc nhẹ tách trà trong tay, hỏi ý tứ: “Có loại trà thắng nhờ hương nồng đậm, có loại thắng nhờ vị tinh tế, tách trà của anh thắng vì lý do gì vậy?”

Từ khi biết Tiêu Tử Uyên có bạn gái, cô ta đã cho đi đâu tra, sắp đặt nát tài liệu và ảnh chụp nhưng vẫn không thể phát hiện Tùy Úc hơn mình ở điểm nào.

Tiêu Tử Uyên cười nhạt, “Tách trà của tôi vốn không hề muốn giành thắng lợi.” Sau đó cười khở bất lực, “Tất cả đều là tôi chủ động giành lấy.”

Nước trà trong tách của Lương Uyển Thu thiếu chút nữa bị vẩy ra ngoài, cô ta nhìn Tiêu Tử Uyên đầy kinh ngạc.

Những người khác còn kinh ngạc hơn, Tiêu Tử Uyên luôn thờ ơ với tất cả, rốt cuộc là người con gái thế nào mới có thể khiến anh như vậy?

Đang nói thì có nhân viên phục vụ đẩy cửa vào, Tùy Úc theo sau, ai nấy đều ngang đầu nhìn ra cửa. Cô mặc áo sơ mi trắng kết hợp với áo khoác len mỏng họa tiết đơn giản, bên ngoài khoác thêm chiếc áo gió. Các cô gái ngồi ở bàn ăn đầu trang điểm đậm, còn cô chỉ để mặt mộc.

Thấy nhiều người lạ nhìn mình, cô cũng không khó chịu, trực tiếp xin lỗi: “Xin lỗi, bệnh viện có chút việc, tôi đến muộn.”

Mọi người cũng cười khách sáo, đánh giá cô gái có thể khiến Tiêu Tử Uyên “chủ động” này. Thoạt nhìn cô dịu dàng điềm tĩnh, có khí chất nhưng

không đến mức xinh đẹp tuyệt trần.

Tiêu Tử Uyên cười: “Mau qua đây ng ỡng.”

Nghe Tiêu Tử Uyên gọi, Tùy Ưc bất giác cười, nụ cười khác hẳn với nụ cười chào hỏi mọi người vừa r ỡng. Lúc này cả gương mặt cô bừng lên, giống như ánh mặt trời ấm áp giữa mùa đông, lấp lánh động lòng người. Sau khi Tùy Ưc ng ỡng xuống, Tiêu Tử Uyên cởi áo khoác cho cô r ỡng đưa cho người phục vụ.

Lương Uyển Thu thấy người luôn hờ hững cao ngạo như Tiêu Tử Uyên giờ phút này lại cười và ân cần với người phụ nữ khác như vậy thì vô cùng tức giận, ánh mắt trở nên sắc lạnh, biểu cảm trên mặt cũng càng lúc càng không kiềm chế được.

Lương Lệ Thu khẽ hắng giọng, nhân lúc nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, anh ta ng ỡng đầu sang hỏi: “Hôm nay em sao vậy?”

Lương Uyển Thu hít sâu, “Không sao.”

Tùy Ưc nhìn lướt qua, hầu hết người ở đây cô đều chưa từng gặp.

Có một người đàn ông khuôn mặt yêu nghiệt đến gần, cười tươi khoác vai Tiêu Tử Uyên, “Chị dâu, tôi với Tiêu Tử Uyên là chiến hữu cùng một chiến hào! Từ nhỏ đã kề vai sát cánh với nhau!”

Tiêu Tử Uyên cười giới thiệu: “Giang Thánh Trác.”

Tùy Ưc cười gật đầu với người họ.

Giang Thánh Trác vừa dứt lời thì một giọng nữ đi ền tĩnh vang lên đả kích anh ta: “Anh đừng có thấy người đẹp là dính vào được không? Các anh? Chiến hữu? Kề vai sát cánh cái gì, đôi bạn gái à?”

Giang Thánh Trác tức giận, “Em!”

Tiêu Tử Uyên ghé vào tai Tùy Ưc giới thiệu: “Kì ầu Lạc Hi. Em gái của Kì ầu Dự.”

Tùy Ưc cười nhìn, “Khuôn mặt còn đẹp hơn anh Kì ầu nữa.”

Giang Thánh Trác lườm Kì ầu Lạc Hi, mãi không nói được gì, lại quay sang giải thích với Tùy Ưc: “Chị dâu đừng nghe con nhóc kia nói bậy, chúng tôi đều là người đáng tin cậy có thể giao phó cả đời.”

Kì ầu Lạc Hi nhẹ giọng nói: “Anh Tử Uyên thì không bàn, nhưng anh thì sao? Giao phó cả đời? Giao phó nửa thân dưới hả?”

Giang Thánh Trác không nhịn nổi: “Xảo, Lạc, Từ*!”

Kì ầu Lạc Hi nghiêng đầu đáp trả: “Giang, H ồ, Điệp**!”

(* *Xảo Lạc Từ: Tên Hán Việt của một hãng kem nội địa Trung Quốc, phiên âm đọc gần giống tên Kiều Lạc Hi.*)

** Giang Hồ Điệp: Giang là họ của Giang Thánh Trác, “hồ điệp” là bướm bướm, thường dùng chỉ người lừa dối, đào hoa, ong bướm.)

Hai người trợn mắt nhìn nhau.

Tùy Ưc nhìn hai người, thấp giọng hỏi Tiêu Tử Uyên: “Bọn họ...”

Tiêu Tử Uyên hiểu ý cô, cười gật đầu, “Người trong cuộc vốn u mê, hai người này hay cãi nhau lắm.”

Tiêu Tử Uyên tiếp tục nhẹ giọng giới thiệu những người khác với Tùy Ưc, mấy người kia dường như không thân thiết với Tiêu Tử Uyên như hai người này. Anh giới thiệu một lượt, tới người đàn ông duy nhất có thể đo “nhân sắc” với Giang Thánh Trác thì dừng lại.

Hai khuôn mặt kia đều là tác phẩm điêu khắc kiệt xuất của Thượng đế, Tùy Ưc nhìn người đàn ông đối diện đang đấu khẩu với Giang Thánh Trác, khuôn mặt với nụ cười biếng nhác kia của anh ta có sự u ám và tà khí không sao xóa tan được.

Phát hiện Tiêu Tử Uyên dừng lại, Tùy Ưc quay sang hỏi: “Sao thế?”

Về mặt Tiêu Tử Uyên kỳ quặc, lẩm bẩm: “Người này rất nguy hiểm, anh đang nghĩ xem có nên giới thiệu cho em không.”

Tùy Ưc bị anh chọc cười, Tiêu Tử Uyên tiếp tục, “Trần Mộ Bạch, con thứ ba nhà họ Trần nên bọn anh gọi cậu ta là Trần Tam. Nội bộ nhà họ Trần tranh đấu kịch liệt, chỉ có cậu ba này là không ai dám chọc vào. Mẹ cậu ta là tình nhân bên ngoài của bác Trần, khi vào nhà họ Trần thì đã biết nhận thức rõ, đáng ra là yếu thế, không ngờ lại có bản lĩnh giành được nhiều tình cảm của bác Trần nhất, trên dưới nhà họ Trần làm ai cũng phải kiêng nể cậu ta. Những thứ được coi là cực phẩm đều là trong cái đứng đắn có chút không đứng đắn, nhưng chút không đứng đắn đó lại chẳng ảnh hưởng gì đến cái đứng đắn tổng thể kia. Trần Mộ Bạch là chính loại người ấy. Nhà họ Trần đến đời cậu ta đều dùng chữ Mộ làm tên đệm, nhưng người ngoài chỉ gọi một mình cậu ta là “cậu Mộ”, đến anh cả của cậu ta cũng chỉ được gọi là “cậu cả Trần”.”

Tùy Ưc nhìn dáng vẻ con ông cháu cha cợt nhả lông bông của Trần Mộ Bạch mà cảm thấy khó tin, “Trông anh ta đâu giống vậy.”

Tiêu Tử Uyên cười, “Ừ, cậu ta xưa nay không bao giờ tỏ ra nghiêm túc, nếu hồi nhỏ không đánh nhau với Giang Thánh Trác thì hẳn giờ đã sát cánh cùng nhau rồi, một kẻ là ma, một kẻ thì tà.”

Tùy Ưc lại nhìn Trần Mộ Bạch, “Đây chính là vô chiêu thắng hữu chiêu trong truyên thuyết?”

Tiêu Tử Uyên cười lắc đầu, “Phong cách làm việc của cậu ta quý quyết lắm, cực kỳ bản lĩnh, lại lắm mưu kế, càng là thứ người khác không dám đụng đến thì cậu ta càng thích. Chuyện viện đi đầu dưỡng chính là do cậu ta lo liệu đấy.”

Yên lặng một lát, anh dường như lại nhớ ra điều gì, “Nếu sau này gặp chuyện gì mà không liên lạc được với anh, cùng đường thì có thể nhờ cậu ta giúp đỡ, cậu ta lắm chiêu nhiều trò lắm.”

Tùy Ưc cau mày, Tiêu Tử Uyên lập tức đổi giọng: “Anh nói là lỡ như.” Cô đã làm việc ở bệnh viện lâu, cực kỳ kiêng kỵ những chuyện này nên hơi bực bội lườm Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên đổi giọng ngay: “Không có lỡ như, anh nói linh tinh đấy. Chúng ta ăn gì đi.”

Tùy Ưc nhìn bộ dụng cụ lột cua tám món được chế tạo khéo léo từ bạc nguyên chất, cầm lên nhìn rồi cười.

Tiêu Tử Uyên hỏi: “Có gì mà vui thế?”

“Từ cuối thời nhà Thanh, ở Giang Nam bắt đầu phổ biến việc dùng dụng cụ lột cua tám món làm của hồi môn, năm xưa bà ngoại em đi lấy chồng có mang theo một bộ, đến lúc mẹ em lấy chồng thì truyên cho mẹ, mẹ em luôn rất nâng niu...”

Nói được một nửa, Tùy Ưc đột nhiên dừng lại, Tiêu Tử Uyên cười đầy ẩn ý, “Sao không nói tiếp?”

Tùy Ưc biết nói thêm là câu chuyện sẽ rẽ sang hướng khác, khẽ cắn môi, “Không có gì.”

Tiêu Tử Uyên lại cười hỏi tiếp: “Vậy có phải khi em lấy chồng cũng sẽ truyên cho em không? Lần sau mang cho anh xem với.”

Tùy Ưc nhỏ giọng phản đối: “Ý em không phải thế.”

Tiêu Tử Uyên không để ý tới kháng nghị của cô, nói: “Em sốt ruột rồi, xem ra nên chú trọng việc này hơn.”

Lương Uyển Thu nhìn hai người cười nói thân mật tự nhiên, chột lên tiếng: “Chắc cô Tùy chưa ăn theo cách này bao giờ nhỉ? Cô không biết cách dùng các dụng cụ này đúng không? Có cần tôi dạy cô không?”

Giọng điệu thân mật, còn nở nụ cười, nhưng ý tứ sắc như dao.

Những người còn lại đợi xem kịch nhưng không thấy Tiêu Tử Uyên có phản ứng gì, thậm chí không nói một câu, chỉ ngồi bên cạnh nhàn nhã uống

trà, chẳng thèm nhìn Lương Uyên Thu dù chỉ một lần.

Tùy Ưc cười không nói, cầm búa gõ nhẹ vòng quanh viền mai cua, mọi người im lặng nhìn.

Mấy phút sau, thịt cua được đặt ở đĩa ăn, mà nửa bên đĩa là vỏ cua đã được ghép hoàn chỉnh sau khi gõ hết thịt.

Mọi người thảng thốt thán phục, quả là cao thủ.

Giang Thánh Trác không kìm được tán thưởng: “Tuyệt vời!”

Tiêu Tử Uyên đưa chiếc khăn ướt cho Tùy Ưc, thản nhiên nói: “Mau ăn đi!”

Khi mọi người gỡ vỏ cua chuẩn bị ăn, Tùy Ưc chợt nói: “Thật ra gạch cua là tế bào sinh tinh của cua đực, là buồng trứng của cua cái, mọi người nói xem sao loài người lại thích ăn cơ quan sinh dục của động vật vậy nhỉ?” Cô vừa nói vừa cười.

Mọi người đang cầm dụng cụ nghe vậy lập tức mất hết hứng thú muốn động tay, bối rối nhìn Tùy Ưc.

Tùy Ưc xua tay cười, “Đùa thôi, thật ra gạch cua cái là khối gan tụy...”

Mọi người khẽ thở phào, đang chuẩn bị tiếp tục thì Tùy Ưc lại nói: “Nhưng gạch cua đực là bộ phận sinh dục thật.”

Mọi người lại nhìn Tùy Ưc ai oán.

Cô vốn cũng chẳng phải người hiền lành gì, dưới vẻ ngoài dịu dàng là sức chiến đấu cực mạnh.

Tiêu Tử Uyên đỏ trán, đôi vai run lên, ngón tay vẽ trong lòng bàn tay cô, “Đã bảo là đừng dây vào cô ấy mà các người không nghe.”

Nói xong, anh quay sang vuốt tóc cô, ánh mắt càng cứng chỉn, “Ngoan, đừng trêu họ nữa, bọn họ không phải là đối thủ của em, mau ăn đi, nguội là không ngon nữa đâu.”

Có người gào lên với Tiêu Tử Uyên: “Chẳng trách anh lại ngấm trúng cô ấy, đúng là loại người giết người không dao giống hệt anh!”

Bấy giờ Tùy Ưc mới hài lòng, trong lúc cười nói, mọi người cũng bắt đầu ăn, Trần Mộ Bạch ngẩng đối diện Tùy Ưc không khỏi ngẩng đầu nhìn cô, còn Lương Uyên Thu lúc này đã không che giấu được sự tức tối trong ánh mắt.

Lương Lệ Thu đá chân em gái dưới bàn, hai anh em nối nhau ra khỏi phòng ăn, đứng ở hành lang nhỏ giọng cãi vã.

“Rốt cuộc em định làm gì? Cứ gây sự mãi, chưa nói đến việc cô ấy là người của Tiêu Tử Uyên, nghĩ đến người ra mặt hôm nay là Giang Thánh

Trác, em cũng nên biết đi ầu chút chứ?”

Lương Uyên Thu không phục, “Cô ta hơn em chỗ nào? Là con gái của Tùy Cảnh Nghiêu thôi mà, còn là con vợ trước, có gì hơn người khác?”

Lương Lệ Thu không tán thành, “Em chỉ biết những cái đó sao? Em không chịu động não mà nghĩ xem nhà họ Tiêu là gia đình như thế nào. Tiêu Tứ Uyên là ai, tiêu chuẩn của anh ta cực kỳ cao, sao có thể giấu trộm một cô gái tầm thường? Em thấy phong thái khí chất của cô ấy lúc này không, đâu có giống loại người gốc nghèo quê! Không nói việc cô ấy là con gái của Tùy Cảnh Nghiêu, ông ngoại cô ấy Thẩm Nhân Tĩnh là quốc học đại sư tiếng tăm lừng lẫy, cô ấy xuất thân từ một dòng họ trí thức danh giá như vậy, những lễ nghi này hẳn đã thấm nhuần từ nhỏ, chúng ta ra vẻ này nọ, trong mắt cô ấy chỉ là học đòi làm sang thôi, em chẳng khác nào tự chuốc lấy nhục.”

Lương Uyên Thu kinh ngạc, “Thẩm Nhân Tĩnh là ông ngoại cô ta? Sao không thấy cô ta...”

Lương Lệ Thu hừ giọng, “Người ta khiêm tốn, không thích khoe khoang, em lại tưởng người ta yếu đuối cho em thoải mái bắt nạt à?”

“Vậy thì đã sao? Em chẳng tin cái trò quỷ quái này đâu!”

Lương Uyên Thu bị sự ghen ty làm cho lú lẫn, nói xong quay người đi về. Lương Lệ Thu gọi vói theo: “Em quay lại đây cho anh!”

Lương Uyên Thu không quay lại mà đi thẳng vào phòng ăn.

Sau mấy chén rượu, bầu không khí trong phòng sôi động hẳn lên, mấy người đàn ông vừa uống rượu vừa bàn luận chuyện kinh tế thị trường hiện tại. Tiêu Tứ Uyên ngẩng đầu nghe, không nói nhiều, thỉnh thoảng trả lời một, hai câu, nhưng có thể thấy được những người khác rất coi trọng anh.

Tùy Ưc không có hứng thú với nội dung trò chuyện của họ, chán chường ngồi cạnh, không biết từ lúc nào mà có mấy cô gái mang vẻ mặt nịnh nọt ngồi vào cạnh Tùy Ưc nói chuyện với cô.

Tùy Ưc nhớ họ hình như là các nghệ sĩ mới vào nghề, khi tán gẫu cùng mấy cô y tá, cô có liếc mắt qua đôi lần. Họ là bạn gái của mấy anh chàng công tử nào đó khi này, thoát nhìn ít tuổi hơn cô nhưng đã được chỉ bảo rất cẩn thận, cư xử khôn khéo, tinh ý biết nhìn người mà nói chuyện, đi ầu này khiến Tùy Ưc mặc cảm.

Tùy Ưc ứng phó vừa khách sáo vừa xa cách, bọn họ lại không hề bị ảnh hưởng, cũng không thấy nhàm chán.

Tiêu Tử Uyên thỉnh thoảng nhìn sang, thấy Tùy Ưc chán nản thì cũng thấp thỏm, nhưng ngại bên đó toàn là phụ nữ nên không tiện đi qua.

Tùy Ưc quả thật đã quá chán, nghe được một lát đột nhiên quay đầu, cẩn thận nhìn mấy cô gái, dường như đang tìm kiếm đi đâu gì. Hồi lâu sau, cô ngẩng đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, anh trông thấy vẻ nghịch ngợm và vui thích trong mắt cô, bèn cười gật đầu rồi quay lại tiếp tục trò chuyện.

Được anh ngầm đồng ý, Tùy Ưc cười vui vẻ.

Trong lúc đó, Tam Bảo gửi cho Tùy Ưc mấy tin nhắn, cô trả lời xong liền tiện tay đặt di động lên mặt bàn. Một cô gái thấy vậy lập tức vươn tay ra cầm lên, vừa vuốt xem nội dung trong điện thoại vừa nói: “Có ảnh của cô với bộ trưởng Tiêu không, tôi xem với.”

Hành vi tự tiện động vào đồ của người khác khi chưa được cho phép là rất bất lịch sự. Đám phụ nữ xúm vào, Tiêu Tử Uyên nhìn thoáng qua, khẽ mỉm cười, rất có ý dung túng, Tùy Ưc cũng không ra tay ngăn cản, chỉ cười thản.

Cô gái mở ra bức ảnh đầu tiên trong album, không hiểu là gì, liền chỉ vào vật thể giống óc đậu trên màn hình hỏi: “Đây là gì?”

Tùy Ưc mỉm cười, vui vẻ nói: “Não người.”

Mấy cô gái nghĩ Tùy Ưc đang nói đùa, quay đầu tiếp tục xem, càng xem càng thấy giống, cuối cùng ai nấy đều nổi da gà, quay sang nhìn Tùy Ưc. Tùy Ưc cười giải thích: “Lần đầu quan sát phẫu thuật mở hộp sọ, giữ lại làm kỷ niệm ấy mà.” Sau đó thiện ý nhắc: “Cô sợ thì xem bức tiếp theo đi!”

Cô gái tay run run vuốt sang bức tiếp theo, thấy một cái đầu lâu thì giật nảy mình. Tùy Ưc tiếp tục giải thích: “Một người bạn chụp X-quang bảo tôi nhìn giúp xem có sao không, lúc đó tôi đang ở bên ngoài nên cậu ấy gửi vào điện thoại, xem xong tôi quên xóa. Cô không thích thì xem tiếp đi.”

Bức ảnh tiếp theo chụp một thi thể đầy máu, không có đủ bộ phận cơ thể, xương trắng lấp ló dưới máu thịt, cô gái không kịp suy nghĩ đã ném điện thoại đi, vừa hay lại ném đến chân Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên nhặt lên nhìn, bình thản đưa cho Tùy Ưc. Cô cầm lấy, nhìn thêm một lát rồi cất điện thoại, mặt đầy vẻ tán thưởng, còn nói với mấy cô gái đang run sợ: “Ảnh này chụp lúc học môn Giải phẫu cơ thể, một thầy giáo lớn tuổi đích thân dùng dao dạy đấy, vết cắt quá đẹp, tôi phải chụp lại ngay.”

Nói xong lại đưa di động về phía họ, “Các cô nhìn xem có đẹp không?”

Mấy cô gái lập tức co lại, cùng tránh sang một bên.

Lúc này Tùy Ưc mới cất điện thoại: “Xem nữa không?”

“Không xem nữa, không xem nữa!” mấy cô nàng thề sẽ không tùy tiện động vào đồ của Tùy Ưc nữa.

Trần Mộ Bạch ngồi trong góc lẳng lặng nhìn, lát sau lắc đầu cười.

Từ sau tối đó, Tùy Ưc trở nên nổi tiếng, các mối hệ quan xã giao cứ thế nhều lên. Khi người khác mời Tiêu Tử Uyên đầu nhắc đến cô bạn gái này của anh, tỏ ra rất tò mò.

Một hôm, Tùy Ưc vừa về đến dưới tòa nhà thì thấy thư ký của Tiêu Tử Uyên bưng một hộp quà hình vuông ra khỏi xe, “Cô Tùy, bộ trưởng Tiêu bảo tôi mang đến cho cô, nhắn cô chuẩn bị, tối nay anh ấy sẽ đến đón.”

Tùy Ưc ngạc nhiên, nhận lấy rồi hỏi: “Anh ấy còn nói gì không?”

Thư ký lễ phép trả lời: “Bộ trưởng Tiêu vẫn đang họp, họp xong sẽ gọi cho cô ngay.”

Người thư ký này của Tiêu Tử Uyên họ Lữ, Tùy Ưc đã gặp mấy lần. Anh ta không nhiều tuổi lắm nhưng luôn nói năng rất ý tứ, dù là người quen thuộc đến đâu thì khi hỏi anh ta cũng không bao giờ nói thừa một câu, luôn giữ thái độ nghiêm túc trong giao tiếp.

Tùy Ưc cười, “Cảm ơn.”

Lên đến nhà, Tùy Ưc vừa mở hộp quà ra xem liền ngẩn người.

Bên trong là một chiếc sườn xám tay lửng được chế tác cực kỳ tinh xảo.

Vải gấm tơ tằm màu trắng lấp lánh, từ mặt bên trái đến bên phải của sườn xám vẽ một cây mai bằng mực, nét mực không nhiều nhưng đậm nhạt đan xen, từ nụ hoa chưa nở đến nụ hoa chớm chím, bông hoa nở rộ, dịu dàng tao nhã, sức sống tràn trề ở những chỗ khác có mấy đóa mai lẻ rải rác, trầm tĩnh mà nhen nỡ.

Từng đóa hoa nở nhòa vết mực.

Một lúc sau, Tùy Ưc mới vươn tay chạm vào. Tơ lụa lạnh lạnh mềm mại, khi cô cầm lên có một miếng vải rơi ra, bên trên viết một con số, cạnh con số là chữ ký của Tiêu Tử Uyên, là bút tích của anh, so với thời đi học thì thiếu chút ngạo nghễ, lại thêm phần nhẹ nhàng ung dung.

Khi Tiêu Tử Uyên gọi điện đến báo đang đợi cô dưới nhà, Tùy Ưc đã trang điểm xong, chuẩn bị ra cửa. Cô đứng ngắm mình trước gương hồi lâu, kích thích vừa vặn, không rộng không chật chút nào. Vừa ra đến cửa, cô lại quay vào phòng ngủ lấy cây trâm ngọc kia ra, cài lên mái tóc.

Lên xe mới phát hiện hôm nay Tiêu Tử Uyên ăn mặc rất trang trọng, Âu phục màu xám đậm phẳng phiu phong độ, khí phách đầy mình.

Anh nhìn Tùy Ưc chăm chú rồi nở nụ cười, lời sắp ra đến miệng lại sửa thành: “Hợp lắm.”

Sườn xám không phải loại trang phục thích hợp với tất cả mọi người, để mặc nó cần có khí chất được lắng đọng từ trải nghiệm và cốt cách được nuôi dưỡng từ sâu thẳm nội tâm. Cô còn trẻ nhưng đã thấm nhuần được thứ hương sắc đó, đẹp vô cùng, đó là vẻ đẹp đến anh cũng phải ngưỡng vọng.

Vừa rồi anh ở trong xe nhìn cô từng bước đi đến mà tim đập thành thịch.

Bộ sườn xám trắng phác họa một cách hoàn hảo dáng người nhỏ nhắn thướt tha của cô, mỗi cử chỉ hành động đều thấm đẫm nét phong tình riêng biệt. Bình thường cô hầu như không trang điểm, lúc này cũng chỉ trang điểm thật nhẹ, trong sáng đến sâu thẳm, quyến rũ đến thuần khiết. Anh biết dùng ngôn từ nào để miêu tả sắc đẹp của cô đây?

Tùy Ưc không phát hiện điểm khác thường của anh, chỉ cười hỏi: “Sao anh biết số đo của em?”

Tiêu Tử Uyên nhắm mắt rồi lại mở ra, “Ừm... Nếu em đã muốn hỏi thì anh nói vậy. Anh có rất nhiều cơ hội có thể dùng tay đo, em phải biết rằng dân kỹ thuật bọn anh rất nhạy cảm với các con số.”

Mặt Tùy Ưc đỏ lên, cúi đầu nhỏ giọng giục: “Đi mau đi.”

Xe đi được một đoạn, Tùy Ưc mới nhớ ra hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Tiêu Tử Uyên giải thích qua loa: “Có một ông cụ tổ chức lễ mừng thọ, chúng ta đi góp vui.”

Tùy Ưc muốn trêu anh, liền nghiêng đầu tinh nghịch nói, “Rốt cuộc là ai mà quan trọng như vậy, còn khiến bộ trưởng Tiêu phải đích thân xếp hàng đặt may một chiếc sườn xám thủ công?”

Tiêu Tử Uyên hơi ngẩn ra rồi bật cười, “Ở ngoại thành có một cửa hàng mới chuyển đến từ Thượng Hải, món nghề thủ công này được truyền lại từ thời tổ tiên, nghe nói các tiểu thư, phu nhân Thượng Hải xưa đều chỉ mặc sườn xám của nhà họ. Họ thanh cao kiêu ngạo, dù là ai cũng phải ngoan ngoãn xếp hàng. Anh đã đợi mấy tháng rồi, chẳng qua là đúng lúc làm đến cho em chứ không phải đặc biệt chuẩn bị xong thì mang vì buổi tối hôm nay.”

Tùy Ưc nhìn xuống, lẳng lặng cười, sau đó nắm tay Tiêu Tử Uyên.

“Sao vậy?”

“Hôm nay mẹ gọi điện cho em nói viện đi đầu dưỡng đã xây xong rồi, còn mời họ đi tham quan, mẹ nói phòng đánh cờ đẹp lắm.”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười, “Vậy hôm nào chúng ta mời Trầ Mộ Bạch đi ăn để cảm ơn cậu ta.”

Tùy Ưc cũng cười theo, “Được.”

“Người nhà họ Trầ toàn tiểu nhân háms lợi, chỉ có cậu ba này là kết giao được.” Tiêu Tử Uyên chợt nhớ ra gì đó, “Còn có anh thứ hai của cậu ta nữa, nhưng đã rời khỏi nhà họ Trầ lâu rồi. Phải rồi, nghe nói người đó hình như đang làm việc ở bệnh viện các em đấy.”

“Bác sĩ? Tên là gì?” Tùy Ưc nhớ đến một người, “Trầ Thốc?”

Vừa hỏi xong, cô lại phủ nhận ngay, “Không phải, anh nói thế hệ này của họ toàn lấy chữ Mộ làm tên đệm kia mà.”

“Là Trầ Thốc đấy. Anh ta tên thật là Trầ Mộ Bắc, khác hẳn với mấy người anh em họ, tính cách hòa nhả lễ độ giống mẹ anh ta. Về sau mẹ anh ta xảy ra chút chuyện nên rời khỏi nhà họ Trầ. Vừa hay mẹ anh ta cũng họ Trầ, khi còn sống thích nhất cây trúc vuông nên anh ta đã tự đặt cho mình cái tên Trầ Thốc*.”

[* Cây trúc vuông: Tên Hán Việt là “phương trúc” (方竹), chữ Thốc (簇) trong tên Trầ Thốc có cả bộ “phương” (方) và bộ “trúc” (竹).]

“Vậy anh ấy với Trầ Mộ Bạch là...”

“Anh em cùng cha khác mẹ.”

“Thật quá rắc rối.”

“Vậy nên mới bảo là nhà họ Trầ phức tạp lắm.”

Thấy Tùy Ưc ngăn người suy nghĩ, Tiêu Tử Uyên không muốn cô phải tốn tâm tư vào những chuyện này, bèn vỗ nhẹ tay cô, “Thôi, không nói những chuyện này nữa, mẹ anh với Tử Yên bảo lâu rồi chưa gặp em, cuối tuần muốn hẹn em đi uống trà.”

“Vâng, cũng lâu rồi em chưa gặp họ.”

Vừa nói xong thì xe dừng lại, là một ngôi biệt thự, dù được xây giữa sườn núi nhưng lại không hề hoang vu, đèn sáng trưng, vô cùng sống động.

-
-
-

Chương 16.2

.

.

Vào đến sảnh mới phát hiện bên trong được trang trí lộng lẫy, người c ần ly chân dài đứng tùm nậm tùm ba nói chuyện với nhau, có người quen thấy Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc đến liền qua chào hỏi. Tùy Ưc đứng cạnh Tiêu Tử Uyên cười, chủ nhân bữa tiệc hôm nay hẳn là người đức cao vọng trọng, đám công tử ăn chơi lộng bông ngày thường cô gặp khi đi cùng Tiêu Tử Uyên giờ cũng có bộ dạng nghiêm chỉnh lịch sự.

Tùy Ưc mỉm cười đến độ mặt cứng đờ, nội dung trò chuyện cực kỳ nhàm chán. Cô hơi nghiêng đầu lên nhìn Tiêu Tử Uyên, anh vẫn ung dung nhã nhặn, nụ cười đúng mực lễ độ, nghiêm túc lắng nghe người bên cạnh, không để lộ chút mất kiên nhẫn nào.

Khi Tùy Ưc xốc lại tinh thần chuẩn bị tiếp tục ứng phó thì Tiêu Tử Uyên chợt quay đầu, đi nhanh đến nói nhỏ vào tai cô: “Chán quá, đi sang bên kia chơi đi.”

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn anh, Tiêu Tử Uyên mỉm cười gật đầu.

Tùy Ưc hơi khom người, “Xin lỗi, tôi sang bên kia một lát.”

Bình thường khi tham gia những sự kiện như thế này, Tiêu Tử Uyên chưa bao giờ đưa theo nữ giới, xưa nay chỉ có một mình, không biết từ bao giờ mà có thêm cô gái này bên cạnh.

Tiêu Tử Uyên dường như đang dùng hành động để biểu đạt gì đó với mọi người. Có người tò mò đi đến hỏi, Tiêu Tử Uyên liền thoải mái thừa nhận Tùy Ưc là bạn gái của mình.

Tùy Ưc đi dạo một vòng thì cảm thấy khát nước, bèn đi đến quầy bar trong góc sảnh tiệc gọi một cốc hoa quả, vừa nhấp một ngụm thì cảm giác có một người đàn ông đến bên cạnh.

Người đàn ông gõ nhẹ lên bàn, nói với nhân viên pha chế trong quầy: “Vẫn như cũ.”

Nhân viên pha chế nhanh chóng làm hai cốc chất lỏng màu đỏ.

Người đàn ông kia đột nhiên quay sang cười ngả ngớn, “Tequila sunrise và Tequila sunset, ý nghĩa là tôi muốn ở bên em mỗi ngày từ khi mặt trời lặn

đến khi mặt trời mọc.”

Tùy Ưc nhìn anh ta trân trối, mặt mũi cũng được, nhưng... chiêu trò lừa nữ sinh này thật quá sến.

Từ lúc mặt trời lặn đến khi mặt trời mọc? Cách nói văn vẻ của tình một đêm à?

Trước nụ cười tự tin của người kia, Tùy Ưc mở miệng: “Xin lỗi, tôi không có dịch vụ đến khám bệnh tận nơi, mời anh đến bệnh viện đăng ký. Nếu anh cần thì dạo này tôi ở khoa Tiết niệu, chuyên trị rối loạn chức năng cương dương.”

Nói xong, cô đặt cốc nước đang cầm xuống rồi quay người rời đi, ngay lập tức tiếng cười lớn vang lên phía sau, người đàn ông vừa rồi vẫn còn sững sờ.

Mấy người đàn ông nhanh chóng xúm vào, ngồi trên ghế quây bar chế giễu anh chàng phong lưu nào đó.

“Ha ha ha, cười chết mất thôi!”

Anh chàng phong lưu kia hẳn là chưa bao giờ “bại trận”, lần này lại không thành công nên thẹn quá hóa giận, “Cười gì mà cười!”

“Vậy ai mới khoát lác là giải quyết trong năm phút? Người của Tiêu Tử Uyên mà cậu cũng dám động vào?”

Nghe vậy, anh chàng kia cứng mặt, “Tiêu Tử Uyên...”

Thấy những người xung quanh đều đang hớn hờ xem trò vui, anh ta mới cau mày hỏi: “Các cậu đều biết? Thế chẳng phải muốn lừa tôi à?”

Trần Mộ Bạch cầm ly nhấp một ngụm rượu, nhướn mày cười.

Vừa rồi họ ngồi trong góc, tất cả đều bị cô thu hút. Cô mặc bộ sườn xám trắng, cổ điển tao nhã, toàn thân không đeo trang sức, chỉ có một cây trâm ngọc gài trong tóc, vậy mà đẹp đến ngạt thở, thậm chí dường như còn nghe thấy tiếng nhạc từ máy hát kiểu cổ Thượng Hải vang lên bên tai.

Cô đứng bên cạnh Tiêu Tử Uyên, tự khắc có nhiều người nhòm ngó.

Những ai từng gặp cô khi trông thấy cô hôm nay đều ngỡ ngàng, trước kia chỉ cảm thấy cô khí chất hơn người, nhưng tối nay quả thật xinh đẹp tuyệt trần, trước kia sao lại không thấy cô đẹp như thế?

Trần Mộ Bạch lặng lẽ nhìn, ngày thường cô mặc đơn giản lịch sự, gương mặt không quá nổi bật, nhưng lúc này đây, dưới ánh đèn lung linh, nhan sắc kia như tỏa sáng lấp lánh, rung động lòng người.

Người con gái xinh đẹp lại biết giấu đi vẻ đẹp của mình mới thực sự là người thông minh. Cô bình dị như hoa cúc, tỏa ra vẻ sáng dịu dàng,

không gay gắt không chói lóa, tươi tắn mà độc đáo, hết như ánh đèn đường trên phố ngày đông sau trận tuyết rơi. Cô đứng giữa những người thuộc tầng lớp thượng lưu, không kiêu ngạo cũng không tự ti. Trần Mộ Bạch thực lòng cảm thấy cô với Tiêu Tử Uyên rất giống nhau, dường như vốn sinh ra là để đứng bên cạnh nhau vậy.

Đám người cười cợt bày trò xong lại đùa: “Cậu Mộ lên đi, cậu Mộ vẫn thích thử thách kia mà?”

Trần Mộ Bạch lắc ly rượu trong tay, ánh mắt xuyên qua thành cốc lấp lánh nhìn dáng người thướt tha kia, hồi lâu mới nói: “Biết không thể động đến mà vẫn cứ động thì quá không khôn ngoan.”

Anh ta vẫn nhớ cảnh tượng từng thấy khi ngồi trên xe lần trước, hẳn là Tiêu Tử Uyên hết sức trân trọng nâng niu cô. Anh ta tin mình mà vươn tay ra, Tiêu Tử Uyên ắt sẽ cầm dao chặt đứt.

Tiêu Tử Uyên chính là loại người bẩm sinh có tố chất của chính khách, có thủ đoạn, lòng dạ thâm sâu mà khiêm tốn, đầy cơ trí mà vẫn ung dung. Những vụ việc qua tay anh, cách làm trông có vẻ qua loa tùy tiện, nhưng thật ra là cao thủ ra chiêu ngầm.

Anh ta cũng không muốn đụng đến người này. Kiểu phụ nữ như Tùy Ưc chỉ nên đứng nhìn từ xa, nếu nhìn gần sẽ phát hiện những cô gái bình thường, hề không ra khỏi nhà liền ăn vận xoàng xĩnh, lồi thối vẫn gần gũi hơn.

Tùy Ưc đứng ở ban công hít thở không khí thoáng đãng, cánh cửa phía sau khép hờ, che đi căn phòng xa hoa. Chủ nhân căn biệt thự quả đã dồn nhiều tâm huyết, hoa văn ở lan can ban công rất tinh xảo, còn có vài chậu cây cảnh và hoa tươi theo mùa, khiến góc nhỏ này trông yên tĩnh mà lại tràn trề sức sống.

“Cô Tùy?”

Sau lưng chợt vang lên một giọng nam.

Tùy Ưc vẫn quay lưng về phía người kia, đôi mày cau lại, chẳng lẽ một phút thanh tĩnh ở đây cũng là xa xỉ sao?

Cô nhanh chóng cười quay lại, là Trần Mộ Bạch, cô lịch sự chào: “Anh Trần.”

Dù trước đó họ đã gặp nhau mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên tiếp xúc riêng.

Trần Mộ Bạch mỉm cười, dưới sắc trời tối, nụ cười kia tràn ngập tà khí. Anh ta vừa cười vừa đi ra ban công, dáng vẻ như đang ngắm hoa, Tùy Ưc

lùi lại mấy bước về phía cửa.

Trần Mộ Bạch chợt ngừng đầu hỏi: “Họ của cô Tuy khá hiếm gặp, không biết cô có quan hệ gì với tổng giám đốc Tuy của Tuy thị không?”

Tùy Ưc thót tim, đã bao lâu rồi cô không nhớ đến người đó? Đường như lần gặp gần nhất là lần đi thăm mộ ông ngoại mấy năm trước, từ đó về sau không có tin tức gì nữa. Cô ngừng đầu, đối phương vẫn đang đợi câu trả lời, Tùy Ưc rối trí, miệng vừa hé ra lại mím lại, cô biết khi rối trí thì không nên nói gì, vì chỉ cần mở miệng là sẽ để lộ sự bối rối đó.

Thật ra cô với Tuy Cảnh Nghiêu vẫn có nhiều điểm giống nhau, là kiểu giống nhau nếu tách ra thì không cảm nhận được, nhưng đứng chung một chỗ chắc chắn sẽ khiến người ta cảm thấy hai người có quan hệ máu mủ. “Cô ấy không có quan hệ gì với tổng giám đốc Tuy, là trùng họ thôi.”

Cảm nhận được hơi ấm sau lưng, Tùy Ưc thở phào.

Không biết từ lúc nào Tiêu Tử Uyên đã đi tới bên cạnh Tùy Ưc, vòng tay qua eo cô kéo sát vào người mình, bình thần nhìn Trần Mộ Bạch, giọng trầm thấp mà đầy sức mạnh.

Cô ngừng đầu, mắt anh sáng như sao, đang nhìn Trần Mộ Bạch chằm chằm với vẻ dò xét và cảnh cáo.

Em vẫn nghĩ anh ở xa, vậy mà anh lại lảng lảng nắm lấy tay em, trao cho em ánh sáng, khoảnh khắc này, em có thể yên tâm dựa vào lồng ngực anh, biết anh sẽ che chắn cho em, không để em phải lo nghĩ gì, thật tốt.

Trần Mộ Bạch tựa vào lan can, ánh mắt cợt nhả, “Tôi cảm nhận được khí thế của anh rồi, mau thu lại đi! Tôi chỉ hỏi thôi cũng không được à?”

“Tốt lắm.” Tiêu Tử Uyên mỉm cười, ôm Tùy Ưc rời khỏi ban công.

Trần Mộ Bạch không phục nhưng ngại uy thế của Tiêu Tử Uyên, chỉ có thể thì thào sau lưng họ: “Bằng ấy tuổi rồi còn chơi trò tình đầu quyến luyến, còn không biết xấu hổ mà khoe ra...”

Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc nhìn nhau cười, ăn ý vờ như không nghe thấy.

Rời khỏi ban công, Tiêu Tử Uyên giải thích: “Cậu ta không phải người xấu, hỏi vậy thôi chứ không có ý gì đâu, em đừng để bụng.”

Tùy Ưc dịu dàng cười, “Em biết, bạn anh hẳn không phải người xấu, do em nhạy cảm thôi.”

Tiêu Tử Uyên vươn tay xoa mặt cô, “Mệt rồi đúng không? Anh đưa em đi chào hỏi chủ nhân bữa tiệc xong thì có thể rời khỏi nơi này.”

Anh biết cô không thích những sự kiện thế này, nếu không phải vì anh thì cô cũng chẳng phải khổ cực như thế. Cô cam tâm tình nguyện, nhưng cô

càng như vậy, anh càng không đành lòng.

Tùy Ưc nghe vậy, đôi mắt sáng lên nhưng ngay sau đó lại kéo Tiêu Tử Uyên, “Chúng ta đến cũng chưa được bao lâu, ở thêm chút nữa thì hơn.” Cô biết những sự kiện xã giao này dù tẻ ngắt nhưng lại rất cần thiết đối với anh, sao cô có thể làm cản trở? Tiêu Tử Uyên vỗ về, “Không sao đâu, đã làm hết những gì nên làm, hướng hòng người ta cao tuổi, đi ngủ sớm, sẽ giải tán nhanh thôi.”

Tối qua Tùy Ưc trực ca đêm, dù ban ngày có ngủ một lát nhưng vẫn buồn ngủ, đi giày cao gót, đeo mặt nạ tươi cười làm bình hoa cả buổi tối, vừa lên xe liền mệt mỏi rúc vào lòng Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên vỗ nhẹ lưng Tùy Ưc, ánh đèn màu rực rỡ bên ngoài thỉnh thoảng chiếu vào, trong xe lúc sáng lúc tối, hai người đều yên lặng.

Tùy Ưc chợt cảm thấy tim Tiêu Tử Uyên đập rất nhanh, ngẩng đầu lên mới phát hiện mặt anh đang tái đi, nắm lấy tay anh thì thấy lòng bàn tay ướt lạnh, cô cuống lên, “Anh sao thế?”

Tiêu Tử Uyên trở tay phủ lên tay cô, trả lời qua loa: “Không có gì, hơi đau dạ dày, uống thuốc là được.” Đến giọng anh cũng khàn khàn yếu ớt.

Tùy Ưc thấy anh lấy ra một lọ thuốc, đổ ra hai viên, ngửa cổ nuốt xuống. Cô cau mày, anh bắt đầu dùng thuốc giảm đau dạ dày từ bao giờ? Xem ra cũng đã lâu rồi. Cô lấy lọ thuốc trong tay Tiêu Tử Uyên, đọc mấy chữ mấu chốt trong không gian xe mờ tối xong liền ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt ẩn chứa sự tức giận và lo âu.

Tiêu Tử Uyên cười xoa đầu Tùy Ưc, “Không có gì nghiêm trọng, thỉnh thoảng mới đau, sợ em lo lắng nên không nói.”

Những lúc thế này, Tiêu Tử Uyên luôn nói giảm đi nửa phần nghiêm trọng.

Thấy anh đau đến mức động tác cũng trở nên yếu ớt chậm chạp, Tùy Ưc không tin, vươn tay ra đặt lên bụng anh, dặn dò: “Thuốc này chỉ có tác dụng tạm thời chứ không trị được tận gốc, anh phải giữ gìn dạ dày của mình, sau này dù có bận rộn thế nào cũng phải ăn cơm đúng giờ, khi xã giao thì cố gắng uống ít rượu nhất có thể, nếu được thì đừng hút thuốc...”

Nói đến đây, Tùy Ưc lại tự giận mình, sao cô lại không phát hiện sớm chứ?

Tiêu Tử Uyên khẽ cười, từ tốn đáp: “Thôi mà, đừng giận, anh nhớ rồi.

Không hút thuốc lá, không uống rượu, tập thể dục nhiều mới sinh được con khỏe mạnh.”

Anh đã đau đến thế còn không quên trêu cô, Tùy Ưc nói giọng hung dữ nhưng tay lại dịu dàng che miệng anh, “Đừng nói gì cả, anh nghỉ ngơi một

lát đi.”

Tiêu Tử Uyên nắm lấy bàn tay cô đang che ở miệng mình, cười nhắm mắt nghỉ ngơi.

Về đến nhà, Tùy Ưc vào bếp nấu cháo, bỏ thêm mấy quả táo đỏ. Ban đầu Tiêu Tử Uyên còn bám lấy, sau mới bị cô đuổi ra sofa nghỉ.

Một lát sau, Tùy Ưc đứng ở cửa bếp nhìn ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa bếp lại, gọi điện cho thư ký Lữ.

“Anh ấy bị đau dạ dày từ bao giờ vậy?” Cô không nói lời khách sáo mà đi thẳng vào vấn đề

“...” Thư ký Lữ im lặng, hồi lâu mới đáp, “Bộ trưởng Tiêu... dặn không được nói cho cô.”

Tùy Ưc cười gằn, “Anh có quá cứng nhắc không đấy? Sao lại không được nói cho tôi? Tôi sẽ hại anh ấy chắc?”

Tùy Ưc dù không quát tháo nhưng giọng thoáng vẻ hằn học, có lẽ vì chưa bao giờ thấy cô như vậy nên lần này thư ký Lữ mau chóng trả lời: “Từ bao giờ thì tôi không biết, cô cũng biết Bộ trưởng Tiêu là người giỏi chịu đựng, nếu không phải đau đến mức không chịu được thì người ngoài không thể phát hiện, tôi chỉ biết dạo này anh ấy hay đau...”

“Được rồi, cảm ơn anh.” Tùy Ưc ngắt điện thoại, mở cửa nhìn dáng người trên sofa đầy lo lắng.

Chưa được mấy ngày, nỗi lo của Tùy Ưc đã trở thành hiện thực.

Buổi chiều, Tùy Ưc đi khám cho bệnh nhân mới, khi quay lại đi qua khu y tá thì thấy một nhóm y tá đang xúm vào bàn tán hăng say.

Tùy Ưc cười đi qua, làm bộ nghiêm nghị nói: “Lại buôn chuyện mà không làm việc, lát nữa y tá trưởng thấy là bị mắng đấy!”

Đám y tá nghe giọng thì giật mình, thấy là Tùy Ưc liền cười, “Bác sĩ Tùy không biết thôi, có một bộ trưởng trẻ mới vào nằm ở phòng bệnh trên tầng cao nhất, đẹp trai lắm!”

Một y tá khác không tin, “Người nằm trong những phòng bệnh đó toàn là người già, làm gì có trai trẻ đẹp, lại khoác lác chứ gì?”

“Không phải mà! Đẹp trai thật đấy, nghe nói bị xuất huyết dạ dày, khi đưa tới trên áo vẫn còn dính máu, sắc mặt rất xấu, thật sự đẹp trai lắm, người đẹp ốm yếu, đúng gu của tôi luôn!”

Tùy Ưc vốn định đi, nghe thấy câu này đột nhiên dừng lại, “Bộ trưởng đó họ gì?”

“Tôi nghe họ gọi hình như là... Bộ trưởng Tiêu? Bác sĩ Tùy quen à?”

“À, không quen.” Tùy Ước hơi sững lại, cười với cô y tá rồi nhanh chóng rời đi.

Tùy Ước đứng ở góc hành lang dãy phòng bệnh ở tầng cao nhất nhìn viện trưởng dẫn theo một nhóm các bác sĩ giỏi của bệnh viện đi qua, khẽ giọng gọi Trần Thốc đi phía sau: “Đàn anh!”

Trần Thốc quay đầu thấy cô bèn đi tới, cười nói: “Anh đang muốn tìm em đây.”

Tùy Ước không hiểu, “Tìm em?”

“Tử Uyên nói muốn gặp em, bảo anh gọi em đến.”

Giọng điệu Trần Thốc tự nhiên, không hề có vẻ tò mò, Tùy Ước nghe vậy lại thấy ngượng, “Ấy... Anh biết à?”

Cô vốn cho rằng trong viện không có ai biết. Thấy Trần Thốc cười tít mắt nhìn mình, Tùy Ước càng đỏ mặt, “Anh ấy không sao chứ ạ?”

Trần Thốc thôi cười, “Xuất huyết dạ dày, cũng hơi phiền phức, may mà đưa đến kịp thời, em mau đi xem sao.”

Tùy Ước gật đầu đi vào phòng bệnh.

Cô gõ cửa rồi bước vào, Tiêu Tử Uyên đã tỉnh, anh mặc bộ đồ bệnh nhân màu trắng sọc xanh, càng thêm tuấn tú, đúng là người đẹp ốm yếu như lời cô y tá nói. Mặt anh tái nhợt, dựa vào giường truyền nước, hình như còn đang dằn dò công việc, thư ký Lữ đứng cạnh cầm bút cẩn thận ghi chép gì đó.

Nghe thấy tiếng động, hai người cùng nhìn sang, Tiêu Tử Uyên nói được một nửa bỗng dừng lại, thư ký Lữ biết ý, chào hai người rồi tránh ra ngoài.

Tùy Ước đi tới chỗ cách giường vài mét thì dừng lại, nhìn Tiêu Tử Uyên cười hờ hững, lặng im không nói. Cô mặc áo blouse trắng đứng đó lẳng lặng nhìn anh, trên mình toát ra vẻ uy nghiêm của bác sĩ, đến người mạnh mẽ như Tiêu Tử Uyên cũng phải giơ tay đầu hàng, “Anh...”

Vừa mở miệng thì bị Tùy Ước ngắt lời: “Đừng tưởng anh bảo anh Trần đi tìm em, chủ động tự thú thì không sao nữa.”

Từ tối hôm trước, Tùy Ước bắt đầu đặc biệt chú ý đến việc ăn uống nghỉ ngơi của Tiêu Tử Uyên, còn bắt anh đi kiểm tra sức khỏe, nếu không có tác động gì thì ắt không thể bị xuất huyết dạ dày.

Tiêu Tử Uyên cười yếu ớt, “Trưa nay có đoàn đại biểu đến học hỏi, người ta rất nhiệt tình nên không thể từ chối, anh có uống hai chén rượu, tối cuộc họp buổi chiều liên cảm thấy có vấn đề”

Tùy Ước cười hiên hòa, dịu dàng hỏi lại: “Hai chén?”

Tiêu Tử Uyên chột dạ, “Hai chén vội thôi.”

Tùy Ưc bỗng thở dài, nụ cười vụt tắt.

“Ấy...” Tiêu Tử Uyên ngập ngừng, đấu tranh thật lâu, cuối cùng đành từ bỏ, chậm rãi nhả ra ba chữ như đứa trẻ có lỗi: “Anh sai rồi.”

Nghe vậy, mắt Tùy Ưc ánh lên nét cười, lập tức quay người đi ra ngoài, cố nhìn thêm một lúc mới cong khóe miệng.

Tiêu Tử Uyên lưỡng lự gọi một tiếng từ phía sau, cô coi như không nghe thấy.

Tùy Ưc gặp Tam Bảo ở cửa thang máy, cô ấy hưng phấn lao ra, “Nghe nói có anh tài nào đó mới nhập viện, tớ đến xem”

“Cậu chỉ thích đại sư huynh thôi kia mà?”

Tam Bảo ỉu xiu, bĩu môi, “Đại sư huynh không biết yêu, sẽ có Bát Giới rơi xuống.”

Tùy Ưc bật cười, xoa mái đầu cây nấm của Tam Bảo. Từ khi tiếp xúc với Trần Thốc đến nay, cô luôn cảm thấy anh ấy là người ôn hòa, nhưng cứ động đến chuyện tình yêu là trở nên lạnh lùng, trong khoa có nhiều y tá muốn “nhúng chàm” anh ấy nhưng đều bị “đóng băng”. Có lẽ chuyện của mẹ khiến anh ấy bị tổn thương, không muốn tin vào tình yêu nữa, tia nắng Tam Bảo liệu có thể chiếu sáng thế giới tình yêu tăm tối của anh ấy hay không?

***

Sau ngày hôm đó, lúc rảnh rỗi Tùy Ưc đều lên tầng giám sát Tiêu Tử Uyên, thời gian làm việc của anh mỗi ngày không được quá sáu tiếng. Cô tự mình vào bếp làm đồ ăn bổ dạ dày, tới mười một giờ tối sẽ giục anh đi nghỉ, qua mấy ngày, sắc mặt Tiêu Tử Uyên đã khá lên nhiều.

Sáng hôm đó, Tùy Ưc đợi bác sĩ kiểm tra phòng xong mới đi thăm Tiêu Tử Uyên. Anh thay bộ quần áo bệnh nhân ra, chần chừ hồi lâu mới nói: “Bác sĩ bảo anh gần như khỏi hẳn rồi, mấy hôm nay có nhiều việc tộn động chưa làm, hay anh xuất viện nhé.”

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn anh, “Anh muốn xuất viện à?”

Tiêu Tử Uyên vẫn là Tiêu Tử Uyên, anh thản nhiên nhìn thư ký Lữ, Tùy Ưc cũng nhìn sang. Thư ký Lữ ôm một chồng tài liệu đã được Tiêu Tử Uyên xử lý đứng đó, khẽ háng giọng, suy nghĩ một lúc rồi mở miệng: “Bộ trưởng Tiêu, thật ra mấy ngày nay cũng không nhiều việc lắm, tôi vẫn ứng phó được, sức khỏe quan trọng, anh cứ ở bệnh viện theo dõi mấy hôm thì hơn.”

Nói xong anh ta khẽ gật đầu, ra về bình tĩnh ôm tài liệu đi.

Tiêu Tử Uyên ng ắ cạnh giường nhướn mày nhìn Tùy Ưc, hơi bất ngờ vì chuyện vừa r ắ, “Em làm thế nào mà khiến anh ta phản ứng như vậy?”

Tùy Ưc mặc kệ anh, lấy điện thoại di động ra xem giờ, “Em đã hẹn đi uống trà với mẹ và em gái anh, không ở đây với anh nữa, anh ngoan ngoãn đợi, đừng có chạy lung tung”

Bị cô xem như trẻ con, Tiêu Tử Uyên bất đắc dĩ, “Anh đưa em đi!”

Tùy Ưc liếc xéo anh.

Tiêu Tử Uyên giơ tay lên, “Anh không xuất viện thật mà, chán quá nên ra ngoài đi lòng vòng thôi, anh hứa đưa em đến nơi sẽ về ngay.”

Tùy Ưc suy nghĩ r ắ đ ờng ý.

Vốn cho rằng buổi hẹn chỉ có ba người, nhưng đến khi bước vào phòng ng ắ được một lát Tùy Ưc mới phát hiện có lẽ mình không nên xuất hiện ở chỗ này.

Tiêu Tử Uyên ng ắ cạnh mẹ mình, lay cánh tay mẹ Tiêu, dường như đang nói gì đó. Mẹ Tiêu cười bất đắc dĩ nhìn con gái làm nũng.

Tùy Ưc đẩy cánh cửa phòng cô điễn, Tiêu Tử Uyên lập tức nhảy lên chạy tới, “Chị A Ưc!”

Tùy Ưc cười chào hỏi: “Chào bác, chào Tử Yên.”

Mẹ Tiêu cười vẫy cô đến, “Ở ngoài lạnh không? Mau tới đây ng ắ.”

“Không lạnh ạ.” Tùy Ưc tháo khăn quàng, lấy một túi giấy ra đặt trước mặt mẹ Tiêu, “Cháu thấy trà l ần trước uống cũng được kha khá r ắ nên mang thêm cho bác một túi. Sắp chuyển mùa r ắ, thầy Tô cố ý bỏ vào thêm mấy vị nữa, bác uống thử trước một chút xem sao ạ.”

Lúc rảnh rồi Tùy Ưc thường đến chỗ Tam Bảo uống trà, có l ần nghe Tam Bảo kể chuyện một bệnh nhân có bệnh tình tương tự mẹ Tiêu uống trà thầy Tô kê cho đã khá hơn nhi ều, l ần thử bảo Tiêu Tử Uyên mang về cho mẹ dùng xem sao. Mẹ Tiêu uống được mấy tháng, quả nhiên cảm thấy khá hơn, dù không thể khỏe lại ngay nhưng vì có hiệu quả nên vẫn uống đ ầu đặn.

Mẹ Tiêu nhận lấy cười nói: “Tốt quá, cháu chu đáo thân tình hơn Tử Yên nhi ều.”

Tiêu Tử Uyên lè lưỡi, “Con cũng chu đáo thân tình mà, tại mẹ có thành kiến ấy.”

Tùy Ưc lại lấy ra một chiếc hộp vuông nhỏ, “Biết em thích nên l ần trước về nhà chị có mang đi nhưng lại quên đưa cho em.”

Tiêu Tử Yên hớn hở, “Thật ạ, đôi hoa tai lần trước em làm mất một chiếc rồi, không tìm lại được nữa.”

Mẹ Tiêu cười nhìn Tùy Ưc, “Đừng tặng nhiều quà cho con bé, nó không biết giữ gìn đâu.”

“Toàn là mấy món đồ vụn vặt, em ấy thích là được ạ.” Nói xong, Tùy Ưc lén nhìn giờ, cô không tới muộn chứ? Cô cứ tưởng rằng mình sẽ đến trước. Mẹ Tiêu nhận ra băn khoăn của cô, “Cháu không đến muộn, hôm nay có cô bé con nhà bạn thân của gia đình bác mời bác với Tử Yên uống trà, lâu rồi bác không gặp cháu nên bảo cháu đến cùng. Bác cố ý nhấn thời gian muộn hơn mười lăm phút. Tử Yên đòi uống trà sữa, Uyên Thu ra ngoài mua rồi, sẽ quay lại ngay thôi.”

Nghe thấy cái tên này, Tùy Ưc mỉm cười, mẹ Tiêu hỏi: “Gặp rồi à?”

Tùy Ưc gật đầu, “Cùng ăn cơm một lần ạ.”

Tiêu Tử Yên bực bội cau mày, “Mẹ, con không thích chị ta, chị ta giả tạo lắm, suốt ngày chỉ biết vờ vĩnh.”

Mẹ Tiêu chỉnh lại cổ áo con gái, “Người ta đến thăm mẹ, chẳng lẽ lại đuổi đi?”

Tiêu Tử Yên bĩu môi, cất giọng châm chọc: “Chị ta đến thăm mẹ bao giờ? Đến thăm anh thì có, may mà anh không ở nhà.”

Mẹ Tiêu kiên nhẫn dặn dò: “Người ta có lòng tốt mời chúng ta uống trà, vừa mới vào cửa đã bị con đẩy đi mua trà sữa, lát nữa không được tỏ thái độ với người ta đâu đấy.”

Tiêu Tử Yên hừ giọng, không nói nữa.

Đang dở câu chuyện thì Lương Uyên Thu đẩy cửa đi vào. Trông thấy Tùy Ưc, cô ta sửng người.

Mẹ Tiêu giải thích: “Bác gọi A Ưc tới đây, bác nghĩ hai đứa đầu là người trẻ tuổi hẳn sẽ dễ nói chuyện với nhau.”

Lương Uyên Thu gượng cười, cô ta vốn cho rằng nhà họ Tiêu không biết đến sự tồn tại của Tùy Ưc, nên mới mời mẹ Tiêu ra ngoài, định lợi dụng sự phản đối của trưởng bối để chia rẽ uyên ương, nhưng tình hình bây giờ là thế nào đây?

Lương Uyên Thu đặt trà sữa trước mặt Tiêu Tử Yên, có ý nhìn lướt qua mà không uống, chỉ miễn cưỡng nói cảm ơn.

Mẹ Tiêu nhìn Lương Uyên Thu: “Ở ngoài lạnh không?”

Lương Uyên Thu đã lấy lại vẻ bình tĩnh, cười trả lời: “Lạnh thì có hơi lạnh, nhưng cháu coi Tử Yên như em gái ruột, em gái muốn uống trà sữa

thì cháu phải đi chứ. Chỉ cần nghĩ vậy là cháu không thấy lạnh nữa.”

Tùy Ưc cười thầm, vẫn câu hỏi đó mà Lương Uyên Thu trả lời khéo léo hơn hai chữ “không lạnh” khô khan của mình nhiều.

Mẹ Tiêu nhấp một ngụm trà, cười đầy ý tứ nói với Lương Uyên Thu:

“Nhiều năm không gặp, cháu xinh đẹp hơn, cũng nói nhiều hơn hồi bé.”

Lương Uyên Thu thót tim nhưng mặt không lộ vẻ khác lạ, chỉ là giọng nói hơi gượng gạo: “Thế... thế ạ?”

Mẹ Tiêu ra hiệu cho các cô uống trà, “Bác còn nhớ hồi bé cháu hay thẹn thùng đi theo Tử Uyên, thằng bé mà không để ý đến cháu là mắt cháu đỏ lên, nhưng chưa bao giờ nói xấu nó. Khi gặp người lớn cháu cũng không dám gọi, chỉ cười mà nhìn, lúc đó bác cảm thấy cô bé này thật đơn thuần đáng yêu.”

Chẳng biết tình thế thay đổi từ lúc nào, cả ba người đều hiểu được ý tứ trong lời nói của mẹ Tiêu. Tùy Ưc thầm nghĩ, quả không hổ là mẹ của Tiêu Tử Uyên, không dễ để người ta che mắt như thế.

Lương Uyên Thu biến sắc, cười miễn cưỡng, vội giải thích: “Hồi ấy còn bé... không hiểu chuyện... Nếu giờ còn như vậy thì sao xứng với những gì bác Tiêu đã dạy dỗ ạ.”

“Thật sao?”

Mẹ Tiêu vẫn mỉm cười, nhưng lời vừa nói ra, nhiệt độ trong phòng dường như lạnh hẳn đi, “Hiểu chuyện hay không không thành vấn đề, chỉ sợ lớn lên rồi, mưu kế cũng sâu theo thì phiền lắm.”

Tùy Ưc không nói gì, chỉ yên lặng uống trà. Lương Uyên Thu cũng trầm mặc.

Một lúc sau, Lương Uyên Thu đứng dậy chào từ biệt, mẹ Tiêu gật nhẹ, “A Ưc, cháu tiễn Uyên Thu giúp bác nhé.”

Tùy Ưc đứng dậy, “Vâng ạ.”

Lương Uyên Thu lạnh nhạt nhìn Tùy Ưc rồi quay người đi

Nhìn hai dáng người thướt tha biến mất ở cửa, Tiêu Tử Uyên bắt đầu riu rít bên tai mẹ Tiêu. “Con đã nói chị ta giả tạo nhất mà, mẹ còn bảo con cay nghiệt. Mẹ thấy không? Người như vậy mà đòi làm chị dâu con. Hừ! Chị A Ưc vẫn tốt hơn nhiều.”

Về uy nghiêm vừa rồi tan biến hết, mẹ Tiêu vỗ tay con gái, “A Ưc tốt lắm, rất thông minh, lại lương thiện hiếm có, con phải chịu khó học hỏi người ta đi.”

Tiêu Tử Yên rất nể phục Tùy Ưc, nghe mẹ Tiêu nói vậy cũng không tức giận, “Mẹ, con không đủ thông minh sao?”

“Con ấy à, chỉ được cái khôn vặt! Thông minh là thấm nhuần sự giáo dục hoàn hảo, không khoe khoang thể hiện ra ngoài, mang đến sự dễ chịu thư thái cho người khác. Bố con nói đúng, điểm trang kẻ hời lang quân, lông mày đậm nhạt có chẳng hợp thời*? Quả là từng chữ quý như vàng.”

(* “Điểm trang kẻ hời lang quân, lông mày đậm nhạt có chẳng hợp thời”: Hai câu trong bài *Cận thử thượng thiên thủy bộ của Chu Khánh Dư thời Đường*, nguyên văn Hán Việt: “Trang bãi đề thanh vấn phu tể; Họa mi thâm thiên nhập thời vô?” Hoàn cảnh bài thơ là cô gái sau đêm động phòng sắp đi bái kiến bố mẹ chồng, lần đầu bái kiến là chuyện lớn nên cô dậy sớm trang điểm đợi đến rạng sáng sẽ đi hành lễ, tự hỏi trang phục của mình có đẹp không, hỏi người chồng mới cưới mình trang điểm vẽ mày thế này đã đẹp chưa, cũng chính là ý hỏi liệu bố mẹ chồng có thích mình không. Hai câu thơ hàm ý cuộc sống sau khi về nhà chồng của cô gái phụ thuộc khá nhiều vào thái độ của chồng và bố mẹ chồng.)

Mẹ Tiêu nói xong thì thờ dài dài suy tư.

***

Lương Uyên Thu đi phía trước, đến khi ra khỏi quán trà mới quay lại nhìn Tùy Ưc nói: “Cô có bao giờ nghĩ cô dựa vào đâu mà đứng cạnh Tiêu Tử Yên không? Bởi vì cô họ Tùy? Hay vì ông ngoại cô? Cô biết con đường mai này anh ấy đi sẽ thế nào không? Nhà họ Tùy chỉ mang lại phiền phức cho anh ấy, còn dòng dõi trí thức nghe thì hay chứ chẳng mang đến chút lợi ích thực tế nào cả.”

Tùy Ưc mỉm cười đi theo, Lương Uyên Thu nói năng không khách khí như vậy nhưng cô không hề tỏ ra giận, “Cô Lương đi cẩn thận, tôi chỉ tiễn tới đây thôi.”

Lương Uyên Thu đợi mãi, không ngờ chỉ đợi được câu này, hơi không cam lòng, “Cô...”

Tùy Ưc nhìn Lương Uyên Thu, có lẽ hôm nay không nói cho ra lẽ thì cô ta chắc chắn sẽ không bỏ qua.

“Thật ra có những chuyện cô cũng hiểu rõ mà. Dù cô có cười ngọt ngào đến đâu, có cố gắng đến chừng nào thì những gì không phải của cô cũng sẽ không thuộc về cô. Còn những thứ liên quan đến cô thì cô có trốn cũng không thoát được, dù các người chỉ gặp nhau ba lần, ba tháng mới liên lạc một lần, dù các người cách nhau ngàn cây số cũng vậy. Có một số người

đã định sẵn là khối u trong đời cô, một số người khác lại chỉ là một cái hắt hơi mà thôi.

Từng có cô gái dùng hành động thực tế để chất vấn tôi, rằng tôi với Tiêu Tử Uyên mới quen nhau mấy năm ngắn ngủi, trong khi cô ấy đã ở bên anh ấy suốt nhiều năm, tôi dựa vào đâu mà tranh giành với cô ấy? Những đi đâu cô nói tôi cũng từng nghĩ đến, từng phân vân, lưỡng lự, thậm chí từng chùn bước. Thời gian chúng tôi quen nhau không đủ dài, tôi không có thân phận, không có thế lực đứng sau để hỗ trợ cho anh ấy, con đường mà anh ấy đi vốn sẽ không giao cắt với con đường của tôi, tất cả những đi đâu ấy đã từng là lý do để tôi tự thuyết phục mình, nhưng vẫn vô ích.

Từ ngày đầu tiên quen anh ấy, tôi đã biết mình sẽ không thoát được. Thật ra mấy năm đầu mới quen, chúng tôi ít gặp nhau, mà có gặp cũng không trò chuyện nhiều, về sau chúng tôi thậm chí còn xa nhau cả ngàn cây số, nhưng tôi vẫn không thoát được. Trời đã định anh ấy sẽ hiện diện trong cuộc đời tôi, đã như thế thì sao tôi phải trốn chạy?”

Lương Uyên Thu qua lại với giới chính khách nhiều năm, từ lâu đã được tôi luyện trở nên sành sỏi và thực tế, nhưng dù sao cô ta vẫn là một cô gái, vẫn có khao khát về một tình yêu đến từ cả hai phía. Nghe Tùy Ưc nói vậy, cô ta không khỏi xúc động, nhìn Tùy Ưc quay người đi vào quán trà với vẻ suy tư, ngăn người đứng đó thật lâu mới rời đi.

Lúc mở cửa xe, đột nhiên có một giọng nam vang lên sau lưng cô ta: “Nếu cô tò mò thì tôi có thể trả lời cô, cô ấy chẳng cần dựa vào cái gì để đứng cạnh tôi, chỉ cần dựa vào việc tôi yêu cô ấy.”

Lương Uyên Thu quay người, thấy Tiêu Tử Uyên dút hai tay trong túi quần, nhàn nhã đứng cạnh xe, dáng người dong dỏng, khuôn mặt tuấn tú, tựa như đang chờ ai đó.

Anh thản nhiên nhìn Lương Uyên Thu, giống như những lời vừa rồi không phải phát ra từ miệng anh.

Lương Uyên Thu cau mày, đóng sập cửa rồi nhanh chóng rời đi.

Tùy Ưc và Tiêu Tử Uyên không trao đổi gì về chuyện hôm đó, Lương Uyên Thu dường như cũng yên ắng lại.

-
-
-

Chương 17. Yêu người mười bốn năm

Mấy ngày sau, Tiêu Tử Uyên xuất viện, nhưng bác sĩ dặn sách vài ngày phải đến khám lại một lần. Đã vậy Tùy Ưc cũng không nói nữa, thế là anh vui vẻ xuất viện.

Khi Tiêu Tử Uyên nằm viện, mỗi lần đến gặp anh, Tùy Ưc đều tranh để người khác biết, không ngờ khi anh nằm viện không xảy ra chuyện gì, đến lúc xuất viện lại bị người ta “khui” ra.

Sáng hôm đó đi làm, Tùy Ưc đã cảm nhận được ánh mắt khác lạ của mọi người, vừa thay quần áo ra thì thấy Tam Bảo cầm báo ló đầu vào phòng tìm cô, bộ dạng thích thú, “A Ưc, lộ chuyện rồi.”

Tùy Ưc nhìn bản tin và ảnh chụp, cau mày.

Chính giữa tờ báo là mấy bức ảnh chụp cô và Tiêu Tử Uyên, ở đầu bản tin chỉ bàn luận chuyện chính khách mới nổi danh trên chính trường có bạn gái, về sau bắt đầu đào xới thân phận của Tùy Ưc rồi đào tới nhà họ Tùy. Chính khách mới gia nhập chính trường và con gái thương gia giàu có, ngôn từ dù không trực diện nhưng câu nào cũng lộ ra ý ám chỉ quan chức cấu kết với thương nhân. Thêm vào đó, gần đây tập đoàn Tùy thị có một dự án phải qua tay Tiêu Tử Uyên phê duyệt nên câu chữ càng khó nghe hơn.

Tùy Ưc siết tờ báo thở dài, Tiêu Tử Uyên tới thành phố lân cận họp, có lẽ vẫn chưa biết chuyện này, chẳng rõ có gây phiền phức cho anh không? Cô có nên báo cho anh biết không?

Thấy Tùy Ưc ảo não, Tam Bảo còn trêu chọc cô, chỉ vào ảnh trên báo cười hớ hớ nói: “A Ưc, bức này chụp đẹp đấy chứ.”

Tùy Ưc nhìn Tam Bảo ai oán, “Cậu cố tình đấy à?”

Tam Bảo cảm nhận được Tùy Ưc hôm nay không được bình thường, e là sẽ gặp đâu giết đó, rất thực thà chạy biến đi.

Cả ngày hôm ấy Tùy Ưc đều không thể tập trung, sau khi tan làm ra khỏi bệnh viện mới phát hiện trời mưa lất phất, cô thở dài đến siêu thị mua đồ ăn rồi lo lắng đi về nhà.

Tùy Ưc che ô, cúi đầu tự hỏi Tiêu Tử Uyên nghe tin này sẽ phản ứng như thế nào nhưng chẳng nghĩ được gì, liền bực bội đá vào cũng nước bên đường. Trong lúc lơ đãng ngẩng đầu, cô thấy một chiếc xe quen thuộc đang đỗ trước tòa nhà, sau đó có người từ trên xe bước xuống, dáng vẻ mỗi một, đứng trong mưa cũng không biết bật ô ra.

Tùy Ưc đứng cách đó mấy bước, thật sự không biết nên phản ứng thế nào, cuối cùng cười gượng nói: “Xin lỗi, em không biết sẽ xảy ra những chuyện thế này... Em không biết chúng mình bên nhau lại mang đến cho anh nhiều phiền phức như thế.”

Tiêu Tử Uyên thở dài, anh biết cô sẽ nghĩ vậy nên mới vội vàng trở về, chỉ sợ khó khăn lắm cô mới chịu mở lòng, giờ lại vì chuyện này mà chui vào vỏ ốc.

Anh vươn tay về phía cô, nhẹ nhàng nói: “Qua đây.”

Tùy Ưc hơi chần chừ rồi đi đến, còn chưa tới gần, ô trong tay đã bị anh giành lấy, sau đó bị anh kéo vào lòng mình.

“Xưa nay chẳng có ai khác mang đến phiền phức cho anh, đi đâu khiến anh phiền lòng không phải chúng ta ở bên nhau sẽ xảy ra chuyện gì, mà là nếu chúng ta không ở bên nhau thì mấy chục năm sau này anh sẽ phải vượt qua ra sao.”

Tùy Ưc nép mình trong lòng ngực Tiêu Tử Uyên, cảm thấy bình yên và ấm áp.

Giọng Tiêu Tử Uyên từ tốn vang lên trên đỉnh đầu cô, “Em không phải lo chuyện này, anh sẽ xử lý. Bên kia còn chút việc, anh vội về, sẽ phải đi ngay, em không được nghĩ linh tinh, ngoan ngoãn đợi anh về.”

Tùy Ưc ngây ngốc gật đầu.

Khi không gặp được anh, cô cho rằng chuyện này vừa rắc rối vừa khó giải quyết, nhưng giờ nghe được giọng anh, cô lại cảm thấy việc chẳng có gì to tát. Anh là Tiêu Thần vạn năng, đối với anh, mọi vấn đề đều có cách giải quyết.

Trước khi xa nhau, Tùy Ưc đột nhiên xúc động, giữ chặt tay Tiêu Tử Uyên, “Em tiễn anh tới đầu đường cao tốc nhé.”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười rồi cười gật đầu.

Sau khi lên xe, anh dặn dò thư ký Lữ, “Cử một chiếc xe đợi tôi ở đầu đường cao tốc.”

Trong không gian yên lặng, Tùy Ưc tựa vào ngực Tiêu Tử Uyên, hai người đều lặng im không nói.

Vừa rồi Tùy Ưc đi trong mưa, không để ý giày bị ướt, lúc này chân vừa ẩm vừa lạnh, cô bức bối cực kỳ. Tiêu Tử Uyên phát hiện ra ngay, liền xoa người định tháo giày của cô.

Tùy Ưc tránh đi.

Tiêu Tử Uyên khom người trong không gian chật chội cũng không mấy dễ chịu, giọng khó hiểu, “Em tránh gì chứ?”

Chiếc xe này là xe chuyên dụng của Tiêu Tử Uyên, cái gì cũng có, thậm chí còn dự trữ sẵn các loại trang phục vật dụng. Tùy Ưc cúi đầu nhìn anh cẩn thận lau chân cho mình. Người đàn ông như anh hoàn toàn có tư cách đứng trên cao nhìn xuống người khác, vậy mà lại đối xử với cô như vậy, cô còn gì để không vừa ý đây?

Cuối cùng, Tiêu Tử Uyên thả chân cô lên ghế ngồi, đắp thảm lên người cô rồi ôm cô từ phía sau.

Tùy Ưc tựa vào lồng ngực Tiêu Tử Uyên, ôm cánh tay anh, hồi lâu sau mới lên tiếng phá vỡ sự yên lặng: “Em không muốn trở thành nỗi phiền phức của anh.”

Tiêu Tử Uyên khó chịu trong lòng, nắm tay thật chặt, hôn lên thái dương Tùy Ưc, chậm rãi nói: “Không phiền phức gì cả, về sau không được nói thế nữa.”

Không bao lâu sau, giọng thư ký Lữ vang lên: “Bộ trưởng Tiêu, sắp đến cao tốc rồi.”

Tùy Ưc nghe vậy định ngồi dậy đi giày thì bị Tiêu Tử Uyên giữ lại, “Ở ngoài lạnh lắm, đừng xuống xe, anh chuyển sang xe kia đi là được.”

“Vâng.” Tùy Ưc hơi không đành lòng xa anh.

“Em về nghỉ sớm đi, lúc anh tới nơi chắc phải muộn lắm rồi, sẽ không gọi cho em nữa.”

“Vâng.”

“Ở nhà ngoan đợi anh về.”

Tùy Ưc nhìn vào mắt Tiêu Tử Uyên, khẽ gật đầu.

Tiêu Tử Uyên chỉ trở về trong một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, nhưng cô giống như được uống một liều thuốc an thần, tất cả trở về giống như những chiêu tối tan làm bình thường, dường như chưa có gì xảy ra.

***

Mấy ngày sau, Tiêu Tử Uyên đi công tác về, ngồi trong văn phòng đợi mở họp báo. Hôm nay chính phủ khởi động một dự án đào tạo, sẽ có nhiều phóng viên đến, xưa nay các phóng viên luôn đưa ra những câu hỏi lắt léo

sắc bén, chắc chắn vấn đề gây xôn xao kia sẽ được nhắc đến, nhưng người ngồi trong phòng làm việc lúc này đang bàn đối sách.

Có người đề nghị: “Không thì cứ nói đây là tin đồn, ngài với cô Tùy Ưc không có quan hệ gì cả. Đợi mọi chuyện lắng lại rồi tính tiếp.”

Tiêu Tử Uyên đan hai tay vào nhau chống dưới cằm, hồ hững hờ nhìn người kia, không nói gì. Thư ký Lữ theo Tiêu Tử Uyên đã mấy năm, biết giới hạn cuối cùng của anh là ở đâu, thấy tình hình này bèn thầm mặc niệm cho người kia.

Trong buổi họp báo có rất nhiều phóng viên và người quay phim, chuyện này đã lâu, đây là lần đầu tiên Tiêu Tử Uyên xuất hiện trong tình huống này nên không một đơn vị truyền thông nào muốn bỏ qua cơ hội.

Sau vài câu hỏi liên quan đến dự án, cuối cùng cũng có phóng viên hỏi đến phần mọi người đang quan tâm nhất: “Bộ trưởng Tiêu, xin hỏi ngài và con gái lớn của Tùy thị có quan hệ yêu đương thật sao?”

Ở dưới xôn xao bàn tán.

“Ngài không sợ có người nói ngài và nhà họ Tùy là quan chức cấu kết với thương nhân sao? Không sợ nhà họ Tùy dùng mỹ nhân kế sao?”

Tiêu Tử Uyên chợt ngả người dựa vào thành ghế, lật bỏ hoàn toàn vẻ khiêm nhường hòa nhã, lộ ra nét cay nghiệt. Anh heo nheo mắt, ánh nhìn hướng về phía người phóng viên đầy uy lực mà cũng đầy khinh bỉ, nhẹ nhàng nhả ra mấy chữ: “Chuyện này liên quan gì đến anh?”

Tùy Ưc đứng trước tivi nhìn gương mặt kia, lặng lẽ cười. Có được nửa kia như người này, quả là không còn cần mong gì khác.

So với các câu trả lời mập mờ trong những tình huống tương tự, đáp án này rất mới mẻ kích thích đối với các phóng viên, không chỉ không gây ra phản ứng xấu mà ngược lại đa số những người làm việc trong ngành truyền thông đều cảm thấy Tiêu Tử Uyên là người có trách nhiệm.

Về sau, có một chính khách lão làng đã lâu không can dự vào chính trị tham gia buổi công chiếu kiểm duyệt dành cho lãnh đạo, khi được hỏi về vấn đề này đã cười trả lời: “Các người suốt ngày phàn nàn người khác không hiểu cho phóng viên các người, vậy bản thân các người thì sao? Tóm được chút chuyện riêng tư của người ta liền giữ chặt không buông. Tôi thấy cậu Tiêu Tử Uyên này rất tốt, chẳng lẽ vào cơ quan chính phủ rồi thì không được yêu đương à? Chẳng lẽ vào cơ quan chính phủ rồi thì được quyền chê con gái người ta sang hèn thế nào? Các người coi đây là thời đại

nào mà còn trọng nông khinh thương*? Các người đừng lấy một câu nói của mình ra để hủy hoại tương lai của một người trẻ tuổi chứ.”

(* *Trọng nông khinh thương: Tư tưởng coi trọng nông dân, nông nghiệp, coi thường người làm ăn buôn bán của nhiều chính trị gia ở giai đoạn tập trung phục hồi nông nghiệp sau cách mạng tại Trung Quốc.*)

Mọi người bật cười vì câu trả lời của vị lão làng kia, không hỏi thêm gì nữa.

Ngày sau đó, tập đoàn Tùy thị cũng tổ chức họp báo.

Trước đám ông và hàng loạt ống kính, Tùy Cảnh Nghiêu mỉm cười nói:

“Tùy Cảnh Nghiêu tôi cả đời theo nghiệp làm ăn buôn bán, dù làm lớn hay làm nhỏ thì đầu là bản lĩnh của tôi. Những chuyện các người nói, Tùy Cảnh Nghiêu này chưa từng làm, cũng sẽ không bao giờ làm. Tôi từng tiếp xúc với bộ trưởng Tiêu, đó là người đường hoàng lễ độ, vì chuyện riêng với vợ trước nên tôi còn nợ Tùy Úc rất nhiều, giờ có người có thể mang đến hạnh phúc cho con gái, thân là người làm cha, tôi rất xúc động. Vì thế tôi hy vọng các vị có thể nể mặt Tùy Cảnh Nghiêu này, tôi vô cùng cảm ơn.”

Nhà họ Tùy nổi tiếng vì làm ăn xem trọng chữ tín, rất có uy danh trong giới kinh doanh, chỉ mấy cây này đã khiến mọi người im bật. Vốn cho rằng tất cả sẽ kết thúc như thế, chẳng ngờ Tùy Cảnh Nghiêu lại ném ra một tin chấn động: “Để chứng minh trong sạch, kể từ hôm nay, Tùy Cảnh Nghiêu tôi xin được quyên góp toàn bộ tài sản cho công trình Hy Vọng, từ đây không còn gia sản, chuyện này coi như xong.” Dứt lời liền quỳ người rời đi.

Mười mấy năm trước ông đã sai một lần, giờ đây sẽ không sai thêm lần nữa.

Khi biết tin này, Tùy Úc thất thần hồi lâu, sau đó cũng không nhắc lại.

***

Tối cuối tuần, Tiêu Tử Uyên rảnh rỗi nên đưa Tùy Úc đi xem phim, trên đường về, cô nhìn ra ngoài cửa xe, bỗng nhiên lên tiếng: “Dừng xe, dừng xe!”

Tiêu Tử Uyên bật xi nhan, nhìn kính chiếu hậu, đỗ xe vào lề đường, “Sao thế?”

Tùy Úc vui vẻ xuống xe, “Ở kia có bán hoa mai, chúng ta mua một ít về nhà đi.”

Hai người nắm tay nhau đi tới quầy hàng ở góc đường chọn hoa, Tùy Úc mỉm cười chọn, thỉnh thoảng còn hỏi anh có đẹp không.

Gương mặt nhìn nghiêng của cô dưới ánh đèn vô cùng dịu dàng, Tiêu Tử Uyên không muốn phá vỡ sự bình yên này. Lâm Thần từng nói với anh, Tùy Ưc lẩn trốn chuyện mình sinh vào tháng Chạp nên chưa bao giờ đón sinh nhật, cô còn từng dùng lý do đẻ tháng Chạp chặn đơn gởi chiếc đề từ chối khéo anh. Giờ cô dường như không còn mâu thuẫn gì với lập mai, có phải như vậy chứng tỏ cô đã hoàn toàn buông bỏ quá khứ rồi không? Cô quả nhiên là hương mai sinh trong giá lạnh*!

(* *Hương mai sinh trong giá lạnh: Thành ngữ của người Trung Quốc, chỉ hoa mai trải qua giá rét mùa đông, hương thơm càng thêm đậm. Ý nói con người phải nỗ lực rèn luyện không ngừng, vượt qua mọi gian nan thử thách mới có thể có được phẩm chất đáng quý hoặc tài năng hơn người.*)

Nghĩ tới đây, Tiêu Tử Uyên không kìm lòng được, liền vươn tay vén những sợi tóc mảnh xõa trên trán cô, đằng sau làn tóc đó là đôi mắt trong trẻo vô ngần. Anh nhìn đến ngây người, vô thức khẽ gọi: “A Ưc...”

Thấy Tùy Ưc nhìn mình, Tiêu Tử Uyên mới bừng tỉnh, nở nụ cười nửa chân thành nửa trêu đùa, “Hình như anh chưa tổ chức sinh nhật cho em bao giờ, năm nay chúng mình cùng đón sinh nhật em được không?”

Tùy Ưc ngược mắt nhìn Tiêu Tử Uyên, trong giọng nói trong trẻo của anh còn thấp thoáng ý cười, nhưng sự hồ hững ngày thường đã bị thu lại, thay bằng vẻ trịnh trọng nghiêm túc.

Tùy Ưc cười tươi, cô còn có lý do gì để từ chối một người đàn ông trân trọng và quan tâm mình đến thế?

“Vâng.”

Tùy Ưc ôm đầy những cành lập mai vào ngực, cười thật tươi, có lẽ đã đến lúc buông bỏ hết thảy rồi.

***

Mới đó mà đã sắp đến Tết, Tiêu Tử Uyên phải đến một vùng núi lân cận thăm hỏi. Lúc này, anh đang ngỗ sau bàn làm việc nghe thư ký Lữ báo cáo lịch trình.

“Xe đã chuẩn bị xong, trưa là xuất phát. Với lại...”

Tiêu Tử Uyên nhìn anh ta, “Với lại gì?”

Thư ký Lữ không che giấu vẻ khó chịu, “Giám đốc truyền thông kia lại đến mời ngài ăn trưa.”

Hiện tại Tiêu Tử Uyên đang quản lý nhiều tài sản “nóng”, rất nhiều dự án phải thông qua sự xét duyệt của anh, đây chính là miếng bánh béo bở đối với các thương nhân. Gần đây có một giám đốc truyền thông xinh đẹp của

doanh nghiệp nào đó cứ cách mấy ngày là đến tạo “quan hệ xã hội”, gây thêm bao phiền phức cho thư ký Lữ.

Nếu là người bình thường thì anh ta đã đuổi đi từ lâu, nhưng cô ta vừa nghe nói Tiêu Tử Uyên không muốn gặp mình liền nũng nịu cò vào người anh ta, cô ta ăn mặc hở hang, anh ta muốn tránh mà không được.

Tiêu Tử Uyên buồn cười, “Kệ cô ta, trước khi đi đưa tôi đến bệnh viện đã.”

Vừa ra khỏi tòa nhà văn phòng, cô giám đốc truyền thông kia liền lao đến, đứng cạnh Tiêu Tử Uyên cười nũng nịu, “Bộ trưởng Tiêu, xe em hỏng rồi, anh tiện đường đưa em đi một đoạn được không?”

Tiêu Tử Uyên cau mày, “Tôi đến bệnh viện.”

Người kia vốn cũng chẳng quan tâm là đi đâu, “Trùng hợp quá, em cũng đi bệnh viện.”

Tiêu Tử Uyên nhìn cô ta, chợt bật cười, “Được.”

Vừa lên xe là Tiêu Tử Uyên nhắm mắt nghỉ ngơi, cô gái kia cũng ngại lên tiếng quấy rầy nên im lặng suốt đường.

Đến nơi, Tiêu Tử Uyên đi tới phòng làm việc của Tùy Úc, gõ cửa đi vào, “Bác sĩ Tùy, tôi đến tái khám.”

Tùy Úc ngẩng đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, còn chưa kịp nở nụ cười thì thấy cô giám đốc truyền thông đi theo sau, lập tức thôi cười, “Ngài Tiêu ngẩng đi.”

Cô giám đốc kia vừa vào đến nơi đã lải nhải, “Bộ trưởng Tiêu, anh không khỏe sao? Chỗ nào không khỏe? Tới tái khám gì vậy?”

Tùy Úc đặt tay lên bụng Tiêu Tử Uyên, nhìn anh rồi lại nhìn cô nàng bên cạnh, ngấm ngầm nhấn mạnh một cái.

Tiêu Tử Uyên lập tức rên rỉ.

Cô ta kêu lên: “Này, cô cẩn thận đi! Cô có biết anh ấy là ai không?”

Tùy Úc cười hỏi lại: “Anh ấy là ai?”

“Anh ấy là...”

Tiêu Tử Uyên cười kéo tay Tùy Úc, ngắt lời cô ta: “Đây là bạn gái tôi, tôi đến đón cô ấy tan ca.”

Cô giám đốc truyền thông ghen hòng nhìn hai người trần trối, tới lúc lấy lại được phản ứng thì lập tức quay người bỏ chạy.

Tùy Úc nhìn Tiêu Tử Uyên cười đầy ý tứ, “Bộ trưởng Tiêu đắt giá ghê, ruồi muỗi xung quanh nhều không đếm xuể.”

Tiêu Tử Uyên cười bất đắc dĩ, “Thế nên chỉ có thể nhờ em ra tay.”

Tùy Ưc cau mày suy tư, “Người bạn gái như em có phải hơi thiếu danh phận không, sao nhiều phụ nữ cứ lao vào anh thế?”

Tiêu Tử Uyên tiến đến trước mặt cô cười trả lời: “Em kết hôn với anh đi, cưới xong là có danh phận rồi, từ bác sĩ Tùy thành bà Tiêu.”

Hơi thở mát rượi phả vào mặt, Tùy Ưc lườm anh hờn dỗi, đi lên mấy bước, then thùng chuyển chủ đề “Anh bảo hôm nay đi cơ mà?”

Tiêu Tử Uyên bước tới mấy bước ôm lấy Tùy Ưc từ phía sau, ghé vào tai cô khẽ nói: “Em suy nghĩ về đề nghị của anh đi, ngày nào anh cũng chỉ ôm em ngủ không làm gì, nếu cứ nhịn mãi thế thì sinh bệnh mất. Với lại em không mong có anh ở bên đến thế kia à?”

Tùy Ưc đỏ mặt, cúi đầu né tránh, “Anh đi mau đi! Đi rồi đừng bao giờ về nữa!”

“Em muốn anh không bao giờ về nữa thật à?” Anh vẫn mỉm cười, nhưng giọng bỗng trở nên cô đơn, còn pha chút tủi thân.

Tùy Ưc đột nhiên hoảng hốt, vừa rồi cô chỉ buột miệng nói nhảm, đang định giải thích thì có người gõ cửa, “Bộ trưởng Tiêu, đến giờ rồi, phải đi thôi.”

Tiêu Tử Uyên đáp lời rồi buông Tùy Ưc ra, không đùa nữa, cười xoa má cô, “Anh đi đây, tự chăm sóc bản thân cho tốt, mùa đông năm nay đừng để bị cảm nữa.”

Nói xong liền quay người đi ra ngoài, Tùy Ưc chợt cảm thấy bất an, lên tiếng gọi anh: “Tử Uyên...”

Tiêu Tử Uyên quay đầu nhìn cô, “Ừ?”

“Em...” Tùy Ưc vừa nói được một chữ, thư ký Lữ lại gõ cửa, giọng hơi khó xử, “Bộ trưởng Tiêu...”

Tiêu Tử Uyên lên tiếng: “Biết rồi, anh ra xe đợi tôi.”

Sau đó kiên nhẫn chờ Tùy Ưc, cô biết anh đang vội liền lắc đầu cười, “Không có gì, anh mau đi đi, bao giờ anh về rồi nói.”

Tiêu Tử Uyên gật đầu ra ngoài.

Tùy Ưc đứng trước cửa sổ phòng nhìn xuống dưới, thấy Tiêu Tử Uyên ngồi vào xe, chiếc xe nhanh chóng vụt đi.

***

Tối ngày thứ ba sau khi anh đi, tuyết bắt đầu rơi khắp thành phố, bản tin nói cả nước có tuyết rơi trên diện rộng, suốt hai ngày hai đêm còn chưa ngừng, dự báo thời tiết liên tục đưa ra cảnh báo, cấp bậc cảnh báo càng lúc

càng cao. Tùy Ưc tắt ti vi, gọi điện thoại nhưng không nổi máy được. Cô soạn một tin nhắn gửi đi nhưng mấy lần đầu không thành công.

Chắc là trên núi sóng yếu. Tùy Ưc tự an ủi mình, tính anh vốn cẩn thận, lại có người đi cùng chắc hẳn sẽ không sao.

Sáng hôm sau Tùy Ưc còn định ngủ nướng, chẳng ngờ trời chưa sáng đã nhận được điện thoại gọi về bệnh viện gấp.

Ra khỏi cửa mới phát hiện tuyết đã ngừng rơi, nhiệt độ rất thấp, đường thậm chí đã đóng băng. Tùy Ưc lấy điện thoại di động ra thử lại, vẫn không gọi được cho Tiêu Tử Uyên.

Đến lúc cô xong việc trời vẫn âm u, có lẽ tuyết còn rơi nữa. Tùy Ưc xoay phần cổ đau nhức chuẩn bị về nhà, vừa ra tới cổng viện thì nghe thấy tiếng còi xe cấp cứu. Theo bản năng, cô quay lại nhìn rồi sửng người.

Các bệnh nhân được đẩy xuống từ trên xe, nhân viên y tế vội vã đẩy giường đến phòng phẫu thuật.

Cô muốn nhìn thêm cho rõ nhưng không thấy gì nữa.

Tùy Ưc vội vã chạy theo, bệnh viện đông người ra vào, cô liên tục bị va phải nhưng không may mắn để ý, trong mắt chỉ có người sắp bị đẩy vào phòng phẫu thuật kia.

Khi đuổi đến nơi thì cửa phòng phẫu thuật vừa đóng lại, cô đứng trước cửa run rẩy. Nhắm tính thời gian, hôm nay là ngày anh về.

Vừa rồi cô không thấy rõ nhưng luôn cảm thấy khuôn mặt đầy máu đỏ nhìn nghiêng rất giống anh.

Cô run run lấy điện thoại ra ấn số, rõ ràng có lưu số của anh trong điện thoại nhưng cô vẫn ấn từng số một, lần này đã tắt máy.

Trái tim Tùy Ưc như bị bóp nghẹt.

Có ý tá ra khỏi phòng phẫu thuật, trông thấy Tùy Ưc liền hỏi: “Bác sĩ Tùy có việc gì sao?”

Tùy Ưc như vớ được phao cứu sinh, cố gắng kìm nén để giọng không run rẩy, “Bệnh nhân được đẩy đi đầu tiên vừa rồi là ai cô có biết không?”

Y tá ngẫm nghĩ, “Nghe nói là lãnh đạo bộ. Sắp đến Tết rồi mà, đi thăm hỏi về gặp tuyết rơi đường trơn, sau đó bị lật xe, xe hỏng nặng mà người cũng bị thương nặng.”

Tùy Ưc siết chặt tay, chậm rãi hỏi lại: “Họ gì?”

“Cái đó tôi không biết, bệnh nhân đã hôn mê, người thân vẫn chưa liên lạc, bác sĩ Tùy biết sao?”

Tùy Ưc lắc đầu, quay người đi ra ngoài, vừa đi được mấy bước thì dừng vào một người.

“Bác sĩ Tùy, may mà cô chưa đi, tôi đang tìm cô khắp nơi đây. Hôm nay bác sĩ Tôn có ca phẫu thuật cho bệnh nhân giường 17, nhưng bác sĩ Tôn bị kẹt trên đường không tới được, người bệnh đã được đưa lên bàn mổ, chuẩn bị xong hết rồi, cô xem có làm được không?”

Tùy Ưc hít sâu một hơi, tự nhủ với mình, Tùy Ưc, mày là bác sĩ, giờ có bệnh nhân đang nằm trên bàn mổ đợi mày cứu mạng, mày phải tỉnh táo. Cô ngẩng đầu cười, “Được.”

Đến khi đứng cạnh bàn mổ, Tùy Ưc mới phát hiện tay mình còn run mạnh hơn, thậm chí không thể cầm chắc dao phẫu thuật. Cô lập tức lùi lại, lên tiếng trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người: “Tôi không khỏe lắm, tôi sẽ tìm thầy hướng dẫn nhờ làm giúp, đợi tôi mấy phút nhé.”

Ra khỏi phòng phẫu thuật, Tùy Ưc luống cuống bấm điện thoại, vừa nghe tiếng kết nối vừa cố gắng bình ổn hơi thở. Vài giây sau có người đáp: “A lô.”

Khi đến nơi, Hứa Hàn Dương vẫn mặc đồng phục trong áo khoác, thấy Tùy Ưc mắt đỏ hoe quần áo rách đứng trước cửa phòng phẫu thuật, “Có chuyện gì thế? Đây đâu phải ca khó, em làm được mà.”

Tùy Ưc cúi đầu không nói, thầy giáo suy nghĩ rồi lại hỏi, “Người thân của em?”

Tùy Ưc lắc đầu, “Em... em có người bạn... đang mổ ở phòng bên cạnh, anh ấy bị tai nạn giao thông, anh ấy rất quan trọng với em...”

Tùy Ưc yếu ớt bất lực, nói năng lộn xộn, nhưng thầy giáo lớn tuổi vẫn nghe được, bèn an ủi: “Đừng sốt ruột.” Sau đó đi chuẩn bị đồ vào phòng phẫu thuật.

Tùy Ưc nhìn đèn phòng phẫu thuật sáng lên mới yên lòng, sau đó cúi đầu rơi lệ. Tùy Ưc, rốt cuộc mày thừa nhận người đàn ông kia rất quan trọng với mình rồi sao?

Cô vẫn cho rằng mình luôn ung dung đi êm tĩnh, dù có gặp biến cố lớn đi chăng nữa cũng sẽ không bối rối, nhưng vừa rồi khi đứng cạnh bàn mổ, trong đầu cô chỉ có Tiêu Tử Uyên, ngoài ra không nghĩ được gì khác nữa. Một ý tá đi ngang qua hỏi: “Bác sĩ Tùy sao thế?”

Tùy Ưc lau mắt, chẳng ngờ nước mắt càng chảy nhiều hơn, không sao ngăn được. Cô gượng cười, “Không sao, cát bay vào mắt thôi, cô cứ làm việc đi.”

Cát bay vào mắt? Ở đây lấy đâu ra cát?

Tùy Ưc ng ồi trên băng ghế trước phòng phẫu thuật, cảm giác nổi tuyệt vọng lan tỏa khắp thân thể, lan đến tận trái tim rồi đọng lại, lạnh lẽo và đau đớn vô cùng.

Cô cố gắng bình tĩnh, nghĩ xem còn có cách nào để xác định người kia có phải là Tiêu Tử Uyên không. Nhưng đầu óc cô vẫn trống rỗng, tâm tư mờ mịt.

Cô như đứng trước một màn sương dày, không nhìn thấy gì cả, chỉ nghe được giọng nói mỗi mét của Tiêu Tử Uyên hôm ấy.

Em muốn anh không bao giờ về nữa thật à?

Giờ phút này, trong lòng cô tràn ngập đau buồn và hối hận.

Trong mấy tiếng chờ đợi, cô không uống một giọt nước nào, cuối cùng cũng đợi tới khi đèn bên trong tắt. Khi cửa phòng mở ra, cô lập tức lao đến.

Mấy phút sau, cô yếu ớt quay người rời đi.

Không phải Tiêu Tử Uyên.

Tùy Ưc thẫn thờ phào. Ra đến cửa bệnh viện, cô lấy điện thoại gọi cho Lâm Th ần. Đầu dây bên kia là giọng nữ nghe máy: “Xin lỗi, luật sư Lâm lên tòa rồi, có cần tôi nhắc gì không?”

Tùy Ưc thờ bỏ, “Vậy thì tôi, cảm ơn cô.”

Tùy Ưc đỡ dẫn đi về nhà, vào cửa cũng không nhớ thay dép, khi rót nước thì làm rơi cốc, lúc dọn sàn nhà lại bị đứt tay, cuối cùng cô tuyệt vọng ng ồi dưới đất, ngẩn ngơ ng ồi nhìn vết chân trên sàn nhà.

Gần tối, Tùy Ưc không đợi nổi nữa, liền gọi vào số điện thoại mà Tiêu Tử Uyên cho cô lúc trước. Đối phương nghe máy, biết là cô cũng không tỏ ra bất ngờ, cho Tùy Ưc địa chỉ, cô thu xếp một chút rồi ra khỏi nhà.

Đó là một câu lạc bộ tư nhân, Tùy Ưc vào cửa liền có người tiến lên dẫn đường, “Cô Tùy đúng không ạ? Mời cô đi theo tôi, cậu Mộ đợi cô lâu rồi.”

Tùy Ưc đẩy cửa đi vào, quan sát xung quanh, tuy nói là một gian phòng nhưng chẳng khác một căn nhà là bao. Ở ngoài là phòng khách, bàn làm việc, ghế sofa, tủ lạnh cùng tất cả các món đồ gia dụng cần thiết, bên trong là phòng ngủ để cửa khép hờ.

Tr ần Mộ Bạch ng ồi trên sofa ngoài phòng khách, thích thú đợi Tùy Ưc lên tiếng.

Tùy Ưc cũng không vòng vo, “Anh Tr ần, tôi không liên lạc được với Tiêu Tử Uyên, anh có thể giúp tôi tìm anh ấy không?”

“Ng ấ đi.” Tr ầ Mộ Bạch chỉ vào sofa.

Tùy Ưc chỉ gật nhẹ đầu, “Không cần, tôi đứng đây là được.”

Tr ầ Mộ Bạch ngả người vào sofa, hai chân bắt chéo đặt lên bàn phía trước, ngâm thuốc lá nhưng không châm lửa, ngả ngón nhìn cô. Tùy Ưc bình tĩnh nhìn lại.

H ồi lâu sau, anh ta mới cất giọng ngả ngón, “Này, giữa cô với Tiêu Tử Uyên là ai theo đuổi ai?”

Mẫu thuốc lá vẫn ngâm giữa môi, giọng anh ta trở nên biếng nhác.

Tùy Ưc cup mắt, trả lời rất nhanh: “Không ai theo đuổi ai cả.”

“Hừ.” Tr ầ Mộ Bạch dường như không nghe được đáp án mình muốn, “Vậy cô thích điểm nào ở anh ta?”

Tùy Ưc nhớ rất lâu trước kia cũng có người hỏi cô vì sao không thích Tiêu Tử Uyên, thật ra lý do cô thích và không thích anh là một: Bởi vì anh quá tốt.

L ần này, sau một lúc lâu, Tùy Ưc mới cười, “Anh ấy nói trong mắt anh ấy, tôi là giống loài quý hiếm nhất thế gian.”

Sau một khoảng lặng, Tr ầ Mộ Bạch phá lên cười, điều thuốc ngâm trong miệng rơi xuống người r ấ lăn trên mặt thảm.

Sau đó, anh ta rút một điều thuốc khác, bật nắp bật lửa, châm thuốc rít một hơi thật sâu, trong làn khói trắng tỏa lên, anh ta cười nói: “Được.” R ồi cất giọng gọi: “Đưa cô Tùy sang phòng bên nghỉ ngơi, mời trà ngon.”

Tùy Ưc ng ấ đợi trong căn phòng bên cạnh, trái tim như treo lơ lửng, nghẹn thắt. Phòng quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cô không thở nổi. Cô lặng lẽ c ầ nguyện, chỉ cần người đàn ông kia có thể bình an trở về, cô sẵn lòng vứt bỏ tất cả, không bao giờ chối từ anh nữa.

Thế nhưng khi người đó thật sự đứng trước mặt mình, cô lại rút lui.

Không biết qua bao lâu sau, cửa bị đẩy mạnh, Tiêu Tử Uyên đi vào, theo sau là Tr ầ Mộ Bạch với vẻ mặt ung dung thoải mái.

Cánh tay Tùy Ưc để bên người siết thật chặt, cười bình thản, “Anh trở về bình an là tốt r ồi, em có việc phải đi trước.”

Nói xong, cô vịn sofa đứng dậy đi ra cửa, dáng vẻ nhanh nhẹn tự nhiên.

Tr ầ Mộ Bạch đang tựa mình vào cửa vốn cho rằng sẽ được chứng kiến một màn khóc lóc ầm ĩ, không ngờ lại thế này. Anh ta hơi bất ngờ, ngoảnh đầu nhìn Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên vẫn thản nhiên nhưng thân mình như tỏa ra hơi lạnh, không biết là không khí lạnh cuốn theo lúc vào cửa hay...

Trần Mộ Bạch đang nghĩ ngợi thì thấy Tiêu Tử Uyên bước nhanh đuổi theo.

Khoảnh khắc cửa đóng lại, Tùy Úc không kiên trì nổi nữa, vịn tường đi đến khúc ngặt hành lang, cô ngã xồm xuống, nước mắt tuôn ào ạt. Cô không biết mình làm sao, Tiêu Tử Uyên về rồi, anh bình an, không có gì bất trắc, anh vẫn yên ổn ở đó, sao cô lại khóc thế này?

Cô lau nước mắt, không dám để phát ra tiếng, mãi đến khi trước mặt xuất hiện một đôi giày dính tuyết đọng và bùn đất bẩn.

Anh luôn chú trọng ngoại hình, Tùy Úc dù học y nhưng vẫn cảm thấy Tiêu Tử Uyên mắc bệnh sạch sẽ nặng hơn cả mình, có lẽ anh cũng vội về đây.

Tiêu Tử Uyên vươn tay kéo cô, “Đứng lên đi, dưới sàn lạnh lắm.”

Tùy Úc đứng dậy, đột nhiên lao vào lòng anh. Tiêu Tử Uyên hơi sững người, vòng tay siết chặt.

-
-
-

Chương 17.2

.

.

Cô khóc đến đỏ cả mặt, cũng làm rơi chiếc mặt nạ lạnh nhạt ngày thường, ngoan ngoãn để mặc anh ôm. Tiêu Tử Uyên cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, ngửi thấy mùi hương thơm ngát, “Đừng khóc.”

Tùy Ưc ngẩng đầu khỏi lồng ngực Tiêu Tử Uyên, ngược đôi mắt đỏ ửng nhìn anh, “Hôm đó em bảo anh đừng bao giờ về nữa là vô ý, em không muốn vậy đâu.”

Sau khi nói xong một câu đứt quãng, nước mắt cô càng tuôn nhiều hơn. Tiêu Tử Uyên hôn lên nước mắt, lên khuôn mặt cô, dịu dàng vỗ về “Anh biết.”

Tùy Ưc càng khóc nức nở hơn, dường như muốn trút hết bao nhiêu lo âu hoảng hốt suốt một ngày trời ra ngoài. Cuối cùng, Tiêu Tử Uyên không biết phải làm thế nào, đỡ sao cô cũng không thôi, chỉ biết hôn cô mê mải. Nụ hôn của anh triền miên mà dịu dàng, cánh tay đặt sau lưng cô vỗ nhẹ, Tùy Ưc dần thôi nức nở, không kìm được mà đáp lại nụ hôn của anh.

Tiêu Tử Uyên chợt mở to mắt, lờm nhìn Trần Mộ Bạch đang đứng xem kịch hay gần đó. Trần Mộ Bạch cười đắc ý rồi nhanh chóng quay người rời đi.

Trên đường về Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên đang lái xe, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Tuyết đang rơi, tình hình giao thông không tốt lắm, Tiêu Tử Uyên nhìn thẳng phía trước, một tay duỗi ra xoa đầu cô, “Sao vậy?”

Tùy Ưc cúi đầu, lát sau mới ngược mắt nhìn anh, “Chúng mình đến chỗ anh đi.”

Tiêu Tử Uyên cười, “Sao lại muốn đến chỗ anh?”

Tùy Ưc bình thản nhìn về phía trước, “Không sao hết, chẳng qua chợt nhớ ra đã lâu rồi không đến thôi.”

Nhân lúc dừng đèn đỏ, Tiêu Tử Uyên nhìn cô, “Bây giờ luôn à?”

Tùy Ưc gật đầu.

Tiêu Tử Uyên không hỏi nhiều, cho xe quay đầu ở ngã rẽ tiếp theo, lái xe về nhà mình.

Căn nhà này anh mua sau khi về nước, vị trí thuận lợi, bài trí cũng đẹp.

Anh vốn định sống chung với Tùy Ưc, nào ngờ cô không chịu, anh chỉ còn cách đến nhà cô ở. Chỉ cần có thể ở bên cạnh cô thì tất cả đối với anh đều không quan trọng.

Nội thất và đồ gia dụng trong nhà đầy đủ, anh còn thuê người tới quét dọn định kỳ, lúc nào cũng có thể vào ở. Tối nay đến ngủ cũng được, nhưng anh xin thêm cái “ngủ ở đây” mà anh nghĩ hoàn toàn không giống cái “ngủ ở đây” thực tế xảy ra sau đó.

Vào cửa, Tùy Ưc nhìn xung quanh một lượt, chợt nói: “Em chuyển đến đây ở nhé?”

Tiêu Tử Uyên đang xả nước tắm cho cô, tưởng mình nghe nhầm, “Cái gì?”

Tùy Ưc đi từ phòng khách đến cửa phòng tắm, nghiêm túc nhìn anh, “Chỗ em quá chật chội, anh ở cũng không tiện. Thật ra em nên đến đây ở từ lâu, đầu do em quá tùy hứng.”

Vừa rồi cô còn khóc dữ dội, mắt giờ vẫn còn đỏ, cô kiên nhẫn đợi anh trả lời, anh làm sao có thể từ chối?

Tùy Ưc thấy anh gật đầu thì cười tươi hơn, “Có nhiều chuyện anh không cần phải chi đầu theo em hết đâu, có đôi lúc em cũng tùy hứng, nhưng anh chỉ cần giải thích rõ với em, em sẽ nghe, sẽ làm những gì nên làm, giống như việc chuyển đến chỗ này của anh, hoặc là...”

Cô chợt chuyển tầm mắt, mặt hơi đỏ lên, đẩy anh ra khỏi phòng tắm, “Anh ra ngoài trước đi, em muốn tắm.”

Tiêu Tử Uyên đứng ngoài cửa còn chưa kịp phản ứng, A Ưc vừa nói gì vậy? Sao anh nghe mà chẳng hiểu gì?

Tiêu Tử Uyên luôn tính toán chu toàn nhưng lần này cũng sơ suất, anh chỉ nghĩ hai người tới đây ngủ một đêm không có vấn đề gì, lại quên mất chỗ này không có quần áo ngủ cho Tùy Ưc.

Tắm xong, anh đứng trong phòng để quần áo, tìm khắp mà không thấy đồ thích hợp.

Tùy Ưc đứng trong phòng tắm lớn tiếng hỏi: “Anh tìm thấy chưa?”

Tiêu Tử Uyên chỉ tìm được một chiếc áo phông, đưa cho cô qua khe cửa, “Em mặc tạm cái này đi.”

Tùy Ưc cau mày, “Không tạm được, đổi cái khác đi.”

Tiêu Tử Uyên cảm thấy Tùy Ưc tối nay thật lạ, bèn tựa vào cửa cười cợt chêu, “Vậy em thích mặc gì?”

Tùy Ưc có vẻ đã chuẩn bị sẵn đáp án, chỉ đợi anh hỏi vậy lập tức thốt lên, “Em muốn mặc đồng phục bóng rổ của anh!”

Sau khi ra trường, Tiêu Tử Uyên thỉnh thoảng vẫn chơi bóng rổ, đồng phục bóng rổ vẫn treo trong tủ, chỉ không biết cô để ý từ lúc nào.

Anh chọn cỡ nhỏ nhất chuyển vào phòng tắm, một lúc lâu vẫn không thấy cô ra liền quay người đi vào bếp. Anh còn chưa ăn tối, lúc này hơi đói, nghĩ Tùy Ưc lo cho mình chắc cũng chưa ăn gì nên chuẩn bị làm chút đồ ăn thêm.

Anh không thường ở đây, trong tủ lạnh không có nhiều thức ăn dự trữ, chỉ có mấy quả trứng gà, một ít rau với một túi mì gạo, đành nấu tạm nồi mì. Anh đang rửa rau, nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu nhìn về cửa bếp, sau đó sững người.

Khi phụ nữ làm liều quả thật có thể chết người...

Cô chỉ mặc áo đồng phục bóng rổ, chiếc áo to xộc xệch, cổ áo hé rộng để lộ vùng cổ trắng nõn và xương quai xanh mảnh khảnh, áo sát nách rộng không che được bờ vai mịn màng, nhìn nghiêng có thể thấy được phần dạt dào sức sống thấp thoáng trước ngực, vạt áo miễn cưỡng che qua mông, để lộ đôi chân trắng nõn thẳng tắp khiến người ta liên tưởng xa xôi. Mái tóc dài hơi rối vẫn còn đọng nước, mấy sợi tùy ý dãn trước ngực làm ẩm lớp vải áo mỏng, dính lên nơi mềm mại kia, làm nổi bật đường cong mê người... Ánh mắt anh còn chưa rời khỏi thân thể cô, Tùy Ưc đã chạy đến, ôm lấy anh từ sau lưng, ngực áp lên người anh, Tiêu Tử Uyên chỉ cảm thấy bụng dưới nóng lên.

Đúng là chết người, Tiêu Tử Uyên cúi đầu nhìn hai cánh tay bắt chéo ngang hông mình, cảm thấy đêm nay chắc mình không xong rồi. Yết hầu nhấp nhô lên xuống, anh cau mày, giọng vừa nghiêm nghị vừa bắt đất dĩ: “Ai dạy em thế?”

Tùy Ưc không sợ, ôm eo anh, nghiêng đầu sang bên nhìn anh, mặt ửng đỏ, nhớ tới lời Kỷ Tư Tuyên, gượng gạo nói tiếp: “Yêu Nữ đấy, cô ấy nói giờ phụ nữ mặc áo sơ mi trắng của đàn ông xưa rồi, mặc đồng phục bóng rổ mới quyến rũ, đồng phục bóng rổ còn gợi cảm hơn cả nội y.”

Tiêu Tử Uyên cúi đầu nhìn cô, cô vừa tắm xong, cả người mang theo hơi ấm, khuôn mặt ngây thơ, bao năm nay, cô dường như không thay đổi chút nào, mọi đường nét đều xinh đẹp hài hòa.

“Em... muốn quyền rũ anh à?” Bên cạnh có người đẹp, lại là người mình yêu, Tiêu Tử Uyên có kiêu chề tốt đến đâu cũng vẫn nảy sinh ý đồ đen tối.

Trong đêm đông tĩnh lặng, giọng anh vô cùng trầm ấm dịu êm, dường như còn nghe nghẹn.

Mặt Tùy Ưc nóng bừng, “Thì... kiểm tra sức khỏe trước kết hôn ấy mà, nếu không kiểm tra chuyện kia, lỡ cưới rồi mới biết chồng bất lực thì chẳng phải...”

Tiêu Tử Uyên là một người đàn ông bình thường, hoàn toàn bình thường, bị người khác chất vấn về phương diện kia là tối kỵ không thể chấp nhận, không ai được phép làm vậy, đặc biệt là người con gái của anh, thế nên vì câu nói đó mà Tùy Ưc phải trả một cái giá thê thảm.

Cô còn chưa ý thức được nguy hiểm đã bị Tiêu Tử Uyên kéo từ phía sau ôm vào lòng, ngay sau đó bị bế đặt ngửa lên bồn rửa.

Sợ cô mặc ít sẽ cảm thấy lạnh, Tiêu Tử Uyên chu đáo lột một bàn tay dưới người cô, ai ngờ cô vừa ngửa lên, anh đã cảm nhận được có gì đó không đúng, nhìn cô với vẻ khó tin, “Em...”

Tùy Ưc lúng túng rúc đầu vào lòng anh, nắm chặt vạt áo hai bên sườn anh, ngượng đến mức luống cuống tay chân.

Anh hắng giọng, ghé vào tai cô hỏi khẽ: “Đây cũng là Kỷ Tư Tuyên dạy em?”

Hơi thở của anh nóng bỏng, Tùy Ưc xấu hổ đến lạc cả giọng, “Không... không phải...”

Tiêu Tử Uyên dán môi lên làn da mềm mịn sau tai cô, hôn khẽ, “Hửm?”

Tùy Ưc bị anh trêu chọc khiến toàn thân run rẩy, khẽ đáp: “Tam Bảo hay cho bọn em xem... xem cái đó...”

Tiêu Tử Uyên đương nhiên biết cái đó là cái gì, không biết nghĩ sao mà kích động đến mức tim đập thành thịch, nghiêng đầu ngậm vành tai cô, nói giọng mờ ám: “Bác sĩ Tùy muốn kiểm tra thế nào...”

Tai Tùy Ưc nóng bừng, môi lưỡi anh lạnh lạnh khiến cô vô thức muốn áp vào. Môi anh trượt theo vành tai, mi mắt, mũi, má, khoe miệng cô, trong sự thuần khiết hòa lẫn đam mê, hơi thở của Tùy Ưc rối loạn, cảm giác mình sắp bị anh làm cho tan chảy rồi.

Anh thoáng chạm lên khoe môi cô nhưng không chịu hôn môi. Tùy Ưc lại bị anh làm cho xốn xang, bất giác liếm môi, muốn hôn lại bị anh né tránh, sau đó bờ môi anh lướt xuống cổ cô.

Cô vô thức ngẩng đầu, mặc anh tùy ý xâm chiếm, lý trí của cô dằn trôi xa...

Cô mở hai chân quăn lấy lưng anh, áo không biết đã bị anh kéo xuống từ lúc nào, lộ ra khuôn ngực trắng nõn mềm mại đầy đặn e thẹn. Cô lim dim mắt, đôi tay đặt trên vai anh, nắm chặt áo anh, hoàn toàn không ý thức được dáng vẻ của mình lúc này mê người đến mức nào.

Về mặt Tiêu Tử Uyên vẫn bình thản không có gì khác lạ, nhưng nhiệt độ lòng bàn tay lại bán đứng anh. Tay anh luồn vào vạt áo đốt lên một đường lửa qua những nơi trượt qua rồi ừng lại vuốt ve xoa nắn phần gò cao trước ngực cô. Tùy Uất cúi đầu, thấy bàn tay anh nhô ra dưới lớp áo dường như phức tạp, sự kích thích khiến cô tê dại, cảm giác xa lạ làm cô hoảng hốt, vô thức rúc vào ngực anh, gọi: “Tử Uyên...”

Tiêu Tử Uyên dán lên môi cô, giọng mơ màng vỗ về, “Đừng sợ...”

Nụ hôn này khác hẳn những nụ hôn dịu dàng khi trước, khí thế tấn công mạnh mẽ mang tính xâm lược và chiếm hữu mãnh liệt.

Tim Tùy Uất đập thành thịch, cô vẫn căng thẳng khi đối mặt với chuyện sắp diễn ra, định làm gì đó để dời lực chú ý, liến ôm cổ anh, hôn lên môi anh. Tiêu Tử Uyên không ngờ chỉ một nụ hôn lại khiến anh mất kiểm chế thế này. Cô nhắm mắt ngoan ngoãn, phối hợp nhiệt tình, thậm chí còn có thể coi là... chủ động.

Hai người từng ngủ chung một giường, lâu ngày khó tránh khỏi những lúc động chạm nhau, nhưng lần nào cũng dừng ở bước cuối cùng.

Tiêu Tử Uyên ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt cô mê man ướt át, khóe mắt phấp phồng, quyến rũ vô cùng, khiến hơi thở của anh càng gấp gấp hơn. Anh chớp mắt, cúi đầu hít một hơi thật sâu để bình ổn cảm xúc rồi ngẩng lên nhìn cô, anh biết chuyện ngày hôm nay đã làm cô sợ nên mới dễ dàng, nhưng nếu tiếp tục thế này anh sẽ không kiểm chế được nữa.

Tiêu Tử Uyên vươn tay chỉnh lại chiếc áo bóng rổ trên người cô, nhưng kéo đi kéo lại vẫn không che được hết, anh cảm thấy tràn ngập đầu óc mình đều là làn da mịn màng nõn nà của Tùy Uất, đến cả mùi hương thơm ngọt tỏa ra từ cơ thể cô cũng đầy mê hoặc.

Anh kéo đi kéo lại mấy lần thì chợt dừng lại, cúi thấp đầu không biết đang nghĩ gì.

Lòng bàn tay anh đặt lên vai cô vẫn còn ấm nóng, Tùy Uất không biết vì sao anh dừng lại, trượt xuống khỏi bồn rửa, ôm eo anh hỏi: “Anh nghĩ gì thế?”

Tiêu Tử Uyên hôn một cái lên môi cô, vừa như bất đắc dĩ, vừa như không kiềm chế được, “Anh nghĩ Kiều Du sớm muộn cũng thua trong tay Kỷ Tư Tuyên. Còn anh sẽ chết trên thân em.”

“...”

Tùy ức ngẫm nghĩ một lúc mới hiểu được ý tứ của câu nói này, còn chưa kịp phản ứng, Tiêu Tử Uyên đã xoay người bế cô, đi về phòng khách, đặt cô xuống ghế sofa, đánh nhẹ mông cô, giọng không rõ ràng, “Đừng nghịch nữa, mau đi thay đồ, lát nữa là cảm lạnh đấy.”

Tùy Ưc chơi xấu đến cùng, bám chặt trên người anh không xuống.

Rõ ràng cô đã trông thấy dự vọng nồng cháy trong mắt anh, tại sao anh không tiếp tục?

Trước kia cô chưa có sự chuẩn bị, hôm nay cô thật sự quyết tâm nhưng vẫn dừng ở đây. Cô cau mày, có người đàn ông nào đến lúc này còn nhịn được? Chẳng lẽ anh có vấn đề thật hay sao?

Tiêu Tử Uyên hiểu ý tứ trong mắt cô, nhướn mày, “Em khiêu khích anh đấy à?”

Cô dựa vào ngực anh nũng nịu thì ào, nhúc nhích liên tục chầm lên ngọn lửa trong anh, còn không ngừng gọi tên anh: “Tử Uyên... Tử Uyên...”

Tiêu Tử Uyên khẽ cắn môi, thật quá giày vò... Cô nghĩ anh là Liễu Hạ Huệ* sao? Hai người giằng co một lúc, không phải Tiêu Tử Uyên không muốn, mà là anh tôn trọng cô. Thực chất cô là người rất bảo thủ, chắc chắn vẫn muốn để dành chuyện này đến khi kết hôn. Nếu hôm nay không có hiểu lầm kia, cô sẽ không nồng nhiệt như thế. Anh còn đang nghĩ xem làm thế nào để thuyết phục cô, chợt thấy cánh tay trắng mịn kia vòng lên cổ mình, cô bám cả thân mình vào Tiêu Tử Uyên, nghiêm túc nhìn anh, “Tiêu Tử Uyên, em rất yêu, rất yêu anh.”

(* Liễu Hạ Huệ (720-621 TCN): người nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Một hôm, Liễu Hạ Huệ dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành thì có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh khiến người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo của mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề động một chút tà tâm.)

Mạch suy nghĩ của Tiêu Tử Uyên bị cô làm đứt đoạn, bất đắc dĩ nói: “Em yêu anh cũng không cần thể hiện bằng cách này.”

Cô hỏi ngược lại: “Vậy anh có yêu em không?”

Tiêu Tử Uyên không nhịn được cười, thật không ngờ cô gái ngoan hiên vô tư như Tùy Ưc cũng bám lấy anh hỏi vấn đề này. Anh áp trán mình vào trán Tùy Ưc, nhìn thẳng vào mắt cô trả lời: “Yêu.”

Cô bắt chước anh hôn một cái, đôi mắt sáng lấp lánh, “Vậy em muốn anh thể hiện tình yêu đó bằng cách này.”

Suốt cả tối nay cô cứ bám riết lấy anh, trong nhận thức của Tiêu Tử Uyên, anh biết họ sẽ bên nhau cả đời, chuyện này xảy ra sớm hay muộn cũng không ảnh hưởng gì, cô đã suy nghĩ kỹ, vậy thì bước thêm một bước thôi. Tùy Ưc còn đang tiếp tục lung lay ý chí của Tiêu Tử Uyên, áp cả thân mình vào người anh, nhỏ giọng hỏi: “Tiêu Tử Uyên, chẳng lẽ anh chưa bao giờ muốn... sao?”

Tiêu Tử Uyên đang ở độ tuổi sung mãn, vừa rồi ôm trọn người đẹp trong lòng đối với anh đã là hành hạ, giờ cô còn như vậy, anh cũng sắp phát điên. Sao có thể chưa bao giờ muốn? Tâm trí anh như sôi sục, chợt quay người ép cô vào ghế sofa, hôn lên hàng mày, đôi mắt, sống mũi, cuối cùng phủ lên môi cô. Cô ngoan ngoãn để mặc anh xâm lấn, mặc anh khuấy động môi lưỡi mình, mặc cho hơi thở nóng bỏng kia xộc vào cơ thể. Nụ hôn này còn gấp gáp mạnh bạo hơn vừa nãy, giống như muốn nuốt cô vào trong bụng. Cô ngọt ngào, ngoan hiên đến bất ngờ, tất cả những đi ầu ấy ầu gọi lên ham muốn mãnh liệt của Tiêu Tử Uyên.

Cổ áo đồng phục bóng rổ quá rộng, anh chỉ cần gầy nhẹ, cả chiếc áo liền trượt khỏi cánh tay cô, áo anh cũng bị ném sang một bên để làn da trần trụi áp lên da thịt cô.

Làn da cô nóng bỏng mềm mịn, môi anh lướt qua xương quai xanh của cô, khẽ cười, giọng khàn khàn mê hoặc: “Xương quai xanh của A Ưc nhà ta đẹp thật.”

Cảm giác nhộn nhạo ẩm ướt trượt dần xuống phía dưới, Tùy Ưc nghe thấy giọng nhẹ như hơi thở của anh: “Ừm, chỗ này cũng đẹp...”

Cô cúi đầu, thấy phần da thịt trắng mịn kia tràn qua kẽ tay Tiêu Tử Uyên, theo động tác của anh, cô run nhẹ, cảm giác là một chuyện, nhìn thấy lại là chuyện khác, kích thích thị giác khiến cô vô thức run rẩy.

Cô bỗng nhiên hơi hối hận, vừa rồi không nên trêu chọc Tiêu Tử Uyên như vậy, không cẩn thận đã giải phóng yêu ma trú ngụ sâu thẳm trong anh mất rồi.

Theo từng cử động của anh, tâm trí Tùy Ưc như nổ tung, cảm giác không nóng, khó chịu, lạ lẫm dần lan tỏa khắp toàn thân, cô không kìm nổi tiếng

nghe ngào bật thốt khỏi cổ họng.

Phần nóng cứng kia đè lên bụng cô, hai người dính sát vào nhau, cô không dám nhìn, nhưng xúc giác báo cho cô biết nơi đó đang lớn dần lên. Tiêu Tử Uyên kéo tay cô đặt trên dây buộc quần ngủ, ghé vào tai cô, hơi thở ấm nóng dụ dỗ: “Cởi cho anh.”

Hơi thở của anh càng lúc càng nặng nhọc, trong đôi mắt nheo lại tràn ngập khao khát, đè nửa thân mình lên Tùy Úc, châm lên từng ngọn lửa nhỏ trên người cô, lực tay cũng dần mạnh lên.

Trong không gian tràn ngập hương vị ngọt ngào, ham muốn của Tùy Úc bắt đầu dâng cao. Cô bất giác áp sát, toàn thân khô nóng, dường như hơi vôi vàng kéo nút thắt dây buộc quần ngủ, mấy lần lỡ tay động chạm khiến chút kiên nhẫn còn sót lại của Tiêu Tử Uyên bay biến hết.

Động tác của anh khiến Tùy Úc vô cùng thoải mái, thân thể cô dần nhũn ra, rên rỉ.

“A Úc... Nhìn anh.”

Khi anh tiến vào, Tùy Úc không cảm thấy đau như trong tưởng tượng, chỉ có đôi chút căng trướng, cô mở to mắt ngắm nhìn khuôn mặt anh, văng trán anh lấm tấm mồ hôi vì chịu đựng và kiểm chế, hô hấp rối loạn.

Cô vươn tay vuốt ve khuôn mặt anh, lòng chợt thỏa mãn, không biết vì sao mà trong khoảnh khắc ấy, ý thức của cô còn vài giây tỉnh táo, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, đó là vị thần ngạo nghễ ngẩng trên cao bao nhiêu năm cuối cùng đã bị cô kéo xuống trần thế rồi.

Đợi cô thích ứng, anh mới bắt đầu chậm chạp cử động, cảm giác tuyệt vời ấy khiến anh vô số lần muốn bất chấp tất cả mà tăng tốc nhưng vẫn cố đè nén. Anh thương cô là lần đầu tiên nên động tác rất cẩn thận dịu dàng, lại không biết sự từ tốn đó đối với cô chẳng khác nào tra tấn, cảm giác ngứa ngáy, bức bối khiến người ta có thể điên cuồng đến độ không màng tất cả. Cô ôm tấm lưng cường tráng của anh, đôi mắt hơi đỏ lên, cất giọng giục giã: “Nhanh lên anh...”

Động tác của anh càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh đôi lấy tiếng rên rỉ của cô, cô không biết cảm giác lạ lẫm này rốt cuộc là thoải mái hay khó chịu, chỉ biết níu chặt cánh tay Tiêu Tử Uyên, không biết vì sao lại gọi: “Đàn anh Tiêu...”

Sự hưng phấn trong Tiêu Tử Uyên tăng vọt, câu “Đàn em ngoan” thốt ra trong cơn khoái cảm bị tiếng hét của cô nhấn chìm, cảm giác run rẩy chạy dọc sống lưng, khoái cảm mãnh liệt nhanh chóng đánh bay lí trí, động tác

của anh càng lúc càng nhanh, cuối cùng phóng thích trong từng tiếng rên rỉ sung sướng...

***

Sáng hôm sau, Tùy Ưc tỉnh dậy sớm, quay sang thấy người bên cạnh vẫn đang ngủ ngon lành mỉm cười.

Hình vẽ cá heo bị mờ trên chân cô không biết đã được anh tô đậm từ lúc nào, người ta vẽ lông mày, đến cô lại thành vẽ cá heo.

Đi đâu cô không ngờ tới là kể từ hôm đầu tiên vẽ, Tiêu Tử Uyên có thể kiên trì đến mức cứ hề hình vẽ nhạt đi là anh lại kịp thời bổ sung vài nét.

Cô chịu đựng cơn đau mỗi nơi thắt lưng, đến đứng trước cửa sổ phòng khách, vừa nhìn khung cảnh bên ngoài được bao phủ bởi màn sương trắng vừa gọi điện thoại về nhà.

“Nhóc Tùy, hôm nay dậy sớm thế.” Giữa tiếng nói của mẹ Tùy thấp thoáng giọng trẻ nhỏ vui cười.

“Vâng.”

“Muốn nói gì với mẹ à?”

“Vâng.”

“Nói đi.”

Tùy Ưc trằn mặt vài giây, cuối cùng thu lấy dũng khí mở miệng: “Xin lỗi mẹ, cho phép con được một lần ích kỷ, theo đuổi hạnh phúc mà không cần suy tính.”

Ở đầu dây bên kia, mẹ Tùy yên tĩnh hồi lâu, “A Ưc, mẹ đợi câu này của con lâu lắm rồi.”

Tùy Ưc cúp điện thoại rồi quay người, thấy Tiêu Tử Uyên đứng trong phòng khách nhìn cô với ánh mắt tràn ngập triu mến.

Thân thể Tùy Ưc được bao phủ bởi ánh bình minh mới rạng, nở nụ cười như hoa như ngọc với anh. Đó là nụ cười rực rỡ nhất mà Tiêu Tử Uyên từng thấy trong cuộc đời này.

***

Tuyết cuối cùng đã ngừng rơi, mặt trời chiếu rọi cả thành phố, tươi đẹp ấm áp, tuyết đông tan, thay vào đó là ánh nắng huy hoàng.

Bộ trưởng Tiêu luôn bận rộn hiếm hoi mới có được một ngày nhàn rỗi ở nhà với vợ tương lai, vậy mà thiên sứ áo trắng – bác sĩ Tùy lại không biết lãng mạn là gì, cứ ngẩn ngơ bên bàn làm luận văn bảo vệ, không những chiếm đoạt chiếc máy tính Tiêu Tử Uyên chuyển từ phòng làm việc đến, thậm chí còn đuổi chủ nhân ra phòng khách để mình làm việc.

Đến bước xử lý số liệu thống kê y học, Tùy Ưc bắt đầu đau đầu, những con số phiến phức, nguyên lý thống kê và công thức tính toán phức tạp khiến Tùy Ưc cứ chốc chốc lại vào bếp rót nước, rồi vào nhà vệ sinh, năm phút lại thở dài một lần.

Bộ trưởng Tiêu Lười biếng vùi mình trong sofa, nhìn Tùy Ưc đi qua đi lại giữa phòng làm việc, phòng khách, phòng bếp và phòng vệ sinh bèn nghiêng đầu cười, lên tiếng ngăn cô nàng đang định đi uống nước kia lại, “Xin hỏi bác sĩ Tùy có cần giúp gì không?”

Mắt Tùy Ưc sáng lên, kéo Tiêu Tử Uyên ngồi vào cạnh máy tính, còn ngoan ngoãn nhường ghế cho anh, sau đó phân tích tình hình cơ bản và kết quả mà cô mong muốn. Tiêu Tử Uyên nhìn màn hình chăm chú một lúc, nghe xong liền trầm tư.

Tùy Ưc đứng bên cạnh không dám quấy rầy, hồi lâu không được đáp lại mới dè dặt hỏi: “Anh cũng không biết à? Không biết thì thôi, em...”

Tiêu Tử Uyên chợt kéo Tùy Ưc ngồi lên đùi mình, “Em ngồi xuống đã, anh sẽ viết một phần mềm tính toán cho em.”

Cô cúi người, vài sợi tóc dài rủ xuống lướt qua gáy Tiêu Tử Uyên khiến trái tim anh xốn xang. Mùi hương ngọt ngào của cô thoang thoảng xung quanh, chỉ cần ngửi đầu là bị chiếc cằm trắng mịn của cô hấp dẫn ánh mắt, anh kiên chế lắm mới không hôn lên, làm sao còn đủ bình tĩnh mà nghe xem cô đang nói gì?

Tùy Ưc bị anh ôm trong ngực, nhìn mười ngón tay kia liên tục gõ lên bàn phím, hơi thở ấm áp phả vào cổ cô. Cô cảm thấy phần nào đó ở cổ sắp bốc khói, cảm giác này khiến cô nhớ đến buổi tối hôm ấy, hơi thở nóng bỏng và nặng nề của anh cũng sát ngay bên tai thế này, khuôn mặt lập tức nóng bừng.

Tùy Ưc ngồi trên đùi Tiêu Tử Uyên mà như ngồi trên bàn chông, giãy giụa đứng dậy, ấp úng nói: “Em khát, đi uống nước đã.”

Sau đó bỏ chạy.

Tiêu Tử Uyên dừng tay, khẽ cười nhìn làn da trắng nõn của cô ửng hồng. Trong bếp, Tùy Ưc uống nước để hạ nhiệt rồi pha một chén trà mang đến trước mặt Tiêu Tử Uyên.

Lần này Tùy Ưc có kinh nghiệm, không đợi anh mở miệng đã kéo ghế ngồi, sau đó bình tĩnh nhìn Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên nhấp một ngụm trà, biết rõ suy nghĩ của cô, mỉm cười rồi mới làm tiếp. Khi làm việc anh rất nghiêm túc, tập trung, Tùy Ưc nhìn mớ

ngôn ngữ ngoài hành tinh hiện trên màn hình mà không hiểu gì, chợt cảm thấy nhàm chán, đưa mắt nhìn ngang dọc, vừa ngoảnh đầu thì trông thấy góc nghiêng khuôn mặt trăn trĩnh mà cương nghị của Tiêu Tử Uyên, đến lỗ chân lông cũng nhìn rõ, lòng thoáng rung động, bèn rướn người hôn một cái.

Môi vừa chạm vào làn da kia liền cảm giác được sự mềm mại mát lạnh, mùi hương đặc trưng của anh phả vào mặt cô.

Tiêu Tử Uyên không dừng động tác tay nhưng chẳng kìm được nụ cười trên mặt, mở miệng bông đùa: “Đây là mỹ nhân kế hay phần thưởng?”

Tùy Ưc bưng tỉnh, cô cũng không biết vừa rồi mình làm sao, trên người anh giống như có thứ ma lực hấp dẫn chết người dụ dỗ cô chìm đắm.

Bị anh trêu chọc nhiều lần, Tùy Ưc cũng không còn chịu yếu thế, dù tim đập dồn dập nhưng ngoài mặt vẫn cười bình thản, “Là có qua có lại.”

Tiêu Tử Uyên bật cười, “vậy em có táo bạo hơn anh cũng không ngại đâu.”

Tùy Ưc tự biết mình không phải đối thủ của anh nên không đấu tiếp nữa, “Anh nhanh lên, em đang đợi đấy.”

“Ừ.” Tiêu Tử Uyên làm thử một lần, sau đó Tùy Ưc bắt đầu tính theo anh.

Mười mấy phút sau, Tùy Ưc khẽ giọng reo vui, nhìn Tiêu Tử Uyên với ánh mắt ngưỡng mộ, “Anh giỏi thật, cuối cùng em cũng hiểu vì sao năm xưa bao nhiêu người ngang bướng trong trường đầu ngoan ngoãn gọi anh một tiếng “đàn anh Tiêu”, tối nay em sẽ nấu thêm vài món thưởng cho anh.”

Tiêu Tử Uyên cười, “Em cũng ngoan ngoãn gọi anh là đàn anh Tiêu mà, chẳng lẽ không phải vì anh giỏi mà vì lý do khác?”

Tùy Ưc bị hỏi khó, năm xưa cô lẽ phép gọi anh là đàn anh có hơn nửa phần nguyên nhân là muốn dựa vào cách xưng hô đó để kéo gần khoảng cách giữa hai người. Nhưng đáp án này...

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên, quyết định vẫn không nên nói thì hơn.

Ngay sau đó Tùy Ưc cau mày, ngờ vực hỏi: “Ý anh muốn nói em là người ngang bướng?”

“Người ta ngang bướng ra mặt, em ngang bướng ngầm.” Tiêu Tử Uyên như nghĩ đến gì đó mà bật cười, “Năm ấy khi em mới vào trường, nhiều người tìm gặp Lâm Thần hỏi han về em, Lâm Thần thoải mái cổ vũ họ, sau đó hớn hờ nhìn họ sầm mặt trở về”

Tùy Ưc chớp mắt, không muốn thừa nhận nhưng cũng không tìm được lý do phản bác, bèn hắng giọng: “Thôi em đi nấu cơm đây.”

Tiêu Tử Uyên ngăn cô lại, đưa tay xem đồng hồ, “Tối không cần nấu cơm, lát nữa anh đưa em ra ngoài ăn đồng ngon.”

Tiêu Tử Uyên ngày ngày tham sự bao nhiêu bữa tiệc, chưa bao giờ để tâm đến món ăn nào bên ngoài, nói cảm thù thì hơi nghiêm trọng, nhưng rõ ràng không thèm ngó đến.

Tùy Ưc tò mò không biết đồ ăn ở đâu có thể khiến Tiêu Tử Uyên khen hai chữ “đồng ngon”.

Chập tối hai người mới ra ngoài, đi trong thành phố thật lâu, rõ đến bảy, tám lần mới dừng xe trước một con ngõ dài yên tĩnh. Hai người xuống đi bộ một đoạn, đến trước cửa một căn nhà bốn gian.

Đang là giờ thành phố lên đèn, đèn lồng hai bên cổng nhà đã sáng, ánh lên sắc đỏ rực rỡ. Tùy Ưc cẩn thận đánh giá nơi này. Đây là một căn nhà bốn gian điển hình, cổng đỏ nói xam có một gốc đại thụ, hai bên là hai con sư tử đá, bài trí nghiêm trang, dường như đây không phải nhà của người bình thường.

Tiêu Tử Uyên chủ động giải thích: “Đây là một nhà hàng tư nhân nổi tiếng, đồ ăn rất ngon, anh vẫn luôn muốn đưa em tới ăn thử.”

Vào trong Tùy Ưc mới phát hiện, nơi này bên ngoài trông đơn giản bình thường nhưng bên trong lại trái ngược hẳn, dù không đến mức lộng lẫy xa hoa nhưng có chất thanh tĩnh tao nhã rất riêng.

Họ dừng bước trước một căn phòng, trong phòng treo tranh chữ, có một chiếc bàn Bát tiên*, trông có vẻ là đồ lâu đời, gỗ sáng bóng không có chút bụi, rất cổ kính.

[* Bàn Bát tiên: Bàn được vẽ hoặc chạm khắc hình Bát tiên (nhóm tám vị tiên trong thần thoại Trung Quốc có ý nghĩa tượng trưng cho may mắn và trường thọ).]

Đồ ăn nhanh chóng được mang lên, chỉ có bốn món ăn và một món canh, thoạt nhìn giản dị nhưng hương vị lại ngon vô cùng. Dụng cụ ăn được chế tác khéo léo, nguyên liệu tươi mới, cách chế biến sáng tạo, nhìn rất ngon mắt, chẳng trách nhiều người mê mẩn đến vậy.

Ăn xong, hai người đi dạo trong ngõ, có mấy cô cậu học sinh vừa hát vừa đạp xe ngang qua họ.

“Một đời người đừng nên viên mãn quá, mong mà không được chắc gì đã là tiếc nuối đâu...”

Tùy Ưc quay đầu nhìn bóng lưng họ, tất cả đều đang ở độ tuổi trẻ trung, chắc còn chưa hiểu được câu hát này?

Cô ngoảnh đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, bất giác tưởng tượng dáng vẻ anh thời trung học, lẩm bẩm: “Không biết anh là cái “mong mà không được” trong tuổi trẻ của bao nhiêu người.”

Tiêu Tử Uyên ôm eo Tùy Úc, nhìn cô ghen tuông vật vãnh, nhướn mày vui vẻ, “Sao, ghen à?”

Tùy Úc hờn dỗi liếc xéo anh.

Ánh đèn đường chiếu lên khuôn mặt cô, đôi mắt kia ngời sáng dịu dàng như một hồ nước trong veo. Tiêu Tử Uyên rung động, cúi đầu hôn nhẹ, chạm vào rốn rồi rời khỏi ngay như một chiếc lông nhẹ nhàng lướt qua.

Trái tim Tùy Úc xốn xang, vô thức nép sát người anh, “Vậy còn anh, thời niên thiếu anh có thứ gì mong mà không được không?”

Tiêu Tử Uyên đắc ý, “Anh có mong, và cũng có được rốn.”

Tùy Úc sửng sốt, mở to mắt nhìn anh.

Cô nghe nói Tiêu Tử Uyên chưa bao giờ yêu, chẳng lẽ là thông tin sai lệch?

Tiêu Tử Uyên đan mười ngón tay vào tay Tùy Úc, ngoảnh nhìn cô, giọng từ tốn trầm thấp vang lên trong đêm vô cùng động lòng người, “Anh tính rốn, từ lần đầu tiên biết em đến giờ, anh đã yêu em mười bốn năm.”

Niềm vui đọng đầy mắt anh, khóe môi Tùy Úc từ từ cong lên, ý cười lan sang đôi mắt, rốn nụ cười trên môi cô nở rộ.

Họ đều là người đi êm tĩnh lạnh nhạt, lại dây dưa với nhau bao nhiêu năm. Không có nòng nân cháy bỏng, nhưng có những khoảnh khắc trái tim xao xuyến, bao tháng năm niên thiếu dịu êm xưa cũ như ùa về thoáng chốc khiến cả hai bồi ngùi nhớ thương.

Trong con ngõ mờ tối, một đôi nam nữ khẽ giọng chuyện trò, chàng trai tuấn tú ung dung, cô gái dịu dàng nghiêng mặt nhìn anh hỏi gì đó, chàng trai cười trả lời, đôi lúc quay sang ngắm cô gái, ánh mắt dịu dàng vô ngần. Hai bóng người chầm chậm bước đi, hình bóng mờ hồ quẩn quýt lấy nhau, giống như mãi mãi không xa rời.

-
-
-

Ngoại truyện 1. Ngâm khúc ca vang dưới cây lê trắng

Năm đó, Thời Ân là ca sĩ đạt tới đẳng cấp thiên vương trong làng nhạc, chỉ cần anh phát hành ca khúc mới, vị trí đứng đầu các bảng xếp hạng lớn chắc chắn sẽ là của anh. Vào thời điểm Thời Ân phát hành album, những ca sĩ khác bị ép “tự nguyện” nhường đường cho anh, lượng tiêu thụ không có cao nhất, chỉ có cao hơn. Anh tổ chức nhạc hội, vé bán hết trong tích tắc, còn khó mua hơn cả vé tàu dịp Tết, chỉ cần có chút động tĩnh là lập tức lên “hot search”, số lượng người hâm mộ có thể nói là “thiên hạ vô địch”, không có đỉnh cao bởi anh không ngừng tạo ra đỉnh cao, không có thời điểm nổi nhất bởi lúc nào anh cũng nổi.

Có một lần, anh và mấy nghệ sĩ cùng tham dự một chương trình giải trí có nói đến quá trình từ khi anh ra mắt cho tới nay, người dẫn chương trình nêu ra chủ đề, hỏi rằng những năm qua có đi đâu gì bỏ lỡ khiến bạn nuối tiếc hay không.

Những người khác về cơ bản đều trả lời đã bỏ lỡ vai diễn trong một bộ phim đình đám hoặc bài hát của một nhà sản xuất âm nhạc nào đó, tới lượt Thời Ân, anh trầm ngâm rất lâu, nhìn vào ống kính nói: “Tôi đã bỏ lỡ một người từ rất nhiều năm về trước, khiến tôi vẫn nuối tiếc cho đến tận bây giờ.”

Rất nhiều năm trước, lúc đó Thời Ân còn chưa nổi tiếng, nhiều người không nhận ra anh, nên anh vẫn có thể đi tàu điện ngầm. Sáng hôm đó, anh đi chuyển tàu sớm đến công ty tập luyện, sớm mùa đông trời còn chưa sáng, vừa tối vừa lạnh, vào đến ga tàu mà vẫn chưa ấm lên, còn quá sớm nên chỉ có lác đác vài người đứng trong sảnh.

Hôm trước vừa bị mắng mỏ nên tâm trạng anh hơi ủ dột. Ban đầu, anh vì sở thích mà bước chân vào làng nhạc, vào rồi mới biết ngành này quả thực là “hồ sâu không đáy”, năm tháng dằn trôi, lòng dưng cảm và bầu nhiệt huyết của anh đã bị bào mòn không ít.

Một mình anh đứng đó đợi tàu, cúi nhìn đường ray phía trước đến gần người.

Tới khi tỉnh táo lại mới phát hiện, phía sau không ngừng vang lên những tiếng sột soạt, thỉnh thoảng còn xen lẫn tiếng thì thầm của hai cô gái, có lẽ là một người thúc giục người kia làm việc gì, người còn lại không chịu. Tàu nhanh chóng tới ga, khoảnh khắc cửa bật mở, khi vừa nhấc chân chuẩn bị lên tàu, đằng sau đột nhiên có người kéo chặt góc áo của anh, một giọng nữ khẽ vang lên: “Thời Ân, em rất thích anh, cố lên nhé!”

Anh không kịp ngoảnh đầu, chỉ ngăn người ở đó.

Đợi đến khi lấy lại phản ứng, quay lại chỉ thấy một cô gái mặc đồng phục xanh trắng, kéo tay bạn mình chạy nhanh vào khoang tàu đối diện.

Cô bước vào toa, xoay người mỉm cười với anh từ đằng xa, phấn khích đến đỏ cả mặt.

Tiếng còi báo hiệu đóng cửa vang lên, cửa nhanh chóng đóng lại, tàu rục rịch lăn bánh.

Anh ngăn người ở đó, nhìn đoàn tàu đối diện rời đi, chuyển tàu tiếp theo vào bến, không biết đã đứng bao lâu nhưng trước mắt vẫn chỉ có đôi mắt cười của cô gái ấy.

Anh đã bỏ lỡ chuyến tàu đáng lẽ phải lên.

Khi bước ra khỏi tàu điện ngầm, trời vẫn còn tối nhưng trái tim anh lại ngời sáng. Buổi tập hôm đó Thời Ân được khen, nhưng anh không bao giờ gặp lại cô gái kia nữa.

Rất nhiều năm sau, không biết có bao nhiêu cô gái hô to: “Thời Ân! Em rất thích anh! Em là fan của anh!”, nhưng anh vẫn thường nhớ đến cô gái nhỏ năm xưa, cô gái đầu tiên nói thích anh, cô gái thấp sáng trái tim anh khi anh chìm dưới đáy vực, cô gái mà có lẽ anh không bao giờ gặp lại nữa.

Hơn nữa cô gái này còn là ngọn đèn siêu tiết kiệm dầu, bởi nhiều năm trôi qua, nó vẫn rục cháy trong lòng anh.

Còn cả câu nói “Thời Ân, em rất thích anh, cố lên nhé” đã cùng anh đi qua biết bao ngày tháng.

“Về sau thì sao? Về sau thì sao?”

Tiếng huyền não của người hâm mộ đánh thức Thời Ân khỏi hồi ức, lúc này anh vừa kết thúc một điệu nhảy sôi động, không màng đến hình tượng mà ngẩng đầu khoe chân trên sân khấu nói chuyện với fan, trên thái dương còn lấp lánh mồ hôi, hiếm khi anh giải bày chân thành đến thế.

“Suốt chặng đường vừa qua, dù là fan mà tôi gặp thử còn vô danh hay là những fan sau này.” Anh xoa nhẹ lồng ngực, “Tôi ghi nhớ ở đây, có lẽ không có hồi đáp, nhưng tôi đâu biết cả.”

Anh đã kể câu chuyện này giữa bao tiếng hò hét hoan hô của người hâm mộ.

Về sau? Thờĩ Ân cúi xuống mỉm cười, về sau anh phải cảm ơn đám cưới của Tiêu Tử Uyên.

Tính cách trong nóng ngoài lạnh của Tiêu Tử Uyên vốn đã rất cuốn hút người khác, không ngờ tới khi giải phóng bản thân hết mình thì đúng là “mặt dày” có đẳng cấp.

Mấy tháng trước hôn lễ, Tiêu Tử Uyên tới tìm anh, khéo léo ngỏ ý muốn gây bất ngờ cho cô dâu trong đám cưới rồi nhờ anh chỉ dẫn.

Quen biết bao năm, cuối cùng Thờĩ Ân cũng đã chờ được ngày trở mình làm chủ, trong bụng mừng thầm, ngoài mặt lại tỏ vẻ khó chịu, “Không! Năm đó tôi muốn cậu cùng tôi lập nhóm hát rock, cậu đã nói với tôi thế nào nhỉ? Để tôi nghĩ xem nào, đúng rồi, cậu còn chẳng thèm để ý tới tôi! Tôi ngưỡng kinh khủng! Giờ cậu nhờ tôi chỉ dạy mà tôi đồng ý luôn thì có khác nào tự chuốc lấy nhục không?”

Tiêu Tử Uyên nhướn mày, để anh thỏa thích diễn một lần.

Thờĩ Ân tự biên tự diễn một hồi, đột nhiên phản ứng lại, “À, tôi biết rồi, chẳng trách cậu không nói gì, có phải năm đó câu nói của tôi đã gợi ý cho cậu, cậu muốn dùng với bà xã chứ gì!”

Tiêu Tử Uyên thẳng thắn thừa nhận: “Ừ, lúc ấy muốn dùng để cầu hôn nhưng không kịp, để dành đến lúc kết hôn cũng được.”

Thờĩ Ân tức muốn học máu, “Sao cậu lại mặt dày vậy hả, thế mà cũng nói ra được! Muốn tôi dạy cũng được thôi, cho tôi một suất!”

Tiêu Tử Uyên không đồng ý, “Anh đứng trong hậu trường được rồi, không thể lên sân khấu.” Thờĩ Ân phản đối, “Tại sao? Tôi có gì khuất tất đâu?”

Tiêu Tử Uyên bất lực nói: “Đàn anh à, với độ nổi tiếng của anh, anh xuất hiện trong đám cưới của tôi thì tôi còn kết hôn kiểu gì?”

Lý do này Thờĩ Ân có thể chấp nhận, không quên tự dạt vàng lên mặt mình, “À, sợ tôi chiếm mất oai phong của cậu hả? Thôi tôi hiểu rồi, dù sao tôi cũng nổi tiếng quá mà.”

Tiêu Tử Uyên thấy diễn kịch như thế là đủ rồi, liền đi thẳng vào vấn đề “Rốt cuộc anh có dạy hay không?”

Thờĩ Ân ngẫm nghĩ, “Nể tình cậu gọi tôi một tiếng đàn anh, dạy vậy!”

May mà Tiêu Tử Uyên có tài, bạn bè của anh cũng giúp đỡ, ít nhất đã có nền tảng nên không tốn nhiều công sức chỉ bảo, chọn xong bài chỉ cần chịu khó tập luyện là được.

Hiếm khi có cơ hội trả đũa nhóm trai đẹp này, anh đặc biệt dành hẳn một ngày dốc sức khắc họa triệt để hai chữ “hà khắc”.

Sau khi xem xong một lượt, anh gõ lên bảng đen, chỉ tay vào Ôn Thiếu Khanh và Lâm Thần, “Này hai cậu, hai người lần đầu quen nhau đấy à, ngủ chung một phòng mấy năm còn chưa đủ thân sao? Có biết ăn ý là gì không? Phối hợp với đối phương một chút đi.”

Hai người ngượng ngùng ra mặt.

Dứt lời lại chỉ về phía Kì ầu Dụ trêu chọc, “Còn cả cậu này nữa, sao hèn vía cứ lên mây vậy? Bị yêu nữ hút mất hồn rồi à?”

Không ngờ anh vừa nói xong, bốn người đồng loạt ngẩng phát lên, anh giật nảy mình, “Tôi vừa nói gì... à?”

Kì ầu Dụ cười gượng, “Tôi sẽ chú ý.”

Cuối cùng anh quay sang khích tướng Tiêu Tử Uyên: Chú rể à, tôi không nói cậu không được mà, cậu như thế này không ổn đâu, đừng có căng thẳng, dù sao cũng kết hôn rồi, biểu diễn không tốt cùng lắm là mất hết thể diện, cô dâu không chạy được, cậu căng thẳng làm gì?”

Tiêu Tử Uyên khẽ nheo mắt, “Anh im ngay!”

Khóe miệng Thờ ỉn run lên, cảm nhận được sự uy hiếp nên cũng biết đi ầu hơn, “Thế tập lại vậy.”

Nhưng có câu này anh đã nói đúng, khí chất lãnh đạm, không vương bụi trần của Tiêu Tử Uyên đúng là rất hợp với nhạc rock, còn ba người anh em phụ giúp Tiêu Tử Uyên cũng chơi rất hay, quan trọng nhất là có một huấn luyện viên giỏi như anh, thế nên bài hát rock đó làm bùng nổ cả hội trường cô dâu cảm động đến rơi nước mắt.

Anh đứng trong hậu trường, hai tay khoanh trước ngực, trong lòng bùi ngùi xúc động, lẽ ra anh phải lập nhóm với Tiêu Tử Uyên! Đúng là phỉ của trời! Do Thờ ỉn có thân phận đặc biệt nên Tiêu Tử Uyên đã thuê riêng một phòng cho anh, bày một bàn toàn đồ ăn để anh ăn thỏa thích. Anh gấp được mấy miếng thì mất hứng, đeo khẩu trang và kính râm rồi chuồn ra ngoài. Thờ ỉn đứng tựa vào góc tường hai nhìn xuống dưới, rất nhiều năm rồi không tham dự đám cưới của người khác, anh rất có hứng thú với hoạt động tụ tập ăn uống quy mô lớn này, nhưng khi nhìn đến bàn nào đó, anh bỗng đứng thẳng dậy, lập tức quay người chạy xuống dưới.

Xuống đến nơi, anh giữ Tiêu Tử Uyên đang đứng mời rượu lại, “Này này, cô bé kia là ai thế?”

Tiêu Tử Uyên uống hơi nhiều, day trán hỏi: “Ai cơ?”

Anh hất cằm, giọng điệu gấp gáp: “Chính là người đó! Mặc váy màu vàng nhạt!”

Tiêu Tử Uyên nhìn ra xa, cau mày, “Anh muốn làm gì?”

Thời Ân lộ rõ vẻ sốt ruột, “Mau nói đi!”

Tiêu Tử Uyên ậm ừ mãi mới chịu nói cho anh biết là bạn thân của em gái, lúc rời đi còn không quên châm chọc anh là cô bé kia không thích chú già. Thời Ân thấy cô gái kia đứng lên bước ra ngoài liền vội đi đường tắt, chặn cô lại giữa hành lang.

Cô gái ngẩng đầu tỏ vẻ khó hiểu.

Anh tháo khẩu trang, Khúc Lê Bạch vừa thấy liền tròn mắt hét lên:

“A! Thời Ân!”

Thời Ân tháo kính râm để hở bên miệng, nụ cười giảo hoạt hiện trên môi, “Suýt...”

***

Có lẽ đợi mãi không thấy anh nói tiếp, bên dưới có fan reu re chọc: “Anh ơi, bao giờ anh mới thoát ế?”

Thời Ân ra vẻ buồn bã, “Thời thế bây giờ làm sao vậy nhỉ, ai lại đi giục thần tượng của mình thoát ế, tôi thoát ế rồi, các bạn vui thật sao?”

“Vui!” Người hâm mộ mỉm cười sung sướng, đồng thanh đáp lại.

Thời Ân bật cười, “Vậy hôm nay tôi sẽ làm vui lòng các bạn, thế này đi, tôi sẽ tìm một người trong số các bạn, duyên phận do trời định, được không?”

“Được!”

Những tiếng hò reo vang lên không ngớt, “Anh! Cố gắng chọn nữ nhé!”

“Được, tôi sẽ cố gắng!”

“Anh ơi, chọn nam bọn em cũng không để bụng đâu”

“Tôi để bụng!” Thời Ân cười giảo hoạt, ngón tay lướt từ trái sang phải, rồi lại từ phải sang trái, hoàn toàn không hề chú ý và tiếng la hét của họ. Sau khi đảo mấy vòng, ngón tay anh đột nhiên dừng lại ở một chỗ, nét mặt trở nên trịnh trọng, “Em đi!”

Khúc Lê Bạch ngẩn giữa nhóm người hâm mộ, nghe tiếng hét bên tai, nhìn ngón tay anh chỉ về phía mình, tay che miệng, rưng rưng nước mắt.

Tiếp đó, cô nghe thấy Thời Ân nói: “Khúc Lê Bạch, anh rất thích em.”

Hát rằng lên nả trắng cây, cả đời chỉ đợi riêng em một người.

-
-
-

Ngoại truyện 2. Chín chín tám mươi một

Khi sự kiên nhẫn của Kỷ Tư Tuyên đạt tới cực hạn, cô quẳng “bộp” quyển tạp chí lật đến trang cuối lên mặt bàn, dung lượng điện thoại của Tùy Ưc chỉ còn lại 37%, còn Tam Bảo vừa tiêu diệt xong đĩa bánh ngọt thứ hai, một cơn đói lại bắt đầu dâng lên.

Kỷ Tư Tuyên nhấp một ngụm cà phê hỏi: “Hà Ca sao thế nhỉ, đã hẹn chúng ta mà lại đến muộn như vậy.”

Tam Bảo vươn thìa về phía đĩa bánh thứ ba, “Ý cậu là lão yêu bà hút dương bồ âm hả?”

Kỷ Tư Tuyên ngăn người, “Cái gì?”

Tùy Ưc cười giải thích: “Hà Ca gần đây ở bệnh viện gặp ai cùng rêu rao, nói bản thân đã xem mất bảy mươi hai đối tượng rồi, thêm một lượt nữa là đủ chín chín tám mươi một nam nhân, cuối cùng tu thành chính quả, có thể đạp đất thành Phật, bảo các phòng ban có tài nguyên thì mau giới thiệu cho cô ấy nên mới có biệt danh đó.”

Vừa dứt lời thì một bóng người lao vút đến bên cạnh sofa, “Đang nói tớ à?”

Ba người cùng quay sang nhìn, Kỷ Tư Tuyên huýt sáo ngả ngón, “Hà đẹp trai, ngầu quá cơ!”

Hai năm trước, Hà Văn Tĩnh bị thầy hướng dẫn đưa ra nước ngoài bồi dưỡng hai năm, y thuật không biết được nâng cao tới đâu mà cả người như được tái sinh. Dáng cô vốn cao gầy, hồi đi học lại theo phong cách trung tính, sau khi học chuyên ngành về ăn mặc càng đơn giản phóng khoáng, cộng thêm kiểu tóc ngắn so le, chỉ tùy tiện ngoắc tay đã khiến các y tá trong bệnh viện mê mẩn đến độ tim đập chân run. Nói tóm lại, hoàn toàn ứng nghiệm với câu nói “phụ nữ ngầu lên thì không đến lượt đàn ông” nên mới có biệt danh là Hà Soái. Vóc dáng và khuôn mặt của Hà Soái ngầu thì ngầu thật, nhưng những phương diện khác không khác hồi đại học là bao.

Cô nàng rất ăn ý với Tam Bảo, nói cười chọc ghẹo, tỏ vẻ đáng yêu, không sợ trời chẳng sợ đất. Ngoan thì vẫn ngoan, chỉ là quá tùy hứng, đối tượng

ngày càng khó tìm, sự nghiệp xem mắt chưa thành, vẫn cần phải nỗ lực hơn.

Hà Văn Tĩnh tỏ thái độ thành khẩn hối lỗi, “Xin lỗi nhé, chuẩn bị đi thì bị bệnh viện gọi về khám gấp nên đến muộn, các cậu cứ gọi tùy ý, tớ mời.”

Ba người đồng thanh: “Vốn là cậu mời mà!”

Hà Văn Tĩnh giật mình, hoang mang sợ hãi nhìn ba người, “Mời thì mời.”

Tùy Ưc uống một ngụm nước ép, “Gọi bọn tớ tới đây làm gì?”

Vừa nhắc tới chuyện này, Hà Văn Tĩnh kích động tới đỏ cả mắt, “Tới chứng kiến tớ độ kiếp thăng thiên.”

Ba người im lặng một lúc mới hiểu cô đang nói gì, đồng thanh lên tiếng: “Nhanh vậy?”

Hà Văn Tĩnh đắc ý gật đầu.

Kỷ Tư Tuy yên vô tay, “Được đấy, ban ngày cậu đi làm, tối về xem mắt, không bỏ bê chuyện nào.”

Tam Bảo vừa gặm bánh vừa lúng búng nói: “Hồi đi học, ngay cả khi ôn thi cũng không thấy cậu tích cực như thế.”

Tùy Ưc lo lắng nhìn cô, “Cậu muốn hiện nguyên hình rồi sao? Bị ép đến đường cùng rồi à?”

Hà Văn Tĩnh mỉm cười tự giễu: “Không phải tớ tích cực, các cậu là gái đã có chồng, không hiểu được đâu, bằng tuổi này rồi, chính là quả bom hẹn giờ, khiến người thân họ hàng trong nhà ăn không ngon ngủ không yên.”

Ba người cười phá lên.

Hà Văn Tĩnh giơ ra hai ngón tay, “Chỉ lâu nay hai hiệp, vừa đủ tám mươi mốt.”

Ba người đồng loạt vỗ tay, “Chúc mừng, chúc mừng.”

Hà Văn Tĩnh đáp lễ, “Chung vui, chung vui.”

Cô nhìn thời gian, “Cũng gần tới giờ rồi, tớ qua đó ngủ đây.”

Một người đàn ông cao lớn đi giày quân đội nhanh chóng bước xuống từ trên chiếc xe thể thao màu đen, sau khi rút một hơi thuốc liền dụi đầu thuốc vào thùng rác bên cạnh, đứng thẳng người đi vào trong, đảo mắt khắp quán cà phê một lượt, nhanh chóng xác định được mục tiêu Hà Văn Tĩnh, sải bước tới chỗ cô, trầm giọng nói: “Xin hỏi cô đến xem mắt phải không?”

Hà Văn Tĩnh ngẩng đầu.

Mặc dù trời không lạnh nhưng cũng không còn ấm nữa, vậy mà người này chỉ mặc chiếc áo phông ngắn tay màu đen. Chất vải mỏng bám sát vào cơ bắp rắn chắc, đường nét hằn rõ, cả người toát lên nét hoang dã và mạnh mẽ.

Hà Văn Tĩnh nhìn từ cơ bắp tay đến cơ ngực, cơ bụng, vốn còn muốn nhìn xuống dưới nữa nhưng bị cái bàn cản mất, song có thể khẳng định cơ bắp ở chân cũng rất phát triển.

Cô bắt đầu phì ền muộn, lo sau này động tay động chân thì cô đâu phải đối thủ của người ta...

Người đàn ông kia đợi một lúc mà không nhận được câu trả lời, lại hỏi câu nữa, giọng nói có phần mất kiên nhẫn: “Có phải không?”

Hà Văn Tĩnh hoàn hồn, vội vàng trả lời: “Phải phải! Mời ngài, mời ngài.”

Người đàn ông có lẽ bị ép đến đây, sau khi ngài xuống thì giữ gương mặt lạnh băng, không hề lên tiếng.

Hà Soái đã quá quen với quy trình xem mắt, tích cực phát huy tinh thần tỉ mỉ dẫn dắt hậu bối, chủ động xua tan bầu không khí ngưng ngập, “Anh chưa đi xem mắt nhiều phải không? Đừng căng thẳng, xem nhiều khắc quen.”

Người đàn ông nghe vậy bỗng tỏ ra hào hứng, khẽ nhếch miệng đáp lại bằng giọng mờ ám: “Xem ra cô rất có kinh nghiệm.”

Hà Văn Tĩnh nhìn người đàn ông trước mắt, đầu húi cua gọn gàng, trông có vẻ cứng cáp, đường nét gương mặt sắc lạnh, ngũ quan hài hòa, đôi mắt vừa đen vừa sáng, nước da bánh mật khỏe mạnh, quan trọng là khí phách chính nghĩa khó che giấu, mặc dù cơ bắp cuồn cuộn nhưng cũng không làm người ta có cảm giác anh là người xấu. Mặc dù không phải kiểu trai đẹp thịnh hành ngày nay, nhưng quảng ra ngoài phố cũng có thể thu hút ánh nhìn. Cô đã xem mắt bao nhiêu người mà đầu là dạng nho nhã yếu đuối, chưa từng gặp mẫu đàn ông này.

Chỉ là... khi không cười thì rất chính nghĩa, sao cười lên lại lưu manh như vậy?

Đột nhiên cô bắt đầu hối hận vì không hỏi người giới thiệu xem người này làm nghề gì.

Tiếp đó cô lại tự an ủi, dù sao cũng chỉ xem cho có, người ta là chính hay tà cũng không liên quan đến cô.

Cô tự giới thiệu: “Tôi là Hà Văn Tĩnh.”

Đối phương còn ngắn gọn hơn cô, liếc mắt nhìn thực đơn đồ uống, không buồn ngần đầu lên, “Chu Thế Huân.”

Theo đúng truyền thống giản dị, tiết kiệm thời gian, nhân lúc anh còn chưa chọn được đồ uống, Hà Văn Tĩnh dò hỏi: “Anh xem chúng ta gặp mặt

rồi, đôi bên biết tên nhau coi như đã làm quen, về nhà cũng biết đường ăn nói, có phải nên kết thúc rồi không?”

Chu Thế Huân ngạc nhiên ngẩng đầu.

Anh vốn không muốn tìm bạn gái, bị dằn ép đến đường cùng mới đồng ý đi xem mắt, định tốc chiến tốc thắng kết thúc trong nửa tiếng, không ngờ đối phương còn nóng vội hơn. Anh nâng tay xem đồng hồ, từ khi bước vào tới giờ, mới có bảy phút ba mươi chín giây.

Bấy giờ anh mới ngắm kỹ Hà Văn Tĩnh.

Cô mặc chiếc áo lông cừu cổ chữ V, để lộ phần da trắng mịn từ cổ đến xương quai xanh, không đeo đồ trang sức gì. Bên ngoài cô khoác một chiếc áo da kiểu của các tay đua xe, ở dưới mặc chiếc quần túi hộp, đi giày Dr. Martens hầm hố, hai chân bắt chéo sang một bên thoải mái, đầu đội chiếc mũ lưới trai che mái tóc ngắn, kết hợp với khuôn mặt góc cạnh đầy khí thế, quả thật là ngầu vô cùng.

Thoạt nhìn không giống con gái hay đi xem mắt, chẳng lẽ kinh nghiệm của cô đâu được xây dựng từ những lần tốc chiến tốc thắng thế này?

Hà Văn Tĩnh vẫn đang đợi câu trả lời của anh, gõ nhẹ lên mặt bàn, “Anh Chu?”

Chu Thế Huân bừng tỉnh, cô đã nóng vội như vậy thì anh càng không muốn đi nữa, liền thoải mái ngã người vào sofa, “Tôi còn chưa biết cô làm gì thì ăn nói ra sao?”

Hà Văn Tĩnh xoay nhẹ cổ, thái độ nhiệt tình vừa rồi biến mất hẳn, thậm chí còn có vẻ hơi mất kiên nhẫn, “Anh muốn biết gì thì mau hỏi đi!”

Cô xem mắt bao nhiêu lần mà chưa lần nào thành công căn bản cũng biết bộ dạng mình như thế này ắt chẳng ai muốn cưới nên toàn đối phó qua loa để về nhà có lời với phụ huynh, không ngờ lần này lại gặp phải một tên lè mề

“Cô làm nghề gì?”

“Nha sĩ.”

“Bệnh viện nào?”

“Bệnh viện trực thuộc đại học X.”

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

Hà Văn Tĩnh nhìn thẳng vào Chu Thế Huân, lạnh lùng cất lời: “Quá đáng rồi đấy.”

Chu Thế Huân nhếch môi: “Được, tuổi tác của phụ nữ là vùng mìn nhạy cảm, đổi câu khác, cô không phải les chứ?”

“Cút!” Hà Văn Tĩnh hoàn toàn trở mặt, “Thế này đi, anh đi trước, tôi còn một buổi xem mắt khác.” Cô ghét nhất người khác hỏi câu này, chỉ thiếu đi đâu viết lên mặt là xu hướng giới tính của bà đây bình thường.

Chu Thế Huân bình tĩnh, “Trùng hợp thế, tôi cũng vậy.” Hà Văn Tĩnh nghi ngờ không biết có phải người này tới để kiếm chuyện không, trừng mắt nhìn anh, “Vậy anh ng ồi sang bên cạnh đi.”

Chu Thế Huân nhướn mày, “Vẫn còn sớm.”

Hà Văn Tĩnh chẳng muốn tốn thời gian với anh nữa, lẳng lặng đánh mắt ra hiệu cho ba người đang ng ồi trong góc. Bon họ mãi xem trò vui, cười đến méo cả miệng.

Tùy Ưc đột nhiên lên tiếng: “Các cậu có thấy thực ra Hà Ca rất xinh không? Vẻ đẹp của cậu ấy rất cuốn hút. Mới nhìn thì thấy mạnh mẽ, nhìn tiếp lại nhận ra nét nữ tính, là kiểu xinh đẹp phóng khoáng. Ngày trước ở với chúng ta chẳng khác nào con trai, bây giờ đứng bên cạnh đàn ông thì rất ra dáng phụ nữ. Đúng là tiến lên có thể tấn công, lui lại có thể chòng ghẹo, lưỡng tính thì bên nào cũng có lợi, thảo nào lại khiến các cô y tá say như điều đồ.”

Tam Bảo chăm chú nhìn người là bạn học, bạn cùng phòng kiêm đồng nghiệp nhiều năm của mình, gật đầu nói: “Đúng vậy, ngực còn rất to. Hai ngày trước được chọn làm “Ông chủ của bệnh viện” đấy.”

Kỷ Tư Tuyên uể oải híp hai mắt lại, “Trước kia là tomboy, hai năm gần đây nhan sắc ngày càng lên hương, r ồi phân biệt nam nữ thế nào? Chẳng trách Mã Gia Huy nói người có mặt cương nhu hài hòa, âm dương kết hợp, nữ sinh nam tướng phần lớn đầu là mỹ nữ. Lần trước cậu ấy tới tìm tớ, mấy cô gái trong văn phòng bọn tớ đầu như bị bẻ cong vậy.”

Tam Bảo chớp mắt hỏi: “Mã Gia Huy* là ai?”

(*Mã Gia Huy (马家辉 – Ma Ka Fai): Tiến sĩ, nhà báo, nhà văn, nhà phê bình văn hóa người Hồng Kông.)

Kỷ Tư Tuyên thuận miệng đáp: “Là một đầu bếp.”

“Ồ.” Tam Bảo gật đầu ăn tiếp.

Tùy Ưc đưa tay vỗ trán.

Ba mươi phút sau, Hà Văn Tĩnh đã nhìn đồng hồ mấy lượt, cau mày lườm đối phương, “Không trùng hợp như thế chứ?”

Chu Thế Huân nhìn trái ngó phải, không phát hiện mục tiêu, “Hình như trùng hợp vậy đấy.”

Hà Văn Tĩnh vỗ trán, chín chín tám mươi một nam nhân của cô!

Chu Thế Huân có vẻ rất vui, cười gian hỏi: “Hay là chúng ta làm quen lại lần nữa?”

Hà Văn Tĩnh cắn răng trừng mắt nhìn anh, “Biến biến biến!”

Chu Thế Huân sáp lại gần, “Cô xem chúng ta có duyên như thế, nói chuyện thêm lát nữa đi, cô không có vấn đề gì muốn hỏi tôi sao? Khi về, người nhà hỏi đến cô biết trả lời thế nào?”

Hà Văn Tĩnh đang bực mình, trả lời qua loa: “Không cần phiền vậy đâu, tôi tự bịa được.”

“..” Chu Thế Huân nhất thời không nhịn được cười, cô gái này thú vị đấy.

Hà Văn Tĩnh bực mình đứng dậy, “Anh không đi thì tôi đi!”

Cô vừa đứng lên, Chu Thế Huân mới phát hiện cô gái này rất cao, có thể chạm đến cằm anh, chắc cao khoảng 1m75.

Cô cúi đầu tìm ví tiêng, “Cửa đôi tiêng đi!”

Chu Thế Huân liếc nhìn cô, “Đừng, Chu Thế Huân tôi không cửa đôi tiêng với phụ nữ.”

Trước khi đi, Chu Thế Huân nhìn cô đầy ẩn ý, “Tôi mạo muội hỏi một câu nữa.”

Hà Văn Tĩnh dừng bước, “Hỏi đi.”

Anh vuốt nhẹ cằm, “Cô không phải les thật à?”

Hà Văn Tĩnh bùng nổ, “Cút ngay!”

***

Sau khi về, Hà Văn Tĩnh đánh một dấu X thật mạnh lên số tám mươi rưỡi khoanh một vòng tròn ở chỗ số tám mươi một.

Vất vả lắm mới qua được cửa ải số tám mươi, lần này cô tỉnh dưỡng đến nửa tháng mới phấn chấn trở lại, đi thử thách với số tám mươi một.

Thời gian hẹn là tối thứ Tư, buổi chiều hơi đông bệnh nhân, tan làm còn chưa kịp ăn cơm Hà Ca đã thay quần áo vội vàng đến chỗ hẹn. Ra khỏi phòng làm việc thì đụng phải không ít người quen.

“Hà Soái, đi xem mắt à?”

“Hà Soái, lại đi xem mắt à?”

“Hà Soái, vẫn chưa đủ chín chín tám mươi một nam nhân sao?”

...

Hà Văn Tĩnh cười lấy lệ, lên xe mới xoa bóp cơ mặt đang căng cứng.

Khi cô đến nơi, đối phương còn chưa tới, cô tìm đại một chỗ ngồi xuống, lấy điện thoại ra soi, may là điện thoại vẫn chấp nhận được.

Cô nhận ra dây giày bị lỏng, liền khom người buộc lại, đột nhiên trước mắt xuất hiện một đôi giày đặc nhiệm, phía trên là quần túi hộp phủ lên đôi chân dài đầy sức mạnh.

Giọng nói của chủ nhân đôi chân dài này hơi quen tai. “Người anh em, khéo quá nhỉ?”

Hà Văn Tĩnh ngẩng đầu, đập vào mắt cô là gương mặt âm thầm bất tán. Cô đứng thẳng người, “Anh thử gọi tôi một tiếng người anh em nữa xem? Tôi giống đàn ông chỗ nào, tóc tôi dài thế này kia mà!”

Chu Thế Huân bật cười, đi đến nhiên ngồi xuống trên chóc, dịu dàng gọi một tiếng: “Người anh em.”

Hà Văn Tĩnh chán nản nhìn anh, “Không lẽ lại là anh?”

Cô vốn đã bức bối, người này còn lên tiếng than thở trước: “Này người anh em, cô nói vậy quá đáng lắm nhé, quá tam ba bận, từng nghe chưa?”

Hà Văn Tĩnh tròn tròn mắt, “Anh tưởng tôi muốn chắc, anh còn làm lỡ dở đại nghiệp chín chín của tôi đấy!”

Chu Thế Huân nghịch bật lửa, nói: “Cô xem mắt mà không hỏi đối phương làm gì, nếu hỏi thì đã tránh được rồi.”

Hà Văn Tĩnh nổi giận, giọng điệu cũng mất bình tĩnh: “Sao tôi phải phí công như thế, tôi...”

Chu Thế Huân nói nốt vế sau giúp cô: “Cô tự bịa được đúng không?”

Hà Văn Tĩnh lại trừng mắt, “Thế sao anh không hỏi đối phương làm gì?”

“Tôi hỏi rồi.” Chu Thế Huân nhún mày, “Nhưng tôi không tin trên đời này chỉ có một nha sĩ như cô. Này, cô là bác sĩ thật à? Trông không giống gì cả.”

Hà Văn Tĩnh bất lực trả lời: “Bà đây vất vả học tám năm. khó khăn lắm mới kháng chiến thành công, anh nói một câu không giống là có thể phải sạch hết sao?”

Có lẽ biểu cảm của cô quá hung dữ, Chu Thế Huân ngăn người, “Coi như là vậy đi.”

Hà Văn Tĩnh xách túi bỏ đi, “Thế giải tán nhé, ai về nhà người nấy.”

Cô còn vội đi ăn tối nữa.

Chu Thế Huân nghiêng đầu nhìn cô, “Đừng mà, gặp bao nhiêu lần rồi, xem như cũng có duyên, mời cô ăn bữa cơm nhé!”

Hà Văn Tĩnh không chút khách sáo đòi đi lấy thực đơn, nhưng Chu Thế Huân đã đứng lên, “Ở đây có gì ngon đâu, đi thôi, tôi đưa cô tới chỗ khác ăn.”

Chu Thế Huân dẫn đường, Hà Văn Tĩnh lái xe theo sau, vòng vèo mãi mới đến một con ngõ. Đèn trong ngõ mờ tối nhưng mấy quán ăn đầu rất đông khách, bàn bày cả ra ngoài mà không còn chỗ trống nào.

Tiếng người rộn ràng hồi hả, xen lẫn mùi dầu mỡ và thức ăn mang đến chút hơi ấm cho đêm đông đầu hiu.

Chu Thế Huân bước lên phía trước, áo khoác đen hồ hững khoác trên vai, quay đầu hỏi: “Muốn ăn gì?”

Ở nơi này quán nào cũng ngon.

Hà Văn Tĩnh đưa mắt nhìn quanh, “Anh chọn đi.”

Chu Thế Huân cũng không nhieu lời, đưa cô đi thẳng đến quán trong cùng của con ngõ, tìm một chiếc bàn ng ỗ xuống, ông chủ nhanh chóng dọn bàn. Chiếc bàn dùng đã lâu, mỡ dính trên đó ánh đen, không thể lau sạch được. Chu Thế Huân lặng lẽ quan sát Hà Văn Tĩnh, anh cảm thấy chỗ này ngon mới đưa cô đến, bây giờ chợt nhận ra đi ều kiện vệ sinh của nơi này có lẽ không ổn lắm đối với một cô gái, nhất là với nữ bác sĩ.

Nhưng hình như cô không để bụng, ít nhất anh không nhìn ra sự ghét bỏ, cô xắn tay áo lên để lộ cánh tay trắng trẻo, tùy tiện gác lên mép bàn, còn nam tính hơn cả anh.

Có vẻ Chu Thế Huân thường xuyên đến đây, ông chủ vừa dọn dẹp vừa tán gẫu với anh, nói được vài câu li ền sang dọn bàn khác.

Chu Thế Huân quay sang hỏi Hà Văn Tĩnh: “Ăn gì?”

Hà Văn Tĩnh nhìn thực đơn dán trên tường, thuận miệng nói: “Anh gọi đi.”

Chu Thế Huân nói với vào trong phòng bếp: “Ông chủ, một đĩa cơm lòng lợn, một đĩa cơm sườn, một đĩa thịt thủ lợn, hai chai bia, bia để tôi tự lấy.”

Ông chủ đồng ý: “Được!”

Anh đứng lên đi lấy hai chai bia trong tủ ầu ối, còn cho cô một chai nước cam có ga. Hà Văn Tĩnh nhắc nhở: “Anh phải lái xe mà, đừng uống bia.”

Không biết anh làm thế nào, c ần chai bia cộ vào mén bàn, cô còn chưa nhìn rõ đã thấy nắp chai lặn lông lốc trên mặt đất, bọt khí màu trắng trào ra ngoài. Anh ngửa đầu uống mấy ngụm mới lau mép hỏi: “Bia cũng tính là rượu à?”

Hà Văn Tĩnh lẳng lặng nhìn, c ần chai nước ngọt bắt chước anh cộ vào mép bàn, nhưng cộ tới cộ lui mà cái nắp vẫn trơ ra đó.

Chu Thế Huân nheo mắt nhìn cô chặt vật một h ỉ, khóe miệng cong lên, tới lúc không nhìn được nữa mới giơ tay ra, Hà Văn Tĩnh tự giác đưa cho anh.

Đợi đến khi anh trả lại, nắp chai đã biến mất, còn thêm một cái ống hút.
Hà Văn Tĩnh quệt mũi, “Cảm ơn.”

Chu Thế Huân mỉm cười, vừa ngậm điếu thuốc vừa xoay bật lửa trong tay
hỏi: “Không để bụng chứ?”

Cô vội lắc đầu. Cô biết lúc này ở trong quán cà phê anh đã muốn hút
nhưng vẫn cố nhịn.

Cô không để bụng nhưng anh cũng không hút, một lúc sau mới giắt điếu
thuốc vào mang tai.

Hà Văn Tĩnh bắt đầu có thiện cảm với anh, con người này đúng là rất ý tứ.
Đồ ăn mang lên rất nhanh, Hà Văn Tĩnh chọn cơm sườn, chưa ăn được
mấy miếng đã ngẩng đầu nhìn anh, “Ngày còn đi học phải tập khâu vết
thương, tôi đi chợ mua ruột lợn về tập nhưng đúng là nặng mùi quá, lỡ
chẳng may con lợn đó táo bón thì càng..”

Cô cố ý làm anh chán ghét, ai ngờ anh vẫn cúi đầu thản nhiên ăn.

Hà Văn Tĩnh không nói được nữa, “Anh không buồn nôn à?”

Chu Thế Huân chẳng buồn ngẩng đầu, “Cô chưa từng chịu đói bao giờ
đúng không? Khi đói tới mức không chịu nổi, tôi có thể nuốt sống cả côn
trùng.”

Những đi đầu cô nói đã là gì?

Hà Văn Tĩnh quan sát Chu Thế Huân. Đường nét khuôn mặt góc cạnh hoàn
hảo, bắp thịt rắn chắc khỏe mạnh, chỉ cần mặc bừa một chiếc áo phông đã
rất cuốn hút. Ngũ quan rắn rỏi, đôi mắt vừa đen vừa sáng, bờ vai rộng và
vững chãi, phần thắt lưng rất rắn chắc, mạnh mẽ, đôi chân thon dài, hơi thô
nam tính đậm đặc, sức sống tràn trề, giống như trong cơ thể lúc nào cũng
ẩn chứa sức mạnh và nhiệt huyết dữ dội. Anh mới ăn có mấy miếng mà
trên trán đã lấm tẩm mồ hôi, thân hình cao lớn ngẩng trên chiếc ghế gập,
chân dài chưa duỗi hết nhưng trông rất thoải mái.

Bên dưới tay áo được xắn lên thoải mái là bắp tay rắn chắc, chẳng chịt
những vết thương lớn nhỏ, có lẽ thời gian đã lâu nên chẳng còn thấy rõ,
một vài chỗ trông hơi dữ tợn, ngón tay cầm chai rượu của anh thì thô ráp.
Nếu không vì trên người anh toát ra khí chất đường hoàng chính nghĩa, Hà
Văn Tĩnh còn tưởng anh là xã hội đen.

Hà Văn Tĩnh hút một ngụm nước cam, “Này, rốt cuộc anh làm nghề gì?”

Chu Thế Huân ngẩng đầu, “Người giới thiệu không nói sao?”

“Nói anh lúc trước ngẩng văn phòng, bây giờ tự lập nghiệp.”

“À thế thì tôi ngẩng văn phòng.”

“Lừa quỷ hả?”

“Thì đang lừa đây.”

“Biến!”

-

-

-

Ngoại truyện 2.2

.

.

Hà Văn Tĩnh sai bước đến bên xe, nổ máy, định vị đường về nhà, mặc kệ Chu Thế Huân.

Chu Thế Huân tựa người vào cửa xe hút thuốc, nhìn đèn xe của cô hòa vào đêm đen, đôi mắt khép hờ, lát sau anh tìm người lái xe thuê rồi mới rời đi. Bữa cơm đó ông chủ đã giảm giá, tổng cộng tiêu tốn tám mươi bảy tệ rượu của Chu Thế Huân, anh chưa từng mời con gái ăn cơm nên không biết bình thường phải tốn bao nhiêu tiền, nhưng anh biết Hà Văn Tĩnh rất dễ nuôi. Tối hôm đó, Hà Văn Tĩnh lại bổ sung thêm một gạch đỏ trên vị trí số tám mươi trong danh sách “chín chín tám mươi một nam nhân” của cô.

Ngày hôm sau, Hà Văn Tĩnh, Tùy Úc và Tam Bảo ăn cơm trong căng tin bệnh viện, Tùy Úc ngẫu nhiên hỏi: “Hà Ca, chín chín tám mươi một nam nhân của cậu thế nào rồi?”

Tam Bảo vừa thấy có chuyện để hóng hót liền trở nên hào hứng, “Đúng vậy, đúng vậy, sao cậu còn chưa thăng thiên?”

Hà Văn Tĩnh thở dài thườn thượt, “Đừng nhắc nữa.”

Tùy Úc ngừng lại, “Sao vậy, hết tài nguyên à?”

Hà Văn Tĩnh lắc đầu, nét mặt khó hiểu, “Không phải, xem đi xem lại vẫn là người đàn ông số tám mươi kia, cửa ải này mình thấy không qua nổi.”

Tam Bảo đề nghị: “Hay mời Quan Âm Bồ Tát giúp một tay?”

Hà Văn Tĩnh lắc đầu, “Thôi, tớ theo đạo Cơ Đốc, là người đã có chủ.”

Tùy Úc đồng tình: “Phải đấy, dù sao Quan Âm Bồ Tát còn bao nhiêu vấn đề chưa giải quyết được, bà ấy cũng bận lắm.”

“...”

Ba người đùa giỡn xong, Tùy Úc nghiêm túc hỏi: “Đi đoạn đường này vất vả như vậy, có cảm nhận gì không?”

Hà Văn Tĩnh chọn miếng thịt mỡ trong đĩa thức ăn, “Có cảm nhận gì được chứ? Không tìm được đối tượng, người tới chỗ tớ khám răng thì ngày càng nhiều, bệnh viện phải trao giải ngu ngốc nhất cho tớ.”

Tam Bảo bật cười, “Ha ha ha, không hợp thật à?”

Hà Văn Tĩnh lạnh nhạt đáp lời: “Chưa bao giờ nghiêm túc, chẳng qua muốn làm vừa lòng bà già nhà tớ thôi. Tuổi tác lớn rồi, lại còn mẫn kinh, bớt chọc giận lần nào hay lần đó.”

***

Mỗi lần nhớ đến chuyện chưa gom được đủ tám mươi một nam nhân là Hà Văn Tĩnh cảm thấy khó chịu. Cô vẫn muốn thử thêm, nhưng lại sợ số tám mươi âm hồn bất tán kia công lực quá thâm hậu nên rất rối trí.

Tới khi họ gặp lại thì trời đã chuyển rét đậm, còn có tuyết rơi.

Thấy Chu Thế Huân bước lại gần, Hà Văn Tĩnh chỉ cảm thấy quái dị.

Anh cởi áo jacket, để lộ chiếc áo phông cộc tay cổ trơn màu xanh bộ đội, hất tuyết đọng trên tóc xuống, cười gian với Hà Văn Tĩnh, “Người anh em, lại xem mắt à?”

Tay Hà Văn Tĩnh chống cằm, đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, “Đừng bảo với tôi rằng lại là anh đấy.”

“Chắc vậy đó.” Anh ngênh ngang ng ẩ xuống, uống cạn nước trong cốc mới mở miệng “Đã bảo cô rồi, trước khi xem mắt phải hỏi cho kỹ, sao không làm theo?”

Hà Văn Tĩnh chợt có cảm giác muốn buông xuôi số phận, “Lúc ấy tôi không tin tà ma, tôi không tin ba lần rồi mà lần này vẫn là anh.”

Chu Thế Huân nhướn mày, “Bây giờ tin rồi?”

“Tin rồi, lần sau tôi chắc chắn sẽ hỏi rõ tên tuổi, giới tính, tuổi tác, nghề nghiệp, sở thích, xem cả ảnh nữa!”

“Thế sao cô không hỏi tôi làm nghề gì?”

“Lần trước hỏi rồi mà? Anh nói anh ng ẩ văn phòng.”

“Thế... tôi đưa cô đi xem văn phòng của tôi nhé?”

Hà Văn Tĩnh nghĩ một hồi rồi gật đầu.

Tiết trời không tốt, cô không lái xe, lần đầu tiên ng ẩ xe của Chu Thế Huân, sàn xe cao, t ần nhìn rất tốt, trong xe cũng rất sạch sẽ, không có đồ linh tinh gì, cũng không hề có mùi hay dấu vết của chủ xe.

Hà Văn Tĩnh lén nhìn Chu Thế Huân, đột nhiên bắt đầu mong chờ được tham quan phòng làm việc của anh.

Tuyết rơi nên tình hình giao thông không tốt, lái xe hơn bốn mươi phút mới đến, từ xa đã thấy biển hiệu của câu lạc bộ.

Chu Thế Huân đỗ xe, gọi cô xuống, “Đến rồi.”

Hà Văn Tĩnh theo anh vào câu lạc bộ, vừa đi vừa ngó nghiêng, có rất nhiều hạng mục như bắn súng, leo núi trong nhà, đua xe dạng nhỏ, các môn bóng,

diện tích rất lớn, việc làm ăn có vẻ khấm khá. Thời tiết như thế mà vẫn có rất nhiều người tới chơi.

Anh không chủ động giới thiệu, Hà Văn Tĩnh cũng không hỏi nhiều, coi như nghiên cứu địa hình, lần sau bệnh viện tổ chức hoạt động có thể tới đây.

“Anh Huân.”

“Anh Huân.”

Trên đường thỉnh thoảng lại có nhân viên chào anh, Chu Thế Huân vờ vai đối phương xem như đáp lại. Hà Văn Tĩnh theo Chu Thế Huân lên tầng hai, mới đi được mấy bước đã thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest đang nhìn xuống dưới, “Anh Chu!”

Chu Thế Huân dừng bước, chống tay vào lan can chào hỏi anh ta: “Cậu Đường, tới chơi à?” Cánh tay anh từ xuống hơi mạnh, cơ bắp trên lưng hẳn rõ.

Đường Khác kẹp một điều thuốc trong tay, “Phải, lát nữa xuống làm hai phát nhé?”

Chu Thế Huân mỉm cười, “Được thôi, tôi thua thì miễn phí cho cậu.”

“Đừng mà.” Đường Khác nhả một vòng khói, “Thua thì anh thế chấp câu lạc bộ này cho tôi, nhưng nói trước anh phải nhường tôi một lượt súng đây.”

Chu Thế Huân chỉ tay về phía anh ta, “Lần này tôi nhường cậu hai lượt!”

Đường Khác rất hài lòng, bấy giờ mới phát hiện bên cạnh Chu Thế Huân còn một người khác, bèn huýt sáo ngả ngón, “Ai đây?”

Chu Thế Huân xoay người, thoải mái gác tay lên vai Hà Văn Tĩnh, “Anh em của tôi.”

Đường Khác lại huýt sáo, quay đầu hỏi: “Vậy tôi có được xem là anh em của anh không?”

“Anh em mà đòi tôi nhường hai phát súng còn không thắng nổi, tôi thấy xấu hổ lắm. Cậu không phải anh em, cậu là hoàng đế!”

Đường Khác “Xì” một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Hà Văn Tĩnh cúi đầu nhìn cánh tay đang đưa trước ngực mình, muốn chặt nó xuống đem đi kho, tốt nhất là thêm chút ớt, cô chưa được ăn tay gấu kho bao giờ.

Tay Gấu Kho không biết đi đâu, chỉ về căn phòng đối diện, “Chính là chỗ kia.”

Hà Văn Tĩnh nghiêng vai, “Bỏ móng vuốt của anh ra.”

Tay Gấu Kho dễ dàng ghì chặt được cô, lật qua lật lại bàn tay, “Đây không phải móng vuốt.”

“Thế là cái gì?”

“Người anh em của tôi.”

Hà Văn Tĩnh tung chiêu không cần suy nghĩ, đá móc về phía sau. Bao nhiêu năm tham gia câu lạc bộ Taekwondo suốt từ thời đại học đến khi học nghiên cứu sinh quả không uổng phí.

Chu Thế Huân nhanh chóng lùi lại, giờ tay đỡ được. “Chà, người anh em còn từng tập võ à, đá vững đấy.”

Hà Văn Tĩnh phớt lờ anh, bước thẳng vào văn phòng, Chu Thế Huân đứng đó cười rĩ vội theo sau.

Căn phòng rộng lớn, sạch sẽ ngăn nắp, chỉ có một chiếc bàn, một cái ghế, bên cạnh còn có một chiếc giường xếp, chăn trên giường được gấp vuông vắn như một miếng đậu phụ hoàn hảo, ngoài ra không có gì khác, có muốn nghĩ linh tinh cũng không được.

Hà Văn Tĩnh không khỏi tò mò, “Đây là văn phòng của anh à?”

Chu Thế Huân gật đầu.

Hà Văn Tĩnh dè dặt hỏi: “Dạo này làm ăn không tốt sao?”

Chu Thế Huân nhướn mày, “Sao lại nói thế?”

“Đồ đạc mang đi càn hết rĩ à?”

“Vốn chỉ có thế!”

“Ở đây chẳng có gì, làm việc thế nào?”

“Có ghế đấy thôi, ng ấi đó là được.”

Hà Văn Tĩnh coi như được mở rộng tầm mắt, hóa ra ng ấi văn phòng chính là ng ấi trong văn phòng, công việc này thật tốt. Hà Văn Tĩnh tìm bừa một chủ đề, “Người lúc nãy là ai vậy?”

Chu Thế Huân nghĩ một h ấi, “Một kẻ nghịch qu ầi.”

“Hả?”

“Là công tử bột*.”

(*Nghịch quần (玩裤子) đông âm đọc với “công tử bột” (執终子) là “wánkùzi”.)

“Ồ.”

Chu Thế Huân gõ ngón tay lên mặt bàn, “Văn phòng cũng xem xong r ấi, tôi đưa cô đến sân bắn súng.”

Hà Văn Tĩnh lại đảo mắt một lượt, “Được.

Anh thay giày quân đội và quần rằn ri, phía trên vẫn mặc chiếc áo phông đen.

“Đạn thật?”

“Giả thì còn gì vui.”

“Có hứng thú bắn đôi phát không, tôi dạy cô.”

“Đừng, tôi bị ám ảnh tâm lý. Hồi tập quân sự, khi tập bắn bia, bị tên ngốc đứng bên cạnh chĩa thẳng súng vào người, tới giờ thỉnh thoảng tôi còn mơ thấy ác mộng. Với lại, tôi là người cần dao, sợ ngày mai đi làm run tay, chẳng may nhờ nhần cho bệnh nhân lại được chủ nhiệm mời lên uống trà.”

Chu Thế Huân bị cô chọc cười, rất vui vẻ.

Gần đó có một nhóm người đang chơi rất hăng, đột nhiên một người ngoảnh lại nhìn, đôi mắt lóe sáng, ông ọ bước tới, “Anh Chu cười gì mà như đóa hoa cúc vậy, mau kể cho tôi nghe, tôi cũng muốn được như đóa hoa cúc.”

“Cút!”

“Sao với con gái người ta thì cười lả lơi quyến rũ, với tôi lại hung dữ như thế. Chúng tôi đợi anh cả buổi rồi đấy.”

Hà Văn Tĩnh được đeo một cái chụp tai, còn bản thân anh không có trang bị gì, chỉ cần súng bắt đầu bắn, về mặt thờ ơ nhưng bắn phát nào trúng bia phát đó, phong thái ung dung bình thản.

“Ai dạy anh bắn súng vậy?”

Anh tháo khẩu súng lục trong tay, lạnh nhạt trả lời, “Đảng và nhân dân.”

“Anh là quân nhân à?”

“Nói một cách chính xác thì là quân nhân giải ngũ.”

“Khi còn đi lính anh làm gì?”

“Ngồi văn phòng, ha ha ha!”

“Lại nữa rồi...”

***

Sau khi tham quan “văn phòng”, Chu Thế Huân đưa Hà Văn Tĩnh về Sau hôm ấy, họ không gặp lại nữa.

Vào ngày thứ hai của kỳ nghỉ lễ, Hà Văn Tĩnh về nhà bị mẹ mắng té tát vì từng này tuổi còn chưa kết hôn. Nguyên nhân là có bà cô nào đó giới thiệu đối tượng, mẹ bảo đi gặp nhưng Hà Văn Tĩnh từ chối. Cô nghe mắng hồi lâu, cuối cùng phải bỏ ra giường giả chết. Năm nay hẳn là khó sống rồi. Bố Hà ở ngoài cửa vẫn đang khuyên vợ.

“Con gái cả năm bận rộn, khó khăn lắm mới về nhà ăn Tết, bà cho nó nghỉ ngơi đi, nó không thích đi thì thôi.”

“Tôi làm thế là vì ai? Vì bản thân tôi chắc?”

“Trước kia lần nào bà bảo đi nó cũng đi còn gì? Lần này có lẽ mệt thật rồi, để sau tính tiếp!”

“Ông cứ bảo vệ nó đi! Ông xem nó đã bao nhiêu tuổi rồi! Nếu còn không lấy chồng thì ông đi mà nuôi nó cả đời!”

“Tôi nuôi, tôi nuôi.”

Bố cô cao giọng nói với vào trong phòng: “Tĩnh Tĩnh à, bố mẹ ra ngoài đi dạo, con ở nhà chơi nhé.”

Hà Văn Tĩnh nằm trên giường cúi kính nghịch điện thoại, trong đầu bỗng hiện lên gương mặt của Chu Thế Huân, bản thân cô cũng giật mình, chửi thầm một câu, vội vàng ôm lấy quyển bệnh lý học dày cộp ở đầu giường đọc cho bình tâm lại.

***

Đêm Giao thừa, ma xui quỷ khiến thế nào mà Hà Văn Tĩnh muốn chúc Tết Chu Thế Huân, lại chợt nhớ ra mình không có số điện thoại, QQ hay WeChat của anh, mọi cách thức liên lạc đều không có, cách liên lạc duy nhất chính là tình cờ xem mắt.

Xác suất này... cao thì có cao, nhưng cũng chẳng rõ ràng, duyên phận của họ thật tình cờ.

Chu Thế Huân lúc đó đang làm tổ trên ghế sofa đơn trong nhà bà ngoại xem chương trình Giao thừa nhàm chán. Kích thước chiếc ghế này hơi nhỏ so với anh, cả chân lẫn tay đều nhô ra ngoài, bà Chu nhìn mà ái ngại,

“Tiểu Huân à, cháu và bác sĩ Hà thế nào rồi?”

Anh lơ đãng hỏi: “Bác sĩ Hà là ai?”

“Chính là đối tượng xem mắt của cháu đấy!”

“À.”

Một khoảng im lặng.

Lát sau bà Chu lại hỏi: “Cháu gửi tin nhắn chúc Tết bác sĩ Hà chưa?”

Chu Thế Huân bật cười, “Bác sĩ Hà gì chứ, chỉ là một cô nhóc, còn ít tuổi hơn cả cháu, gọi tên cô ấy được rồi.”

“Rốt cuộc cháu đã gửi chưa?” Bà cụ nổi giận đùng đùng.

“Để cháu gửi.” Chu Thế Huân cầm điện thoại rồi lại bỏ xuống.

“Sao thế?”

“Cháu không có số điện thoại của cô ấy.”

“Không phải thanh niên các cháu đâu dùng phần mềm chat gì đó à, cháu cũng không có sao?”

“Không có. Nhưng cháu có thể viết thư gửi đến bệnh viện cho cô ấy.”

“Cái thằng khờ này, ngay cả lấy lòng phụ nữ cũng không biết, bao giờ bà mới có cháu dâu đây?”

Chu Thế Huân gãi cằm, nghiêm túc trả lời: “Cháu không biết.”

Còn chưa nói xong, chiếc chày cán bột đã phi tới chỗ anh. Thời điểm đó, Chu Thế Huân còn chưa biết rằng việc lấy lòng phụ nữ là bản năng thiên bẩm của đàn ông, chẳng qua anh có muốn hay không mà thôi.

***

Hết Tết, Hà Văn Tĩnh quay lại làm việc, đăng nhập vào hệ thống tư vấn bác sĩ trực tuyến, sau khi trả lời mấy câu hỏi, đột nhiên thấy một câu ngắn gọn giữa hàng tá những câu hỏi nghiêm túc.

“Người anh em, năm mới vui vẻ.”

Thời gian hiển thị là đúng mười hai giờ đêm Giao thừa.

Cô bật cười, ngay đến câu chữ cũng toát ra vẻ lông bông lưu manh. Trái tim như trào lên những bọt khí ngọt ngào hạnh phúc, hết như nước cam có ga tối hôm ấy.

Lại có người giới thiệu đối tượng xem mắt. Lần này Hà Văn Tĩnh đã biết hỏi đối phương tên gì, làm nghề gì, nhưng không phải Chu Thế Huân nên cô không muốn đi nữa.

Thỉnh thoảng nhìn bốn vết gạch đỏ trên con số tám mươi, cô lại nhớ đến kẻ lưu manh kia.

***

Có một hôm, Hà Văn Tĩnh nổi hứng đến con ngõ kia ăn cơm, không ngờ ông chủ vẫn còn nhớ, “Cô gái đi một mình à, anh Huân đâu?”

Rõ ràng ông chủ lớn tuổi hơn anh mà vẫn gọi là anh Huân, nghe hơi buồn cười. Cô cúi đầu hút nước cam, “Tôi không biết.”

Ông chủ là người biết chừng mực, nghe vậy chỉ cười hiên hỏi: “Cô ăn gì?”

Hà Văn Tĩnh nói mà không ngần ngại, “Một đĩa cơm lòng lợn, một đĩa cơm sườn, một đĩa thịt thủ lợn, hai chai bia. À... thêm một phần lòng, trứng kho và đậu phụ kho.”

“...” Ông chủ nhìn cô, “Gọi hết sao?”

Hà Văn Tĩnh sực tỉnh, “À, không... Chỉ cần một đĩa cơm sườn, một đĩa thịt thủ lợn thôi, những cái khác không cần nữa”

Ông chủ mỉm cười đồng ý, xoay người vào bếp, thầm nghĩ bạn của anh Huân sao có vẻ ngốc nghếch thế nhỉ.

Hà Văn Tĩnh ăn xong, ra khỏi con ngõ, lúc quay xe hơi mất tập trung nên xảy ra va chạm.

Thấy bộ dạng vô lại của đối phương, cô biết ngay mình gặp phải kẻ ăn vạ. Người nằm trên đất không chịu đứng dậy, người xung quanh chỉ tỏ, Hà Văn Tĩnh đảo mắt nhìn, chẳng biết có đồng bọn không, vội lại cho dù có người nhìn thấy, chắc cũng sẽ không ra mặt giúp cô chứng minh người kia chủ động tông vào.

Hà Văn Tĩnh gọi điện báo cảnh sát xong thì ngồi xuống nhẹ nhàng giải thích: “Tôi là bác sĩ, nếu anh bị thương ở đâu, tôi có thể đưa anh đi bệnh viện kiểm tra.”

Người kia nằm trên đất giở trò, “Cô nói cô là bác sĩ thì tôi phải tin à? Sao tôi biết cô muốn đưa tôi đi đâu?”

Nói xong liền bắt đầu rên rỉ kêu than.

Chẳng biết bao lâu nữa cảnh sát mới đến, nơi này còn không có camera, đến chắc cũng không giải quyết được vấn đề, cô bèn hỏi thẳng: “Muốn bao nhiêu?”

“Cô đâm tôi ra nông nỗi này, tiền thuốc men cộng thêm phí tổn thất tinh thần, ít nhất cũng phải hai mươi nghìn tệ.”

Đúng là vòi tiền thật.

Hà Văn Tĩnh oán thầm, mặt không biến sắc, “Tôi không mang nhiều như thế,”

Lập tức có hai “hiệp sĩ chính nghĩa” không biết từ đâu chui ra.

“Có chuyện gì thế, cô gái này đâm phải người ta còn không mau bồi thường đi.”

“Phải đấy, còn định chối à?”

Nói rồi xông lên xô đẩy, Hà Văn Tĩnh tránh sang một bên, hai kẻ kia bám sát, định tiếp tục ra tay thì đột nhiên có một chiếc xe phanh gấp ngay bên cạnh cô, bánh xe ma sát với mặt đường tạo ra âm thanh chói tai.

Cửa sổ hạ xuống để lộ gương mặt của Chu Thế Huân, anh tháo kính đen, chống cằm cười hỏi: “Này, người anh em, làm gì thế?”

Cô chưa bao giờ thấy cách gọi “người anh em” thân thiết như lúc này, liền đá vào bánh xe, hất cầm ra dấu với anh, “Đâm xe rồi.”

Chu Thế Huân nhếch miệng, quăng kính râm sang một bên, mở cửa bước xuống, trời lạnh như thế mà anh chỉ mặc một chiếc jacket, bên trong vẫn là

áo phong đen, tóc ngắn hơn lúc trước một chút, trông rất mạnh mẽ và “giang hồ”.

“Chỗ này đi nhanh đến mức nào mà đâm xe được, người này có mắt không vậy?” Anh nhìn xuống đất, “Để tôi xem bị đâm ở đâu?”

Anh còn chưa bước lại gần, người nằm trên đất đã vôi vàng bò dậy, khúm núm nhìn Chu Thế Huân, “Anh... anh Huân.”

Chu Thế Huân cúi đầu châm điếu thuốc, rít một hơi mới hỏi, “Chà, biết tôi cơ đấy, cậu là ai?”

Người kia lập tức đứng thẳng, thành thật khai báo: “Lần trước anh đi ăn thịt xiên nướng với đại ca của bọn em.”

Chu Thế Huân sầm soi nhìn hắn, “Đại ca cậu là ai?”

Người kia nói tên, Chu Thế Huân hiểu ra, “Nói chuyện của cậu trước đã, sao thế, bị đâm ở đâu? Còn phải đền tiền không?”

Người đàn ông nhìn Hà Văn Tĩnh rồi lại nhìn Chu Thế Huân, “Không... không sao.”

Chu Thế Huân nhắc chân đạp một phát, “Không sao còn không mau biến đi, ở đây đợi ăn đập à?”

Người kia ngã lăn ra đất vẫn cười hời hợt, bò dậy định chạy, lại bị Chu Thế Huân gọi giật lại.

Anh dùng ngón tay kẹp điếu thuốc chỉ vào người kia, ánh mắt trở nên dữ tợn, “Còn nữa, nói với đám anh em của cậu, đây là anh em của tôi, sau này liệu mà cư xử.”

Anh hiềm khi tỏ ra hung dữ như vậy, ngay cả Hà Ca cũng phải giật mình. “Vâng vâng vâng, em nhớ rồi, anh Huân.” Người vừa rên rỉ kêu than giờ chạy còn nhanh hơn thỏ.

Chu Thế Huân dập thuốc, xoay người đánh tiếng với đám đông, “Được rồi, không sao rồi, mọi người giải tán đi!”

Nói xong quay sang nhìn Hà Văn Tĩnh.

Hà Văn Tĩnh ngại ngùng cười với anh, “Chuyện đó... Cảm ơn anh nhé.”

Anh rút hai tay trong túi quần, ngậm thuốc cười, “Khách sáo làm gì, nhưng lần sau gặp phải chuyện này, ngồi trong xe khóa trái cửa lại, trước khi cảnh sát đến dừng ra ngoài, hoặc là gọi điện cho tôi cũng được, dù tôi nói cô là đàn ông nhưng cô cũng đâu phải đàn ông thật, thể lực nam nữ vẫn cách xa nhau mà. Tất nhiên không va chạm là tốt nhất.”

Anh nói xong, cả hai đều không nói thêm gì. Sự im lặng trở nên ngưng ngập, một người cúi đầu hút thuốc, một người ngẩng đầu nhìn trời.

Một lát sau, Chu Thế Huân mở miệng phá vỡ yên lặng: “Đi nhé.”

Nói rồi quay người đi đến cạnh xe.

“Này.” Hà Văn Tĩnh nhìn bóng lưng cao lớn rần rỏi của anh, đột nhiên cất tiếng gọi.

Anh ngoảnh đầu, Hà Văn Tĩnh không biết nói gì, đột nhiên hỏi: “Anh có đau răng không? Có thể đến tìm tôi, tôi giảm giá cho anh.”

Chu Thế Huân không nhịn được cười, nhưng vẫn nghiêm túc lắc đầu, “Không đau.”

“Thế anh về ăn nhậu kẻo vào.”

“Cô nói gì?”

“Tôi nói là nếu anh có chỗ nào không thoải mái, cũng có thể đến tìm tôi, tôi có người quen ở bệnh viện.”

Chu Thế Huân bỏ thuốc trong miệng ra, ánh mắt ngả ngớn, hỏi trêu cô:

“Nói cách khác, nếu tôi muốn thoải mái thì đến tìm cô, phải không?”

“Lưu manh!”

Hà Văn Tĩnh trừng mắt nhìn anh, lên xe rời đi, về đến nhà mới nhận ra không có số điện thoại của anh! Gọi cái con khỉ!

-
-
-

Ngoại truyện 2.3

.

.

Không ngờ mấy hôm sau Chu Thế Huân đến tìm cô thật.

Hà Văn Tĩnh đang rút tủy răng cho bệnh nhân, khi gần kết thúc thì nghe thấy bên ngoài có người gọi: “Hà Soái, có người tìm!”

Cô đáp lại, “Bảo anh ấy đợi một lát.”

Tiền bệnh nhân đang nước mắt ngấn dài đi xong, cô ra ngoài, trông thấy Chu Thế Huân ngồi bên cạnh một bà cụ ở phía xa, không biết đang nói gì mà hai người đều tươi cười. Cô bất giác cảm thấy hóa ra Chu Thế Huân cũng có lúc ngoan ngoãn, cười hiền lành thế này.

Cô bước đến, tháo khẩu trang ra, “Tìm tôi à?”

Chu Thế Huân ngoan hiền lập tức biến mất, trả chỗ cho Chu Thế Huân cợt nhả. Anh bắt tréo chân hỏi: “Sao lúc này người đàn ông kia khóc thảm vậy, cô đá người ta à? Ra tay mạnh thật.”

Đây là lần đầu tiên anh thấy cô mặc áo blouse trắng, trông rất ra dáng.

Hà Văn Tĩnh trừng mắt nhìn anh, “Rốt cuộc tìm tôi có chuyện gì?”

Chu Thế Huân cợt nhả, “Cô bảo muốn thoải mái thì đến tìm cô mà.”

Hà Văn Tĩnh cau mày, “Sao anh lắm mồm thế?”

Bà cụ ngồi cạnh đánh nhẹ Chu Thế Huân một cái, mỉm cười nhìn Hà Văn Tĩnh, “Không lắm mồm đâu, thường ngày nó nghiêm túc lắm, trẻ con gặp nó đều sợ, chỉ có gặp cháu mới vậy thôi.”

Hà Văn Tĩnh thấy gương mặt này hơi quen, bèn hắng giọng ra hiệu với Chu Thế Huân. “Bà ngoại tôi.” Chu Thế Huân đuổi chân vờ khều cô, “Chào đi chứ.”

Theo phản xạ, Hà Văn Tĩnh gọi, “Bà ngoại.” Sau đó mới phát hiện bị lừa, vội vàng sửa lại, “Bà ngoại Chu Thế Huân.”

“Ừ, ừ.” Bà cụ đáng người phốp pháp cười híp mắt nhìn cô gái cao gầy trước mặt, cảm thấy rất vừa ý, đáp lại mấy tiếng liền: “Tốt quá.”

Hà Văn Tĩnh bị nhìn đến phát ngượng, khom người hỏi: “Bà khó chịu ở đâu ạ?”

Bà cụ chỉ vào miệng, “Vốn chẳng còn mấy cái răng, có một cái vẫn đau.”

“Vây bà vào cháu khám cho ạ.” Hà Văn Tĩnh đỡ bà vào trong, ngoảnh lại kh ầu Chu Thế Huân, “Anh đi mua quyển số khám bệnh đi.”

“Mua ở đâu?”

“Đại sảnh t ầng một.”

“Có đắt không, tôi sợ không mang đủ ti ền.”

“Một t ệ, có không?”

“Đắt thế, chỉ là mấy tờ giấy thôi, sao mà đắt vậy?”

“Sao anh ki bo thế hả? Có phải tôi định giá đâu.”

“Được được, bệnh viện thì giỏi r ồi, không ai dám mặc cả, đòi bao nhiêu phải đưa bấy nhiêu, lại còn thúc ép.”

Hà Văn Tĩnh nghiêng r ăng, “Rốt cuộc anh có khám bệnh không?”

Chu Thế Huân đứng dậy phủi mông, “Khám chứ, tôi đi mua ngay đây.”

“Bà ơi, r ăng bà không sao, không c ần nh ỏ, chỉ là hơi bị viêm, cháu kê đơn cho bà, bà uống hai ngày là khỏi.”

Hà Văn Tĩnh đang nói thì Chu Thế Huân quay lại, qu ăng cho cô một quyển số khám bệnh mới toanh, ngay cả tên và số điện thoại cũng chưa đi ền.

Hà Văn Tĩnh giữ vững tôn chỉ vì nhân dân phục vụ, lấy bút viết hộ anh, “Họ tên.”

Chu Thế Huân nói tên.

“Số điện thoại.”

“Điện thoại thì ghi số của tôi đi.”

Tay c ần bút của Hà Văn Tĩnh run lên, cố gắng bình tĩnh trả lời: “Được, nói đi.”

Chu Thế Huân h ồi lâu không lên tiếng, đến khi Hà Văn Tĩnh ng ẩng đ ầu nhìn, anh mới ung dung mở miệng: “Cô không biết số của tôi à?”

Hà Văn Tĩnh liếc nhìn anh, thản nhiên đáp, “Không biết, sao vậy?”

“Không biết sao lúc trước cô không hỏi?” Hà Văn Tĩnh thật sự muốn qu ăng bút đi, “Giờ tôi hỏi thì mu ộn ch ắc?”

“Không mu ộn, bác sĩ Hà, chú ý thái độ của cô.” Chu Thế Huân bấy giờ mới ngoan ngo ãn đọc một dãy số.

Hà Văn Tĩnh viết xong lại nhìn trang bìa số khám bệnh một lượt nữa, âm th ầm ghi nhớ, tới khi xác định đã nhớ mới mở ra chuẩn bị viết bệnh án, sau đó trả số khám bệnh lại cho anh.

Chu Thế Huân phe ph ẩy quyển số khám bệnh trong tay, “Này, tôi đã nói cho cô biết số điện thoại của tôi r ồi, có qua phải có lại, cô không cho tôi số của cô à?”

Hà Văn Tĩnh cắn răng, “Không phải tôi muốn biết mà là phải đi ền vào số khám bệnh để tiện liên lạc với người bệnh.”

Chu Thế Huân nghiêng đầu, “Người bệnh cũng muốn tiện liên lạc với bác sĩ.”

Hà Văn Tĩnh bặm môi, đọc một dãy số. Bà Chu ng ồi bên xem kịch vui, lúc này mới lên tiếng: “Đúng đúng, lẽ ra phải lưu số của nhau lâu r ồi, h ồi Tết Tiểu Huân muốn gọi điện chúc Tết cháu mà không được.”

Nhắc đến chúc Tết, hai người đầu ngây ra, sau đó một người cúi đầu xem bệnh án, một người quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một lúc sau, Chu Thế Huân mới nhìn cô, “Bà tôi còn nói, mấy hôm nay mắt nhìn không rõ.”

Bà cụ vỗ nhẹ lên người Chu Thế Huân, “Cái thằng này, sao mà nhiều chuyện thế!”

“Khoa Mắt... khoa Mắt...” Hà Văn Tĩnh vừa nghĩ vừa lẩm bầm, đột nhiên quay sang hỏi: “Đi ền Đi ền, cô có người quen ở khoa Mắt không, hôm nay đi làm thì tốt quá.”

“Khoa Mắt sao, vậy cô tìm Nữ Oa nương nương ấy, anh ta ở khoa Mắt mà?”

“Ừ đúng, sao tôi lại quên mất anh ta chứ.”

Chu Thế Huân xen ngang: “Nữ Oa nương nương là ai?”

Hà Văn Tĩnh cúi đầu mở điện thoại, thuận miệng trả lời: “À, bạn học của tôi, tên là Triệu Tử Hiên. Anh có xem *Tiên kiếm* không, trong đó Tử Huyền* chẳng phải là hậu duệ của Nữ Oa sao, thế nên cậu ta mới có biệt danh đó.”

(**Tử Hiên, Tử Huyền*: Trong tiếng Trung Quốc, hai từ *Tử Hiên* (子軒) và *Tử Huyền* (紫萱) đều có cách phát âm là zixuǎn.)

“Là nữ à?”

“Nam.” Hà Văn Tĩnh vừa ngẩng đầu thì cả khuôn mặt Chu Thế Huân đập vào tầm mắt, gần đến nỗi chớp mũi suýt nữa sượt qua mặt anh. Cô ngửa người ra sau r ồi đứng lên, “Hai người ng ồi một lát đi, tôi đi gọi điện thoại.”

Hà Văn Tĩnh lướt qua vạt áo anh, Chu Thế Huân hít sâu một hơi, khoe miệng hơi nhếch lên.

Cho dù bên ngoài có nam tính ra sao thì bản chất vẫn là phụ nữ, vẫn rất thơm.

Anh cũng lặng lẽ đứng dậy ra ngoài, không quên giải thích với bà: “Cháu đi hút thuốc.”

Bà cụ nhắc nhở: “Hút ít thôi!”

Mấy phút sau, Chu Thế Huân đứng trước cửa nhà vệ sinh vừa nuốt mây nhả khói vừa đường hoàng nghe lén Hà Văn Tĩnh gọi điện cho người ta ngoài hành lang

“Là bà tôi, mấy ngày nay nhìn không rõ, cậu có thể giúp tôi nhờ giáo sư của các cậu khám hộ được không?”

“...”

“Không phải, không phải có ý nói cậu khám không chuẩn, tại hiếm khi giáo sư của các cậu có mặt mà, giúp nhau đi, tôi mời cậu ăn cơm sau.”

“...”

“Con người cậu sao mà thù dai thế, dù sao cũng là bạn học mấy năm rồi, đàn bà chết đi được.”

“...”

“Được được, lát nữa tôi đưa bà qua gặp cậu, cảm ơn nhé.”

Chu Thế Huân vừa nghe vừa thẩn mẩn cười, nhờ cậy người khác mà cứng giọng như thế, đến làm nũng cũng không biết, quả thực không giống con gái chút nào.

Hà Văn Tĩnh cúp máy, mới đi được mấy bước thì thấy Chu Thế Huân đang tựa người vào tường, ngón tay vẫn còn kẹp điếu thuốc.

Cô cau mày, “Đừng hút thuốc!”

Chu Thế Huân tiện tay dúi điếu thuốc vào thùng rác, “Được, không hút nữa.”

Hà Văn Tĩnh quay về thì bà cụ đến phòng khám khoa Mắt, vừa đi vừa giải thích: “Đúng lúc hôm nay có một chuyên gia rất giỏi khám ngoại trú, bà qua đó để ông ấy khám, nhanh thôi ạ.”

Bà Chu e ngại, “Làm phiền cháu quá.”

Hà Văn Tĩnh mỉm cười, “Không sao, cháu và Chu Thế Huân là bạn, bạn bè phải giúp đỡ nhau chứ ạ.”

***

Căn phòng có diện tích vừa phải đầy ắp người như thế đến con kiến cũng không chui lọt, vị giáo sư già nửa đầu bạc trắng bị vây kín trước bàn, ba người họ khó khăn lắm mới chen vào được.

Chu Thế Huân hí hóp mắt, “Vị giáo sư này có đáng tin không, cô xem ông ấy còn đeo kính, sao không tự chữa cho mình đi?”

Hà Văn Tĩnh đập cho anh một cái, hạ giọng dạy bảo: “Không hiểu thì đừng nói linh tinh! Nhận trợ cấp của nhà nước, được chưa?”

Vừa dứt câu thì nghe tên bà Chu được gọi, cô mau chóng đỡ bà vào.

Một lúc sau lại đưa bà Chu đi xếp hàng kiểm tra, Chu Thế Huân không nhí ầu lời nữa, im lặng theo sau, giữa chừng đưa cho cô chai nước nhưng không hé răng lấy một chữ.

Sau khi c ần kết quả kiểm tra quay v ề phòng khám khoa Mắt, Chu Thế Huân chậm rãi lùi ra ngoài cửa, lặng lẽ quan sát.

Cô chen chúc giữa đám đông, hơi khom lưng, vất vả chỉ tay vào nội dung báo cáo, hỏi lại giáo sư, người khác xô đẩy cô cũng không bận tâm, chỉ nhích sang bên nhường chỗ, đáng vẻ chăm chú cẩn thận như thể là chuyện của bà mình vậy.

Sau nhii ều lần xác nhận không có vấn đề gì, Hà Văn Tĩnh mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó giải thích kỹ càng cho bà biết thuốc nào phải uống ra sao.

Chu Thế Huân rút hai tay trong túi quần, lảng lảng dõi theo.

“Cháu à, làm phiền cháu quá, lát nữa đến nhà bà ăn cơm đi, bà nấu món ngon cho cháu.”

“Không phiền ạ, ăn cơm thì không c ần đâu, cháu còn phải làm việc ạ.”

“Thế tan làm r ồi đi, đã nói r ồi nhé, cháu tan làm bà bảo thằng ranh này đến đón cháu.”

Bà cụ quá ni ềm nở, Hà Văn Tĩnh không tiện từ chối thẳng thừng, đành dùng ánh mắt c ầu cứu nhìn sang Chu Thế Huân. Anh ngậm điều thuốc trong miệng nhưng chưa châm, nghiêng đầu, nhìn cô cười băng quơ, không hề có ý định giúp đỡ.

Có lẽ bà hiểu lầm nên đánh Chu Thế Huân một cái, “Làm sao thế? Nói gì đi!”

Chu Thế Huân lập tức bỏ thuốc xuống, đứng thẳng người, nhìn Hà Văn Tĩnh bằng ánh mắt chân thành, “Đi đi, đi đi, bà tôi nấu ngon lắm, thường ngày tôi không được ăn, buổi chiều tôi đến đón cô.” Bà cụ tùm tùm cười hỏi: “Cháu thích ăn món gì?”

Chu Thế Huân nhớ đến lần gặp trước, sau khi cô đi anh đến chỗ cũ ăn cơm, ông chủ nói bạn anh một mình ăn hết ca đĩa thịt thủ lợn to, vừa đi r ồi. Nghĩ tới đây anh không nhịn được cười, chột buột miệng nói: “Cô ấy thích ăn thịt thủ lợn.”

Hà Văn Tĩnh lúng túng trừng mắt nhìn Chu Thế Huân.

Bà lão phúc hậu vẫn tằm tằm cười, “Thích ăn thịt thủ lợn à, bà nấu miến ninh thủ lợn ngon lắm, lát nữa trên đường về mua một cân thịt thủ lợn, buổi tối nấu cho cháu.”

Chu Thế Huân chen lời, “Chưa từng thấy cô gái nào thích ăn thủ lợn như thế.”

Bà Chu tỏ ra không vui, “Thích ăn thủ lợn thì làm sao, cháu thử nói bà nghe xem cháu gặp được mấy cô gái r ồi? Số con gái mà cháu gặp cả đời có khi còn không nhiều bằng số lợn bà từng thấy! Giờ bà tiêu hóa không tốt, chứ h ồi còn trẻ: mỗi bữa bà và ông cháu có thể ăn được một cân thịt thủ lợn đấy!”

Chu Thế Huân cười đến run cả hai vai, “Một mình cô ấy đã ăn được một cân thịt r ồi.”

Bà cụ khựng lại, “Thế thì hơi nhiều thật.”

Hà Văn Tĩnh sắp không chịu nổi, “Cái đó... cháu đi làm việc đây ạ.”

Chu Thế Huân dìu bà đi được mấy bước, đột nhiên dừng lại, ngoảnh đầu gọi cô: “Hà Văn Tĩnh.”

“Hả?” Anh đột ngột gọi tên cô như thế, cô vẫn chưa quen.

Chu Thế Huân chăm chú nhìn cô, “Người khác nhờ cô giúp, cô đâu dễ dãi như thế à?” Hà Văn Tĩnh ngẩn người, “Ý anh là sao?”

Chu Thế Huân cười cười, không nói gì mà bỏ đi.

Hà Văn Tĩnh hỏi y tá trưởng đi ngang qua, “Anh ta có ý gì?”

Y tá trưởng mỉm cười đánh nhẹ cô, “Ý gì nữa? Xót cô đấy!”

“Xót cái gì...” Hà Văn Tĩnh cau mày, nghĩ mãi không hiểu.

Cô về đến phòng khám thì có y tá sắp lại g ần, “Hà Soái, Hà Soái, người lúc này là ai thế? Trời ơi, chân dài, cơ bắp cu ốn cuộn, thật là nam tính, đúng là hormone biết đi!”

Hà Văn Tĩnh nâng cằm cô y tá, cười cợt nhả, “Cô bảo thích kiểu thu ần khiết như tôi mà, sao mới đó đã đổi gu r ồi? Tôi chưa đủ làm cô no nê à?”

“Hà Soái tốt nhưng nhìn nhiều r ồi, giờ gặp kiểu đàn ông phóng khoáng này tim sẽ đập nhanh lắm.”

Sau đó Hà Văn Tĩnh bị mấy cô y tá bao vây, mắc kẹt ở giữa nghe họ bàn tán về Chu Thế Huân mà không nói được thêm câu nào.

“Anh ấy là quân nhân phải không? Trông dáng đi giống lắm! Mặc đ ồng phục hẳn là hấp dẫn, hi hi hi.”

“Phải đấy, dáng đứng thẳng tắp như cây bạch dương nhỏ, à không, là bạch dương lớn.” Vừa nói vừa hát, “Một cây bạch dương lớn, mọc bên cạnh

chòi gác...”

“Lúc này tôi còn chụp trộm một tấm ảnh ấy cúi đầu hút thuốc, có muốn xem không?”

“Muốn! Muốn!”

“Tôi cũng muốn, tôi cũng muốn!”

Hà Văn Tĩnh phủ tay định đi, “Mọi người chơi đi, cẩn thận tôi mách y tá trưởng chính đồn từng người một!”

Bệnh viện lúc nào cũng đông người, bãi đỗ xe chật chội, Chu Thế Huân khó khăn lắm mới đưa được xe ra khỏi bãi, còn chưa ra khỏi bệnh viện thì nhìn qua gương chiếu hậu thấy một dáng người lao đến, bèn hạ cửa sổ, “Khách sáo vậy, còn ra tiền tôi.”

Hà Văn Tĩnh vịn vào cửa xe thở hắt ra, “Có... có tiền không?”

Chu Thế Huân gác tay lên cửa xe, cau mày hỏi cô: “Làm gì, định cướp à?”

“Cho tôi vay, tiền mặt càng tốt.”

Chu Thế Huân ngược mắt nhìn cô, “Chúng ta mới gặp có mấy lần, cô lần đầu gặp bà ngoại tôi lại ở trước mặt bà hỏi vay tiền tôi, cô thấy có ổn không?”

Hà Văn Tĩnh đưa tay vén tóc, ngại ngần nhìn sang ghế phụ, gương mặt chột ửng đỏ, muốt mặt giải thích: “Tôi cần dùng gấp thật mà...”

“Ái chà, đỏ mặt rồi.”

Chu Thế Huân trêu cô, còn định nói thêm nhưng bị bà cụ ngồi ở ghế phụ cốc đầu. Anh quay sang phản đối, “Bà ơi, cháu lớn thế này rồi, đừng đánh vào đầu cháu được không?”

Bà cụ vươn tay thui anh, “Không nghe người ta nói cần dùng gấp à?

Không gấp ai chịu mở miệng, mau đưa cho con bé!”

Chu Thế Huân xoay tròn bật lửa, “Cần bao nhiêu?”

“Anh có bao nhiêu?”

“Cô cần bao nhiêu tôi có bấy nhiêu.”

“Anh tưởng mình là ATM chắc?”

“Vay tiền làm gì?”

“Tôi sẽ nói với anh sau.”

“Bao giờ trả?”

“Sớm nhất có thể.”

“Lãi suất tính sao?”

“Anh quyết định.”

Điện thoại của Hà Văn Tĩnh kêu liên tục, cô cúi đầu liếc nhìn, đưa tay ra, “Đưa tôi đã.”

“Sao cháu nhiều lời thế, mau đưa cho con bé!” Bà cụ bực mình, định vươn tay đánh anh tiếp nhưng Chu Thế Huân tránh được. Anh khom người lấy hai xấp tiền từ trong hộc xe đưa cho Hà Văn Tĩnh, “Mới rút, định phát tiền thưởng cho nhân viên, đủ không?”

Hà Văn Tĩnh cầm rồi chạy vênhay, “Đủ rồi, đủ rồi, khi nào có lương tôi sẽ trả anh ngay. Cháu cảm ơn bà ngoại!”

Chu Thế Huân nhìn theo cho đến khi bóng cô mất hút, quay sang hỏi bà: “Cháu cho cô ấy mượn, cô ấy cảm ơn bà làm gì?”

Bà cụ tủm tỉm cười nhìn ra phía trước, “Lúc này con bé gọi là bà ngoại đấy.”

Nói xong thì phớt lờ Chu Thế Huân, lôi điện thoại ra chỉ đạo “quản gia” làm việc, “Ông ơi, giờ ông đến nhà ông Trương mua một cân thịt thủ lợn, à không một cân rươi, hai cân! Hai cân đi! Thái chỗ ngon vào, đừng có tiếc tiền.

Tiền tiêu vật gì, hôm qua vừa đưa cho ông hai trăm tệ mà, đã tiêu hết rồi?”
“...”

“Được được, ông đi mua đi, khi nào về tôi thanh toán cho ông.”

Chu Thế Huân thở dài, lái xe đi với vẻ cam chịu.

-
-
-

Ngoại truyện 2.4

.

.

Về đến nhà, ông cụ giữ anh lại, “Cháu cả, cho ông ngoại ít tiền tiêu vặt đi.” Chu Thế Huân nhìn bà cụ đã đi vào bếp, thấp giọng hỏi: “Bao nhiêu ạ...” Ông cụ cũng không tham lam, “Đưa hai trăm được rồi, cho nhiều bà cháu lại tích thu.”

Chu Thế Huân thở dài thườn thượt, cuối cùng lắc đầu rút ra hai trăm tệ đặt vào tay ông, “Ông cất cho kỹ, bị bà phát hiện cũng đừng bán đứng cháu.” Ông cụ vui vẻ gật đầu nhận tiền.

Gần đến sáu giờ, Chu Thế Huân bị bà giục đến bệnh viện đón Hà Văn Tĩnh.

Đến công viện, anh gọi cho cô nhưng không ai nghe máy, đợi một lúc cũng không thấy cô gọi lại, điều thuốc bị anh rút ra, hút lại đến mấy lượt, cuối cùng anh bực bội vo viên bao thuốc lại, ném vào thùng rác, đến thẳng khoa Răng Hàm Mặt tìm cô.

Anh đến khoa Răng Hàm Mặt, còn chưa nói gì đã có cô y tá hỏi: “Anh đến tìm Hà Soái phải không?”

“Hà Soái?”

“À, bác sĩ Hà Văn Tĩnh.”

“Đúng, cô ấy có đây không?”

“Lúc này có lẽ cô ấy đang ở phòng bệnh khoa Nhi rồi, anh đến đó tìm đi.”

Cô y tá niền nở chỉ đường cho anh, còn cho anh biết ở phòng bệnh nào.

Chu Thế Huân lại đến khoa Nhi, tìm được phòng bệnh đó, qua lớp kính trông thấy Hà Văn Tĩnh bế một em bé, đang tùm tùm cười đùa với đứa bé. Dịu dàng.

Từ này đột nhiên vọt ra trong đầu anh.

Anh chưa từng thấy cô cười như thế. Thực ra cô mặc áo blouse trắng rất đẹp, toát ra vẻ thuần khiết trong sáng.

Hà Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn thấy Chu Thế Huân, liền vẫy tay gọi anh vào, cho anh xem em bé trên tay.

“Con gái tôi đấy, xinh không?”

Chu Thế Huân dừng bước, chờ dẫn cả người, nhìn cô mà không biết phải làm về mặt thế nào cho đúng, hồi lâu mới lắp bắp trả lời: “Xinh... Xinh... Chuyện khi nào thế?”

“Hôm nay, ngay khi anh đi chưa được bao lâu.” Hà Văn Tĩnh không nhịn được cười trước vẻ mặt anh, “Đùa đấy, là đứa trẻ bị bỏ rơi, hôm nay mới nhặt được, rất có duyên với tôi, vừa thấy tôi là cười.”

Chu Thế Huân cúi đầu nhìn, trắng trẻo non nớt, đôi mắt to tròn lấp lánh, đúng là rất xinh.

Cô cũng rất trắng, bàn tay em bé mềm mại gác trên cổ cô, nước da này so với trẻ sơ sinh không thua kém chút nào, trắng đến phát sáng. Anh nhìn mà thấy cổ họng khô rang, muốn hút thuốc nhưng vừa sờ vào túi mới nhớ ra mình đã vút thuốc đi rồi.

Mạch suy nghĩ của Chu Thế Huân xoay chuyển, Hà Văn Tĩnh là đàn ông, sao mình lại “đồ” đàn ông được chứ? Anh cố gắng thu lại ánh nhìn, đổi chủ đề, “Cô vay tiền là vì con bé sao?”

“Đúng vậy, nộp tiền cọc để con bé ở đây trước, những chuyện khác từ từ tính tiếp.”

“Mắc bệnh gì vậy?”

“Vẫn chưa có kết quả kiểm tra, chủ nhiệm khoa Nhi nói có khả năng là bệnh tim bẩm sinh.”

“Có chữa được không?”

“Không biết nữa, nhưng không chữa được cũng phải chữa.” Hà Văn Tĩnh rất lạc quan, vừa nói vừa cúi đầu trêu cô bé con, “Con bé xinh thế này sao lại nhẫn tâm vứt bỏ? Chúng ta phải chữa khỏi bệnh, sau đó vui vẻ lớn lên, chắc chắn có rất nhiều bé trai thích, đúng không nào?”

Đột nhiên cô nhớ ra điều gì đó, “Tiền là của anh cho vay, anh đặt tên cho con bé đi.”

Chu Thế Huân cười khẽ, “Tôi nào biết đặt tên, cô tự đặt đi”

Hà Văn Tĩnh trừng mắt, “Không được, tôi muốn anh đặt, anh vờnghi cho kỹ đi.”

Chu Thế Huân không mấy để tâm, thuận miệng hỏi: “Lúc này gọi điện sao cô không nghe?”

“À, điện thoại tôi để chế độ im lặng.” Hà Văn Tĩnh vừa nói vừa đổi tay bế đứa bé, lấy di động ra nhìn lướt qua, “Anh bế đi, tôi đi gọi điện.”

Chu Thế Huân muốn trốn, “Tôi không biết bế, cô đặt lên giường đi.”

Hà Văn Tĩnh nhét vào tay anh, “Đặt xuống con bé sẽ khóc, anh mau bế đi. Anh cứ vừa bế vừa đi là được, con bé ngoan lắm, sẽ không cựa quậy đâu.” Chu Thế Huân cứng người, dang hai tay ra ôm nhưng không dám nhúc nhích, miệng gọi Hà Văn Tĩnh: “Tôi không biết bế thật mà! Cô mau quay lại đây!”

Hà Văn Tĩnh mặc kệ anh, ra ngoài gọi điện thoại.

Anh cúi đầu, chỉ thấy cô bé đang chớp mắt, tò mò nhìn mình. Hai người trừng mắt với nhau hồi lâu, Chu Thế Huân sắp toát cả mồ hôi, lần đầu tiên cảm thấy hồi hộp đi lính cũng không căng thẳng như thế.

Một lúc sau, cô bé chợt mỉm cười. Chu Thế Huân bớt cứng người, thử huýt sáo dở dàng, cô bé bật cười khanh khách.

Hà Văn Tĩnh không biết đã quay lại từ khi nào, đứng bên mỉm cười, “Sắt đá hóa nước.”

Thấy cô, Chu Thế Huân thở phào, “Mau bế con bé đi, tay tôi sắp bị chuột rút rồi!”

Hà Văn Tĩnh đỡ lấy, mỉm cười nhìn anh lau mồ hôi trước trán, vừa lau vừa lầm bầm: “Mềm như mèo con không xương ấy.”

Hai người tán gẫu mấy câu thì có một y tá đẩy cửa bước vào, “Hà Soái, tôi về rồi, cô mau về đi.”

Hà Văn Tĩnh trao đứa bé cho cô ấy, chào tạm biệt rồi đưa Chu Thế Huân ra ngoài.

Anh giờ tay xem đồng hồ, “Đi thôi, đến nhà tôi ăn cơm.”

“Anh chờ tôi một lát, tôi đi thay quần áo. Anh ra bãi đỗ xe đợi tôi đi.”

Hà Văn Tĩnh nhanh nhẹn, chưa đầy năm phút đã xuất hiện, tay còn xách theo hai túi hoa quả để ở ghế sau rồi ngẩng vào ghế phụ, vừa thắt dây an toàn vừa nói: “Được rồi, đi thôi.”

Chu Thế Huân nghịch bật lửa, khoe miệng cong lên, “Người anh em chu đáo thế?”

Hà Văn Tĩnh trừng mắt, “Đâu phải cho anh.”

Chu Thế Huân cười nhạt, nổ máy rời đi.

Dọc đường đi không ai lên tiếng, mãi cho đến khi Chu Thế Huân dừng xe trước ngõ, tắt máy bước xuống, “Xe không vào trong được, xuống đi bộ đi.”

Hà Văn Tĩnh tự giác xách hoa quả, Chu Thế Huân cũng không có ý giúp đỡ, ngẩng đầu sai bước về phía trước, Hà Văn Tĩnh phải chạy mấy bước mới bắt kịp.

Từ xa đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, Chu Thế Huân vừa đẩy cổng ra là bắt đầu kêu la: “Bà ơi, cháu đói rồi!”

Bà Chu nhào đầu ra khỏi bếp, hỏi thẳng: “Đã đón được bác sĩ Hà chưa?”

Chu Thế Huân nghiêng người, hất cằm với Hà Văn Tĩnh, “Này.”

Hà Văn Tĩnh lên tiếng chào hỏi: “Cháu chào bà ạ.”

Thấy cô, bà Chu cười tươi, “Đến rồi à, mau vào trong ngửi đi, Tiểu Huân đi kê bàn chuẩn bị ăn cơm!”

Nói xong lại quay đầu vào bếp.

Ông Chu ngửi rửa rau ngoài sân, ngẩng đầu thấy hai người bước vào cũng cười tíu tít, “Bác sĩ Hà đến rồi à? Đói rồi phải không, sắp xong rồi! Tiểu Huân à, đi rót trà đi.”

Hà Văn Tĩnh nhìn Chu Thế Huân, anh giới thiệu, “Ông ngoại tôi.”

Hà Văn Tĩnh gọi theo: “Cháu chào ông ngoại, không biết mọi người thích ăn gì nên cháu có mua ít hoa quả.”

Ông Chu lau tay, đỡ lấy, “Được được, lần sau đến không cần mang gì đâu.”

Chu Thế Huân đá cái ghế bên chân cho Hà Văn Tĩnh, bảo cô ngửi xuống, bản thân anh ngửi xồm bên cạnh ông, tay nghịch củ cải, “Ông ơi, ông bận làm gì thế?”

Ông Chu vẫn không ngừng tay, “Muối dưa, mẹ cháu nói tháng sau sẽ về, muốn ăn món này nên ông muối trước, đợi khi mẹ cháu về là ăn được.”

Chu Thế Huân uể oải gặm củ cải, “Tới lúc đó ông nhớ nói trước với cháu, để cháu về chỗ cháu ở, tránh đụng mặt.”

Ông thở dài, “Cái thằng bé này... Mẹ con ruột chứ đâu phải kẻ thù, rảnh rồi thì đi thăm mẹ cháu nhiều vào.”

“Không phải cháu không muốn gặp bà ấy, chính bà ấy không muốn gặp cháu. Lần nào đến mặt cũng lạnh như tiền, cũng chẳng biết vỡ bao nhiêu cái cốc rồi, cháu không đến thì hơn.” Chu Thế Huân đưa cà rốt cho Hà Văn Tĩnh, “Ăn đi.”

Hà Văn Tĩnh mới hóng được nửa câu chuyện, nhìn củ cà rốt đột ngột xuất hiện trước mắt, nhận hay không nhận đầu khó xử, giờ trông cô có khác nào con thỏ đâu.

Chu Thế Huân vỗ đầu, “À quên mất, cô ghét ăn rau!”

Trước mặt người lớn, Hà Văn Tĩnh không tiện ra tay, đành cắn răng nhẫn nhịn.

Ông Chu giơ tay chỉ vào Chu Thế Huân, nói với Hà Văn Tĩnh: “Đánh thẳng ranh đi! Cái miệng thẳng nhóc này đáng ăn đòn! Đánh mạnh vào!” Hà Văn Tĩnh cười cười vỗ lên người Chu Thế Huân nhưng cũng chỉ có vậy thôi, mình đờng da sắt như anh chắc không khác gãi ngứa là mấy.

Ai ngờ Chu Thế Huân lại đánh trả.

Hà Văn Tĩnh lườm anh, đánh lại, Chu Thế Huân lại đáp trả.

Hai người đánh qua đánh lại, đùa giỡn vui vẻ, ông Chu cười tủm tủm, nói với Hà Văn Tĩnh: “Dưa ông muối khi nào muối xong sẽ gọi cháu đến ăn.”

Hai người đang mải chơi trò trẻ con anh đánh tôi, tôi đánh anh thì nghe bà Chu nói vọng ra từ trong bếp: “Kê bàn xong chưa?”

Chu Thế Huân đứng lên, “Xong rồi ạ.”

Chiếc bàn tròn dựng ở góc tường, Chu Thế Huân mang ra kê, rồi xếp thêm mấy chiếc ghế, Hà Văn Tĩnh vừa phụ giúp vừa hỏi: “Thường ngày anh ở đây à?”

Chiếc bàn không vững lắm, Chu Thế Huân ngẩng đầu tìm vật kê chân, thuận miệng trả lời: “Phải, từ nhỏ tôi đã ở đây rồi.”

Hà Văn Tĩnh gật đầu không hỏi nữa, từ nhỏ đã ở với ông bà thì hoặc bố mẹ bận việc, hoặc tình cảm bố mẹ không tốt, dù là khả năng nào thì cũng là tổn thương đối với con cái.

Ông Chu vào bếp bê thức ăn, hạ giọng nói với bà: “Tôi thấy Tiểu Huân và cô gái này có hy vọng đấy! Hai đứa nó ở ngoài kia cứ như trẻ con, Tiểu Huân của chúng ta đã bao giờ chơi với con gái đâu.”

Bà Chu nghe thế càng mừng, “Tôi cũng thấy có hy vọng.”

“Năm nay hai đứa kết hôn, sang năm hợp tuổi, chúng ta nay lại được bế cháu ngoại!”

“Đúng đúng đúng!”

Hai người vô cùng hào hứng với viễn cảnh tương lai, nhưng bị Chu Thế Huân vén rèm bước vào cắt ngang, “Ông bà đừng nghĩ linh tinh, cô ấy là anh em của cháu như đám Thuận Tử và Tiểu Bạch, không phải kiểu quan hệ như hai người tưởng tượng đâu.”

Ông Chu mất vui, nói: “Người ta là con gái sao lại là anh em của cháu?”

Chu Thế Huân nhướn mày, “Ông nhìn cô ấy có điểm nào giống con gái?”

Bà Chu phản đối, “Sao lại không giống con gái, con bé cười rất ngọt với bà.”

“Bà già rồi, cẩn thận đường huyết đấy. Ngọt cơ đấy, sao cháu không biết nhỉ...”

Chu Thế Huân bụng thức ăn ra ngoài mới nhớ ra Hà Văn Tĩnh chưa từng cười với mình, đột nhiên thấy ảo não.

Hà Văn Tĩnh nhìn một bàn toàn thức ăn, nhất thời chưa phản ứng kịp. Điêu khiến cô ngạc nhiên muốn rớt hàm chính là một bát miến hãn thịt thủ lợn đầy ăm ắp ở chính giữa, không những thế bên cạnh còn để một đĩa rau trộn thịt thủ lợn rất to, rõ cuộc Chu Thế Huân đã bôi nhọ thanh danh của cô đến mức nào chứ?

Chu Thế Huân cầ n đưa khua khoảng trước mắt cô, “Sao thế, nhìn thấy thịt thủ lợn vui đến vậy à? Ăn đi, chắc chắn đủ thịt!”

“Ăn ít trứng gà đi, trứng gà này ngon lắm, nhà nuôi đấy.”

“Ăn rau đi, ăn rau đi, rau này được trồng ở vườn sau nhà, rau sạch hoàn toàn.”

“Ném thử bánh bao đi, bà tự tay hấp đấy.”

Bà Chu khéo tay, Hà Văn Tĩnh suốt ngày ăn bên ngoài, lâu rồi chưa được nếm hương vị bữa cơm gia đình, hơn nữa cô vốn là người cởi mở nên cứ thể ăn thỏa thích. Chu Thế Huân biết sức ăn của cô, chỉ có hai ông bà là ngạc nhiên.

Chu Thế Huân nhin cười, nhướn mày ra hiệu với ông bà, “Còn ngọt nữa không?”

Bà cụ trừng mắt, “Ăn được là phúc, nếu kén chọn như cháu h ồi bé thì đúng là phi ền phúc!”

Hà Văn Tĩnh tò mò hỏi: “H ồi bé anh ấy kén ăn lắm ạ?”

Bà cụ tùm tùm nhớ lại, “Kén chứ! Lúc phát triển chi ều cao nó g ầy như khi vậy!”

Hà Văn Tĩnh cắn một miếng bánh bao, “Trông không giống, về sau sao lại chịu ăn ạ?”

Hai người chột không lên tiếng nữa.

Chu Thế Huân hờ hững trả lời cô: “Vào quân ngũ, ai cần biết có ăn được hay không, đói thì tự biết tranh giành.”

Hà Văn Tĩnh nghĩ đi lính là chuyện bình thường, nhưng thấy ông bà có vẻ không muốn nói thì không gặng hỏi mà cúi đầu ăn cơm.

Một lát sau, bà cụ đứng dậy vào phòng bếp, không lâu sau lại trở ra, “Mì trường thọ tới rồi đây!”

Bà bê một chiếc bát tô sứ Thanh Hoa, sợi mì trong bát đầu tăm tắp, trứng chần phủ bên trên, điểm xuyết một ít hành băm và rau thơm. Chu Thế

Huân dùng đũa tách ra, mùi thơm lan tỏa, anh cúi đầu ăn một miếng to, “Vẫn là hương vị đó!”

Ông cụ cười ha hả, lấy ra một bao lì xì, “Lại thêm một tuổi rồi, ông bà cho cháu đây.”

Chu Thế Huân đón lấy nhét vào trong túi, cúi đầu ăn mì, “Hằng năm cứ đến thời điểm này cháu lại muốn ăn mì sinh nhật bà làm.”

Hà Văn Tĩnh ngạc nhiên nhìn Chu Thế Huân, “Sinh nhật anh à?”

Chu Thế Huân ung dung nhìn lại cô, “Phải.”

Hà Văn Tĩnh ngại ngùng nhìn anh, “Tôi không biết nên không chuẩn bị quà gì, hay tôi ra ngoài mua bánh kem cho anh nhé?”

Chu Thế Huân cười nhìn cô, điệu bộ trêu chọc, cố tình làm khó, “Người già ai ăn cái đó.”

Hà Văn Tĩnh lúng túng vô cùng, “VẬY...”

Bà Chu lên tiếng giải vây, “Không sao, không sao, ăn mì là được, lớn rồi còn đòi quà như trẻ con.”

“Hay tôi tặng cái này cho anh.” Hà Văn Tĩnh tháo vật trang trí trên móc chìa khóa ra, “Cái này là xương tôi lấy được ở phòng thí nghiệm, tự mài thành móc chìa khóa, rất có ý nghĩa, bây giờ quản lý nghiêm, không lấy được nữa.”

Chu Thế Huân cẩn thận lấy mân mê, nhướn mày hỏi: “Gậy răng sói à?”

Hà Văn Tĩnh nhìn hai cụ già rồi trừng mắt với anh, “Nói lung tung gì thế, sao anh lại lưu manh vậy chứ?”

Chu Thế Huân ra vẻ cợt nhả hỏi vặn lại cô: “Lưu manh chỗ nào?”

Hà Văn Tĩnh mặc kệ anh, mình càng để ý anh càng được nước lấn tới.

Ăn cơm xong, dọn dẹp bàn ghế, Chu Thế Huân ngâm điều thuốc chưa châm lửa, ngồi trước giếng khoan rửa bát trông rất ra dáng.

Hà Văn Tĩnh chưa sử dụng loại giếng khoan bơm tay này bao giờ, tò mò nghịch cả buổi, làm nước bắn ướt cả người Chu Thế Huân, cô ngại ngùng dừng lại sửa sai, “Có bật lửa không, để tôi châm lửa cho anh nhé?”

Chu Thế Huân ngâm thuốc ngược nhìn cô, “Không cần đâu.”

Anh cũng không muốn hút lắm, chỉ là sau bữa cơm làm một điều thuốc đã trở thành thói quen, đột nhiên bỏ ngang lại gây cảm giác khó chịu.

Hà Văn Tĩnh ngồi xuống bên cạnh, “Bà anh...”

Chu Thế Huân buồn bực lắm lắm, “Đang nói tử tế sao lại mắng người, bác sĩ mà chẳng lịch sự chút nào.”

Hà Văn Tĩnh ngơ ngác, “Có mắng đâu.”

Chu Thế Huân nheo mắt nhìn cô, “Bà anh, không phải mắng người đấy à?”

Hà Văn Tĩnh hết nói nổi, “Thế tôi phải gọi sao?”

Chu Thế Huân dụ dỗ, “Gọi bà chúng ta sẽ không bị coi là mắng người nữa.”

Hà Văn Tĩnh trừng mắt, lại để anh lợi dụng rồi.

Vừa rửa bát xong thì nghe thấy có người đứng ngoài cổng gọi: “Bác Chu ơi, cháu bác có nhà không, giúp một tay với.”

Bà cụ ở trong nhà trả lời: “Có đấy, Tiểu Huân à, sang giúp nhà hàng xóm đi.”

“Ra đây!” Chu Thế Huân lau tay, cởi áo khoác đi ra ngoài cổng, không quên dặn dò Hà Văn Tĩnh, “Bên ngoài lạnh, cô vào phòng tôi mà ngủ, phòng kia kìa.”

Hà Văn Tĩnh thấy bóng người khuất sau cánh cổng mới đi về hướng căn phòng mà Chu Thế Huân chỉ.

Đẩy cửa bước vào, căn phòng không lớn lắm, không to bằng văn phòng của anh, đồ đạc toàn kiểu có từ mấy chục năm trước. Một chiếc giường đơn bằng gỗ, bên trên phủ tấm ga trải giường được giặt trắng phau, dưới gối là chiếc chăn được gấp vuông vắn, bên cạnh là bàn và tủ sách màu mộc chín, giường kê đối diện với tủ quần áo.

Trên tủ sách để một chồng sách trung học, có lẽ bày từ khi Chu Thế Huân còn đi học, không ngờ bao năm rồi mà không động đến.

Hà Văn Tĩnh tiện tay rút một quyển sách Vật lý cấp Ba. Cô tưởng Chu Thế Huân là học sinh cá biệt, trên lớp ngủ gật, tan học đánh nhau nhưng trái với tưởng tượng, bên trong còn rất nhiều ghi chép, nét chữ bình thường, may mà viết rất nghiêm túc. Lật được mấy trang, đột nhiên có một tấm ảnh ố vàng rơi xuống đất.

Hà Văn Tĩnh khom người nhặt lên, là tấm ảnh chụp một nhóm quân nhân ngũ trang mặc đồng phục chiến đấu, đeo vũ khí lộn xộn, trên mặt còn bôi nhọ nữa, không nhìn rõ mặt mũi có lẽ vừa trải qua một trận chiến dữ dội, cả người nhếch nhác nhưng họ đều tươi cười nhìn vào ống kính, để lộ hàm răng trắng sáng.

“Đây là cháu ngoại bà.”

Đột nhiên một ngón tay xuất hiện chỉ vào một trong số đó, Hà Văn Tĩnh ngẩng đầu, bà Chu đang cúi đầu mỉm cười nhìn tấm ảnh, “Đứa nào đứa này trông như quỷ sứ.”

Hà Văn Tĩnh cũng cúi đầu nhìn theo, nói thật họ nguy trang quá tốt, không nhìn ra là Chu Thế Huân, chỉ có đôi mắt anh vẫn đen và sáng.

“Mấy năm Tiểu Huân không ở đây, lần nào đẩy cửa bước vào bà đều có cảm giác nhìn thấy thằng bé nhoài người làm bài tập như h ấ nhỏ.” Bà cụ nhìn Chu Thế Huân trong ảnh, chậm rãi kể: “Bố mẹ Tiểu Huân không biết thằng bé là bộ đội đặc chủng, cứ tưởng thằng bé đi lính chỉ ng ấ ở văn phòng, làm mấy công việc như đánh máy, xem báo, thằng bé cũng che giấu rất giỏi. Mãi đến năm bọn chúng đi làm nhiệm vụ, cả nhóm có mười một người, chỉ có thằng bé còn sống trở về nhưng cũng bị thương nặng, bệnh viện gửi thông báo bệnh tình nguy cấp, không còn cách nào khác đành phải báo cho bố mẹ Tiểu Huân. Về sau thằng bé được cứu sống, mẹ thằng bé chỉ có một đứa con trai này nên đã lấy cái chết ra ép thằng bé phải giải ngũ, đàn ông rắn rỏi là thế lại nằm trên giường rung rung nước mắt. Từ khi biết nhận thức, Tiểu Huân không còn khóc nữa, h ấ nhỏ đá bóng ngã gãy tay cũng không khóc. Thằng bé xin mẹ cho mình thời gian ba năm nhưng mẹ thằng bé không chịu, sau đó chính bà đã ép mẹ thằng bé phải đồng ý. Cháu ngoại bà do một tay bà nuôi lớn, bà rất hiểu Tiểu Huân, chuyện mà thằng bé đã hứa chắc chắn sẽ làm được, nói ba năm là ba năm, ba năm sau thằng bé phá tan hang ổ của đối phương, trả được thù, đưa tất cả đồng đội trở về sau đó giải ngũ. Khi xuất ngũ, lãnh đạo của Tiểu Huân nói với bà, có thằng bé thì mười năm cũng không có ai dám gây chuyện ở biên giới.” Hà Văn Tĩnh chợt hiểu khí khái anh hùng chính nghĩa của anh có ngu ồn gốc từ đâu, hiểu rằng dưới vỏ bọc bất cần kia, anh che giấu trí thông minh, sự kiên trì và lòng gan da của mình, biết được trọng trách anh từng gánh vác.

Cô bỗng nhớ lại lần đầu gặp nhau, anh đứng đó không nói gì nhưng cả thân mình đều toát lên vẻ uy nghiêm và dữ dằn, về sau trong lúc đùa giỡn mới khiến người ta tức đến nghiến răng, dần quên đi ấn tượng ban đầu. Bây giờ mới biết đó là sát khí mà chỉ có người từng nhuộm máu chiến trường mới có được, máu của kẻ thù, máu của chiến hữu, máu của bản thân, thứ khí chất sắc lạnh đó có muốn giấu cũng không được.

Ấn tượng của cô về Chu Thế Huân bỗng thay đổi hoàn toàn, lúc trước luôn cảm thấy anh lắm m ồm, lưu manh, không có câu nào thật lòng, giờ nghĩ lại cảm thấy đó là tà khí nhưng cũng là chính khí.

Bà cụ thấy Hà Văn Tĩnh h ấ lâu không lên tiếng bèn nói tiếp: “H ấ nhỏ thằng bé bị ảnh hưởng bởi chuyện bố mẹ ly hôn, không chịu khó học hành,

rất hay nổi loạn nhưng bà biết Tiểu Huân sẽ không bị nhiễm thói xấu, thằng bé không tiêu một đồng nào của bố mẹ, từ hồi cấp Hai đã bắt đầu đi làm thêm kiếm tiền, sau này đi lính thì đưa hết trợ cấp cho bà. Nó là người thô kệch nhưng tâm tư tinh tế, lần trước cháu vay tiền, không phải thằng bé không muốn cho cháu mượn, Tiểu Huân nói những lời đó vì sợ bà có ấn tượng không tốt với cháu, cố ý nói cho bà nghe. Thằng cháu bà được cái ưa nhìn, từ hồi đi học đã có rất nhiều con gái thích thằng bé, nhưng Tiểu Huân chẳng bao giờ có kiên nhẫn nói nhiều với người ta. Cháu thì khác, thằng bé còn dẫn cháu về nhà ăn cơm.”

Hà Văn Tĩnh càng nghe càng cảm thấy không đúng, hắng giọng bắt đầu giải thích: “Bà ơi, cháu và Chu Thế Huân... không phải kiểu quan hệ đó, bọn cháu chỉ là bạn... À bọn cháu chỉ là anh em, anh em thôi ạ!”

Bà Chu tỏ vẻ nghi ngờ, “Có phải cháu chê trình độ văn hóa của Tiểu Huân không cao không?”

Hà Văn Tĩnh vội vàng lắc đầu, “Không phải, không phải, văn hóa đủ dùng là được, cháu cũng không ham học gì, nếu không phải tại học y thì cháu đã nghỉ học từ lâu rồi. Chu Thế Huân mặc dù không đọc nhiều sách nhưng kinh nghiệm cuộc sống rất phong phú, người như thế mới có thể bươn chải trong xã hội, làm một sách có ích gì đâu.”

Bà Chu ngơ vờ nhìn cô, “Thế cháu...”

Hà Văn Tĩnh ngẫm nghĩ, Chu Thế Huân rốt cuộc có chỗ nào không tốt?

Nghĩ một hồi cũng không thấy anh có chỗ nào không tốt, làm anh em tất nhiên không có gì phải nói, nhưng làm bạn trai thì... Vừa nghĩ đến hai chữ bạn trai, Hà Văn Tĩnh đã nổi cả da gà.

Da gà còn chưa tan thì chính chủ đã xuất hiện, Chu Thế Huân lau mồ hôi trước trán, đẩy cửa bước vào.

“Nói chuyện gì mà đóng cửa vậy?” Lời còn chưa nói xong, anh nhìn thấy bức ảnh trong tay Hà Văn Tĩnh, nụ cười trên gương mặt lập tức biến mất. Hà Văn Tĩnh luống cuống, “Tôi không cố...”

Bà Chu rút tấm ảnh ra khỏi tay cô, “Bà lấy cho Tiểu Hà xem đây, có sao không? Cũng đâu phải chuyện gì đáng xấu hổ.”

Khóe miệng Chu Thế Huân cong lên, hờ hững kẹp tấm ảnh vào quyển sách Vật lý, để lên giá sách. Nhưng vẻ bất cần của anh lại khiến cô sống người, không khỏi chột dạ.

Bà Chu đứng dậy ra ngoài, “Hai đứa nói chuyện đi.”

Khi đi ngang qua Chu Thế Huân, bà không quên hạ giọng uy hiếp anh:

“Cháu mà dám không nể mặt người ta, bà sẽ đánh gãy chân cháu!”

Chu Thế Huân giật giật khoe miệng, “Bà đúng là tuổi cao chí càng cao.”

Bà Chu ra ngoài, Chu Thế Huân liệ̀n nằm ườn ra giường, nhắm mắt không nói chuyện. Hà Văn Tĩnh đứng cũng không được, ng ượ̃i cũng chẳng xong, lấy hết dũng khí giải thích: “Tôi không cố ý lục đ ồ của anh, tôi chỉ cầm bừa một quyển, ai ngờ..”

Chu Thế Huân hé mắt nhìn cô, “Đã nói không sao r ộ̀i, khách sáo quá vậy.”

Hà Văn Tĩnh oán th ậ̀m trong bụng, anh nói không sao khi nào?

Cô cũng không tiện ở lại tiếp, “Không còn sớm nữa, tôi đi trước đây.”

“Ừ.” Chu Thế Huân đứng lên, “Tôi đưa cô về”

Bà Chu và ông Chu tiến ra tận cửa, còn nắm tay cô bịn rịn, “Rảnh rồi thì tới nhà chơi nhé!”

Hà Văn Tĩnh lễ phép đ ồng ý, chào tạm biệt r ộ̀i lên xe của Chu Thế Huân.

-
-
-

Ngoại truyện 2.5

.

.

Dọc đường đi hai người không nói gì, cô chợt nhận ra Chu Thế Huân không phải người nhiều lời.

Cô len lén quay đầu sang anh, đèn đường bên ngoài cửa sổ vụt qua, ánh sáng trong xe lại mờ mờ, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy đường nét góc nghiêng khuôn mặt cương nghị, lại thêm những lời bà Chu nói hôm nay, cô bỗng cảm thấy dường như mình mới vừa làm quen lại với người đàn ông có nụ cười lưu manh bất cần này.

Chu Thế Huân liếc nhìn cô, “Nhìn tôi làm gì?”

Hà Văn Tĩnh hắng giọng: “Anh giận à?”

Chu Thế Huân bật cười, “Cô biết ngày trước tôi làm gì rồi mà, nếu tôi giận thật, cô còn có thể bình an ngồi đây nhìn trộm tôi sao?”

Khi anh cười, hết thấy những chuyện máu me và xót xa dường như biến mất, anh vẫn là Chu Thế Huân chọc người ta tức đến nghiến răng.

Hà Văn Tĩnh mỉm cười với anh.

Chu Thế Huân chửi thầm, đúng là cô cười ngọt thật.

Lúc xuống xe, Hà Văn Tĩnh đứng ngoài cửa xe khom người nhìn anh, “Chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Chu Thế Huân duỗi thẳng hai ngón tay chạm vào lông mày rồi hất về phía trước, ra dấu chào rất oách, “Cảm ơn nhé.”

Trên đường về Chu Thế Huân nhớ đến nụ cười của Hà Văn Tĩnh, tâm trạng rất tốt, nghe điện thoại xong liền quay xe về phía quán vỉa hè quen thuộc.

Một nhóm ba, năm người ngồi một bàn, trông thấy Chu Thế Huân từ đằng xa liền lên tiếng chào hỏi. Chu Thế Huân gật đầu đáp lại, tìm đại một bàn rồi ngồi xuống.

Thuận Tử đang chơi Đấu địa chủ với Tiểu Bạch và Hắc Tử nhưng vẫn tranh thủ đưa cho Chu Thế Huân điều thuốc, “Anh Huân, làm một điều nhé?”

Chu Thế Huân tự mở bia, đẩy tay cậu ta ra, “Cai rồi.”

Hai chữ anh thốt ra chẳng khác nào mìn nổ, ba người không chơi nữa mà ng ẫ vậ lấy Chu Thế Huân.

“Cai khi nào vậy? Hôm qua còn hút mà.”

Chu Thế Huân hờ hững trả lời: “Hôm nay.”

“Có chuyện gì thế?”

Chu Thế Huân uống bia, “Chẳng có chuyện gì cả.”

“Không phải chứ, anh Huân? Sao tự dung anh lại cai thuốc?”

“Thế sau này bọn em cũng không được hút nữa à?”

“Vì phụ nữ sao?”

Chu Thế Huân không lên tiếng, ba người càng nói càng cao giọng, mấy bàn bên cạnh cũng sáp lại, “Anh Huân, anh có chị dâu r ẫ ạ?”

“Anh Huân, chị dâu không cho anh hút thuốc sao?”

“Anh Huân, anh to thế này mà lại sợ vợ à?”

“...”

Chu Thế Huân sực nhớ ra một chuyện, li ền hỏi: “Này, các cậu nói xem bé gái đặt tên gì cho hay?”

“Chuyện gì vậy trời?”

“Chị dâu có thai r ẫ sao?”

“Anh Huân, anh xịn quá.”

“Không phải của tôi.”

“Thế mà anh cũng nhin được!”

“Ha ha ha...”

“Biến! Mau nghĩ cẩn thận cho tôi! Mỗi người nghĩ một tên, không được trùng lặp!”

Anh Huân nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng, thế là một nhóm đàn ông cao lớn thô kệch ng ẫ trong quán nướng cúi đ ầu, ai nấy đ ầu nhăn nhó mặt mày, bậm môi nghĩ tên cho bé gái.

Mấy ngày sau, Hà Văn Tĩnh được nhận lương li ền gọi điện hỏi số thẻ của Chu Thế Huân để chuyển ti ền cho anh. Chu Thế Huân bảo cô mang thẳng đến câu lạc bộ.

Vừa vào cửa thì có nhân viên đi đến, cô chủ động nói: “Tôi tìm Chu Thế Huân.”

Người đó ng ẫ ra, sau đó xoay người hô to: “Có phụ nữ đến tìm anh Huân!”

Một người đeo trang bị leo núi hót hải xông đến, nhìn chăm chăm Hà Văn Tĩnh, ng ơ gác lăm bậm: “Đúng là phụ nữ thật...”

Không bao lâu sau, Hà Văn Tĩnh bị một nhóm năm, sáu người vây quanh. Cô cau mày, “Chưa từng thấy phụ nữ sao?”

“Phụ nữ thì thấy rồi nhưng chưa có người phụ nữ nào đến tìm anh Huân.”
“Vì sao?”

“Vì anh Huân không cho, phụ nữ đến tìm anh ấy đều bị anh ấy đánh ra ngoài.”

“Anh ta đánh cả phụ nữ hả?”

“Anh Huân nói trong mắt anh ấy chỉ có người chết và người sống, không có đàn ông và đàn bà. Thực ra cũng không phải đánh thật, chỉ là xách lên rồi vứt ra ngoài thôi.”

“Hay có phụ nữ tới tìm anh ta sao?”

“Đúng vậy, khuôn mặt của anh Huân rất được lòng phái nữ, chỉ riêng gương mặt đó, thân hình đó đã gánh bao nhiêu thẻ hội viên rồi, rất nhiều khách hàng nữ đến chơi sau khi gặp đều quay lại tìm anh ấy.”

Hà Văn Tĩnh cười, đang định hóng thêm chuyện thì bị cắt ngang.

Chu Thế Huân đứng trên tầng hai nhìn xuống, “Làm gì thế, không làm việc đi!”

Đám người bấy giờ mới biết đã lỡ lời, vội vàng nói lảng đi: “Anh Huân! Có người tìm!”

Hà Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn anh, miệng anh đang ngậm kẹo mút, kết hợp với vóc dáng cao lớn rắn chắc thì có hơi ngố. Cô nén cười, “Tôi đến trả tiền.”

Thuận Tử vui vẻ pha trò, “Anh Huân, anh còn mở cả nghiệp vụ cho vay nặng lãi à?”

Chu Thế Huân trừng mắt, “Làm việc của cậu đi!”

Về sau có lời đồn, Chu Thế Huân bắt chẹt đàn ông cưỡng đoạt phụ nữ, cho vay nặng lãi, người ta không trả được tiền liền cướp về làm vợ, quả là không biết xấu hổ.

Chu Thế Huân vẫy tay bảo Hà Văn Tĩnh lên tầng, “Lên trên rồi nói.”

Hà Văn Tĩnh vào văn phòng của anh, rút tiền trong túi ra đưa cho anh,

“Anh đếm đi.” Hà Văn Tĩnh chỉ nói khách sáo, ai ngờ Chu Thế Huân đếm thật.

Đếm xong anh ngược mắt nhìn cô, “Không đủ.”

Hà Văn Tĩnh ngạc nhiên, “Sao lại không đủ, tôi rút tiền từ ngân hàng ra còn chưa động đến, anh không biết đếm hả?”

Chu Thế Huân cắn vỡ kẹo mút, kêu “rắc” một tiếng trong miệng, “Sao nào, coi thường tôi không đi học à, vậy cô đếm đi.”

Hà Văn Tĩnh không giỏi đếm tí ền lắm, đếm đi đếm lại một lúc lâu, cau mày nhìn anh, “Vừa đúng hai mươi nghìn tệ mà? Anh đếm lại đi.”

Chu Thế Huân ngả người vào ghế, đôi chân dài gác lên bàn, lười biếng nhìn cô, “Đúng là hai mươi nghìn tệ, nhưng đã nói là cho vay nặng lãi mà.”

Hà Văn Tĩnh trợn mắt, “Thế lãi suất là bao nhiêu hả Chu đại gia?”

Chu Thế Huân day thái dương, do dự nói: “Tôi vẫn chưa nghĩ ra.”

Hà Văn Tĩnh kéo ghế ngồi đối diện anh, “Vậy anh mau nghĩ đi.”

Chu Thế Huân bắt đầu tán dóc: “Này, cô là bác sĩ, cũng được coi là nghề lương cao, tới lúc gấp rút mà ngay cả hai mươi nghìn tệ cũng không có?”

Hà Văn Tĩnh nghiêm túc nhìn anh, “Anh có hiểu nhầm với bác sĩ thì phải? Bác sĩ sao có thể coi là nghề lương cao, rõ ràng là nghề nguy hiểm cao, đòi mạng mà không cho tí ền. Với lại, tôi trả nợ tí ền nhà xong là nhẵn túi*!”

[*Nhẵn túi: Từ lóng tiếng Trung là “nguyệt quang” (ánh trăng), ý chỉ những người tiêu hết thu nhập theo tháng (“nguyệt” còn có nghĩa là “tháng”, quang” còn có nghĩa là “hết sạch”)]

“Ồ, hóa ra cô là mỹ thiếu niên ánh trăng!” Vừa nói anh vừa bóc cây kẹo mút cho vào miệng, “Đúng rồi, cô bảo tôi đặt tên cho con bé mà, tôi đặt xong rồi.”

Nhắc tới đây, Hà Văn Tĩnh rầu rĩ, “Không cần nữa, con bé được bố mẹ đón về rồi, họ vừa bỏ đã thấy hối hận, hôm sau liền quay lại đón về. Con bé xinh như thế, ai nỡ vứt bỏ chứ”

Chu Thế Huân vui vẻ nói: “Sao nào, cô còn định đem về nuôi à?”

“Nói cũng phải...” Hà Văn Tĩnh cắn môi thở dài, “Tôi không nuôi nổi.”

Chu Thế Huân nhìn đồng hồ, “Đã tới giờ này rồi, cùng ăn cơm nhé?”

“Thôi, tôi trốn việc ra ngoài, còn phải về bệnh viện nữa.” Hà Văn Tĩnh trước khi đi còn nhìn anh, “Ăn ít kẹo thôi, dễ sâu răng lắm. Chút tí ền này chưa đủ thay răng tốt đâu.”

Chu Thế Huân đang định đứng dậy tiễn, nghe vậy thì ngăn người.

Chết tiệt, không cho hút thuốc, kẹo cũng không cho ăn! Có định cho nhau sống nữa không?

Hà Văn Tĩnh lái xe đi được một đoạn mới nhớ ra quên nhắc Chu Thế Huân lần sau đừng bỏ nhều tí ền mặt trong xe như thế, không an toàn. Nhưng rồi cô lại nghĩ, anh còn dũng mãnh hơn cả người áp tải xe chở tí ền, ai dám động đến anh chứ, có lo cũng vô ích.

Hà Văn Tĩnh vừa đi khỏi, Tiểu Bạch đã bê một hộp kẹo mút to dùng bước vào, “Anh Huân, kẹo mút anh bảo em mua về này.”

Chu Thế Huân khoát tay, “Cậu tự ăn đi!”

“Không cần nữa ạ?” Tiểu Bạch gãi đầu, “Lúc này còn bắt em mau đi mua về mà?”

Thuận Tử cũng sán lại gần, cười gian xảo: “Anh Huân, người lúc này.. có phải chị dâu không?”

Thấy Chu Thế Huân sầm mặt, hai người vội chuồn đi.

Ngày tháng cai thuốc vô cùng gian khổ, Chu Thế Huân khó khăn lắm mới trụ được đến tối về nhà ăn cơm, còn chưa vào cửa đã bị bà Chu dú cho một hộp cơm to đuổi ra ngoài, “Mang cho Tiểu Hà!”

Chu Thế Huân đoán có lẽ giờ này Hà Văn Tĩnh chưa tan ca nên đến thẳng bệnh viện.

Vừa ra khỏi thang máy anh liền nghe thấy tiếng gào khóc rung trời chuyển đất, “Con không muốn nhỡ răng! Hu hu hu... Con muốn về nhà!” Sau đó bị một sinh vật tròn vo va vào chân. Anh cúi đầu nhìn, cậu bé mồm mím nước mắt đầm đìa đang che trán, giận dữ nhìn anh.

Chu Thế Huân không hề bị uy hiếp, tiện tay xách cậu nhóc lên đối mặt với mình. Mặt mũi anh vốn đã sứt đá, khi sa sầm lại có chút dữ dằn, lúc này còn đeo kính râm, miệng ngậm tăm, quả thực không giống người tốt cho lắm.

Cậu bé nhìn anh, òa khóc, “Bố ơi, con muốn nhỡ răng!”

Bố cậu bé nhanh chóng đuổi đến, dè dặt đón lấy thằng bé, mỉm cười khách sáo với Chu Thế Huân rồi bế cậu bé về phòng khám.

Hà Văn Tĩnh đứng ở cửa phòng khám cúi đầu cười, hóa ra trong mắt các bạn nhỏ, người này còn đáng sợ hơn nha sĩ.

Cô nhướn miệng cười với anh thay cho lời chào, “Chờ tôi một lát.”

Chu Thế Huân gật đầu.

Đến khi Hà Văn Tĩnh làm xong, vừa ra khỏi phòng khám liền thấy Chu Thế Huân chán nản đứng ngăn người trên hành lang, lúc này cô không để ý tay anh còn xách theo một hộp cơm, miệng vẫn ngậm tăm.

Hà Văn Tĩnh bật cười, “Anh làm sao thế? Đau răng à?”

Chu Thế Huân nhổ tăm ra, “Lên cơn thèm thuốc.”

Hà Văn Tĩnh càng vui hơn, “Thế anh hút đi, ngậm tăm có ích gì.”

Chu Thế Huân vuốt mặt, “Không hút.”

Hà Văn Tĩnh không khỏi tò mò, “Cai thuốc à? Không ngờ anh lại có nghị lực như thế.”

Chu Thế Huân lẳng lặng nhìn Hà Văn Tĩnh.

Hà Văn Tĩnh sờ mặt, “Sao vậy? Trên mặt tôi có máu à?”

Chu Thế Huân lắc đầu, “Này, bà bảo tôi mang cho cô.”

Hà Văn Tĩnh kéo tay anh lên, mở ra xem, “Ồi thịt nấu đông sao? Bao năm nay tôi chưa được ăn đấy!”

Chu Thế Huân nhét vào tay cô, “Bên dưới còn một t ầng nữa.”

Hà Văn Tĩnh ngạc nhiên thốt lên: “Món kho à? Bà tự tay làm sao?”

Chu Thế Huân ra vẻ nghi ền ngẫm, “Gọi ngày càng quen miệng.”

Hà Văn Tĩnh nể tình đ ồ ăn ngon không ra tay với anh.

“Không ăn hết thì bỏ vào tủ lạnh.”

“Tủ lạnh? Tủ lạnh trong khoa đ ầy r ễ, làm thế nào nhỉ?” Hà Văn Tĩnh nghiêng đầu suy nghĩ, nghiêm túc đề xuất: “Hay để tạm trong nhà xác, nhiệt độ ở đó vừa đủ.”

“...” Chu Thế Huân lần đầu được thử nghiệm sự dũng mãnh của cô.

Hà Văn Tĩnh không nhịn được cười, “Ha ha ha, trêu anh thôi, thế mà tin thật!”

Chu Thế Huân lạnh mặt, “Ha ha, chẳng buồn cười chút nào.”

Hà Văn Tĩnh kiễng chân xoay người anh lại, bắt chước giọng điệu của anh: “Đi nào, người anh em, tôi mời!”

Hai người đi ăn lẩu, Hà Văn Tĩnh cũng không hỏi nhiều mà gọi món luôn, ai ngờ Chu Thế Huân trông nam tính như vậy mà không ăn được cay.

Cô nhìn Chu Thế Huân ng ễ đối diện cứ ăn được một miếng lại rót một cốc nước, hai vai không ngừng run lên.

Sau đó cô vào nhà vệ sinh, khi quay lại thì thấy Chu Thế Huân đang nói chuyện với một cô gái, đến khi tới gần thì cô gái đó đã đi r ễ, cô chỉ nhìn thấy góc nghiêng của cô nàng.

Cô c ần đưa ăn tiếp, “Cô gái đó là ai?”

Chu Thế Huân bị cay đến đỏ mặt, “Em gái của đ ồng đội tôi, Từ Tiểu Thanh.”

“Ha ha.” Hà Văn Tĩnh trả lại anh hai chữ.

Chu Thế Huân gác đầu, “Người anh em có ý gì vậy?”

Hà Văn Tĩnh nháy mắt ra hiệu với anh, “Đ ầu là người trưởng thành r ễ, còn giả ngốc.”

“Cô thật vô vị!”

“Anh gây sự vô cớ!”

“Mau ăn đi, sao mà hóng hớt thế?”

“Anh mới hóng hớt ấy!”

“...”

Hiếm khi hai người không động tay chân mà đấu khẩu như vậy.

Trưa hôm sau, Tùy Ưc và Tam Bảo hẹn Hà Văn Tĩnh đi ăn, “Đến căng tin ăn cơm đi.”

Hà Văn Tĩnh vui vẻ nói: “Không đi, tớ mang cơm r ề.”

Tam Bảo tròn tròn mắt, “Cậu lấy đâu ra cơm mà mang?”

Hà Văn Tĩnh gõ lên hộp cơm, “Tớ có mà.”

Tam Bảo ra tay giành lấy hộp cơm, “Ngon thế, đi nào, mang đến căng tin chúng ta cùng san sẻ.”

Cả bữa cơm chốc chốc lại nghe thấy tiếng xuýt xoa của Tam Bảo.

“Ôi trong thịt đông có lạc này!”

“Còn có chân giò nữa! Món chân giò mà tớ thích nhất!”

“A! Còn có thịt thủ lợn! Ngon quá đi mất!”

Tam Bảo ôm bụng, vẻ mặt thỏa mãn, “Sao ngon thế nhỉ? Mua ở đâu vậy?”

Hà Văn Tĩnh sờ tai, tóc mọc dài r ề, có hơi ngura ngúra, “Bệnh nhân tặng.”

Tùy Ưc sừng sốt, “Hả?”

Hà Văn Tĩnh do dự một h ề r ề nói thật: “Bà ngoại của số tám mươi.”

Tùy Ưc và Tam Bảo nhìn nhau, “Ồ...”

Hà Văn Tĩnh ôm trán, “Bà anh ấy đến chỗ tớ khám răng, có lẽ là để cảm ơn tớ.”

Tùy Ưc tò mò, “Cậu đã bao giờ gặp đối tượng xem mắt đến lần thứ hai đâu?”

Hà Văn Tĩnh bất lực, “Có cách nào đâu! Nghiệt duyên mà!”

Trước khi trời nóng h ể, Hà Văn Tĩnh đã giải quyết hết chỗ thịt đông và món kho đó. Tranh thủ cuối tu ần, cô rửa sạch hộp cơm, mang thẳng đến chỗ bà Chu.

Cổng sân khép hờ, cô đẩy khế là mở được, vừa vào trong li ền ngay ngăn cả người.

Ở thời đại này mà cô còn có thể thấy một người đàn ông cao lớn dùng xà phòng giặt qu ần áo bằng tay. Thời tiết nóng nực, anh cởi tr ần, ng ề dưới nắng c ần mẫn chà xát đầu đặn như đang tập luyện. Gió thổi hiu hiu, bóng bóng xà phòng trong chậu bay lên cao.

Rất nhiều năm sau, khi nhớ lại ngày này, Hà Văn Tĩnh vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm của bong bóng xà phòng lấp lánh.

Chu Thế Huân nhanh chóng phát hiện ra sự có mặt của cô, quay đầu nhìn, nhường mày mà không lên tiếng.

Hà Văn Tĩnh giờ hộp cơm cho anh xem, “Tôi đến trả cái này.”

Chu Thế Huân hất cằm chỉ về phòng bếp, “Để đó là được.”

Hà Văn Tĩnh bỏ xuống rồi hỏi: “Bà anh...”

“Hừm...” Chu Thế Huân lờm, “Bà cô ấy...”

Hà Văn Tĩnh không khỏi bật cười, “Hai ông bà đâu?”

Chu Thế Huân vẫn cúi đầu giặt quần áo, “Sang nhà hàng xóm đánh mặt chược, tìm họ hay tìm tôi?”

Hà Văn Tĩnh tiếp tục chơi với giềng bơm nước, trả lời băng quơ: “Không tìm ai cả, chỉ đến trả hộp cơm thôi.”

Chu Thế Huân không nói gì nữa, một người tập trung giặt quần áo, một người tập trung nghịch giềng bơm nước, cô bơm nước ra cho anh giặt, xem như ăn ý.

Chu Thế Huân giặt quần áo xong, đứng trước mặt Hà Văn Tĩnh, cô ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện ra điều bất thường.

Nửa thân trên của anh không mặc áo, mồ hôi trượt từ trên gò má xuống, lướt qua yết hầu gợi cảm ở cổ, biến mất ở cơ ngực và cơ bụng bóng loáng. Trên người anh chằng chịt dấu sẹo lớn nhỏ, cơ ngực và cơ bụng nhể nhại mồ hôi phản chiếu dưới ánh mặt trời.

Vẻ đẹp nam tính bùng nổ.

Hà Văn Tĩnh nhìn đến độ máu nóng bốc lên, mắt cô lóe sáng, nhìn loạn khắp nơi, “Này, anh có thể mặc áo vào được không?”

Anh không nhiều lời, quay người vào phòng mặc áo, nhưng chẳng khác không mặc là mấy. Áo ba lỗ trắng dán sát vào người, vật dưới bị kéo lên đến ngực thì cuộn lại, cơ ngực cơ bụng và đường chữ V lộ hết đã đành, áo trắng trên nền nước da màu đồng còn tạo ra kích thích thị giác lớn hơn.

Hà Văn Tĩnh ôm mũi, sợ chảy máu mũi thì mất mặt, khàn giọng yêu cầu tiếp: “Quần của anh... có thể kéo cao hơn được không?”

Chu Thế Huân cọt nhả sáp lại gần trên cô, “Mặc nhiều nữa cũng vô dụng, đàn ông nóng bỏng, thân hình nóng bỏng, trái tim nóng bỏng, mùa đông có thể đi bơi, tắm nước lạnh, cô có muốn thử không?”

Hà Văn Tĩnh nhanh chóng lùi lại mấy bước, gương mặt đỏ bừng, chợt thấy mình thế này quả là làm mất mặt Tam Bảo.

“Con cháu Viêm Hoàng”* trong ngoài đầu “hoàng”** như cô và Tam Bảo ở chung với nhau bao năm như thế, không ngờ lại bị đàn ông ghẹo đến đỏ mặt, đúng là có lỗi với biệt danh “Hà thủ ô”*** của cô!

(*Con cháu Viêm Hoàng: Con cháu của Viêm Đế (Thần Nông) và Hoàng Đế (vị vua huyền thoại, anh hùng văn hóa và được coi là thủy tổ của nhân dân Trung Hoa). Người Trung Quốc coi hai vị Viêm Hoàng là tổ tiên của mình.

**Hoàng: Chữ Hoàng (黃) trong Hoàng Đế, nghĩa đen là “màu vàng”, còn có nghĩa bóng là “đôi trụy”.

***Hà Thủ Ô (何首乌): Người họ Hà có đầu óc đen tối. Cụm từ này có âm đọc đồng âm với tên một loại cây dùng làm thuốc (何首乌), chỉ khác cách viết chữ Ô.)

Cô vội vàng đi ra ngoài, “Tôi bận lắm, không rảnh thử! Đi trước đây!”

Chu Thế Huân giữ cô lại, “Bận gì?”

“Buổi chiều còn phải đi chơi bóng rổ.”

“Cô còn biết chơi bóng rổ?”

“Coi thường tôi hả? Ngày trước tôi ở trong đội tuyển của trường đấy!”

“Đội bóng rổ nam à?”

“Cút!”

“Ha ha, ở đâu thế, có thời gian tôi sẽ đi xem.”

Hà Văn Tĩnh vội vã để lại địa chỉ rồi chuồn mất. Cô tưởng Chu Thế Huân chỉ nói chơi, không ngờ anh đến thật.

Cô đang đứng dưới trụ bóng rổ uống nước thì thấy anh nhảy từ trên bụi xuống, trong tay còn ôm một chú mèo con.

Hà Văn Tĩnh bước tới cúi đầu nhìn, “Ở đâu ra thế?”

Chu Thế Huân vuốt ve nó, “Nhặt được bên cạnh bánh xe ô tô.

Hà Văn Tĩnh định nói thêm thì nghe thấy có người gọi cô: “Hà Soái! Bắt đầu rồi!”

Cô quay đầu đáp lời, rồi đặc ý nháy mắt với Chu Thế Huân, “Cho anh mở rộng tầm mắt.”

Chỉ là một nhóm người chơi cho vui, chắc không phải thi đấu chính thức, cô không mặc áo bóng rổ mà chỉ mặc áo phông, quần soóc rộng rãi.

Chu Thế Huân nhếch miệng cười, tư thế, động tác của cô rất chuẩn mực, khi chơi bóng rổ toát ra vẻ mạnh mẽ phóng khoáng, chẳng trách những người kia đầu gọi cô là “Hà Soái”.

Thế nhưng Chu Thế Huân vẫn cảm thấy có gì đó không ổn. Anh xem một lúc mới phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu.

Cô quá trắng, trắng đến phát sáng. Gương mặt vốn trắng trẻo, trời nóng nên cô mặc ít đồ hơn, không ngờ thân mình còn trắng hơn cả mặt.

Cặp chân thon dài trắng trẻo lượn qua lượn lại trước mắt khiến người anh nóng rực.

Anh lại cảm thấy khó hiểu, Hà Văn Tĩnh rõ ràng là đàn ông, anh coi cô như anh em, nóng người là thế nào?

Mỗi lần Hà Văn Tĩnh ở trên sân nhìn qua đầu thấy Chu Thế Huân đang cúi đầu chơi với mèo. Cô chơi bóng bao lâu thì anh chơi với con mèo bấy lâu, thật không ngờ anh lại có hứng thú với loại động vật đáng yêu này như thế. Thực ra sự thật là cô chơi bóng bao lâu, Chu Thế Huân nhìn chân cô bấy lâu, nhìn đến mức không thể rời mắt được.

Mãi cho tới khi Hà Văn Tĩnh thu dọn xong đồ đạc, vừa lau mồ hôi vừa chạy đến nói “Đi thôi”, Chu Thế Huân mới bế mèo bỏ đi.

Hà Văn Tĩnh gọi anh lại: “Anh định mang nó đi đâu?”

“Tôi thấy không ai cần nó nên mang về cho bà nuôi.”

“Cũng được.”

“Tôi còn đặt tên cho nó nữa.”

“Là gì?”

“Bánh Xe.”

“Với trình độ đặt tên của anh, may mà lúc đó cô bé kia được bố mẹ đón đi, nếu không cũng thảm trong tay anh rồi.”

“Bánh Xe không hay à?”

“Anh nghĩ sao?”

“Tôi thấy rất hay.”

Hai người vừa nói vừa đi xa, bỏ lại mấy người đứng trên sân bóng tò mò bàn luận.

“Người đàn ông kia là gì của Hà Soái?”

“Không biết nữa...”

“...”

Ngoại truyện 2.6

.

.

Tối hôm đó xảy ra chút chuyện, hậu quả là sáng hôm sau vừa ngủ dậy Chu Thế Huân liền sa sầm mặt mày.

Tất cả mọi người trong câu lạc bộ đều cảm nhận được sự cáu kỉnh của Chu Thế Huân, ngay cả Đường Khác tới tìm anh, anh cũng lơ đãng.

Hai người ngồi trên sofa, một người chậm rãi nói chuyện, một người trầm mặc.

“Chuyện là thế đấy, anh lắm mưu nhiều kế, mau nghĩ cách giúp tôi đi.”

Đường Khác lắc nhai một hồi mới phát hiện Chu Thế Huân giữ nguyên một tư thế, không hề nhúc nhích.

Anh ta đẩy nhẹ Chu Thế Huân, “Này, tôi đang nói chuyện với anh đấy, nghĩ gì thế?”

Chu Thế Huân bấy giờ mới hoàn hồn, tỉnh bơ nhả khói nhìn đối phương, “Đang nghĩ cách.”

Đường Khác bị anh chọc tức, “Thôi đi! Bộ dạng anh rõ ràng là đang nghĩ đến phụ nữ.”

Ngón tay kẹp thuốc của Chu Thế Huân run lên, suýt nữa tự làm bỏng mình, quay đầu hỏi: “Tôi nghĩ tới phụ nữ lộ liễu thế à?”

Đường Khác nhướn mày, gật đầu.

Chu Thế Huân dập thuốc vào gạt tàn, cúi đầu chửi thề: “Chết tiệt...”

Đường Khác búng tay, “Người anh em, anh không hút nữa mà? Sao giờ lại hút?”

Chu Thế Huân đứng dậy đi ra ngoài, “Không liên quan đến cậu.”

Anh đi mấy bước thì quay lại, ngồi xuống bên cạnh Đường Khác, “Đêm qua tôi nằm mơ, cậu nghe rồi phân tích giúp tôi xem có ý nghĩa gì.”

Đường Khác lập tức hứng thú, cúi đầu lại gần, vẻ mặt hóng chuyện, “Ừ, anh nói đi, liên quan đến phụ nữ phải không?”

“Là...” Chu Thế Huân vừa ngẩng đầu liền gật mình trước đôi mắt vừa tròn vừa sáng của Đường Khác, “Làm gì thế?”

Đường Khắc ng ắ sát lại, “Nghe anh kể chuyện.”

Chu Thế Huân bỗng im bật, “Thôi không nói nữa.”

Nói xong đẩy cửa bỏ đi, để lại Đường Khắc tức giận trong phòng, “Đồ khốn Chu Thế Huân! Có ai như anh không hả? Tôi đã tò mò muốn chết r ồi! Anh nói chuyện kiểu đấy sau này ai thèm chơi với anh!”

Thực ra giấc mơ đó chẳng có gì để nói, chỉ là mộng xuân thôi.

Trong mơ, đôi chân trắng nõn nà của Hà Văn Tĩnh siết chặt lấy thắt lưng của anh, khi vuốt ve có cảm giác mềm mại trơn mịn, hai người ra sức quăn lấy nhau, gương mặt cô hiện lên rõ nét, l ẳng l ẳng nhìn anh, xương cốt của anh đã r ả rời phân nửa, nửa còn lại tan chảy trong tiếng gọi “anh Huân” ngọt lịm của cô... Trong bóng tối, anh mở tròng hai mắt, cảm nhận được sự ẩm ướt phía dưới, trong lòng không khỏi chửi th ề.

Hơi thở gấp gáp, ánh mắt ng ắ dại, anh nằm yên một lúc mới dậy thay qu ần.

Chu Thế Huân cảm thấy thật quái quỷ, anh th ề lúc trước thật sự chỉ coi cô là anh em, sao bản thân có thể mơ thấy mình cùng cô...

Tới khi nằm xuống, anh vẫn bị ám ảnh bởi giấc mơ ban nãy hình ảnh rõ nét đến khác thường, đôi mắt trong trẻo ấy khiến cả người anh sục sôi. Rốt cuộc không thể nằm yên được nữa, anh ng ắ dậy, với tay ra đầu giường tìm bao thuốc, rút ra một điếu ngậm vào miệng.

Một lúc lâu sau, Chu Thế Huân động dậy ngón tay, quẹt một que diêm, cúi đầu châm thuốc, rất lâu r ồi không hút, thoáng chốc mùi nicotine lan tỏa trong khoang miệng, tràn xuống phổi, anh ngửa đầu khép chặt hai mắt, chậm rãi nhả ra một vòng khói trắng.

Đây chính là lý do khiến Chu Thế Huân cả ngày g ắt g ồng khác thường, nhưng nguyên nhân này quả thực khó mà tiết lộ với người ngoài.

Chu Thế Huân muốn đôi mắt trong trẻo ấy nhìn anh một l ần nữa, nhưng lại sợ nhìn thấy đôi mắt đó, anh cáu kỉnh suốt mấy ngày, rốt cuộc không nhịn được mà gọi điện cho Hà Văn Tĩnh.

Trước khi gọi điện, anh đã ng ắ dưới nhà cô cả tối, hút đến hai bao thuốc. “Tìm tôi làm gì?”

“Trả l ại!”

“Ồ, l ần trước đã mời anh ăn cơm r ồi mà?”

“Một l ần không đủ, phải mời tiếp, với lại mời tôi ăn cơm mà cô còn ăn nhi ều hơn cả tôi!”

“Anh hai à, lương của tôi dùng để trả nợ hết r ồi, không có ti ền đâu!”

“Không có tiền thì tôi mời, ra đây.”

Hà Văn Tĩnh lên xe, Chu Thế Huân nhìn chân cô trước may mà cô mặc quần dài, không thấy được gì. Quét mắt lên trên, vừa đối mặt với đôi mắt ấy anh bỗng cảm thấy bụng dưới nóng lên, đành gượng gạo nhìn sang nơi khác.

Hắng giọng mấy cái, ngón tay khẽ run lên, Chu Thế Huân muốn hút thuốc. Hà Văn Tĩnh nhích lại gần, ngửi thấy mùi thuốc lá bèn hỏi: “Anh lại hút thuốc à?”

Chu Thế Huân sững người, hồi lâu mới “Ừ” một tiếng, trân trối nhìn cô. Hà Văn Tĩnh không biết trong đầu Chu Thế Huân đang nghĩ có lẽ anh đã tới tuổi phải tìm bạn đời rồi, nếu không sao vừa nhìn Hà Văn Tĩnh đã “cứng” vậy chứ.

Hà Văn Tĩnh khó hiểu hỏi: “Nhìn tôi làm gì, lái xe đi.”

Thực ra Chu Thế Huân cũng không thật sự muốn ăn cơm nên tìm bữa một con phở ăn vặt. Hà Văn Tĩnh ăn mì cay, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn Chu Thế Huân. Anh không có hứng ăn, ăn hai, ba miếng cho xong rồi chằm thuốc nhìn cô ăn.

Hà Văn Tĩnh có thiếu nhạy cảm đến mấy cũng phát hiện ra điểm bất thường, bèn bỏ đĩa xuống, “Anh có chuyện gì phải không?”

Chu Thế Huân ngậm thuốc trong miệng, từng vòng thuốc nhả ra che mất gương mặt anh khiến cô không nhìn rõ, chỉ có thể nghe thấy giọng nói mờ hồ của anh.

“Không có gì hết.”

Hà Văn Tĩnh không yên tâm gặng hỏi: “Không sao thật chứ?”

Chu Thế Huân dụi điếu thuốc xuống dưới sàn, gương mặt tỉnh bơ, “Nhiều chuyện.”

Lần này thì Hà Văn Tĩnh đã hoàn toàn yên tâm, cầm đĩa lên ăn tiếp, vừa ăn vừa tán gẫu với Chu Thế Huân. Cô hỏi anh vẫn trả lời, nhưng ánh mắt có hơi lơ đãng.

“Chỉ mời tôi ăn đêm thật sao?”

“Nếu không thì còn gì nữa?” “Anh có bao nhiêu đàn em như thế, sao phải tìm tôi?”

“Cô cũng là anh em của tôi mà, tìm cô có gì lạ đâu.” “

Cũng phải.” Hà Văn Tĩnh đã miễn dịch với cách gọi “anh em” của anh.

Chu Thế Huân thoáng nhìn đôi môi đỏ rực vì ăn cay của cô, bất giác liếm môi, tâm trạng càng thất thường.

Hai cánh môi mền mại mấp máy lên xuống, “Không ăn hết được, hay gói mang về cho Bánh Xe ăn?”

Chu Thế Huân miệng nhanh hơn não, “Được.”

Khi đưa Hà Văn Tĩnh về nhà, anh bỗng nhớ ra đi đâu gì đó “Cô... cuối tuần có rảnh không?”

Hà Văn Tĩnh ngẫm nghĩ, “Chắc là rảnh, sao vậy?”

“Câu lạc bộ tổ chức cho nhân viên nội bộ đi leo núi, cô có muốn đi cùng không?”

“Được thôi.”

“Tới lúc đó tôi đến đón, cô đừng lái xe.”

“Được, vậy tôi lên trước đây, anh lái xe cẩn thận nhé.”

Chu Thế Huân nhìn cô lên tầng, một lát sau đèn ở cửa sổ bật sáng, anh lại ngẩng một lúc mới nổ máy rời đi.

Gặp Hà Văn Tĩnh rồi, cảm giác bức bối của anh bỗng tan biến, cuộc sống dường như yên bình lại, nhưng cũng có phần nào đó đã thay đổi.

***

Sáng sớm Chủ nhật, nhân viên tập trung trước cổng câu lạc bộ, tự do tạo nhóm, lái máy chiếc xe lên chân núi.

Chu Thế Huân định đi đón Hà Văn Tĩnh rồi mới tập hợp với họ, Từ Tiểu Thanh gọi anh lại: “Anh Huân, em ngẩng xe của anh nhé.”

Cô mở cửa xe định ngẩng vào ghế trước nhưng Chu Thế Huân ngăn lại, hất cằm chỉ, “Ngẩng ghế sau.”

“Hả? Trước giờ em vẫn ngẩng ghế trước mà.”

“Sau này không được ngẩng nữa.”

“Ý anh là gì?”

Thuận Tử thò đầu ra từ ghế sau, “Ha ha ha, anh Huân có vợ rồi, đó là ghế riêng của chị dâu.”

Từ Tiểu Thanh ngây người, đành ngẩng vào ghế sau.

Chu Thế Huân vừa lái xe vào đường chính, Từ Tiểu Thanh ở phía sau hô lên: “Anh Huân, anh có đi nhàn đường không?” Chu Thế Huân dùng ngón trỏ hạ kính râm xuống, “Không sai, còn đi đón một người nữa.”

Từ Tiểu Thanh tò mò, “Đón ai vậy?”

Chu Thế Huân không nói gì, Thuận Tử khoát chỉ trả lời thay: “Tất nhiên là đón chị dâu rồi!”

Từ Tiểu Thanh liếc nhìn Chu Thế Huân qua kính chiếu hậu với tâm trạng nặng nề. Anh không hề phản bác.

Từ khi lên xe, Hà Văn Tĩnh đã cảm nhận được sự khác thường, cứ có cảm giác sống lưng lạnh lạnh.

Thuận Tử cười hớn hở chào cô: “Chị Hà!”

Hà Văn Tĩnh nghiêng mình đáp lại, sau đó nhìn thấy ghế sau còn có một cô gái, trông hơi quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Chu Thế Huân một tay gác lên ghế phụ, vừa nghiêng người nhìn phía sau để quay xe vừa giới thiệu với cô: “Từ Tiểu Thanh, lần trước cô gặp rồi, em gái của đồng đội tôi.”

Hà Văn Tĩnh nhớ ra, mỉm cười với cô ấy, “Chào em, chị là Hà Văn Tĩnh.”

Từ Tiểu Thanh lạnh lùng gật đầu, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hà Văn Tĩnh bị lạnh nhạt, khó hiểu nhìn Thuận Tử rồi lại nhìn Chu Thế Huân, lặng lẽ nghĩ thẳng người, cô đã làm gì đắc tội với cô gái này?

Lúc họ đến chân núi, những người khác cũng vừa có mặt, đoàn người nhanh chóng chia nhóm thi leo núi.

Chu Thế Huân giơ phong bao trong tay lên, mỉm cười động viên, “Nghiêm túc vào, người bền nhất sẽ được sắp thưởng!”

Độ dày của bao lì xì khiến đám đông nóng lòng muốn thử sức, Hà Văn Tĩnh nghĩ buộc dây giày, ngừng đầu trên anh, “Sếp Chu, tôi bền nhất cũng phát thưởng cho tôi à?”

Chu Thế Huân dùng bóng mình che cho cô, từ trên cao nhìn xuống, nghiêng đầu cười giả hoạt, mắt còn thoáng vẻ lưu manh, “Cô không được tính.”

Hà Văn Tĩnh đứng dậy trừng mắt nhìn anh, “Tôi cũng chẳng thèm!”

Chu Thế Huân mỉa mai: “Nói cứ như cô muốn lấy là lấy được ấy.”

Tính hiếu thắng của Hà Văn Tĩnh trỗi dậy, “Thế thì thử xem, tôi đấu với anh.”

Dưới ánh mặt trời, nụ cười của cô ngọt đến mức anh không thể rời mắt.

Chu Thế Huân vui vẻ nhận lời thách thức, “Được thôi.”

Tiếng còi vang lên, cuộc thi bắt đầu.

Hà Văn Tĩnh thể lực khá tốt, leo một mạch tới đỉnh núi, ăn uống chơi bời chán chế mới thấy Chu Thế Huân dìu Từ Tiểu Thanh đi khập khiễng lên.

Đám người nhanh chóng xúm lại hỏi han: “Tiểu Thanh sao vậy?”

Từ Tiểu Thanh lau mồ hôi trước trán, yếu ớt trả lời: “Trẹo chân rồi.”

Chu Thế Huân ngừng đầu đảo mắt một vòng, trông thấy Hà Văn Tĩnh liền gọi cô: “Người anh em, cô xem giúp đi.”

Hà Văn Tĩnh ng ỡ yên trên tảng đá, “Tôi không phải bác sĩ khoa Xương khớp, anh tự xem đi, đâu phải anh chưa từng học.”

Cô thừa biết cô gái này chỉ cười với Chu Thế Huân, đối với những người khác đều lạnh lùng cao ngạo, cô chẳng muốn để ý tới cô ta.

Chu Thế Huân nhờ người bên cạnh đỡ Từ Tiểu Thanh, bước lại gọi cô: “Tôi làm sao chuyên nghiệp bằng cô được.”

Hà Văn Tĩnh ngược mắt nhìn anh, gương mặt ửng hồng do vừa vận động.

Chu Thế Huân chống tay lên đầu gối, khom lưng nhìn cô, “Thế nào?”

Không tiện làm anh mất mặt, cô đành đứng dậy đi kiểm tra chân cho Từ Tiểu Thanh.

Động tác kia khiến Chu Thế Huân hơi sững lại, tầm mắt dừng ở phần thân dưới của cô.

Lúc này khi cô đứng dậy, cổ áo trễ xuống, anh nhìn thấy, rãnh ngực rất sâu, rất nữ tính, theo động tác của cô mà nhẹ đung đưa, chỉ một cái liếc mắt thôi đã khiến dục vọng của anh dâng trào.

Chu Thế Huân ng ỡng đầu nhìn trời, không được ỡ, anh không chịu nổi, muốn hút thuốc, liền đưa tay sờ túi áo, bóc vỏ một chiếc kẹo mút nhét vào miệng.

Hà Văn Tĩnh kiểm tra một h ỡ, mấy trò vặt này cô đã thấy quá nhiều, cũng lười vạch trần cô ta, “Không sao, không bị thương đến xương, về chịu khó tĩnh dưỡng.”

Từ Tiểu Thanh chẳng để ý đến cô, rưng rưng nước mắt tỏ vẻ đáng thương nhìn Chu Thế Huân, “Anh Huân, em đau chân.”

Chu Thế Huân vừa vặn nắp chai nước sạch đỡ ra ngoài cho Hà Văn Tĩnh rửa tay, vừa xoay người gọi: “Tiểu Bạch, cậu xoa chân cho con bé.”

Giọng Từ Tiểu Thanh mềm mỏng đi vài phần, “Anh Huân, em muốn anh xoa cho em, anh ta chân tay vụng về lắm.”

Mặt Chu Thế Huân không biến sắc, “Anh mạnh tay, sợ em không chịu được. Tiểu Bạch, mau lên đi, còn l ờm ề gì nữa!”

Tiểu Bạch chạy ngay đến, “Tới đây tới đây, Tiểu Thanh đừng sợ, tay nghề của anh là gia truyền, xoa bóp đảm bảo khỏi, ngày mai là em có thể đi lại bình thường ỡ!”

Tiểu Bạch còn chưa chạm vào Từ Tiểu Thanh đã thấy cô ta ôm chân Chu Thế Huân, “Anh Huân, anh Huân, anh đừng đi, em sợ...”

Hà Văn Tĩnh xoay người, chọn một tảng đá ở phía xa ng ỡ quay lưng với bọn họ, vừa ăn lạc, cắn hạt dưa vừa uống hai lon bia.

Cô phải sạch vỏ hạt trên người, đột nhiên hỏi người bên cạnh: “Có thuốc không?”

Hắc Tử ngậy người, “Hả?”

Hà Văn Tĩnh nhú mày, “Không có sao?”

Hắc Tử nhanh tay đưa bao thuốc và bật lửa cho cô, “Có đây!”

Hà Văn Tĩnh một tay c ần thuốc một tay c ần bật lửa, lông mày càng nhú chặt hơn.

Hắc Tử tưởng cô không quen hút loại thuốc này, định đổi hộp khác thì nghe thấy cô ngáp ngừng hỏi: “Cái này... hút thế nào?”

Hắc Tử nuốt nước miếng, “Cái này... Chị Hà, anh Huân mà biết em dạy chị hút thuốc chắc sẽ làm thịt em mất...”

Cô nheo mắt nhìn phong cảnh dưới núi, h ồi lâu mới th ầm thì: “Không dạy thì thôi, tôi đi đây.”

Chu Thế Huân khó khăn lắm mới thoát khỏi Từ Tiểu Thanh, ngoảnh đầu tìm Hà Văn Tĩnh nhưng không thấy người đâu. Anh ng ồi xuống bên Hắc Tử, mở miệng hỏi: “Người anh em của tôi đâu?”

Hắc Tử đưa thuốc cho anh, “Ý anh là chị Hà à, chị ấy bảo đi trước r ồi.”

Chu Thế Huân chẳng hiểu ra sao, “Sao tự dưng lại bỏ đi? Lì xì cũng không lấy nữa...”

Hai người lặng lẽ hút thuốc một lúc, Hắc Tử lấy hết dũng khí nói: “Anh Huân, em cảm thấy chị Hà hình như không được vui.”

Chu Thế Huân nhướn mày, “Sao lại không vui?”

Hắc Tử gãi đầu, “Không biết, em chỉ cảm thấy như vậy thôi.”

Chu Thế Huân không nói gì.

Một lúc sau Hắc Tử lại lên tiếng: “Anh Huân, chị Hà tốt lắm.”

Chu Thế Huân hờ hững hỏi: “Ý cậu là sao?”

“Em cũng không nói rõ được, chỉ cảm thấy, người ta là bác sĩ, em là thằng còn chưa học hết cấp Hai, vậy mà lần nào thấy em chị ấy cũng khách sáo chào hỏi, rất hi ền lành. Mỗi lần chị ấy đến câu lạc bộ chúng ta đều mang theo hoa quả với đồ ăn vặt, hơn nữa còn rất độc lập, chẳng bao giờ làm bộ làm tịch, việc gì có thể làm thì quyết không phiền người khác, thậm chí còn làm được cả việc của đàn ông, không như Tiểu Thanh, cậy mình là con gái nên toàn gây rắc rối cho người khác.”

Chu Thế Huân hừ giọng: “Thì rõ là đàn ông mà.”

Hắc Tử đỏ mặt, “Thực ra rất nữ tính.”

Chu Thế Huân trừng mắt, “Sao hả, cậu vừa mắt người ta r ồi à?”

Hắc Tử vội vàng lắc đầu, “Em nào dám, nghĩ cũng chẳng dám nghĩ, chị ấy với em không cùng một thế giới.”

Chu Thế Huân thản nhiên, “Thế à?”

“Lần trước gặp trên đường, chị ấy còn giới thiệu đồng nghiệp cho em, nói em là bạn chị ấy. Em có thể cảm nhận được chị ấy thật sự coi bạn em là bạn. Không như Tiểu Thanh, Tiểu Thanh mặc dù nói chuyện với bạn em nhưng trong lòng lại coi thường bạn em, cô ấy chỉ coi trọng anh, còn chị Hà đối với anh và chúng em đều giống nhau.”

Chu Thế Huân sầm mặt, đứng dậy bỏ đi. Hắc Tử hỏi Thuận Tử đang ở bên nghe lén, “Sao anh Huân lại không vui?”

Thuận Tử chớp mắt, “Có lẽ là vì cậu nói chị Hà đối với anh ấy và chúng ta đều giống nhau.”

Hắc Tử ngây ra, “Thì giống nhau mà..”

Thuận Tử cười gian xảo, “Không lẽ cậu ngốc thật? Cậu không nhìn ra anh Huân đối xử với chị Hà rất khác à? Anh Huân đã bao giờ chơi với phụ nữ chưa?”

“Anh ấy còn dẫn theo cả Tiểu Thanh mà..”

“Sao mà giống nhau được? Anh trai Tiểu Thanh và anh Huân là bạn vào sinh ra tử, đó là nể mặt anh trai cô ấy.”

Hắc Tử chợt hiểu ra, “Thế à...”

Hà Văn Tĩnh xuống núi liền đến phòng tập, khi cô đang đổ mồ hôi như mưa trên máy chạy bộ thì Chu Thế Huân gửi tới một tin nhắn WeChat, gọi một cuộc điện thoại, cô tắm xong ra khỏi phòng tập mới nhìn thấy.

Đã qua hơn một tiếng nên cô lười trả lời, về thẳng nhà trùm chăn ngủ luôn.

Chu Thế Huân ngâm thuốc ngủ trong xe, nhìn lên cửa sổ chưa sáng đèn kia, gọi điện lần nữa nhưng đáp lại là thông báo tắt máy.

Ngày hôm sau, Hà Văn Tĩnh bận rộn cả buổi sáng, tới giờ ăn trưa, cô y tá trước đó xin nghỉ phép để đi hưởng tuần trăng mật đã đi làm lại, mọi người cùng tụ tập tán gẫu.

“Tôi đi máy bay chuyến buổi sáng gặp Đại Bạch Dương* ở sân bay, dẫn theo một cô nàng yếu đuối, hình như là đến Vân Nam, Vân Nam chim bay thành đôi, lãng mạn quá. Này, Hà Soái, cô thân với Đại Bạch Dương như thế, cô gái kia là bạn gái anh ấy à?”

(* Đại Bạch Dương (cây bạch dương cao lớn): Biệt danh y tá ở bệnh viện đặt cho Chu Thế Huân.)

Bàn tay đang vặt nhỏ của Hà Văn Tĩnh khựng lại, cô ném trả lại, lau tay đứng lên, “Không biết, tôi buồn ngủ rồi, đi chợ mắt một lát.”

Mấy ngày liên không liên lạc, Hà Văn Tĩnh không gọi cho Chu Thế Huân, anh cũng không gọi lại, quan hệ giữa họ bỗng trở nên xa cách.

Có lúc Hà Văn Tĩnh cũng nghĩ họ chỉ xem mắt có mấy lần, vốn là người của hai thế giới, lắng xuống như thế mới bình thường.

Buổi chiều khi gần tới giờ tan ca, Hà Văn Tĩnh nhận được thông báo đến tỉnh lân cận học một tuần. Vốn dĩ không phải nhiệm vụ của cô, nhưng nhà đồng nghiệp có việc đột xuất không đi được, cô liền đi thay thế.

Về đến nhà, cô vừa đặt vé vừa thu dọn hành lý, ngày hôm sau đến sân bay từ sáng sớm.

Cô vừa in được thẻ lên máy bay thì nghe thấy có người gọi.

“Bác sĩ Hà?”

Hà Văn Tĩnh quay đầu, thấy Từ Tiểu Thanh, sau đó mới thấy Chu Thế Huân mặc đồ đen. Trông anh không mấy phấn chấn, thậm chí còn hơi suy sụp.

Hà Văn Tĩnh nghĩ bụng, chi tiêu quá trớn trong lúc ân ái ở Vân Nam rồi phải không?

Từ Tiểu Thanh hiếm khi nhiệt tình chào hỏi cô như thế, “Là chị thật à, bác sĩ Hà, tôi còn tưởng nhận nhầm người.”

Hà Văn Tĩnh nhếch môi, “Ừ.”

Chu Thế Huân đưa mắt nhìn vali trong tay cô, “Đi đâu thế?”

“Thành phố X.”

“Đi làm gì?”

“Tập huấn.”

“Bao lâu?”

“Khoảng một tuần.”

“Khi nào về nói một tiếng, tôi đến đón cô.”

Mấy câu hỏi đáp nhạt nhẽo khiến bầu không khí trở nên gượng gạo.

Từ Tiểu Thanh nhìn Chu Thế Huân rồi lại nhìn Hà Văn Tĩnh, đột nhiên mở miệng làm nũng: “Anh Huân, em buồn ngủ rồi, chúng ta đi thôi.”

Hà Văn Tĩnh xoay người trước, tiện thể đáp lại câu nói lúc nãy: “Không cần đâu, tôi tự gọi xe.”

Chu Thế Huân nhìn theo bóng lưng cô hồi lâu.

Ngoại truyện 2.7

.

.

Một tuần sau đó, Hà Văn Tĩnh không có động tĩnh gì, Chu Thế Huân không khỏi hoài nghi có phải cô đã chặn số của anh không.

Hà Văn Tĩnh cũng không ngờ là tập huấn kiểu khép kín, vừa tới đã phải nộp điện thoại, hằng ngày trừ đi học, kiểm tra thì đều là hoạt động tập thể, chán không tả được, khó khăn lắm mới kết thúc, cô đã đặt chuyến bay sớm nhất để thoát khỏi đây.

Vừa ra khỏi sân bay, cô đã trông thấy Chu Thế Huân, không biết làm sao anh tra được cô đi chuyến này.

Thân hình anh cao lớn, rất nổi bật giữa đám đông, trông thấy cô liền cất bước lại gần, không nói gì mà chỉ đưa tay đỡ lấy vali.

Tay anh đặt trên tay kéo vali, Hà Văn Tĩnh không buông tay, bầu không khí lạnh ngắt. Chu Thế Huân hơi dùng lực, Hà Văn Tĩnh cũng âm thầm phân cao thấp, anh đành lên tiếng: “Hà Văn Tĩnh.”

Lần đầu tiên anh gọi tên cô với giọng điệu bình thản, không biết vì sao mà lòng Hà Văn Tĩnh chợt xao động, hồi lâu mới chậm rãi trả lời: “Ừ”

Anh chăm chú nhìn cô, đôi mắt sáng ngời và sắc bén như thể chỉ liếc một cái là có thể nhìn thấu tâm tư cô.

Một lúc sau anh mới nhếch môi mỉm cười tự giễu, “Tôi hiểu rồi.”

Sau đó quay người bỏ đi.

Không phải người cùng một thế giới sao?

Chu Thế Huân sa sầm mặt mày về đến nhà, bà Chu nhìn ra phía sau anh, “Bảo cháu đưa Tiểu Hà về ăn cơm mà, sao chỉ về một mình?”

Chu Thế Huân thất thần đi vào phòng.

Bà Chu nhận ra sắc mặt khác thường của anh, theo sau hỏi: “Cháu không ăn cơm à?”

Chu Thế Huân bỏ lại một câu trước khi đóng cửa, “Không ăn nữa.”

Chu Thế Huân chịu đựng mấy ngày trời, rốt cuộc không nhịn được mà lái xe đến nhà Hà Văn Tĩnh, mấy hôm liền đều vậy, mười hai giờ đêm đến,

ngồi hút thuốc cả đêm, năm giờ sáng lái xe về nhà ngủ, ngay cả thói quen chạy bộ năm cây số bất kể mưa gió cũng bị bỏ bê.

Ngày nào anh cũng ngủ đến trưa mới dậy, tới câu lạc bộ vẫn thấp thòm không yên.

Anh lên xuống cầu thang, bắn súng một tiếng tại sân bắn, rồi lại leo núi trong nhà một tiếng, sức lực dần dần đến kinh ngạc, dù sắc mặt ngày càng khó coi nhưng thân hình càng luyện càng đẹp, mỗi lần xuất hiện đều khiến một đám khách nữ tóm lấy phục vụ để hỏi thăm.

Mỗi ngày phải đối mặt với tính tình thất thường của sếp như thế, nhân viên trong câu lạc bộ đều nơm nớp lo sợ.

Hôm đó, Chu Thế Huân đi lòng vòng trong câu lạc bộ, tới lúc đi qua cổng thì vòng lại, gọi: “Thuận Tử!”

Thuận Tử vội thưa, “Anh Huân, sao vậy?”

Chu Thế Huân chỉ tay vào một nhánh cỏ dại dưới đất, nghiêm túc nói:

“Của ai đây? Gọi điện hỏi xem có phải cô họ Hà kia làm rơi không, bảo cô ta đến mang đi! Suốt ngày vứt bừa bãi.”

Nói xong liền đi lên tầng, bỏ lại Thuận Tử ngơ ngác đứng như trời trồng, anh Huân bị sao vậy, cái này ai làm rơi được? Chắc chắn là dính phải đế giày của ai đó thôi! Lại còn họ Hà, muốn gặp thì đi gặp đi, còn tỏ vẻ lạnh lùng, bảo sao cứ độc thân mãi.

Đương nhiên Thuận Tử sợ bị Hà Văn Tĩnh coi là kẻ điên nên không gọi điện. Nhưng qua chuyện này, cậu ta cũng đoán ra sự bất thường của Chu Thế Huân khả năng cao là có liên quan đến Hà Văn Tĩnh.

Gần tới giờ về, Từ Tiểu Thanh đến tìm Chu Thế Huân, “Anh Huân.”

Chu Thế Huân vừa rời khỏi sân bắn, không buồn nhìn đến cô ta, “Ừ.”

“Anh Huân, buổi tối cùng đi ăn cơm đi.”

“Anh về nhà ăn.”

“Lâu rồi em cũng chưa được ăn cơm bà làm, có thể dẫn em cùng về được không?”

“Không tiện, anh không báo trước nên nhà không nấu phần của em.”

“...”

Sự lạnh nhạt của Chu Thế Huân khiến Thuận Tử đứng bên ngày càng chắc chắn với phỏng đoán của mình. Anh Huân, chị Hà, Từ Tiểu Thanh... là tình tay ba sao?

Hơn mười giờ tối, Chu Thế Huân vẫn còn ngồi lì ở sofa uống bia, xem trận bóng đá phát lại, bà Chu đi tiểu đêm thấy vậy thì xua đuổi, “Mấy giờ

rồi, còn không ngủ đi!”

Chu Thế Huân cúi đầu nhìn điện thoại, không có thông báo nào. Anh lơ đãng trả lời: “Cháu ngủ ngay đây.”

Hà Văn Tĩnh, Tùy Ưc, Kỷ Tư Tuy nhiên và Tam Bảo lúc này vừa ăn xong, bữa tối có uống chút rượu, ba người kia đều có người nhà đến đón, cô đứng trước cửa nhà hàng đợi người lái xe thuê, lòng cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Cô cúi đầu xem điện thoại, cuộc trò chuyện với Chu Thế Huân vẫn dừng ở hơn nửa tháng trước, cũng là ngày đi leo núi về.

Ngày hôm sau Hà Văn Tĩnh xin nghỉ, tỉnh ngủ thì đi siêu thị, khi xe đẩy hàng tới chỗ thu ngân, vừa ngừng đầu thì phát hiện người đứng phía trước là ông bà ngoại của Chu Thế Huân.

Thấy Hà Văn Tĩnh, bà Chu phấn khởi ra mặt, kéo tay cô hỏi han: “Sao dạo này không thấy cháu đến nhà chơi?”

Hà Văn Tĩnh nói dối không chớp mắt: “Dạo này... cháu bận việc ạ.”

Bà Chu nhìn đồng thực phẩm đông lạnh trong giỏ hàng của cô, “Vẫn chưa ăn cơm phải không? Bớt ăn mấy cái không lành mạnh này đi. Tối nhà bà, bà nấu mì tương cho cháu, món mì tương bà làm ngon lắm, lần nào Tiểu Huân cũng ăn hẳn ba bát to. Đúng không ông?”

Ông Chu tùm tùm gật đầu.

Hà Văn Tĩnh vội từ chối, “Thôi ạ...”

Bà Chu đảo mắt, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu, “Cháu xem hai ông bà mua nhiều đồ như thế cũng không tiện gọi xe, cháu đưa chúng ta đi nhé.”

Lý do này thì Hà Văn Tĩnh quả thực không thể từ chối, “Vâng!”

Bà Chu mỉm cười kéo Hà Văn Tĩnh tiếp tục xếp hàng, ông Chu đứng sau len lén giờ điện thoại nhắn tin cho Chu Thế Huân, bảo anh không cần đến đón nữa.

Khi thanh toán, bà Chu quay đầu hỏi ông: “Có tiền lẻ không?” Ông Chu vươn thẳng cổ, “Tôi không có tiền!”

Bà Chu không tin, đòi kiểm tra, “Sao lại không có tiền, mau lấy ra đây!”

Ông Chu giữ chặt túi quần, “Đó là tiền tiêu vặt của tôi, ngày kia tôi còn phải đi câu cá với ông Lý, không có tiền mua mồi nhử, ông ấy lại cười tôi.”

“Đồng tiền này chẳng phải toàn là mua cho ông à? Mau bỏ tiền ra đây!”

“...”

Hà Văn Tĩnh đứng cạnh nhìn cũng thấy vui lây, đúng là nhà có một cụ già như một vật báu, huống hồ đây còn là hai vật báu.

Ra khỏi siêu thị, ông Chu chỉ tay về phía sạp hàng bên cạnh, “Tiểu Hà à, cháu có muốn ăn kẹo hồ lô không?”

Hà Văn Tĩnh ngẩn ngơ, “Dạ?”

Ông cụ nháy mắt ra hiệu với cô, chữ “Không” nghẹn cứng trong họng, cô gật đầu, “Có ạ!”

Ông lập tức cười nói với bà: “Tiểu Hà muốn ăn, tôi đi mua hai xiên, không cho bà!” Hà Văn Tĩnh đang xách đồ cũng vội rút ví, “Để cháu trả ạ!”

Ông Chu khoát tay, “Không cần, tiêu tiền cho cháu dâu, ông rất vui!”

Hà Văn Tĩnh không biết phải nói gì.

Cô đưa ông bà về đến nhà, xách giúp đồ vào sân, vừa định mở miệng chào tạm biệt thì nghe thấy một giọng nói từ phía cổng.

“Bà ơi, xong cơm chưa ạ, cháu đói rồi!”

Âm cuối cùng vừa thoát khỏi miệng, Chu Thế Huân chợt nhìn thấy Hà Văn Tĩnh đứng ở giữa sân.

Bà Chu lôi ngay ông cụ vào bếp, “Xong ngay đây!”

Hai người lúng túng đứng đó, hồi lâu Chu Thế Huân mới ngại ngùng lên tiếng: “Đến đây à?”

“Ừ.” Hà Văn Tĩnh rử mắt nhìn giày của Chu Thế Huân, “Tôi gặp ông bà ở siêu thị, tiện đường đưa họ về nghỉ một lát rồi đi.”

“Ăn cơm rồi hãy đi.”

“Thôi, tôi còn có việc.”

Chiếc bàn được kê dưới bóng cây trong sân, cũng không nóng lắm nhưng hai người đều không nghĩ yên được.

Ông bà đưa mắt nhìn nhau, cả buổi cháu ngoại và cháu dâu tương lai không nói gì, chỉ cúi đầu lặng lẽ ăn mì, bà không khí thật bất thường.

Trong lúc lơ đãng cúi đầu, Chu Thế Huân nhìn thấy mắt cá chân cô có một vết thương nhỏ đã gần lành hẳn, chỉ để lại dấu sẹo mờ mờ, không nhìn kỹ sẽ không nhận ra.

Anh nhàn nhạt hỏi: “Chân sao thế?”

Hà Văn Tĩnh cúi đầu nhìn, hôm nay cô mặc quần bò trên mắt cá chân, để lộ vết thương, “Cỏ cứa vào.”

“Bị bao giờ thế?”

Hà Văn Tĩnh hình như không muốn nhắc đến, “Hôm leo núi.”

“...”

Hai người bắt đầu học hặc có lẽ từ hôm leo núi đó, chủ đề này kết thúc, lại tiếp tục trăn mặc.

Im lặng chưa được bao lâu thì có một giọng nữ lãnh lót phá vỡ: “Bà ơi, lâu rồi không đến, cháu qua thăm ông bà ạ.”

Hà Văn Tĩnh ngẩng đầu trông thấy Từ Tiểu Thanh cười hớn hở xách hai thùng sữa bước vào.

Từ Tiểu Thanh không ngờ lại gặp Hà Văn Tĩnh ở đây, nụ cười cứng đờ, “Bác sĩ Hà cũng ở đây à?”

Hà Văn Tĩnh trả lời cho có: “Trùng hợp quá.” Sau đó liếc nhìn chân cô ta, khỏi nhanh thật.

Lúc trước Từ Tiểu Thanh đến mấy lần, ông bà Chu vốn có ấn tượng khá tốt với cô em gái đồng đội của Chu Thế Huân, nhưng cháu họ rõ ràng không có ý gì với cô ta, họ cũng không góp vui nữa, chỉ coi cô ta như con cháu thông thường, mỉm cười chào, “Tiểu Thanh ăn cơm chưa, chưa ăn thì cùng ng ồi ăn đi.”

Từ Tiểu Thanh không chút khách sáo tới ng ồi cạnh Chu Thế Huân, “Chưa ạ, ôi là mì tương, cháu thích ăn mì tương nhất đấy!”

Cô ta sắp đến hơi g ần, Chu Thế Huân cau mày, nhích sang bên cạnh.

Như thế lại biến thành k ề sát Hà Văn Tĩnh, cô cũng lặng lẽ nhích sang bên cạnh.

Nhờ Từ Tiểu Thanh mà bầu không khí tr ần mặc được hâm nóng, cô ta luôn miệng gọi “anh Huân”, Hà Văn Tĩnh nghe thấy chói tai vô cùng.

“Anh Huân, mấy ngày nữa em dọn nhà, anh đến giúp nhé”

“Không rảnh, anh đưa ti ền cho em, tìm công ty chuyển nhà đi.”

“Công ty chuyển nhà không cẩn thận, em sợ họ làm hỏng đồ.”

“Tới lúc đó anh bảo Thuận Tử, Tiểu Bạch qua giúp.”

“Anh không đến à?”

“Đã nói không rảnh r ồi.”

“Vậy anh bận gì?”

“Bận linh tinh.”

Chu Thế Huân rõ ràng không thềm để tâm tới cô ta, Từ Tiểu Thanh cũng không để bụng, cứ chốc chốc lại bắt đầu một chủ đề thuộc Chu Thế Huân phải nói chuyện với mình.

Về sau có lẽ Chu Thế Huân cũng thấy phiền, anh gác đĩa, lùi h ả ghế ra phía sau, ng ồi chếch sau Hà Văn Tĩnh, cúi đầu ch ăm thuốc.

Từ Tiểu Thanh tỏ vẻ kinh ngạc, “Anh Huân, sao anh lại hút thuốc, anh đã hứa với em sẽ cai thuốc rồi mà?”

Hà Văn Tĩnh khựng lại, Chu Thế Huân liếc nhìn cô ta, nổi giận, “Ông đây hứa với cô cai thuốc khi nào? Cô bị điên hả? Chân khỏi rồi nhưng đầu lại hỏng phải không?”

Chu Thế Huân nổi trận lôi đình, Từ Tiểu Thanh không dám kích thích anh nữa mà quay sang tán gẫu với Hà Văn Tĩnh: “Bác sĩ Hà, sao chị ăn nhiều thế?”

Bác sĩ Hà, lông tay chị dày ghê!

Bác sĩ Hà, chị mặc áo nam à?”

“...”

Từ Tiểu Thanh thay đổi hẳn thái độ lạnh lùng với Hà Văn Tĩnh ngày trước, liên tục lải nhải bên tai cô.

Hà Văn Tĩnh đi êm nhiên ăn tiếp, không ảm ức cũng chẳng nổi cáu như thế không nghe thấy cô ta nói gì.

Về sau, ông bà Chu nghe nhiều đến mức cũng bắt đầu cau mày.

Chu Thế Huân mặt không biến sắc, miệng hút thuốc, mắt nhìn Hà Văn Tĩnh chậm rãi ăn mì. Đôi chân dài duỗi thẳng, đan chéo gác dưới ghế kê đúng đưa theo nhịp, ở chỗ người khác không nhìn thấy, anh đưa chân khều nhẹ chân cô. Hà Văn Tĩnh tránh đi, anh nhanh chóng đá tiếp, một phát, hai phát, ba phát, Hà Văn Tĩnh nghiêng răng đếm, tần suất không cao cũng chẳng thấp, không đau nhưng hơi ngứa, từng chút từng chút khiêu khích trái tim cô.

Một lúc sau, anh đột nhiên mở miệng: “Ra ngoài!”

Không gian trở nên lạnh phắc.

Hà Văn Tĩnh hơi động đậy, Chu Thế Huân hơi dùng lực ở chân, ghì chặt ghế của cô để cô không đứng lên được, ngẩng đầu nhìn Từ Tiểu Thanh, “Cô ra ngoài đi!”

Vành mắt Từ Tiểu Thanh ửng đỏ, ảm ức nhìn Chu Thế Huân, “Anh Huân...”

Chu Thế Huân tỏ ra mất kiên nhẫn, “Đừng có khóc trước mặt tôi, ông đây nhìn mà phát phì ền, đi đi!”

Từ Tiểu Thanh quá mất mặt, òa khóc chạy ra ngoài.

Bầu không khí trên bàn ăn lại lạnh ngắt.

Hà Văn Tĩnh không biết do giận dữ hay làm sao, ăn đến mấy bát mì rồi vẫn không có ý dừng lại, ông bà Chu không khỏi giật mình, dè dặt khuyên

cô. “Tiểu Hà, hay chúng ta đừng ăn nữa?”

“Phải đấy, phải đấy, món này không ngon, lát nữa bà nấu món ngon khác rồi lại ăn nhé?”

Chu Thế Huân không nhịn được cười, ngay sau đó bị sặc khói thuốc đến mức ho sù sụ.

Hà Văn Tĩnh quay đầu nhìn anh, rốt cuộc cũng bỏ đĩa xuống, “Cháu nó rồi, không ăn nữa ạ.” Ăn xong, Hà Văn Tĩnh chủ động rửa bát, Chu Thế Huân cũng mặc kệ, vào thẳng phòng mình.

Hà Văn Tĩnh rửa bát xong thì chào ông bà Chu chuẩn bị về

Bà cụ ôm hộp cơm đưa cho cô, “Đây là tương bà tự làm, cháu mang về bỏ vào tủ lạnh, khi nào đói thì nấu ít mì trộn lên ăn là được.”

Hà Văn Tĩnh ngoảnh đầu nhìn cánh cửa phòng ai đó đóng chặt, mỉm cười gật đầu, xoay người rời đi.

Chưa đi được mấy bước thì cửa phòng bật mở, Chu Thế Huân từ trong bước ra, “Tôi tiễn cô.”

***

Trời tối, đèn đường trong ngõ sáng lờ mờ, hai người lặng lẽ bước đi, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của nhau.

Chu Thế Huân đột nhiên mở miệng: “Tôi cai thuốc không phải vì cô ta.” “Ừ.”

“Tôi làm thế là vì cô. Hôm đó ở bệnh viện, cô bảo tôi đừng hút nữa.”

“Tôi không nhớ...”

Chu Thế Huân dừng bước, hình như anh giận rồi, giọng nói lạnh tanh: “Đi đường cẩn thận.” Sau đó xoay người bỏ đi.

***

Ngày hôm sau, Chu Thế Huân dậy sớm chạy bộ mười cây số mới đến câu lạc bộ, bối lông tìm vết cả một buổi sáng khiến nhân viên nơm nớp lo sợ.

Giờ nghỉ trưa, Tiểu Bạch đột nhiên cầm điện thoại xông vào phòng làm việc, “Anh Huân, anh Huân! Anh xem đây có phải chị Hà không?”

Chu Thế Huân uể oải hé mắt rồi lập tức ngẩng bật dậy trên chiếc giường xếp, cầm điện thoại ngắm soi một hồi, sau đó lấy di động của mình ra gọi cho Hà Văn Tĩnh.

Không ai nghe máy. Anh cầm chìa khóa xe vội vã lao ra ngoài.

Trên đường đến bệnh viện, trong đầu Chu Thế Huân không ngừng tua lại hình ảnh trong video.

Trên tầng thượng của bệnh viện, một người đàn ông mặc áo bệnh nhân cấn dao dí vào cổ Hà Văn Tĩnh, đã rạch một đường, máu từ trên cổ chảy xuống trông rất đáng sợ.

“Các người đừng qua đây! Dù sao bệnh của tôi cũng không chữa được! Tôi phải kéo một người chết cùng!”

Người đàn ông này rõ ràng phát điên rồi!

Chu Thế Huân đến còn nhanh hơn cảnh sát. Anh tìm thấy tòa nhà đó rất nhanh, phía dưới có đông người tụ tập vây quanh, không dùng được thang máy, anh bèn leo luôn thang bộ, vừa lên đến nơi thì nhìn thấy hai bóng người ngã xuống dưới. Giữa những tiếng hô thảng thốt và la hét chói tai, anh chỉ kịp lao đến tóm lấy tay của Hà Văn Tĩnh.

Anh nắm chặt tay cô, “Giữ được rồi, đừng buông tay!”

Người đàn ông vừa uy hiếp cô giờ đã bình tĩnh lại, túm chặt chân Hà Văn Tĩnh, “Tôi không muốn chết.”

“Tôi sắp hết sức rồi...” Hà Văn Tĩnh chật vật mở miệng, trong lúc hỗn loạn con dao còn cứa vào tay cô, máu thấm qua cả áo cách ly màu trắng, trên tay anh cũng dính máu của cô.

Chu Thế Huân cắn răng, “Đưa tay còn lại cho tôi!”

Hà Văn Tĩnh chật vật níu lấy tay anh...

Người xung quanh hoàn hồn rồi vội chạy đến giúp, khó khăn lắm mới kéo được hai người lên.

Vừa lên tới nơi, Chu Thế Huân liền ôm chặt lấy Hà Văn Tĩnh, hình như còn hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô. Hà Văn Tĩnh ngây người, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể cảm nhận được lồng ngực anh đập phồng liên tục, cảm xúc rối loạn.

Trên người anh có mùi xà phòng thoang thoảng xen lẫn mùi mồ hôi, không gây chán ghét, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy sạch sẽ.

Đầu óc Chu Thế Huân cũng trống rỗng, đã bao lâu rồi anh chưa nếm trải cảm giác chấn động này?

Một lúc sau Chu Thế Huân mới buông cô ra, chăm chú nhìn, “Sao mặt cô trắng bệch ra thế?”

Hà Văn Tĩnh lúc này vẫn còn choáng váng, cô cup mắt, “Tôi sợ độ cao...”

Còn chưa nói xong, người cô đã mềm nhũn, ngã ra phía sau, Chu Thế Huân vội vàng kéo cô vào lòng, bế ngang lưng cô.

Một nhóm bác sĩ và y tá cùng theo vào phòng cấp cứu.

Bác sĩ kiểm tra xong, vừa ra ngoài đã bị đồng nghiệp vây quanh, Chu Thế Huân đứng sau cùng.

“Hà Soái không sao chứ?”

“Vẫn ổn, mất máu quá nhiều, vết thương trên cổ không đáng ngại nhưng trên cánh tay thì hơi sâu, phải tiêm. Đúng rồi, thông báo với người nhà cô ấy chưa?”

Người xung quanh lúc này đều nhìn thấy Chu Thế Huân anh hùng cứu mỹ nhân, cũng chính anh bế Hà Văn Tĩnh vào trong, nghe vậy ai này đều ngoảnh đầu nhìn Chu Thế Huân.

Chu Thế Huân tiến lên, mặt không biến sắc nói: “Là tôi đây, cần làm những gì?”

Hà Soái trước giờ đều dụ dỗ con gái, hiếm khi thấy đàn ông dây dưa với cô, có người hóng chuyện, hỏi ra vấn đề mà quẩn chúng đều quan tâm, “Anh là bạn trai cô ấy hả?”

Sắc mặt Chu Thế Huân cứng đờ, còn chưa nói gì đã nghe thấy bác sĩ hắng giọng, nghiêm chỉnh trả lời: “Đi nộp tiền lấy thuốc trước, sau đó tìm y tá tiêm cho.”

Có thể do mất máu quá nhiều, cũng có thể do sợ độ cao nên Hà Văn Tĩnh yên lặng ngủ say, kim tiêm đâm vào mu bàn tay mà cô cũng không tỉnh lại. Chu Thế Huân ngẩn bên cạnh khẽ gọi mấy tiếng, cô không phản ứng gì anh mới vươn tay nắm lấy tay cô.

Bàn tay to hơn tay con gái bình thường một chút, ngón tay thon dài nhưng không to bằng tay anh, cũng không dài bằng ngón tay anh, sờ vào có cảm giác mềm mềm.

Mặt cô vẫn rất trắng, tóc đã dài hơn, dịu dàng xoa bên tai, rất xinh đẹp.

Anh hơi nhếch môi, tiếp đó lại cau mày.

Trong ba mươi mấy năm cuộc đời, lần đầu tiên Chu Thế Huân thấy xót một người đến vậy.

Một lúc sau có người khẽ gõ cửa, mấy gương mặt quen thuộc bước vào phòng.

Thuận Tử, Tiểu Bạch, Từ Tiểu Thanh xếp thành hàng, đứng bên giường bệnh nhìn Hà Văn Tĩnh, “Anh Huân, chị Hà không sao chứ? Bọn em đến thăm chị ấy”

Chu Thế Huân hạ giọng trả lời: “Không sao, ra ngoài rồi nói.”

Bên ngoài phòng bệnh, sau khi Chu Thế Huân thuật lại tình hình đại khái, Từ Tiểu Thanh chủ động nói: “Anh Huân, anh về trước đi, em ở lại chăm

sóc bác sĩ Hà, dù sao chị ấy cũng là con gái, có nhiều chỗ bất tiện.”

Chu Thế Huân cúi đầu nói: “Dù sao sau này cũng là người của anh, có gì đâu mà tiện với không tiện.”

Trên đường đến bệnh viện anh đã nghĩ kỹ rồi, bất kể cô có giống đàn ông hay không, cho dù cô thật sự là đàn ông, anh vẫn thích cô.

Nếu Hà Văn Tĩnh thật sự là đàn ông, vậy Chu Thế Huân có lẽ là người đàn ông thô nhất, “thẳng” nhất trong cuộc đời mà cô từng bề cong.

Mọi người trăn mặc.

Từ Tiểu Thanh là người đầu tiên phản ứng lại, sắc mặt trắng bệch, “Anh nói gì?”

Chu Thế Huân thản nhiên nói: “Em nghe thấy rồi mà.”

Tiểu Bạch, Thuận Tử cười hì hì, “Sau này bọn em phải gọi là chị dâu rồi nhỉ?”

Sau mấy ngày căng thẳng, đây là lần đầu tiên Chu Thế Huân cười.

Mặt Từ Tiểu Thanh tái xanh, bộ dạng muốn nói lại thôi cuối cùng bị Thuận Tử và Tiểu Bạch kéo đi.

Hà Văn Tĩnh bị cảm giác nhói đau khi rút kim tiêm làm tỉnh giấc, dụi mắt chào hỏi y tá, sau đó mới nhìn thấy Chu Thế Huân.

Cô ngậy ra mấy giây mới nhớ lại chuyện xảy ra lúc trước, mím môi nói: “Cảm ơn anh.”

Chu Thế Huân cười cười nhìn cô không nói. Y tá gọi bác sĩ trực ban đến, bác sĩ này là đàn chị trong trường của Hà Văn Tĩnh, hỏi han mấy câu rồi cười nói: “Tiêm xong thì về đi, ở bệnh viện em cũng không nghỉ ngơi được.”

Hà Văn Tĩnh muốn ngẩng dậy, vừa cử động mới phát hiện bất thường, “Ôi..”

Chu Thế Huân nhanh tay đỡ cô, “Sao thế?”

“Eo...” Hà Văn Tĩnh ôm eo cau mày, “Hình như tẹo rồi.”

Nữ bác sĩ lấy một chiếc lọ thủy tinh ra khỏi túi, “Đây là rượu thuốc, về chịu khó xoa bóp là khỏi. Đúng rồi, lúc em ngủ lãnh đạo bệnh viện có đến thăm, trưởng khoa của em nói cho em ở nhà tĩnh dưỡng mấy ngày, khi nào vết thương lành mới đi làm.”

Hà Văn Tĩnh đau đầu, đau cổ, đau cánh tay, đau thắt lưng, nhăn nhó nói:

“May mà còn chút nhân tính, bộ dạng em thế này mà bảo em đi làm, em sẽ đến bộ Y tế tố cáo bệnh viện ngược đãi người bị thương!”

“Đại nạn không chết ắt có phúc.” Nữ bác sĩ nói xong, đưa mắt nhìn Chu Thế Huân rồi nháy mắt mờ ám với Hà Văn Tĩnh.

Hà Văn Tĩnh trừng mắt, “Nhiều chuyện!”

Trêu đùa xong, nữ bác sĩ nghiêm túc dặn dò Chu Thế Huân, “Buổi tối có thể cô ấy sẽ thấy ngứa, anh phải trông chừng, cố gắng hạ nhiệt bằng phương pháp vật lý nhé.”

Chu Thế Huân gật đầu, dìu Hà Văn Tĩnh đứng dậy ra ngoài, lặng lẽ vô cùng.

Hà Văn Tĩnh đi chậm, anh thông thả bước chân phối hợp với cô, đến lúc lên xe vẫn không nói gì. Hà Văn Tĩnh không biết anh bị làm sao nên dè dặt nhìn anh, “Chu Thế Huân?”

Chu Thế Huân cuối cùng cũng nhìn cô, “Nói đi.”

“Hôm nay cảm ơn anh nhé.”

“Lúc này đã nói rồi.”

“Thế tôi vẫn phải nói, ơn cứu mạng mà, nói thêm mấy câu cảm ơn thì đã sao? Hay tôi mời anh ăn cơm nhé?”

Chu Thế Huân phì cười, “Ơn cứu mạng mà chỉ mời cơm sao?”

Hà Văn Tĩnh đưa tay chống nạnh, “Thế anh muốn thế nào?”

“Ơn cứu mạng phải lấy thân báo đáp.”

Giọng nói thản nhiên, nửa thật nửa giả, khiến Hà Văn Tĩnh không biết anh đang nói thật hay nói đùa.

Sau đó Chu Thế Huân bắt đầu nói nhiều hơn. Hai người vốn có khúc mắc trong lòng, giờ đây đã có thể trò chuyện trong hòa bình.

Hà Văn Tĩnh tưởng anh sẽ đưa cô về thẳng nhà, ai ngờ đi đến lại là một chung cư xa lạ, mãi tới khi ra khỏi thang máy, cô mới mở miệng hỏi: “Đây là đâu?”

Chu Thế Huân vừa mắc bình giữ nhiệt vào tay nắm cửa vừa cúi đầu ấn mật mã mở cửa, “Nhà tôi.”

Hà Văn Tĩnh theo anh vào trong, “Anh bảo ở nhà bà ngoại mà?”

Chu Thế Huân dìu cô ngồi xuống sofa, “Ừ, đây là nhà tôi mua, không mấy khi ở, chỉ thuê người quét dọn định kỳ thôi.”

Hà Văn Tĩnh nhìn ngó khắp nơi, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ, “Ái chà chà, khu đất này... diện tích này...”

Chu Thế Huân vào phòng bếp, rót một bát canh nóng hổi từ trong bình giữ nhiệt, bưng đến trước mặt cô, “Tôi mua từ mấy năm trước, khi giá nhà vẫn chưa cao, lúc đó rất rẻ.”

Hà Văn Tĩnh đỡ lấy, nhìn ngó xung quanh, “Đẹp thật.”

Chu Thế Huân thoải mái ngồi xuống bên cạnh cô, hai chân bắt chéo gác lên bàn trà, nói băng quơ: “Thích à, thích thì tặng cô đấy.”

Hà Văn Tĩnh giật mình, trừng mắt nhìn anh, “Anh điên à?”

Chu Thế Huân cúi đầu cười bí hiểm.

Hà Văn Tĩnh nghiêng đầu nhìn anh, “Anh cười gì?”

“Không có gì.” Chu Thế Huân xoa tay, “Ăn xong chưa? Xong rồi thì tôi bóp lưng cho cô.”

Hà Văn Tĩnh vội từ chối, “Không cần, không cần anh bóp.”

Chu Thế Huân tặc lưỡi, “Thế cô tự bóp được không?”

Hà Văn Tĩnh câm nín, tất nhiên cô không thể.

Chu Thế Huân hừ giọng: “Chỉ bóp lưng thôi mà, có nhìn được gì đâu mà cô sợ. Vói lại, trong mắt tôi cô vốn là đàn ông, có gì đáng nhìn chứ?”

Hà Văn Tĩnh dùng bàn tay không bị thương vớ lấy cái gối bên cạnh ném thẳng vào mặt anh, “Cút!” Tất nhiên, gối không ném trúng mục tiêu, còn bị Chu Thế Huân ôm chặt lấy.

Hậu quả của việc Hà Văn Tĩnh chủ động tấn công là cô bị Chu Thế Huân xách vào giường trong phòng ngủ, còn chưa kịp giãy giụa đã bị một cái chăn mỏng ấn trở lại giường.

Chu Thế Huân cầm rượu thuốc ngồi xuống bên cạnh, cúi nhìn cô, ra hiệu cho cô kéo vạt áo lên, “Tự làm hay để tôi ra tay?”

Hà Văn Tĩnh nằm bò trên giường, chân chậm kéo áo lên một chút, rồi lại tụt lưng quăn xuống dưới, may mà hôm nay cô mặc quần cạp trễ.

Chu Thế Huân có lẽ hết kiên nhẫn chờ đợi nên vươn tay giật mạnh vạt áo của cô lên. Cô còn chưa kịp phản ứng lại thì bàn tay ấm nóng thô ráp của anh đã dán lên thắt lưng cô.

Hà Văn Tĩnh không kịp đề phòng, không khỏi rùng mình một cái, sau đó vùi đầu vào gối.

Lực tay và nhiệt độ đầu được khống chế vừa vặn, bóp ở chỗ không đau thì rất dễ chịu nhưng động tới chỗ bị thương thì Hà Văn Tĩnh liền kêu rên.

Bàn tay của Chu Thế Huân rất ngoan, chỉ xoa bóp vùng eo của cô, nhưng ánh mắt không được ngoan như thế.

Chiếc chăn mỏng đắp lên mông cô vừa vặn tạo ra độ cong hoàn hảo, tôn lên vòng eo mảnh khảnh.

Sờ vào có cảm giác mềm mượt trơn láng, áo bị anh đẩy tít lên trên, có thể nhìn thấy mép áo lót màu đen. Dưới ánh đèn, làn da của cô tỏa ra vàng

sáng ấm áp, màu sắc đen trắng mê hoặc lay động trước mắt Chu Thế Huân. Nhìn cô cao gầy như thế, eo lại rất nhỏ, thực ra sờ vào vẫn có phần thịt mềm mại, trong lúc xoa bóp, không biết có phải do tác dụng của rượu thuốc hay không mà Chu Thế Huân cảm thấy lòng bàn tay mình như sắp bốc cháy.

Thời gian chầm chậm trôi đi, Chu Thế Huân càng lúc càng ý thức được rằng mình đang tự làm khó mình. Anh có thể ép bản thân không nhìn, nhưng làm sao bịt được tiếng của cô?

“Đau đau đau!”

“Nhịn đi!”

“Nhẹ tay thôi, nhẹ tay thôi!”

Mới đầu cô chỉ rên khẽ, về sau không nhịn được mà kêu thành tiếng: “Chu Thế Huân! Anh nhẹ tay thôi!”

“Nhẹ thì không có tác dụng, phải bóp mạnh.”

“Bu ồm, bu ồm! Ha ha ha...”

“Cô có máu bu ồm ở đây à?”

“Phải, đừng có động vào!”

“Ở đây?”

“Ha ha ha, đờkhốn! Đừng sờ!”

Hà Văn Tĩnh càng không cho sờ, Chu Thế Huân càng quấy nhiễu. Cô đột nhiên nghiêng đầu, từ góc nhìn của anh vừa hay có thể thấy gương mặt cười đến ửng đỏ của cô, đôi mắt ướt át sáng lấp lánh, Chu Thế Huân ngẩn ngơ nhìn, rửa thẩn trong lòng.

Anh không tự giầy vò bản thân nữa, thu lại suy nghĩ đùa bỡn, tiếp tục nghiêm chỉnh bóp lưng cho cô, vờ như ghét bỏ chuyển chủ đề, “Y như đàn ông, lại còn có máu bu ồm.”

Hà Văn Tĩnh nghiêng đầu nói chuyện với anh, “Mẹ tôi nói phải có máu bu ồm mới có người thương.”

“Nói có lý.” Chu Thế Huân đột nhiên mạnh tay, nghe thấy tiếng kêu ai oán của cô thì trêu, “Cảm nhận được chưa, tôi thương cô đấy.”

Hà Văn Tĩnh nghiêng rãnh nghiêng lợi, “Biến!”

Về sau, Hà Văn Tĩnh đau đến mức không chịu được, Chu Thế Huân rút cuộc cũng dừng tay, thấy cô chật vật trở mình, chắc là đau lắm, trán lấm tấm mồ hôi, gò má hồng như vừa uống rượu, đôi môi hé mở, hơi thở gấp gáp, đầu lười hững mịn thoát ẩn thoát hiện.

Chu Thê Huân cảm nhận rõ sự thay đổi của cơ thể, không biết tới nay đã thề chửi tục bao nhiêu lần rồi. Anh miễn cưỡng thu lại tầm mắt, ra ngoài rửa tay.

Ngoại truyện 2.8

.

.

Đến khi anh quay lại, Hà Văn Tĩnh thấy anh mồ hôi đầm đìa, tưởng anh mệt quá nên hơi ái ngại, “Cảm ơn nhé.”

Chu Thế Huân nhìn cô, liếm môi, “Không có gì, tôi chỉ thừa cơ giờ trò lưu manh thôi.”

Hà Văn Tĩnh đỏ mặt.

“À, cô đừng cảm thấy thiệt thòi, tôi cho cô xem của tôi.” Nói xong liền kéo vạt áo phông lên, để lộ phần lưng cường tráng.

Hà Văn Tĩnh cắn răng nói: “Chu Thế Huân, anh cứ đợi tôi khỏi xem.”

Chu Thế Huân hừ giọng: “Sao nào? Đợi cô khỏi rồi làm gì, định đánh tôi à?” Chu Thế Huân ra ngoài, lúc quay về mang cho cô một cốc nước, trong tay còn có một viên đá, “Đồ đột trước mang về từ Vân Nam. Cô tặng tôi gây răng sỏi, cái này coi như có qua có lại.”

Hà Văn Tĩnh cầm lấy mân mê, hồi lâu mới hỏi: “Đi cùng Từ Tiểu Thanh à?”

“Ừ, về vào buổi sáng hôm chúng ta tình cờ gặp ở sân bay đấy.”

“Vân Nam có vui không?”

“Không phải đi chơi, tôi đi thăm đồng đội, Từ Tiểu Thanh thăm anh trai, tiện đường thôi.”

“Đồng đội của anh vẫn khỏe chứ?”

Chu Thế Huân nhếch miệng, “Khỏe.”

“Hai người lâu rồi không gặp hả?”

“Không lâu, chúng tôi mỗi năm gặp một lần.”

“Họ đều xuất ngũ rồi à?”

“Coi là vậy đi.”

“Thế họ định cư ở Vân Nam sao?”

“Ừ, định cư rồi, nằm ở dốc Ma Lật.”

Trái tim Hà Văn Tĩnh như bị bóp nghẹt, cô nắm chặt hòn đá trong tay, dốc Ma Lật... Cô run giọng, hồi lâu mới nói nên lời: “Nghĩa trang liệt sĩ dốc

Ma Lật?”

Chu Thế Huân gật đầu.

“Anh trai Từ Tiểu Thanh cũng...”

“Ừ.”

Hà Văn Tĩnh chợt cảm thấy lẽ ra mình nên khoan dung với Từ Tiểu Thanh hơn.

Chu Thế Huân không biết đang nghĩ gì, lẳng lặng bật bật lửa. Trong ánh lửa lập lòe, gương mặt anh càng thêm nghiêm nghị, những đường nét mờ hồ giữa hai khoảng sáng tối. Anh ngồi bất động ở đó, phảng phất vẻ cô đơn và phiền muộn.

Một Chu Thế Huân như thế khiến Hà Văn Tĩnh cảm thấy xa lạ. Cô cố gắng tìm chủ đề xóa tan tâm trạng u uất của anh.

“Lúc trước tôi có xem một bộ phim tài liệu tên là *Cường quân*, kể về tình yêu nước của người lính, anh đã xem chưa?”

Chu Thế Huân vẫn chăm chú nhìn ánh lửa trong tay, trả lời bằng quơ:

“Chấp hành nhiệm vụ chính là chấp hành nhiệm vụ, người từng ra chiến trường đâu biết, trên chiến trường mọi người đâu chỉ có một suy nghĩ là sống sót, lấy đâu ra nhiều tình cảm như thế? Niềm vinh dự mà cô nói đến để lại cho những cái tên dưới ánh đèn flash đi, còn sống trở về là phải cảm tạ trời đất rồi. Tôi có rất nhiều đồng đội chẳng làm nổi việc đó, lần đầu tiên tên họ xuất hiện là trên bia mộ ở dốc Ma Lật. Có người vì làm nhiệm vụ đặc thù nên không được để lại tên, chỉ có mấy chữ hy sinh vì đất nước.” Thân phận không được công khai, công việc không được công khai, chết rồi cũng không được công khai tên. Người từng chứng kiến bao nhiêu máu tanh, tàn khốc, lừa gạt, hung ác, bạo lực như anh, những ngày tỉnh dậy trên giường trong suốt mấy năm vừa xuất ngũ, anh đâu cảm thấy không chân thực, hóa ra anh thật sự đã rời xa khói thuốc súng và bụi trần.

Hà Văn Tĩnh không biết phải tiếp lời thế nào, cô chưa từng đi lính, chưa từng trải qua sinh tử như thế, cô không có quyền lên tiếng.

Thấy cô hồi lâu không đáp lại, anh cười, nói: “Yên tâm, tôi không có tâm lý trả thù xã hội. Ngày cởi bỏ quân phục, Chính ủy đại đội đặc chủng đã nói với tôi, xả thân vì đất nước thì không có gì là không làm được. Anh ấy tặng tôi mấy chữ, “Thà làm kiếm gãy còn hơn làm móc cong. Tổ quốc lâm nguy, tiến phương thẳng tiến.” Lúc đó tôi đã hứa, luôn sẵn sàng chờ lời kêu gọi của đất nước. Nếu có chiến tranh, nhất định sẽ quay lại.”

Tối nay Hà Văn Tĩnh dường như được biết thêm một khía cạnh khác của Chu Thế Huân, “Mẹ anh ép anh giải ngũ, có phải anh rất nuối tiếc không?”

Chu Thế Huân nghĩ một hồi mới trả lời: “Không có nuối tiếc với không nuối tiếc ở đây, nghĩ thông suốt là được. Đầu là mẹ, tôi phải giữ cân bằng hai bên, những năm trước đã hiếu kính với người mẹ Tổ quốc vĩ đại rồi, bây giờ về nhà hiếu kính với người mẹ nhỏ bé của mình cũng không có gì không tốt. Giống như nghề bác sĩ của cô, cô không thể cả đời cầm dao phẫu thuật, rồi sẽ đến lúc phải buông xuống, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.”

Hà Văn Tĩnh nhìn chiếc bật lửa trong tay anh, “Anh muốn hút thì hút đi.” Chu Thế Huân ngẩng đầu nhìn cô.

Hà Văn Tĩnh cup mắt, “Hôm đó ý tôi là anh đừng hút thuốc trong bệnh viện.”

“Cô bảo không nhớ mà?”

“Tôi...”

Chu Thế Huân cũng không biết tại sao hôm nay lại nói với Hà Văn Tĩnh nhiều như thế. Anh chưa bao giờ nói những lời này với ai, có lẽ đối với anh, Hà Văn Tĩnh thật sự không giống những người khác.

Trên chiếc cổ thon dài trắng ngần của cô quần lớp băng vải, có thể mờ mờ nhìn thấy vết máu, đôi mắt cup xuống không biết đang nghĩ gì.

“Hôm đó cô không được vui phải không?”

“Hôm nào?”

“Hôm leo núi, hôm ở sân bay gặp tôi từ Vân Nam về”

Giọng nói của Hà Văn Tĩnh rầu rĩ, “Có lẽ thế”

“Cô ghen phải không?”

Hà Văn Tĩnh then quá hóa giận, ném thẳng hòn đá trong tay đi nhưng lực tay rất nhẹ, viên đá rơi xuống đất lăn lông lốc, dừng lại bên chân Chu Thế Huân.

“Anh đã tặng đá cho rất nhiều phụ nữ đúng không? Tôi không thèm!”

“Không phải, tôi nhặt được bên cạnh cột mốc biên giới Trung Việt tại dốc Ma Lật, chỉ có một viên này thôi.”

“Thế tôi cũng không cần!”

“Không cần cũng đừng vứt lung tung, người ta nói nhặt bữa một hòn đá ở dốc Ma Lật cũng có thể tách được phỉ thúy, tôi tự giữ vậy.”

“Anh nhặt về cho tôi, tôi vẫn cần.”

“Ha ha ha, tin thật à, trêu cô đấy, đây là hòn đá bình thường thôi.”

“Thế anh vẫn phải nhặt về cho tôi.”

***

Dưới sự chăm sóc “hết lòng” của Chu Thế Huân, Hà Văn Tĩnh rốt cuộc cũng khỏi hẳn, bèn mời anh ăn một bữa để cảm ơn.

Hai người đến quán ăn quen thuộc, ăn xong cũng không vội đi mà ngồi lại trò chuyện, “À bác sĩ Hà, dạo này không đi xem mắt hả?”

“Không.”

“Vì sao?”

Hà Văn Tĩnh tung lạc vào miệng, liếc nhìn anh, “Sợ gặp phải anh.”

Chu Thế Huân bị cô chọc cười, “Ha ha ha, cô nói đã xem mắt tám mươi người rồi, bắt đầu từ khi nào vậy?”

“Từ hồi học nghiên cứu sinh.”

“Tần suất của cô cũng được đấy nhỉ.”

Không mượn anh khen.”

“Này, sau này cô đừng xem mắt nữa, theo tôi được rồi.”

Khi nói câu này, Chu Thế Huân nhả ra một vòng khói đẹp mắt rồi dùng bàn tay kẹp thuốc với lấy chai bia uống một ngụm, vẫn là bộ dạng bất cần đời ấy.

Hà Văn Tĩnh bị sặc nước, ho rũ rượi, sau đó trừng mắt hỏi: “Anh nói gì?”

“Không nghe thấy à? Được, vậy tôi nhắc lại.” Anh đột nhiên sáp lại gần, hơi nóng phả vào mặt cô, “Tôi nói là em theo tôi đi.”

Đầu Hà Văn Tĩnh tê dại, không suy nghĩ đứng bật dậy đá anh một cái.

Tất nhiên là không đá trúng. Người kia phản ứng nhanh hơn, bắt lấy chân cô, vừa híp mắt vừa vuốt ve mắt cá chân của Hà Văn Tĩnh, ngón tay thô ráp lướt qua phần da lộ ra bên ngoài cẳng chân khiến cô phát run.

Hồi lâu anh mới nhếch môi cười xấu xa, “Vừa mềm vừa nhẵn.”

Anh chà xát ngón tay, còn mịn màng hơn cả trong tưởng tượng của anh.

Hà Văn Tĩnh bấy giờ mới phản ứng lại, ra sức giãy giụa. Trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, tôi coi anh như anh em, anh lại muốn ngủ với tôi?

Lần này Chu Thế Huân không làm khó cô, nhanh chóng buông tay. Hai người tạm thời đình chiến, ngồi xuống nói chuyện.

Hà Văn Tĩnh đưa mắt nhìn anh, “Tôi có một nguyên tắc là không bao giờ gặp lại đối tượng xem mắt đến lần thứ hai, chuyện yêu đương thì càng miễn bàn.”

Chu Thế Huân không tin, “Vậy em đi xem mắt làm gì?”

“Đánh boss, tích lũy kinh nghiệm, kiếm phần thưởng.”

“Tôi chính là phần thưởng đây.”

“Tôi thấy anh giống lỗi hệ thống hơn!”

Nếu không thì sao có thể đánh bao nhiêu lần vẫn không qua như vậy?

Một lúc sau, Chu Thế Huân lại hỏi: “Không thích người anh em như tôi thật à?”

Hà Văn Tĩnh nhìn anh không nói gì.

Chu Thế Huân đổi cách hỏi khác, “Vậy em thích người như thế nào? Thư sinh à?”

Hà Văn Tĩnh lắc đầu, “Thích kiểu nam tính.”

“Nam tính?” Chu Thế Huân nhướn mày, “Tự em cũng có mà?”

Hà Văn Tĩnh vô cớ nổi cáu, “”Có cái đầu anh!”

Chu Thế Huân mỉm cười, “Bác sĩ Hà lại không lịch sự rồi.”

Hà Văn Tĩnh nhìn anh, “Được, vậy tôi hỏi anh, anh thích gì ở tôi?”

“Thích em giống đàn ông.” Chu Thế Huân chưa nói xong đã phì cười.

Hà Văn Tĩnh gắt lên, “Cút!”

“Tôi sai rồi, tôi trả lời lại.” Chu Thế Huân tỏ vẻ dăm chiêu, nghiêm túc mở miệng: “Tôi thích em... thực ra vẫn là thích em vì em giống đàn ông.”

Hà Văn Tĩnh tiếp tục ra tay, “Anh cút ngay cho tôi!”

Cô quả thật rất tức, nếu không vì đánh không lại, cô đã sớm đánh chết anh cả trăm lần rồi!

Hà Văn Tĩnh cau mày nhìn anh, bộ dạng muốn nói lại thôi, “Không lẽ anh thích tôi thật...”

Chu Thế Huân lườm cô, “Câu hỏi của em mới mẻ quá nhỉ? Nếu không thì sao? Không thích em mà đàn ông đàn ông như tôi rảnh quá không có việc gì làm, ng ồi đây chơi trò xem mắt với em? Không thích em mà từ sáng đến tối mặt dày đấu khẩu với em? Tôi dở hơi chắc?”

Hà Văn Tĩnh bị anh nạt cho im lặng, nhưng vẫn không quên oán thán trong lòng, xem mắt thì làm sao, trò xem mắt này tôi chơi mấy năm rồi, rất vui.

Chu Thế Huân đá chân cô dưới gầm bàn, “Đừng nói với tôi là em không thích tôi.”

Hà Văn Tĩnh hốt hoảng lắp bắp: “Ai... ai thích anh chứ?”

Chu Thế Huân bật cười, “Không thích tôi sao lại ghen, sao lại chiến tranh lạnh với tôi?” Lúc đó anh không hiểu, sau này ng ắm kỹ mới hiểu ra.

Hà Văn Tĩnh không muốn thừa nhận nhưng lại chẳng thể phản bác, dùng vũ lực không giải quyết được, đàm phán lại không thành, cô đành lựa chọn

về nhà.

***

Hà Văn Tĩnh về đến nhà, trước khi ngủ vẫn không cam tâm, gọi điện cho mẹ cô. “Mẹ à, lần trước mẹ nói giới thiệu đối tượng, bao giờ gặp ạ? Tên là gì? Không phải họ Chu chứ?”

“Tên gì thì mẹ chưa hỏi, nhưng bố cậu ấy họ Tầ, sao cậu ấy họ Chu được.”

“À, không phải họ Chu thì tốt.”

“Họ Chu thì làm sao?”

“Không có gì, con hỏi vậy thôi. Anh ta làm nghề gì? Không phải quân nhân chứ?”

“Hình như là mở công ty du lịch, lúc trước con đâu có hỏi đến mấy cái này nên mẹ cũng không hỏi nhiều.”

“Vâng.”

Công ty du lịch và câu lạc bộ chắc là không liên quan đến nhau.

Hà Văn Tĩnh yên tâm, cô cảm thấy kế hoạch chín chín tám mươi một nam nhân của cô lần này hẳn có thể thành công rồi.

Ngày hôm sau, Hà Văn Tĩnh ngồi trong quán cà phê nhìn Chu Thế Huân ngồi đối diện, không biết phải phản ứng thế nào.

Cô mấp máy môi, “Lần này tôi đã hỏi thật rồi, người ta nói đối tượng xem mắt họ Tầ.”

Tâm trạng của Chu Thế Huân rất tốt, cố gắng kiềm chế để miệng không nhếch lên, “Ồ, có lẽ người giới thiệu không biết, bố tôi họ Tầ, nhưng về sau ông ấy ly hôn với mẹ tôi, tôi theo mẹ nên đổi sang họ mẹ.”

Hà Văn Tĩnh thở dài, “Nói là làm du lịch dã ngoại mà?”

Câu trả lời của Chu Thế Huân hoàn hảo đến mức cô muốn đánh người:

“Trong hai năm sau khi xuất ngũ, quả thực thấy không quen nên tôi có phụ trách dẫn đoàn đến mấy chỗ có tính thử thách trong ngoài nước, rừng nhiệt đới, sa mạc, núi tuyết, sông băng, chỗ nào cũng đi rồi, về sau bắt đầu thấy vô vị nên nhường cho người khác, rồi mở câu lạc bộ hiện giờ.”

Không phải thấy vô vị mà là cuối cùng đã hiểu ra, những thứ đó so với núi sâu rừng già trong các buổi huấn luyện sinh tồn dã ngoại chẳng là gì cả, quả thật không thể quay về nữa rồi, rốt cuộc vẫn phải chấp nhận số phận.

Hà Văn Tĩnh hoàn toàn bất lực, suy sụp đổ lấy trán, “Sao anh sống như trong phim vậy?”

Tôn Ngộ Không cùng lắm chỉ ba lần đánh Bạch Cốt Tinh, bốn lần thám hiểm động không đáy. Cô thì hay rồi, năm lần gặp Đại Bạch Dương. Chu Thế Huân không nhịn được cười, “Từ bỏ chưa?”

“Ừ.”

“Còn xem mắt nữa không?”

“Không xem nữa. Anh là đối tượng xem mắt cuối cùng của tôi.”

“Cùng ăn cơm nhé?”

“Tôi không muốn ăn cơm, tôi muốn về nhà cho yên tĩnh.”

“Đừng mà, tôi mời.”

“Tôi không muốn ăn thật mà.”

Từ chối sao cũng không được, cuối cùng Hà Văn Tĩnh bị Chu Thế Huân khiêng thẳng đi.

Chu Thế Huân nói được làm được, không ngờ anh thật sự bắt đầu theo đuổi cô.

Mới sáng sớm, Hà Văn Tĩnh ngáp ngáp dài ra khỏi phòng ngủ, nhìn người đứng trước bàn ăn đang múc cháo vào bát, chợt cảm thấy mình chưa tỉnh hẳn, “Anh... Làm sao anh vào được?”

Chu Thế Huân chỉ tay, “Trèo ban công.”

“Nói cách khác, có phải chức năng chống trộm của ban công nhà tôi cần được nâng cấp không?”

“Không cần, lúc này tôi xách theo đèn pin sáng, khi trèo vào rất tốn sức, người bình thường không thể vào được.”

“Anh đánh giá mình cao quá nhỉ?”

“Người có thực lực mà.”

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Thì theo đuổi em đấy.”

“Với những đối tượng xem mắt trước anh cũng nhiệt tình như thế à?”

“Không, chỉ có mình em thôi.”

“...”

“Tôi tắm nhờ nhà em được không?”

“Nhà anh bị cắt nước à?”

“Không phải, tôi chạy bộ đến đây, cả người toàn mồ hôi, lát nữa ăn sáng xong tôi đi nhờ xe em về.”

Kế hoạch chặt chẽ đến mức Hà Văn Tĩnh không nói được gì.

Anh tới gần, Hà Văn Tĩnh mới phát hiện trên đầu anh như thể vẫn còn bốc ra hơi nóng, dưới cằm lún phún râu, áo bó sát vào cơ bắp rắn chắc tôn lên

đường nét hoàn hảo, trông khá gọi cảm.

Hà Văn Tĩnh thì là chỉ “khá” gọi cảm mà thôi.

Nhờ có Chu Thế Huân sáng nào cũng kiên trì chạy năm cây số, Hà Văn Tĩnh vừa tỉnh giấc đã có ngay đồ ăn sáng nóng hổi.

Chu Thế Huân dù sao cũng xuất thân từ quân đội, dựa vào tác phong gọn ghẽ, kiên trì bền bỉ, tố chất quân nhân càng đánh càng hăng và ý chí sắt đá, vào thời điểm nóng nhất của mùa hè này, anh đã nhanh chóng hạ được lô cốt giả Hà Văn Tĩnh.

Một sáng cuối tuần, Hà Văn Tĩnh gọi điện cho Chu Thế Huân, anh nói đang bận cống hiến cho Tổ quốc, cô liêu tò mò tìm đến câu lạc bộ.

Trên đường chạy phủ nhựa tổng hợp của câu lạc bộ, dưới ánh nắng gay gắt, Chu Thế Huân mặc đồ rằn ri và giày quân đội, đeo kính râm, phong thái ngút trời. Giọng anh vang vọng mạnh mẽ, nghiêm khắc giáo huấn: “Mặc bộ đồ này trên người thì các cháu chính là quân nhân. Quân nhân là gì? Kiên quyết phục tùng mệnh lệnh, tuân thủ kỷ luật, anh dũng chiến đấu, không sợ hy sinh, trung thành công tác, nỗ lực làm việc, khổ luyện bản lĩnh giết địch, kiên trì hoàn thành nhiệm vụ. Trong bất cứ tình huống nào cũng quyết không phản bội Tổ quốc, quyết không phản bội quân đội! Rõ chưa?”

Đáp lại anh là những tiếng “Rõ” non nớt, thậm chí còn rời rạc.

Hà Văn Tĩnh đứng bên cười gập cả người.

Chu Thế Huân liếc nhìn Hà Văn Tĩnh, kết thúc lời răn dạy: “Được rồi, bây giờ xếp hàng đi uống nước theo chiều cao, bạn nữ đứng trước, bạn nam đứng sau, không được làm loạn!”

Chu Thế Huân giao cho người khác dẫn các bạn nhỏ này đi uống nước, còn bản thân đi tới chỗ cô. Hà Văn Tĩnh đang nghiêng đầu ngắm bọn trẻ, “Anh kiếm được đội quân nhi đồng này ở đâu thế?”

Chu Thế Huân rút đai lưng, cởi áo khoác vắt lên vai, kéo cô ra ngoài, “Trường mầm non tự tìm đến.”

“Ha ha ha...”

“Bạn cười thế à?”

“Phải, em có thể cười cả năm.”

Hai người sóng vai đi lên văn phòng trên tầng, chốc chốc lại gặp một nhóm người tới câu lạc bộ chơi, khi đi ngang qua, ánh mắt của những người đàn ông đó thỉnh thoảng lại quét ngang qua chân Hà Văn Tĩnh, ai to gan còn huýt sáo với cô.

Tóc cô đã nuôi dài đến vai, ngày càng ra dáng con gái, đôi chân dài trắng nõn nà, mùa hè đã sắp qua nhưng hình như cô có phôi nắn thế nào cũng không đen đi. Ngay đến anh còn không thể chống lại sức hấp dẫn của đôi chân cô, huống hồ là đám lưu manh kia.

Sắc mặt Chu Thế Huân càng lúc càng tối, vào đến phòng làm việc, anh lạnh lùng nói: “Sau này đừng mặc quần ngắn nữa.”

Hà Văn Tĩnh không vui, “Tại sao, trời nóng lắm.”

Ánh mắt Chu Thế Huân thay đổi trong tích tắc, vừa ngả ngớn vừa suồng sã, lại đậm tính xâm lược, “Em không biết tại sao thật à?”

Hà Văn Tĩnh co rúm lại, “Không biết.”

Chu Thế Huân bây giờ giống một con sói, bị anh nhìn chằm chằm như thế, cô có cảm giác cái chết đang rất gần mình.

Chu Thế Huân chẳng nói chẳng rằng, từ phía sau đè cô vào tường.

Hà Văn Tĩnh phản kháng, “Anh làm gì thế?”

Chu Thế Huân đã làm chuyện mà anh vẫn luôn muốn làm, đó là dùng thân mình ép chặt lấy cô, một chân chen vào giữa hai chân cô, một tay túm hai tay cô ấn lên đỉnh đầu, tay còn lại luồn vào trong vạt áo rồi chạm vào ngực cô.

Mình muốn chết! Chu Thế Huân cảm thấy hai tay mình như sắp tan chảy. Ngoài miệng anh vẫn hung hăng dạy bảo cô: “Em không biết tại sao đúng không? Để anh cho em biết, khi em để lộ hai chân như thế này, người đàn ông nào trông thấy trong lòng đều muốn làm vậy! Để xem sau này em còn dám mặc nữa không!”

Hà Văn Tĩnh ra sức giãy giụa, “Anh là đồ lưu manh!”

“Anh sẽ cho em biết thế nào là lưu manh thật sự!” Nói rồi thân dưới của anh bắt đầu thúc về trước.

Hà Văn Tĩnh lập tức cảm nhận được nguy hiểm, cô học y nên tất nhiên biết đó là cái gì.

Anh siết cầm cô, ép cô phải quay lại đón nhận nụ hôn của mình.

Không biết bao lâu sau Chu Thế Huân mới buông ra, Hà Văn Tĩnh cảm thấy môi cô vừa đau vừa xót.

Nhưng bàn tay thô ráp ấm nóng của anh vẫn không rời khỏi ngực cô, tiếp tục vuốt ve.

Anh cúi đầu ghé sát tai cô thổi hơi nóng, cười đầy mờ ám, “Người xưa cũng có lúc nói sai, còn nói “lá sen mới nhú như sừng nhọn”*, nhưng chỗ này đầy đặn, tròn trịa quá đi chứ.”

(*”Lá sen mới nhú như sừng nhọn”: Một câu thơ trong bài Ao nhỏ của nhà thơ Dương Vạn Lý, nguyên văn: Tiểu hà tài lộ tiêm tiêm giác. “Hà” ở đây là lá sen (hoặc sen), đồng âm đọc với chữ Hà trong tên của Hà Văn Tĩnh.)

Hà Văn Tĩnh không biết lấy đâu ra dũng khí, vùng ra khỏi tay anh, đánh trả một cái.

Chu Thế Huân không muốn tránh, để cú đấm đó giáng thẳng vào mặt. Anh khẽ liếm khóe môi, cảm nhận vị máu tanh đang rỉ ra.

Trên môi anh vẫn là nụ cười lưu manh, giọng điệu tỉnh bơ: “Em đánh thật à?” Đúng là không phải phụ nữ, phụ nữ đâu tát chứ sao lại dùng đến nắm đấm như thế?

Hà Văn Tĩnh nhanh chóng cúi đầu chĩnh lại quần áo, không thèm nhìn anh mà bỏ đi luôn.

Chu Thế Huân ôm khóe miệng sưng đỏ ra khỏi phòng, thản nhiên nhận lời thăm hỏi của người qua đường.

“Huân luyện viên Chu, chú làm sao thế?”

“Bị đánh.”

“Ai vậy?”

“Phụ nữ.”

Bạn nhỏ che miệng, bộ dạng hốt hoảng, “Phụ nữ thật đáng sợ!” Ngay cả huấn luyện viên Chu cũng địch không lại.

“Anh Huân, anh sao vậy?”

“Bị đánh.”

“Ai mà có thể lại gần anh thế?”

“Phụ nữ.”

Tin giật gân Chu Thế Huân bị phụ nữ đánh lập tức thu hút Đường Khác tới xem.

“Anh Chu, bị phụ nữ đánh thật à?”

“Ừ.”

“Anh đã làm gì?”

“Hôn r ấ, sờ r ấ.”

“Thế đã “ăn” chưa?”

Chu Thế Huân trừng mắt, Đường Khác quệt mũi, “Xem ra là chưa r ấ.”

Một lúc sau Đường Khác lại nhìn anh cười xấu xa, “Nhưng bình thường người ta đâu bị tát, nhìn vết thương của anh thì có vẻ cô nàng của anh rất

nóng bỏng.”

Chu Thế Huân lạnh lùng hỏi lại: “Người ta là ai?”

Đường Khác ngẩn người, “Không ai hết.”

Chu Thế Huân lật tẩy, “Là mình thì nói luôn đi, lại còn người ta.”

Đường Khác ôm mặt chạy mất.

Mấy ngày liền, Hà Văn Tĩnh không nghe điện thoại hay trả lời tin nhắn,

Chu Thế Huân đành đến bệnh viện tìm cô để trực tiếp xin lỗi.

Đang giờ nghỉ, một nhóm y tá túm tụm xem điện thoại, nhìn thấy anh cũng chẳng thèm ngẩng đầu, “Hà Soái không có ở đây, hôm nay không đi làm.”

Mấy cô gái châu đầu bàn tán nhiệt tình: “Trời ơi, đẹp thật đấy! Nếu ai mà tặng cho tôi bộ này thì tôi sẽ lập tức tha thứ cho người đó!”

“Đúng vậy, đừng nói là tha thứ, lấy anh ấy luôn cũng được”

“...”

Chu Thế Huân đột nhiên dừng bước, xoay người hỏi: “Cái đó... Có thể cho tôi xem được không?”

“...”

Hôm đó Đường Khác bị Chu Thế Huân gọi đến câu lạc bộ. Anh ta vẫn còn giận vụ hôm trước Chu Thế Huân không nể mặt mình, nhưng hiếm khi Chu Thế Huân hòa nhã nói chuyện nên anh ta cũng không tiện làm căng.

“Chuyện gì, nói đi.”

“Cậu xem có giúp tôi tìm được cái này không, giá cả không thành vấn đề”

Đường Khác lập tức sáng mắt, “Cái gì thế, để tôi xem nào.”

Thứ mà đến Chu Thế Huân cũng không tìm được chắc chắn là đồ tốt.

Đường Khác nhìn một lúc, ngơ vờ hỏi: “Cái gì đây?”

Chu Thế Huân nhẫn nại giải thích: “Băng dính Cố cung.”

“Anh cần cái này làm gì?”

“Để vợ tôi dán lên mỹ phẩm.”

Đường Khác vút ngay lên người anh, “Chu Thế Huân, anh bị lừa đá vào đầu hả?” Nói xong liền đứng dậy bỏ đi.

Một lát sau Đường Khác đẩy cửa bước vào, bối rối hỏi: “Anh Chu, cái món đồ chơi này có thể dỗ phụ nữ thật à?”

Chu Thế Huân đang dở tay, “Sếp Đường có cô nào cần dỗ à?”

Đường Khác chớp mắt phủ nhận, “Không! Toàn phụ nữ dỗ tôi thôi.”

Chu Thế Huân nghiêm túc góp ý với anh ta: “Thực ra cậu muốn dỗ dành phụ nữ cũng không cần đến cái này.”

“Thế phải làm sao?”

“Tặng chính cậu cho cô ấy là được, anh là Đường Đường, kẹo ngọt chết người mà!”

Đường Khác ghét nhất là bị người khác gọi là Đường Đường, tức giận bỏ đi.

Ngoại truyện 2.9

.

.

Hà Văn Tĩnh đã nhiều lần tự nhủ bản thân phải bình tĩnh nhưng vẫn không nuốt trôi cơn tức này, quyết định đến đánh cho Chu Thế Huân một trận cho hả giận.

Cô lao thẳng đến câu lạc bộ, vừa vào trong đã gặp Thuận Tử. “Chu Thế Huân có đây không?”

“Anh Huân... À..”

“Không có?”

“Có có có.”

“Không tiện à?”

“...”

Cô đẩy Thuận Tử ra, xông thẳng vào văn phòng của Chu Thế Huân.

Vốn tưởng sẽ được chứng kiến một màn ướm ắt, ai ngờ chỉ thấy một người đàn ông rần rỏi đang cặm nhíp và dao khắc vật lộn với một thỏi son, xung quanh là cả đồng băng dính.

Máu nóng của Hà Văn Tĩnh nguội lạnh tức thì, cô chớp mắt hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

Chu Thế Huân nghiêm túc trả lời: “Y tá ở bệnh viện em nói loại son môi kết hợp hoa văn Cố cung này rất được lòng phụ nữ.”

Hà Văn Tĩnh không còn chút lửa giận nào, “Bọn họ trêu anh đấy! Anh dán thật à?”

“Đã dán gần xong một bộ rồi, một trăm linh tám cây, vũ khí lấy lòng bạn gái, chỉ thiếu một cây nữa thôi.”

“Để em xem nào.” Hà Văn Tĩnh tới gần, “Anh dán bao lâu rồi?”

Cô ngược nhìn anh, đôi mắt anh hằn đầy tơ máu, quầng mắt thâm sì.

Hà Văn Tĩnh không khỏi xót xa, “Anh không cần làm thế... Em đâu phải con gái mới lớn, không cần người ta dỗ dành như vậy, đã từng này tuổi rồi, anh có nhu cầu em có thể hiểu được, yêu cầu của em cũng không cao, đôi bên nhường nhịn nhau sống qua ngày là được...”

Bầu không khí chợt ngưng đọng, Hà Văn Tĩnh cúi đầu lẩm bẫm, đột nhiên cảm nhận được sự khác thường, vừa ngẩng lên liền thấy Chu Thế Huân sa sầm mặt mày.

“Sao... sao thế?”

Chu Thế Huân gọi với ra bên ngoài, “Thuận Tử!”

“Anh Huân, anh không bắt em dán thật đấy chứ? Em nói anh nghe, cái này em không biết thật, hồi đi nhà trẻ cô giáo dạy cắt giấy, em toàn tự cắt quần mình, con gái nói là em lưu manh, em nào có lưu manh gì, tại em vụng thật mà!”

“Cậu im ngay! Cậu có muốn dán tôi cũng không cho!”

“Cũng đừng bắt em đi mua băng dính nữa, người ta nói cháy hàng rồi!

Không mua được!” Thuận Tử mặt mày như đưa đám, miệng vẫn lải nhải:

“Anh Huân, người vụng vè như anh thì làm thủ công gì chứ, bàn tay cần sủng của anh sao lại cần đồ của phụ nữ...”

Chu Thế Huân gằn giọng, chỉ lên mặt bàn, “Mang ra ngoài đốt hết cho tôi!”

Thuận Tử giật nảy mình, “Anh Huân... Không dán được cũng không sao. Đừng tự trút giận lên mình như thế, hay em mang đến chỗ ép kính làm thử xem? Chúng ta không thiếu tiền cũng không ngại việc mà.”

Hà Văn Tĩnh nháy mắt ra hiệu cho Thuận Tử ra ngoài, Thuận Tử cảm kích chuồn mất dạng.

Chu Thế Huân hí mắt nhìn cô, “Trái tim chân thành của ông đây chỉ đổi được một câu sống tạm qua ngày của em sao?”

Hà Văn Tĩnh mím môi, “Em không có ý đó...”

“Nhu cầu? Ông đây thích em nên mới muốn làm tình với em!”

“Sao anh lại thô tục thế chứ?”

“Qua đây!”

“Làm gì?”

“Dỗ anh!”

Hà Văn Tĩnh cố nén cười, “Dỗ thế nào?”

Vừa đến gần đã bị Chu Thế Huân đè lên tường mà hôn, trong lòng cô cũng áy náy nên không giãy giụa, ngoan ngoãn phối hợp, ai ngờ lại đổ dầu vào lửa.

Hà Văn Tĩnh cố gắng né tránh miệng lưỡi của anh, “Chu Thế Huân, anh hôn đủ chưa?”

Chu Thế Huân cắn nhẹ cằm cô của cô, “Chưa đủ!”

Cô giữ chặt tay anh, “Anh sờ đủ chưa?”

Chu Thế Huân véo mông cô rồi lại ghì mạnh cô vào lòng, để cô cảm nhận được ngọn lửa rực cháy ở thân dưới, “Cũng chưa đủ!”

Chuyện này sao mà đủ được.

Hà Văn Tĩnh biết rõ ở phương diện thể lực, cô và Chu Thế Huân không cùng một đẳng cấp nên chấp nhận thuận theo ý anh.

Đôi môi anh trượt dài từ lồng mày qua sống mũi, in dấu lên môi cô, rồi lại từ cằm lướt xuống ngực. Ý thức của cô bắt đầu hỗn loạn, một tay sờ trên người anh, cơ bắp săn chắc, mồ hôi trơn bóng, hơi thở nam tính bủa vây, tiếng thở dốc của anh kè sát bên tai hòa lẫn với tiếng ve kêu ngoài cửa sổ, tất cả tiến sâu vào trái tim khiến cô chìm đắm.

Hai người đang mải mê ân ái thì chợt có tiếng gõ cửa.

Chu Thế Huân giật mình.

Cửa bị người ta đẩy ra, Chu Thế Huân voi nhích người che kín Hà Văn Tĩnh.

Hà Văn Tĩnh kéo vạt áo phong xuống, luống cuống quay lưng chỉnh lại nội y. Chu Thế Huân không có gì phải chỉnh trang, chỗ cần chỉnh trang hiện giờ không thể xử lý được, anh xoay người che chở Hà Văn Tĩnh, cau mày nhìn người đến.

Từ Tiểu Thanh đẩy cửa bước vào, “Anh Huân.”

Giọng điệu của Chu Thế Huân không mấy thân thiện, “Đi vào không biết gõ cửa à?”

Hà Văn Tĩnh đẩy Chu Thế Huân ra, vẻ mặt buồn bực, “Em đi trước đây.”

Chu Thế Huân đuổi theo cô, “Anh tiễn em!”

Hà Văn Tĩnh trừng mắt với anh, “Anh tự xử lý trước đi”

Đáy mắt cô vẫn còn sắc xuân sau nụ hôn dài của anh, ánh mắt kia chẳng hề có chút uy hiếp, ngược lại còn khiến anh rạo rực thêm.

Hà Văn Tĩnh nhanh chóng bỏ đi, Chu Thế Huân quay về ngồi trước bàn.

Từ Tiểu Thanh nhìn bộ dạng hai người cũng phần nào đoán ra họ vừa làm gì, đỏ mặt kêu lên: “Anh Huân.”

Chu Thế Huân đưa mắt nhìn cô ta, không phản ứng gì.

Từ Tiểu Thanh đến gần, “Anh Huân, em gọi anh đấy!”

Chu Thế Huân cau mày, đi thẳng vào vấn đề “Vợ anh không thích em, sau này em đến ít thôi.”

Từ Tiểu Thanh sửng người, rưng rưng nước mắt, “Anh nói anh trai em đã gửi gắm em cho anh, anh sẽ chăm sóc tốt cho em kia mà?”

Chu Thế Huân bình tĩnh trả lời, “Anh nghĩ em đã hiểu lầm rồi, anh hứa với anh trai em sẽ chăm sóc tốt cho em chứ không phải sẽ cưới em, sau này em có khó khăn gì có thể tới tìm anh, không có thì đừng đến.”

“Chỉ vì chị ta? Người phụ nữ đó...”

“Đừng có chị ta chị tây, đó là vợ anh, nếu em muốn có thể gọi cô ấy là chị dâu.”

“Em không muốn!”

“Không muốn thì đừng xuất hiện nữa, cô ấy cũng không muốn gặp em.”

“Anh Huân!”

“Em gọi anh là anh Huân thì phải gọi cô ấy là chị dâu. Chị dâu em là người phụ nữ anh nâng niu trong lòng, là người anh sẽ yêu thương cả cuộc đời này, cô ấy không vui thì là do Chu Thế Huân anh không có bản lĩnh, hiểu không?”

“Em không hiểu!” Từ Tiểu Thanh gào lên câu cuối cùng rồi xoay người chạy ra ngoài.

Chu Thế Huân không bị ảnh hưởng gì bởi cô nàng, ngẩng đầu liếm môi như đang thưởng thức dư vị, trong đầu chỉ hiện lên toàn hình ảnh của Hà Văn Tĩnh.

Về tới nhà, Hà Văn Tĩnh tắm rửa, soi mình trước gương thấy dấu răng hằn rõ trước ngực thì đỏ bừng mặt.

Mấy ngày sau là kỷ niệm tròn một năm thành lập câu lạc bộ, không phải cuối tuần nên Hà Văn Tĩnh vẫn đi làm, không xin nghỉ phép. Dù sao năm nào cũng có ngày này, lại không phải kỷ niệm tròn năm năm hay mười năm, Chu Thế Huân không để bụng, còn động viên Hà Văn Tĩnh đi làm bình thường, tan làm rồi hãy đến.

Thực ra chỉ là nhân viên tổ chức ăn chơi nhảy múa trong câu lạc bộ, họ có sân bãi rộng nên không cần đi nơi khác, rất thuận tiện.

Từ Tiểu Thanh cũng đến, ban đầu Chu Thế Huân tỏ ra không mấy vui vẻ, ai ngờ cô ta lại có thái độ khác hẳn, thoải mái nhận lỗi, còn rót mấy ly rượu cho anh, “Anh Huân, lúc trước tại em không hiểu chuyện, gây rắc rối cho anh và chị dâu, sau này sẽ không thế nữa.”

Trước đó anh bị người ta chuốc rượu, nhân viên đông mà với ai anh cũng uống một ly, giờ đã hơi say, vốn không định uống nữa nhưng dù sao cũng là em gái đồng đội nên anh vẫn gật đầu, nhận lấy rồi uống.

Vừa bỏ ly xuống liền thấy chóng mặt, anh nhìn đồng hồ, lòng thầm tính toán, hơn hai giờ chiều, anh lên tầng ngủ một lát, đợi Hà Văn Tĩnh tan làm

qua đây cùng đi ăn tối là vừa đẹp.

Nghĩ vậy, anh đứng dậy chào hỏi mọi người xung quanh rồi đi lên trên.

Dưới tầng là một nhóm người đang chơi rất hăng, rất loạn, không ai chú ý. Từ Tiểu Thanh lên tầng từ khi nào.

Chu Thế Huân nhắm mắt nằm trên giường xếp, men rượu bốc lên, khí huyết cũng cuồn cuộn, trong đầu anh bất giác hiện lên gương mặt và cơ thể trắng nõn nà của Hà Văn Tĩnh.

Rượu làm tê liệt thần kinh, anh không biết có người lén lút tới gần từ khi nào, tới khi cảm nhận được sự bất thường, mở trừng mắt ra thì thấy Từ Tiểu Thanh quỳ gối áo xộc xệch, đang nằm bò trên người anh, lấy tay anh để lên phần da thịt lộ ra ngoài của cô ta.

Mắt Chu Thế Huân tối thẫm, lập tức nhìn đi chỗ khác, không nể nang gì mà đẩy Từ Tiểu Thanh ngã xuống đất, sau đó xách cổ cô ta quẳng ra ngoài cửa, giọng gằn xuống giận dữ: “Cút ra ngoài!”

Nhóm người đang chơi đùa dưới tầng lập tức im lặng, nhìn lên phía trên.

Chu Thế Huân hí mắt, đáy mắt lộ rõ sự nguy hiểm, họ chưa bao giờ thấy anh giận dữ đến vậy. Sau đó lại nhìn sang Từ Tiểu Thanh rồi hiểu ra ngay, có người đã đi quá giới hạn của Chu Thế Huân rồi.

Từ Tiểu Thanh quỳ rạp trên mặt đất khóc thút thít, Chu Thế Huân nổi giận, đứng trên tầng gọi người: “Thuận Tử, Tiểu Bạch! Đuổi cô ta ra ngoài cho tôi!” Sau đó nói với Từ Tiểu Thanh, “Sau này cô cứ thử xuất hiện trước mặt tôi xem! Sao anh cô lại có loại em gái như cô chứ?”

Nói xong liền quay về phòng, đóng sập cửa lại.

Tất cả đều ngây ngẩn.

Sếp nổi giận thật đáng sợ.

Chu Thế Huân lại nằm xuống giường, đầu đau như búa bổ.

Tiểu Bạch, Thuận Tử chơi tù tù, Thuận Tử thua nên nhận việc tổng cổ Từ Tiểu Thanh ra ngoài, Tiểu Bạch thì gọi điện cho Hà Văn Tĩnh.

“Chị Hà, giờ chị có tiện qua đây không? Anh Huân đang rất tức giận.”

Mặc dù Chu Thế Huân trông có vẻ không được tốt tính lắm nhưng thực chất anh rất hiểm khi nổi giận, Hà Văn Tĩnh tưởng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng đến ngay.

Cô vừa tới nơi đã thấy Từ Tiểu Thanh ngồi trên bậc thềm, khóc trôi cả lớp trang điểm. Nhìn thấy Hà Văn Tĩnh, Thuận Tử, Tiểu Bạch vội vàng đẩy cô lên trên dập lửa.

Hà Văn Tĩnh đứng ngoài gõ cửa, không ai trả lời bèn đẩy cửa vào.

Trong phòng tràn ngập mùi rượu và hơi thở của anh. Cô bước tới gần xõm bên giường, vươn tay sờ mặt Chu Thế Huân, giọng như đang cười, “Anh giận ai thế?”

Chu Thế Huân mở trừng mắt, hung hăng lườm cô, “Còn cười được! Ông đây suýt bị người ta thịt đấy!”

Nói xong liền nhấc tay bế cô lên giường, đè xuống dưới thân mình.

Cô bị đè trên giường còn khúc khích cười trêu anh, “Ai mà có bản lĩnh như thế, lại còn cưỡng bức cả anh? Để em xem bị cưỡng bức ở đâu nào?”

Vì phải chụp ảnh trong lễ kỷ niệm thành lập câu lạc bộ nên hôm nay Chu Thế Huân mặc đồ nghiêm chỉnh, sơ mi trắng tôn lên đường nét hoàn hảo của anh, vạt áo bị cuộn lên để lộ cơ bụng rắn chắc, Hà Văn Tĩnh vừa vào trong liền thấy ngay. Lòng cô nhộn nhạo, lúc này lên sờ mấy cái, bây giờ cuối cùng đã có thể công khai, cô không khách sáo nữa, cởi bỏ cúc áo liền mò lên trên.

Chu Thế Huân bị cô sờ đến trời đất đảo điên, bàn tay bắt đầu không an phận.

Nghe nói Chu Thế Huân nổi giận rất đáng sợ nhưng chỉ hai, ba câu của cô đã dẹp yên. Anh cẩn nhẹ cầm cô, bật cười, “Em đã sờ anh rồi, giờ anh có thể sờ em phải không?”

Hà Văn Tĩnh không ngừng vắn vẹo né tránh, “Sao anh vô lại thế?”

Bàn tay Chu Thế Huân như dính trên người cô, giấy thế nào cũng không được, “Vô lại chỗ nào? Họ đều nói anh là người đáng yêu nhất.”

Sao cô lại mền đến vậy, từ trên xuống dưới chỗ nào cũng mền, anh chỉ hận không thể ép thân thể cô vào trong lòng mình, mà anh cũng làm vậy thật.

Một tay anh đè chặt cô, Hà Văn Tĩnh cuống lên, đang ban ngày ban mặt, “Anh đừng có làm thật!”

Chu Thế Huân cắn răng, “Ông đây đã bao giờ làm giả?”

Hà Văn Tĩnh bấy giờ mới phát hoảng, “Anh uống say rồi!”

“Ông đây rất tỉnh táo. Em cũng giỏi quyến rũ lắm đấy!”

Hà Văn Tĩnh quá vô tội, “Em quyến rũ anh khi nào?”

Chu Thế Huân cũng không nhiều lời, bắt đầu cởi quần áo của cô.

Áo phong quá vướng víu, anh xé mạnh từ cổ áo xuống, nội y bị vứt sang một bên, Hà Văn Tĩnh nhìn đồng vải vụn rơi lả tả trên đất, vẻ mặt như sắp khóc, “Anh đừng xé, lát nữa em biết về thế nào?”

Bây giờ Chu Thế Huân không còn nghe lọt tai bất cứ thứ gì, anh chưa từng thấy cô gái nào trắng hơn cô, nhất là bầu ngực mềm mại, nõn nà khiến đáy mắt anh rực lửa, vô thức đưa tay sờ soạng, mân mê phần đầy đặn kia.

Da anh hơi ngăm đen, phủ lên làn da trắng nõn của cô tạo ra kích thích thị giác cực mạnh, anh không thể kìm được ham muốn để lại dấu tích của mình trên đó.

Hà Văn Tĩnh bị đau, hất tay anh ra.

Anh dùng một tay giữ chặt hai tay cô ấn lên đỉnh đầu, vùi đầu xuống ngực cô, hít vào mùi hương thơm ngát ngọt ngào, chỉ ngửi mùi hương này thôi anh đã không chịu nổi, tay còn lại lần từ eo xuống dưới, vuốt ve làn da mịn màng của cô.

Gương mặt Hà Văn Tĩnh phờ phớt sắc xuân, đôi má ửng hồng, Chu Thế Huân cảm nhận được sự khác thường ấy, tiếp tục hôn môi cô.

Anh đã uống rượu nên đầu lờ mờ vừa nóng vừa cay, vừa chạm vào Hà Văn Tĩnh liền giãy giụa, Chu Thế Huân thích kiểu muốn mà còn ra vẻ từ chối như cô, đưa tay xoa nhẹ phần eo trơn mịn.

Hà Văn Tĩnh không phải muốn còn ra vẻ từ chối, chỉ là chẳng biết đã chạm phải dây thần kinh nào của tên biến thái này mà cô càng vùng vẫy Chu Thế Huân càng hưng phấn, càng hôn càng sâu, hơi thở nhuộm màu nhục dục, anh cuốn lấy đầu lờ mờ cô treu chọc như muốn nuốt lấy cơ thể cô.

Hà Văn Tĩnh trước nay vẫn tự xưng là đàn ông, cứng rắn ương ngạnh, duy chỉ có trên giường là không thể cứng nổi, cô sợ cứ tiếp tục hưng phấn thế này sẽ bị Chu Thế Huân hành hạ chết ở đây mất. Ngay cả dũng khí phản kháng cũng tan thành mây khói, cô cố gắng thả lỏng, ngoan ngoãn mặc cho anh hôn. Chu Thế Huân thuận thế chen một chân vào giữa hai chân cô, Hà Văn Tĩnh vòng tay ôm lấy cổ anh nghẹn ngào thở gấp.

Hà Văn Tĩnh vặn người, không cho anh được như ý, “Anh trước đây... đã có kinh nghiệm à?”

Tên đã trên dây, đạn đã lên nòng, Chu Thế Huân nhẫn nhịn đến mức trên trán đã lấm tẩm mồ hôi, nghiêng răng hỏi: “Em nói xem!”

Hà Văn Tĩnh cũng to gan, dùng mu bàn chân huých nhẹ vào chỗ đó của anh, ai ngờ vừa chạm vào đã thấy nơi ấy nảy lên, cô hắng giọng một tiếng, nghiêm túc đưa ra kết luận: “Nhìn màu sắc thì hình như không có rãnh.”

Chu Thế Huân chăm chú nhìn, đưa tay đẩy chân cô ra, đột ngột hạ eo, thỏa mãn than nhẹ.

Hà Văn Tĩnh vẫn chưa sẵn sàng, cau mày nói: “Đau!”, trong lòng kêu gào: Cô đọc bao nhiêu sách y mà sao trong sách không nói là đau đến mức này! Mắt cô cay xè, không muốn cho Chu Thế Huân được thoải mái nên giờ tay véo mạnh hai núm nhô lên trước ngực anh. Không ngờ chỗ đó lại cứng như đá, cô cấu đến đau cả đầu ngón tay mà anh chẳng hé răng, trong mắt như có đốm lửa bập bùng.

Chu Thế Huân thấy Hà Văn Tĩnh càng ngày càng hợp khẩu vị mình, lúc điên lên vừa hoang dại vừa dữ dội, anh vừa đau vừa hưng phấn, chỉ muốn thỏa sức đùa bỡn cô.

Giường xếp yếu ớt không chịu nổi sự giày vò của anh, kêu kéo kẹt như sắp gãy, Hà Văn Tĩnh sợ ngã, bám chặt lấy thân trên của anh không dám rời tay.

Thân mình Chu Thế Huân rắn chắc toàn bắp thịt, mồ hôi nhỏ giọt xuống người cô, Hà Văn Tĩnh ngửi mùi cơ thể anh, tai nghe tiếng thở dốc, bản thân cũng bắt đầu rạo rực, bất giác trở mình nghênh đón anh.

Lực eo của anh mạnh đến kinh người, mỗi nhịp nhún xuống vừa sâu vừa nặng, rõ ràng cô đau nhưng vẫn muốn nhiều hơn nữa...

Niềm vui đến rất nhanh, hoan lạc dần tích tụ đến cao trào, Hà Văn Tĩnh rên rỉ cắn vào vai Chu Thế Huân, niềm vui thích tột cùng khiến cô run rẩy. Chu Thế Huân chợt nhớ ra điều gì đó, vội bắt lấy hai chân cô vòng quanh thắt lưng mình, nhìn sâu vào mắt cô, “Gọi tên anh đi.”

Động tác của anh vừa nhanh vừa mạnh, Hà Văn Tĩnh vật vờ chống đỡ, hồi lâu mới hôn hển nhả ra ba chữ: “Chu... Thế... Huân...”

Chu Thế Huân nhấn sâu vào điểm mẫn cảm của cô, gấp gáp trùng phạt, “Không đúng!”

Hà Văn Tĩnh nghiêng đầu, lả lơi kêu một tiếng: “Anh Huân...”

Khung cảnh trong mơ trùng khớp với hiện thực, chân Chu Thế Huân như nhũn ra, dục vọng của con người đúng là cái động không đáy, thỏa mãn rồi vẫn muốn nhiều hơn. Anh cúi người trêu đùa ngực cô, mơ hồ nói một câu gì đó. Hà Văn Tĩnh không nghe rõ, anh mấp máy nhắc lại, còn chưa nói xong đã bị cô véo tai, “Anh đừng có được nước lấn tới!”

Chu Thế Huân khép hờ mắt, bộ dạng lưu manh, “Em không nói cũng không sao, dù gì anh cũng có nhiều thời gian, nhất định sẽ khiến em lấp đầy bụng anh.”

Hà Văn Tĩnh phớt lờ.

Chu Thế Huân không bận tâm, dù sao anh cũng còn có thú vui khác, “Không nói thì thôi, dù sao có cái chân này của em, anh chơi cả đêm cũng được.”

Vừa nói vừa cắn vào bắp đùi trong của cô. Chân Hà Văn Tĩnh vừa trắng vừa mảnh vừa thẳng, dù Chu Thế Huân không có sở thích biến thái cũng bị cô làm cho ngứa ngáy trong lòng.

Hà Văn Tĩnh sợ hãi, thể lực của tên c ần thú này không phải bàn cãi, cô không muốn bị anh đè mãi như vậy. Đã từng này tuổi, cô cũng không quá ngượng ngùng với chuyện này nữa, dứt khoát thỏa theo mong ước của anh, “Anh Huân, em yêu anh...”

Có lẽ vì xấu hổ nên vành tai cô đỏ bừng. Chu Thế Huân được thỏa mãn cả v ề tâm lý lẫn sinh lý.

Hà Văn Tĩnh sức nhớ ra một chuyện, lên tiếng cảnh anh, “Anh, không phải kỳ an toàn.”

Chu Thế Huân không bận tâm, “Không phải thì thôi, có thì sinh, em và anh đã bao nhiêu tuổi rồi chứ. Lại còn không muốn có con, thế nào, em còn định sinh con với người khác sao?”

Lúc này Hà Văn Tĩnh đâu dám ương ngạnh, chủ động tỏ ra yếu thế, “Không không, chỉ sinh với anh thôi.”

Chu Thế Huân mỉm cười vuốt ve ngực cô, “Ngoan.”

Hà Văn Tĩnh vẫn giãy giụa, “Nhưng anh uống rượu rồi.”

Người nào đó vẫn đang thông thả ra vào, cuối cùng bộc phát thú tính, dùng tay cô để giải quyết.

Cánh đẹp dịu dàng, phù dung say đắm, dưới trướng phơi phơi sắc xuân.

Cuối cùng người nào đó đã được toại nguyện, lim dim mắt mỉm cười thỏa mãn, “Ha ha, vợ yêu.”

Gọi ai là vợ đây?”

“Gọi em chứ ai, anh chỉ có một cô vợ là em thôi.”

“Biến!”

Hà Văn Tĩnh tung chân đá anh, lần này không ngờ lại đá trúng.

Cô kinh ngạc nhìn xuống, tới giờ chân mình vẫn còn run, đá vậy mà cũng trúng?

Chu Thế Huân vẫn cười tít, “Sau này em cứ đá thoải mái, anh không né nữa.”

Hai người ở trên tầng ầu ỉ, hướng h ồ cô còn mặc áo phong của Chu Thế Huân, khi đi từ trên xuống, Hà Văn Tĩnh không biết có phải chột dạ hay

không mà cứ có cảm giác ánh mắt người khác nhìn cô hơi là lạ.

Lại còn có người hỏi câu thiếu tế nhị: “Chị dâu, sao chị lại khàn giọng thế?”

Hà Văn Tĩnh hắng giọng một tiếng, bối rối trả lời: “À... bị cảm.”

“Thiếu tế nhị” hỏi tiếp: “Sao mắt chị đỏ thế, anh Huân mắng chị à?”

Hỏi đến đây, người kia bị ánh mắt sắc lẹm của Chu Thế Huân dọa chạy mất dạng.

Di chứng của trận điên cuồng đó chính là sau này Hà Văn Tĩnh cứ hễ nghe thấy mấy chữ “ngồi văn phòng” là đỏ mặt.

***

Có lẽ từ sau hôm đó, Chu Thế Huân thật sự để ý chuyện sinh con, bắt đầu bước vào con đường cai thuốc dài đằng đẵng.

Cai chưa được mấy ngày đã phải đến bệnh viện.

Y tá đứng ngoài cửa gọi, “Hà Soái, Đại Bạch Dương tìm cô!”

Hà Văn Tĩnh thấy anh ôm một bên má bước vào, “Sao thế, đau răng à?”

Chu Thế Huân gật đầu, “Ừ, đúng rồi, lúc nãy anh thấy có người gọi là Đại Bạch Dương, Đại Bạch Dương là ai?”

Hà Văn Tĩnh ngăn người, mặt hơi biến sắc, “Không ai cả.”

Chu Thế Huân hỏi dò, “Không phải nói anh đấy chứ?”

Hà Văn Tĩnh lập tức phủ nhận, “Không phải.”

“Anh nói mà, dù sao anh cũng phải là chó săn mới được.”

“Ha ha ha, ừ, anh là chó ngao Tây Tạng!”

Nói xong liền nhớ đến mỗi lần gần gũi, anh đều để lại dấu răng trên người cô, quả thực rất giống chó.

Chu Thế Huân chợt nhớ ra chuyện gì đó, “Cho anh mượn điện thoại, anh bỏ trên xe rồi, cần gọi điện.”

Hà Văn Tĩnh nghiêng người, “Trong túi ấy, anh tự lấy đi.”

Chu Thế Huân chạm vào da thịt cô không kiêng dè.

Hà Văn Tĩnh đẩy anh ra, “Anh sờ chỗ nào thế? Túi áo blouse!”

Chu Thế Huân cười giảo hoạt, “Anh biết đâu, tại em không nói rõ, anh tưởng là túi sau quần.”

Hà Văn Tĩnh xì mặt, “Giờ trò lưu manh xong chưa? Xong rồi thì mau đi gọi điện!”

Chu Thế Huân gọi điện xong quay lại, Hà Văn Tĩnh đã đeo khẩu trang, “Nằm xuống đi, để em xem nào.”

Chu Thế Huân vừa nằm vừa trêu cô, “Em không nằm cùng anh à?”

Hà Văn Tĩnh trừng mắt, “Đang khám bệnh, nghiêm túc đi! Đã bảo anh đừng có ăn nhieu kẹo rưỡi.”

“Vợ anh là nha sĩ, sợ gì chứ.” Chu Thế Huân rầu rĩ, “Vớ lại, anh gặm mía mà! Thuốc không cho hút, kẹo không cho ăn, mía cũng không cho gặm, anh biết ăn gì?” Vừa nói xong thì bên ngoài có tiếng động lớn, Hà Văn Tĩnh nhìn ra, “Anh nằm yên, em ra ngoài xem sao.”

Hình như có người đang cố ý gây rối, Hà Văn Tĩnh chưa đi được mấy bước đã bị Chu Thế Huân giữ chặt tay.

Cô quay đầu lại, Chu Thế Huân đã bắt kịp, “Cùng đi.”

Có rất nhiều người đến, ai nấy mặt mày hung hãn, cần gây sát đập lung tung, bảo vệ bệnh viện cũng không cản được, Chu Thế Huân liếc nhìn, đột nhiên mở miệng: “Chuyện gì thế, gây rối à?”

Anh đứng thẳng tắp, cơ bắp trên người rắn chắc khỏe mạnh, đứng đó không cần nói gì đã toát ra vẻ uy nghiêm và dữ dằn.

Hơn nữa anh đang bị đau răng, sắc mặt rất khó coi.

Đám người nhìn theo tiếng động, sau đó vội ngừng tay, cười hồi lỗi, “Anh Huân...”

“Anh Huân...”

Chu Thế Huân xoa mặt, đảo mắt nhìn, “Muốn đánh nhau thì tới tìm tôi đây này.”

Người cần đầu đứng ra nói: “Không... không muốn đánh nhau.”

Chu Thế Huân sầm mặt, neho mắt hỏi: “Các người đánh cả bác sĩ, có còn là đàn ông không?”

Người kia cũng không nổi giận, tiếp tục cười hồi lỗi, “Không phải, không phải.”

Chu Thế Huân mặc kệ họ, “Không đánh nhau cũng không khám bệnh thì cút mau đi!”

“Cút, cút ngay đây.”

Đám người lục tục kéo ra ngoài.

Chu Thế Huân gọi bọn họ lại, nhìn sang Hà Văn Tĩnh, “Sau này chịu khó quan sát một chút, gọi chị dâu đi.”

Đám người đồng thanh cất tiếng: “Chào chị dâu!”

Hà Văn Tĩnh giật mình, Chu Thế Huân quay đầu cười với cô, “Đáp đi chứ.”

Hà Văn Tĩnh khó hiểu nhìn anh, “Hả?”

Bên kia lại đồng thanh nói: “Chị dâu vất vả rưỡi ạ!”

Hà Văn Tĩnh ngẩn người, “Hả?”

Người cần đầu lễ phép chào: “Chị dâu làm việc đi, không cần tiếp chuyện bọn em, bọn em đi ngay đây.”

Hà Văn Tĩnh gượng cười rồi nhìn sang Chu Thế Huân, thở phào nhẹ nhõm. Cô vốn muốn làm đại ca, sao giờ lại thành người phụ nữ của đại ca chứ?

Chu Thế Huân nhanh chóng được chữa khỏi răng, nhưng cứ hai, ba hôm lại chạy đến bệnh viện.

Bệnh viện tổ chức đến vùng quê khám bệnh miễn phí, Hà Văn Tĩnh đăng ký. Cô chỉ đi có hai ngày, nhưng với Chu Thế Huân hai ngày không gặp như cách ba thu, tới lúc về, anh chủ động yêu cầu đến bệnh viện đón cô, sau đó họ sẽ cùng tới nhà bà ngoại ăn cơm.

Trên đường bị ách tắc, khi anh đến thì xe khách đã đỗ ở cổng bệnh viện, một nhóm người đứng vây quanh xe, hình như đang đợi gì đó, còn liên tục chỉ trỏ.

“Hà Soái, giúp tôi khiêng vali xuống với, cái màu trắng, cẩn thận nhé, đừng làm rơi.”

“Hà Soái, còn của tôi nữa, cái màu hồng.”

“...”

“Hà Soái, thiết bị của phòng ban các cô lát nữa tự chuyển vào nhé.”

“Hà Soái, hai thùng nước này cô bê vào nhé.”

“Được.”

Thời tiết nóng nực, mặt cô đầm đìa mồ hôi.

Chu Thế Huân đến gần, “Làm gì thế?”

Hà Văn Tĩnh nhìn anh, chân tay vẫn bần rợn, “Chuyển đồ.”

“Không hỏi em.” Chu Thế Huân lờm cô, sau đó chỉ tay vào đám người đang đứng nói chuyện và nghịch điện thoại, “Nói các người đấy, bắt nạt người khác à, không có tay hay sao, đồ của mình không biết tự chuyển à?”

Nói xong thì quay sang nhìn thiết bị dưới chân Hà Văn Tĩnh, “Đàn ông trong khoa em đâu?”

Hà Văn Tĩnh liếm môi, “Em chính là đàn ông của khoa đây, đám gà con kia còn chẳng khỏe bằng em.”

Chu Thế Huân lạnh lẽo nhìn cô, “Em nói lại xem.”

Hà Văn Tĩnh không dám nói nữa.

Nhưng người khác thì dám, một nhóm phụ nữ xì xầm to nhỏ: “Cô ta giống phụ nữ chỗ nào, rõ là đàn ông mà!”

“Phải đấy... Ông ọ cái gì.”

“Ngày trước vẫn là cô ta làm, cũng có sao đâu.”

Chu Thế Huân xoay người chỉ vào người vừa nói Hà Văn Tĩnh không giống phụ nữ, “Cô nói cho tôi biết, cô ấy có chỗ nào không giống phụ nữ? Ngực cô to hơn hay chân cô dài hơn cô ấy? Cô nói xem!”

Chu Thế Huân khi nổi giận quả thật rất đáng sợ, anh vừa nói xong thì không ai dám lên tiếng nữa.

Hà Văn Tĩnh quên mất trong từ điển của Chu Thế Huân chỉ có người chết và người sống, không có “không đánh phụ nữ”, lúc này vội tiến lên nắm tay anh, “Anh sao thế? Sao lại giận đùng đùng vậy?”

Chu Thế Huân cúi nhìn cô, “Em nói xem?”

Hà Văn Tĩnh cười với anh, “Không sao thật mà, mấy thứ này em chuyên được.”

“Anh nói cho em biết, Hà Văn Tĩnh, em nhớ kỹ cho anh, em là phụ nữ, sau này em không được làm việc của đàn ông nữa, cứ để anh trông thấy em làm xem!”

Nói xong thì một tay xách dụng cụ, một tay xách thùng nước nhẹ nhàng như xách túi rau.

Hà Văn Tĩnh ngây ngẩn đứng đó. Anh đi được mấy bước thì ngoảnh lại hỏi: “Để đâu?”

“À à.” Hà Văn Tĩnh lật đật chạy đến, “Để đây, để đây, em dẫn anh đi.”

Chuyện hôm đó không biết đã đồn ra bao nhiêu phiên bản, bộ ba Tùy Úc, Kỷ Tư Tuyên, Tam Bảo đến thăm Hà Văn Tĩnh, cô đứng trên hành lang bệnh viện, bị họ nhìn đến đỏ cả mặt.

“Không phải chứ, Hà Văn Tĩnh, cậu mặc váy cơ đấy!”

“Tớ quen cậu bao nhiêu năm mà chưa thấy cậu mặc váy bao giờ!”

“Chân cậu dài và trắng quá đi, phạm quy phạm quy! Ngày trước cậu không mặc váy đúng là phí của trời cho!”

Hà Văn Tĩnh đỏ mặt chuyển chủ đề “Rốt cuộc các cậu đến làm gì?”

“Bọn tớ nghe nói cả rồi, trời ơi, anh nhà cậu thật là đàn ông, sức mạnh bạn trai vô đối!”

“Phải đấy, tớ ngửa mặt với đám phụ nữ trong nhóm chữa bệnh từ thiện của các cậu từ lâu rồi, chỉ giỏi nói mồm.”

“Văn Tĩnh à, cuối cùng cậu đã tìm được người đàn ông giúp cậu xách nước, chúc mừng cậu đã kết thúc sự nghiệp nữ hán tử, tu thành chính quả, có thể làm tiểu tiên nữ được người ta yêu thương chiều chuộng rồi!”

Một đàn b ồ câu bay lướt qua trên đ ầu, Hà Văn Tĩnh nhìn chúng bay xa đ ầu, kh ẽ m ỉm cười, có lẽ là vậy thật.

Bốn người đ ứng s ống vai bên nhau, họ đ ầu đ ă tìm đ ược hạnh phúc của riêng mình, thật tốt.

Từ đ ố v ề sau, bốn chị em ra ngoài tụ tập, Hà Văn Tĩnh không còn cô đ ơn lẻ bóng nữa.

Bu ổi tụ tập hôm đ ố kết thúc, Chu Th ế Huân đ ến đ ón cô, Hà Văn Tĩnh mặc áo lông vũ dày s ụ đ ứng trước của nhà hàng, xung quanh là đ ăm đ ồng náo nhiệt, cô ng ây ng ồ m ỉm cười, kiên nhẫn chờ đ ợi.

Ba người còn lại đ ứng trên t ầng hai của nhà hàng nhìn xu ống đ ưới, trông thấy Chu Th ế Huân đi t ới từ đ ằng xa.

Chi ều cao của hai người nh ỉnh hơn người bình thường một chút, bóng dáng cao g ầy, cả khí chất lẫn dung mạo đ ều xu ất s ắc, đ ứng s ống vai giữa biển người vô cùng nổi bật.

Chu Th ế Huân v ỗ nhẹ lên vai trái của cô, nhưng lại l ố đ ầu qua bên vai phải, gi ờ tay đ ội m ữ cho cô r ẫ b ể b ồng cô lên, một loạt đ ộng tác li ền mạch lưu loát, “Chu ẩn bị vác vật nặng chạy năm cây s ố! Chạy! V ề nhà thôi!”

Hà Văn Tĩnh gi ẫy gi ụa, bị anh đ ánh vào m ồng m ỏi ngoan ngoãn yên lặng, v ề sau không bi ết Chu Th ế Huân nói gì mà cô đỏ mặt đ ánh anh một cái r ẫ lại cười phá lên, tiếng cười truy ền đi rất xa.

Năm kế tiếp, vào một ngày đ ầy gió, Hà Văn Tĩnh cuối cùng cũng khoác lên mình chiếc váy cưới. Hôm đ ố b ầu trời quang đ ăng, Hà Văn Tĩnh với mái tóc dài đ ẹp như tiên nữ, khí chất ng ời ng ời, tươi cười đ ứng bên cạnh Chu Th ế Huân mặc vest đ ỉnh đ ạc, cao lớn điển trai, s ống lưng thẳng tắp. Họ quả thật rất x úng đ ôi.

Tam B ảo nhận xét, Hà Ca đ ứng bên s ố tám m ười không hề gi ống đ ại bàng s ải cánh mà như nép đ ưới cánh chim lớn vậy.

May mà Hà Văn Tĩnh không nghe thấy, nếu không chắc sẽ đ ánh ch ết cô nàng.

Sau khi gặp phải “th ỗ phi” Chu Th ế Huân, Hà Văn Tĩnh không tìm đ ược quân cứu viện, cuối cùng không thể gom đ ủ chín chín tám m ười một nam nhân đ ể thành Ph ật, đ ứng vào hàng ngũ tiên gi ới, đành cam tâm tình nguyện ở lại nhân gian làm vợ “th ỗ phi”.

Lắm nhảm đôi lời: Nhân vật trong phần NT này mình thấy lạ hơn lạ hoắc, chẳng ăn nhập gì với các nhân vật trong truyện, mà nó có trong sách nên mình type post lun~

— — — — —

Ngoại truyện 3. Chợt nghe trái tim lạc nhịp, mới hay tình đã đậm sâu

Buổi sáng mùa xuân luôn khiến người ta uể oải buồn ngủ, nhưng sức sống tuổi trẻ trong khuôn viên trường đã đẩy lùi cuộc tấn công của cơn buồn ngủ, đám học sinh tinh thần hăng hái dường như không biết mệt mỏi là gì, thời gian nghỉ giải lao giữa giờ ngắn ngủi là thế, vậy mà vài người tụ lại thành nhóm trêu đùa cười nói, sôi nổi khác thường.

Tiêu Vân Tĩnh lặng lẽ ngồi tại chỗ luyện đề giữa những thanh âm nhộn nháo huyền ảo, ánh nắng ấm áp lấp lánh chiếu qua cửa sổ, phủ một tầng ánh sáng vàng xung quanh người cậu, dịu dàng phác họa góc nghiêng hoàn hảo, khuôn mặt trước giờ vốn lạnh lùng cũng hòa nhã hơn nhiều.

Diêu Tư Thiên và Văn Gia ngồi bàn trước đang nghiêng người nói chuyện rôm rả với Hướng Bái.

“Này, người anh em, đã nghe nói gì chưa, bên khối cấp Hai có một nữ sinh rất xinh mới chuyển trường đến, vừa tới đã khiến hoa khôi lép vế rồi.”

Tiêu Vân Tĩnh giải xong đề số nghịch đảo thứ hai, lơ đãng chấm ngòi bút xuống.

“Không biết, làm gì có ai quen biết rộng như cậu, ai chẳng biết Hướng Soái cậu thân với mấy em nữ khối cấp Hai. Nhưng mà trường chúng ta bắt đầu nhận học sinh chuyển trường từ khi nào thế, sao tôi không biết?”

“Sao tôi biết được, hiệu trưởng đâu có bàn với tôi, nhưng đúng là rất xinh, mấy ngày nay bao nhiêu người đi xem, hình như tên là Thanh Hoan.”

Tiêu Vân Tĩnh vừa xem xong nội dung trọng tâm của đề cuối cùng, nghe đến đây, bàn tay cầm bút chuẩn bị giải đề hơi ngừng lại rồi nhanh chóng viết tiếp, “Cái gì Thanh Hoan?”

“Tên là gì Thanh Hoan ấy nhỉ? Để tôi nhớ xem nào... À, nhớ ra rồi! Trần Thanh Hoan!”

Tiêu Vân Tỉnh trượt tay, đầu bút vạch một đường dài trên mặt giấy trắng. Cậu không thể bình tĩnh được nữa.

Hướng Bái nghiêng đầu nhìn, “Anh Vân, sao thế?”

Tiêu Vân Tỉnh ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Không sao.”

Điêu Tư Thiên tiếp tục câu chuyện ban nãy, “Thế lát nữa chúng ta cũng đi xem đi, kể ra hoa khô đã xinh lắm rồi, còn đẹp hơn cả hoa khô thì không biết trông như nào?”

“Đẹp hơn cả hoa khô, thế so với mỹ nam của trường thì sao?” Văn Gia mỉm cười nháy mắt với Tiêu Vân Tỉnh. Cậu làm như không nghe thấy, cúi đầu giải đề tiếp.

Hướng Bái cũng góp vui, “Anh Vân, chúng ta cùng đi xem đi?”

Tiêu Vân Tỉnh nhả ra hai chữ: “Không đi.”

Điêu Tư Thiên khoát tay, “Thôi, đừng gọi anh Vân nữa, trước giờ đâu là người khác tới ngắm dung nhan tuyệt thế của anh Vân, đã bao giờ anh Vân phải đi xem người khác chứ.”

Tiêu Vân Tỉnh viết dấu chấm tròn cuối cùng, cất vở bài tập đi, “Vô vị.”

Hướng Bái nhăn mặt làm trò với hai người còn lại, “Nhìn đi! Chúng ta đã có giao tình hai chữ với anh Vân rồi! Để cho mấy người chẳng có nổi giao tình một ánh mắt với anh Vân ngưỡng mộ muốn chết đi!”

Nói xong ba người cười phá lên.

Đúng vậy, Tiêu Vân Tỉnh không thích nói chuyện, đặc biệt là với người lạ, nếu không phải họ ngồi gần nhau, vừa gặp mà như đã thân quen từ lâu thì có khi bấy giờ Tiêu Vân Tỉnh còn chẳng gọi nổi tên họ.

Tiếng cười vừa dứt thì chuông vào học vang lên, kéo theo đó là những tiếng thở dài, thầy giáo bước vào, phòng học lập tức yên tĩnh lại.

Tiêu Vân Tỉnh mở sách giáo khoa, ngoảnh đầu nhìn về phía khối cấp Hai qua khung cửa sổ. Trần Thanh Hoan?

Một ngày tháng Ba nắng rất đẹp, gió xuân dịu dàng ấm áp khiến con người lơ đãng thả hồn trôi xa. Cậu dường như trông thấy một con bướm bay xuyên qua nắng xuân lấp lánh đến trước mặt mình...

Mấy ngày trước, Trần Thanh Hoan và bố đã thuyết phục được mẹ cho phép cô chuyển từ trường quốc tế đến trường trung học trực thuộc đại học X. Một ngày nay bận rộn với việc thích ứng với môi trường mới, cô còn chưa kịp đi gây bất ngờ cho Tiêu Vân Tỉnh.

Giờ ăn trưa hôm nay, khó khăn lắm mới có cơ hội, cô nhanh chóng kéo bạn cùng bàn mới Nhiễm Bích Linh đến căng tin trường.

Nhiễm Bích Linh đi cùng cô vào căng tin, miệng vẫn đang giới thiệu: “Đây chính là căng tin trường chúng ta, thuộc tính cũng giống bạn Dương cùng lớp mình, bình thường, không ngon cũng không khó ăn.” Trần Thanh Hoan không phải đến ăn cơm, mắt cô tìm kiếm mục tiêu như ra đũa, không hề nghe cô ấy huyên thuyên.

Đảo mắt một vòng mà không phát hiện bóng hình quen thuộc, bấy giờ cô mới cắt hứng theo Nhiễm Bích Linh đi xếp hàng lấy cơm.

Sau đó lại chạm mặt hai nữ sinh lớp bên, hình như khá thân với Nhiễm Bích Linh, thế là bốn người cùng ngồi ăn cơm tán gẫu.

Nữ sinh tụ tập nói chuyện chẳng qua cũng chỉ xoay quanh quần áo, tin đồn, minh tinh.

Trần Thanh Hoan đưa tay chống cằm, rầu rĩ khuấy bát canh cà chua trứng trong vắt thấy dấy. Đột nhiên một nữ sinh trong số đó chỉ tay ra phía sau Trần Thanh Hoan, kêu lên: “Này này này, một sách của khối cấp Ba Tiêu Vân Tỉnh kia!”

Vừa nghe thấy ba chữ này, Trần Thanh Hoan lập tức phẫn chấn, ngẩng thẳng lưng, xoay đầu nhìn theo tầm mắt cô ấy.

Nhiễm Bích Linh giật mình trước phản ứng thần tốc của cô, sau khi bình tĩnh lại mới giới thiệu: “Tiêu Vân Tỉnh được đồn là “Gió thổi mây bay duy chàng tỉnh”, nhưng phiên bản đời thực lại là mỹ nam một sách không chừa cho người khác đường sống, dù là nhan sắc hay điểm số người khác đâu không theo kịp!”

Trần Thanh Hoan mỉm cười nhìn theo bóng hình ấy, hỏi đầy ẩn ý: “Thế... trong trường có nhiều nữ sinh thích anh ấy lắm phải không?”

Nhiễm Bích Linh ngẫm nghĩ một hồi rồi đưa ra câu trả lời không thể khách quan hơn, “Cũng không nhiều lắm, ngoài tớ ra, cả trường chỉ có mấy người không thích anh ấy thôi.”

Chỉ mấy người thôi?

Nữ sinh ngồi đối diện Trần Thanh Hoan ngậm đũa si mê nhìn theo, “Các cậu nói xem rốt cuộc Tiêu Vân Tỉnh ăn gì mà lớn lên nhỉ? Học giỏi, đẹp trai, chơi thể thao thì ngầu, quả thực là gương mặt như tranh vẽ, tao nhà lịch thiệp. Thiếu niên phóng khoáng như thế đúng là khớp hoàn hảo với hình tượng nam sinh trong lòng các thiếu nữ mộng mơ như chúng ta.”

Trần Thanh Hoan lĩnh hội được câu này, chống cằm suy tư.

Nhiễm Bích Linh khua đũa trước mặt cô, “Thanh Hoan à, tỉnh lại đi, mau dập tắt mộng đẹp từ trong trứng nước. Đừng nghĩ mình xinh liền muốn đi bắt chuyện, người ấy nổi tiếng lạnh lùng, à cũng không thể nói là lạnh lùng, thực ra anh ấy lúc nào cũng khách sáo với người khác, nhưng nếu cậu dám đi cưa anh ấy thì cứ đợi chết cồng đi!”

Mắt Trần Thanh Hoan ánh lên nét cười nhưng giọng nói lại hờ hững: “Thế à ...”

Nhiễm Bích Linh tròn tròn mắt nhìn cô, “Cậu để mắt tới anh ấy thật à?”

Một tia xảo quyệt xẹt qua mắt Trần Thanh Hoan, “Để mắt chứ.”

Nhiễm Bích Linh nhớ đến thảm cảnh của các nữ sinh tỏ tình với Tiêu Vân Tỉnh, ra sức ngăn cản cô, “VẬY CŨNG ĐỪNG ĐI!”

Trần Thanh Hoan cắn môi, đôi mắt gọn sóng, nụ cười đẹp khác thường, quả đúng là mỹ nữ làm xao xuyến lòng người, “Nếu tớ cứ muốn đi thì sao?”

“Thế.. cậu đi đi.”

Nhiễm Bích Linh đầu hàng, cô ấy còn muốn hỏi cô bạn này ăn gì mà lớn lên hơn, sao cười lên lại đẹp như thế, còn nhỏ tuổi mà đã phong tình như vậy, chưa biết chừng lại hợp gu của Tiêu Vân Tỉnh.

Hai nữ sinh lớp bên tường Trần Thanh Hoan đang đùa, ai ngờ cô lại đứng lên đi tới đó, còn tiện tay mang theo chiếc bình giữ nhiệt màu hồng.

Tiêu Vân Tỉnh lấy cơm xong, ngẩng xuống chưa được bao lâu thì thấy có một bóng đen chắn trước mặt. Cậu ngẩng đầu, thấy Trần Thanh Hoan cầm bình giữ nhiệt ngẩng đối diện nghiêng đầu nhìn mình, tóc đuôi ngựa khể đu đưa phía sau, đôi mắt ấy vừa to vừa tròn, trông rất đáng yêu, đôi môi đỏ mọng mấp má, chậm rãi gọi tên anh: “Tiêu Vân Tỉnh?”

Tiêu Vân Tỉnh lặng lẽ nhìn cô, “Ừ.”

Trần Thanh Hoan cúi đầu uống nước, trên môi vẫn còn dính bọt nước long lanh, “Em không thích màu của cái bình giữ nhiệt trường phát này, em thích màu cái của anh hơn, chúng ta có thể.. đổi không?” Nói xong liền nhìn sang chiếc cốc màu đen bên tay anh.

Bộ dạng lơ đãng ấy khiến người xung quanh không khỏi hít một hơi lạnh, cô gái này điên rồi phải không? Hướng Bái, Văn Gia, Diêu Tư Thiên tròn mắt há hốc mồm nhìn nữ sinh chuyển trường, xinh đẹp như thế sao lại là kẻ ngốc chứ?

Ai mà không biết Tiêu Vân Tỉnh mắc bệnh sạch sẽ? Không ai được động vào sách của cậu, đồ bỏ vào miệng thì càng miễn bàn.

Ba người chăm chú nhìn chiếc bình giữ nhiệt màu hồng, logo trường trên chiếc cốc hình như cũng đang run rẩy.

Nhưng phản ứng của Tiêu Vân Tĩnh còn khó tin hơn. Cậu không nói gì, cầm bình của mình để trước mặt cô, rồi lấy bình trong tay cô đặt về chỗ mình, còn chu đáo nhắc nhở: “Nước vừa rót, nóng đấy, uống nhớ cẩn thận.”

Trần Thanh Hoan mỉm cười, “Thế thì... cảm ơn anh nhé!”

Hương Bái, Văn Gia, Diêu Tư Thiên đưa mắt nhìn nhau, giao tình hai chữ đâu? Sao lại nói nhiều như vậy với nữ sinh lần đầu gặp mặt?

Trần Thanh Hoan đứng dậy giữa những tiếng xuýt xoa không ngớt, quay người về chỗ, tiếp tục ăn cơm. Tâm trạng cô rất tốt, vừa ăn vừa nghĩ cơm căng tin rất ngon đấy chứ.

Hồi lâu Nhiễm Bích Linh mới tỉnh táo lại, kéo tay cô hỏi: “Trần Thanh Hoan, cậu khai thật đi, cậu biết thôi miên đúng không? Mau dạy tớ đi!” Trước bộ mặt ngây thơ của cô nàng, Trần Thanh Hoan ra vẻ chê trách, “Không biết.”

Hai nữ sinh kia cũng không kiên chế được, đồng thanh hỏi: “Sao Tiêu Vân Tĩnh lại đổi bình với cậu?”

“Có lẽ là vì...” Trần Thanh Hoan rót một cốc nước từ bình giữ nhiệt, đưa lên miệng uống một ngụm mới nói tiếp: “Anh ấy thích màu sắc chiếc bình của tớ?”

“...”

Màu hồng? Có quỷ mới tin! “Sao anh ấy còn nói nhiều với cậu vậy?”

Trần Thanh Hoan bỏ cốc xuống, về mặt tò mò, “Thường ngày anh ấy không nói chuyện với người khác à?”

“Không phải không nói mà là kiệm lời, ngoài trả lời câu hỏi trên lớp ra, về cơ bản không vượt quá ba chữ.”

Tâm trạng Trần Thanh Hoan lại vui thêm mấy phần, cầm cốc uống ngụm nữa.

Nhiễm Bích Linh vịn nắp bình, run run đưa đến chỗ Trần Thanh Hoan, “Có thể rót cho tớ một ít không?”

Trần Thanh Hoan ôm bình vào trong lòng, cảnh giác nhìn cô ấy, “Không cho!”

Nhiễm Bích Linh trừng mắt, “Nhỏ mọn!”

Trần Thanh Hoan đắc ý nháy mắt, “Cậu bảo không thích anh ấy mà?”

Nhiễm Bích Linh thở dài, “Tớ không thích anh ấy, nhưng muốn được hưởng tiên khí của anh ấy, lần sau thi thứ hạng sẽ cao hơn một chút, như thế mẹ tớ sẽ không cần nhằn nữa.”

Trần Thanh Hoan không còn gì để nói.

Trần Thanh Hoan và Nhiễm Bích Linh ăn cơm xong thì rời khỏi đó, một đám người hóng chuyện ăn xong mà vẫn không định đi, đợi xem rốt cuộc Tiêu Vân Tĩnh sẽ xử lý chiếc bình kia ra sao.

Tiêu Vân Tĩnh vận nắp bình nước, uống một hơi, động tác tự nhiên như thể đó là bình của mình, không hề có chút không tình nguyện hay miễn cưỡng nào.

Thế là ngày nào mọi người cũng thấy Tiêu Vân Tĩnh nổi tiếng cả khối cấp Ba trực thuộc đại học X cần chiếc bình giữ nhiệt màu hồng lừng lẫy đi trong trường, quả thật là người đẹp thì màu nào cũng hợp.

Chuyện học sinh chuyển trường Trần Thanh Hoan trở thành hoa khôi mới lan khắp trường, sau đó nhờ vào việc thành công bắt chuyện với Tiêu Vân Tĩnh mà danh tiếng ngày càng vang xa.

Đối với hành vi chọc ghẹo xong bỏ chạy, lần sau lại trêu đùa tiếp của Trần Thanh Hoan, lâu dần cũng có người nhìn ra manh mối, hai người này... rõ ràng là có quen biết?

Hướng Bái nghe xong liền chạy đến chứng thực với bạn cùng bàn. Tiêu Vân Tĩnh gật đầu, “Đúng vậy.”

Diệu Tư Thiên đưa tay đẩy mắt kính, “Quen bao lâu rồi?”

“ Bao lâu à...” Tiêu Vân Tĩnh dừng bút, hiếm khi lộ vẻ suy ngẫm, “Rất lâu rồi...”

Ở bên nhau lâu như thế, lâu đến mức Tiêu Vân Tĩnh cũng không nhớ lần đầu họ gặp nhau rốt cuộc là khi nào. Cậu chỉ biết đến khi cậu nhận thức được là lúc nào thì trái tim bỗng dưng lạc nhịp, khi ấy mới biết tình đã đậm sâu.

Ngoại truyện 4. Đã lâu không gặp, chẳng hẹn mà tới

.

.

Một sáng sớm với hoa tươi khoe sắc, chim hót líu lo trong thị trấn, Thẩm Sàn mở cửa nhà liền thấy Tùy Cảnh Nghiêu đứng bên ngoài. Không biết ông đã đứng đó bao lâu, trên người vương một lớp sương mỏng, đến cả khóe mắt đuôi mày cũng mang hơi nước.

Ông mỉm cười dịu dàng, vẫn tao nhã lịch thiệp hết như lần gặp đầu tiên nhiều năm trước, giọng nhẹ nhàng, từ tốn và điềm đạm, “Thẩm Sàn, đã lâu không gặp, anh đến thực hiện lời hứa mười sáu năm.”

Trái tim đã tĩnh lặng bao năm của Thẩm Sàn chợt loạn nhịp. Bà cắn răng, ép mình hít một hơi thật sâu, giọng nói trong ký ức lại ùa về

“Anh là ai?”

“Thẩm Sàn, em không biết tôi, nhưng tôi biết em. Em là tài nữ nổi tiếng. Tôi là Tùy Cảnh Nghiêu, chúng ta làm bạn được chứ?”

Từ thuở đầu gặp gỡ đẹp như mơ đến khi mỗi người một ngã, chẳng qua chỉ có mười mấy năm.

“Tùy Cảnh Nghiêu, em không còn nợ gì nhà họ Tùy anh nữa. Từ nay về sau, em sẽ cố gắng sống cho tốt, mong rằng anh cũng vậy.”

Được thôi, Tùy Cảnh Nghiêu, em có thể cho anh cơ hội. Em quen anh năm mười sáu tuổi, vậy sẽ đợi anh mười sáu năm, nếu trong mười sáu năm anh không chạm vào người phụ nữ khác, anh có thể tới tìm em!”

Dù có là tiểu thư con nhà danh giá có tri thức, biết lễ nghĩa thì vẫn cũng có lúc không thể nhẫn nhịn. Thuở ấy còn trẻ, bà chỉ tức giận nhất thời, giận ông lên giường với người phụ nữ khác vì muốn có một đứa con trai. Thời diềm họ chia tay, ông đang ở độ tuổi sung mãn, sao có thể giữ mình vì một

lời hứa hẹn không rõ ràng? Huống hồ về sau ông còn cưới con gái nhà họ Lâm, từ trong thâm tâm, bà không nghĩ ông lại coi lời hứa đó là thật. Bao nhiêu năm trôi qua như vậy, ông không còn xuất hiện trước mặt bà, bà cũng đã nguội lòng từ lâu.

Trái tim dần bình lặng thì sẽ khoan dung hơn, bà trò chuyện với con gái về ông, thỉnh thoảng nhớ đến ông, nhớ đến quãng thời gian hạnh phúc, mong là những lúc bất chợt nhớ đến bà ông cũng có thể như vậy.

Nhưng khi người đàn ông này đứng trước mặt bà một lần nữa, bà thật sự vẫn có thể tĩnh tâm sao?

Ký ức như nước lũ tràn về, một khi vỡ đê, dòng nước siết sẽ lao đến, không chừa lại một khoảng trống cho người thờ dốt.

“Anh...” Thẩm Sàn nhất thời nói không thành tiếng.

Chuyện này không chứng minh được, chỉ phụ thuộc vào việc bà có tin hay không, mà ông dùng mười sáu năm cuộc bà sẽ tin mình.

Bà cũng tin thật, tin rằng ông đến tìm bà thì ắt đã giữ được lời hứa.

Tùy Cảnh Nghiêu là thương nhân, nhưng không phải người biết nói dối, chính vì không biết nói dối nên năm xưa ông mới để lộ sơ hở để bà phát hiện, nhưng dù vậy, hành động của ông cũng chỉ xem như cố gắng che giấu, tuyệt nhiên không dối bà một câu.

Lúc đó ông vì Tùy Ưc mà chủ động từ bỏ mọi thứ của nhà họ Tùy, không biết lại dùng cách gì khiến con gái nhà họ Lâm đồng ý chia tay trong hòa bình, khi nghe người khác kể lại những chuyện này, bà đã rất thảng thốt. Bà cho rằng ông sẽ đến tìm mình, nhưng ông vẫn biệt tin, hôm nay lại xuất hiện trước mặt bà mà không hề báo trước.

Thẩm Sàn giữ vẻ mặt bình tĩnh đi lướt qua Tùy Cảnh Nghiêu, nhưng trong lòng đã sớm cuộn trào cảm xúc. Tùy Cảnh Nghiêu, quá khứ của chúng ta xa quá rồi, xa đến độ không nhìn lại được, xa đến mức không theo kịp thời gian, đến mức mỗi lần định nhắc lại, em đâu cảm thấy không còn sức lực, rồi trí vô cùng.

Từ hôm đó trở đi, Tùy Cảnh Nghiêu ở lại căn nhà sát vách, ngày nào cũng sang gặp Thẩm Sàn nói những chuyện vụn vặt. Ông rất phấn khởi, bà thậm chí không biết ông có thể nói nhiều như thế. Ông là người từng trải qua sóng gió, biết rõ vinh hoa, vậy mà giờ đây suốt ngày chăm sóc cây hoa, uống trà, đọc sách trong sân vườn đã đủ hài lòng thỏa mãn.

Nhưng bà rất ít khi chủ động nói gì. Bà đã tới tuổi làm bà ngoại, không còn hứng thú với nhiều thứ, nếu đã là hàng xóm thì ghé thăm, chuyện trò là

việc rất đổi bình thường. Chỉ có đi ầu, một người từng toàn thân phú quý không vương hạt bụi, chẳng có lấy chút kỹ năng sinh hoạt nào, bỗng nhiên tới đây, sống thật là... thảm.

Thẩm Sàn nhìn những món ăn nhạt nhẽo trên bàn, c ầm đũa lên, h ồi lâu vẫn chưa động đũa, lúc sau mới ngẩng đ ầu hỏi: “Bếp vẫn ổn chứ?”

Ông nói mình chuyển đến nhà mới, muốn mời bà ăn mừng, xung phong đích thân xuống bếp, kết quả là...

Tùy Cảnh Nghiêu khựng lại, bối rối ho khan mấy tiếng. Bếp ư? Có lẽ không ổn lắm.

Thẩm Sàn cụp mắt, đặt đũa xuống, chậm rãi nói: “Về đi.”

“Đi đâu đây?” Tùy Cảnh Nghiêu mỉm cười dịu dàng với bà nhưng ánh mắt vô cùng kiên định, “Em ở đây, anh còn có thể đi đâu?”

Tùy Cảnh Nghiêu nhìn người trước mặt, mười mấy năm chỉ làm phong thái, khí chất của bà thay đổi từ ngây thơ non nót đến chín chắn nh ậ nhận, còn dung nhan vẫn như xưa, những tổn thương ngày ấy dường như không để lại bất cứ dấu vết gì, bà cũng chẳng để lộ ra dù chỉ một chút bất bình hay oán trách. Nghĩ cũng phải, ông cụ kia cơ trí uyên thâm, người có học vấn thanh cao, mà ông cụ lại khoan dung ôn hòa hiếm thấy, hẳn là dạy dỗ con cái rất tốt.

Bữa cơm đó trôi qua trong lặng lẽ.

Chi ều đến, Thẩm Sàn pha chén trà, nằm trên ghế trúc trong sân, ánh nắng tươi sáng, gió mát dịu dàng, hương trà lan tỏa, bà d ần d ần thiếp đi.

Trong mơ, bà trở về bên dòng sông năm xưa, trên mặt sông chim uyên ương bơi thành đàn, cỏ lau b ồng b ềnh, bà ng ồi trên bờ chân tr ần đạp nước, giọt nước tinh nghịch đọng trên bắp chân, chàng trai trẻ tuổi khôi ngô mặc áo trắng qu ần xám, dáng thẳng tắp, c ầm giày của bà đứng sau lưng. Gió nhẹ thổi qua, cánh hoa rơi trên vạt áo, ánh mắt người đó nhìn bà ngập tràn yêu thương, cười gọi: “Sàn...”

Bà nghịch nước vui vẻ, ngoảnh đ ầu nhìn người kia, cười khúc khích, “Cảnh Nghiêu, mau tới đây...”

Đó là một giấc mơ không đ ầu không cuối, trong mơ hoa đào bay lả tả, nước sông óng ánh, bà còn ngây thơ, thu ần khiết như dòng nước.

Có lẽ đó là nhân quả, tất cả đ ầu được định trước, trong nhân quả có anh, cũng có em. Năm xưa em chưa quen người, người chẳng biết em, thời gian êm trôi, năm tháng thanh bình.

Thẩm Sàn từ từ mở mắt, trong mộng lung, bà dường như thấy người trong mơ đang ở trước mặt mình, cất giọng gọi: “Sàn...”

Bà khẽ mỉm cười, “Hóa ra đã nhiều năm như vậy...”

Trong một thoáng, bà dường như trông thấy một thiếu niên đứng ngoài cửa. Thế rồi thiếu niên đó đẩy cửa vào, từ từ đến gần, cuối cùng dừng chân trước mặt bà. Khuôn mặt thiếu niên có dáng dấp của người kia thời trẻ, nhưng không phải người đó.

Tùy Hâm nhìn ánh mắt mộng lung của Thẩm Sàn, dè dặt lên tiếng kéo tâm trí bà về với hiện thực, “Mẹ...”

Thẩm Sàn bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn thiếu niên trước mắt, cẩn thận đánh giá ngũ quan cậu, thật ra cậu giống bà nhiều hơn, vậy mà vừa rồi bà không nhận ra.

Khoảnh khắc đó, lòng dạ bà rối bời, nếu Tùy Cảnh Nghiêu có lỗi với bà thì bà có lỗi với đứa con này.

Cậu thiếu niên lặng lẽ đứng đó, dường như vẫn đang đợi bà tỉnh táo hẳn.

Hồi lâu, Thẩm Sàn chỉ vào ghế trúc bên cạnh, “Ngồi đi.”

Tùy Hâm lập tức nở nụ cười, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp. Khuôn mặt cậu hãy còn bầu bĩnh, hơi giống Tùy Ước lúc nhỏ, lại có thêm hai lúm đồng tiền, khi cười cả đôi mắt, đôi mày đều cong cong, hai lúm đồng tiền sâu trông vô cùng tươi tắn.

Sau khi ngồi xuống, Tùy Hâm nhìn khoảng cách giữa hai người, có vẻ không hài lòng lắm, xách ghế trúc tới gần Thẩm Sàn, không hề tỏ ra xa lạ mà hỏi: “Mẹ, tối nay chúng ta ăn gì?”

Thẩm Sàn nhất thời không kịp phản ứng, “Con bảo sao cơ?”

Cậu thiếu niên nhìn Thẩm Sàn nghi hoặc, sau đó như sự tỉnh, “Mẹ, mẹ ngủ lâu lắm rồi, đã sắp đến giờ cơm tối, sau này mẹ đừng ngủ lâu vậy nữa.”

Suy nghĩ của Thẩm Sàn bất giác bị cậu chuyển hướng, thậm chí quên sửa xưng hô kia, “Đã ngủ lâu vậy sao?”

Vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn mặt trời đang lặn phía Tây, nhanh chóng đứng dậy, “Đúng là muộn rồi, nên nấu cơm thôi.”

Tùy Hâm hài lòng gật đầu, lại chỉ trà trên bàn, “Mẹ, con uống cái này được chứ?”

Thẩm Sàn gật nhẹ đầu, đi vài bước mới có phản ứng, “Con...”

“À phải rồi...” Cậu thiếu niên cũng như vừa chợt nhớ ra điều gì, lập tức đứng dậy, quay người chào hỏi đúng lễ nghĩa: “Mẹ, con tên là Tùy Hâm,

gió lay vòn vạt áo, đi hay ở tùy tâm*.” Nói xong cũng không quan tâm đến phản ứng của Thẩm Sàn, cậu ng ồi xuống uống trà.

(*Chữ “Hâm” (鑫) trong tên của Tùy Hâm có cùng âm đọc với chữ “Tâm” (心) trong từ “Tùy tâm” .)

Thẩm Sàn cũng định th ần lại, ng ồi xuống lẳng lẳng nhìn cậu. Tùy Hâm r ồi r ỉ đặt cốc xuống, “Mẹ, con ở lại đây ăn cơm được không?”

Thẩm Sàn vốn định từ chối, nhưng thấy mặt mũi cậu tiu nghỉu thì lại lưỡng lự, “Cũng không phải không được...”

“Tốt quá!” Tùy Hâm nghe xong chỉ thiếu đi ầu reo vang, “Chi ều nay con mới đến nơi, cơm trưa cũng chưa ăn, sắp chết đói r ồi! Mẹ nấu nhi ều vào nhé, con ăn khỏe lắm!”

Biểu cảm của cậu thay đổi nhanh đến mức Thẩm Sàn còn cảm thấy hơi hối hận vì không biết có phải mình vừa bị lừa không, nhất thời đứng sững tại chỗ.

Tùy Hâm hiển nhiên không hiểu ý Thẩm Sàn, mấp máy môi thăm dò: “Mẹ cần con giúp hay sao? Nhưng con không biết làm mấy, hay thế này đi, con gọi bố qua giúp mẹ nhé?”

Thẩm Sàn lập tức quay người đi về phía bếp, “Không cần!”

Nói vậy nhưng Tùy Hâm vẫn chui vào bếp, lấy có phụ giúp để gây rối.

Thẩm Sàn vừa mới quay đi, cậu đã bằm nát chỗ tỏi cắt sẵn.

Thẩm Sàn quay người thêm một lần nữa, cậu lại bóc trụi cả một gốc hành.

Thấy cậu sắp vờn móng vuốt đến củ cải trắng, Thẩm Sàn kịp thời ngăn cản, ném cho cậu nửa quả dưa chuột.

Tùy Hâm ng ồi ngay ngắn trong góc, thỉnh thoảng lên tiếng tán phục: “Mẹ ơi, dưa chuột này ngon quá! Con thích lắm!”

Thẩm Sàn cảm thấy đứa trẻ này thật dễ mến, “Con thích à, ở sân sau tr ồng nhi ều lắm, bao giờ con đi thì cần một ít mang theo

Tùy Hâm vừa ăn dưa vừa nói: “Con không đi đâu.”

Tay Thẩm Sàn khựng lại, “...”

Tùy Hâm thấy mẹ mãi không nói gì, nhìn mặt Thẩm Sàn dè dặt hỏi: “Con không đi thì có được ăn nữa không?”

Thẩm Sàn ghen hòng, “Ăn đi, còn nhi ều lắm.”

Tùy Hâm nhìn ngó xung quanh, đột nhiên hỏi: “Chị thích ăn gì ạ?”

Thẩm Sàn nhất thời không phản ứng kịp, “Chị nào?”

Nhắc đến chị, Tùy Hâm không giấu được nụ cười, “Chị của con ấy, anh Lâm Th ần dẫn con đi nhìn trộm chị mấy lần.”

Thẩm Sàn không biết Tùy Cảnh Nghiêu giải thích với Tùy Hâm thế nào về quá khứ của họ, mười mấy năm không gặp mà dường như Tùy Hâm không có chút khúc mắc nào đối với bà và Tùy Ưc, “À, nhóc Tùy ấy hả, nó không kén chọn đâu.”

Tùy Hâm vỗ ngực cam đoan, “Con cũng không kén chọn! Mẹ, con ngoan lắm!”

Thẩm Sàn nhủ thầm, ngoan thì có ngoan, nhưng hơi thiếu nghiêm chỉnh. Khi đã ăn được dọn lên, Tùy Hâm bùng bát hỏi ý kiến Thẩm Sàn: “Mẹ, gọi bố sang ăn cùng được không? Bố nấu dở lắm, rất đáng thương.”

Thẩm Sàn từng bị tay nghề của Tùy Cảnh Nghiêu đầu độc nên biết rõ, hơi chần chừ rồi nói: “Được.”

Tùy Hâm hớn hở chạy sang nhà bên gọi bố.

Ăn tối xong, Thẩm Sàn ra hiệu mấy lần nhưng Tùy Hâm không hề có ý muốn rời đi. Cuối cùng không còn cách nào khác, bà chỉ có thể hỏi thẳng: “Con chưa về nhà à?”

Tùy Hâm đang ăn hoa quả, nhìn sang Thẩm Sàn khó hiểu, “Mẹ, đây là nhà con mà, con còn đi đâu được chứ?”

Câu này thật quen, nhưng bà lại nghe ra ý tứ vô lại.

Đã lâu lắm không bị người như thế này làm cho ghen lời, trong một thoáng, Thẩm Sàn với Tùy Hâm đứng đó đấu mắt với nhau.

Tùy Cảnh Nghiêu trừng mắt nhìn Tùy Hâm, “Ngoan đi!”

Tùy Hâm nghe theo, chợt dùng giọng khách sáo nghiêm túc hỏi: “Mẹ có thể cho con ở nhờ mấy ngày không?” Nói xong lại chỉ vào nhà bên, “Chỗ bố đi đâu kiện sinh tồn khắc nghiệt quá!”

Tùy Cảnh Nghiêu ho khan, hơi xấu hổ, thầm oán trong lòng, khắc nghiệt gì mà khắc nghiệt!

Tùy Hâm vẫn chớp mắt đợi câu trả lời.

Tùy Cảnh Nghiêu sợ Thẩm Sàn khó xử, liền trừng mắt với con trai, lời răn đe còn chưa ra đến miệng đã nghe Thẩm Sàn trả lời: “Được.”

Thẩm Sàn rất bình tĩnh, con cháu đến nhà ở nhờ mấy hôm chẳng phải chuyện gì to tát, mình phản ứng quá khích mới là không bình thường.

Tùy Hâm mừng rỡ đứng lên, lễ phép cảm ơn: “Vậy con xin làm phiền mẹ mấy hôm.”

Nghe hơi kỳ quặc, nhưng Thẩm Sàn lại không chỉ ra được vấn đề nằm ở đâu nên dứt khoát không nghĩ nữa.

Bố con nhà họ Tùy tới làm phi ền hơn nửa tháng Tùy Ưc mới biết tin, mà người chuyển tin cho cô chính là Tiêu Tử Uyên.

Hôm đó trước khi đi ngủ, Tiêu Tử Uyên dựa vào giường đọc tạp chí, làm như vô ý nhắc đến: “Hôm nay anh về nhà, bố mẹ bảo mấy hôm trước đi qua nhà em, thuận tiện tới thăm mẹ chúng mình, trong nhà đông vui lắm.”

Tùy Ưc đang nghịch điện thoại, thuận miệng trả lời: “Đông vui?”

Tiêu Tử Uyên đi ền tĩnh đáp khéo: “Ừ, ngoài em ra thì mọi người đều ở nhà.”

Tùy Ưc nhất thời không phản ứng kịp, “Nhà em ngoài em với mẹ thì còn ai nữa?”

Tiêu Tử Uyên đặt tạp chí xuống, quay đầu nhắc cô: “Còn có... bố và em trai em.”

Tùy Ưc sững sờ, tay khựng lại, nhìn anh vẻ không tin nổi, “Ai?”

Tiêu Tử Uyên cười, lại lật tạp chí tiếp, “Em nghe thấy mà.”

Tùy Ưc ngớ ngàng, “Ông ấy... với mẹ em ở cùng nhau?”

Vậy là suốt tối đó, Tùy Ưc cứ nhấp nhòm không yên, sau đó bị Tiêu Tử Uyên tóm lấy “tập thể dục” trước khi ngủ xong mới mệt mỏi thiếp đi.

Hôm sau cô xin nghỉ để về nhà, ai ngờ vừa mới vào cửa, không những trông thấy Tùy Cánh Nghiêu mà còn thấy cả cậu thiếu niên từng có duyên nhìn lướt qua một lần.

Hôm ấy trời mưa, cô cố né tránh nên không nhìn rõ, hôm nay ánh nắng rạng rỡ, nhìn thấy rõ ràng, không kịp chuẩn bị tâm lý nên hơi ngẩn ra.

Hai bố con đang dựng giàn leo. Có lẽ cả hai đều chưa làm những chuyện thế này bao giờ nên lóng ngóng vụng về, còn nghi ngờ chán ghét lẫn nhau. Cô đi nhẹ chân, hai người cãi nhau to tiếng nên không ai chú ý cô đang tiến vào. Không biết vì sốt ruột hay vì nóng mà cả hai bố con đều đầm đìa mồ hôi.

“Không phải vậy đâu bố, đẩy vào từ bên này chứ!”

“Không đúng không đúng, không phải bên đó, là bên này.”

“Không! Bên này!”

“Bố là bố con! Bố bảo bên này thì là bên này!”

“Bố là bố con thì cũng phải có lý lẽ chứ!”

“Bố xem sách đi, trong sách hướng dẫn vẽ như vậy.”

“Con giỏi thì con làm đi!”

Tùy Hâm lập tức đổi giọng: “Con không làm được, sách hướng dẫn này viết bằng tiếng Trung, con chỉ nhìn được hình vẽ, không đọc được hết chữ.

Thôi, nghe bố hết đây, đừng bắt con làm.”

Tùy Cảnh Nghiêu cũng dịu giọng: “Để bố xem nào, không được, bố không nhìn rõ, kính lão của bố đâu, đi lấy kính lão của bố đến đây.”

Tùy Hâm thừa vâng, quay người lại thấy Tùy Ưc thì nhướn mày mừng rỡ, “Chị.”

Tùy Ưc vô thức xoay người đi chỗ khác, không trả lời.

Nhưng phản ứng của cô chẳng mấy may ảnh hưởng gì đến niềm vui của Tùy Hâm. Cậu vòng mấy vòng quanh cô, miệng không ngừng lải nhải:

“Sao chị vờ ờ? Chị ăn gì chưa? Chị có khát không? Có muốn uống gì không?...”

Tùy Ưc không nói gì, chỉ nhìn đôi mắt sáng bừng đang nhìn mình chăm chăm của Tùy Hâm.

Nghe thấy tiếng động, Thẩm Sàn đi từ trong nhà ra, thấy Tùy Ưc cũng không bất ngờ, vẫy tay gọi cô vào.

Tùy Ưc gật đầu với Tùy Cảnh Nghiêu xem như chào hỏi, đi theo Thẩm Sàn vào phòng. Tùy Hâm định theo vào nhưng bị Tùy Cảnh Nghiêu gọi lại.

Sau khi ng ồi xuống. Thẩm Sàn đi thẳng vào vấn đề “Ban đầu định gọi điện thoại báo cho con biết, nhưng mẹ cứ cảm thấy không nói rõ được nên nghĩ đợi con v ề ờ nói cũng được.”

Tâm trạng Tùy Ưc hơi phức tạp, nhìn thoáng ra sân, “Mẹ nghĩ gì thế?”

Thẩm Sàn cười, “Không nghĩ gì cả, đến tuổi này r ồi, chẳng qua là ở g ần thêm chút, có thể quan tâm chăm sóc cho nhau, con không phải căng thẳng thế, người xưa thôi mà.”

“Mẹ...” Tùy Ưc há miệng định nói gì, nhưng nhìn nụ cười thản nhiên của Thẩm Sàn thì không biết phải nói sao nữa.

Người xưa... Nặng tình với người xưa, cùng đi qua niên thiếu.

Cơm trưa do Tùy Cảnh Nghiêu nấu, người tài giỏi học hỏi nhanh, mới qua nửa tháng, tay nghề của Tùy Cảnh Nghiêu đã khá lên n ều.

Trên bàn cơm, ông liên tục mời Tùy Ưc ăn món này, món kia, Tùy Ưc nhớ lần trước thấy ông là khi ông tuyên bố phân tán tài sản. Đã lâu không gặp, cô cảm nhận được tâm tình ông không còn nặng nề như trước.

Không ngờ rằng bốn người nhà họ còn có cơ hội cùng ng ồi ăn cơm. Nếu như chỉ có ba người, b ầu không khí có thể ngột ngạt, nhưng có Tùy Hâm, bữa cơm trở nên hòa thuận vui vẻ hơn n ều.

Tùy Hâm rất khéo miệng, gọi mẹ, gọi chị ngọt lịm, rõ ràng không quen thuộc đến thế nhưng cậu không h ết ra xa lạ với cô, giọng điệu thân mật

chân thành khiến người nghe không thể từ chối. Cậu luôn miệng phàn nàn về Tùý Cảnh Nghiêu với Tùý Úc, chê ông giặt hồng quần áo của cậu, chỉ thay ga giường vỏ chăn thôi cũng mất mấy tiếng đồng hồ mà còn làm không đúng...

Tùý Cảnh Nghiêu lẩn lộn trên thương trường nhiều năm, uy nghiêm có thừa, Tùý Hâm không dám công khai phản kháng, chỉ có thể lén lút ám chỉ, Tùý Úc trông mà hơi buồn cười.

Cô không nói rõ được tình hình như bây giờ có tốt không, nhưng không xấu là may lắm rồi.

Ăn trưa xong, cô muốn lên núi thăm mộ ông ngoại, còn cố ý đi nhìn gốc cây kia, chẳng ngờ cái cây mà lúc trước cô nghĩ là sắp chết giờ bỗng nhiên xanh tươi khỏe mạnh, không biết là do sức sống mãnh liệt của cây cối khiến nó không chết hay nó đã chết rồi hồi sinh.

Cô xuống núi, định chào mọi người rồi đi, không ngờ Tùý Hâm lại xách túi nói muốn đi cùng.

Tùý Úc nhìn cậu, “Em định đi đâu?”

Tùý Hâm nghĩ mãi mới ra, “Bỏ nhà ra đi.”

Tùý Úc không dám chấp nhận cái cố này, “Em có muốn đi đâu không, chị có thể đưa đi.”

“Ừm... Tiện đường, em đi với chị.” Tùý Hâm lại ra vẻ suy nghĩ, “Có làm phiền chị không?”

“Không phải...” Tùý Úc còn chưa nói xong đã thấy Tùý Hâm reo lên, mở cửa xe ngó vào, còn gọi cô: “Chị, đi mau thôi.”

Tùý Úc không biết rốt cuộc Tùý Hâm muốn đi đâu, lúc sắp đến nhà cậu cũng không có ý định xuống xe. Trên đường đi cậu cứ liên tục gọi chị khiến Tùý Úc đau cả đầu, “Chị ơi, em đói, em đến nhà chị ăn cơm được không?”

Tùý Úc nghĩ dù mình có nói không thì cậu cũng có cách để bám theo nên gật đầu.

Cô dẫn cậu về nhà, vừa vào đến cửa, Tùý Hâm liền nhìn ngang liếc dọc như đang tìm gì, “Cháu trai thân yêu của em đâu?”

Tùý Úc hoàn toàn bất lực với bộ dạng thân quen của cậu, “Đưa tới chỗ ông bà nội chơi rồi, tối nay mới đón về”

Tiêu Tử Uyên vừa về đến nhà thì thấy Tùý Hâm đang ngồi bên bàn ăn cảm thán.

Anh hỏi Tùý Úc: “Đây là...”

Tùy Hâm nhìn Tiêu Tử Uyên, chân thành đề nghị: “Anh rể, anh có thể gọi em là... em vợ, em nhìn thấy ảnh anh ở chỗ anh Lâm Thấn rồi.” Nói xong quay sang hỏi Tùy Ưc: “Đúng không chị?”

Nghe cậu nói câu chị em, Tiêu Tử Uyên đoán ngay được đây là ai, có lẽ Tùy Ưc còn chưa quen với mối quan hệ này, ấp úng hồi lâu, không biết làm sao lại nói đến Lâm Thấn, “Theo cách xưng hô với Lâm Thấn thì gọi chị cũng đúng mà.”

Không ngờ Tùy Hâm lập tức nghiêm mặt phản bác: “Không phải, không liên quan đến anh Lâm Thấn. Là chị ruột! Anh rể ruột!”

Tiêu Tử Uyên nhìn hai chị em đang rối tung lên, cười giải vây, “Ăn đã nhỉ?”

Trong bữa cơm, Tiêu Tử Uyên được trải nghiệm mức độ “cuồng” chị của cậu em vợ này. Anh từng khen đồ ăn Tùy Ưc nấu, nhưng rõ ràng là không... chân thành bằng Tùy Hâm.

Tùy Hâm ăn một miếng liền sáng mắt, “Ngon quá đi! Chị giỏi ghê! Ngon quá! Chị siêu thật đấy!”

Ăn một miếng, khen một câu, lại ăn một miếng, khen một câu nữa, hoàn toàn không có vẻ vờ vĩnh, đến cơm trắng cũng được cậu thổi phồng thành mỹ vị trên thiên giới, chân thành đến mức khiến Tùy Ưc phát ngượng.

“...” Tùy Ưc lẳng lặng trao đổi ánh mắt với Tiêu Tử Uyên, khóe miệng giật nhẹ, nói quá thôi mà.

Có lẽ là do đang ở tuổi ăn tuổi lớn, Tùy Hâm ăn nhiều khủng khiếp. Sau khi hài lòng đặt đũa xuống, cậu đột nhiên hỏi: “Chị yêu, tối nay em ở đâu?”

Tùy Ưc không hiểu rõ mục đích chuyến ghé thăm này của Tùy Hâm, lại không thể đuổi cậu đi, bèn chỉ vào phòng ngủ cho khách, “Ở đó.”

Tùy Hâm đúng là người nói nhiều, dù hai người không để ý tới cậu, cậu cũng có thể tự mình khuấy động không khí. Về sau, Tùy Ưc thật sự sợ hãi nên trốn đi tắm, thế là khoảng thời gian tiếp theo tình hình chuyển từ nói chuyện nhóm thành nói chuyện riêng, anh rể với em vợ tán gẫu cả buổi tối, Tiêu Tử Uyên tiếp tục được lĩnh giáo trình độ “cuồng” chị của cậu nhóc, quả thật là bệnh nặng lắm rồi.

Tiêu Tử Uyên về đến phòng thì nằm luôn lên giường, “Nói chuyện với cậu ấy còn mệt hơn đi họp cả ngày.”

Tùy Ưc vừa lau tóc vừa hỏi: “Nói gì mà lâu thế?”

“Cũng không có gì, cơ bản đầu là tự cậu ấy nói.”

“Nó nói sao?”

“Nói chị mình siêu xinh đẹp, siêu đỉnh, siêu tài giỏi!”

“...” Từ nhỏ đến lớn Tùy Ưc chưa bao giờ tưởng tượng có anh chị em là cảm giác như thế nào, giờ đến tuổi trưởng thành bỗng dưng có một cậu em trai, lại còn là người “cu ồng” chị, cô nhất thời vẫn còn hoang mang.

Tùy Hâm lấy lòng Tiêu Tử Uyên, cả buổi tối nhưng không mấy hiệu quả.

Tiêu Tử Uyên nhìn nét mặt Tùy Ưc, “Nếu em thấy không được tự nhiên thì anh sẽ nhấc nhà họ Tùy đón cậu ấy về”

Tùy Ưc vô thức lên tiếng: “Đừng...”

Nói xong lại sững sốt, sau đó do dự, “Để xem đã.”

Xem cái gì? Xem bao lâu? Tiêu Tử Uyên không hỏi lại nữa.

Tùy Ưc không biết tất cả chỉ mới là bắt đầu, từ hôm đó cô có thêm một cái đuôi em trai.

Cô đi làm ở bệnh viện, Tùy Hâm đi theo, cô đến trường học dạy thay, cậu cũng đi theo, nếu không phải phòng phẫu thuật không được vào thì chắc cậu cũng theo luôn.

Sáng ra, Tùy Ưc ôm bệnh án đi nhanh trong hành lang bệnh viện, sau lưng vẫn có tiếng gọi dai dẳng đeo bám.

“Chị! Chị! Chị!”

Có người đi qua từ phía đối diện, nói với cô: “Bác sĩ Tùy, hình như gọi cô đấy.”

Tùy Ưc cười gật đầu, cuối cùng không nhin được mà quay người, cậu cười tí mắt gọi: “Chị.”

Tùy Ưc thở dài, “Rốt cuộc em muốn gì?”

Tùy Hâm cười hiên lảnh, “Đến chào buổi sáng chị thôi mà! Sáng nay chị đi nhanh quá, em quên không nói.”

Tùy Ưc gật đầu, “Nói rồi đấy! Em có thể đi!”

“Nhưng em còn chưa ăn sáng.”

“Vậy em đi ăn đi.”

“Em không mang tí ền.”

Tùy Ưc móc trong túi áo blouse một tờ ti ền, cũng không nhìn xem là bao nhiêu mà nhét luôn vào tay cậu, “Đi mau!”

Tùy Hâm rời khỏi bệnh viện li ền đến phòng làm việc của Tiêu Tử Uyên, ng ửi vắt chân uống trà, đắc ý khoe khoang: “Anh rể yêu quý! Hôm nay chị cho em tí ền tiêu vặt!”

Tiêu Tử Uyên không nghĩ ra được bác sĩ Tùy có thể chỉ bao nhiêu tiền để cậu chủ nhỏ nhà họ Tùy từng giàu hàng đầu đất nước có thể cười tươi thế này.

Ngay sau đó, cậu nhóc giơ hai ngón tay, hớn hờ nói: “Hai mươi tệ nhé!”

Người luôn ung dung bình tĩnh như Tiêu Tử Uyên nghe vậy cũng bị sặc, “Có phải em không có khái niệm gì với nhân dân tệ không?”

Tùy Hâm cau mày nghĩ ngợi, hồi lâu mới gật đầu, “Vâng!”

Tiêu Tử Uyên bị cậu quấy rối đến trưa, lại chỉ ra thêm hai mươi tệ đuổi cậu ra ngoài ăn trưa.

Tùy Ưc nhìn người trên hành lang, thở dài, “Sao em lại đến nữa?”

Tùy Hâm chỉ đồng hồ trên tường, “Đến ăn trưa với chị!”

Tùy Ưc sần mặt răn dạy: “Bệnh viện là nơi em thích đến thì đến sao?”

Tùy Hâm ngây thơ đáp: “Đúng thế, lúc em đi vào không ai đòi đưa vé cả.”

“...” Tùy Ưc cảm thấy mình vẫn nên đi ăn trưa thì hơn.

***

Tùy Ưc ở trong phòng phẫu thuật suốt cả buổi chiều, hơn sáu giờ mới ra ngoài, vừa ra khỏi cửa đã lại thấy một dáng người quen thuộc.

Cô không tháo khẩu trang, cúi đầu đi nhanh. Tùy Hâm lập tức bám lấy, “Chị!” Tùy Ưc ghen lời, “Chị mặc thế này mà em cũng nhận ra à?”

Tùy Hâm không nghe ra ý tứ, còn tưởng Tùy Ưc đang khen mình, “Đương nhiên rồi, cốt nhục tình thân, chúng ta có tâm linh tương thông!”

Tùy Ưc lườm cậu, “Lại tới làm gì?”

Tùy Hâm vẫn cười hí hửng, “Tới đón chị tan làm!”

Tùy Ưc cau mày, “Cả ngày em không có việc gì làm à?”

Tùy Hâm thản nhiên đáp: “Em đang nghỉ mà!”

Cô không biết em trai người khác như thế nào, nhưng cậu em này của cô quả thật là có thể khiến cô ghen chết.

Tùy Ưc thay quần áo đi ra, Tùy Hâm vẫn đang đợi, “Chị ơi, em đói!”

Cô cúi đầu đi ra ngoài, “Em tự đi ăn đi!”

Tùy Hâm mếu máo, chớp đôi mắt to giống hệt cô tỏ vẻ đáng thương, “Em không có tiền, bố quyên góp hết tài sản nhà mình rồi, em là người nghèo, không có tiền ăn cơm.”

“...” Tùy Ưc nghiêng đầu nhìn quần áo cậu đang mặc, dường như vậy mà nói không có tiền thì ai tin?

Tùy Hâm cứ đầu đặn một ngày ba lần điểm danh tại bệnh viện, lâu ngày cả Tam Bảo và Hà Ca cũng phải đến xem.

“Nghe nói cậu nuôi một chú chó cưng đẹp lắm, bọn tớ đến xem thế nào.”

“Chắc chắc, còn nhỏ đã thế, lớn lên không biết sẽ thế nào.”

“Không có đạo đức.”

“Nhân cách méo mó.”

Hai người nói liên miên, Tùy Ưc không chen vào được một câu, hơi tức tối, may mà cô đã nhận lời đi dạy thay cho thầy Hứa, có thể trốn cái đuôi kia mấy ngày.

Chẳng ngờ hôm sau, cô vào phòng học li ền thấy Tùy Hâm thẳng người ng ồi ở giữa hàng thứ nhất, cười nhìn cô như muốn hỏi: “Gặp em ở đây bất ngờ lắm đúng không?”

Bất ngờ không có, chỉ thấy càng thêm bất lực.

Tùy Hâm đến chỗ cô ăn chực, lâu ngày Tùy Ưc mới phát hiện cậu em này là loại chỉ biết ăn không biết đường, cuộc trò chuyện giữa họ đơn giản chỉ như thế này.

“Tới nhà ăn số 2 đợi chị.”

“Nhà ăn số 2 là nhà ăn nào?”

“Là chỗ ăn cá kho ấy.”

“À, thế thì em biết.”

“Em ra cổng Đông bệnh viện đợi chị.”

“Cổng Đông ở đâu?”

“Chỗ l ền trước đi ăn lẩu ấy.”

“Vâng!”

Sau đó Tùy Ưc cũng lười giải thích, bèn nói thẳng: “Em đợi chị ở chỗ mua hoa quả.”, “Đợi chị ở chỗ ăn món cay Tứ Xuyên.”...

May mà Tùy Cảnh Nghiêu vẫn còn nhớ mình có một cậu con trai, gọi điện bảo Tùy Hâm về, Tùy Ưc mới có được mấy ngày yên bình.

Nhưng chỉ vồn vện mấy ngày, cậu li ền quay lại.

Tiêu Tử Uyên lại cảm thấy cậu em vợ này rất tốt, trưởng thành trong gia đình như vậy mà tính cách không lệch lạc, dù hơi không nghiêm chỉnh nhưng được như vậy cũng hiếm có lắm r ồi.

Một ngày nọ, cậu đột nhiên chạy đến hỏi: “Anh rể yêu quý! Chị em bảo em to gan lớn mật, nghĩa là sao?”

Tiêu Tử Uyên cảnh giác nhìn cậu, “Tiếng Trung của em kém vậy cơ à?”

Tùy Hâm xấu hổ, “Cũng không phải kém, dù em ra nước ngoài từ bé nhưng anh thấy em có thể nói chuyện bình thường với anh mà. Cậu đó là khen em sao?”

Tiêu Tử Uyên mặt không đổi sắc ra chiêu hại người, “Ừ, khen em đấy, khen em quá giỏi, anh lại tò mò không biết em làm gì mà khiến chị em phải khen như thế.”

Tùy Hâm cười to, “Em lấy trộm bức tranh bố thích nhất đem đi bán.”

Tiêu Tử Uyên nhướn mày, “Bức nào?”

“Chính là bức này.” Tùy Hâm lấy điện thoại ra cho Tiêu Tử Uyên xem.

Tiêu Tử Uyên nhìn thoáng qua, bình luận: “Chị em khen em to gan lớn mật vẫn còn khách khí lắm!” Nửa câu sau anh không nói ra, may mà là ruột thịt nên mới không đánh chết em.

Anh nhìn Tùy Hâm, “Em thiếu tiền lắm à?”

“Em không thiếu, nhưng thân là cậu, em phải có quà gặp mặt cho cháu trai chứ.”

Lý do này... Tiêu Tử Uyên dường như không phản bác được.

Ngày nghỉ cuối cùng của Tùy Hâm kết thúc, Tùy Ưc mừng đến nỗi chỉ thiếu đi vài giờ trống khua chiêng đốt pháo, chẳng qua là ngại không thể hiện rõ.

Trước hôm đi, Tùy Hâm lưu luyến kéo tay Tùy Ưc, “Chị, em biết chị không nỡ xa em. Bao giờ về em sẽ thi vào trường đại học của chị, chị dạy em nhé?”

Tay Tùy Ưc run lên, “Em không thi đỗ được đâu.”

“Thế... dùng tiền mua thì sao?”

“Em có tiền à?”

“Không có, bố bảo nếu em còn trộm đồ trong nhà mang đi bán thì sẽ đánh gãy chân em.”

“Không sao, chị có người quen ở khoa Chấn thương chỉnh hình, chắc không khó khăn lắm đâu.”

“Đau lắm ạ?”

“Có thể gây tê. Chị cũng có quen một bác sĩ gây tê kỹ thuật cực tốt.”

“Thuốc tê đó không ảnh hưởng đến trí thông minh của em chứ?”

“Không ảnh hưởng lắm đâu, dù sao cũng đã thế này rồi.”

“Vậy...”

Tùy Ưc rút cuộc cũng bùng nổ, “Em có đi hay không?”

Tùy Hâm vẫn không quên giá họa cho người khác, quay đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, “Anh rể, anh chọc giận chị em à? Sao chị ấy gắt gỏng thế?”

Tiêu Tử Uyên ngoảnh đầu đi, thể hiện mình không nhận cái họa này.

***

Đến sân bay, Tùy Ưc đưa cho Tùy Hâm một chiếc thẻ, “Ra nước ngoài cần lấy cái này dùng khi có việc gấp.”

Tùy Hâm xua tay, “Không tiêu tiền của phụ nữ!”

“Em là người nghèo mà?”

“Bố cho em một cái thẻ, đủ tiền học phí và sinh hoạt phí. Chị, em cũng có cái này cho chị!”

Nói xong, cậu cũng đưa một tấm thẻ cho Tùy Ưc, “Đây là tiền em kiếm được nhờ làm thêm ở nước ngoài, không phải bố cho, cho chị tiêu đây, chị cứ tiêu thoải mái!”

Tùy Ưc không nhận nhưng bị cậu ương bướng nhét vào trong tay. “Học cho giỏi, sớm... quay về”

“Vâng!”

Thẩm Sàn mở cửa. Tùy Cảnh Nghiêu đang ngẩn ở bậc thềm quay lưng về phía bà, dáng thẳng tắp vững chãi. Mặt trời mới mọc, ánh nắng trượt theo mái hiên chiếu nghiêng lên người ông, hình ảnh trước mắt cuốn hút đến khó tả.

Nghe tiếng động, ông quay đầu nhìn, sau đó đứng dậy, dịu dàng nói với bà: “Cùng đi mua thức ăn nhé.”

Thẩm Sàn cười gật đầu.

Mấy năm nay hình như đầu như thế, cứ sáng sớm là ông sẽ đợi trước cửa để cùng bà đi mua thức ăn, cùng bà nói chuyện phiếm, sang nhà bà ăn cơm, thỉnh thoảng còn làm mấy việc nặng nhọc...

Bất kể quá khứ ra sao, hiện tại tất cả đều rất tốt.

Ngoại truyện 5. Nhật ký vợ chồng

1) Bất ngờ liên quan đến lễ cưới

Khi Tiêu Tử Uyên gọi điện báo tin vui và gửi thiệp cưới cho Thòi Ân, anh ta phải hỏi đi hỏi lại mấy lần mà vẫn không dám tin, “Ai kết hôn? Cậu á?” Tiêu Tử Uyên im lặng giây lát, cuối cùng nhẹ nhàng vút ra một câu “Không hiểu tiếng người à?” rồi cúp máy.

Mấy hôm sau, Thòi Ân vẫn cảm thấy chuyện này không có khả năng, Tiêu Tử Uyên xưa nay không ngó ngang gì đến phụ nữ, làm sao lại thành người lấy vợ sớm nhất trong bọn họ được? Anh không phục!

Thế là anh chàng tìm đến nhà Tiêu Tử Uyên, ai ngờ đến nơi còn kinh hoàng hơn.

Ôn Thiều Khanh ngồi ngay ngắn viết một đồng thiệp mời, dưới chân còn có mấy tờ giấy bị xé nát.

Anh tiện tay cầm lên xem, “Viết đẹp vậy sao lại xé?”

Ôn Thiều Khanh quay đầu, tức tối phóng ánh mắt như dao về người đang ngồi ở sofa, không cần nói cũng biết đáp án.

Thòi Ân không tin nổi, “Tiêu Tử Uyên điên rồi à?”

Lâm Thần đang ngồi cạnh gói kẹo cưới, luôn miệng rửa xả, “Điên lâu lắm rồi, đến cả kẹo cưới cũng đòi làm thủ công. Lần trước phát hiện tôi gói thiếu một viên kẹo, kêu là con số không may mắn, phạt tôi ăn một túi, có đạo tôi còn phải tới bệnh viện kiểm tra đường huyết, lỡ mà bị tiểu đường tôi sẽ kiện cho cậu ta phá sản luôn!”

Ôn Thiều Khanh không thèm ngẩng đầu, hừ giọng mỉa mai: “Tìm hiểu kiến thức cơ bản đi được không? Tiểu đường chẳng liên quan gì đến ăn kẹo, dốt!”

Lâm Thần đập vào chân bàn, chiếc bàn lung lay, tấm thiệp cưới Ôn Thiều Khanh sắp viết xong lập tức bị hỏng, anh liền vươn tay bóp méo hai hộp kẹo cưới, hành động trẻ con đến mức Thòi Ân cũng không nhìn nổi.

Lâm Thần còn định đáp trả thì bị Thờĩ Ẩn ngăn lại, “Hai người đợi lát nữa hãy đánh tiếp, cho tôi hỏi một câu đã. Rốt cuộc là cậu ta cưới yêu ma quỷ quái phương nào mà lại trở nên thế này?”

Không được đấu tiếp, Lâm Thần với Ôn Thiệu Khanh gườm gườm nhìn nhau, bên này quắc mắt một cái, bên kia h ầm hè một tiếng, cực kỳ ấu trĩ. Thờĩ Ẩn bó tay, quay sang hỏi Kỉ ầu Dụ đang yên lặng làm việc, “Cậu nói đi.”

Kỉ ầu Dụ cười, “Anh gặp r ấ mà.”

Thờĩ Ẩn vừa th ần khen người đàn ông có nụ cười dịu dàng chết người này, vừa nhớ lại, “Gặp r ấ?”

Kỉ ầu Dụ nhìn v ề phía Tiêu Tử Uyên, hạ giọng, “Đúng vậy, chính là cô nàng Formalin kia.”

Thờĩ Ẩn bừng tỉnh, “À... Là cô ấy!”

Sau khi nhớ ra, Thờĩ Ẩn đi đến sofa, hỏi người đang đeo tai nghe ung dung chọn nhạc hôn lễ, “Mời tôi làm phù r ể à?”

Tiêu Tử Uyên gỡ một bên tai nghe xuống, “Anh thấy có hợp không?”

Thờĩ Ẩn nghiêm túc đề nghị: “Tôi thấy cũng được, có phù r ể đẹp trai như tôi, cậu vinh dự biết bao nhiêu.”

Tiêu Tử Uyên liếc xéo anh chàng, “Anh lại còn trả lời, tôi đang hỏi mĩa, anh không hiểu ý à? EQ như anh sao có thể lẫn lộn trong làng nhạc vậy?”

Thờĩ Ẩn vẫn còn muốn lằng nhằng tiếp nhưng bị người đại diện gọi v ề. Anh ta vừa càu nhàu vừa đi ra ngoài, Tiêu Tử Uyên không biết nghĩ ra đi ầu gì, đột nhiên lấy tai nghe xuống, cười nhìn anh ta đ ầy toan tính. Thờĩ Ẩn giật mình vì ánh mắt kia, cảm thấy không ổn, lập tức ngậm miệng rời đi.

***

Khi kết hôn, Tiêu Tử Uyên cùng Tùy Ước đã tìm người trợ giúp từ bốn phương v ề. Các anh tài của khoa Cơ khí năm xưa giờ công tác trong các ngành nghề liên quan, lúc bàn đến câu hỏi khi vào cửa cưới vợ, đám con gái khoa Y hứng chí bừng bừng tính xem nên làm khó chú r ể thế nào, Tùy Ước thỉnh thoảng lại nhìn sang Tiêu Tử Uyên, nhóm phù r ể thì bình tĩnh ng ấ đó nghe các cô gái ra đề khó.

Một lát sau nhóm phụ nữ yên tĩnh lại, nhóm đàn ông mới mở miệng.

“Xem ra cái búa phá cửa em mua mấy hôm trước cuối cùng cũng có chỗ phát huy tác dụng r ấ, anh Tiêu hôm đó em sẽ nhớ mang theo.”

“Vậy em chỉ có thể mua một ít vật liệu chế bom tại hiện trường, anh Tiêu, cửa chống trộm cứ giao cho em.”

“Vẫn chưa ổn, anh Tiêu, chúng ta đến phòng thí nghiệm của thầy Trương lấy trộm ống hàn acetylene đi, lúc đó chẳng phải sợ cửa gì nữa.”

Nhóm phụ nữ sững sờ.

Tiêu Tử Uyên ung dung ngẩng đầu, thản nhiên mỉm cười, “Tốt lắm.”

***

Ngày cưới, vì chú rể chuẩn bị bao lì xì đủ dày nên mấy món đồ búa phá cửa, ống hàn đều không có đất dụng võ, Tiêu Tử Uyên thuận lợi đến trước mặt Tùy Ưc.

Ngày lành tháng tốt, xung quanh có bao nhiêu người, tiếng hoan hô, tiếng xôn xao huyên náo liên tục vang lên bên tai, Tùy Ưc ngẩng đầu ở nơi thu hút sự chú ý nhất, giờ tay để người đang quỳ một bên gối đeo nhẫn cho, đột nhiên cúi đầu khẽ hỏi: “Tiêu Tử Uyên, rốt cuộc em có điểm gì tốt? Vì sao anh lại thích em?”

Hôm đó Tiêu Tử Uyên bước đi hiên ngang như một hoàng tử, vượt qua bao nhiêu thử thách của nhóm phù dâu một cách dễ dàng, dáng vẻ vẫn tao nhã ung dung. Anh nhìn nàng công chúa mình sắp cưới về nhà, khẽ mỉm cười, yêu thương cưng chiều ngập tràn ánh mắt, “Có một cô gái tốt đến nhường này mà không tự ý thức được, sao anh có thể không động lòng đây?”

Nói xong, anh tiến lên ôm lấy Tùy Ưc còn đang ngờ ngẩn, cười nhẹ bên tai cô, “Bà Tiêu ời, chúng ta về nhà nào.”

Chỉ mấy câu đơn giản đã khiến cô ửng hồng đôi má, vừa lòng thỏa nguyện, nhưng lại không biết phía sau vẫn còn niềm vui lớn hơn đang chờ mình.

Người đàn ông Tiêu Tử Uyên này cả đời chưa từng khiến cô thất vọng, anh luôn dành cho cô những gì độc nhất, tốt đẹp nhất, suốt kiếp khó quên. Quá trình diễn ra hôn lễ đều đã được diễn tập từ trước, tất cả đều rất thuận lợi, cho đến khi cô thay bộ lễ phục khác về, đẩy cánh cửa kia ra, một luồng sáng bỗng bừng chiếu tới.

Cô lập tức trông thấy người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ôm đàn guitar đứng giữa sân khấu, cổ áo anh để mở, ống tay áo xắn tới khuỷu tay, gợi cảm phong trần.

Lúc đó cô mới ý thức được, nghi thức cả đời cả kiếp mà Tiêu Tử Uyên muốn dành tặng cô mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi.

Cả sảnh tiệc cưới tối đen, chỉ có hai luồng ánh sáng, một chiếu lên người cô, một chiếu lên sân khấu. Tứ đại bối lấp vang danh trong trường năm ấy giờ là bốn anh tài điển trai đầy quyền rũ trên sân khấu.

Bình thường bốn người đầu khiêm nhường khép kín, không biết Tiêu Tử Uyên uy hiếp lợi dụng thế nào mà họ mới chịu đứng trên sân khấu này. Tùy Ưc không biết rằng, đối với Kiều Du, Lâm Thần và Ôn Thiếu Khanh, Tiêu Tử Uyên và cô đều là những người có ý nghĩa quan trọng trong cuộc đời, ngày vui của hai người, họ chắc chắn sẽ hết lòng trao đi lời chúc phúc chân thành nhất.

Trong mắt Tùy Ưc chỉ thấy được người đàn ông kia, bên tai cô là tiếng gào thét và tiếng huýt sáo ồn ã.

Người đàn ông đứng trong luồng sáng dường như hơi căng thẳng, cúi đầu thở hắt ra một hơi, sau đó ngược lên, mỉm cười vô cùng dịu dàng với cô từ phía xa, ngay sau đó, tiếng nhạc đình tai nhức óc vang lên.

Trong ấn tượng của cô, Tiêu Tử Uyên khi ở trước mặt người khác luôn đi kèm tính khiêm nhường, nho nhã quý phái, ở trước mặt cô thì dịu dàng chu đáo hoặc gian xảo độc miệng, nhưng dù là mặt nào cũng không hề liên quan đến dòng nhạc Rock and Roll bùng nổ kích thích. Vậy mà cũng chính người đó đã tặng cho cô niềm vui bất ngờ lớn như thế trong hôn lễ, lớn đến mức đủ cho cô dành cả quãng đời còn lại để từ từ cảm nhận.

Sở dĩ Rock and Roll được đông đảo người yêu thích là bởi vì nó vô cùng lôi cuốn, khi Tiêu Tử Uyên nhìn cô hát câu “I will love you, baby – Always” kia, Tùy Ưc đã khóc nhòa đôi mắt. Có lẽ cho tới giờ cô vẫn có chút hiểu lầm về tình cảm mà anh dành cho mình, tình yêu của anh là nhiệt tình tự do, là cuồn cuộn sôi trào, là điên đảo si mê, tất cả những gì anh làm đều mang đến cho cô rung động mãnh liệt nhất. Dù anh không nói gì, nhưng cô hiểu rõ ý anh, hôm nay, anh muốn cho cô trở thành cô dâu được ngưỡng mộ nhất thế giới.

Vài phút ngắn ngủi ấy, trong mắt cô chỉ trông thấy người đàn ông kia. Rồi sau nữa, mắt cô đắm lệ mơ hồ nhìn Tiêu Tử Uyên ném cây guitar, nhảy xuống từ sân khấu, cười chạy đến chỗ cô. Khoảnh khắc đó, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, đó là mình có tài đức gì, để kiếp này có thể có được một người đàn ông như Tiêu Tử Uyên...

2) Chuyện đổ vợ

Gần đây Tiêu Tử Uyên mơ hồ cảm thấy mình sắp không áp chế được Tùy Ưc nữa.

Khi ý nghĩ đó nảy ra, hai người đang ngồi trước bàn ăn ăn một bữa tối không mấy vui vẻ. Tùy Ước đã “bất cẩn” làm rơi một cái thìa, một cái bát, mà toàn rơi về phía anh. Dưới chân anh ngổn ngang lộn xộn, dưới chân cô không một hạt bụi, vẫn đi êm nhiên ăn tiếp.

Tiêu Tử Uyên nhướn mày, đây là đang nhắm vào anh đúng không? Đây là lần đầu tiên họ cãi nhau, còn đập vỡ bát. Có nên mở tiệc chúc mừng không? Từ nay về sau có cần kỷ niệm ngày này hằng năm không?

Tiêu Tử Uyên đặt đũa xuống, thử giải quyết vấn đề, “Đạo này ở viện bạn làm à?”

“Không bạn bằng ngài Tiêu.”

“Áp lực công việc lớn chẳng?”

“Không lớn bằng ngài Tiêu.”

“Xảy ra chuyện gì không vui với đồng nghiệp à?”

“Không vui bằng ngài Tiêu.”

Thái độ lạnh lùng của Tùy Ước khiến Tiêu Tử Uyên ghen lời.

Dỗ vợ... Anh suy nghĩ một lát, xung quanh là một đám độc thân, không nhờ vả ai được. Giải quyết không thành, còn thấp thoáng có dấu hiệu cắt đứt quan hệ, thế là trong cuộc họp ngày hôm sau, Tiêu Tử Uyên liên tục mất tập trung, ánh mắt đảo qua từng người tham gia họp, vẻ mặt nghiêm nghị. Mọi người ngồi thẳng lên, không dám lơ là, hiệu suất công việc cao chưa từng có.

Sau đó, Tiêu Tử Uyên gọi một người tầm tuổi mình lại, hỏi thẳng vào vấn đề “Bình thường anh với vợ... có cãi nhau không?”

Anh chàng không ngờ người luôn đi êm tĩnh như Tiêu Tử Uyên cũng gặp chuyện khó xử này, trong lòng hơi kích động, giọng cũng thoải mái hơn:

“Có cặp vợ chồng nào mà không cãi nhau chứ.”

Tiêu Tử Uyên hỏi tiếp: “Cãi nhau xong thì sao?”

Người kia làm vẻ mặt thản nhiên, “Thì sống tiếp thôi.”

Tiêu Tử Uyên có vẻ khó xử, “Ý tôi là... làm hòa kiểu gì? Hoặc để tôi hỏi thẳng nhé, anh dỗ cô ấy thế nào?”

Người kia gãi đầu, cười ha ha, “Cái đó còn phải xem tôi đã làm gì khiến cô ấy giận, chuyện khác nhau thì cách phải khác nhau.”

Tiêu Tử Uyên hỏi tiếp: “Vậy anh đã làm những gì để vợ giận?”

Người kia ra vẻ sâu sắc, “Làm sao tôi biết được, bộ trưởng Tiêu, có lẽ anh mới kết hôn nên chưa hiểu rõ phụ nữ, phụ nữ tức giận không cần lý do đâu.”

Tiêu Tử Uyên hoang mang, cảm thấy anh ta nói có lý, thật ra anh không biết Tùy Ưc giận vì cái gì.

Bộ trưởng Tiêu nắm vững nghệ thuật vờ yếu thế trong chiến tranh, tối hôm ấy đi xã giao uống thêm mấy chén, khi về đến nhà thì khá hài lòng với tình trạng ngà ngà say của mình, vừa vào trong liễn tựa vào cửa cười.

Tùy Ưc bị anh nhìn đến nổi da gà, “Anh sao vậy?”

Tiêu Tử Uyên cúi đầu cười trần thấp rồi mới trả lời: “Tối nay anh nghe lén được chuyện này thú vị lắm, em có muốn nghe không?”

Tùy Ưc thở dài nhìn người nào đó đi còn không vững, tới dìu anh đến sofa, vừa định đi rót cho anh một cốc nước mật ong giải rượu thì bị anh chơi xấu kéo vào lòng, cô có giấy giữa thế nào cũng không chịu buông.

Cuối cùng, cô chỉ có thể ngẩng lên nhìn anh, vừa nghe “chuyện thú vị” kia vừa mặc anh sờ soạng.

“Lúc đó họ đang bàn tán về sở thích của các bộ trưởng, khi anh nghe được thì đúng lúc họ đang nói bộ trưởng Tiêu thích chơi mật chước Nam Xương.”

Ai cũng có điểm yếu, điểm yếu của Tùy Ưc chính là mật chước, cứ chơi là thua nên không hiểu rõ lắm về cái trò mà bình thường Tiêu Tử Uyên vẫn chơi cùng bạn bè, “Rồi sao nữa?”

“Rồi sao à?” Tiêu Tử Uyên hôn lên môi cô rồi mới tiếp tục, “Nói không đúng sự thật như vậy, anh đương nhiên phải ra mặt sửa lại. Anh nói với họ rằng bộ trưởng Tiêu không thích đánh mật chước Nam Xương mà là thích một cách chơi thuộc về mật chước Nam Xương.”

Tùy Ưc lờm anh, “Cách chơi nào?”

“Ngỏảnh đầu mỉm cười.” Tiêu Tử Uyên cười bí hiểm, “Họ liễn hỏi anh vì sao.”

“Vì sao?”

Tiêu Tử Uyên áp môi vào môi cô, mân mê thật cẩn thận và dịu dàng, “Anh nói với họ, đó là vì lần đầu tiên tôi gặp vợ mình, cô ấy đang đứng dưới tán cây, ngỏảnh đầu cười với tôi. Giữa biết bao người, cô ấy mỉm cười xinh đẹp, nhan sắc trần tục từ ấy hóa hư vô.”

Tùy Ưc vốn còn định gây sự với Tiêu Tử Uyên mấy ngày, vậy mà đã bị ngài Tiêu dỗ cho mềm lòng, đến khi nhận ra Tiêu Tử Uyên giả say thì quần áo đã xộc xệch, bị anh đặt trên giường...

***

Hôm sau là cuối tuần, trời quang đãng, hiếm khi hai người đầu ở nhà, Tùy Ưc bực bội ngẩng trước máy vi tính hồi lâu cũng không có động tĩnh, Tiêu Tử Uyên đọc hết tài liệu cuối cùng, đi đến hỏi: “Em đang làm gì thế?”

Tùy Ưc ngẩng đầu, nhả mặt phàn nàn: “Con cún của em ốm rồi! Không kêu được nữa!”

Tiêu Tử Uyên nhìn một lượt từ trên xuống dưới, hỏi với vẻ kỳ quái: “Cún ở đâu ra?”

Tùy Ưc chỉ vào phần mềm trên màn hình vi tính, “KuGou*! Không “gâu” được nữa!”

(*KuGou: Một website âm nhạc lớn của Trung Quốc, phiên âm Hán Việt là “Khốc Cầu”, chữ “cầu” này có nghĩa là cún.)

Tiêu Tử Uyên cười khở, rất cuộc vì sao ngày trước mình lại thích cô nàng bất bình thường này chứ?

Vài năm sau, Tùy Ưc đã không còn nhớ rõ lý do Tiêu Tử Uyên thích mình, nhưng cô lại nhớ kỹ anh đã từng tràn đầy yêu thương mà nghiêm túc nói với cô: “Này ai đó ời, anh muốn em ở bên anh, ngang ngược cả một đời.” Khoảnh khắc đó, Tùy Ưc hơi xúc động, ngẩng đầu nhìn đôi mắt trong trẻo kia, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Tiêu Tử Uyên không kìm lòng được liếc hôn lên khuôn mặt cô.

Một lần người ngoảnh đầu cười xinh đẹp, mà bao năm anh thương nhớ khôn nguôi...

.
. .

THE END